

മംഗളോദയം.

ഫഢുന

പുസ്തകം ന

വൃത്തികമാസം

പുസ്തകം ഫ



വിഷയാനുകൂല മണിക.

൧ അകവൂർ ചാത്തൻ	൨൫൬	൨൦ ചില പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ	൧൬
൨ അന്യം നിന്നു	൨൬൦	൨൧ കൈനസിദ്ധാന്തം (അനേകാ	
പി. എസ്സ്. എൻ.		ന്തവാദം)	൧൧൬
൩ അഭിജ്ഞാനശാസ്ത്രം (പരി		കെ. വി. എം.	
ഷ്ഠിരിച്ച പതിപ്പ്)	൩൬൧	൨൨ തെങ്ങുകട വായനശാല നന്നു,	
൪ അയനചലനം	൧൧൪, ൪൮	൧൩൬, ൨൦൨, ൨൯൮, ൩൩൧	
കെ. വി.		൨൩ തത്തപാവബോധസപ്തതി	൮൬,
൫ ആദിദർശനം	൨൩൭	൧൩൩, ൧൫൮	
എം. എൻ. എൻ.		എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ എം. എ.	
൬ ആരോഗ്യം—മനുഷ്യശരീരം	൩൨൯	ബി. എൽ.	
കുന്നത്തു ജനകീയമേനോൻ.		൨൪ തൃക്കിസ്സികളുടെ കാലക്ഷേപം	൩൧൧
൭ ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോൻ	൧൧൪	വി. എം. എൻ.	
ആർ. പി.		൨൫ ധർമ്മപ്രാധൻ	൨൮൧
൮ ഇരട്ടവൊ കട്ടികൾ	൧൨൯	എ. എസ്സ്.	
മിസ്സ്. എ. എൻ. പി.		൨൬ നന്യതിരിയോഗക്ഷേമസഭ	൩൩
൯ ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി	൨൧൯	൨൭ നാണയസാഹായികസംഘം	൧൩൯,
പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.		൧൭൭	
എൽ. ടി.		൨൮ നാരായണാഷ്ടകം	൩൧൩
൧൦ ഒരാശ്വസംഭവം	൧൮൬	വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ	
ഔദ്യോഗിക നാരായണനമ്പി.		൨൯ നാലാശ്രമങ്ങൾ	൨൭൮
൧൧ ഒരു കഥ	൨൬	കെ. വി. എം.	
എ. കെ. പി.		൩൦ പരിണാമം	൧൦൫
൧൨ കവിതപാലം, രാജകീയരം		എ. കൃഷ്ണൻ എലയാന്തിരി	
സ്യം	൩൫൫	൩൧ പലവക	൧൦൩, ൩൬൫, ൩൯൭
൧൩ കാമദംഗനം	൧൩, ൨൦, ൯൯, ൧൧൩	൩൨ പഴയ ഭാഷ	൧൭൩
൧൪ കേരളീയഭാഷാശാസ്ത്രം	൧൦൦, ൧൧൯	൩൩ പുനർജനം	൩൭൯
൧൬		എ. ബി.	
കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.		൩൪ പ്രസ്താവന	൧
൧൫ കേളികുട്ട നന്യതിരിമാർ	൨൨	൩൫ ഫലസിദ്ധി	൨൩൨
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.		ബെരകുന്നത്തു നീലകണ്ഠനമ്പിരി	
൧൬ കൊച്ചി വലിയ ശക്തൻതമ്പു		൩൬ ബാണയുദ്ധം	൧൫൦, ൧൯൫, ൨൨൧
രാൻ നമ്പ്യാ		൨൮൫	
പി. കെ. നാരായണൻനമ്പിൾ.		൩൭ ബൊമ്പായിലെ കിമ്മിട്ടം	൨൮൮
൧൭ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ	൫൧, ൧൦൮	ആർ. പി.	
കെ. എം.		൩൮ ബ്രഹ്മദക്ഷസ്സ്	൨൯
൧൮ ചില നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ	൧൫൫	കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ	
൧൯ ചില ന്യായങ്ങൾ	൬൩		

൩൯ ഭാവന	൬൯	൫൯ ചെള്ള	൩൦൬, ൩൪൧, ൩൭൭
ഏ. കെ- വി		ചൊട്ടഞ്ചല്ലർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ	
൪൦ ഭാഷാശാസ്ത്രം	൨൬൯	൬൦ ശങ്കാരം	൨൧൨
കേരളവർമ്മാ സി- എസ്സ്, ഐ. വലിയ		കുറുവിൽ അവിത്തിക്കാട്ട് ഭവദാസൻഭട്ടതിരിപ്പാട്	
കോയിത്തമ്പുരാൻ		൬൧ ശനി	൩൨൫
൪൧ മലയാളനിഘണ്ടു	൨൦൫, ൨൪൨	൬൨ ശബ്ദഃത്ഥംസംബന്ധം	൩൦൧
കെ. എം.		൬൩ ശോകശൈലം	൭
൪൨ മലയാളഭാഷ	൩	കെ. സി. വീരരാജൻ രാജം	
൪൩ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാർ	൭൩, ൧൨൪	൬൪ സമോജബാല	൨൯൧
൧൨൪		അവലപ്പുഴ മഹാദേവശർമ്മ	
൪൪ മാമചക്കുററൻറെ പഴമ്പോഴ്ച	൩൫൪	൬൫ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ ബുദ്ധി	
എ- നാരായണപ്പൊതുവാൾ		ശക്തി	൨൧൫
൪൫ യുവജനം	൩൫	൬൬ സുദർശനം	൨൨൪
വി. കോമൻമേനോൻ		കെ. ഗോവിന്ദമേനോൻ	
൪൬ യൂറോപ്പിന്റെ അകാലമരണം	൨൪൬	൬൭ സുന്ദരി	൮൮
കെ. സി. വീരരാജൻ രാജം		വി. എം. എൻ	
൪൭ യോഗശാസ്ത്രം	൩൩൫	൬൮ ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠ	൩൪൭
൪൮ യോഗിയാതിരിപ്പാട്	൫൭	കെ. എൻ	
൪൯ രസകരമായ ഒരു മതവിശ്വാസം	൧൯൮	൬൯ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആധുനികാ	
കെ. വി. എം		വസ്ത്രം	൧൯, ൬൦
൫൦ രൂപാവലി	൩൮൪	ശ്രീമവളി വി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി	
ടി. സി. പാമേശ്വരൻ മൂസ്സ്		൭൦ റബ്ബർകൃഷി	൩൬൯
൫൧ രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ	൩൧൧		
കുറു ൩൧൧			
എ- രാമപ്പെരുവാൾ			
ബി- ഏ- എൽ. എം. എസ്സ്			
൫൨ ലക്ഷണശാസ്ത്രം	൧൪൪		
മ- ര-			
൫൩ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ ദാഹ			
നിവൃത്തി	൧൮൧		
ആർ- പി.			
൫൪ ലോകഗതി	൩൮൮		
എ- രാമപ്പെരുവാൾ			
ബി- ഏ- എൽ. എം. എസ്സ്.			
൫൫ ലോകമഹസ്വം	൭൭		
കെ- കണ്ണശ്ശിനായർ ബി- എം. ബി- എൽ.			
൫൬ പട്ടമല നായർ	൩൪൯		
കണ്ണൻ നാരായണമേനോൻ ബി- എം.			
൫൭ വിദഗ്ദ്ധഭാവനാവിൽ	൯൭		
ചെറുകുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി			
൫൮ വിശ്വനാഥനായകൻ	൩൫൭, ൩൯൨		
കെ. കണ്ണശ്ശിനായർ ബി. എം. ബി. എൽ.			

संस्कृतलेखनविषयाः ।

१ आङ्गलेखानां ഭിക്ഷिकाचारः	१७
२ ऋग्वेदप्राथम्यम्	२०३
३ गुरुवासुपुरेष्वाष्टकम्	४००
४ गुरुवासुपुरेष्वाष्टकस्तോत्रम्	६७
५ ग्रन्थनिर्माणम्	२९८
६ तत्प्रमुखाधारणम्	१०४
७ बौद्धवस्तुवादः	३३२
८ भाष्यകീर्णम्	३९८
९ मङ्गलപ്രാർത്ഥനम्	३४
१० रसिकरत्नम्	२३५
११ विद्वच्चिरोमणिविरुदे	३६६
१२ सामवेदप्राथम्यम्	१३७
१३ सौत्रान्तिकमतम्	२९९

മംഗളോദയം.

ഫഘുന

പുസ്തകം നമ്പർ

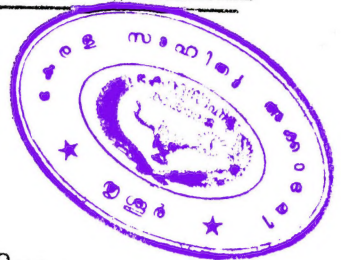
വൃത്തികമാസം

പേജ് നമ്പർ

മംഗളം.

പുത്തവിനിന്നപുത്തുപുരംഗനാനാം
കോൽത്തേരടപ്പിറവിക്കോലിനപാട്ടുകേട്ട്
കാൽത്താളമൃദചികാളിയമുലർംഗേ
കൂത്താട്ടമായർകലക്കൈവതമാശ്രയാമേ.

ലീലാതിലകം.



പ്രസ്താവന.

ഇളകിക്കിടക്കുന്ന പൂഴി പാറ്റപ്പിള്ളി വാൻ ഒരു മന്ദമാരുതനങ്ങളെ കിൽ മതി. കൂടിക്കിടക്കുന്ന കന്നു കൊട്ടകാറുകൊണ്ടും കലുങ്ങുന്നതല്ല. റോപ്പൊട്ടാൽ സമുദായമില്ല; ജാതിയുമില്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ ലോകവുമില്ല. തുറന്നുളളായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്നതേൻ. ഭഗീരഥൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാശഗംഗയെ ഭൂതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയത്തിന്റെ ബീജം. ഈ തത്വം അറിയാതെ യാ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അനുഷ്ഠിച്ചതായോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾ തന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ വ്യത്യാസംപോലെ പല വിധത്തിലുണ്ട്. സ്വയം, സ്വാർത്ഥപാരാത്ഥം, പരാത്ഥം, സ്വാത്ഥം, പരാത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതു നികൃഷ്ടവും സുലഭവും നാലാമത്തേതു ഉൽകൃഷ്ടവും ദുർലഭവുമാകുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നവരുടെ ആകത്തുക അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഉപകാരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരാത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ച സ്വാത്ഥവും കൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണ് ലോകത്തിൽ ഹൃണവാൻ എന്ന പേരിന് അർഹനായി ഗണിച്ചു പോരുന്നത്. സാധാരണ ലോകത്തിൽ സകല ധ്വനങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ട് ഏതെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതുവരെ

പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ച പാമ്പിനെ രക്ഷിച്ച ജീമൂതവാഹനനെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാടകത്തിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. കാഷായവസ്ത്രം ധരിച്ച മോഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടു കിട്ടുന്നതാണ്. യശസ്സിന്റേയോ മറ്റു വല്ലതിന്റേയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമാത്രംകൊണ്ട്, അന്യന് ഉപകാരമായേയ്ക്കാമെന്ന നിലയിൽ നൊറിച്ചു ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേരമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധാടികൊണ്ടു ധർമ്മിഷ്ടന്മാരായിത്തീരുന്നത്. അന്നും കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാതെകണ്ട് രോദായമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കാര്യവാനും വരുന്നതല്ല. എല്ലാ കച്ചവടവും കച്ചകുപടമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സദുദ്ദേശത്തോടു കൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള കരേപ്പാട് ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വല്ല ആദായവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലേയ്ക്കു ധനശേഖരം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ കരുതി, മലയാളഭാഷാഭിപ്രായമേയും മലയാളികളായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദുഷ്യഫലത്തിന്റെ പ്രതിഷേധേയും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ' പ്രാലയം കയ്യേറ്റു നടത്തിവരുന്ന 'മംഗളോദയം' കമ്പനി 'മംഗളോദയ' മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രേയസ്സിനും ശാശ്വതപ്രചാരത്തിനും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ, ഒന്നൊഴികെ മറ്റു സകലതും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സാമഗ്രികളെല്ലാം പ്രവൃത്തികൾക്ക് സ്വാധീനവുമാകുന്നു. എ

ന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സാധാരണത്തോടു കൂടാത്ത മാസിക പ്രണവത്തോടു കൂടാത്ത മന്ത്രോച്ചാരണപോലെ ഏകാക്ഷരം നിഷ്പലമായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ. മുട്ടു ശാന്തി നിവൃത്തിപ്പാനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മാസികകൊണ്ടുള്ള ഫലപ്രാപ്തിയും അധികാരിഭേദംപോലെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്.

ആറു ഭേദം കൂടാതെ അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, എന്നെന്നേക്കും നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ ലേഖകന്മാർ അടിമപ്പെടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. എടുക്കുന്ന വേല ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായാലേ അതൊരു തൊഴിലായിത്തീരുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലേ വൃത്തിയും വെടിപ്പും വേലയ്ക്കു വരികയുമുള്ളൂ. മലയാളമാസികകളിലേയ്ക്കും പത്രങ്ങളിലേയ്ക്കും ഗദ്യചട്ടങ്ങൾ എഴുതുന്നതു മറ്റുള്ള തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു നല്ല തൊഴിലായി വരുന്നതുവരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വരുതിയ്ക്കൊരു പൊരുതിയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

'മംഗളോദയം' കമ്പനി, മലയാളത്തിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേർ സമ്പാദിക്കേണമെന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്ന് രോദായവും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അതിന്റെ ഉടപ്പും നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഉത്തമങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിക്കുകയാണ്. വിഷയത്തിനു വെടിപ്പും അർത്ഥത്തിനു തികവും വാചകത്തിനു വടിയും കൂടിയിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ സാഭാവന ലേഖനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയിൽ ഒരു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വരുവാൻപോകുന്ന ഫലം കാലഗതിയനുസരിച്ചു വരുവാനും അനുസരിച്ചിരിക്കട്ടെ.

മലയാളഭാഷ.



അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു പല മാറ്റങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ തുടരത്തുടരെ വരുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അഭിവൃദ്ധി എന്നു വിചാരിച്ചു വരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയാണോ എന്നും നൃഗതകൾ എന്നു വെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു മുഴുവനും നൃഗതകളാണോ എന്നും പരിഷ്കരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ വല്ലതും കാട്ടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഈ ഭാഷാപോഷണത്തിരക്കിൽ കക്കി പിടിച്ചൊതെ ക്ഷമയോടു കൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നവർ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമോ ആവോ. ഭാഷാവിഷയത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ബഹുളത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിർബാധമായി ആലോചിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമായ ഗുണം ചെയ്തുകാണുന്നത്. പരിഷ്കാരബീജങ്ങളും അവരിൽ നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ആവക അഭിപ്രായങ്ങളേ കാലാന്തരത്തിൽ നിലനില്പുകയുമുള്ളൂ.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകരീതികൾ ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പല പുതിയ വാക്കുകളും ഭാഷയിൽ കടന്നു കൂടുന്നുണ്ട്. കടത്തിക്കൂട്ടുന്നതുമുണ്ട്. ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിഭാഷാനുമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ സംശയമില്ലാത്ത ഒരു

സംഗതിയുമാണ്. ഇതിൽ പച്ചമലയാളികൾ പക്ഷം കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. നഗരഭാഷ നാട്ടഭാഷയായിത്തീരുന്നുവെങ്കിൽ അന്നു നാട്ടു മുഴുവൻ നഗരമാകാതെ നിവൃത്തിയുമുള്ളതല്ല. അന്യദിക്കുകളിൽ നാട്ടഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു നാട്ടഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണ് കാലത്തിനനുസരിച്ച് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. നഗരഭാഷ നാട്ടഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടല്ല. മിക്കാലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പകർപ്പം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചവർപ്പം ആയിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ ആവിഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകർപ്പഭാഷ അസ്സൽഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴിഞ്ഞുനീക്കി നവമായി ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാറ്റത്തിനൊരു മാറ്റം ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാക്കിലും വാചകരീതിയിലും സ്വീകരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു കഴിച്ചുപോരാതെ വരുന്നതു കടം വാങ്ങുകയോ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അധികം നന്നായിരിയ്ക്കും. ഇതു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയത്നിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമയും ഇല്ലാത്തവരോടൊ പരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽ അധികം മുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടോ വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സ്വാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്പിയും കാണാതെ പോകുന്നുണ്ട്. വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ വിളംബരത്തിന്റെ

ഉജ്ജ്വലിതം ഇക്കാലത്തു കണികാണമാർപോലും ഇല്ല. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സ്വരസ്യം ആരും കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഇംഗ്ലീഷ് മാറ്റാലിയും പോയി ഗർഹാമയം പ്രതിബിംബശബ്ദവുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ അഭിരുചിയും കൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ ക്ഷമയോടെ കൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം എല്ലാവർക്കും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനഭാഷാകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗികളും അർത്ഥപുഷ്പിയും സ്വരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ഒട്ടുമോണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പരക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുവെറും പാഠവാക്കോ പേരെഴിയോ അല്ലെന്ന് അന്നും ഇന്നും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്നു ചുഴിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏറ്റക്കുറച്ചും കൂടാതെ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതും സന്ദർഭത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും വേണ്ടി ക്കിൽ വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിലുള്ള നിഷ്ഠയ്ക്ക് അന്നും ഇന്നും വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.

‘കളിച്ചു കൂട്ടൽ പുറത്തുവെത്തി-
കുളർക്കെനോക്കിപ്പനരെയുമാരെ
ഭരണിപോന്നാളുനാമണയേ-
ലവർക്കുപോലങ്ങിനിയെങ്ങുവേതേ.’²

നോട്ടം തട്ടുമ്പോൾ കോൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാക്ഷാത്കവാചകനത്തെ ‘ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടിച്ച് മന്ദം നടന്നു’ എന്നു കൺ കളി

യാടി നടന്നോ ‘സാഭിപ്രായം സദാജേഷ്ണ സരസകടാക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിച്ചിതെന്നെ’ എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വണ്ണിയുന്നതായാൽ ‘കുളർക്കെ നോക്കി’യാലത്തെ സുഖവിശേഷം കിട്ടുന്നതല്ല.

‘മാരാഗ്നിജപാലദശേ മറ്റേസിംഹതാർ
വെച്ചു മന്ദം മരന്ദം
ചോരും വാചാ മറ്റേതേഗപര! മതി മതി സ-
ന്താപമെന്നാലപന്തി
പൂരേ പൂരേ പുണർനാമ മധുമണിവാ-
തന്ന പീയൂഷവാപി-
പൂരേ മുക്കിത്തളിച്ചാവതു വിവശതമേ
സാമ്പ്രതം പ്രേയസീസം.’³

ഇതിലുള്ള മാതിരി പ്രത്യയപ്രയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഇല്ല. ‘ഇച്ഛാശ്ചൈതവിധം പുണൻ സുഖമായ് മേളിച്ച മേവീട്ടമോ’ എന്നതുകൊണ്ട് ആ അർത്ഥവും ആ രസവും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. ‘മാർവാരെ പ്പണ്ടുകൊൾവൻ’ എന്നു തുടങ്ങി വ്യാമഗ്രഹസമാശ്ലേഷാദിപദങ്ങൾക്കെതിരായി അർത്ഥപുഷ്പി വരുത്തുന്ന മലയാളപദങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള കലവറസ്സാമാനം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള ‘മിലിറ്ററി പ്രൊവിഷൻസ്’ മുതലായ വാക്കുകൾക്കു തക്കതായി ‘കൊറും കോളും’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മാറ്റ പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏറെ നടപ്പിലാത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വെയ്കുതാക, വല്ലേൻ, പുണൻതാവു, കാണമനോ, താരാനോ, വാരായുമോ മുതലായി പ്രാർത്ഥന, ഉൽകടേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളും, അല്ലീ, വല്ലീ, ആയോ മുതലായ സാഭിലാഷപ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, ചെണ്ടാർ,¹ വെണ്ടാർ,² ചെന്നിക്കൊടി,³ ഇംഗ്ലീഷും, മാറ്റാലി, പുടപുഴ

1 ബന്ധു. 2 ശത്രു. 3 ജയക്കൊടി.

കാം മുതലായ യൗശികശബ്ദങ്ങളും, മറുവൽ,⁴ കൊട് മുതലായ നാമവിശേഷങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കയ്യിലുള്ളതു കളഞ്ഞു കടം വ്യാജങ്ങളിലെന്നത്. പരിചൊട്, അഴകൊട്, വിരചൊട്, നലമൊട്, വടിവൊട്, തരമൊട്, തിരമൊട്, ചിതമൊട് ഈ വക സായംകവടങ്ങൾ അസ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ചു നിരയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ പാദപൂരണത്തിനാമാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നല്ലവരോടു കൂടി സഹവാസം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ ജാതി പദങ്ങളെ ദൃഷ്ടിസാസ്യംകൊണ്ടു ദോഷപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാലോകത്തിൽ നിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർക്കുണ്ടു വിധി ദുഷ്ടീലം, കണ്ടവരാർ വിധി ദുഷ്ടീലം; കണ്ടു സീതയെ, സീതയെക്കണ്ടു; പററി, പററിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടുവെട്ടി; ഇങ്ങിനെ യുള്ള വാചകങ്ങളിലും വാക്കുകളിലും ഗുണങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ നൂക്കുമായി ആലോചിക്കുന്നതെ ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും വാരിക്കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു നാടൊക്കെക്കലങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

രസത്തിന് അനുഗുണങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സ്ഥാനത്തിനനുസരിച്ച വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുതുമയും സ്വാധീനവും ആധുനികകവിതകളിൽ അപൂർവ്വം ചിലതിൽ മാത്രമേ നിഷ്പന്നിച്ചുകാണുന്നുള്ളൂ.

‘മമ്മാകാണായിതപ്പോളെരപൊടിപടലീ
ഭൂതലാൽപൊങ്ങിമേൽപ്പൊ-
ളൊന്നംവേട്ടാർക്കിരിക്കുന്നിരമൊ-
വൃണപരീചണ്ഡഭാനോഃ’

നിമ്മായംവൈരീസേനാംഗ്രസിയമരീയവം-
യംപിളന്നാത്തദാപം
വായോടെത്തുംകുന്തശാസിതനിവഹധു-
മംപരക്കണപോലെ.’

‘നീത്താനിന്ദുപലമിവതെളിഞ്ഞായൽ
പോലേവിരിച്ചു-
നാത്താൻവണ്ടിൻകലമിവയളന്നാൻ
പയോരശിപേരല്ലേ
പിതാപത്രപാളതമിളകിനാനേക്കു
വേപ്പൊത്തുപോലേ
കൂർത്താൻകാമീമനനിവപേര-
നാഗതേവീരവത്രേ.’

ഇങ്ങിനെ യുദ്ധയാത്രയും സന്ദേശമാരദംഗവും അലങ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ഘട്ടത്തെ—

അടിവഴിപടയാളികൂട്ടർതട്ടിപ്പടത്തും
പൊടിനിരഗഗണത്തിൽതിങ്ങിവിങ്ങിപ്പരന്നു
ചൊടികെട്ടമഴയേറ്റുപൊന്മനാശിജനത്തിൻ
കൊടിയവിരഹവഹിസ്മയമധുരംകണക്കെ.

മുനികുണ്ടോടനേരംവെയിലിലുരുക്കിപ്പടം
വെണ്ണുപോലൊന്നുണത്താൻ
പിന്നെപ്പുറംതെളിഞ്ഞാൻതരുണിമണിമുട-
ച്ചോടുകണ്ണാടിപോലെ

എന്നല്ലാതെപിന്നുകണ്ടിളകിനകഴുവെ-
പ്പോലെചാരത്തണത്തൊ-
ന്നൊന്നല്ലാസാൽവിരിച്ചാണമകലകരം
കോമരംപോലെയാത്താൻ.

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള രസം ബഹുരസം തന്നെ.

രസഭാവങ്ങളെ അനുഭാവദികളെക്കൊണ്ടു കണ്ടപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന കായ്ത്തിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിലോകത്തിൽ മിക്കതും പുറംപോക്കായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്.

‘നിരടമേനിവസനമിടൊത്തുദേവോച്ചനായം-
മെല്ലോഴംനീകൃതമതിരത്തുമുദമാരായിതല്ലേ
എന്നിവണ്ണാനിജപരിജനപ്രാത്ഥനംകേൾക്കുമോ
കുഴങ്ങിവാതരസിവിരഹവ്യക്താവല്ലഭാമേ.’

എന്നു വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ‘അരതി’ എന്ന വിരഹിണീദശാവേശഭാവത്തെ—

ചിനിപ്പാടേചിതറിനമുടിക്കെട്ടുപൊൻകണ്ണലച്ചാ-
ഞ്ഞനേന്ദ്രസ്തൂക്കുവിയുമൊരുനന്മയായുപേന്നുവേഷം
എന്നല്ലോറവ്യസനനിലയുപൂണ്ടുമോടിപ്പകിട്ടി-
ന്നൊന്നുംനോക്കാതെവിചലമനോരാജ്യമായിട്ടിരി-
(യ്ക്കും.

എന്നു വണ്ണിഞ്ഞുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ
കവിതയിൽ മാത്രമേ സഹൃദയന്മാർക്കു് അര-
തി അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. വിരഹിണിയുടെ
ദശയിലേയ്ക്കു് അതു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതേ
ഇല്ല.

‘മുള്ളമുരട്ടുകുൻപാമ്പും കല്ലുകുരട്ടുകാ-
ഞ്ഞിരക്കുറിയും’ ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരങ്ങ-
ളിൽ കടന്നുകൂടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കി-
ലും ‘ആറു പോകും വഴിയും നീർ പോകും
ചാലു’മായിട്ടു് അതിരു തിരിഞ്ഞുന്നതിന്റെ
ഭംഗി ഇന്നും കാര്യേണമെന്നില്ല. ‘അങ്കുര-
പ്പി അങ്കമാടിക്കായേറുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഉ-
ത്സാഹം തുടയിന്മേൽ തല്ലി യുദ്ധക്കളത്തി-
ലേയ്ക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീ-
ട്ടി വളച്ചു സാഞ്ചസമിപ്പാതെ എഴുന്ന പ-
ഴയ ഭാഷ അങ്ങിനെതന്നെ പകർത്തണമെ-
ന്നല്ല ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്. ആ വാചക-
ത്തിന്റെ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെ-
ന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു-
ള്ളു. ജോടി ഒപ്പിച്ച ചില വാക്കുകളും തൂക്കം
ഒപ്പിച്ച ചില വാചകങ്ങളും സ്തോഭം പുറ-
പ്പെടുത്തിയ ചില പൊടിക്കയ്യുകളും ഇ-
പ്പോൾ ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി-
യാൽ കൂടി കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാ-
ണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മമ്മം നോക്കാതെ
നിഷ്പണ്യ മലത്തിവെച്ചു ഭാഷാന്തരപ്പെടു-
ത്തിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ
ഒരു കാലത്തു സപയമേവ വരുന്നതല്ല.
‘എം. ഒ. പാത്മസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അ-
ഗ്രാസനത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേഗ് സ-

ഭ കൂടുന്നതു നല്ല ഭാഷയല്ല. ‘അടുക്കും ആ-
ചാരവും നീതിയും നിലയും കലഭേദവും മ-
യ്യാദയും എച്ചിലും വീർപ്പും തീണ്ടലും കുളി-
യും കുഴിവരഞ്ഞു നീർകോരുവാനും കലം വ-
രഞ്ഞു വെച്ചുബാനും അവരവക്കു് ഓരോ-
പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേ-
ഷങ്ങളും അതാതു കലത്തിന്നു തക്കവണ്ണം
കല്പിച്ചിരിപ്പൂ’ എന്ന് ആ ചാതുസ്വാമികൾ
വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിരോധമായി ഭാഷക-
ളും വേഷങ്ങളും, കാലവും കോലവും നോ-
ക്കാതെ അനാവശ്യമായി മാറി മറിച്ച് ഏ-
ച്ചുകൂട്ടുന്നതു വഴിപോലെ ആലോചിച്ചു വേ-
ണ്ട ഒരു സാഗതിയാണ്. ‘നെടുങ്ങനാട്ടു-
പടനായരുമായി ഏററിച്ചെല്ലുണ്ടായാൽ ഓ-
ങ്ങല്ലരു മാടിന്മേൽ വില്ലു കത്തി കേരളമൊ-
ട്ടുക്കു് അഞ്ചു കണ്ണു് ഉറപ്പിക്കുന്നു’ എന്ന്
ഒരു ഗ്രന്ഥചരിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ആ-
സ്ഥിതിയ്ക്കു് നാട്ടഭാഷയും നഗരഭാഷയും ത-
മ്മിൽ ഏററിച്ചെല്ലുണ്ടായാൽ ഒരു കണ്ണെങ്കി-
ലും വേണ്ടെന്നുവരുമോ? വില്ലു കത്തേണ്ടതു്
എതു മാടന്മേലാണെന്നു മാത്രമേ ആലോ-
ചിക്കേണ്ടതുള്ളു. കേരളഭാഷാലോകത്തിൽ
കലാപം കൊഴുത്തുതുടങ്ങി. ഗദ്യപദ്യപ്രവാ-
ഹങ്ങൾ കലങ്ങിവശായി.

‘മണ്ടന്തി, പടിബന്ധപെട്ടാ, കേശ-
ന്തി’ ഈ വക ചേരിപ്പിഴകളും തീർത്ത്, ‘സ-
മയത്തെക്കൊന്നും സഹായം കൊടുത്തു, ശ്ര-
ദ്ധയെത്തരിക, കണ്ണുകൊണ്ടു കടിയ്ക്കുക’ മു-
തലായ ശത്രുക്കളേയും അമർത്തി, അങ്കവും
ചുങ്കവും വിരതം വാട്ടുവും നാട്ടടക്കം നട-
പ്പാക്കി, ആഴിച്ചുഴുകിയിങ്കൽ കുമാരി ഗോ-
കണ്ണുപാട്ടുനന്മ കേരളഭാഷാശാജന്തി കേട്ടം
പഴകളും പോക്കി പേരും പൊരുളും പുല-
ർത്തി അടിവാണുകൊള്ളട്ടെ.



ശോകശൈലം

(ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നെടുത്തത്)

‘ഈ ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം കൂടി ഒരുമിച്ചു കൂട്ടി പിന്നെ ശരാശരിയ്ക്കു് അ



വരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ ഓരോരുത്തർക്കു് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിലധികമുണ്ടാകുമെന്നാണ് സോക്രട്ടിസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ജ്ഞാനിയുടെ അഭിപ്രായം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഫോറോസ്സ് എന്ന വിദഗ്ദ്ധനിയുടെ അഭിപ്രായവും ഇതു തന്നെയാണ്; എങ്കിലും ആയാൾ ഒരു പടച്ചു കയറിട്ടാണ് നില്ക്കുന്നത്. ‘നോ ഇപ്പോൾ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അനേകം സങ്കടങ്ങളുൾപ്പെട്ട വരുന്ന ഒരുക്കിലും ഒരുവന്റെ സ്ഥിതിയും മറ്റൊരുവന്റെ സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ മാറ്റം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഇവർക്കു് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതു തന്നെയാണ് തമ്മിൽ ഭേദമെന്നു രണ്ടാൾക്കും വേഗത്തിൽ ബോദ്ധ്യമാകും’ എന്നാകുന്നു ആയാൾ പറയുന്നത്. ഈ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളേയുംപ്പറ്റി ഓരോ മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ദിവസം ഞാനെന്റെ കസേലമേൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ അറിയാതെ ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. ഈ മയക്കത്തിൽ ഞാൻ താഴെ വിവരിയ്ക്കാവുന്നതും ഒരു സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു.

‘ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും അവരവർക്കുള്ള സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൂട്ടിട്ടു് എന്നു സ്വർഗ്ഗലോകത്തു നിന്നു ദേവേന്ദ്രന്റെ ഒരു വിചാരം, ഈ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു വലിയ മൈതാനം

അവിടുന്നു തന്നെ കല്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മൈതാനത്തിന്റെ നടുവിലാണ് നില്ക്കുന്നത് എന്നാണ് എന്നിരുന്നോന്നിരുന്നത്. മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവർ വളരെ കാലമായി സഞ്ചയിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം കെട്ടി മാറ്റാപ്പാക്കിയെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു് ആ മൈതാനത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ഈ ശോകശാലി പിന്നെപ്പിന്നെ വലിച്ചു മോറ്റും കവിയുമാറുമായുള്ള ഒരു വലിയ കുന്നായിത്തീർന്നു.

അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ആളുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവരവരുടെ ‘സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ആ മൈതാനത്തിൽ കൊണ്ടുകൂട്ടിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയുണ്ടായിരുന്നു. ഇവൾ വളരെ മെലിഞ്ഞിട്ടാണ്. വളരെ ഉലഞ്ഞിട്ടൊരു വസ്ത്രമാണ് ധരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ വസ്ത്രത്തിന്മേൽ അനേകം ഭൂതപ്രേതപിശാചങ്ങളുടെ ചിത്രം നെയ്തപ്പേത്തിട്ടുണ്ട്. വസ്ത്രം കറുത്തുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന സമയം ഈ ഭയങ്കരരൂപങ്ങളെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കു കാണുമാറാകുന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ ചെറിയ സാധനങ്ങളു വളരെ വലുതാക്കിക്കാട്ടുന്ന ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖഭാവം ഒട്ടും പ്രസന്നമായിട്ടല്ല തോന്നിയത്. അനേകം ജനത്തിൽ അവളുടെ പേര് ‘മായ’യെന്നാണെന്നിരിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. ‘ഇവളാണ് മുമ്പിൽ ചാടിവീണ് എല്ലാവരുടേയും അരികെച്ചെന്നു്, അവരവരുടെ ഭാഗ്യമെല്ലാം കെട്ടുന്നതിൽ സഹായിച്ചു്, അതെല്ലാം അ

വരവരകൊണ്ടുതന്നെ ഭേദിപ്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുളളിരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഓരോ ഭാഗങ്ങളെയും അതെടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന ആളുകളെയും കണ്ടിട്ട് എനിക്ക് വളരെ നേരം പോക്കു തോന്നി. ഒരാൾ ആരും അറിയരുതെന്നു ഭാവിച്ച് ഒരു വലിയ കസവുമാലിൽ പൊതിഞ്ഞ് ഒരു ഭാരം കൊണ്ടുവന്ന് ആ കൂട്ടത്തിലിട്ടു. ആയാൾ അത്ര ശ്രദ്ധമായി വെച്ചിട്ടുള്ള ആ ഭാരം എന്തായിരുന്നു? ആയാളുടെ ദാരിദ്ര്യം തന്നെ. വേറെ യൊരാൾ കലശ്ശലായി കിതച്ചുകൊണ്ടു ഭീശലമായി നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ഭാഗ്യം അവിടെ കൊണ്ടിട്ടു. നോക്കിയപ്പോൾ അതെന്താണെന്നോ? ആയാളുടെ ഭാരം.

പിന്നെ അവിടെ വന്നിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അസംഖ്യം കാമുകന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ അവരവരെ വല്ലാതെ കഷ്ടത്തിലാക്കുന്ന ഓരോ കാമിനിമാരുടെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ കടാക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഓരോരോ വിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഞ്ചമ്പന്റെ അഞ്ചമ്പകളെക്കൊണ്ടും തികി നിറച്ചിട്ടുള്ള വലിയ ഭാഗ്യങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ടാണ് വന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇവരുടെ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് തുടതം തോന്നിയതു മറ്റൊന്നുമല്ല. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ ഇവരുടെ ഭീശലശാസവും മുഖഭാവവും കണ്ടാൽ ഈ ഭാരംകൊണ്ടുവരുടെ ഹൃദയം പെട്ടെന്നു പൊട്ടിപ്പോകുമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ഈ വസ്തുതിലൊരാൾക്കെങ്കിലും തന്റെ ഭാരം ആ കൂട്ടത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളയാമെന്നു തോന്നിയില്ല. അതിനായി ഇവർ വളരെ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ ഒട്ടും സമ്മതമില്ലാത്ത നിലയ്ക്കു തലയും കുടഞ്ഞ് അവരവർ കൊണ്ടുവന്ന ഭാരമെടുത്തു കൊണ്ടു വന്നുവ

ശിശ്നു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. കൂട്ടം വൃദ്ധസ്മികൾ വന്നു തങ്ങളുടെ പ്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞു; തരുണികൾ ്കം വന്നു വെയിൽകൊണ്ടു നിറം പാ തങ്ങളുടെ തോല് അവിടെ അഴിച്ചു നീ. രക്തവണ്ണമായ മൂക്കു വളരെ; ചുണ്ട് അസംഖ്യം; കെട്ടുപോയ പൂപ്പുച്ചയില്ലാത്തോളം; ഇതെല്ലാം അവിടെ റിയ കണകളോളം കൂടിക്കഴിഞ്ഞു. പ്പുറത്തു വലിയൊരു മറ്റൊരു കൊണ്ടുരുന്നു. നല്ലവണ്ണം നോക്കിയപ്പോൾ വന്റെ കൂനായിരുന്നു. ഇതവൻ വളുന്തോഷത്തോടുകൂടി അവിടെ കൊണ്ടുണ്ടിനെ അന്നവിടെക്കൂടിയ പറ്റുതന്നു മുക്കാൽ ഭാഗവും മനുഷ്യരുടെ ദൈവങ്ങളായ ദോഷങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പരിശ്രമത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി. അനേകം വ്യാധിജനങ്ങൾ ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചി കണ്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ അവയിൽ ധികവും മനുഷ്യർ ആലോചിച്ചുണ്ടു തല്ലാതെ അവർ വാസ്തവത്തിൽ അലിച്ചിരുന്നവയായിരുന്നില്ല. പിന്നെ ഒരു ഒരേതരത്തിലുള്ള കെട്ടുകൾ എടുത്തുണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം സൗഷ്ഠവം ഭീക്ഷിപ്പുന്ന രസികന്മാരു ന്നതിനാൽ അവരുടെ മറ്റൊരു വെറുപ്പു ന്നതിൽ എനിക്ക് കുറെ അധികം മൂണ്ടായി! നോക്കിയപ്പോൾ അവർ ഷ്ടകുഞ്ഞെല്ലാം സുഖക്കേടുകളുണ്ടു തരമുണ്ടോ അതെല്ലാംകൂടി കെട്ടിപ്പു കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കയാണെന്നാണ് തെന്ത്. ഈ അവസരത്തിൽ എല്ലാ ങ്ങളും താന്നാങ്ങൾക്കുപ്രവചനങ്ങളോ പകർത്തുണ്ടേയും രാഗദേഷാദിമനോരങ്ങളേയും എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുമെന്തെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. എ

കൊള്ളുകിലും ഒരു പാപകർമ്മംപോലും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടതിൽ എനിക്ക് തീയായ ആശ്ചര്യം തോന്നി.

മഹാപാപിയായ ഒരുവൻ ഒരു ഭാഗ്യവും എടുത്തുകൊണ്ടവിടെ വരികയുണ്ടായി. അവൻ തന്റെ പാപകർമ്മമെല്ലാം കെട്ടിയെടുത്തു പശ്ചാത്താപത്തോടെ അവിടെ കൊണ്ടിടുവാൻ വന്നിരിയ്ക്കുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. എന്നാൽ പരിശോധനയിൽ അവൻ തന്റെ ദുഷ്ടനടപ്പൊന്നും ഉപേക്ഷിപ്പാൻ തയ്യാറില്ലെന്നും അതുകൾക്കു പകരം അവയെ പഠിയ്ക്കുവാനുള്ള പശ്ചാത്താപത്തെ മാത്രമാണ് ഭാഗ്യം കെട്ടികൊണ്ടു വന്നിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു മൃഗൻ വന്നു തനിക്ക് സങ്കടത്തിന്നെല്ലാം കാരണം തനിക്ക് അല്ലമുണ്ടായിരുന്ന വിനയമാണെന്നു കരുതി അതവിടെ ഇടുകയും സത്യമായും സങ്കടകാരണമായ തന്റെ മൃഗത്തെയെ മടക്കിക്കൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്തു.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവരുടെ ഭാഗ്യം നിശ്ചയിച്ചു ദിക്കിൽ കൊണ്ടുപോയി കൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യമുതൽ അത്യന്താധരമായി നടന്നിരുന്ന 'മായ'യെന്ന പീശാചി ഞാൻ കേവലം ഒരു കാണിയുടെ വിലയിൽ ഉദാസീനനായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് എന്റെ അരികെ എത്തി. അവൾ അടുത്തത്തിയ പ്ലോഴ്സ് തന്നെ എനിക്ക് വലിയ സുഖക്കേടായി. എങ്കിലും അവൾ യാതൊരു കൂസലും കൂടാതെ അവളുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഭൂതക്കണ്ണാടി എന്റെ മുഖത്തിന്നു നേരെ പിടിച്ചു. എന്റെ മുഖം അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചപ്പോഴാണ് ഈ മുഖം വളരെ നീളം കുറഞ്ഞു വീതി എറിക്കൊണ്ടെന്നാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ

എനിക്ക് നന്നെ മുഷിഞ്ഞു; വേഷങ്ങളുടെ വേഷം അഴിച്ചിടുംപോലെ നെഞ്ചൻ മുഖഭാവം അഴിച്ചു വലിയൊരു ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ ഒരാൾ ഏതാരികെത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. ആ ആയാളുടെ മുഖത്തിന്നു നീളം അല്പം കയറണമെന്നുവെച്ച് അല്പസമയം മുൻതാ ശോകശൈലത്തിനേലെല്ലു വലിഞ്ഞിട്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നള്ളു. വാസ്തവം കയറണമെങ്കിൽ ആ മുഖത്തിന്റെ നീളം അല്പം കുറച്ചു ലജ്ജ തോന്നുകയും ചെയ്തെന്നാൽ ആ താടി തന്നെ ഏതു മുഖമെല്ലാം കൂടിയേടത്തോളം നീണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കിരുവർക്കും ആരുടെ സങ്കടത്തിന്നു പ്രതിവിധിയെടുക്കുവാനും കിട്ടിയെന്നു മാത്രമല്ല; സകലങ്ങളുടേയും സങ്കടമെല്ലാം അവിടെ ഒഴുക്കുവെച്ചിട്ടുകൊണ്ട് എല്ലാവർക്കും ഓരോരുത്തരുടെയും സങ്കടത്തിന്നു പകരം ആരുടെതെങ്കിലും മാറ്റിയെടുക്കാവുന്നതായിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ സകല ജനങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സങ്കടങ്ങളിൽ നിന്നു ചെന്നു വന്നു കണ്ടതിൽ എനിക്ക് വലിയ സന്തോഷം തോന്നി. എല്ലാവരും ആശ്ചര്യത്തിന്റെ നാലുപുറവും നിന്നു നിൽക്കുമായിത്തീർന്നു പട്ടാമ്പലങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു തുടങ്ങി. ആയത് എല്ലാവരും അതുവരെയും ഭയപ്പെടുന്നതും സുഖമാണെന്നും കരുതിയിരുന്ന സകല വസ്തുക്കളും അതാതെ ചിട്ടുള്ളവരാൽ ശോകങ്ങളുടെ നില നിർത്തുവാനായി ആ ശോകശൈലത്തിൽ കൂട്ടത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നാൽ ഇവയെ അനുഭവിച്ചിരുന്നവർക്കിടയിൽ ദുഃഖമേതുകൊണ്ടായിത്തീർന്നു ആർക്കും മനസ്സിലായില്ലതാനും.

അനന്തരം ഞങ്ങൾ അവിടെ കൂട്ടിയിരുന്ന സങ്കടസഞ്ചയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഓരോ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ തീരെ മഗ്നനായി നിൽപ്പായപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രന്റെ രണ്ടാമതൊരു കല്പന വന്നു. 'എല്ലാവരും വേണമെങ്കിൽ അവരവർ അവിടെ കൊണ്ടിട്ട നിർഭാഗ്യത്തിനുപകരം വേറെ എന്തെങ്കിലും ഒരു നിർഭാഗ്യം തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടു പോയിക്കൊണ്ട് എന്നായിരുന്നു ഈ കല്പന. പിന്നെയും മായയുടെ പുറപ്പാടായി. അവർ ബഹു ജാഗ്രതയായി സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ഒന്നൊന്നായി വേറെടുത്ത് ഓരോന്നോരോരുത്തർക്കു ശിവാശിചെയ്തു തുടങ്ങി. ആ സമയമുണ്ടായ തിരക്കു വണ്ണിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസം. എന്നാൽ ഞാൻ കണ്ടതു ഞാൻ പറയാം. ഒരു വയോപ്പുലൻ തനിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശുലവേദന ആ ശോകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടിട്ടിരുന്നു. മരൊരുവൻ തനിയ്ക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ഒരു മകനേയും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. ശുലവേദനക്കാരനും സന്തതിയൊന്നുണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നാണു മോഹം. ഇവൻ മറാവൻ ഉപേക്ഷിച്ചു മകനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ കരുത്തുകെട്ട ചെറുക്കൻ ആ വയസ്സുന്റെ താടിവിടിച്ചു വലിച്ചു വേദനപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല വൃദ്ധന്റെ തല തന്നെ അടിച്ചുപൊളിച്ചു കളയുവാനുള്ള ഭാവമായി. ഇപ്രകാരം കുടക്കിൽപ്പെട്ട വൃദ്ധൻ നാലുപുറവും മിഴിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ ശുലവേദന സാധിപ്പാൻ വയ്യാതെ വയറും പിടിച്ചുകൊണ്ടു നേരെത്തന്ന വരുന്നതു കണ്ടു. 'തന്റെ മകനെ താൻ തന്നെ എടുത്തുകൊള്ളു. എന്റെ ശുലവേദന എനിയ്ക്കു തന്നെ തന്നേയ്ക്കു. എന്നാൽ മതി' എന്നായി വയസ്സൻ മാവാന്റോട്- എന്നാൽ രണ്ടാൾക്കും അവനവൻ

മനഃപൂർവ്വമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ബുദ്ധിമുട്ടിൽ നിന്നു പിൻവലിയ്ക്കുവാൻ തരമില്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ അന്യന്ത് അടിമയായിരുന്ന വേറെ ഒരുവൻ തന്റെ അടിമസ്ഥാനം ത്യജിച്ച് അതിനുപകരം മരൊരുരുത്തന്റെ രക്തവാതം തിരഞ്ഞെടുത്തു. എന്നാൽ അതിനുശേഷം അവന്റെ മുഖത്തുണ്ടായ വൈകൃതം കണ്ടാൽ തന്നെ അവൻ ചെയ്ത മാറ്റംകൊണ്ട് അവന്നു വലിയ ലാഭമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഒരുവൻ മഹാവ്യാധി കളഞ്ഞു ദാരിദ്ര്യം തിരഞ്ഞെടുത്തു; മരൊരുവൻ അതിയായ ബുദ്ധിയുപേക്ഷിച്ച് അരോചകം സ്വീകരിച്ചു; മൂന്നാമതൊരുവൻ മെയ്ക്കേടന വെടിഞ്ഞു മനോവേദന കൈക്കൊണ്ടു. ഈ വക കൈമാറ്റങ്ങളെല്ലാം കണ്ടിട്ടെനിയ്ക്കു ബഹുരസമായിത്തീർന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകളും താന്താങ്ങൾക്കു സൗന്ദര്യമാനിയ്ക്കു കാരണമായിത്തീർന്ന അനേകം എണ്ണങ്ങൾ ആ അവസരത്തിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്തയുണ്ടായി. ഒരുവൾ ധാരാളം കരുപ്രസാദമുള്ളവളായിരുന്നു. മേലെല്ലാം കരുവുണ്ടാവുന്നതിലും ഭേദമാണ് നരയെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ വേറൊരുത്തയുപേക്ഷിച്ചു നരച്ചു തലമുടിഞ്ചെടുത്തു തലയണിഞ്ഞുതുടങ്ങി. മരൊരുവൾക്കു തന്റെ മദ്ധ്യത്തിന്നു വണ്ണം അല്പം അധികമാണെന്നു തോന്നി. അവൾ അതു വലിച്ചെറിഞ്ഞു വേറെയൊരുവൾ കളഞ്ഞതായ വളഞ്ഞ ചുമലെടുത്തു മൂന്നാമതൊരുത്തി തന്റെ വിരൂപമായ മുഖം കളഞ്ഞു പകരം വേശ്വാവൃത്തിയംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ വളരെ താമസംകൂടാതെ ഇവക്കെല്ലാവർക്കും അവരവർ മനസ്സായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ദോഷത്തേക്കാൾ ഭേദം മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവതെന്നയാണെന്നു നല്ലവണ്ണം ബോദ്ധ്യ

പ്പെട്ടു. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് അന്ന വിടെവെച്ച് ഒരു ദോഷം വിട്ടു മഹാനാദദോഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സകല ജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ അനുഭവമെന്നാണെന്നിട്ടു തോന്നിയത്. എന്നാൽ അതങ്ങനെയായതു ദൈവകല്പനയാൽ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന കഷ്ടതകൾ ഒരിയ്ക്കലും നമ്മുടെ ശക്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ, അതല്ലെങ്കിൽ പരിചയംകൊണ്ടെല്ലാം സങ്കടങ്ങളും നമുക്കു സുസമ്മ്യമായിത്തീരുന്നതുള്ളതുകൊണ്ടോ എന്ന് എനിക്കിനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല.

ഞാൻ മുന്പുചാഞ്ഞ കണ്ണൻ തന്റെ കൂറുപേക്കിച്ച് അതിനുപകരം അശുരിയെന്നു ദീനമാണ് കൈക്കൊണ്ടത്. എന്നാൽ കൂറു പോയപ്പോൾ അവൻ പൂർവ്വാധികം സുന്ദരനായി എങ്കിലും പിന്നത്തെ അവന്റെ നിലയാലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് വെറും നേരെ കാഴ്ച തോന്നാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല. ആ കൂറുപേക്കിച്ച കൂറ് സ്വതഃവേ ശ്രംഗാരിയായിരുന്ന ഒരുവനാണെടുത്തത്. ഇവൻ ആ കൂറും തലയേക്കാൾ പൊന്തിനില്ക്കുന്ന ചുമലുകളുംകൊണ്ടു മുന്പുതന്നെ കലശ്ശലായി ഭൂമിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടം പെണ്ണുകളുടെ ഇടയിൽ പോയി നടന്ന നടത്തം വിചാരിയ്ക്കുമ്പോൾ അവന്റെ നേരെയും എനിയ്ക്കു ദയ തോന്നാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല.

ഇതിനിടയിൽ എനിയ്ക്കുണ്ടായ അനുഭവവും പായാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെല്ലാം. ദീർഘവക്ത്രനായ എന്റെ ചങ്ങാതി എന്റെ ഹൃസ്വമുഖം തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം അവന്റെ വേഷം കണ്ടപ്പോൾ ആ മുഖം മുഖ് എന്റേതായിരുന്നുവല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് എനിയ്ക്കു തന്നെ ലജ്ജസഹിപ്പാൻ വയ്യാതായി. കാര്യം കുറെ ചീത്തയായി എന്ന് ആയാൾക്കും വി

ശ്വാസം വന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ലജ്ജകൊണ്ട് ആയാൾക്ക് ആരുടേയും മുഖത്തു നോക്കുവാൻ വയ്യാതാവുകയും ചെയ്തു. ആയാളുടെ ദീർഘമുഖമാണെല്ലാം ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അതുകൊണ്ട് എനിയ്ക്കും പഠയത്തക്ക മെച്ചമെന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്നെന്നാൽ ഞാൻ വല്ലപ്പൊഴും എന്റെ നെറ്റി തൊട്ടുവാനായി പണ്ടത്തെപ്പോലെ എന്റെ കയ്യെകത്തിയാൽ അതെന്റെ ചുണ്ടോളമേ എത്തുന്നുള്ളൂ. എന്നു തന്നെയല്ല എന്റെ മൂക്കു മുറമ്പാത്തക്കാൾ വളരെ അധികം തുരിച്ചു വശമായതുകൊണ്ടു ഞാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും വല്ല ആവശ്യത്തിനും കൈ മുഖത്തു പ്രാവർത്തികമായിട്ടു തുടങ്ങിയാൽ അപ്പോഴൊക്കെയും അതു മൂക്കത്തു തട്ടി വേദനപ്പെടുക എന്നായി. ഇതുപോലെ തന്നെ കടുക്കിപ്പൊട്ടു രണ്ടാളുകൾ എന്റെ അരികെത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. ഇതിലൊരുവനു ബ്രഹ്മസൂചിയിൽ വളരെ മെലിഞ്ഞു നിന്നു ജംഘകളുശേഷമില്ലാത്ത ഒരു ജോടി കാലുകളും മറോവന്നു നടന്ന തടിച്ചു പുറത്തോട്ടു വളഞ്ഞ ഒരു ജോടി കാലുകളുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇവർ ഇതു തമ്മിൽ മാറാം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ഈ ഒരുവിൽ പാഞ്ഞവനെ കണ്ടാൽ ഒരു കൂട്ടം പൈക്കാലിന്റേത് കയറി നടക്കുകയാണെന്നാണ് തോന്നുക. അവന്റെ കാലുകൾ കൊണ്ടു തന്റെ അടിയിലേയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ അവന്നു തന്നെ തല തിരിഞ്ഞു തുടങ്ങി. മറോവന്നു വളഞ്ഞ കാലുകൊണ്ടു നടക്കുവാൻ ശീലമില്ല. വിചാരിച്ചാൽ ആ വിചാരിച്ച ദിക്കിലെത്താഞ്ഞിട്ട് അവൻ കിടന്നു വട്ടംചാറിത്തുടങ്ങി. അവൻ ഒരു നേരമ്പോക്കുകാരനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചുരൽ കുറു ദൂരത്തായ ദിക്കിൽ നിലത്തു ത

റച്ചിട്ട് ആയാളോട് ആ നില്ക്കുന്ന ദിക്കിൽ നിന്നു ഞാൻ വരച്ച ഒരു വരയിൽ കൂടി ഒട്ടും വളയാതെ പോയി ആ ചുരലെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നാൽ ആയാൾക്ക് ഒരു കപ്പി ഒന്നാത്തരം കത്തിച്ചാൽ കത്തുന്നതു വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്നു വീരവാദം പാക തന്നെ ഉണ്ടായി.

എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു? ആ ശോകശൈലം മുഴുവൻ അന്നവിടെ കൂടിയിരുന്ന ആളുകൾ തമ്മിൽ വിഭജിച്ചെടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. അതിന്റെ ശേഷം കുറെ നേരത്തെപ്പോൾ അവരവർ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത മാത്രം ഭാരം പൊറുപ്പാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ട് കാരോരുത്തർ കാട്ടിയിരുന്ന വൈകൃതങ്ങളും പ്രാകൃതാവസ്ഥയും ആലോചിച്ചാൽ 'കഷ്ടമേ' എന്നു മാത്രം പറയുവാനേ തോന്നുന്നുള്ളൂ. ആ ദൈമാനത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും പിറുപിറുക്കലും ആവലാധിയും നിലവിളിയും പശ്ചാത്താപവും അല്ലാതെ വേറൊന്നൊന്നുമില്ല. ഇതു കണ്ടു ദയതോന്നി ഒടുവിൽ ദേവേന്ദ്രൻ 'എല്ലാവരും അവരവരുടെ പുതിയ ഭാരങ്ങൾ മുന്വേഞ്ഞ ദിക്കിൽതന്നെ കൊണ്ടുപോയി കൂട്ടിക്കോട്ടെ' എന്നു കല്പിച്ചു. എല്ലാവരും അവരവർക്കു ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ ഭാരങ്ങൾ തന്നെ വീണ്ടും എടുത്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണെന്നെയൊരു കല്പനയുണ്ടായത്. ഈ കല്പന സകലരും പറയുവാൻ ചയ്യാത്ത സന്തോഷത്തോടെ അനുസരിച്ചു. അതിന്റെശേഷം മനുഷ്യരെല്ലാം ഇങ്ങിനെ കഷ്ടതയിൽ ചാടിച്ച മായയോട് അവടെനിന്നു പോകുവാൻ കല്പനയായി. ആ സ്ഥാനത്തെല്ലു ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും അവളിൽനിന്നു ഭേദപ്പെട്ട വേറൊരു ഭഗവതിയെയാണ് നിശ്ചയിച്ചത്. ഈ ഭഗവതിയുടെ മുഖഭാവം

എല്ലാശ്ലോഭം ഗൌരവവും പ്രസന്നം ഉള്ളതും വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒട്ടു പലുമാറ്റമുള്ളതും ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ ഭഗവതിയുടെ കണ്ണു എത്രയും ഭക്തികളോടുകൂടി ദേവേന്ദ്രൻ നോക്കിത്തന്നിരുന്നു. 'ക്ഷമ'യെന്നാണ് ഈ ഭഗവതിയുടെ പേര് എന്നു ഞാൻ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവൾ ആ ശോകക്കുന്നിന്റെ മുകളിൽ പോയി നിന്നപ്പോഴേയ്ക്കും എന്തുതന്നെ! ആ വക്കുണങ്ങിനെ ചൊരിയത്തുടങ്ങി. ചുരുങ്ങിയപ്പോൾ അതു ഞായിരുന്നതിൽ മൂന്നിലൊന്നു മാത്രമായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ ശേഷം അവൾ രോരുത്തുകയായി മുന്വണ്ടായിരുന്ന പ്രതന്നെ എടുത്തു കൊടുത്തു തുടങ്ങി. പ്രാരബ്ധം അതാതാളുകൾക്കു കൊടുക്കുന്നോടുകൂടി തന്നെ അതെങ്ങിനെയൊക്കെയോടുകൂടി സാമക്ഷംകണ്ടതെന്ന് അറിയുന്ന ഉപദേശിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വിൽ എല്ലാവരും തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തവർക്കു ദൈവം തങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു സാന്നിദ്ധ്യം സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വന്തമായി സ്വന്തം നങ്ങളിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി.

ഈ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നൊന്നിപ്പോൾ കസഭാവെന്തെപ്പറ്റി പലതും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായി. എന്നിട്ടും എന്റെ നിർദ്ദേശപ്പറ്റി വലിയ നിവൃത്തിയൊന്നും വരുത്താൻ കഴിയാത്തതായി. വകാശവും ഇല്ലെന്നു നല്ല ബോധ്യം കൊടുത്തു മറ്റൊരാളുടെ സങ്കടങ്ങളെ ശരിയായ യാതൊരു ചങ്ങനയും വാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ യാതൊരു കാര്യം അന്യന്റെ സുഖത്തെപ്പറ്റി ആരോന്നുണ്ടതില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കി. ഇനിമേലാൽ ഞാൻ രണ്ടുവന്റെ സങ്കടങ്ങളെ ഒരിയ്ക്കലും വിചാരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ. സി. വീരരാജൻ

ണ്ഡപത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു ബിംബത്തിന്മേൽ സൂർയ്യം വെള്ളം ഇറുറ്റു വീണുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും.

5 } 20226 അടി ഉയരം
കൈലാസം } ത്തിൽ ഹിമവാന്റെ മുകളിൽ ഉള്ള ഒരു പുണ്യസ്ഥലം. അകലം വിചാരിച്ച സാധാരണ തീർത്ഥാടകർ ഇവിടെക്കു വളരെ പോചാരില്ല. എന്നാൽ അനേകം ഭിക്ഷുക്കൾ കൈലാസത്തിൽ ഈശ്വരനെ സേവിച്ചുകൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നുണ്ട്. മാനസസൗസ്ഥം അവിടെയടുത്താണ്.

6 } ജഗന്നാഥത്തുനിന്നു
കോനരക്കം } 19 മൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഒരു ദിവ്യകരക്ഷേത്രം. സാംബൻ, ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പതിനാറായിരത്തെട്ടു ഭാര്യമാരെയും കാമിച്ചു. അതുനിമിത്തം നാരദൻ സാംബനെ 'കഷ്ടരോഗിയായിപ്പോട്ടെ' എന്നു ശപിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ശാപമോക്ഷത്തിനായി സൂര്യപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ചു പ്രത്യക്ഷനമസ്കാരംകൊണ്ട് അരോഗിയായി തീർന്ന പുണ്യസ്ഥലമാണിത്. സൂര്യബിംബം വിശ്വകർമ്മവാണ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത്.

7 } ഈ പട്ടണം യമുനാ
കൃഷ്ണമധുര } നദിയുടെ വലത്തുഭാഗത്താണ്. കൃഷ്ണമധുരയിൽ പ്രജമണ്ഡപം എന്നു പറയുന്ന പ്രദേശമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. യമുനയുടെ ആറു മൈൽ താഴെത്തു മഹാവനമെന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ചാണ് ശ്രീകൃഷ്ണനെ കൈമാറ്റം ചെയ്തതെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. നന്ദഗുഹം ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. അവിടെ പാൽക്കുടവും കുടക്കോലും ഗോപസ്ത്രീകൾ ഭാട

ക്കുഴൽ കളിയായിട്ടു ഭിത്തിയിൽ കളിച്ചുവെക്കുന്ന പഴയതും ഇന്നും ഹിന്ദുക്കൾ വന്ദിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണമധുരയിൽ കുട്ടിയുണ്ടായാൽ മുമ്പിൽ നന്ദഗുഹത്തിലേയ്ക്കാണ് കൊണ്ടുപോവുക. മധുരയിൽനിന്ന് 5 മൈൽ വടക്കാണ് വൃന്ദാവനം. അവിടെ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങളുമുണ്ട്. ഹരിദാസം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കൃഷ്ണമധുരയാണ് വൈഷ്ണവരായ പ്രധാന പുണ്യസ്ഥലം. 'എക്ക' എന്നു പറയുന്ന റൊക്കുതിരയെ പട്ടിയ കട്ടിരമങ്ങൾ ആണ് അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണയായ വാഹനങ്ങൾ.

8 } ഉത്താദേശത്തു ഭാഗം ഗോത്തരി } ഗീരമിയുടെ ദക്ഷിണതിരത്തിൽ ഒരു മലമുകളിലുള്ള ക്ഷേത്രത്തിനാണ് ഗംഗോത്തരി എന്നു പറയുന്നത്. ഗംഗയുടെ മുഖമായ 'ഗംഗാസംഗമം' ഗംഗയുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനമായ 'ഗംഗോത്തരി'യോ ഏറ്റവും പുണ്യപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളാണ്. ഹിന്ദുക്കളായ തീർത്ഥാടകർ 'ഗംഗോത്തരി'യാണ് യാത്രയുടെ പരമാവധി. ഇവിടെ അടുത്തു ഭവനങ്ങളാണു മില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗംഗാമുഖം എടുത്തുകൊണ്ട് ഉടനെ തിരിച്ചുപോകുന്നതല്ലാതെ ആരും അവിടെ താമസിക്കാറില്ല.

9 } ഹിമവാന്റെ ഒരു ബദരീനാഥം } കൊടുമുടിയാണിത്. 28210 അടി ഉയരമുണ്ട്. ചൈതന്യപോകുന്നതായാൽ ഉത്താദേശികൾക്കു ഹരിദാസമാണ് അടുത്ത സ്നേഹം. ദാമോദരസ്വന്താർക്കു 'കാത്തശ്വര' സ്നേഹനമാണ്. അവിടെനിന്നു മുകളിലേക്ക് ഒന്നിലോ എടുത്തുകൊണ്ടുപോന്നാ അല്ലെങ്കിൽ നടന്നുപോന്നാ ബദരീനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ വെണ്ണുവാണ് മുത്തി. ബിംബം നദിയുടെ അടിയിൽനി

ന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അടുത്തു താഴെ ഒരു കുളമുണ്ട്. അതിലേക്ക് ഏല്പാകാലത്തും ഒരു വ്യക്തിമുഖത്തിൽനിന്നു ചുട്ടവെള്ളം ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. ഇവിടുത്തെ ശാന്തിക്കാരനും 'റവാൻ' എന്നാണ് പായുക. ഇവിടെ സത്രങ്ങൾ അറോകുമുണ്ട്.

10
ഭദ്രാചലം } ശ്രീരാമഗോപാൽ ഗോദാ
വരികടന്നത് ഇവിടെയാ
ണ്. മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തു പോദാവരി
ഡിസ്ട്രിക്ടിലാണിത്. രാജമഹേന്ദ്രത്തുനിന്നു

104 മൈലുണ്ട്. ഇവിടെ രാമചന്ദ്രക്ഷേത്രത്തിൽ ഋഷിപ്രതിഷ്ഠയാണ്. ശ്രീരാമനാഭിമഹോത്സവം കെങ്കേമവുമാണ്.

ഭാരതവർഷത്തിൽ ഉത്തരവണ്ഡത്തിലുള്ള ചില പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിൽ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രവും മാത്രമേ ഇതിനുമേൽ ചുരുക്കി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കാശി മുതലായി പരക്കെ പരിചയമുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും ഹരിദ്വാരത്തിനു സമീപം ശങ്കുനളയുടെ ജനഭൂമിയായ കണ്യാശ്രമം തുടങ്ങിയ അനേകം വിശേഷദിക്കുകളും ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിലുള്ള മാറ്റു പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും പണ്ണിക്കുന്നതായാൽ അവസാനമില്ല.

അയന ചലനം



ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വെച്ചു പ്രധാനമായി ഒന്നായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വളരെ വിപുലമായും ഗ്രഹനമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ ഇന്നിന്നതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു കഴികയില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന് എത്രയോ ലളിതമായ ഒരു ഭാഗമാകുന്ന ജാതകം പ്രശ്നം മേൽത്തം ഈ വകയിൽ കാഞ്ഞൊരു ചന്ദ്രൻപുണ്ടാക്കി ഉദരപൂരണാത്മം ജ്യോതിസ്സുമാരെന്നു അഭിധാനത്തോടു കൂടി നടക്കുന്നവർ ദുഷ്ടം ചിലരല്ല. ഈ സമ്പ്രദായക്കാർ കേരളത്തിലും അഗസ്ത്യനായുണ്ട്. ഇവരായ നിദ്രേശിജ്ഞപ്പെടുന്ന കായുങ്ങളിൽ വെറുപുലും അപരിഹാസ്യമായി വ

ന്നതുകൊണ്ടു നവീനനാരായ പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരും അവരുടെ സഹജീവികളും യുക്തിയുക്തങ്ങളായി ഗ്രഹഗോളങ്ങളെ കുറിച്ചു ചില അറിവിനെ പായുന്നതിൽ ഭൂമിച്ചു സാരമായ ശാസ്ത്രത്തെ പര്യാലോചന ചെയ്യാതെ വിമുഖന്മാരായി പല വിദ്വാന്മാരും വിസ്മയിച്ചുകഴയുന്നതിനാൽ ആ ഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി കുറെ ആലോചിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത് അബദ്ധമാവില്ല. ഈ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ നാം ശ്രമിക്കുകയുണ്ടെന്നും അതിന്നു മുമ്പ് എന്തെന്നും ചില ഭാഗങ്ങൾ എഴുതി ചന്ദ്രികാമുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ അതിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിരുചിയും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും അറിയാമെന്നു വിചാരിച്ചു ചില ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യപണ്ഡിത ചാർ സൂയർ സൗയ്യാനിബന്ധന ഗ്രഹ സ്ഥലത്തിന്റെ

മദ്ധ്യവർത്തിയാണെന്നും ശൂകൻ, ബുധൻ, ക്ഷൻ, ഗുരൂ, മന്ദൻ മുതലായ ഗ്രഹങ്ങളും ഭൂമിയും സൂര്യനെ ചുറ്റി സഞ്ചരിക്കയാണെന്നും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാണെന്നും അതു ഭൂമിയെ ചുറ്റുന്നു എന്നും ഭൂമി പമ്പരംപോലെ തിരിയുന്നുണ്ടെന്നും മാറ്റം യുക്തിയുക്തമായി പാകയും, ആയുർവാർ ഭൂമി നിശ്ചലയാണെന്നും സൂര്യാദിഗ്രഹങ്ങൾ ഭവഞ്ജരത്തിൽ പൂർവ്വഗത്യാ ചൊഞ്ചുണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഭവഞ്ജരത്തെ പ്രവഹവായു നിയന്ത്രം പശ്ചിമാഭിമുഖമായി തിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും മാറ്റം പാകയും ചെയ്യുന്നു. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരോട് മിക്കതും യോജിച്ചും ചില ആയുർവണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാം ആലോചിച്ചാൽ ഈ കാർത്തിൽ വളരെ വിഷമിപ്പാറില്ലെന്നും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതികളും സ്ഥിതികളും സൂക്ഷ്മമായി അറിയത്തക്ക സൂത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഇരിക്കെ അതുകൂടി അന്തർവിചി കിടക്കുന്ന മുമ്പാഞ്ഞ തത്വങ്ങൾ

കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ ഇത്രവിഷമിച്ചു കിടക്കുന്ന ആധുനികജ്യോത്സ്യന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ മാത്രം ഒന്നു തുക്കിനോക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഗ്രഹസ്ഥിതികളെ സൂക്ഷ്മപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏതേതുമാതിരികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ല. എന്നാൽ ആയുർവ്യാദായ നാം ഗ്രഹങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യമഗതിയെ കണ്ടെത്തി അതുപ്രകാരമുള്ള മദ്ധ്യമങ്ങളെ വരത്തിച്ചു കണ്ടുവെച്ചു സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. ഇതിൽ മനോഹരമെന്നു മാത്രം സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാർക്കും ബാക്കി ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ശീശ്ശോച്ചമെന്നും കൂടി ചില ഉച്ചന്മാരെയും സ്വീകരിക്കുന്നു. മൗസ്യാദിഗണിതത്തിൽ വേറൊരു ചിലത് ഉപയോഗിക്കുന്നു. ക്ഷാദിഗ്രഹങ്ങൾക്കു വക്രഗതിയെ കണക്കാക്കുന്നു. ഈവക ഭാഗങ്ങളെ ഭാരോന്നം സൂക്ഷ്മമായി പശ്ചാലോചിക്കുന്നതായാൽ മുമ്പാഞ്ഞ ഭൂമങ്ങൾ തീരുമെന്നാണ് ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസം.



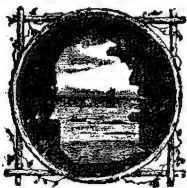
കെ. വി.

(തുടരും)

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ

ആധുനികാവസ്ഥ.

യുഗോപ്യ മുതലായ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ പൂർവ്വിവാസികൾ കാട്ടാകുറിപ്പിശേഷം വില്ലും അമ്പും ധരിച്ചു ഘോരാരണ്യങ്ങളിൽ ഇരതേടി നടന്നു വന്യമൃഗങ്ങളേയും ഫലമൂലങ്ങളേയും ഭക്ഷിച്ചു ജീവധാരണം ചെയ്തിരുന്ന പുരാതനകാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ



ലെ ആയുർവ്യാദായത്തിനനുസരിച്ചു കണ്ടെത്തിയ നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ മാനസികപരിഷ്കാരം നിമിത്തം ഏവരാലും സൂത്രാർത്ഥമായിരുന്നു. ജനനമരണരൂപഭയങ്കരമായിരിയ്ക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വഭാവമായും സൂക്ഷ്മമായും ഇരിയ്ക്കുന്ന തത്വം എന്ത്? ആ തത്വം ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും ഏതൊരു ശക്തിയുടെ ആശ്രയത്തിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നു? ആ ശക്തിയും മനുഷ്യരുമായി വല്ല സംബന്ധവും

ഉണ്ടോ? മനുഷ്യരുടെ ജീവിതംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം എന്ത്? ജീവിതത്തെ സുഗമമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം എന്ത്? ഈ വിധം അത്യുഗ്രമായ യുദ്ധങ്ങളിൽ വിജയങ്ങളുടെ തത്വത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സദാസമയവും അവരുടെ ബുദ്ധിയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ കൃത്രിമമായ രാമണീയകൃതികൾ വശീകൃതമാക്കിയതിനെ ആ പ്രാചീന ആയുർവ്വേദം, വളരെക്കാലത്തേക്ക് അവരുടെ തലച്ചോറ് പുണ്യാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ശേഷം; ചരാചരാതമകമായിരുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം സൂക്ഷ്മവസ്തുവിൽ അനിവാര്യമാണെന്നും, നിത്യമായും നിത്യീകാരമായും ഇരിക്കുന്ന ഒരു പരമാത്മാവിന്റെ ഇച്ഛാമാത്രത്തന്നെയാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, ആ പരമാത്മാവിന്റെ ചൈതന്യം ബ്രഹ്മാദിചിദ്രൂപകാലങ്ങളുള്ള സകലജീവികളിലും ഉണ്ടെന്നും, ആനന്ദമാത്രമായ ആ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിൽ ജീവാത്മാവിനെ ലയിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയും, എന്നുള്ളതാണ് ജീവിതോദ്ദേശ്യം എന്നും, ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം വിശ്വാസം ആണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു. വിശ്വാസത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും നമ്മുടെ ജീവിതയാത്ര ആ ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും തെറി തിരിഞ്ഞുപോകാതെയിരിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകമായി ചില നിബന്ധനകളെ അവർ ഏർപ്പെടുത്തി. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനും കർമ്മങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി നിൽക്കുന്ന ആ നിബന്ധനകളെത്ര മതം. എന്നാൽ മതം എന്നതു ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു. നാം അധിവസിച്ചുവരുന്ന ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ അനേകരാജ്യങ്ങളും അവയുടെയെല്ലാം ജനങ്ങളും ഉണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിട്ടല്ലാതെ ഒരു മതത്തെയും കാണുകയില്ല. അതിനാൽ മതം എന്നതു ലോകവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ചില ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. വൃത്തി രണ്ടുപ്രകാരമാകുന്നു. ഒരു മാനസികവും മറ്റൊന്നു കായികവും അത്ര. കായികവൃത്തി ബാഹ്യമായും സ്വച്ഛമായും ഇരിക്കുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ അന്യോന്യഗ്രാഹണം അത്ര ദുസ്സാദ്ധ്യമല്ല. മാനസികവൃത്തി അന്യോന്യഗ്രാഹണത്തിനു സാധാരണയായി വിഷയീഭവിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഥവാ ഭവിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അത്രയെങ്കിലും കായികവൃത്തിയിൽ നിന്നുള്ള അന്തരം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിലോ ഒരു സമുദായത്തിലോ കായികവൃത്തിയെ പരസ്പരസാദൃശ്യം ഇല്ലാതെ വരുമ്പോൾ അവിടുത്തേയോ അവരുടേയോ മാനസികവൃത്തിയേയോ, മതവിശ്വാസത്തെയോ സംബന്ധിച്ച് ഐക്യരൂപത്തെ കല്പിക്കുന്നതിൽ സംശയം വരാം. എന്നാൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥനായ ഇന്ത്യനിവാസികളുടെ കായികവൃത്തിയും പുരാതനകാലത്തേ അപേക്ഷിച്ചു പരസ്പരസാദൃശ്യമില്ലാതെ വിവിധങ്ങളായ മാനങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം മതജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ വിശ്വാസം എന്ന യന്തിലും പരസ്പരവിശ്വാസത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത നിലയിൽ വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. എന്താനും സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഭൂമി, തദ്ദാക്ഷിണ്യം, കാലാവസ്ഥ, ഭൂമി മുതലായവയെ ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പരമഭക്തർ എന്നും, ഒരു ഷർട്ട്, കോട്ട്, ബുട്ട്സ്, മുഖക്കുപ്പും മുറിച്ചു തലമുടിയും ഉള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ എന്നും വിശ്വാസ്യമാക്കിയിരുന്നു. ഇക്കാലത്ത് അങ്ങിനെ വിശ്വാസി

യും ഒരു മതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിട്ടല്ലാതെ ഒരു മതത്തെയും കാണുകയില്ല. അതിനാൽ മതം എന്നതു ലോകവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ചില ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. വൃത്തി രണ്ടുപ്രകാരമാകുന്നു. ഒരു മാനസികവും മറ്റൊന്നു കായികവും അത്ര. കായികവൃത്തി ബാഹ്യമായും സ്വച്ഛമായും ഇരിക്കുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ അന്യോന്യഗ്രാഹണം അത്ര ദുസ്സാദ്ധ്യമല്ല. മാനസികവൃത്തി അന്യോന്യഗ്രാഹണത്തിനു സാധാരണയായി വിഷയീഭവിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഥവാ ഭവിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അത്രയെങ്കിലും കായികവൃത്തിയിൽ നിന്നുള്ള അന്തരം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിലോ ഒരു സമുദായത്തിലോ കായികവൃത്തിയെ പരസ്പരസാദൃശ്യം ഇല്ലാതെ വരുമ്പോൾ അവിടുത്തേയോ അവരുടേയോ മാനസികവൃത്തിയേയോ, മതവിശ്വാസത്തെയോ സംബന്ധിച്ച് ഐക്യരൂപത്തെ കല്പിക്കുന്നതിൽ സംശയം വരാം. എന്നാൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥനായ ഇന്ത്യനിവാസികളുടെ കായികവൃത്തിയും പുരാതനകാലത്തേ അപേക്ഷിച്ചു പരസ്പരസാദൃശ്യമില്ലാതെ വിവിധങ്ങളായ മാനങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം മതജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ വിശ്വാസം എന്ന യന്തിലും പരസ്പരവിശ്വാസത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത നിലയിൽ വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. എന്താനും സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഭൂമി, തദ്ദാക്ഷിണ്യം, കാലാവസ്ഥ, ഭൂമി മുതലായവയെ ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പരമഭക്തർ എന്നും, ഒരു ഷർട്ട്, കോട്ട്, ബുട്ട്സ്, മുഖക്കുപ്പും മുറിച്ചു തലമുടിയും ഉള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ എന്നും വിശ്വാസ്യമാക്കിയിരുന്നു. ഇക്കാലത്ത് അങ്ങിനെ വിശ്വാസി

ജ്ഞാനതു പരമാവധിയായി വന്നെങ്കിലും, 'ഉദാരനിമിത്തം ബഹുഭൂതവേഷം' എന്ന് ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഭൂതഭൂഷണകാഴ്ചയെപ്പോലെയുള്ള ധർമ്മവർത്തി ചിലർ ഉദാരപരണരായും വേഷമാത്രമേ നോക്കി സഞ്ചരിക്കുന്നവരായും ഷർട്ട് മുതലായവയെ ധരിച്ചവരിൽ ചിലർ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ തത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചു തന്റെ ജീവിതത്തെ അതേപ്രകാരം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരായും ഇരിക്കാം. ഇത് എന്റെ അനുഭവത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രധാനമായി മാനസികവൃത്തിയെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന മതാചാരത്തിന്റെ താല്പരലിക്ഷ്യവിധിയുടെ തത്വത്തെക്കുറിച്ച് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും സ്വപ്നപോലും തെറ്റാതെ ഉപഗ്രഹിക്കുക എന്നുള്ളത് അശക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. എങ്കിലും 'യഥാശക്തി മഹാഫലം' എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചു സ്വപ്നമായ ചില വിവരങ്ങളെ മാത്രം താഴെ എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു.

മതം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്? മതവും മനുഷ്യരും തമ്മിൽ വല്ല സംബന്ധവും ഉണ്ടോ? ഇതുകൊണ്ട് നമുക്കുള്ള പ്രയോജനം എന്ത്? എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് സ്വപ്നം ആലോചിക്കാം, നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ പുരോഗമിയായി നിന്നു സുഖകരമായ മാർഗ്ഗത്തേയും അതിൽക്കൂടിയുള്ള സഞ്ചാരസമ്പ്രദായത്തേയും ആ സഞ്ചാരപാതയിൽ നിമിത്തം താല്പരലികമായി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സമാധാനസുഖത്തിനേയും ഈ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ നൈസർഗ്ഗികമായി വന്നുകൂടാവുന്നവയും സൂക്ഷ്മവിവേചനാശക്തിയാൽ ലംഘിക്കപ്പെടാവുന്നവയും സുഖസഞ്ചാരത്തിനു പ്രതികൂലികളും ആയ നാനാവിധവിഷമസ്ഥാനങ്ങളേയും അവയുടെ സാമീപ്യ

ത്താൽ ആകസ്മികമായി നമ്മെ ബാധിക്കുന്നവയായ ആപത്തുകളേയും സാഹചരികദോഷത്താൽ ആ വിഷമസ്ഥാനങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ അവയിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറി സുഖപ്രദവസ്ഥാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തേയും ഈ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശം എന്നെന്നും, ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനം എന്നെന്നും, അതിന്റെ ഔദ്യോഗികം എന്നുമാത്രം എന്നും അതിന്റെ പ്രാപിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണം ഇന്നത്തെ രംഗത്തു ഗുണം സമ്പാദനമോ നശപരമോ എന്നും നമ്മോട് ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഉപദേശാവാകുന്നു 'മതം മതം' എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുവരുന്നത്. അതുനിമിത്തം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുകൂടി മതധർമ്മവും ഇടവിതെ സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മതം എന്ന പദത്തിന്റെ രൂപധിയായ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ പറയപ്പെട്ടപ്രകാരമാണെങ്കിലും ഒരു രാഗത്തെ പല ഭാഗവതന്മാർ എന്നപോലെ ആ അർത്ഥത്തെത്തന്നെ വിവിധപ്രകാരം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി കാരോ വർഗ്ഗക്കാർ ലോഷിച്ചുവരുന്നതിനിമിത്തം ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ അനവധി മതങ്ങൾ ഉള്ളതായി വ്യവഹരിച്ചും അപ്രകാരം ആചരിച്ചും വരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അവരവരാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മതം തന്നെയാണ് ശ്രേഷ്ഠം എന്നും സത്യം എന്നും വിശ്വസിക്കുകയും, അന്യമതം നിഷേധവും അസത്യവും ആകുന്നു എന്നു മറുവിളിച്ചുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. 'നിങ്ങളുടെ മതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഞങ്ങളുടെ മതത്തെ സ്വീകരിക്കുവിൻ' എന്നുള്ള പാതിരിമാരുടെ ഉപദേശം തന്നെ മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയ്ക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്, അവർ ഇതിനും പുറമേ ദ്രവ്യവ്യയം കൂടി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾ അപ്രകാരം ഉപദേശം ന

കത്തുകയോ ധനവ്യയം ചെയ്തോ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നാൽ അവർക്കു മതാഭിമാനം ഉണ്ടെന്നു പറയാം. മനുഷ്യരുടെ ഈ ചാപല്യം എപ്പോൾ ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നും എപ്പോൾ അവസാനിക്കുമെന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. ഇത്രയും പാഞ്ഞതുകൊണ്ടു മതവും മനുഷ്യജീവിതവും തമ്മിൽ നൈസർഗ്ഗികമായ ഒരു സംബന്ധം ഉണ്ടെന്നും മതം മനുഷ്യരുടെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമാണെന്നും ആത്മസാന്ധ്യം വിഷയോപയോഗിയായ തത്ത്വവിജ്ഞാനമാണെന്നു സൂക്ഷ്മാപോഷണം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും സാമാന്യേന ഐക്യരൂപം സിദ്ധിക്കുമെന്നും, തത്ത്വവിജ്ഞാനഘട്ടത്തിൽ ഏതു നൂതനവരയും മതാഭിമാനികൾ തമ്മിൽ ഐക്യമത്വം ലഭിക്കുകയും സാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ പ്രകൃതം അനുസരിച്ചു ഹിന്ദുമതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മേല്പായപ്പട്ട ഗുണസംബന്ധാദികൾ ഏതുവിധം ഇരിക്കുന്നു എന്നാലോചിക്കാം.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകല സുഖങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതവും പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, നാശം, കർമ്മകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം, ഭക്തിമാർഗ്ഗം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അഗാധങ്ങളായ വിഷയങ്ങളേറ്റാറി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമായ ഗ്രന്ഥം വേദം ആകുന്നു. ജുക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥവും ഇങ്ങിനെ വേദത്തെ നാലായി നാം അറിയുന്നതു വ്യാസൻ എന്ന തപോധനൻ്റെ കാലം മുതലാണെന്നും വേദത്തെ നാലായി തിരിച്ചതു മുതലാണ് വേദവ്യാസൻ എന്നുള്ള നാമധേയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതെന്നും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. സൃഷ്ടികാലത്തിൽ ശുദ്ധ ചൈതന്യമായ ആ നിവ്വീകാബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു പ്രണവസംരൂപമായി ഒരു നാദം ഉത്ഭവിച്ചുവെ

ന്നും സകല ശ്രുതികളും പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ആ നാദത്തിൽനിന്നു പ്രകാശിച്ചുവെന്നും സനാതനധർമ്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ ആ ശ്രുതികൾതന്നെ അംഗോപാംഗങ്ങളോടു കൂടി ചതുർശവിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളായും ഹിന്ദുമതത്തിൻ്റെ അല്ലെങ്കിൽ സനാതനധർമ്മത്തിൻ്റെ ആശ്രയഭൂതങ്ങളായും തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും മേല്പാഞ്ഞ ശ്രുതികൾ ചോഷിക്കുന്നു. ആ സനാതനധർമ്മത്തിനു പ്രവൃത്തി എന്നും നിവൃത്തി എന്നും രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ രണ്ടും വേദാദികളായ ചതുർശവിദ്യകളിൽനിന്നും ഗ്രാഹ്യങ്ങളാകുന്നു. യാഗഹോമാദികർമ്മാനുഷ്ഠാനം പ്രവൃത്തിലക്ഷണവും വിഷയവൈരാഗ്യത്തോടു കൂടി ആത്മവിചാരം ചെയ്തു എന്നുള്ളതു നിവൃത്തിലക്ഷണവും ആകുന്നു. ജുക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥവും ഇങ്ങിനെ നാലു വേദങ്ങളും ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരൂപണം, ജ്യോതിഷം, ഹ്യദസ്സ് ഇങ്ങിനെ ആറ് അംഗങ്ങളും ന്യായശാസ്ത്രം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, അഷ്ടാദശപുരാണം മീമാംസാശാസ്ത്രം ഇങ്ങിനെ നാല് ഉപാംഗങ്ങളും കൂടി ചതുർശവിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജഗദുപദം മുതൽ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൻ്റെ പൂർവ്വകാണ്ഡം വരെയുള്ള പതിമൂന്നു വിദ്യകളും പ്രവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മത്തോടു ഉത്തരമിമാംസയാകുന്ന (ബ്രഹ്മകാണ്ഡം) ഉപനിഷത്തു നിവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മത്തോടു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പ്രവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മം നമ്മുടെ പൂർവ്വികായുന്മാരുടെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ രുചിഭേദം അനുസരിച്ച് അവരായ് അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടവ നിരുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ പ്രകാരാന്തരത്തിൻ്റെ അതിവ്യാപ്തി നിമിത്തം ചൈതന്യം, ശൈവം, ശാക്തേയം മുതലായി അനേകശാഖാഭേദങ്ങളോടു കൂടി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിലും നിവൃത്തിലക്ഷണമായ സനാതന

ധർമ്മത്തിന്റെ അനുഷ്ഠേയപന്ഥാവ് എന്ന് ഇതേവരെ യാതൊരു മാറ്റവും പാടിയിട്ടില്ല; ചോദ്യമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രകൃതിയുടെ പാപപ്രവൃത്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ലോകവ്യാപാരദശയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവികൾക്കു മേൽപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മം തന്നെയാണത്രെ അവരുടെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നത്.

‘നാദികരണിതലക്ഷണമപി

ജാതൃതിഷ്ഠതൃകർമ്മകൃത

കാർമ്മ്യേണാപരംകർമ്മ

സർവ്വപ്രകൃതിഭെദമുദനൈഃ (ഭ. ഗീ)

എന്നുള്ള വ്യാഖ്യാന പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധർമ്മത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിയാൽ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. മനുഷ്യരിൽ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികൾ വളരെ കുറവുവെന്നു വെല്ലുവിളിക്കാൻ പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധർമ്മത്തിന്റെ പ്രയോജനശക്തിയേയും പ്രകൃതത്തിന്നു വിഷയമായിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആശക്തിയുള്ള പരിമാണത്തെയും കുറിച്ചു ആലോചിക്കാം.

പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധർമ്മത്തെ കർമ്മകാണ്ഡം എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാം. കർമ്മ നിഷ്ഠാമതമെന്നും സകാമമെന്നും രണ്ടു പ്രകാരമാകുന്നു. സകാമകർമ്മം മുഖ്യപ്പെടുത്താത്ത ആദർശീയമല്ലെന്നു ഹൈന്ദവശാസ്ത്രപുരാണനിർമ്മാതാക്കൾ ബലമായി പറയുന്നു. നിഷ്ഠാമകർമ്മം ആരാലും സ്വീകാര്യമാണെന്നും മേലാത്ത പ്രമാണങ്ങൾ ലോപിക്കുന്നില്ലെന്നും എന്നാൽ ഇടാനിന്നതനന്തരായ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരികൾക്കു്, ഈ നിഷ്ഠാമശബ്ദവും കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ ലൗകികവിഷയങ്ങളിലെ പരിശ്രമവുമായി തമ്മിൽ വലുതായ അന്തരമുണ്ടെന്നും നിഷ്ഠാമകർമ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന യാഗനൈവേദ്യം മുൻപറഞ്ഞ പ്രവസായാദി

വൃത്തികളെ ലോകത്തിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചു് ഒരു സമുദായത്തെ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനായി ജീവിക്കുന്നതു പ്രയാസസാധ്യമല്ലയോ എന്നും സമുദായാഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവർ സകാമകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ തന്നെല്ലെ ജീവിക്കേണ്ടതെന്നും സംശയം ജനിച്ചു എന്നു വരാം നിഷ്ഠാമസകാമകർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനക്രമത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുവേണ്ടാത്ത അർത്ഥം ആ സംഭാഷണം ജനിപ്പിക്കുന്നത് അബലമല്ല. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും മനോബലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു; ആ മനസ്സു ജീവാത്മഭാവതന്ത്രത്താൽ ജീവിക്കുന്നു; ജീവശക്തി ശരീരവിഷയാഗ്രകാലം വരെ നീണ്ടു ആശ്രയിക്കുന്നു; ശരീരം ആഹാരാനിർമ്മാദികളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; ആഹാരാദികൾ ധാന്യാദിവസ്തുക്കളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; വസ്തുക്കൾ കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ പ്രവസായവൃത്തികളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; ആ വൃത്തി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നു; വിദ്യാഭ്യാസം നിമിത്തം ഈശ്വരതത്വവിജ്ഞാനവും മതപ്രതിപത്തിയും പ്രവൃത്തികളുടെ അവസ്ഥാഭേദബുദ്ധിയും നമുക്കു് ഉണ്ടാകുന്നു; അപ്പോൾ ചൈതന്യധർമ്മം സാന്നിദ്ധ്യം കാണപ്പെടുന്നു; ഉപയുക്തമായ വിധത്തിൽ കർമ്മാനുഷ്ഠാനവും ഈശ്വരപരമാവസ്ഥയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു; വിവിധ നിഷേധങ്ങളെ അറിയുന്നു; വിവിധ സ്വകൃതിയുടേയും നിഷേധത്തെ തിരിയുന്നു ചെയ്യുന്നു; അതു നിമിത്തം നമ്മുടെ കർമ്മാനുഷ്ഠാനം നിഷ്ഠാമപരമായി പര്യവസായിക്കുന്നു; നിഷ്ഠാമകർമ്മത്താൽ മനഃശുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നു; മനഃശുദ്ധിയാൽ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നു; ജ്ഞാനം ഫലമായിട്ടു ബ്രഹ്മരൂപം നമുക്കു് ഉണ്ടാകുന്നു; ആ ബ്രഹ്മരൂപം സർവ്വ അനന്തമായ

പരമാനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു; അപ്പോൾ നാം മനുഷ്യജീവിതോദ്ദേശം സാധിച്ചവരായിത്തീരുന്നു; അതുകൊണ്ടു സനാതനധർമ്മമാകുന്ന വേദവിധി പ്രകാരം നമ്മുടെ

ജീവിതയാത്രയെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് ഉപയുക്തമായ നിഷ്കാമകർമ്മത്തിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിനു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഒരില്ലാപ്പം വിരോധമായി തീരുന്നതല്ല.

(തുടരും)

ശീരവള്ളി വി. നാരായണൻനമ്പൂരി.

ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ്

ധൂന്താന്നിടംവൈരികളേജയിച്ചു
മാന്താണുവർമ്മപ്രഭുവഞ്ചിരാജൻ
പാത്തായിടയ്ക്കാദിയിലുത്ഭവിച്ചു
വാർത്താവിശേഷങ്ങളിലൊന്നുചൊല്ലാം. ൧
വീരാതിവീരൻപരിപന്ഥിവർത്തം
പോരാടിയാട്ടുകുടുക്കിപ്പോയതും
ഘോരാകൃതിബ്രാഹ്മണരാക്ഷസാർത്തി
തീരാതെയായ് തീർന്നിതുനാഞ്ചനാട്ടിൽ. ൨
അന്നാട്ടിലുൾപ്പെട്ടുകുറച്ചുഭോഗം-
മൊന്നായ് വനസ്ഥാലൈകിടനിരന്നു
അന്നാവഴിയിലുള്ളഗതാഗതങ്ങൾ-
കൊന്നായ് ജനംകൂട്ടുകയാണുചട്ടം. ൩
അന്നെത്രയോദഗ്രസ്ഥമാസ്ഥലത്തു
വന്നെത്തിച്ചോൽബ്രാഹ്മണരാക്ഷസന്മാർ
പിൻനോട്ടമില്ലായവനാവഴിയിൽ
ചെന്നോരെയൊട്ടുകുടലോടെതിന്നും. ൪
ഇയ്യഗ്രന്ദീബ്രാഹ്മണപാതിരിയെ
ചെയ്യള്ളവനുള്ളൊരുമട്ടുമാറാ
കയ്യണ്ടുവെച്ചുനയിലുംനമുക്കു
ന്നയ്യോകട്ടുപകലുംതുടങ്ങി. ൫
രാജാവിനുംബ്രാഹ്മണനുംപരക്കെ
ബുദ്ധതരായിടിനമറുപേക്കും
വൈജ്യാത്യമില്ലീദ്രിജരാക്ഷസസൗഖ്യം
രാജാവിനാദാകിലുമൊന്നുപോലെ. ൬

തോവാളുകാപ്പാൻനൂപനാക്കിവിട്ടു
കൈവാളുമായ്പ്പോമൊരുകൊത്തുപാളെ
രാവായിട്ടുംമുമ്പുവഴിയല്ലവെച്ചു
ജീവാന്തമേല്പിച്ചിതുഘോരതുപാൻ. ൭
ശാന്തിക്കുമാശാലിമംഗ്രചീനം
ശാന്തിയ്ക്കുപോമ്പോരതലച്ചുകീറി
ചീന്തിക്കുടപ്പുശിവനേതലച്ചോർ
മാന്തിക്കുടിച്ചിട്ടുതുമണിവൻതാൻ. ൮
തഞ്ചപ്പെടുംകുച്ചവടത്തിനായി-
ട്ടഞ്ചപ്പെടുംചെട്ടികൾപോയിട്ടുപോൾ
തൻചുറ്റുപ്രദാക്ഷവിഭൂതിമട്ടായ്
മുൻചെന്നിതിബ്രാഹ്മണരാക്ഷസേന്ദ്രൻ. ൯
വേദംജപിപ്പുശിവനൈസ്സതിയ്ക്കും
വേദംജനിപ്പുപടിവാപൊളിയ്ക്കും
സാദനാടിപ്പുനേരരപ്പിടിപ്പും
വാദംകുടിപ്പുരയിരംകുടിപ്പും. ൧൦
ഇക്കുറാനിമ്മാതിരിയെത്തിട്ടുന
തക്കുട്ടൻകണ്ടുവരുമൊന്നുപോലെ
വെക്കുംഭയപ്പെട്ടുമറിഞ്ഞുവീഴും
തക്കുംപിടിച്ചാശരണാശ്രയിനൂ. ൧൧
വീരസ്യമേറുപലമന്ത്രവാദി
വീരക്കുമാബ്രാഹ്മണരാക്ഷസേന്ദ്രൻ
നേരിട്ടുമാത്രയ്ക്കുടനന്ത്യകാലം
നേരിട്ടുതിൽഭൂപാദമൊന്നുപോ. ൧൨

ചെന്നുനൃപനൃതിരിമാരിൽവെച്ചു
മുന്നാഭനായകമായഭൂമിദേവൻ
ജാനാഭനാൽസേതുവിലേയ്ക്കുപോയി
വന്നാപ്രദേശത്തിലണഞ്ഞുപോലും.

൧൩

പാട്ടിൽദിവിജൻബ്രാഹ്മണരാക്ഷസൻ
കാട്ടിൽകടന്നൊട്ടിടചെന്നനേരം
കൂട്ടിപ്പുകഴ്ത്തശിവനാമഘോഷം
കേട്ടിത്തിരിയൊന്നുതെളിഞ്ഞുനിന്നു.

൧൪

കാണായിനാൽക്കോലുവരകലൻ
ചെന്നാൻശൈവദിവിജവേഷമോടും
ആണൊഴൊഴുക്കിൽവരുനതപ്പോ-
ലാന്നാദിജൻകണ്ടുഭൂതഭാവം.

൧൫

പന്തീരടിപ്പാകലത്തുനിന്നു
ചൊന്തിയെതിക്കുന്നവൻപാഞ്ഞു
‘എന്തിപ്പാപ്പാടെവിടന്നുയെയ്യും
മുന്തിട്ടമങ്ങെൻവിരുന്നിനായി.’

൧൬

നന്യുതിരിപ്പാടുതെല്ലൊക്കെത്താമര
വൻപൂജിതപ്പെട്ടുവാൻഭാവം
മൻപൂജകാണിച്ചതുപോലെതല്ലി
നന്യുതിയോടാവുകയില്ലകാര്യം.

൧൭

രക്ഷസ്സുചൊല്ലി‘കലധർമ്മകർമ്മ-
രക്ഷസ്സുനേന്തമ്മിലിടഞ്ഞുനിന്നാൽ
ശിക്ഷയ്ക്കൊരാളാസ്സുമാകുമെൻ
പക്ഷംപക്ഷംഭക്ഷകുഭക്ഷഭാവം.’

൧൮

‘എന്നുചിപ്പാൻകൊതിയോതനിൽ
നന്നേവമെന്നാലിനിമേലൊരാളിൽ
ചെന്നെല്ലുവാൻസംഗതിയായിടാതെ
വന്നെല്ലു‘മെന്നാൻചിരിപൂണ്ടവിപ്രൻ.

൧൯

‘മുൻകേൾവികേൾപ്പാനിടയുള്ളൊരരൻ
സങ്കേതഭൂവേദിയതെന്തിനായ്നി’
‘സങ്കേതമോഭൂമിമനുഷ്യലോകം
നിൻകേരാരേതോതിനെത്തുടന്താം.’

൨൦

‘മത്ത്യാശനുള്ളപ്പുരപ്രദേശം
മത്ത്യാലയംകേരുകവയച്ചെന്നോ?’
‘വൃത്ത്യാസമുണ്ടാചിലതന്നെക്കീ-
കൃത്ത്യാശരോച്ചാടനശക്തിയുണ്ടാം.’

൨൧

‘തൊന്നതന്നെരാക്ഷസനായതാണു
താനന്തരംകണ്ടുകൂട്ടിച്ചിടേണം’
‘സ്ഥാനാന്തരംമാറുമറിഞ്ഞമന്ത്ര-
ദ്യോനാന്തരത്തിൽപാടിയാതെയാമോ?’

൨൨

‘എന്നാൽനമുക്കൊന്നുചിടിച്ചുനോക്കൂ’-
മെന്നായിരണ്ടാളുമിടഞ്ഞുചാദം
നൊന്തുനോക്കിദിവിജരാക്ഷസേന്ദ്രൻ
നിന്നാൻനില്പാടിനമാന്ത്രികേന്ദ്രൻ.

൨൩

ആവാഹനംമൂന്നുതലയ്യുഭൂമി
ദേവാധ്യനാപ്പോരദിവിജരാക്ഷസാംഗം
ഹാവാച്ചമങ്ങിപ്പുകപോലെചിന്തി
ട്ടാവാതിടത്താമരഞ്ഞുപോയി.

൨൪

ഏവംബ്രാഹ്മണരാക്ഷസാത്തിശമനം
ചെന്തോരനന്യുതിസർവ്വം
ഭാവംകാട്ടിവഴിജ്ഞാനശയനം
തെത്തുന്നതിൻമുന്നമേ

ദേവബ്രാഹ്മണഭക്തനോമതിദോ
നാച്ചിച്ചരാജാവക-
ത്താവമ്പിച്ചകിരാതഭദ്രനടിമ-
പ്പാടാക്കിരക്ഷസ്സിനെ.

൨൫

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിങ്ങുമാതന്മാൻ.



ഒരു കഥ

‘എന്നാവനാലിത്രവരമോ
കാരാമുഴയുംകാണാനില്ല,’

മാത്രാധിപൻ ഉച്ചത്തിലായപ്പോൾ എങ്ങിനെ
യോ മഹാ ധനികനായിത്തീർന്ന മൂലഭേഷി മൂത്ത
പിന്നിൽ നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നാട്ടിൽ പ്രമാ
ണിയായി, നല്ല കിരീയം ജാതിയായി മഹാധമ്മി
എന്നൊരു പേരും സ്വന്തമായി. തുടരെത്തുടരെ പല
മാന്യന്മാരെയും രാജധാനിപ്പോലെയുള്ള തന്റെ പു
തിയ വെങ്കളംവിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു; വിരുന്ന കഴി
യ്ക്കുന്നു; പൊടിച്ചുരം.

വീട്ടുകാരോട് തമ്മിൽ പിണങ്ങി ഭാഗം തിരി
ച്ചുപാങ്ങി ഭാർയ്യയും മക്കൾക്കും കൊടുത്തു ഡീക്കടി
ച്ചു പൊടിപൊടിച്ചും ഉരിപതിരപത്തഞ്ചു വയ
സ്സിനകത്തു ഭാര്യയേവയയുടെ പുണ്യമാഹാത്മ്യം
അറിഞ്ഞു വിചാരമെങ്കിലും തറവാടിയിരുന്ന അരിമ്പൂർ
രാമക്കുട്ടിന്റെ ഭാർയ്യയിട്ടിൽ ഭാഗ്യപ്രയത്നത്തി
നൊട്ടും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന മൂലഭേഷി കിട്ടുന്നിരുന്ന
ബി. ഏറ്റവും മനോഹരമായ നാട്ടുകേരളമാഷ
ണക്കണ്ണിൽ നാട്ടുമുട്ടി പാടിപ്പോയി നാലാം കൊ
ല്ലം തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ കേട്ടോത്തിന്റെ വേഷം
തീരെ മാറി എന്നു പറയേണ്ട.

ശ്രീമാനായ കിട്ടുന്നിപ്പിന്നിൽ അല്പകാല
ത്തിനുള്ളിൽ അതിരാജ്യമായ അടിമുഴിയുടെ കര
ളം അന്വേഷിച്ചുവരുവാൻ അരിമ്പൂർ കുറുപ്പു മ
രയായ പല പ്രമാണികളും ആട്ടുകാലത്തിൽ ശ്രമി
ച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അതെല്ലാം പണിക്കരോടൊത്തീ
ർന്നു ഭാര്യയെത്തീർത്തു തീരെ ലയിച്ചു പോയിരി
ക്കുന്നു. എന്നാൽ കൂത്തിൽ കിട്ടുന്നിപ്പിന്നിൽക്കേട
യോടൊക്കിപ്പിന്നിൽ ഒരിടത്തുവെക്കും ധനവാദം
രണ്ടാണു അധികം പരിശ്രമം കാണുന്നത്. ആഭിജാ
ത്യംകൊണ്ടുവന്ന മില ജാതിത്തലവന്മാരും ഇടയ്ക്കി
ടയ്ക്കു പണിക്കരും അതിഥിസംക്കാരത്തിനും സ
ഖകൾക്കുമായുള്ള പ്രവാഹത്തിനും പാത്രമായിത്തീ
ർന്നു. ഈ വ്യത്യാസംനിമിത്തം കണ്ടിട്ടു കഴി
മില്ലെന്നുമാത്രം കാണാൻ ലഭിക്കുന്ന കനകത്തു വീട്ടിലെ
മരണാവരം കണ്ടുകിട്ടിപ്പോക മകിയും കണ്ടെത്തു
ന്ന മകയുമായ കണ്ടിക്കേളമേനോൻ കട്ടിലി
ലേൽ കിടന്നു വിരവിടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഭരോഹ
രി പണിക്കരും ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നില്ല. മില വൃ
ദ്യോപേയന്മാർ വഴിയ്ക്കു ഈ വർത്തമാനം പണി

ക്കൊടുത്തു. പക്ഷേ കണ്ടിക്കേളമേനോ
ന്റെ പ്രയത്നവും പ്രയത്നവും നല്ല നിശ്ചയമുള്ള
കൊണ്ടും മോദനോന്റെ മരുമകൾ ഭാക്ഷയെങ്കിട
ട്ടിയെ ചോർത്തിക്കൊണ്ടു പൂച്ചപ്പേറ്റുനടക്കുന്നോ
ധീരനും കൃത്യത്തോടെ പേരുകേട്ട പണിക്കർ അ
തതു വകവെക്കാറില്ല. കനകത്തു വീട്ടിൽ ഇങ്ങിനെ
യൊരു കാരണവരും പെൺകുട്ടിയുടേല്ലാതെ പ്രാപ്തി
യായി മരയും ഇല്ലായ്മയും സാധ്യമായ അവ
രോട് ഇണങ്ങുന്നതും പിണങ്ങുന്നതും പണിക്കരോട്
സ്ഥിതിയ്ക്കു പോരുന്നതാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്.
എത്രയും അരിമ്പൂർ കുറുപ്പും ഭാര്യയും മരിച്ചു
പോയതിനാലേയും കുറുപ്പിന്റെ ഏകസ്വന്തമാ
യ ഭാക്ഷയെങ്കിടട്ടിയെയും അനാഥപ്രായമായ
കനകത്തു തറവാടിനെയും നാട്ടുപ്രമാണിയുടെ നി
ലയിലേക്കിപ്പം കിട്ടുന്നിപ്പിന്നിൽ നോക്കി രക്ഷിക്കു
മിരിപ്പാൻ കാരണം കണ്ടിക്കേളമേനോന്റെ ബു
ദ്ധിയുടെ അപകടനാശമാണെന്നുള്ളവിന്നു സംശയമില്ല.
വ്യാസവൃത്തിൽ പണിക്കരോടൊപ്പമെ ഒരു രക്ഷാ
കർത്താവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ പെൺകുട്ടി അന്ധ
ഭവിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കു എത്ര ഭേദം വരുമായിര
ന്നു. ഏറ്റവും പാവനം! അന്നു സ്വപ്നം അ
കട്ടി മെഴുകു, കേടുന്നത്തിനുവേണ്ട സാമാനങ്ങൾ
തയ്യാറാക്കുക, പാത്രം തേച്ചു ശുദ്ധി വരുത്തുക,
പട്ടുവിനെക്കൊണ്ടുക പാലകപ്രയത്നത്തി ചെയ്യുക മുത
ലായി മനോഹരമായി വേണ്ട സകല പ്രയത്നങ്ങളും
പത്തുപത്തു വയസ്സായ ആ കുട്ടിയെ എടുക്കു
ന്നും; കൂടിക്കരയെക്കൊണ്ടു വേവയെടുപ്പിക്കുന്നും,
നല്ല പരിശ്രമം, വെണ്ണണം, കണ്ടിക്ക അരിയാക്കു
ന്നും, കാരണവരേ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും, കാരണകൂടാ
തെ കാരണവർ പറയുന്ന കഠിനവാക്കുകൾ കേട്ടുനി
ൽക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങിനെ വിന നഷ്ടപോ
ലും അനാഥപ്രായമോ പൈതൃകമോ ഇല്ലാതെ വേല
യെടുത്തു വലയുന്ന ഈ സാധുക്കൾക്കു കട്ടി മൂല കഴി
ഞ്ഞിരുന്നതും ഇപ്പോൾ കഴിയുന്നതും കൂടി കണ്ടെൽ
കൂട്ടി കേൾക്കുന്നതും കണ്ടും മോന്നാതിരിക്കില്ല. ആ
കൂട്ടാടെ കണ്ടെത്തുന്നതായ കിട്ടുന്നിപ്പിന്നിൽക്കും
ഈ പെൺകുട്ടിയും പത്തുകൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു വന്നു
കൂടിയ മാറ്റം ഏറ്റവും അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്ന
വെന്നു പറയാനുള്ളൂ.

മേടമാസം ഒന്നാം തീയതി കണ്ടിക്ക കണ്ടാ
കട്ടിയെ കേൾക്കുന്നതും കേൾക്കുന്നതായ മൂത്ത
കണ്ടിക്ക അത്ഭുതകരമായ മാറ്റം നിമിത്തം അതിനേ

നോം ഇരിയ്ക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ അടിവയറിൽ അല്പം സുഖക്കേട് തോന്നി. വൈദ്യൻ വെച്ചപ്പനെ വരുത്തി വിവിധ പാഠങ്ങളെപ്പോലും വ്യായാമം വേണ്ടതായി വന്നതുകൊണ്ടു വയീനേരം അഞ്ചുമണിക്ക് കാൽനടയായിത്തന്നെ സഞ്ചരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കുതിരക്കാരൻ പരാമേശ്വരൻ ശുഭാരം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതിനാൽ വിഷ്ണുക്കുണി അധികം തരക്കേടില്ലെന്നോളതു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. മൂത്ത പണിക്കർ ലാത്തുവാൻ പോകുമ്പോൾ അവസ്ഥയ്ക്കു കറുപ്പു വരരുതെന്നു വെച്ചു കാര്യസ്ഥൻ ഗോപാലമുനോനെത്തന്നെയാണ് ഭൃത്യനാക്കിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. എങ്കിലും വിളക്കുകൊണ്ടു വിരിപ്പൻകുളത്തിന്റെ വടക്കേവശം വെട്ടുനഴിയിൽ ചെല്ലുവാൻ പരമേശ്വരൻ കല്പനയുണ്ടായിരുന്നു. അസൂപ്പിപ്പാൻ ഏകദേശം ഒരു നാഴികയുള്ളപ്പോൾ മാളികയിലെ വരാന്തപ്പടിയിന്മേൽ വിളക്കു തുടച്ചു വെട്ടുപ്പാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന പരമേശ്വരൻ ഔരക്ക മതിലിന്റെ പട്ടിത്തൊരം അറത്തുനിന്ന ആരോ ഉപായത്തിൽ പലതവണയും വെട്ടുപ്പിലേക്കു എത്തിനോക്കുന്നതു കണ്ടു. പ്രായത്തിനടുത്തതിലധികം ബുദ്ധിവിവേകമുള്ള ആ വാലിയക്കാരൻ അല്പനേരം അന്യന്റെ ഗതി സൂക്ഷിച്ചുപ്പോൾ അത് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തി പെണ്ണാണെന്നും പട്ടു വെക്കുവാറുവെട്ടുപ്പിൽ കടക്കുന്നിടത്തും അവയോ പറ്റാ പണിക്കരുടേറത്തിന്റെ പൂട്ടതപത്തെ പേടിച്ച് പരക്കുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി. ഉടനെ താഴത്തിറങ്ങി പട്ടുവിനെ ആട്ടിപ്പിടിച്ച് മതിൽകെട്ടിന്റെ പുറത്തു കൊണ്ടുചെന്നു. പട്ടുവിനെ ആട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പരമേശ്വരന്റെ മുഖത്തുള്ള സൗമ്യഭാവം കണ്ടപ്പോൾ അപരാധിനിയാതെ ആ സ്ത്രീക്കു പരക്ഷവാക്കിലുള്ള പേടിസ്തു പകരം സന്തോഷവും വിശ്വാസവുമാണു മനസ്സിൽ നിഴലാടിയത്.

പരമേശ്വരൻ— ഇതു നിങ്ങളുടെ പട്ടുവാണെങ്കിൽ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളൂ. എഴുമാനൻ ഇവിടെ ഇല്ലാത്തതും ഞാനുണ്ടായതും നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം.

സ്ത്രീ അല്പം പരക്കുകൊണ്ടു് “മേലിൽ ഇവിടെ കടക്കാരെ നോക്കിക്കൊള്ളാം” എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു് ഭൃത്യനെത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ട് “മൂത്ത പണിക്കർ എവിടെയാണ്”.

പര— ലാത്താനോ മറ്റോ പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. ഇനി നോരം വൈകിയേണ്ട! വേഗം പൊയ്ക്കോളൂ! പട്ടുവിനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കിത്തരാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ വർത്തമാനമെങ്ങാനും എഴുമാൻ അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇരയേണ്ടു.

സ്ത്രീ— ഇതു തന്നെ നിങ്ങളുടെ കരുണയെ ധാരാളം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഭാഗ്യവും ഭാഗ്യക്കേടും വൈദഗ്ദ്ധ്യം വരുത്തുന്നതാകയാൽ പണിക്കരുടേറത്തിന്നു ഞങ്ങളുടെ പേരിൽ നിരപരാധമുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല നിശ്ചയിൽ പരാജയമാവാമല്ല.

ഈ അവസരത്തിൽ പണിയെടുക്കു മുന്നാമത്തെ മകൻ കഞ്ഞപ്പന്റെ കരച്ചിലും ഇട്ടിത്തായച്ചയുടെ “പരമേശ്വരൻ! പരമേശ്വരൻ!” എന്ന വിളിയും ഒന്നായി കേട്ടു.

പര— ‘ഓ! ഞാനങ്ങോട്ടു ചെല്ലട്ടെ’ എന്നു പറഞ്ഞു തിരിയെ പൊന്നു വേഗത്തിൽ വെക്കുമാറിൽ ചെന്നു. കഞ്ഞപ്പന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പപ്പകം കാക്ക കൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയതു കൊണ്ടുള്ള സങ്കടമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം കണ്ണിമുണ്ടായി. എങ്കിലും അതു പുറത്തു ശോഭിക്കാതെ കഞ്ഞപ്പനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി വിളക്കെടുപ്പാൻ മുക്തിലേയ്ക്കു നടന്നു. പോകുന്ന സമയം എന്തോ ഒരു ശക്തി അയാളുടെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയതുപോലെ തോന്നി. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അതു നിമിത്തം ആനന്ദമോ അസഹ്യതയോ ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു തന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രദ്ധയില്ലാതെ പിന്നാക്കം കെട്ടിവെച്ചു തലമുടി, പ്രസന്നമായ മുഖം, ഇയ്യക്കട്ടിയണിഞ്ഞ ചെറിയ കാതുകൾ, സന്തോഷവും സംഭ്രമവും വിശ്വാസവും ഇടകലർന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, ഭാഗിയിൽ പുതച്ചിരിക്കുന്ന ചെറിയ മുണ്ടിനുള്ളിൽ അധ്യക്ഷനായി കാണുന്നതും ഒരുക്കവും ചൊറുക്കും ചേന്നിണങ്ങിയതുമായ ശരീരം, ചില പച്ചിലകൾ പൊട്ടിച്ച് നുള്ളിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കറുത്തകൈകൾ, ഇടക്കിടക്കു പിന്നെച്ചു വെക്കുന്ന കാലുകൾ, ഏകദേശം പതിനാലു വയസ്സു പ്രായം, വിനയമധുരങ്ങളായ ചില വാക്കുകൾ ഇവയാണ് വെച്ചേറായും ഒന്നിച്ചും ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നത്. ഭദ്രവിൽ നല്ല സ്വഭാവം; സ്വാധുചെലൻകുട്ടി എന്നു തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു. ഭോണി കയറി വിളക്കിരിക്കുന്നിടത്തെത്തുവാൻ വളരെ നേരം വേണ്ടിവന്നു. എന്താവശ്യത്തിനാണ് മുക്തിലേക്കു വന്നതെന്നുതന്നെ കുറച്ചു ചോദിച്ചപ്പോഴെ ചോർച്ചയുണ്ടായുള്ളു. ഉടനെ ചെറുതായൊരു പുഞ്ചിരിയിട്ടു് “നല്ല കമ്പം അവരുടെ സ്ഥിതി എവിടേ ഞാനെവിടെ എന്നു വായയ്ക്കുള്ളിൽ ചിരപിറയ്ക്കു വിളക്കെടുത്ത്” ഇറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

ഈ നമ്പരം നടന്നിട്ട് അധികകാലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ഒരു ദിവസം (മിഥുനം) വൃ-ാ-നു-യ

ഒന്നെന്നാണു തോന്നുന്നത്) പറമ്പനാട്ട് അങ്ങാടിയിലേക്കു പടിഞ്ഞാറേനിന്ന് ഒരു ജടക്കുവണ്ടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടിയില് റിക്ഷണ ആൾക്ക് അറുപതു വയസ്സിൽ കുറവല്ല. മോടി വിശേഷിച്ചെന്നാമി ചെങ്കിലും മുഖം കണ്ടാൽ വലിയ പ്രഭുവാണെന്നു തോന്നും. എന്തോ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ദൃഢത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ കേൾക്കുമ്പോൾ കയ്യിരുകൾ ഗതിയിലല്ലായ്ക്കയാൽ വണ്ടി വളരെ സാവധാനത്തിലാണു പോകുന്നത്. അങ്ങാടിയുടെ പടിഞ്ഞാറേത്തലയ്ക്കു ചെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളി നാട്ടിയിരിക്കുന്ന ചെറുകണ്ടു പേടിച്ചു കയറി പൊട്ടുന്നു. വിചിത്രത്തിൽ ചാടുകയും വണ്ടി മറിയാൻ തുടങ്ങുകയും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ കയ്യിരയെ ചാടാനു കാതെ ചക്രിതന്മാർ പടിച്ചു നിൽക്കുകയും ഒരു ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു- വണ്ടിയിലിരിക്കുന്ന ആൾ വണ്ടി പൊട്ടുന്നില്ലെന്നും നിന്നതും മാത്രമേ അറിഞ്ഞുള്ളൂ- നോക്കിയപ്പോൾ കയ്യിരയെ പിടിച്ചു നിൽക്കിയിരിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ കണ്ടു.

പ്രഭു— വേണ്ടാത്ത അപകടത്തിന്നൊക്കെ ചാടി പറ്റാപ്പട്ടലോ. എന്താണവനും, ആക്കെങ്കിലും രസക്കേടാകുമോ, വല്ല ആപത്തും വന്നാൽ മോണം ആലോചിക്കില്ല- അതു ചില വികൃതിക്കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവമാണ്.

ചെറുപ്പക്കാരൻ— (താഴ്മയോടെ) കയ്യിര ഈ ചെറുകണ്ടു പേടിച്ചു ചാടാൻ ഭാവിച്ചതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നത്.

പ്രഭു— അഹ! എന്ന് അനുസരിക്കുമായി പറഞ്ഞിട്ട് ആട്ടേ! കയ്യിരയെ തെളിപ്പാൻ ശീലമുണ്ടോ നോക്കട്ടേ! കേൾക്കുകയെന്നു തെളിയിക്കൂ-

അതുവരെ വല്ലാതെ വാടിത്തളന്നിരുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുഖം ഈ ക്ലേശ കേടപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചു. ഉത്സാഹത്തോടെ വണ്ടിയിൽ കയറി തെളിക്കുന്ന ആ കുട്ടിയുടെ സാമന്തപ്രഭുവിനെയും കണ്ടിട്ടു പ്രഭുവിന് അതുതന്നെ സന്തോഷമുണ്ടായി.

പ്രഭു— കുട്ടിയുടെ നാട് ഏതാണ്?

കുട്ടി— എറപ്പുറം ദേശമാണ്. ഇവിടന്ന് ഏകദേശം ഇരുപതു കാതം വടക്കു്.

പ്രഭു— എവിടെയുണ് പോകുന്നത്?

കുട്ടി— ഇന്നു കിഴക്കേയ്ക്കു നീക്കം. ഭാഗ്യക്കേടിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു നാടുവിട്ടു പോന്നു.

പ്രഭു— വെളിവാഴിപ്പാറും; എന്തു ഭാഗ്യക്കേടുകൊ

ണ്ടാണ് പോകുന്നത്? ചെറുപ്പമല്ലേ കാരണം തേനിയിലിട്ടും.

കുട്ടി— അമ്മയും അച്ഛനും മരിച്ചു. രക്ഷിപ്പാൻ ആരുമില്ലാതായി. ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടു വീട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ നിവൃത്തിയും ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു.

പ്രഭു— എന്നാൽ എന്റെ കൂടെ താമസിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ താമസിപ്പോളൂ. പേരെന്താണ്?

കുട്ടി— (അല്പം സംശയിച്ചിട്ട്) അവിടെയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ ഒരു തോന്നിയതുകൊണ്ട് എന്റെ ഭാഗ്യം മുഴുവനും നശിച്ചിട്ടില്ല. രാമൻ കുട്ടിയാണ്.

ഈ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വണ്ടി അങ്ങാടിയിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക കിഴക്കുപുറത്തുള്ള നെല്ലിക്കുളം ദേശത്തെത്തി. പ്രഭു നെല്ലിക്കുളം ദേശത്തെ വലിയ ധനികനായ പൊന്നിഞ്ചിറക്കയ്യോടായിരുന്നു. സത്യാം, ധർമ്മം, ദയ മുതലായ സൽഗുണങ്ങളിൽ സമൃദ്ധമായ പ്രതിപത്തിയും കാൽപ്രാപ്തിയും ഉള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പല പുറാനാടുകളിലും അനേകം സ്വത്തുണ്ട്. എങ്കിലും അതു രക്ഷിപ്പാൻ വേറെ ആരുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തറവാട്ടിൽ സന്തതി നെയ്യില്ല. എന്തോ കാരണത്താൽ തുറിച്ചുപുറത്തു നിൽക്കുന്ന തീരെ വിരക്തനായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു വിവാഹവും ചെയ്തിട്ടില്ല. മരണാനന്തരം തന്റെ സ്വത്തു മുഴുവനും ധർമ്മവിഷയങ്ങളിലേക്കു വിനിയോഗിപ്പാൻ വേണ്ട എപ്പോഴു ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടാണ് ഇദ്ദേഹം രീച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിക്കു നിരോധനമായി നടക്കുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മേൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു തോന്നിയതിൽ അതുതമിട്ടല്ലോ. കയ്യിരയെ ഗൃഹത്തിലെത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ കാര്യം പ്രവൃത്തികളിൽ രാമൻ കുട്ടിയുടെ വകയിലും ബുദ്ധിസാമന്തപ്രഭുവും സ്വഭാവഗുണവും കണ്ടിട്ടു കയ്യിരയെ മാത്രമല്ല നാട്ടുകാർക്കും അയാളുടെ പേരിൽ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. പുതിയ സമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള രാമൻ കുട്ടിയുടെ മോടി ആദ്യത്തിൽ അത്ര പിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും കൂടി അയാളുടെ മറ്റു ഗുണങ്ങളാൽ അധീനന്മാരായിത്തീരുക നിമിത്തം ആ മോടി തന്നെ സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങി. സകല കാര്യങ്ങളും രാമൻ കുട്ടി നടത്തിയാൽ അധികം നന്നാകുമെന്നു കയ്യിരയോടും ബുദ്ധിസാമന്തപ്രഭുവും വിചാരിച്ചു.

കനകത്തുവീട്ടിൽ കാരണവർ കഞ്ഞിക്കേളമേ നോന്റെ പുതിയ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ നാലു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇതിനിടയ്ക്കു തന്നെ പൂജാസ്ര രഞ്ജിതന്റെ പ്രാണേശ്വരപി ഗരി

ആനുകൂല്യം മലയും അവിടെയുള്ള കൃഷിസ്ഥ
 ലക്ഷ്യം അട്ടപ്പാടിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നതും ഈ ക
 മനസ്സാകാത്തതു വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ളതും ആണ്.
 ആ പ്രദേശത്തിൽ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും പണമ്പിള്ളി ന
 യ്യതിരം, ചോങ്ങാട്ടാട് നയ്യാർ, പൊന്നിത്തറ ക
 യ്യം ഇങ്ങിനെ മൂന്നു പ്രാദേശികളുടെ അധീനത്തിലും
 ഏതാനും ഭാഗം പണ്ടുവെച്ചുമായിരുന്നു. കൃഷി
 ക്കാർ മിക്കതും മലയ്ക്കും നായാട്ടിനുള്ളതാണ്. മലമ്പ
 നിനിമത്തും നാട്ടുകാർ സ്ഥിരമായി പാക്കുക പ
 തിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും നാലഞ്ചു കൊല്ലമായി
 നയ്യാർക്കു സ്ഥലത്തു കണ്ടുവെച്ചു വട്ടുകാർ താമസം
 തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. അതുപോലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ആളു
 കൾ വരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അവരും ആ വീടുകളിൽ ധ
 നെയ്താണ് താമസിയ്ക്കുക പതിവ്. മൂലഞ്ചേരിപ്പ
 ണിക്കുളം കല്ലനപ്രാദേശം നയ്യതിരയുടെ ആളാ
 യ് വന്ന പരമേശ്വരൻ ഒരു വീട്ടിൽ കയറി ചെന്ന
 പ്ലോറം പുറത്തു തിണ്ണയിന്മേൽ ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പു
 തപ്പുറം ഉൾപ്പെടെയുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാൾക്കും പതി
 നാലു വയസ്സിലധികം പ്രായം തോന്നില്ല. പരമ
 ശ്വരൻ കണ്ടപ്പോൾ പുരുഷന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നു
 പ്രസന്നമാക്കി. ആ പുരുഷനെ വാസ്തവത്തിൽ അ
 യാർ ആർ യാതൊരു പരിചയം ഉണ്ടായിട്ടും അതിനി
 യെ ആരെ ഉള്ളതായിത്തന്നിരുന്നു. പുരുഷനെ
 കണ്ടപ്പോൾ പരമേശ്വരൻ പരിചയം തോന്നി.

പക്ഷെ ആലോചിച്ചിട്ടും ആളെ യറിഞ്ഞില്ല. അന്യോന്യം വഞ്ചനകൾക്കും ചോരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ പൊന്നിങ്ങിര കയ്യേറ്റുകൾ ആളായ രാമൻകുട്ടിയൊന്നെ മനസ്സിലായതിനാൽ മുഖപരിചയം തോന്നിയതു ശരിയല്ലെന്നു പരമേശ്വരൻ ബോദ്ധ്യമായ് ചെയ്തുകൊണ്ടു ആ മുഖത്തിൽ വീണ്ടും ഒരു പ്രതിപത്തി അയർന്നു. മനസ്സിൽ മങ്ങി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഒന്നരമണിയോളം നീളമുള്ള ആ യുവാക്കന്മാർ വളരെ ചെറുപ്പക്കാരെപ്പോലെ നീളമുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ അയർന്നു കയ്യേറ്റുകൾക്കും വിശ്രമവും വിനോദവും ഒഴിച്ചുള്ളതെല്ലാം പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവരുടെ വിനോദങ്ങളിൽ പലപ്പോൾ ആ വീട്ടിലെ ചെറുപ്പക്കാരന്മാരായ ചിലരേയും പങ്കെടുത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ വിനോദങ്ങൾക്കിടയിലും ഭക്തിയും മറ്റും ചില സമയത്തും അനേകം മനോവികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. രാമൻകുട്ടിയുടെ നിരന്തര പാത്രമായിത്തീർന്നു. പരമേശ്വരൻ കൃത്യസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പൂജകൾക്കു മുൻപു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതു നിമിത്തമോ ഇവരുടെ അസാധാരണസംഭാവം നിമിത്തമോ എന്നു അവർക്കു മാത്രമേ നിശ്ചയിച്ചുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു രാമൻകുട്ടിയും പരമേശ്വരനും ഇരുന്നത്തിൽ ഇരുമ്പോൾ ചിതരേവിയും അടുത്തു വന്നിരുന്നു.

ചിതരേവി. നിങ്ങൾക്കിവിടെ എത്ര ദിവസം—രാമൻകുട്ടി?

രാമൻകുട്ടി— അതിപ്പോൾ തീർന്നുയിട്ടില്ല. പിരിയുകയില്ലെന്നുവരെ.

പരമേശ്വരൻ. എന്താണ് ഇതു ചോദിച്ചാൽ കാരണം?

ചിതരേവി. എന്നിവിടെ നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം താമസിപ്പിക്കുന്നത് എന്നറിവാൻ തന്നെ. എന്നു പറഞ്ഞു പരമേശ്വരൻ നോക്കി ഒന്നു പുറത്തിറങ്ങി.

രാമൻ— തുടങ്ങി ഓരോന്ന്.

പരമേശ്വരൻ. എന്താണ് വെളിച്ചം താമസിപ്പിക്കുന്നത്? കാര്യങ്ങൾ നോക്കിയില്ലേ?

ചിതരേവി. അതല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്. വേറെയും ചിലതല്ലേ?

രാമൻ— പോവൂ കുറേ. നിങ്ങളുടെ വേറെയിലത്.

ചിതരേവി. ഞാൻ നിങ്ങളോടല്ല പറയുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിനോടാണ്.

രാമൻ— ഞാനുള്ളപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിനോടും പറയാൻ പാടില്ല.

ചിതരേവി. (വിട്ടുകൊണ്ട്) എന്നാ നിങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാണോ?

രാമൻ— സൂചിതമായാൽ കേൾക്കൂ നാണവും മാനവും വേണം. എന്നു പറഞ്ഞു ചിതരേവിയെ പതുക്കെ ഒന്നു കീഴടക്കി.

പരമേശ്വരൻ. രാമൻകുട്ടിയെ കമയില്ലേ?

ഇതു കേൾപ്പോൾ രാമൻകുട്ടി കറുത്തു വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അയാളോടു മുഖമുറപ്പോടെ വാതിലിനുള്ളിൽ പകുതി മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ചിതരേവി പരമേശ്വരന്റെ നേരെ പുറത്തിറങ്ങി കണ്ടുകിട്ടിയതും രാമൻകുട്ടി അവളെ കൊണ്ടുവരാനും കൂടിയിരുന്നതും കേൾക്കുന്നതായിരുന്നു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുവാക്കന്മാർ അവരവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു പോകയും ചെയ്തു.

അന്നു വൈകുന്നേരം മലയിലെ വിശേഷങ്ങൾ കണ്ടുപോയതിന്നു പരമേശ്വരനും രാമൻകുട്ടിയും ഭാര്യ സംഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പാവനത്തിൽ ചിതരേവിയെ തൊട്ടുപറ്റിയുള്ള കൈ അവിടെ കമയിച്ചതും മറ്റും പരമേശ്വരൻ രാമൻകുട്ടിയോടു ഗുണഭോജനം പറഞ്ഞു. ബുദ്ധിമുട്ടായ രാമൻകുട്ടി ആളെ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന് ഏറ്റവും ഭാരമായിത്തീർന്നു. സൂചിയേയും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ പരമേശ്വരന്റെ മുഖഭാവം മാറി. രാമൻകുട്ടിയുടെ അനന്തരഗതിയെക്കുറിച്ചും കണ്ടുവെന്നും പക്ഷെ പാടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിച്ചു. പരമേശ്വരന്റെ മനസ്സു കനക്കുറയുകയും ചെയ്തു എന്നു കേൾക്കുന്നത് വെളിച്ചത്തിൽ എന്ന് രാമൻകുട്ടി മനസ്സിലാക്കി. സൂചിയെ സംഗ്രഹണയായി ഉണ്ടാകുന്ന പല ഭോജങ്ങളേയും പ്രസംഗിച്ചു പരമേശ്വരന്റെ മനസ്സിന് ആ കനക്കയിൽ വിരക്തിവരുത്തുവാൻ നോക്കിയെങ്കിലും ഭാഷാധർമ്മങ്ങളിൽ പ്രയോജനമായി കണ്ടത്. ഭോജനങ്ങളെന്നും അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമായല്ല. ഇതു സമയം കൊണ്ട് ഇവർ ഏറ്റവും അടുത്തുകരമായ ഒരു മലയിറവിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കോൽ ഉയരവും ൩൦ കോടി ചുരുങ്ങിയ വീതിയുമുള്ള ഒരു മഹാശിഖയാണ് അവിടെയുള്ള അരുതുകളിൽ പ്രധാനമായി കണ്ടത്. ശിലയുടെ ആകൃതിയും അതിന്റെ അടിയിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ചോലയുടെ ഗംഭീര രൂപവും ഇവർക്കു വളരെ വിശ്വസ്യമുണ്ടാക്കി. അതിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആ മഹാശിഖയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വിളപ്പും അതിൽക്കൂടി മുളച്ചിട്ടുള്ള ചില ചെടികളും ഒരു ചെടിയിലേക്ക് അതിവിശേഷമായ രണ്ടു പുഷ്പങ്ങളും കണ്ടു. ആ പുഷ്പങ്ങളെപ്പറ്റി നന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങൾ എത്രവിധമെങ്കിലും കണ്ടുപോകുന്നതെന്നു രാമൻകുട്ടിയ്ക്കു

തോന്നി. പക്ഷെ ആ പാവയുടെ മനസ്സ് പിടിച്ചു കയറുന്നതു വലിയ അഭാഗ്യംകൊണ്ടു കിട്ടി സ്റ്റാമ്പുമാതിരുന്നതിനാൽ കയറുവാൻ തുടങ്ങിയ രാമൻകുട്ടിയെ വിരോധിച്ചു പരമേശ്വരൻ അതിനെ തുനിഞ്ഞതിനെ രാമൻകുട്ടിയും തടഞ്ഞു നിറുത്തുകയാണുണ്ടായത്. പരമേശ്വരൻ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പുള്ളുപ്പാടം കയ്യിലാക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിലും അതു പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല. രാമൻകുട്ടി തിരിയെ പോന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചു കിടപ്പായി. രാമൻകുട്ടി ഇടക്ക് ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പരമേശ്വരനെ കാണാഞ്ഞു പരിഭ്രമിച്ചെഴുന്നേറ്റു പകൽ കണ്ട പാവയുടെ സമീപത്തു ചെന്നു. പാവയുടെ അടിയിൽ ചോലാവള്ളത്തിനരികെ ചോരയണിഞ്ഞു തണുത്തമിശ്ലാതെ കിടക്കുന്ന പരമേശ്വരനെ കണ്ടപ്പോൾ 'അയ്യോ! എന്നു തന്നെ അത് നിലവിളിച്ചുപോയി. ധൈര്യവും റിവേകയും തികഞ്ഞ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ മനസ്സുകുതിയെ അതികൂമിച്ചു തള്ളിപ്പുറപ്പെട്ടു വികാരത്തെ പ്രയാസപ്പെട്ട് അടക്കി ഇടനൊത്തു മുട്ടിക്കൊണ്ടു കറച്ചുനേരം പരമേശ്വരന്റെ മേൽ കൈ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചോലാവള്ളം രണ്ടുതൂണു പ്രാവശ്യം മുഖത്തു തളിച്ചു. പതുക്കെ കണ്ണുമിഴിച്ചു പരമേശ്വരൻ അരികുകയീരിക്കുന്ന സ്റ്റേഫിതനെ കണ്ടപ്പോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ആ പത്തിലകപ്പെട്ട മിത്രത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു രാമൻകുട്ടി ചോലാവള്ളംകൊണ്ടു ചോരയെല്ലാം കഴിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു വിധം താങ്ങിപ്പിടിച്ചു വീട്ടിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രാമൻകുട്ടിയുടെ ശുശ്രൂഷാസാമന്തം നിമിത്തം പരമേശ്വരൻ പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിനകത്തു സ്വസ്ഥനായിത്തീർന്നു. തന്റെ പേരിൽ ഇത്രയും സ്നേഹത്തിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു പലരുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സഹജീവികളിൽ ഭയ മനുഷ്യർക്കുണ്ടെന്നു മാത്രമായിരുന്നു രാമൻകുട്ടിയുടെ ഉത്തരം.

മലയാരം പിരിവു കഴിഞ്ഞു പൊന്നിഞ്ചിറ കയ്യിലുള്ള സമീപത്തിൽ രാമൻകുട്ടി എത്തിട്ടു പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പരമേശ്വരൻ നെല്ലിടക്കത്തെത്തി. പൊന്നിഞ്ചിറ കയ്യിൽ രണ്ടുതൂണു തമ്പുരാൻ രാമൻകുട്ടിയുടെ കൂടെ പരമേശ്വരനെ കണ്ട് അയാളെപ്പറ്റി രാമൻകുട്ടിയോടു ചോദിച്ചതിൽ ഒരു സ്റ്റേഫിതനാണെന്നു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുള്ളൂ. കയ്യിലുള്ള കപ്പനയെ അനുസരിച്ചു പരമേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖിൽ ചെന്നു. കയ്യിൽ ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ പേരിൽ ഒരു പ്രത്യേക വാത്സല്യവും മുഖപരിചയവും തോന്നി.

കയ്യിൽ— നിങ്ങൾ എവിടനാണ് വന്നത്? പര— എപ്പോഴായിത്തീർന്നു? കയ്യിൽ— അതുതന്നെയാണോ സ്വന്തം നാട്? പര— സ്വന്തം നാടാണെന്നു പറയാൻ എനിക്ക് കഴിയാത്തവിധം വീടോ ഇല്ല. ഈ നെല്ലിടക്കത്തുണ്ടെന്ന് ജനിച്ച് ഉള്ളതെന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ടു കാമുമാത്രം ഉണ്ട്.

ഈ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ കയ്യിൽ കര നേരം വിത്താമഗനായിരുന്നു. പരമേശ്വരന്റെ ഓരോ അംഗങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ധീരനായ അദ്ദേഹം ഏതൊരു വാക്കു വൈയഗ്യം തനിക്കു ചികിത്സ നിമിത്തം വിവാഹത്തിൽ തീരെ വിരക്തനായി തീർന്നുവോ, അത്യാധീനനായതിനു ശേഷവും എത്രയെ വളരെ കഷ്ടമെത്തിലും സുഖത്തിലും സദാപി ശ്രദ്ധയും സന്തോഷവും അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതായിരുന്നുവോ ആ സ്ത്രീയുടെ മുമ്പെ പരമേശ്വരന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടു. ഉടനെ കാര്യം മനസ്സിലായി. കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതു തുടച്ച് അല്പം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ പരമേശ്വരന്റെ അതുവരെയുള്ള യോഗക്ഷേമത്തെ കുറിച്ചു ചോദിച്ചു. മുഖച്ഛായയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കയ്യിൽ കരയുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം 'കയ്യിൽ' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു. ഈ സംഭാഷണം കേട്ടു നിന്നിരുന്ന രാമൻകുട്ടി 'ഞങ്ങളും മണ്ടാകും എപ്പോഴായിത്തീർന്നു വന്നവരാണെന്ന് ഇദ്ദേഹം അറിഞ്ഞപ്പിന്നെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉത്തരം' എന്നു കരുതി 'എന്റെ ഓരോ ഭയം വെളിപ്പെട്ടുവെന്ന് ഇവിടന്നു ക്ഷമിക്കണം.' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കയ്യിൽ കരയുന്ന വിധം സത്യസ്ഥിതി മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. രാമൻകുട്ടി രാമക്കുറുപ്പിന്റെ കട്ടിയായ ദാക്ഷാണിക്കുട്ടിയായിത്തീർന്നപ്പോൾ കയ്യിൽ ആ കുട്ടിയുടെ സാമന്തത്തിൽ അത്യാശയുണ്ടായി. പരമേശ്വരൻ എന്തെല്ലാമാണുണ്ടായത് എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു.

മുത്തപ്പന്നിക്കർ തീരവാങ്ങിയ വിരിപ്പിൽ കയ്യിൽ പറ്റിയായി എടുപ്പിക്കുന്ന മരമത്തുകൾ നിമിത്തം എടുപ്പാൻ ഭേദമുള്ള പണിക്കാക്കൾ കൂലിക്കാക്കു പത്തു ദിവസമായി പരമാനന്ദം തന്നെ. നാടുവിട്ടുപോയ ദാക്ഷാണിക്കുട്ടിയുടെ പേരിലുള്ള കയ്യിൽ എങ്ങിനെയോണു തീരുവാങ്ങിയത് എന്ന് ആരും ആലോചിക്കുന്നതേ ഇല്ല. കയ്യിൽ കരയുന്ന പരമേശ്വരനെ മലയിലേക്കുയച്ചു നമ്പൂരിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരമെല്ലാം നമ്പൂരിയെ തോല്പിപ്പാൻ ആരോ കള്ളുണ്ടെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മംഗളോദയം

ഫഘന

പുസ്തകം ന

ധനുമാസം

പക്കം ൨

മംഗളം.

പുലനാരിൽവിപുലമായ്വിവിധമാംവിജ്ഞാനമരോവഴി-
സ്തിലപ്രാവേചമാത്മദായനിലയിൽക്കണ്ഠാണ്ടുകൊണ്ടുണിനെ
സിദ്ധപ്രക്രമമെപ്പൊഴുംയുവജനനാട്ടിൽതൃണംകൂട്ടുവാൻ
ബലശ്രദ്ധമിണങ്ങമാറുഭഗവാൻദൈവംതുണയ്ക്കേണമേ.

യുവജനം

ലോകത്തിലുള്ള മറ്റൊല്ലാ ജീവികളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠ മനുഷ്യനുണ്ടെന്നു, നിവ്വിവാദമാണല്ലോ. വിശേഷബുദ്ധി മുതലായ അദ്യഗുണങ്ങളെ ദൈവം സൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ മനുഷ്യനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്, സേവാദരപൂരണത്തെക്കാൾ മഹത്തായ കാര്യം ഇവരാൽ കർത്തവ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക്, ഒരു നല്ല തെളിവുകുന്നു. ഈ ഉൽകൃഷ്ടജീവിതത്തിനാവശ്യമായ എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളുടേയും പൂർത്തിയെന്ന കാലമാണ് യുവദിനം.

മനുഷ്യക്ക് ഇതരജീവികളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നും, ആ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു കാരണം ബുദ്ധിദൈവചിത്രമാണെന്നും വരുന്നതു കൊണ്ടു തന്നെ, മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ അപേക്ഷിച്ചതാണ് ലോകത്തിന്റെ അ

ഭിവൃദ്ധിയും, സഭിഷ്ഠവുമിരിക്കുന്നതെന്നും, മനുഷ്യസൃഷ്ടിയിൽ ജഗൽകർത്താവിനുള്ള മുഖ്യോദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇവയാണെന്നും, സ്പഷ്ടമാവുന്നുണ്ട്.

ഏതുകാര്യവും, പ്രത്യേകിച്ചു മഹൽകാര്യങ്ങളും സാധിക്കുന്നതിന്നു, ബുദ്ധിശക്തി പ്രധാനാവശ്യമാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ. ആ ശക്തി ഏതെങ്കിലും കായികശക്തിയെ അനുസരിച്ചാണിരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ഒന്നോടൊന്നു സംബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കായികമാനസികശക്തികളെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഉത്സാഹശക്തി മാത്രമേ ഉൽകഷ്ഠേതരവായിതിരുനുള്ളൂ. മേൽകാണിച്ച ശക്തിത്രയത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെയുള്ള ഉൽകഷ്ഠമിക്കുസമയവും മനോരാജ്യത്തിൽ തന്നെ പര്യവസാനിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യന്റെ

യും ജീവിതത്തെ, ഒരു രാജാവിന്റേതിനോടു ചമിട്ട്ക്കാം. ഒരു രാജാവിനു സ്വരാജ്യക്ഷേമത്തിനും, രക്ഷയ്ക്കും മുഖ്യാവശ്യമായത്— പ്രഭുശക്തി— (ധനം, സൈന്യം, ബന്ധുബലം, ആജ്ഞാശക്തി മുതലായത്) മന്ത്രശക്തി— (ഉത്തമമന്ത്രികൾ, കാഴ്ചബോധം, ആലോചനശക്തി മുതലായവ) ഉത്സാഹശക്തി— (ആവേശമുള്ള, കൃത്യനിഷ്ഠ, സഹനശീലം, സ്ഥൈര്യം മുതലായവ) എന്നീ ശക്തിരൂപമാകുന്നു. ഇവയെ ആസ്ഥാനമാക്കി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന നയം, രാജ്യത്തിനും, തനിക്കും ഉൽകർഷ്ടമേതുമായിത്തീരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ കായികം, മാനസികം, ഉത്സാഹം എന്ന ശക്തിരൂപത്തിന്റെ അവിരുദ്ധസമ്മേളനമാകുന്നു ഒരു ഹൃദയത്തിന്റേയൊ, ജനസമുദായത്തിന്റേയൊ, ഒരു രാജ്യത്തിന്റേയൊ ഉന്നതിയ്ക്കും നിദാനം.

ഈ ഗുണങ്ങളുടെ യോജിപ്പും, പൂർണ്ണതയും ഉണ്ടാവേണ്ടതും ഉണ്ടാവാവുന്നതും പ്രായേണ യുവജനങ്ങളിലാണെന്നും, നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. അതിനാൽ അവരാകുന്നു ഭാവിയിലെ ഉൽകർഷ്ടത്തിന്റേയും, സമുദായക്ഷേമത്തിന്റേയും, ലൌകികപരിഷ്കാരങ്ങളുടേയും 'ഉത്തമനീളം' എന്നോ 'വിളഭൂമി' എന്നോ പറയുന്നതു വാസ്തവവും ഉചിതവുമായിരിക്കും.

യുവജനങ്ങളെന്നോ ചെറുപ്പക്കാർ എന്നോ കേൾക്കുമ്പോൾ, പ്രായം ചെന്നവർ പ്രായേണ ഒരു പൂർണ്ണസമ്മേളനം നേടി ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയാണെന്നും. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ ചെറുപ്പത്തെ ഓർത്തു വൃത്തിയാക്കുകയും, അതു കാലത്തെ ഓരോ കൗതുകാവസ്ഥകളെ ഓർത്തു രസിപ്പുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരൊറ്റ വയോധികനെയെങ്കിലും കാണാൻ തെളക്കമാണെന്നുള്ള സംഗതി

തന്നെ, യുവദശയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകമാഹാത്മ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതിന് ഒരു നല്ല തെളിവുമാകുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ യുവജനങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണർഹിക്കുന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചർച്ചക്കുതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇനി ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങളുടെ ഈ സ്ഥാനത്തെ ഉചിതമായിത്തന്നെയാണോ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നും അല്ല അലോചിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാവാൻ തരമില്ല.

ഈ വിഷയത്തിലേറ്റുന്നവർ പ്രായേണ ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ, ഇപ്പോൾ അന്യോന്യം വ്യസനത്തോടുകൂടി, അവരുടെ വിവരണം മാറ്റമില്ലാത്ത മർദ്ദഭേദമായും ദുഷ്ടപ്രസ്ഥാവമായും തീരാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, കഴിയുന്നതും ചുരുക്കിക്കളയുവാൻ നിബ്ബന്ധിതമാകുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കത്തക്ക നിലയിലായില്ല. പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ദുരഭിപ്രായം തോന്നിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള യുവജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഇതിനുത്തരവാദികൾ.

ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രായേണ യുവജനങ്ങളെ കുറപ്പെടുത്തുന്ന സംഗതികൾ പ്രധാനമായി താഴെ പറയുന്നവയാകുന്നു.

കന്നാമത്— ആലസ്യം (സ്വകൃത്യനിർവ്വഹണത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധാഭാവമില്ല.) ഇതുനിമിത്തം അതതു കൃത്യങ്ങളെ അതാവശ്യത്തിൽ നിറവേറ്റാൻ സാധിക്കാതെയും, ക്രമേണ യാതൊരു കൃത്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധയും നിർവ്വഹണശക്തിയും ഇല്ലാതെയും ആയിത്തീരുന്നു. അവരുടെ ആയുഷ്കാലം ഒരു ഭാരമായി തോന്നുന്നു.

'യാസരന്തി ക്ഷേപ്യത്തി കിലോരതേഃപി നൈവാസം ചെയ്യിടാവിതു സഖമായെന്നു നന്ദം; എടുമാസവും പ്രവൃത്തിക്കിലേപുനരവി'

വൃഷ്ടിമാസങ്ങൾനാലുംസുഖമൊക്കെപ്പിടിക്കാൻ;
യൗവനത്തിൽപ്രവൃത്തിച്ചതുംമാർക്കിയിലെ
ചൊല്ലോടെവെങ്കിലുംപ്രവൃത്തിക്കുവെക്കുന്നവർ;
ജീവചരിത്രംപ്രവൃത്തിക്കുവെക്കുന്നവർ;
ദേവലോകമെങ്കിലുംസുഖമൊക്കെപ്പിടിക്കാൻ.

എന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിലടങ്ങിയ തത്വത്തെ ലേശവും ആലോചിക്കാതെ താല്പര്യമുള്ളവർ വെറും അഭിപ്രായപരക്കത്തിനും വേണ്ടി അലസന്മാരായി കഴിച്ചു കൂട്ടുന്ന ഇവർക്കാണ് വാല്യകൃത്യത്തിൽ ചെറുപ്പം വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞു പോയതിനെ കാത്ത് വ്യസനിക്കുവാനിട വരുന്നത്. പ്രത്യേകം—യൗവനത്തിൽ കൃത്യനിഷ്ഠയോടും ശ്രദ്ധയോടും കൂടി, നേടുന്ന എല്ലാ തടസ്സങ്ങളോടും മല്ലിട്ടു ജയിച്ച്, സ്വകൃത്യങ്ങളെ ഉത്തമരീതിയിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നവർ, വാല്യകൃത്യത്തിൽ തൃപ്തിയും ആനന്ദത്തെയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും, തങ്ങളുടെ ആയുഷ്കാലത്തെ കഴിയുന്നതും ലോകോപകാരകമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടും, പ്രകൃതി വിലാസങ്ങളെ കണ്ടു സുഖിക്കുന്നതിനല്ലാതെ, ഒരിക്കലും പശ്ചാത്താപത്തിനിടയാവുന്നതല്ല. വാല്യകൃത്യത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ക്ഷീണമോ ഉത്സാഹക്കോയോ അവരെ ക്രമത്തിലധികം ബാധിച്ച്, ജീവിതം ഒരു ഭാരമാണെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്നു വഴിയാക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമത്—മേൽപറഞ്ഞ ദോഷത്തിന്നു സമാനമായും വാസ്തവത്തിൽ അതിനെക്കാൾ ദോഷകരമായുമിരിക്കുന്ന ദുരഭിമാനം—അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ജ്ഞാനം, സ്ഥിതി ഇവയെ ഉള്ളതിലധികമായി വിചാരിച്ച് ഉന്മതിക്കുന്ന സ്വഭാവം ആകുന്നു. ഇത് അമാഭാവത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദം മാത്രമാണ്. ഇതു ചെയ്യുന്ന അനന്തരത്തിന്നു കണക്കില്ല. മാറുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഏത്രതന്നെ ഉണ്ടായാലും കുറേ ക്ലേശിച്ചാൽ ഒരുവനെ നന്നാക്കിത്തീക്കാൻ സാധിക്കും. അമ്മംഭാ

വികരം നേരെയൊവാനാണ് പ്രയാസം. അവരവരുടെ അറിവും വിചാരവും തന്നെയാണ് ശരി എന്നുള്ള ബോധം ഇവരെ ഒരിക്കലും വിടുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം,

അങ്ങനെയൊരാൾ,
സുഖ തരമാരാലും തേവീശേഷങ്ങളും,
ജ്ഞാനമെപ്പറ്റിയൊക്കും
ബ്രഹ്മാവിനൊന്നുണ്ടായതി.

എന്നുള്ള നീതി വാക്യത്തെ ആലോചിക്കാതെ, ഇത്തരക്കാരുോടപദേശിക്കുവാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നവരുടെ യത്നം പലപ്പോഴും കടം കമഴ്ച വെച്ചു വെള്ളം കഴിക്കുന്നതുപോലെ നിഷ്പ്രഭമായിത്തീരുന്നതിൽ അത്ര ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലെങ്കിലും ധാരാളം വ്യസനിക്കുവാനവകാശമുണ്ട്.

വീക്ഷ—അല്ലെങ്കിൽ അവസ്ഥയിൽ കവിഞ്ഞുള്ള ആഡംബരപ്രസക്തി—ഇതിനെ ഈ ദുരഭിമാനത്തിന് ഒരു നല്ല വളമായും, അതിന്റെ ഒരു ബാഹ്യവിവരമായും വിചാരിക്കാം. ചെറുപ്പക്കാരുടെ മേലുള്ള ദൃഷ്ട്യപ്രസ്താവത്തിന് ഇതു സാമാന്യത്തിലധികം പാഴ്ച്ചി വരുത്തുന്നുണ്ട്.

യുവജനങ്ങളെ പലപ്പോഴും ആദർശപഥാത്രങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്ന സ്വഭാവങ്ങളിൽ ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ലാത്തതാകുന്നു പരിഷ്കാരഭ്രമം—ഇത് ഒരു ഭ്രമം തന്നെയെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. കാലത്തിനും സ്ഥിതിയ്ക്കും അനുസരിച്ച് ആകൃതിക്കും ചില ഭേദഗതി വരുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യം തന്നെ. അത് അവരവരുടെ സൗകര്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കാരോരുത്തർക്കും പല വിധത്തിലായിരിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. അതിൽ ആരേയും കലശലായി കുറപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ—ആ ആകൃതിഭേദം കൊണ്ടുമാത്രം പരിഷ്കൃതമാന്യന്മാരായി നടക്കുന്ന പല ചെറുപ്പക്കാരേയും കാണാം

നിടവരാരണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കാതിരിപ്പാൻ നവൃത്തിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ— പരിഷ്കാരം എന്നുവെച്ചാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ തുക്കാണ് സിദ്ധിക്കുന്ന മാനസിക പരിഷ്കാരമാണെന്നും, ബാഹ്യങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ അതിനെ മോടി പിടിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, മാത്രമാണ് ഈ മാതിരിക്കാരോട് പദേശിക്കുവാനുള്ളത്. മാനസികപരിഷ്കാരം കേവലം സിദ്ധിക്കാത്ത ഒരുവന്റെ പരിഷ്കാരമോടികൂടി വിശുദ്ധമായ ദൈവത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്ന ആദരങ്ങളെപ്പോലെയാകണം, വെറും മഴുപണ്ടുള്ളപ്പോലെയാകണം അകന്നു നില്ക്കുന്നവരെ പകിട്ടിയേക്കാമെങ്കിലും, അടുത്തു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ചെമ്പു പുറത്തായിപ്പോകുന്നതിനെപ്പോലെയാണ്. അപ്പോൾ ഇവർ പരിഷ്കൃതനാകുമ്പോൾ സാധാരണനാകുമ്പോൾ പരിഹാസത്തിന് ഒരുപോലെ പാത്രമായി തീരുന്നതും അസാധാരണമല്ല.

ഈ ലോകം നശിച്ചു സുഖമുണ്ടാകുന്ന ശ്രമമാകുന്നു. അതിന്റെ ഗതി ഗമനമായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ മനുഷ്യജന്മം സൂക്ഷ്മമാത്രസിദ്ധവും കൃത്യബുദ്ധവുമാകുന്നു. സമയം ക്ഷണപ്രഭാസദൃശവും, ജീവകാലം ക്ഷണഭംഗവുമാണ്. ഇന്നു യുവാവായി ബാഹ്യാധിപതിക്കുന്നവന്റെയും ഐഹികങ്ങളായ താൽക്കാലിക സുഖങ്ങളിലും ഭ്രമിച്ചു ലോലനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവനെ, നാളെ വാല്യകുറുപ്പനായും നിരന്തരനായും കാണാം. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരുവനുണ്ടായേക്കാവുന്ന സുഖമുണ്ടാകാത്ത ആയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെ ആശ്രയിച്ചു തന്നെ ഉത്ഭവിക്കുന്നവയാകുന്നു. ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന യാതൊരു കാര്യവും കാര്യകാരണബന്ധത്തെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഒരുവനു വർത്തമാനകാലത്തിലു

ണ്ടാവുന്ന സുഖമുണ്ടാവുന്നതും ഭൂതകാലത്തിലെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമാണെന്നും, അപ്പോഴത്തെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഭാവികാലത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ളതെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ജീവിതകാലത്തെ ദുഃഖഭ്രമങ്ങളുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ ആർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടാവാൻ തരമില്ല എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഖജീവിതത്തിന്നുണ്ടാവുന്ന ശ്രമമുണ്ടാകുന്നതും വേണ്ട. സുഖം എന്നത്, സ്വകൃത്യങ്ങളെ ശരിയായി നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കൃതകൃത്യതയും, തൽഫലങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിന്നു മനസ്സിറങ്ങാവുന്ന ആഹ്ലാദവും തന്നെ.

പ്രധാനമായി അസംതൃപ്തി, അസുഖം എന്നീ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളാകുന്നു ഇതിന്റെ വിരോധികൾ. മേൽപറഞ്ഞ ദുർഗ്ഗുണവിശാലികളുടെ അധീനത്തിൽ പെടാതെ സുഖമനുഭവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമാലോചിക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യവസ്തുമാകുന്നു യൗവനദശ.

ഈ ലോകം മുഴുവൻ ഒരു രംഗഭൂമിയുമാണെന്നും, ഇതിലെ നിവാസികൾ അതിൽ ഭാരോവിധി നാടകങ്ങളുടേതായിരുന്ന വിവിധ നടന്മാരാണെന്നും വിചാരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ— ഈ ലോകത്തെ ഒരു യുദ്ധഭൂമിയായും, ലോകയാത്രയെ പലതരത്തിലുള്ള അനവധി ആപത്സന്ദർഭങ്ങളോടു നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ഒരു യുദ്ധരംഗഭൂമിയായും സങ്കല്പിക്കാം. യുദ്ധത്തെ ആ നാടകത്തിൽ പല വേഷവുമെടുത്തു പല ഭാഗവും രസവും നടിക്കാൻ അഭ്യസിക്കുന്ന നടന്മാരാണെന്നോ, ലോകയാത്രയുദ്ധത്തിലേക്കു കയറ്റപ്പെട്ട നടന്മാരാണെന്നോ വിചാരിക്കാം.

ഭാവിയിലിരിക്കുന്ന അവരുടെ അഭിനയം കാണികൾക്കു രസപ്രദമായും ലോകയാത്ര ജന്മമായും കലാശിക്കുന്നത്, ആദ്യ

ത്തെ അഭ്യാസത്തിനനുസരിച്ചു മാത്രമാണ്. ഈ ലോകനാടകത്തിൽ കിട്ടുന്ന നല്ല പേരും, ലോകയാത്രയിൽ കിട്ടുന്ന ജയവും തന്നെയാണ് 'സാമ്രാജ്യം' എന്നും 'സുഖം' എന്നും മാറ്റം പാടുന്നത്. ഇതിന്റെ പരമാവസ്ഥയിലുള്ള ഒരു വികാരം തന്നെയാകുന്നു വേദാന്തികൾ 'മോക്ഷം മോക്ഷം' എന്നു പൂവഹരിച്ചു വരുന്നതും. അതിനാൽ ഇങ്ങിനെച്ചെല്ലാമുള്ള ആയുഷ്കാലത്തെ സുഖകരമാക്കിത്തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യാവസാദം യൗവനദശയാകുന്നു എന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

ഇനി ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നത്, യുവജനങ്ങൾ ജീവിതത്തെ സുഖകരവും ലോകോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കണമെങ്കിൽ ഏതു വിധമാണ് വത്തിയ്ക്കേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്.

ഒരു രാജാവിനു പ്രഭുശക്തി മുതലായവയുടെ ഫലം പൂർണ്ണമായും നിസ്സപതമായും അനുഭവിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ സന്ധി, വിഗ്രഹം മുതലായ ചില ഗുണങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാതിരിക്കുന്നു. എന്നതുപോലെ തന്നെ ഒരുവന്റെ കായികശക്തി മുതലായ ശക്തിശൃംഖലയ്ക്കു് അർഹമായ ഫലവും പൂർണ്ണമായും നിർവ്വായമായും അനുഭവിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ ചില ഗുണങ്ങൾ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അവയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതാകുന്നു ക്ഷമ. ഒരു ശാന്തശീലൻ അയാൾ ഏറ്റെടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ വരാവുന്ന ദുഃഖങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളെ കൂടി ആലോചിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ആ കൃത്യത്തിൽ വരാവുന്ന തടസ്സങ്ങളെയെല്ലാം നിറുത്തിനിർത്തേണ്ട അധികാലപാനം കൂടാതെ സാധിക്കാമെന്നു കണ്ടാൽ ഉത്സാഹത്തോടെ യത്നിച്ചു ഫലം

നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഗുണം അത്ര ഇല്ലാത്തവർ ഭാരോ കാര്യങ്ങളിൽ സാഹസമായി ഏറ്റെടുക്കുകയും, ഉപായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ അപായവും ചിന്തിക്കാത്തതു നിമിത്തം, ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടി പിന്നാക്കം വരികയും, അതു നിമിത്തം മേലിൽ പല കാര്യങ്ങളിലും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് അധീനനായി പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ഒരു സാഹസികൻ ആലോചന കൂടാതെ പലതിലും ഏറ്റെടുക്കുകയും, അപായചിന്ത ചെയ്യാത്തതിനാൽ ഒരിക്കലും ധൈര്യവും മനസ്സമാധാനവും ഇല്ലാതെ ഉഴലുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ക്ഷാന്തിശീലൻ തന്റെ കാര്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ദുഃഖങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധി കരുതിയിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള ഉറപ്പോടും, തന്മൂലം എപ്പോഴും ധൈര്യത്തോടും, മനസ്സമാധാനത്തോടും കൂടിയിരിക്കുന്നു.

ക്ഷമാഗുണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും, ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കുവാൻ മുഖ്യമായി വേണ്ടുന്നതുമായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു സമനശീലം. ഈ ഒരു ഗുണത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം പലരും പല കാര്യങ്ങളിലും ഏറ്റെടുക്കാതെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുവെക്കുന്നു. ഇവർ ഭാരോന്നിതരായിത്തീർന്നു മുന്പേ തന്നെ അതിൽ വരാവുന്ന ആവത്തുകളെപ്പറ്റി ആവശ്യത്തിലധികം ശങ്കിക്കുകയും, അവയെ ലേശമെങ്കിലും സമ്മിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ അല്ലെങ്കിൽ ശക്തിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു, മനോരാജ്യത്തിൽ തന്നെ ചിന്താദുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്വഭാവം അലസത എന്ന നശീകരവസ്തുവിനു നല്ല ഒരു പോഷകദ്രവ്യമായി തീരുന്നതു സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ ഈ സമനശീലമുള്ളവനാകട്ടെ—

‘കപിപ്പുരുഷപീശയുഃ, കപിഭവിവപുഷുര്യനഃ,
കപിജ്വരകാഹാരി, കപിഭവിവശാലോരണേരചീഃ;
കപിതകന്മാധാരി, കപിഭവിവദ്വിരംബര-
ധരോ

മനസിഃകുന്ദാർത്ഥീനഗണയതിഃഃഖം, നഖസുഖം.’

എന്നു പറഞ്ഞ മാതിരി ക്ലേശങ്ങളെ ഗണ്യമാക്കാതെ കാട്ടും നേടുന്നു.

സ്വാത്മരാഹിത്യം ഇവയേക്കാൾ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതാകുന്നു. എന്തൊരു ദ്രുമത്തിലും സ്വാത്മവിചാരം കടന്നു കൂടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവന്നു ക്ഷമയും, സഹനശീലവും തീരെ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതു നിമിത്തം കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനും പല ദുഃഖങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ആ ഉദ്രമത്തിന്റെ ഫലം പൂണ്ണരസമുള്ളതായി തീരുവാനും പ്രയാസം. ആരസത്തിൽ പക്ഷ കൊള്ളുവാനോ, അതിനെ കൊണ്ടാടുവാനോ, ആളുകളും ചുരുങ്ങും. ലോകം മുഴുവൻ തന്റെ ശത്രുക്കളാണെന്നായിരിയ്ക്കും ഈ അവസ്ഥയിൽ അവന്റെ വിചാരം. ഈ സ്വാത്മവിചാരത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമമോ പരമാവസ്ഥയോ ആകുന്നു ‘അസ്യ’ എന്നു പറയുന്നതായാൽ ശരിയായിരിക്കും.

മേൽപറഞ്ഞ സ്വാത്മരാഹിത്യത്തിനെ നില നിൽക്കുന്നതും, എല്ലാവിധ ദുഃഖങ്ങളേയും ക്ഷമയോടെ സഹിയ്ക്കത്തക്ക സഹനശീലവും മനശ്ശക്തിയും നൽകി നമ്മുടെ ഉദ്രമങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതുമായ മറ്റൊരു പ്രധാനഗുണമാകുന്നു സമഭാവം.

ഈ ഗുണത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഒരു വസ്തു തന്നെയോ അന്യരേയോ സംബന്ധിച്ച് എന്തുദ്രമങ്ങളിലും ഏല്പടത്തക്ക ധൈര്യവും, അതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന എന്തുവിധം വൈഷമ്യങ്ങളേയും സഹിക്കത്തക്ക സഹനശീലവും, ക്ഷമയുണ്ടാകയും, ഉദ്രിഷ്ടഫലം

അനായാസേന കരസ്ഥമാകയും, ലോകബന്ധവായി ജീവിജ്ഞാനിടവരികയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

ഈ വക ഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാകുന്നു ഒരു ബാലന്റെ കൃത്യം. ഇവയെ സമ്പാദിച്ച് നിലനിൽപ്പി, പോഷിപ്പിച്ച്, ലോകോപകാരമാക്കി തീർക്കുകയാകുന്നു ഒരു യുവാവിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മം.

ഈ കർത്തവ്യ കർമ്മജ്ഞാനവും, അതിനെ നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധയും, ശക്തിയും, ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുണ്ടാവേണ്ടതാകുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ ‘വിദ്യാഭ്യാസ’മെന്നോ അതിന്റെ ‘ഉദ്രിഷ്ടഫല’മെന്നോ പറയുന്നതു മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളുടേയും കർത്തവ്യകർമ്മജ്ഞാനത്തിന്റേയും സമ്പാദനമാണെന്നും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

അല്ലാതെ കേവലം ഒന്നോ അധികമോ ഭാഷകളുള്ള ചില ബുക്കുകളെയും പലശാസ്ത്രങ്ങളെത്തന്നെയുമൊ പഠിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

പലഭാഷകളുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അറിവും നിസ്സാരമെന്നല്ലപോയതാണ്. അവ ഓരോ വ്യക്തികളിൽ ശാസ്ത്രീയമായി ഉണ്ടാവേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനത്തെ തരുന്നു. അതു മുഖ്യാവശ്യംതന്നെ. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടരുത്.

‘ആചാര്യഃ സർവ്വം ചേഷ്ടാസു
ലോക ഏവഹി ധീമതഃ
അനകുന്ദാത്ത മേ വാതോ
ഖൗകികാരേന്ദ്ര പരീക്ഷകഃ’

എന്നാണ് ലോകതന്ത്രനിപുണനായ ഒരുമഹാൻ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത്, ലോകം ഗു

നമ്മങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചു ഏതൊരു മനുഷ്യനും അറിയാൻ കഴിയില്ല. അതിനാൽ വിചിത്രമായ ഒരു കഥയെഴുതുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനത്തെ ലൗകികമായ ജ്ഞാനത്തോടും, നിത്യജീവനത്തോടും സംബന്ധിക്കുന്നതിലാണ് അതു കാര്യം സംഭവിക്കുന്നത്; പുതിയ ഓരോ തത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ഉദിക്കുന്നതും. ലോകത്തിലുള്ളതിൽ ഏതൊരു വലിയ ഉപദേശവും പ്രകൃതിതന്നെയാണ്.

ഈ ലോകത്തിലെ ചരമങ്ങളും, നിത്യജീവനത്തിൽ വരുന്ന സംഭവങ്ങളും തന്നെയാണ് പ്രകൃതി എന്നുവെച്ചാൽ.

ഈ ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ഈ പ്രകൃതിയുടെ ദിവ്യോപദേശം നിമിത്തമാണ്, വിദ്യാർത്ഥികൾ മുതലായ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മനുഷ്യന്റെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനു പകിരിക്കാൻ തന്നെ ലോകത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ മാതൃകയും വെളിപ്പെടും.

അതുകൊണ്ട് നിന്ന് ഒരുതരത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അത് അങ്ങനെയൊരു ഒരു പുല്ലിൽ പോലെ വീണു എന്നു വിചാരിക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിമുതലായ തത്വങ്ങളെ പഠിച്ച് ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഒരു വേദാന്തി അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ ശാസ്ത്രമല്ലാത്ത സ്ഥിതിയെക്കണ്ട് അതിനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരതയെ ഉപപാദിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അല്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ നീരാവിയായിരുന്ന അതു ജലമായി പരിണമിച്ചു. മറ്റു ജലാംശത്തോടു ചേർന്ന് വലിയൊരു കരയും, വീണ്ടും നീരാവിയായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ പഠിച്ച് ആലോചിച്ച്, പ്രാപഞ്ചികാവസ്ഥയെ അത്ഭുതപരമായ

ഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഉപദേശിക്കാൻ തുടങ്ങും. ഒരു കവി പച്ചപ്പട്ടിൽ വെച്ചു മുത്തുമണിയാണെന്നോ മറ്റോ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചു അലങ്കാരസാമ്യമുള്ളതെ കാണിക്കാൻ നോക്കും. ഇങ്ങനെ ഓരോവിധത്തിൽ അഭിനിവേശമുള്ളവർ അതാതിനനുസരിച്ചു ജ്ഞാനത്തെ, മേൽപറഞ്ഞ ഒരു തരത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സ്വസ്ഥനായ കുട്ടി അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നിരന്തരമായി അതിൽ യാതൊന്നും തന്നെ കാണുന്നില്ല. എല്ലാതത്വജ്ഞാനികളും കവികളും എന്നുവേണ്ട അതതുവിധത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയുള്ള എല്ലാവരും ഈ പ്രകൃതി വിചിത്രതയെക്കുറിച്ചു സമാധാനം നിമിത്തമാണ് ആ വിചിത്രതയെക്കുറിച്ചു തന്നെ നിരന്തരം അലോചിക്കുന്നു.

പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ശാസ്ത്രീയമായ അറിവിനെക്കാൾ പലപ്പോഴും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾക്കു ശക്തികൂടിക്കാണാത്തതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പണ്ടും ഇപ്പോഴും ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തിട്ടുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ, ശാസ്ത്രീയമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പുറമെ പരസമുദാരം മുതലായവയെക്കൊണ്ടു ലൗകികമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക ഒരു പ്രധാനകൃത്യമായിട്ടാണ് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും പാരമ്പര്യമായിട്ടുള്ളതും.

പൗരാണികകാലത്തെ തീർത്ഥാടനകളുടെയും മറ്റും പ്രധാനോദ്ദേശ്യവും ലൗകിക ജ്ഞാനസമ്പാദനമായിരിക്കേണ്ടതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വളരെ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അതിനാൽ ശാസ്ത്രീയമായും ലൗകികമായും ഉള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു കർത്തവ്യകർമ്മജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടതാണ്.

അവരവർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഉപകാരക്കുറവു
മാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ് യുവജനങ്ങളുടെ ക
ർത്തവ്യകർമ്മം. ഈ കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ നന്നാ
ട്ടുകൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞവർക്കു വാല്യകൃത്തിൽ യൗവു
നക്ഷയത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാത്താപത്തിനും ക
ണ്ണിതത്തിനും ഇടവരുമ്പോൾ, അവരവ
ർക്കും താന്താങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനും സ്വ
രാജ്യക്കാരും ഉൽകർഷ്ണത്തിനും, അഭിമാ
നത്തിനും ഫേതുവായിത്തീരുകയുംചെയ്യും.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയും പര
ത്തത് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകവി ഒരുവസാത്തിൽ
ഒരു യുവാവിന്നു കൊടുത്ത ഏതാനും ഉപ
ദേശശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടി ചേർത്ത ഈ ഉപ
ന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കാം.

‘മിണ്ടാല്ലാസീവിചാരംപരന്നൊടുവിത
മരോരാത്തതുംചെയ്യുചൊക്കെ-
ല്ലാണ്ടാകേണംപരംചൊക്കികമതുപരിഷ്കാരം-
മട്ടായ്ക്കൊല്ലാം

വീണ്ടുംസൂക്ഷിച്ചെടുക്കുംസഖികളെയുടയ
ത്തോട്ടുകോത്തിട്ടുകെട്ട
വെണ്ടാതേകണ്ടുപുത്തൻസഖികളിലിളകി
ക്കൈത്തഴയാക്കിക്കൊല്ലാം.

ആലോചിച്ചിട്ടുവേണംപരന്നൊടിടയുവാൻ
വൈരമാൽത്തീൻപോയെ-
ന്നാലോനീനോർമ്മിനിനീടണമരിവരനമ്മട്ട
നീകാട്ടിടേണം

മാലോകക്കൊക്കെയോതുന്നമിനുസവെവികൊടു
ക്കണമല്ലംവിലക്കേ
പേലോടോഹിക്കൊക്കൊവ്യുപലരേമതവു
കേൾക്കത്തന്നോതൊതുക്കൂ.

വി. കോമൻമേനോൻ.

കേളികേട്ട നമ്പൂതിരിമാർ

ഈ തലവാചകത്തിൽ കവികൾ, ഫലിതക്കാർ, അഭ്യാസികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞ
ന്മാർ, മന്ത്രവാദികൾ, ഭാഷാജ്ഞാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, തപസ്വികൾ, പരമഭക്തന്മാർ
ഇങ്ങിനെ പലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധി നേടിയ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചുരുങ്ങിയ വിവര
മെങ്കിലും കഴിയുന്നോടത്തോളം ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആ
ഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇതിൽ പായുന്ന പല സാഹിത്യകൃതികളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും അവ
യെ രേഖപ്പെടുത്തി വെച്ചുനന്നു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ
അറിവുള്ളവരെല്ലാം അതതു വിവരങ്ങൾ അറിവു തന്നെ ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ അ
പേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചേർത്ത കവികളുടെ വിവരം അയച്ചുതന്ന കൊടുത്തല്ലാതെ കണ്ണി
ക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ
യുന്നു.

മം. പ.

൧ കവികൾ.

പട്ടത്തു വാസ്യ } ഇദ്ദേഹത്തെ വരകവിയെ
വേദഭട്ടാരി } ന്നും കവിവരനെന്നും തിരിച്ചും
മറിച്ചും പറയാം. പെരുമനത്തു തിരുവള്ള
ക്കാവിൽ ശാസ്താവിന്റെ വരം കൊണ്ടു ക

വിവരനായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹം ചേരമാൻ
ചെരുമാളുടെ സദസ്യനായിരുന്നു. പാണി
നിസൃത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉദാഹരണമായി
‘വാസുദേവീയം’ എന്നൊരു കാവ്യവും അ
തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എ

നമാത്രമല്ല 'യുധിഷ്ഠിരവിജയം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ യമകകാവ്യം നിർമ്മിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ നമ്പൂതിരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പടങ്ങുതന്നെ കാശ്മീരരാജ്യത്തുപോലും പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു 'കാവ്യമാല' തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാർ അന്നേമുതൽ ഇന്നുവരെ തിരുവള്ളിക്കാവിൽ ശാന്തിക്കാരാണ്.

താലൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ നീലകണ്ഠൻ } ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇ
നമ്പൂതിരി } ല്ലം കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ
അടുക്കുത്ത 'കൊണ്ടെട

ഴിഞ്ഞാൻ' എന്നു ദേശത്തായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ നമ്മ്മിത്രമായിരുന്ന ഈ സരസൻ അന്നുള്ള കവികളുടെ യമകഭ്രമത്തെപ്പറ്റി പരിഹസിച്ച്കൊണ്ട്—

“മപ്രഥമനഃശനന്ദം
പദോഽയംനാത്രജനിതനന്ദനന്ദം
തനയംവദേവകൃപാ-
നിരന്ധനംഭട്ടിതദേവവദേവകൃപാഃ”

എന്നും, ദൂരാനന്ദത്തേയും നിരന്തരകപടപ്രയോഗത്തേയും കളിയാക്കിക്കൊണ്ട്—

“ഉത്തിഷ്ഠോത്തിഷ്ഠരാജേന്ദ്ര
മുഖംപ്രക്ഷാളയസ്വദഃ
ഏഷത്തഥായതേകക്ഷ
വവൈതുമിചവൈതുമി”

എന്നും, മാറും ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ കവിയിന്റെ 'തോലകാവ്യം' എന്നൊരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. അതിൽ എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും അന്ധയകൃമേണ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഒരൊറ്റ നിരന്തരകപടംപോലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരശ്ലോകം കാണിയാം.

“യത്രാംഗനഃപ്രാവൃഷ്ടിശൃംഗുലകണ്ഠാൻ
കേളീചകോരാനതിലംഘിതാഭം
സൗധാഗ്രമാനീയസമീപഭാജാ
താരാപരബ്രഹ്മസമയോജയന്തി”

ഈ കവിയുടെ സാമത്വം സംസ്കൃത കവിതയിലെമ്പൊഴിലെ ഭാഷാകവിതയിലും അദ്വൈതമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചാക്യാന്മാർ കൂടിയാട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സരസഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ അധികവും തോലന്റെ പൊടികയ്യുകളാണ്. കൂത്തു പരിഷ്ക്കരിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വേണ്ടി ഇദ്ദേഹം ഹാസ്യാരസപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുമല്ല നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാഗാനന്ദം, സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, തപതീസാമരണം മുതലായി മലയാളത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ നടിച്ചുവരുന്ന പ്രാചീനനാടകങ്ങളിലെല്ലാം നായകന്റെ സരസശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രതിശ്ലോകങ്ങളെന്നപോലെ വിദൂഷകന്റെ വകയ്ക്കു ചില ഹാസ്യാശ്ലോകങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സൗഭക്തംസുകമാരതാമധുരതാ
കാന്തിമനോഹാരിതാ
ശ്രീമത്താമഹിമേതിസർഗ്ഗവിഭോജൻ
നിശ്ശേഷനാഭീശ്വരൻ
ഏതസ്പാദപയുജ്യദൃഢീധരതാ
ഭീനഃപരാമാത്മഭൂഃ
സൃഷ്ടംവാഞ്ഛതീചേൽക്കരോരുപനര-
പുത്രൈവഭിക്ഷാടനം.

എന്നതിന്നു പകരം

ധാനാരാംകവർനാരാവുവളസവു
വൈഭൂത്യവുപീളയു
പേരംകക്കുകൊതിയ്ക്കിയെന്നമുതലാം
നിശ്ശേഷവക്ത്രീശ്വരൻ
ഇച്ചക്രാമപയുജ്യപതമജനഹോ
കെല്ലാറുവക്ത്രീതരം
സൃഷ്ടിപ്പാൻതുടരുന്നവെങ്കിലിഹ
വന്നെല്ലാമിരനീടണം.

പ്രാകൃതമുണ്ണികകൾക്കു തജ്ജമയായിട്ടും പല ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്.

അതുവരുന്നതുവേഗാൽ
മിത്രാവസുവെന്നസിദ്ധയുവരാജൻ

അവരവർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഉപകാരക്കുത
മാക്കിയിടുന്നതാണ് യുവജനങ്ങളുടെ ക
ർത്തവ്യകർമ്മം. ഈ കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ നോ
ട്ടക്കൂടി കഴിഞ്ഞവർക്കും വാല്യകൃത്തിൽ യൗവ്വ
നക്ഷയത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാത്താപത്തിനും ക
ണ്ണിതത്തിനും ഇടുവരുമ്പോൾ, അവരവ
ർക്കും താനാങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനും സ്വ
രാജ്യക്കാരും ഉൽകൃഷ്ടത്തിനും, അഭിമാ
നത്തിനും ഫേതുവായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയും പറ
ഞ്ഞത് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരി ഒരുവസാനത്തിൽ
ഒരു യുവാവിന്നു കൊടുത്ത എന്താനും ഉപ
ദേശശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടി ചേർത്ത ഈ ഉപ
ന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കാം.

‘മിണ്ടാത്തവനിവിചാരപരനൊടു, മിത്
മരോരത്തും വെറുപ്പും ചൊല്ലും
ല്ലണ്ടാകേണം പരം പൊക്കി കമതു പരിഷ്കരം-
മട്ടായ്ക്കൊല്ലാം

വീണ്ടും സൂക്ഷിച്ചെടുക്കും സമീകരണമേ
ത്തോടുകൂടി കൈക്കൊള്ളുകയും
വെണ്ടാതെ കണ്ടുപിടിക്കൽ സമീകരണമേ
ക്കൈതഴം വാക്കിക്കൊല്ലാം.

അലോചിച്ചിട്ടുവേണം പരനൊടു കൈയൊർ
കൈയൊർമാർത്തീന്ദ്രപോയെ-
ന്നാലോ നിന്നോ മനീഷണമരിചരനമ്മട്ട
നീകാട്ടിക്കേണം

മാലോകിക്കാക്കെയോ തന്നെ വിനവെവികൊടു
ക്കേണമല്ലം വിചരണം
പോലോകോശികൊടൊന്നു, പലതരമെന്തും
കേൾക്കത്തക്കതൊരുക്കും.

വി. കോമൻമേനോൻ.

കേളികേട്ട നമ്പൂതിരിമാർ

ഈ തലവാചകത്തിൽ കവികൾ, ഫലിതക്കാർ, അഭ്യാസികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, മന്ത്രവാദികൾ, കാത്തന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, തലപ്പനികൾ, പരമഭക്തന്മാർ ഇങ്ങിനെ പലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധി നേടിയ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചുരുങ്ങിയ വിവരമെങ്കിലും കഴിയുന്നെടത്തോളം ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇതിൽ പറയുന്ന പല സാഹിത്യകൃതികളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും അവയെ രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ അറിവുള്ളവരെല്ലാം അതതു വിവരങ്ങൾ അറിവു തന്നെ ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചേർത്ത കവികളുടെ വിവരം അയച്ചുതന്ന കൊടുക്കല്ലൂർ കത്തരിപ്പട്ടൻ അമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മം. പ.

എ. കവികൾ.

പട്ടത്തു വാസ്യ } ഇദ്ദേഹത്തെ വരകവിയെ
വേദഭാഷയിൽ } നാം കവിവരനെന്നും തിരിച്ചും
മറിച്ചും പറയാം. പെരുമനത്തു തിരുവള്ള
ക്കാവിൽ ശാസ്താവിന്റെ വരം കൊണ്ടു ക

വിവരനായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹം ചേരമാൻ
പെരുമാളുടെ സദസ്യനായിരുന്നു. പാണി
നിസ്സൂത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉദാഹരണമായി
‘വാസുദേവീയം’ എന്നൊരു കാവ്യവും അ
തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എ

നാമാത്രമല്ല 'യുധിഷ്ഠിരവിജയം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ യമകാവ്യം നിർമ്മിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ നമ്പൂതിരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പണ്ടേതന്നെ കാശ്മീരരാജ്യത്തുപാലും പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു 'കാവ്യമാല' തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാർ അന്നേമുതൽ ഇന്നേവരെ തിരുവള്ളിക്കാവിൽ ശാന്തിക്കാരാണ്.

തോലൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി } ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് 'കൊണ്ടൈ' എന്നു ഭേദമായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ നമ്മ്മിത്രമായിരുന്ന ഈ സരസൻ അന്നുള്ള കവികളുടെ യമകളുമെത്തപ്പാറി പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് —

“മലമനഃഭാഗം
പദപയഃനാതുജനിതനാഭാഗം
തനയംവന്ദേവക്യാ-
നിരന്ധനംഭിരോനവന്ദേവക്യാഃ”

എന്നും, ദൂരാനയത്തേയും നിരയ്ക്കുകപദപ്രയോഗത്തേയും കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് —

“ഉത്തിഷ്ഠോത്തിഷ്ഠരാജേന്ദ്ര
മുഖംപ്രകാശയസാദഃ
ഏഷഭരതായതേകു
മ്ഭവൈതുമിപവൈതുമി”

എന്നും, മറ്റും ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ കവിവീരൻ 'തോലകാവ്യം' എന്നൊരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. അതിൽ എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും അനവയക്രമേണ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഒരൊറ്റ നിരയ്ക്കുകപദംപോലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുമില്ല. ഉദ്ദേഹരണത്തിന് ഒരു ശ്ലോകം കാണിക്കാം.

“യത്രാഗനാഃപ്രാപ്തമിഹൈകാദൃഷ്ടം
കേളീവകോരാനതിലാഘിതാഭം
സൗധാഗ്രമാനീയസമീപഭാജം
താരാപരണ്ണാസമയോജയന്തി”

ഈ കവിയുടെ സാമത്യം സംസ്കൃത കവിതയിലെന്നപോലെ ഭാഷാകവിതയിലും അദ്വയാഹതമായി പ്രകാശിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ചാക്യാനാർ കൂടിയാട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സാസഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ അധികവും തോലന്റെ പൊടികയ്യകളാണ്. കൂത്തു പരിഷ്കരിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വേണ്ടി ഇദ്ദേഹം ഹാസ്യാരസപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുമാലു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാഗാനന്ദം, സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, തപതീസംവരണം മുതലായി മലയാളത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ നടിച്ചുവരുന്ന പ്രാചീനനാടകങ്ങളിലെല്ലാം നായകന്റെ സരസശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രതിശ്ലോകങ്ങളെന്നപോലെ വിദ്വേഷകൻ വകയ്ക്കു ചില ഹാസ്യാശ്ലോകങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സൗന്ദര്യംസുകുമാരതാമരതാ
കാന്തിമനോഹാരതാ
ശ്രീമത്താമഹിമേതിസർഗ്ഗവിഭവോൻ
നിശ്ശേഷനരീശ്വരൻ
ഏതസ്യാമുപയുജ്യദൃച്ഛിധതയാ
ഭീനപരാമതഭൂഃ
സ്രഷ്ടുവാഞ്ജരതിവേൻകരോതുപുനര-
പ്യതൈവഭിക്ഷാകനം.

എന്നതിന്നു പകരം

വാനാരംഭവർനാരാവ്യംവളസുവം
പൈതൃസുവംപീളയം
പേരംകുക്കുകൊതിയ്ക്കു യെന്നമുതലാം
നിശ്ശേഷചക്രീശ്വരൻ
ഇച്ഛാപ്രാപ്തവയുജ്യപത്മജനംഹോ
കല്പാരവക്രീതരം
സൃഷ്ടിപ്പാൻതുടരുന്നവെങ്കിലിഹ
വന്നെല്ലാമിരന്നീടണം.

പ്രാകൃതമുണ്ണീകകരക്കു തഞ്ജമയായിട്ടും പല ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്.

അത്രവരുന്നിതുവേഗാൽ
മിത്രാവസരവന്നസിലായുവരാജൻ

പത്രംകൊണ്ടിനിയുടനെ

ചിത്രപ്പെണ്കൊടിയെനീമാറേണമെന്നും.

അശനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും വെച്ചുവെച്ചുള്ള ട്രോക്കുങ്ങൾ ഈ വിരുതന്റെ വകയാണ്.

‘എന്നൊക്കുമണ്ഡലംപോലെ
ചേണാനീടിനപപ്പം
ഉണിന്നുകാലമൊക്കുമ്പോൾ
വേണംകാച്ചിവിളയുവാൻ.’

ഈ വക മിക്ക ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളും ഇന്നത്തെക്കവികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷാരീതിയിലാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിലാശ്ചര്യമില്ലതാനും. തോലന്റെ ഭാഷ അന്നത്തെ നഗര (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) ഭാഷയാണ്. അതു ക്രമേണ നാട്ടുഭാഷയായിത്തീർന്നു. തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ തുടങ്ങിയുള്ള പ്രസിദ്ധഭാഷാകവികൾക്ക് ഈ തോലനാണ് മാതൃപദംകൻ. അവരാരും ഒരു പുതിയ ഭാഷാരീതി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം കൂടിയാട്ടം കണ്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണ്.

ഇദ്ദേഹം ചെങ്ങന്നൂർ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു പോറ്റിയാണ്. തിരുവാപ്പിത് സമുദായവുമായിരുന്നു. പൂജകൾക്കും മറ്റ് അടിയന്തരങ്ങൾക്കും എത്ര വന്നാലും നേരനീക്കം വരുത്താറില്ലാത്ത ആക്ഷേത്രത്തിൽ ഗ്രാമസമയത്തുപോലും ഉച്ചപ്പൂജയ്ക്കു നമസ്കാരമുണ്ണണമെന്നൊരു പരിവൃത്തി. അതിന്നു മടിച്ചു പുലാപ്പുള്ളി നമ്പൂരിയെ ശപിച്ച് അധഃപതനം വരുത്തി അമ്പലവാസിയാക്കിത്തീർത്തതുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം നല്ല തപശ്ശക്തിയുള്ള ബ്രാഹ്മണനാണെന്നുള്ളത് ഇരിയ്ക്കുട്ടെ. ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനാകയാൽ അദ്ദൈവതിയും പണ്ഡിതനാണെന്നുള്ളതും നിൽക്കട്ടെ. ‘ഉന്മാദവാസവദത്ത’ (മന്ത്രാങ്കം മുതലായത്) അടങ്ങിയ ഒരു ദൃശ്യകാവ്യം, ‘ആ

ശ്ചയ്യമുഡാമണ്ണി’ നാടകം എന്നിവയുണ്ടാക്കിയ ഒരു മഹാകവിയുണ്ണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നാടകത്തെ ആചാര്യസ്വാമി കർപോലും ‘ഭൂവനഭൂതി’ എന്നു പ്രശംസിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ഇന്നും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പലേടത്തും ചാക്യാന്മാർ അഭിനയിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

പുനം അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി ശങ്കരൻ നമ്പൂരി } സാമൂതിരി മഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യന്മാരായ പതിനെട്ടര കവികളിൽ അറക്കുവീഴാണ് ഈ പുനംനമ്പൂരി. ഭാഷാകവികളെ പൂർണ്ണിച്ചിരുന്ന ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കുപോലും ‘പുനമേവപുനഃ പുനരാസ്മമഹേ’ എന്നു പ്രശംസിയ്ക്കത്തക്കവിധം ബഹുമാനം തോന്നാൻവേണ്ട കവിത്വം ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ‘താരിത്തന്നടി കടാക്ഷാഞ്ചല’ എന്ന ട്രോക്കം തന്നെ തെളിയിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃഷ്ണപ്പാട്ടിലുള്ള കവിതാരീതി മേൽപറഞ്ഞ പദ്യത്തിന്റെ രീതിയിൽ നിന്നു വിലക്കുണമാണ്. ഗാഥയിൽ അക്കാലത്തെ കോലത്തു നാട്ടുഭാഷയാണ് അധികം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാത്ത ചില വാക്കുകൾ അതിൽ കാണാം എങ്കിലും ഇത്ര അലങ്കാരശുദ്ധിയും സരസതയും ഉള്ള ഒരു കവിത മലയാളഭാഷയിൽ വേറെ കാണുവാൻ പ്രയാസം. പരിശുദ്ധഭക്തി കവിഹൃദയത്തിൽ നിന്നു കൃതിയിലേയ്ക്കു പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അതു വായിക്കുന്നവരെല്ലാം അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. തളിപ്പറമ്പത്തു വെച്ചു പാഠകം പഠയുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ച കാലത്തു ‘ചെല്ലൂർ മാഹാത്മ്യം’ മുതലായ ഭാഷാപ്രവൃത്തികളുണ്ടാക്കിയതും ഇദ്ദേഹമാണെന്നു ചിലരുടെ പക്ഷമുണ്ട്. ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ‘വേലാതീതപ്രഥിവചസശ്ശങ്കരാചാര്യ കവീന്ദ്രം’

എന്ന് ഉദ്ദേശം പാഞ്ഞിട്ടുള്ള ശങ്കരകവിയുടെയാണെന്നു 'മാറു ചിലർ പറയുന്നു. ശങ്കരകവിയും പുനവും ഒന്നാണെന്നു വേറെ ചിലരും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും കവിനാമം പുറത്തുകാണിക്കാത്ത ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേളികേട്ട ചില നമ്പൂരികളുടെ കൃതികളാണെന്നു തീർച്ചയെന്നു.

മഴമംഗലത്തു ശ } ഭാഷാപ്രബന്ധനിർമ്മാണ
കരൻ നമ്പൂരി } വിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും കേളികേട്ട കവിയാണ് ഇദ്ദേഹം. ഭാഷാഭിജ്ഞാൻ, രാജരത്നാവലീയം, ബാണയുദ്ധം മുതലായ പ്രശസ്തപ്രബന്ധങ്ങളുടെ കവി ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ പ്രബന്ധങ്ങളിലെ ഗദ്യരീതി പിടിച്ചതന്നെ പുഷ്പിണിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു മാറാമല്ല. മഴമംഗലഭാണം, കൊടിയവിരഹം മുതലായ സാസ്ത്രകൃതികളുണ്ടാക്കിയതും ഈ നമ്പൂരിതന്നെ. മതിലൂ പുറത്ത് ആൽത്താഴ്ത്തൽ വെച്ചു മുറുക്കിക്കൊണ്ടു സൌന്ദര്യലഹരി ചൊല്ലി ഉരുകുത്ത് അമ്മതിരുവടിയുടെ തിരുവടയാടിയിൽ തുപ്പൽ കാണിച്ചതും ഭക്തനായ ഈ മഹാകവിയാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യമയഗാഥ, പുനഃനമ്പൂരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ; തൃഞ്ചന്റെ കിളിപ്പാട്ട് ഇവയുടെ പൂർണ്ണരീതികളിലെ കാലക്രമം പിടിച്ചാണ് കഞ്ചൻ തുളിപ്പാട്ടുകളിലേ ശീലുകളുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി } ഇദ്ദേഹം 'നാരായണീയം' എന്ന ഭാഗവതസംഗ്രഹസ്തോത്രം നിർമ്മിച്ച ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടു ദിസ്സാലയമായ രോഗശമനം വരുത്തിയതു മുതൽക്കാണ് കേളികേട്ട തുടങ്ങിയത്. ചക്രാനുഷ പ്രബന്ധം പറയുവാൻ തക്കവണ്ണം അനേകം കഥാപ്രബന്ധങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവി

കവും ഭാരതഭാഗവതസംബദ്ധകഥകളെയാണ് ഈ കവി ലഘുചമ്പുക്കളാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇവയുടെ സാരവും അന്യാദൃശം തന്നെയാണ്. വൃക്കോദരോക്തമായ ധാതുപാഠം അനുസരിച്ച് ഇദ്ദേഹം 'ധാതുക്വാപ്യം' എന്നൊരു കാവ്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണം പാണിസൂത്രമണ്ഡലം
പ്രാഗ്ഗാസ്യദേവനതദ്യുജ്വലതോ വരഃ
ഉദാഹരണപ്രകാരമോദിതാൻ
ധാതുൻ ക്രമേണൈവ ധിമാധവാശ്രയാൽ,

എന്നാണ് ഇതിലെ പ്രതിജ്ഞ. വാസുദേവീയത്തിൽ പറഞ്ഞ ശ്രീകൃഷ്ണകഥയുടെ ശേഷമാണ് ഈ കാവ്യത്തിലെ കഥ. പൂരാടം പിറന്ന പുരുഷൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ അനുജനപ്രകാരം ഭാരതം വായിപ്പാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയപ്പോൾ കൂട്ടിവായന ശീലമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചതിന്നുത്തരമായി—

'ഭീമസേനഗദാതുസം ദുഷ്ടോധനവരൂഹിനീ
ശിഖാഖാപ്താടകസ്പ്രേവ കണ്ണമുലുപാശ്രിതാ'

എന്നു രാജാവിന്റെ കഷണിയേയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൂട്ടിവായിച്ച ബഹുമാനമായിത്തീർന്നു പിന്നീട് രാജകല്പനപ്രകാരം തന്നെ അറുപതു ദിവസംകൊണ്ടു 'പ്രകൃതിയാസർപ്പസ്വം' എന്ന ഗംഭീരമായ പാകരണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതും ഈ കവി തന്നെയാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ പരൽപ്രേരിടുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വേറെയായിരുന്നു. തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്ചുതപ്പിഷാരടിയുടെ അടുക്കൽ ചില കുട്ടികൾ ഗണിക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഖ്യയ്ക്കു സ്ഥാനഭേദം പ്രമാണിച്ചു 'ബാലകളത്രം സൌഖ്യം' എന്നും, 'ലിംഗവ്യാധി സഹൃദ്യം' എന്നും ചേരിട്ടുതുറ വിഷാരടിയുടെ ശകാരം കേട്ടു പിന്നീട് വിഷാരടിയുടെ അടുക്കൽ തന്നെ പഠിച്ച വിദ്വാനായിത്തീർന്നതും നാരായണീയാവസാനത്തിൽ

കലിദിനസംഖ്യ 'ആയുരാരോഗ്യസൌഖ്യം' എന്നൊപ്പിച്ചതും പ്രകൃതിവാസ്തുസ്വത്തിന്റെ പ്രാരംഭാവസാന ദിവസങ്ങൾ രണ്ടും കണക്കാക്കി പ്രകൃതത്തിനു യോജിപ്പിച്ച് 'യതഃ ഫലപ്രസുസ്തം, കൃതരാഗരസോദ്യ, ശബ്ദമാഗ്ജ്ഞം' എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ട്, മാമാങ്കത്തിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ച് എന്നെന്തും സ്റ്റാരകമായിട്ട് 'നദീപുഷ്പീരസാമൃതം നമ്രസാരം പയോജനീനജാൽ കുടിരാൽ സായാഹ്നേ നാഷ്യാത്മാഃ പ്രയയജ്ജനാഃ' എന്നിങ്ങനെ പാദംതോറും മേൽപോട്ടും കീഴ്പ്പോട്ടും പേരിട്ടു കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു തന്നെ ഗ്ലോകം പൂരിപ്പിച്ചതും അച്ചുപ്പുറം എടക്കോട്ടെ അമ്പലത്തിൽ വാരത്തിന്നു കൂടിയിരുന്ന ഭാത്തന്മാർ പരിഹസിച്ചതു നിമിത്തം ചൊടിച്ചു തന്റെ ഭാത്തിലുള്ള ഉറപ്പു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ജഗദഭിത്തിലെ അട്ടംതോറുമുള്ള സൂക്തങ്ങളുടെ കണക്കു കാണിക്കുന്ന പരൽ പേരുമാത്രമായ 'സൂക്തഗ്ലോകങ്ങൾ' മൃക്കോലബ്ധഗവതിയുടെ സ്തോത്രമായി നിമ്മിച്ചതും മറ്റും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാസനാബലം നിമിത്തമാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം വിഷ്ണുഭക്തിമൂർത്ത ശിവഭക്തനായിരുന്നെന്ന് ഭാവിയിലുകയോ എന്നു തോന്നുമാറു 'ഭസ്മനിഷേധം' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിയെന്നും പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാരിൽ ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ 'ഇന്നു നാരായണന്റെ ഭസ്മനിഷേധം ഖണ്ഡിച്ചു ഗ്രന്ഥം ചുട്ടിട്ടാണ് ഭസ്മക്കുടി' എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു കാര്യം നടത്തിയെന്നും ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഈ മഹാകവി വലിയ വിഷ്ണുഭക്തനായിരുന്നെന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ. 'കൂട്ടപ്പാഠകം' എന്നു ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഷാകവിത ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടത്രേ, ജഗദഭിത്തിലെ താണ്ടവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെയെന്നെന്നു പറയുന്നു.

പുറത്തു ഭാസ്കരൻ } ഈ സന്ദേശകവിയാ
നയുതിരിപ്പാട് } ന്നു ദേശം കിളിപ്പാ
ട്ടുണ്ടാക്കിയത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാരി
തി തുഞ്ചനേക്കാൾ കഞ്ചനയാണ് 'അധി
കം അനുകരിയ്ക്കുന്നത്'.

'സരസിജനനന്ദനേനല്ലലീലാവിലാസം
സരസിജമുഖിമാർക്കുഞ്ചാലകുടുംബാദിപ്പാൻ
സരസമധുരഭാഷാഗാനമായിട്ടിവണ്ണം
പരിചൊടുപുറത്തുരന്നേന്ദ്രൻചമച്ചാൻ.'

എന്നുള്ള ഉപസംഹാരശ്ലോകംകൊണ്ട് ഈ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സദ്ഭദ്രശ്യാ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ദേശമത്തന്നെ നല്ല പ്രചാരമുണ്ട്.

പേലപ്പാറു വാസു } ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സരസ
ഭേദൻ നയുതി } ഞ്ചായ് ചില റെന്ദ്രോ
കുഞ്ചാണ് സമുദയന്മാരെ ആകർഷിച്ചു
കാണുന്നത്. കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ 'സ്വ
ഗ്ലോകത്തിൽ' എന്ന അമ്പലവാസിഭവന
ത്തിൽ താമസിച്ചവരെന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഇ
ന്ദ്രലോകത്തെ കഥയും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ
സ്തുതിയുമായ കാരോ ഗ്ലോകങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം
സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെല്ലാ സമർപ്പിച്ചവന്നിരുന്നു
'ജംഭുപ്രഭാചിമൻപിൻത്രീദശസഭസിനിൻ.

കീർത്തിപുരങ്ങൾവീണ്ടും.
ശുഭഭക്തപാദൈ: ശമനേഗായതിസുരസുദശാം
വിഭ്രമംചൊല്ലവല്ലേൻ
കുയിട്ടാളുച്ചുശിപ്പൊണ്ണകുമിളകിയലി-
ത്തക്കണക്കത്തഴിഞ്ഞു
രംഭേയ്ക്കുഞ്ചാവട്ടംകുഞ്ചരിയിരുകിനാർ
മേനകാമാനവേദം?

സുഗ്രാമാവിനവനവസ്ഥവിരിയംനിൻ-
വിക്രമാലോകനേ
ശത്രുണാംപടവീട്ടചട്ടുകപോ-
യെത്തിനഭോമണ്ഡലേ
'പത്താംനേത്രശതങ്ങളെപ്പൊഴുതിലേ.
പൊത്തിട്ടവാനാശയാ-
ലെത്തിശക്രനകാന്തവീര്യഭജസന്ധ-
ത്തിങ്കലായുഗ്രഹം.'

ഈ വക രാജവണ്ണനശ്ശോകങ്ങൾക്കു പുറമെ പാന്നെയും അന്നാലും കൊല്ലോകങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്.

‘ആഴിപ്പെട്ടിനകത്തിങ്ങിയികളുന്ന ഗണം
തേട്ടമമനലേരൻ

വാഴ്ന്നാട്ടുണ്ടനേകം പാലിരവവിടെ-

പ്പണ്ടുപേടില്ല വേണ്ട

കോഴിക്കോട്ടുനടപ്പാനിതുപൊഴുതെളുത-

ല്ലുണ്ടുപുകുവിൽനിന്നും-

മാഴക്കണ്ണാറുപറിക്കുന്നിതുയവഹൃദയം

കാണെങ്കോകാലംഭേദം.’

എടുത്തു വി } ഈ നന്മുതിരയുടെ അടി
ക്കു നയുതി } സീസായംവരം പ്രബന്ധ
ത്തിനേക്കാൾ അധികം രസികജനാഹ്ലാദക
ങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളുമായിട്ടുള്ളത് കൊല്ലോ
കങ്ങളാണ്.

സുമധുരമധരനിവിധ്യം

സുഖനിദ്രാസാദകുചസംഭേദകുതഃ

മുഴുവനരിതഃകരനം

കമനീമനീയമേതദോദ്രവമലം.

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ട് ഉണ്ണിനന്മുതിരിമാ
രെക്കൊണ്ടു മാങ്ങ പെറുക്കിയിട്ടും,

‘ശിതാത്താളവസങ്കപന്തിദിവസാഃ

കിഞ്ചാംബരശാശ്വരീ

ശീശ്രാമുഞ്ചിതസ്വയംവഹുതഭൂതകോണം

ഗതരാഭാരമാൻ

തപംപാൻഗമുതാശഭാജിഹ്വദയേ

മുശ്ലാംഗനാനംബരീഭേര

രാജൻ! ടിംഗരവാമമേഹമേഹമേഹ

ശീരാഭിഭൂതാവയം.’

എന്നു ഹേമന്തം വണ്ണിച്ചു കലശേഖരപ്പെട്ട
മാളോട്ട സാല പാങ്ങിട്ടും,

‘കംസീകൃത്യദിവംഭവംതുലിനവാന്ത-

ധായവേധാസുതേ

സുപാരിത്രംവപരീക്ഷിതംഖലിമനിശ്ചൃ-

സുവദുർലഭംഗതം

ഭേദാനന്ദരസഞ്ചക്ലപ്തകരേന്ദ്രനി

ക്ഷിപ്രതന്ത്രംനരം.

വദ്യക്ഷാഭലഭാരവഹുൻസുകൃതിനോവ്യ-
നീയവിനൃത്യതി.’

എന്നു രാജമഹിമാവിന്റെ ഗൗരവം ക്ലൃപ്ത
പ്പെടുത്താതെ തന്നെ രണ്ടു കൈക്കും വീര
ശ്രംഖല വാങ്ങിട്ടും കേളികേട്ട കവിവിരൻ
ഇദ്ദേഹമാണ്.

ലക്ഷ്മീദാസൻ. കുരിശു } ഈ കവിപംഗവന്റെ
യിമ്മി നയുതിരിപ്പും } ശുഭസന്ദേശമെന്ന
കാവ്യം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. കലിവർഷം
മുപ്പായിരത്തിത്തൊന്നു പതിമൂന്നാം വത്സര
ത്തൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തു
ണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാമുകന്റെ കഥയാണ്
ഇതിലെ വിഷയം. ഇദ്ദേഹം നല്ല പണ്ഡി
തനാണ്. ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന കാലത്തു
മനസ്സുത്താൻ വകയില്ലാത്ത ഒരു വിഷയ
മായപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ഉറക്കം തുടങ്ങിയതി
നാൽ തല നിലത്തു മുട്ടിപ്പോയി. ഉടനെ
ഗുരുനാഥന്റെ ഭാവഭേദം കണ്ടിട്ട്—

‘വിദ്വാഭിലാഷകവിരംഗനിജവാലസല്ലാ
തശ്ശ്യാകഥഞ്ചിദനേനീയസമീപനിരം
വേദോഹാരംപ്രണയിനീംസകലേന്ദ്രിയേഷാം
നിദ്രാപ്രസാദേയിതുമേഷനമസ്തദേഹമി.’

എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞതിനാൽ പിന്നീട്
വിദ്വാഭ്യാസം വേണ്ടിവന്നില്ല എന്നു പ്രസി
ദ്ധ്യുണ്ട്.

പുനോട്ടത്തു നന്മുതിരി, വെണ്മണി
അച്ഛൻനന്മുതിരിപ്പാട്, മഹൻനന്മുതിരി
പ്പാട് മുതലായി അട്ടത്തകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന
കവികളെപ്പറ്റി അധികജനങ്ങൾക്കു
സ്മരണ വിട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ചു
എടുത്തു പറയുന്നില്ല.

പുനാനത്തു } സന്താനദേശപാലം പാന,
ബ്രഹ്മദത്തൻ } നയുതി } ഉത്താനപ്പാന മുതലായ ചില
കൃതികളുണ്ടാക്കിയ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പല
കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭക്തിയിൽ ദമപ്പ
ത്തൂർ ഭട്ടതിരിപോലും ഇദ്ദേഹത്തെ ബഹു
മാനിച്ചിരുന്നു.

തിരുവേലപ്പൊ
നാരായണ
ഭക്തിരി } ഇദ്ദേഹം 'സുഭദ്രാഹാര
ണ്ണ' എന്നൊരു മഹാകാ
വ്യമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. ഭട്ടികാവ്യം പോലെ വ്യാ
കരണസൂത്രോദാഹരണപ്രായവും അതിസ
രസവുമായ ഒരു ശാസ്ത്രകാവ്യമാണ്. അത്.
ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ
ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ശോഭനനാണ്.

വസുമതീമാനവിക്രമം, ലക്ഷ്മീമാനവേ
ദം മുതലായ നാടകങ്ങളുണ്ടാക്കിയ പല
സംസ്കൃതകവികളുടേയും ഉണ്ണുനീലീസന്ദേ
ശം, ചന്ദ്രോത്സവം, കാമദഹനം മുതലായ
പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇവയുണ്ടാക്കിയ ഭാഷാകവി
കളുടേയും വേരവിവരം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല.
വില്പമംഗലത്തു } ഇദ്ദേഹം 'സരിചിണ്ഠം'
ചൊരിയ സ്വപ്ന } (ശ്രീചിഹ്നം) എന്നൊരു
മിയാർ } പ്രാകൃതകാവ്യമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. വിഷയം ശ്രീ
കൃഷ്ണകഥയാണ്. പ്രാകൃതസൂത്രങ്ങൾക്കും ഗ
ണപാഠങ്ങൾക്കും ക്രമം തെറ്റാതെ ഉദാഹ
രണം കൊടുത്തുകൊണ്ടും രസപ്പാട്ടി വിടാ
തെകണ്ടും കഥ കൊണ്ടുപോയ ഈ കാവ്യം
വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടതാണ്.

ശ്രീകണ്ഠരാ
ചാതുസ്വാ
മിഷർ } ആചാര്യസ്വാമികളുടെ ക
വിതകൾ മിക്കതും ഭക്തിരസപ്ര

ധാനങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളാണ്. ശൃംഗാരാ
ദിനവരസങ്ങളും അംഗങ്ങളായി വിളങ്ങി
ക്കൊണ്ടും ഭക്തിരസം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടും
അത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും നി
റഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടും കവിതകൾ ത
ന്നെത്താൻ ഉദിച്ചിട്ടുള്ള കവികളിൽ ആചാ
ര്യസ്വാമികൾ അദ്വിതീയനാണെന്നല്ലാ
തെ മഹാനാണം പറയാൻ തോന്നുന്നില്ല.
ചാതുസ്സവത്തിൽ ദേവിയുടെ മാഹാത്മ്യം
പറഞ്ഞുപറഞ്ഞത്—

'അജ്ഞാതസംഭവമനാകലിതപരവായം
ഭിക്ഷുപാലിനമവംസസമലിപീയഭ
പൂർവ്വംകരഗ്രഹണമംഗളതോഭവത്യാ-
ശ്ശംഭംകഘവഞ്ചയുഗിരിരാജകന്യാ.' എന്നായി.

രാമഭജംഗത്തിൽ ശ്രീരാമഭക്തി കവി
ഞ്ഞൊലിച്ചു കത്തിച്ചാടുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഹ
രമാനുജൻ—

സദാരാമരാംഭേതിനാമാഭൂതംതേ
സദാരാമരാനന്ദനിഷ്പന്ദകന്ദം
പിഞ്ചന്തംനമന്തംസ്വദന്തംഹസന്തം
ഹന്തമന്തമന്തഭജന്തംനിതന്തം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

അയനചലനം

സാധാരണയായി ഇപ്പോൾ അതി
സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ദിനരാത്രിപ്രമാണങ്ങൾ വ
രുത്തുന്നതിലും ഗ്രഹണം, മൗഢ്യം മുത
ലായ ഗണിതങ്ങളിലും പ്രത്യേകമായി ഉപ
യോഗിച്ചു വരുന്നതായ അയനചലനം കേ
രളത്തിൽ 'ദൃഷ്ട' എന്നും 'പരഹിത'മെന്നും
രണ്ടുവിധത്തിൽ പൂത്രാസപ്പെട്ട പഞ്ചാംഗ
ങ്ങളിൽ എഴുതിക്കുറണുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ

ഇതുകളെ വരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളും
ക്രമങ്ങളും ആലോചിച്ചാൽ ദൃഷ്ടിന്റെ സ
മ്പ്രദായം ഏവനേയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താതി
രിയ്ക്കയില്ല. അയനചലനത്തിന്നു ദിഗ്ഭേദ
മുണ്ടെന്നും മറ്റും പ്രത്യക്ഷമായി സമ്മതി
ക്കേണ്ടിവരുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ പഞ്ചാംഗഗ
ണിതക്കാർ കൊല്ലത്തോടും നാലുത്തട്ടു വി
ലി വലിപ്പിച്ചു കൂട്ടുന്നു. ഈ ഭഗവതചലന

ത്തിന് ഇവർ യാതൊരു ദിഗ്ഭേദവും ചെയ്യാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചു കൂട്ടിയാൽ കാലാനുസൃതമായി പലതരത്തിൽ പെരുവളമെന്നപോലെ വല്ലാതെ വളർച്ച വളരെ അസംബന്ധമായിപ്പോകുമെന്നും അങ്ങിനെ കരാ കഴിയുമ്പോൾ സൂര്യഗതി തന്നെ ദക്ഷിണോത്തരമായിത്തീരുന്നതാണെന്നും വിചാരിച്ചിട്ടെങ്കിലും ഇതിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിന്നു സംഗതിയുള്ളതാണ്. അയനചലനം സംസ്കരിച്ച സൂര്യൻ ഗോളാന്തത്തിൽ എത്തുന്ന ദിവസം വഷ്ടവദ്വിനമാണെന്നും, അന്നു ദിനരാത്രികൾ സമങ്ങളായി വരുമെന്നും നിരക്ഷപൃത്തത്തിൽ മദ്ധ്യാഹ്നമുള്ള ശങ്കവിൽ ലയിക്കുന്നതും, കാരോ യുവങ്ങളിലെ ദുരൂഹമായ മദ്ധ്യാഹ്നമുള്ള കാരോ ദിക്കിലേക്കു വലിച്ചുവരുന്നതും നമുക്ക് അറിവുള്ള ഒരുവസ്തുവുമാണല്ലോ. ഈ ആലോചനയിൽ ദിനരാത്രികൾ ഉണ്ടാവുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നും ഇതിന്റെ ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നും ഇത് എത്രത്തോളം വരുമെന്നും ആണ് അറിയേണ്ടത്. ഇതിൽ ദിനരാത്രികൾ ഉണ്ടാകുന്നതപത്തെ ഈ അവസരത്തിൽ ലേഖന ദൈർഘ്യം ശങ്കിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അപക്വമണ്ഡലത്തിന്റെ സ്ഥിതി നിരക്ഷപൃത്തത്തിൽ നിന്നു ഭേദിച്ചതുകൊണ്ടാണ് രണ്ടുവശങ്ങളിലും ദിനരാത്രികൾ ഭേദിച്ചുവരുന്നത് എന്നു സാമാന്യം ജ്യോത്സ്യന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. അപക്വമണ്ഡലസൂര്യസഞ്ചാരപൃത്തമാണ്, നിരക്ഷപൃത്തമെന്നതു ഭൂമി

ധ്യമാണ്. ഈ രണ്ടു വൃത്തങ്ങളുടേയും സ്വഭാവം ഭൂമണഭേദം ആദികാലത്തു കന്യാന്ത്യവും മീനാന്ത്യവുമായിട്ടാണ് വന്നിട്ടുള്ളത്. ഭൂമി സൂര്യനെ ചുറ്റുന്നതിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വൃത്തഭേദത്താലും ആകാശഭേദത്താലും ഈ നിരക്ഷപൃത്തത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു യുവങ്ങളിലേക്കും ഈ അപക്വമണ്ഡലപുത്രാസം പോലെ വെറിയൊരു കിടക്കുന്നതിനാൽ രണ്ടു യുവങ്ങളിലും രണ്ടുവശങ്ങളായി വരുന്നതും, ഒരു യുവത്തിലെ ദിവസം നത്തിൽ മറ്റൊരു യുവത്തിൽ രാത്രിവരുന്നതും ഇവ ദുരൂഹമായ പുത്രാസപ്പട്ടം വരുന്നു. കന്യാന്ത്യത്തിലും മീനാന്ത്യത്തിലും സ്വഭാവം ചെയ്തവനിൽ നിരക്ഷപക്വവൃത്തങ്ങൾ ക്രമേണ ഭേദപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ ഇരുപത്തിരണ്ടു തിയതിയോളം കീഴ്ന്നു നിൽക്കുന്നു. ഇത് എന്തൊരു ഗതിയാലാണ് സംഭവിച്ചത്? ഇത് എത്രത്തോളം സംഭവിക്കും? ഇതു സൂര്യന്റെ ഗതിയാലാണ്. സൂര്യൻ നശ്വലനാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചതും സൂര്യന്റെ ഗതിയാലെന്നു പറയുമ്പോൾ വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ ഭൂമിയും ഗ്രഹഗോളങ്ങളും സൂര്യനെ ചുറ്റുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ മാതിരിതന്നെ സൂര്യനും മറ്റൊരു ആധാരത്തെ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് സൂക്ഷ്മം. ഈ സൂക്ഷ്മത്തെ കണ്ടുപിടിച്ച നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഘനം ആശ്ചര്യജനകമെന്നു പറയാനുള്ളു. ഇതുകൾ വരുത്തുന്ന കണക്കുകൾ വഴിയെ മറ്റൊരുവശത്തിൽ.

കെ. വി.



കാമദഹനം

തൃക്കണ്ണാക്കമിഴിപ്പോരളവിൽ ചെങ്കു
നൽപൊട്ടിച്ചിന്നിച്ചിതവീ ലോകമെരിഞ്ഞു
പൊരിഞ്ഞുസഹസാ മിന്നലുമായിമേരോ
മൂലംനി മുരരിപുരപട്ടെന്നാനുടങ്ങി മ
ലർമകുറുപെട്ടന്നാശ്ശേനിച്ച ശേഷനമീഷൽ
സ്തബ്ധതപൂണ്ടു ദിഗ്ഭ്രമമല്ലാംദിഗ്ഭ്രതമായി മേ
ഘച്ചാത്തുകുരിഞ്ഞുമാഞ്ഞു സുരമുനിചാരണ
ഗന്ധപ്പാദികളോ ടിയൊളിച്ചുവിറച്ചുതുടങ്ങി
ശതമഖനഃചോശവമായ്പോയി ദഹനനദ
ഹനഞ്ജംരേവീണ്ടു കാലനകാൽപോരാ
ഞ്ചുപായചാൻ നിരൂതേക്ഷുസൃതികളൊന്നി
ല്ലപ്പോൾ വരണനരിയതുകരുണാവിഷ
യോ വായോരയസ്സില്ലെന്നോത്തു ധനദന
ധനവുംവേണ്ടിലേതും ബ്രഹ്മാകർമ്മംജഗതാ
മെന്നു മധുമാസാദികുറുനക്കുത്രാദികുറു നി
ഖിലമുതിർന്നുമേയരാധരമൊന്നുകുലങ്ങി മാ
രുതമണ്ഡലമെങ്ങുമിറച്ചു ദിവസാധിശസ്ത്ര
നനവാജികുറു കയറുമുറിച്ചുപറന്നുതുടങ്ങി
ഗഗനേ ദിനകരദേവനിരുട്ടനേഷിച്ചാവതു
മണ്ടിസഹസാ ജലനിധിപ്പോരംതിരയുന്ത
ല്ലി ഘമുഘമിനെന്നുകലങ്ങിമറിഞ്ഞു ശിഖ
രികളൊക്കുചുവടുക്കുലങ്ങിക്കാനിമിറച്ചു വിറ
യ്ക്കുന്നേരം കിമിദമിതെന്നുചേപ്പൊട്ടൊക്കു കോ
ട്ടാനപ്പടപടലിൽചാടി പ്പായുന്നതുകണ്ടോ
ടിയടുക്കുംകേസരിയുമം വാവിട്ടലറുംപോഷം
കേട്ടിട്ടെട്ടടിമാനും കൂട്ടുമെത്തിപ്പത്തുംനൂറു
മടിച്ചുപിടിച്ചു നരുകുന്നേരംതീക്കൊണ്ടോ
ക്കുവരണ്ടു തിരണ്ടുടൻതരിലിറങ്ങിപ്പായുന്നതു
കണ്ടുയോപാപം മകനേമകളെന്നായെന്ന
നമ നായെന്നനമ നാട്ടനശിച്ചുവീടനശി
ച്ചു കാലേഴെട്ടുലങ്ങതപോയി മാനത്തൊ
ക്കുത്തിയോപെണ്ണ മുറയിട്ടേനീവിരവേകാ

തേ മരമതവെത്തുമാടംവെത്തു നിലവിളി
യോകേളുലകനശിച്ചു കാലംകലിയുഗമെന്നു
വയോധികർ മുറയിട്ടൊക്കുഗേലാഷംകൊണ്ടു
പത്തുഗവക്ഷികളൊക്കുവെരിണ്ടു മുനിജന
മാരുവല്ലിലേതും മുറവിളിയായിഭവനത്രിത
യം കാഷ്ടംവന്നതുവരികെന്നുൾത്താപംപൂ
ണ്ടോക്കുന്നേരം ഭഗവദ്വിവിനേകത്തിങ്കലു
ക്കാനമുയന്നൊരുതീക്കാനായി പുരഹരനി
ടിലവിലോചനവഹനിജാലാജാലേ കാമോ
ദശ്ചകാമോദശ്ച കിമിദമിതയ്ക്കോമഹതാം
നിനവെന്തെന്നറിയാമല്ലയോ സ്വടിതിചതു
ദ്ദശഭവനേ ഹാഹാകാരസ്സമഹാനാസിൽ.
കന്ദപ്പേണ്ണശേഷകളീകളീൽമരവും
കാമിനീകാമകാനാം
ചിന്താവൈകല്യമേധീമനതളിരിലുദി-
ച്ചിലകേളീപ്രസംഗം
ചിത്തരച്ചോരിവാതൊട്ടൊരുവനുക്കൊതിയു-
ണ്ടായിതില്ലേതുമേഹേ
മന്ത്രമാനോഭവംചൊലരുക്കുകിണിക-
ണ്ടീലൊടോവിപ്രയോഗേ.
താലിപ്പണ്ണങ്ങളല്ലാംമെഴുമെഴുമഴല-
ക്കണ്ണമായമ്പാന-
പ്പീലിപ്പഞ്ചായൽതൂക്കിപ്പെരുവഴിനടുവേ-
തങ്ങളേപോയുടങ്ങി
ചീലിപ്പീലൊട്ടുമേരുമുവൽനൈവിരു-
ത്തിട്ടുവാനാടകൊൾവി.
ലോലക്കുചേന്നൊരൂഷതപവുമൊരുപൊഴു
തുണ്ടായതില്ലംഗഭാജാം.
മൂതൊക്കുകൊക്കുചുണ്ണാനൊരുവനുനിനവി
ല്ലെന്നമെന്നംചമഞ്ഞു
ചോതിപ്പീലംഗനാനാംചരിതമതിർകട-
നാനരുമചാരിലെങ്ങും.

കൃതന്മാരെയുമിഷ്ടംപരിചിന്തനാടനട-

പ്രീലസസ്യാഭ്യുചനതം

പാതിപ്പെട്ടു ചകോരക്കിങ്കളാടകമഴി-

ഞ്ഞിലനൽകാമകന്മാർ

മൃഗാണാംചോങ്കാനാമുടുപ്പുടവനശി-

മുവശിപ്പിലവാചാ

കോടക്കാർവേണിമാർമാന്മാകരണവി-

ധൗമാനസംമാനഭാജാം.

ഗാഡാഭ്യേഷംമുതിന്നീലൊരുവഴിതൊരു

വൻമാനിനീ സന്നിധൗതീ-

യാടിക്കുഞ്ഞെന്നപോലേ ചമയമൊരുവരം

കണ്ടുതില്ലംഗനാനാം.

ചുററുവേണ്ടിലകറാക്കഴലികളൊടൊരു

ത്തന്നേടിത്തുടങ്ങി

ചിററപ്പന്മാർവിശേഷിച്ചൊരുവണമുതകീ-

ലെണ്ണകൊറ്റം വാൻവധുനാം

വിരൂൺകാൽപാടകംകൈവളുതളുകടകം

മെല്ലെമെല്ലെന്നുകണ്ണേ

മുറുമിന്നുണ്ടുശേഷിച്ചൊരുപരമധനം

വാദസീമന്തിനീനാം.

താലിപ്പെട്ടികളൊക്കെനൽകളുഗിര-

മയ്യോകളിയ്ക്കുംവിധൗ

താളിത്തട്ടുകളായ് ചമഞ്ഞിതു ചമ-

ഞ്ഞിലാരുമോരോതരം

ചെലപ്പെട്ടകമന്നമന്മാടുതകീ

നിറക്കണ്ണിമാക്കെത്രയും

വേലപ്പെട്ടുകൊഴിച്ചുഴമിടുവാൻ

കട്ടിൽക്കുകിട്ടീവണം.

പുത്തൻമേലാപ്പൊരോരോപണികളിൽനടു

വേകീറിനന്നായ്നനച്ചീ-

ട്ടുട്ടിൽസ്നേഹംപുതച്ചാർപലരുമരിക-

യില്ലെന്നുകണ്ടുഭാരത്രേ

മദ്ധ്യേതല്ലംകിടന്നാർമഴലമിഴികള-

ണ്ണാനുപണ്ടേവിശേഷം

ചിത്തേനീളിക്കിടക്കൊണ്ടിടയിടനെടുവി-

പിടുങ്ങാതാനുതാപം.

ചണ്ടെന്നനായ് ചുവപ്പിച്ചുവർചുവരരികേ

ചെന്നുനിന്നാലുമേതും

മിണ്ടാർപണ്ടേതശേഷംകളുവുഴുവനേ

വെച്ചുവിശ്വാസ്യപൂച്ചം

തണ്ടിൽ ചാരുതപമോഞ്ഞൊരുകറികാരയേ

റാഞ്ഞുതനംഗിതാനേ

തെണ്ടിച്ചെന്നാറതദാനീർതരുണസവി-

ധമെന്നോഴനന്നോടിനോദം.

എല്ലാരോടമനയ്ക്കമകരുതിനാ-

ലെല്ലാവരോടുംതമാ

വല്ലാതേ ചമയ്ക്കുംവിധൗമുറുപുറം

നിൽക്കുന്നവാരാണിണ്ണയം

ചൊല്ലിക്കൊണ്ടുചണ്ഡംപറിച്ചുസുഗ്രാം

നല്ലോരിടിത്തീപ്പിടി-

മുള്ളിൽതട്ടിയെരിഞ്ഞു ചന്നനിവകേ-

ടടന്നു മഹാലോകരം.

നച്ചാശങ്കമാരയ്യമണ്ണുറിയകം

പുള്ളികവീനാതമാ

മുച്ചാനംപുനരസ്സമിച്ചിതവിലം

ഗേരോചകോരീട്ടുഗാം

ഘൃഷ്ടാത്മാസമസ്വതീഭഗവതീ

ജിഹ്വാഗ്രരംഗേസതരം

പുഷ്പാഭാമിരുണകൊണ്ടുസുഖമേ

കാലംകഴിച്ചീടിനാറം.

കൊമ്പാൽകിളിത്തനമഹീരജസാവൃതാംഗ-

വമ്പാൻകണ്ണമണിനാദമകണ്ണവീഴും

വമ്പോരട്ടത്തു ചിലരിൽഭയമാദധാനം

സംഭാവയേവ്വുഷണായകമായിതെല്ലാം.

വിശപത്തിലമ്മന്തിരവാദികൾക്കും

വശ്യപുണാശാൽവയറുകാരത്തു

അിശ്ശേഷഭൂദേവനികേതമെല്ലാം.

മച്ചോസമൃദ്ധംധനധാന്യപൂണ്ണം.

അററംകൂടാതൊരത്ഥംപലവഴിയിൽ മഹാ-

ലോകരോടായതെല്ലാം

പാറിക്കൊണ്ടൊരുകാറക്കഴലികൾകഴിവി-

ല്ലാഞ്ഞിരുന്നോട്ടുടങ്ങി

കഷ്ടംകഷ്ടംവിശന്നുനവമഗതികൾചുറ്റം
 ഞങ്ങൾഭാവിച്ചുചെന്നു-
 ലൊറൊമുത്തുപോലുംകനിവിനൊടു
 കൊടാർകാണെടോ!ദൈവദോഷം.

പല്ലംതേച്ചൊരുമുഷ്ണത്തിലതുകാണ്.
 പോകുന്നതെന്തെന്തെടോ!
 നില്ലേന്നോടുപറഞ്ഞുപോവുരുഷനി-
 ന്നാരുള്ളതോടായ്ക്കനി

അല്ലേപണ്ടുപറഞ്ഞതിന്നുതരമു-
 ണ്ടിപ്പോൾവിശേഷിച്ചു-
 റിപ്പല്ലോതവകാനതെന്നതുചില-
 കിച്ചാനദിനോയുവാ.

അങ്ങൊല്ലാവന്നനമ്മോടൊരുപൊഴുതുപു
 രാനീചതിച്ചെന്നെന്നായ്
 മിഞ്ചിച്ചാകൂട്ടുപോരേണ്ടകിലിടുപണമി-
 ല്ലേതുതേസംശയമേ

വഞ്ചിക്കുന്നോരെവഞ്ചിച്ചിടയിൽനന്നികെ
 ടക്കേണമത്രേവധുനം

നെയ്തിൽതങ്ങണമിപ്പോളിടനില്പുല
 കൊണ്ടെന്തിദാനീപ്രയോഗം.

മാകഷ്ടം!കാമിനീനാമിളമുലകൊതികൊ-
 ണ്ടിത്രനാകുന്നടന്തു

രാകാശിതാമ്രനിബിഞ്ഞൊടുസദശമഹോ
 വക്ത്രമനേപുകണ്ണേൻ

മൃകതപങ്കാങ്കമാംസാസ്ഥികൾമുഴുവനിതെ
 നേതുതോത്തിലയെന്നം

പോകട്ടേകീഴിലേടംമതിമതിമനമേ
 ഹൃദയംഭജേമാം.

ലല്ലോകുന്നപുളാരെടോ!മണിനില്പാ-
 വാവാൻകണക്കത്രയും

കർദ്ദൂപണ്ടുപലിച്ചിതഞ്ചിതധുനാ-
 ലക്കയ്യിലെന്തെന്തെടോ!

ഉപ്പല്ലോപുന്നരെന്നമേതലയിലേ
 താമരമണ്ണുപുളാ

കുപ്പിക്കാമിതുകയ്യിലേതവരുമോ
 തോഴാവിളിച്ചിടിനാൽ.

താരതരാംവരികയെന്നരികത്തുപെണ്ണ
 ചാരസ്മിതേകിമവിചിക്ഷകളിച്ചുപോന്നി

ഉരുട്ടിയംപെരികന്നുണ്ടെങ്കിൽത്തേകാ
 (ഒന്നു)

ന്നാരാരുവരുവതാരതുചെല്ലുമല്ലെ.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ

(ഇന്ത്യാ)

ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നിരൂപിക്കുന്നത്. അവയെല്ലാം സാമാന്യേന താഴെ കാണിക്കുന്നപ്രകാരം വിഭാഗം ചെയ്തുകൊണ്ടു വിവരിയ്ക്കുന്നു.

1 ലിഖിതങ്ങൾ—(1) ശില: സ്തംഭങ്ങൾ, സ്തൂപങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പാറ കുഴി ചുണ്ടാക്കുവുള്ള ചില വിഹാരങ്ങൾ, വലി

യ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പീഠങ്ങൾ എന്നിവയിന്മേൽ കൊത്തിയുള്ള എഴുത്തുകൾ (2) മൺപാത്രത്തിന്മേലും ഇഷ്ടക മുതലായതിന്മേലുമുള്ള എഴുത്തുകൾ. (3) ചെമ്പ്, വെള്ളി, ഇരിമ്പ്, ചിലുള, സ്വർണം എന്നീ ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള തകിടുകളിൽ കൊത്തിയുള്ള എഴുത്തുകൾ. (4) രാജാക്കന്മാരുടേയുംവേറെ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും വംശാവലികൾ, സന്യാസിമാങ്ങളിലുള്ള പട്ടാവലികൾ.

(5) രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ. (6) കാരോ ഗ്രാമകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ആടിയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അവതാരികകൾ, അവയുടെ അവസാനത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചില വിവരങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. ഹിമയേശുവെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാരതവണ്ഡത്തിൽ പല പ്രദേശങ്ങളിലായി കിടക്കുന്ന ഇവയെല്ലാം പല ഭാഷകളിലായിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ആ വക രേഖകളെ ആസക്തമാക്കി വായിച്ചു താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കി അവയെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിന്നു സമർത്ഥനായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള റിക്കാർട്ടുകളെ സമ്പാദിച്ചു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റ് കാരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരണത്തിൽ നിപുണന്മാരായവരുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ കാരോ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരവർ തങ്ങളുടെ വർഷത്തോടുമുള്ള പ്രയത്നങ്ങളെ കാരോ വാഷികറിപ്പോർട്ട് മുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി റിക്കാർട്ടായി വെക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ എല്ലാം അവിടവിടങ്ങളിലുള്ള ഗ്രാമശാലകളിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഗവണ്മെന്റ് ചിലവിന്മേൽ അവയെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ശിലാലിഖിതങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളും അനേകം താമ്രശാസനങ്ങളും വേദശാസ്ത്രപുരാണാതിഥാസാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, ഫ്രാൻസിൽ, ജർമ്മനിയിൽ, റഷ്യയിൽ, ഇറ്റലിയിൽ തലായ യൂറോപ്യരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ ഉള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിൽ പലവകയായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ധാരാളമായൊത്തിനിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ അതതു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരവും, ചിന്നെ സ്വകാര്യമായിട്ടും, ആ വക റിക്കാർട്ടുകളെ പരിശോധിച്ചു അതതു ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്ത് ഇന്ത്യാചരിത്രസാമ്പ്രദായ പലസംഗതികളേയും വെളിപ്പെടുത്തി വരുന്നു. ആ വക സംഗതികളെ അവർ മാസികകൾ വഴിയ്ക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേനയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്താൽ വരുന്നു. അതിനാൽ അവയ്ക്ക് അധികം വിലമതിക്കുന്നതു പാരമ്പര്യപണ്ഡിതന്മാരാണെന്നും, അവയെ വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം അവർക്കുണ്ട് അധികമെന്നും ഇതു കൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതായാൽ മേൽപറഞ്ഞ യൂറോപ്യഭാഷകളിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെടാതെക്കണ്റാമുടെ വിലപിടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ല എന്നു പാവാൻ പാടിപ്പോകിലും വളരെ ചുരുക്കമാണ് എന്നു ധാരാളം പറയാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെതായി അഭിമാനിക്കുന്ന ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മറ്റു റിക്കാർട്ടുകളേയും യൂറോപ്യന്മാർ സ്വസ്ഥരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു കടത്തിടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പരിഭവിക്കുന്നതിന്നു പകരം അവർ അവയുടെ മഹത്വത്തെ അറിഞ്ഞ് കാരോ സംഗതികളെ എല്ലാവരും അറിയുന്നതിനായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ നാം അവരോടു കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

2. നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു പല ഭിക്ഷകളിലായി ജീവിക്കുന്നവരും അല്ലാതെയും കിടക്കുന്ന ഗംഭീരങ്ങളും വിചിത്രപ്പണിയോടു കൂടിയവയുമായ ഷേത്രാദികൾ, ബുദ്ധതത്തിന് ഉൽക്കണ്ഠ വന്ന കാലത്തു പല മഹാനാമങ്ങളേയും പല സംഭവങ്ങളേയും സ്മരകമായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്മാരകവിധാരാദികൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ

രേവക കെട്ടിടങ്ങളുടെ പുറംഭാഗങ്ങളിൽ വേല ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ കൊത്തുപണികൾ, ചിത്രമഴിഞ്ഞുകൾ, ചോരംകൊണ്ടും ശിലകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഗ്രഹങ്ങൾ—ഇവയെയെല്ലാം വേറൊരു തരമായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. ചില പാശ്ചാത്യ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ അവരുടെ ആയുസ്സു മുഴുവനും ഈ വക വിഷയങ്ങളിലാണു പരിശ്രമിച്ചു വരുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ കെട്ടിടങ്ങളിൽ ചിലത് അധികം ജീർണ്ണമുറകു നിമിത്തം മരിന്നടുന്നതായി അവ്യക്തമായി കിടക്കുന്നവയും നീക്കാവശ്യമായവയുമായ കൊത്തുപണി വേലകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിലകൾ, വിഗ്രഹങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം, കണ്ടുകിട്ടിയെടുത്തോളം, യുദ്ധാപ്പുരാണങ്ങളിലെ മൃത്യുവിശേഷങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിലുള്ള മൃത്യുവിശേഷങ്ങളും കലാവിദ്യാശാലകളിലും മറ്റുമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൊത്തുപണി ചിത്രമഴിഞ്ഞു മുതലായ വിദ്യകളിൽ നിപുണന്മാരായ ചരിത്രവിഷയത്തിൽ വാസനയുള്ളവരുമായ പാശ്ചാത്യകലാഭിജ്ഞന്മാർ, പണ്ട് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ശില്പികളുടെ പ്രയോഗങ്ങളായ മേൽപറഞ്ഞ വിചിത്രങ്ങളായ പണിത്തരങ്ങളെ അനുകൂലം കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി പരിശോധിക്കുന്നതിനായി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ ഉത്തരവേണ്യം, മദ്ധ്യവേണ്യം, ദക്ഷിണവേണ്യം എന്നിങ്ങനെ സൗകര്യം മൂന്നാക്കി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. [ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ അന്വേഷണം ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും സ്വസ്ഥവിഷയങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈവിധം തന്നെയാണ് പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നത്]. അതിന്റെ ശേഷം ഓരോ

വണ്യത്തിലുമുള്ള പണിത്തരങ്ങളെ വേർതിരിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ അതാതിലുള്ളവയെ കാലാനുസരണം തരം തിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു വണ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നാനാവിധ ശില്പവേലകൾക്കു തത്തുല്യമായവയിൽ വ്യക്തികൾക്കു യങ്ങൾക്കു എത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നു. തദനന്തരം മൂന്നു വണ്യങ്ങളിലും ഓരോ കാലത്തുണ്ടായ വേലകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം അവയ്ക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധത്തെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നു. ഇറാഖി, ഗ്രീസ്, പർഷ്യ എന്നീ 'മുദ്രാജ്ഞ'ങ്ങളിൽ അതാതു കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ശില്പവേലകൾക്കും ഇന്ത്യയിലെ ശില്പവേലകൾക്കും തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമാണുള്ളത് എന്നും, ഇതരദേശീയന്മാരുടെ സഹായം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാക്കെത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അപ്രകാരം തന്നെ ഇവരുടെ സഹായം അവക്കെത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളേയും അവർ ചൂഴ്ന്നു നോക്കിക്കാണുന്നു. ഇപ്രകാരം നിഷ്പന്നമായ കൂടി പരിശോധിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ മുൻപ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം തന്നെ മാസിക മുഖേനയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രൂപമായും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

3 നാണ്യങ്ങൾ—ചില കേന്ദ്രങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്ന വിവിധനാണ്യവിശേഷങ്ങളെ വളരെ പണിപ്പെട്ടു സമ്പാദിയ്ക്കുന്നു. അവയെ മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം തന്നെ, കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരം തിരിയ്ക്കുന്നു. എന്തെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് അവയ്ക്കോരോന്നിന്നും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നത് എന്ന് അവയിലുള്ള എഴുത്തുകളെക്കൊണ്ടും മുകൾക്കുകൊണ്ടും മറ്റുമറിയുന്നു.

നാണ്യങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ലോഹങ്ങളെ കൊണ്ട്, ഏതേതു തൂക്കത്തിൽ, ഏതെല്ലാം ആകൃതികളിൽ, ഏതെല്ലാം മുദ്രകളോടും അക്ഷരങ്ങളോടും കൂടി, ആണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതികളെ ധരിയ്ക്കുന്നു. അവയിൽനിന്ന് അനേകം ചരിത്രസംബന്ധമായ തത്വങ്ങളേയും അവർ കണ്ടുപിടിത്തം. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു സമ്പാദിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തങ്ങളുടെ നാണ്യശാഖരിപ്പിൽ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ നാണ്യങ്ങളേതെല്ലാമാണെന്ന് അവർ വേർതിരിച്ചറിയുന്നു. ആ അന്യരാജ്യക്കാരായിട്ട് ഇന്ത്യക്കാർ വ്യാപാരം നടത്തിയിരുന്നവെന്ന് അവർ അതിൽ നിന്നു ധരിയ്ക്കുന്നു. അവരുടെ ചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന തെളിവുകളെക്കൊണ്ട് ആ വക ഉപഹങ്ങളെ സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നുപുറമെ, പലവിധത്തിലുള്ള നാണ്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ പുരാതന ഇന്ത്യയിലെ കലാഭിജ്ഞന്മാർ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കലാകൗശലത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിൽനിന്ന് കാരോ ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശേഷമായ പണിത്തരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ അവകെന്തുത്തോളം സാമത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന തത്വത്തെ കണ്ടറിയുന്നതിന്നും ഇടവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ അസംഖ്യതത്വങ്ങൾ നാണ്യപരിശോധനത്തിൽനിന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ കശലന്മാരായിട്ടുള്ളവർ കണ്ടുപിടിത്തം. അവരും തങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലത്തെ മാസികകളിലേയ്ക്കു ലേഖനമെഴുതിട്ടും, പുസ്തകമെഴുതിട്ടും, പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവരുന്നു.

4 ഇന്ത്യയിൽ പുരാതനകാലം മുതൽക്കു കാരോ കാലങ്ങളിലായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള, അതുതകരങ്ങളായും മനോഹരങ്ങളായും അതിശയിക്കത്തക്ക കല്പനാശക്തിയെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായുമിരിക്കുന്ന കാരോ

മരമത്തു വേലകൾ. അതായതു, ഹിന്ദുക്കളുടെ ക്ഷേത്രാലികൾ, ബുദ്ധമതക്കാരുടെയും ജിനമതക്കാരുടെയും ക്ഷേത്രസുപവിഹാരചൈത്രാലികൾ, റാറ്റാറ കഴിച്ചു വിചിത്രവേലകളോടുകൂടി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്ഷേത്രവിഹാരാലികൾ, പിന്നെ ഏകദേശം ആധുനികമായ കാലങ്ങളിൽ മുസൽമാന്മാരുടെ ഉൽക്കഷ്ഠകാലത്തു പല ദിഷ്കളിലായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പള്ളികൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, കോട്ടകൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ-ഇവയെല്ലാം ഈ ഏതത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മേൽകാണിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നും രണ്ടും വിഭാഗങ്ങളിൽ ആ വക കെട്ടിടങ്ങളുടെ പുറഭാഗങ്ങളിൽ കൊത്തിട്ടുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ പലവക രൂപങ്ങളെപ്പറ്റിയും, ചിത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയും മാത്രമാണ് നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ വക കെട്ടിടങ്ങളെപ്പറ്റിത്തന്നെയാണ് പാശ്ചാത്യർ പോകുന്നത്. പാശ്ചാത്യരുടെ ഉള്ളിൽ ചരിത്രവിഷയമായിട്ടു പലവിധ സംബന്ധജ്ഞാനത്തെ ഉദിപ്പിയ്ക്കുന്നതായും, ദർശനമാത്രത്തിലു അവരുടെ ചിത്തത്തിന്നു വിസ്മയത്തേയും ആനന്ദത്തേയും ആജ്ഞാദത്തേയും ഭൂതനൃത്തേയും പിന്നേയും അനേകം ഉൽകൃഷ്ടവികാരങ്ങളേയുമുണ്ടാക്കുന്നതായുമുള്ള നാനാപ്രകാരമായിരിക്കുന്ന ആ വക മരമത്തുവേലകൾ ഇന്ത്യയിൽ പല ദിഷ്കളിലുമായി ഇപ്പോഴും നിൽക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. അവയ്ക്കു പുറമെ വേറെ അനേകം കെട്ടിടങ്ങൾ പകുതി ജിണ്ണപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതായിട്ടും കാണാം. മറ്റു ചിലത് ഒട്ടു മിക്കാലും ജിണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചുകിടക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കുപുറമെ, വേറെ അനവധി ജിണ്ണപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളേയും, ചിലപ്പോൾ രേഖപട്ടണം തന്നെയും, സംഗതിവശാൽ ചില പ്രദേശം കിട്ടിയ്ക്കുന്ന സമയത്തു ഒന്നുണ്ടാകുക

ണ്ടുമുന്നതായും, ആ വക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗവണ്മെണ്ടു ചിലവിന്മേൽ അവ മുടിക്കിക്കടന്നു മണ്ണറീക്കി അവയെ വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായുള്ള സംഗതികളും ധാരാളമാകുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ഇന്ത്യാഗവണ്മെണ്ട് ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കു 'ആക്ട്' ലോജിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് എന്നൊന്നു നിയമിക്കുകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ യുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ ഒട്ടു മിക്ക പ്രധാനസംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഏറ്റെടുത്തുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ പരാതനകാലംമുതൽക്കു ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ഇന്നും നിലനിന്നു പോരുന്നവയുമായ കെട്ടിടങ്ങളേയും സ്കൂളങ്ങളേയും സ്പെഷലൈസ് കേട്ടവരാതെ നിൽക്കുന്നതിൽ വേണ്ടുവണ്ണം നിഷ്പക്ഷകയും, എന്താനും ജിണ്ണാവാസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നവയെ കേട്ടപാടുകൾ തീർത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും, പിന്നെ കാലാന്തരംകൊണ്ടു നശിച്ചു മണ്ണു മുതലായതു വന്നു മുടിക്കിക്കടന്നു ചിലതിനെ കിളിച്ചു മണ്ണറീക്കി കണ്ടപടി സൂക്ഷിക്കുകയും, ചെയ്തുവരുന്നു. ലാർഡ് കർസൻ വൈസറായിത്തീർന്ന കാലത്താണ് ഈ കാര്യത്തിൽ കുറെ അധികം നിഷ്പക്ഷയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരത്തെപ്പറ്റി ഇന്ത്യയിലുള്ള പത്തുമാനപത്രങ്ങൾ പലതരത്തിലും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാരായ നാമെല്ലാവരും കർസൻപ്രഭുവിനോടു നിശ്ചയമായിട്ടും കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കുറച്ചുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഫ്ലൂസൻ എന്നു പേരായ മഹാൻ 'ഇന്ത്യയിലെ മഹത്തുവേലകൾ' എന്നു തലവാചകംവെച്ച് അസംഖ്യം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി ഒരു വലിയ പുസ്തകമെഴുതി

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (അതിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ രവ്യ ഇയ്യടെ ലണ്ടൻ ടൈംസിൻ കാണുകയുണ്ടായി.) അതിൽ അദ്ദേഹം വളരെ പരന്നുകിടക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തെ വേണ്ടപോലെ വിശദം ചെയ്ത് ശാസ്ത്രീതിയിൽ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഉൽക്കഷ്കാലത്ത് ഓരോ രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ ആചാര്യന്മാരുടെ കാർമ്മക്കായിട്ടും അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെ സ്മാരകമായിട്ടും മാറ്റം പണിചെയ്തിട്ടുള്ള, കൃഷ്ണാനദീതീരത്തുള്ള 'അമരാവതീ'സ്തൂപം, മദ്ധ്യഇന്ത്യയിൽ ബോധാലുരാജ്യത്തുള്ള പ്രസിദ്ധമായ 'സാബ്ബാ'സ്തൂപം, പ്രയാഗയിൽ നിന്നു വളരെ അകലെയല്ലാത്ത 'ഭാർഹൂട്ട്' സ്തൂപം, കാശിയിൽ സമീപമുള്ള 'സാർനാഥ്' സ്തൂപം എന്നിവയേയും, ഫൈസാബാദ് രാജ്യത്തുള്ള 'അജന്റ', 'എല്ലോ' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഗുഹകളിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഹാരങ്ങളേയും ചെയ്താങ്ങളേയും, ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ ഉൽക്കഷ്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള കാശി, ജഗന്നാഥപുരി, മഹാബലിപുരം, ശ്രാവണബൽഗോള, ശ്രീരംഗം, മധുര, രാമേശ്വരം, എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളേയും, മദ്ധ്യഇന്ത്യയിൽ രജപുത്രരാജാക്കന്മാരുടേയും സിന്ധുരാജാക്കന്മാരുടേയും കാലത്തു കെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ജെച്ചിപ്പൂർ', 'അജ്മിർ', 'അമുത്സർ' മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന രാജധാനികളേയും, പിന്നെ മുസൽമാൻ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് ഡൽഹി, ആഗ്ര, ബീജപ്പൂർ, ശ്രീരംഗപട്ടണം മുതലായ പല പട്ടണങ്ങളിലും കെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്ന രാജധാനികൾ, പള്ളികൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ മുതലായവയേയും—ഇങ്ങിനെ തെക്കുവടക്കു ഉദ്ദേശം ആയിരത്തൊന്നു നാ

ഴിക നിളവും വടക്കേ അററുകൊണ്ടു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഏകദേശം അത്രതന്നെ വിസ്താരവുമുള്ള ഇന്ത്യാഖണ്ഡത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലായി കാണപ്പെടുന്ന പലവിധ മരമത്തുവേലകളേയും—മേൽപറഞ്ഞ ഫ്ലൂസൻ എന്ന മഹാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും, അവയെ കാരോന്നിനേയും പരിശോധിച്ചിട്ട് ഇന്ത്യയിൽ അതാതു കാലത്ത് അതാതു രാജ്യത്തുള്ള ശിപ്പികൾ ഏതെല്ലാം തച്ചശാസ്ത്രസമ്പ്രദായങ്ങളെയാണ് അനുവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, പണ്ടു വളരെ ഭരണവും പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള പഷ്വർ, ഗ്രീസ്, ഇറാലി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ശിപ്പിശാസ്ത്രസമ്പ്രദായത്തെ ഇന്ത്യാക്കാർ ഏതെല്ലാം കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇന്ത്യാക്കാരുടെ മരമത്തുരീതിയ്ക്കും മേൽപറഞ്ഞ അന്യരാജ്യങ്ങളി-

ലുള്ളവരുടെ മരമത്തുരീതിയ്ക്കും തമ്മിൽ ഏതെല്ലാം കാര്യത്തിലാണ് സാമ്യമുള്ളതെന്നും, ഏതെല്ലാത്തിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളതെന്നും, ഇന്ത്യയിൽ പല രാജ്യങ്ങളിൽ പല കാലത്തായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ ഏതെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ തത്തൽക്കാലങ്ങളിലുള്ള പലതരം ശിപ്പികൾ സ്വസ്ഥവിദ്യകളിൽ എത്രത്തോളമാണ് ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മാറ്റമുള്ള പലവിധ സംഗതികളെ നിരൂപിയ്ക്കുകയും, ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽത്തന്നെ പരിശ്രമിയ്ക്കുന്ന പല ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരും തത്സംബന്ധമായി വേറേയും അനേകം സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

(തുടരും)

കെ. എം.

യോഗിയാതിരിപ്പാട്

കായൽച്ചുഴവിലസുവൃഷ്ടന്റെല പ്രായമാംശിവപുരംരമണിയും ആയതിനുകുളിലാംഓരികൂടായ് മായയുംമകനമൊത്തമഹേശൻ.

ഭൂരിയോഗബലശാലിയൊരുല്ലാ-
ദ്യേരിയോഗിവരനിശ്ശിവചൂരിൻ കൂറിയന്നൊരവരോധവഴിക്കായ് പ്പേരിപണ്ടുപെരിയോരധികാരം.

ദേവദേവനെനിദാനവുമോം സേവചെയ്തശിവഭക്തരിൽമുമ്പൻ ദേവതായതനഭൂമിനിലയ്ക്കും കേവലംമഹിമനേടിതനിയ്ക്കും.

തൻകരത്തിലവനൊത്തിരൂലോഹം-
ത്തികലൊന്നരസിയാലതശേഷം തങ്കമാംഗവിളിവാൽമുറിസാക്ഷാൽ ശങ്കരന്റെവരമാംനിധിബീജം.

ഏവമരുളയനാഗമയന്ത്രം കൈവരുത്തിയൊരുയോഗിവരിഷ്ഠൻ ആചതുരപുരുഷചെത്തിരുമാറ്റം ദേവദേവനിലയത്തിനുചുറ്റം

അമ്പലംപണിതുചുറ്റിനകത്തും മുഖടുത്തുനിലപോലെപ്പുറത്തും. കമ്പമറമതിൽഗോപുരമുച്ചം വമ്പനപ്പടിയിൽനാലു പുറത്തും.

ചോട്ടച്ചററുമൊരുമാതിരിതേക്കേ-
 കാട്ടനട്ടിതടവായഴക്കോടെ.
 കേട്ടചെറുമണയാതവസാന-
 പ്പാട്ടുവുത്തമൊടുതീർത്തിരുമാറ്റം.
 നാലുപാട്ടമഴകാമ്പടിമാറ്റ്-
 ച്ചാലുമിട്ടമുകളിൽക്കരയോൻ
 നാലുദിക്കുകളിലുംചിറകെട്ടി-
 മേലുചേർത്തുജലപുഷ്പിലുപത്തി.
 നാട്ടുകാക്കളവനംപണിതെങ്ങും
 കൂട്ടലേൻകുടിവാക്കുവതിനും
 കേട്ടുവേണ്ടപടിദേവഗ്രാമത്തിൻ
 നീട്ടുവാങ്ങണമിത്രംനെയമിപ്പു-
 ഏകശാസനയിലിങ്ങിനെപാക്കാൻ
 പാകമാമ്പടിവനാചലഭാഗം
 ലോകരമ്യപുരമാക്കിയുടാരം-
 ലോകനത്തിൽവിരുതേറിനയോഗി.
 ഇത്തരംശിവപുരത്തിനുമേന്മേ-
 ലുത്തരംഗഗുണമോറിയയോഗ്യൻ
 സതപരംകലശമാട്ടവതിനും
 സതപരമതിയുള്ളിലുറച്ചു
 തന്ത്രശാസ്ത്രമുറപോലെശിവനാ-
 മന്ത്രപുതകലശാമൃതമാടാൻ
 മന്ത്രമാമ്പൊഴുതതിൽച്ചിലവിറപ്പും
 തന്ത്രദുഷ്ടർചിലരങ്ങുതുടങ്ങി.
 മൂത്തതാളമിടവാടിനബലം
 മൂത്തതാതുവികടംതുടരമ്പോൾ
 ധൂത്തവംശമതുയോഗിയകറി-
 ച്ചേർന്നെച്ചുപൊതുവാൾക്കുവകാശം
 നീളവേച്ചിലതടസ്സമെടുത്തു-
 രാജരന്തണർമുതിന്നുബലിഷ്ഠർ
 താളമൊന്നുപിഴതീർത്തുചിടിക്കു-
 ബോളതിൽശ്രുതിപിഴക്കിലസമഗ്രം.
 ഞാൻപ്രമാണമിഹതാൻജളനെന്നും
 താൻപുറത്തിവിടെഞാൻപ്രഭുവെന്നും
 സാമ്പ്രതംകലശമേകഴിയില്ലാ
 താൻപുറപ്പെട്ടുകിലില്ലിവെന്നും.

തങ്ങളിൽക്കുശചിശയ്യമുതിന്നാ-
 മംഗലകൃിയമുടങ്ങിനമട്ടിൽ
 തിങ്ങലായുടയുതട്ടിനടപ്പി-
 നംഗഭംഗമൊരുജഞ്ജനമല്ലോ.
 'ചേർത്തുനോക്കിയവരെപ്രഭുവാദം
 തീർത്തുകിട്ടവതിനാപ്പണികൊണ്ടും
 ചേർത്തുമേകലഹമോയുമ്പോ
 നേർത്തുയോഗിവരനെജ്ജാരുധൈയ്യം
 യോഗിയാർനിലയിലിങ്ങിനെമിഥ്യാ-
 ഭാഗിയാമ്പടിയിരിപ്പതിനേക്കാൾ
 ത്യാഗിയായൊഴികയാണുണ്ണവൈ-
 രാഗിയായുലകച്ചറനടക്കാം.
 എന്നുയോഗിയകതാരിലുറച്ചി-
 ട്തൊന്നമാരുമറിയാതെരാരുവിൽ
 മന്ദമന്ദനിലവിടുനടന്നു
 സുന്ദരേഴുവിതറുന്നനിലാവിൽ.
 മാലകത്തുപിടിപെടുവടക്കെ-
 പ്പാലമെത്തുവതിനിത്തിമിമുമ്പിൽ
 കാലയഞ്ഞുനടക്കൊൾവൊരുവുലൻ
 മേലലയ്ക്കുമൊരുമട്ടിലടുത്തു.
 ജിതരതെന്നടനെയൊപ്പമുറച്ചു-
 ന്നേരമങ്ങിരുവർതങ്ങളിൽനോക്കി
 നേരറിഞ്ഞുകിഴവൻകഥയെന്തെ-
 ന്നാരണേന്ദ്രനൊടുചെയ്തതുചോദ്യം.
 പണ്ടുകണ്ടറിയുമെന്നൊരുഭാവം
 കൊണ്ടുകാൽഗതിയുള്ളതുയോഗി
 ഇണ്ടൽകൊണ്ടുവശനായിവെറുത്തു-
 കൊണ്ടുരോകുരൾതുറന്നറിയിച്ചു.
 ഉമ്പർകോരടയനാട്ടിലെഴുന്നാൽ-
 കൊമ്പനാനയെവരുത്തുകപോലും
 കമ്പമല്ലകലശോസ്സവപ്പൂ.
 സ്തിമ്പമോടിമനടത്തിയവൻഞാൻ.
 എന്തിനേറാവളരെപ്പറയുന്ന
 മുന്തിനില്ക്കുമുടയോർകലഹിപ്പു
 വന്തിരക്കിലിവനാശനശിപ്പു
 പിന്തിരിച്ചൊഴികയാണധനംഞാൻ.

സ്വാർത്ഥനാശവിരക്തിനിമിത്തം
 തിരുമയത്രയുമാച്ചതിരിച്ചേൻ
 യാത്രമാഗളനിലങ്കുലചിത്താൻ
 മാത്രമേകിട്ട കന്ദഗ്രാമമിപ്പോൾ
 എന്നയോഗിവരനോതിയനേരം
 തൊന്നുപുഞ്ചിരിനിലാവിലിണക്കി
 റാന്നനനുജളഭാവമിതെന്നാ-
 യൊന്നരച്ചരളുവുലുനിവണ്ണം
 'സന്നിധോപതവഭാരമുഷ്ടിൻ'
 മാതരീവതനയസ്സുറുപായീ
 ചേത്രദസൗരവചിതന്നതമാതപം
 തൽ പരസ്യനാമികത്തുരശ്യം".
 നിന്റെഭാരമിവനാക്കുമലപ്പാ-
 ലുണ്ണുണ്ണിയുടെയമ്മകണക്കെ
 നിന്റെനന്നായിവന്നാണിവാൻനീ-
 യല്ലതൻപാറുസാധുവുമില്ല.
 പാട്ടിലാശ്ശിവനേകുവലക്കെ
 നീട്ടിയിങ്ങനെപാഞ്ഞൊരുവുലൻ
 കാട്ടിലോമാവായിതുകയെയും
 കൂട്ടിയോഗിവരനീയുപദേശം.
 പ്രീതിമുഖമുനങ്ങുതിരിച്ചാ-
 പ്പാതിരയ്ക്കുഗ്രാമമെത്തിനയോഗി
 ഭൂതിയോളനിജകമ്മമശേഷം
 ഭൂതിഭൂഷണസമപ്തനമെന്നാൻ.
 ഗർവ്വസാരമുഖായത്രനീങ്ങി-
 സ്സുവ്വഭാരവുമുമേശനിലാക്കി
 ശർവ്വഭക്തനടനേപ്പുലർകാലം
 നിവ്വഹിച്ചശിവപൂജവിശേഷാൽ.
 നാഥനരുടെയവകുടവടക്കു-
 ണാഥനെത്തൊഴുവതിനൊരുവമ്പൻ
 ജാതബോധമഥമചനുവണങ്ങി
 പ്രീതഭാവമൊട്ടയോഗിയൊടോതീ.
 ദേവനുള്ളകലശത്തുനിവെപ്പും
 കൈവരുത്തിടുകയില്ലവിഭോത്താൻ.

കേവലംപരനായ ച്ചകൊടുക്കാൻ
 ഭാവമില്ലതിനിനിങ്ങക്കാരാഗ്രം.
 താത്ത്വകോത്തമനുഭവകൊടുപ്പാൻ
 മാത്രംകേശപരഭവാനുമതിയെങ്കിൽ.
 ഞാൻതികച്ചതുനയുണ്ടുവിവാദ-
 ഭാത്തിലൊതുവെമവനുംപറയില്ലേ?
 എന്നുകക്ഷിയ്ക്കിലൊരാളനകൂലം
 നിന്നസമ്മതമുരച്ചതിരിച്ചു.
 വന്നുപിന്നെമറുകക്ഷിയിൽമുഖൻ
 നന്നയോഗമിതിനന്ദപാഞ്ഞു.
 ഇന്നലെക്കുറിനവാശിവഴക്കിൽ
 ചെന്നുലച്ചുപലതുവഴിചൊന്നേൻ.
 ഒന്നസാരമായിപ്പിന്നിതാത്താൻ
 തന്നടങ്ങിയവിടയ്ക്കുധികാരം.
 കൂറനാകുവതിനുള്ളതിരക്കിൽ-
 കൂടാടഞ്ഞൊരികകക്ഷിവഴക്കും
 തീരയന്ദുകലശംശ്രദ്ധമായി-
 ത്തീരവേസുകലയോഗുമൊത്തു.
 നിശ്ചയിച്ചുദിവസത്തിൽനടന്തു
 വിശ്വവിശ്രുതനിലയ്ക്കുഭിഷേകം
 കാഴ്ചകാട്ടിട്ടൊരുമരുത്സവവുംമേ-
 ലീശപരാപ്തനവഴിയ്ക്കുകഴിഞ്ഞു.
 യോഗിഭക്തമണിതൃശ്ശിവപേരൂർ
 യോഗിയാതിരികളിൽപുരമാദ്യൻ
 ത്യാഗിയിഗുരുശിവാപ്തനവിദ്യാ-
 ഭാഗിയാചൊടുവിൽമോക്ഷവുമോഹം.
 ത്ര്യക്ഷനെപ്പുരമഭക്തിവശാൽപ്ര-
 ത്യക്ഷനാക്കിയൊരുയോഗിവരന്റെ
 ശിഷ്യയായശിവപൂജനടപ്പു.
 ഞിക്ഷമാസുരഗ്രാമങ്ങളിലിന്നും.
 വിസ്മയംപുലയിലുംനിലത്തൊറാ
 ഭസ്മധാരണമിതീക്ഷലയമ്നം
 ഇസ്സമാചരണമാസുരണയ്ക്കോ-
 ണസ്സലാണശിവഭക്തിവിലാസം.



ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ

ആധുനികാവസ്ഥ

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തവരാകട്ടെ, അല്ലാത്തവരാകട്ടെ, മുൻപറഞ്ഞ സനാതനധർമ്മമാർഗ്ഗത്തെ എത്രമാത്രം അനുസരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചാകുന്നു.

കാശ്യപൻ, വസിഷ്ഠൻ, വേദവ്യാസൻ തുടങ്ങിയുള്ള പൂജ്യപാദന്മാരുടെ ജനഭൂമിയായ ഇന്ത്യരാജ്യത്തെയാണ് ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരുടെ പ്രധാനസ്ഥാനമായി ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ അനേകരാജ്യങ്ങളും അവയുടെ കൈയും ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരും ഉണ്ട്. അവരിൽ ആകപ്പാടെയുള്ള സനാതനധർമ്മപ്രകടനത്തിന്റെ താൽകാലികസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സാമൂഹികമായ ഒരു പശ്ചാലോചനചെയ്യുന്നതിനു, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ അധിവസിച്ചുപോരുന്ന ഹിന്ദുക്കളെയും സനാതനധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ അവർക്കുള്ള അനുവർത്തനത്തിന്റെ ന്യായാധികസ്ഥിതിയേയും കാരണങ്ങളേയും കുറിച്ചു മാത്രം സ്വല്പം ആലോചിക്കാം.

കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടാവുന്നവരായി അനേകവർഗ്ഗക്കാർ അധിവസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കം ചില മഹാശയന്മാരെഴികെ മറ്റുള്ളവരിൽ സ്വകീയമക്ഷാധനമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ പ്രകടനം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സൗകര്യമുള്ളതും വാസ്തവവും ആയിരിക്കുന്നത് ആ പ്രകടനം വളരെക്കുറവായി ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതാണ്. അത്യൽകൃഷ്ടമായ ന

മ്മുടെ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മത തപ്രകാരം ആലോചിക്കുമ്പോൾ സർവ്വാനുഷ്ഠാമിയായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ ലോകത്തിന്റെ ആശ്രയസ്ഥാനവും മനുഷ്യർ സമഭാവനയോടും ഐകമത്യത്തോടും സഹോദരസ്നേഹത്തോടും അനുവർത്തിക്കേണ്ടവരും ആണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ അനുഭവം അപ്രകാരമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ വിപര്യയങ്ങളായ സ്വാർത്ഥതലുരതയേയും അനൈകമത്യത്തേയും ശത്രുവൃദ്ധി പൂർവ്വമായ മാത്സര്യത്തേയും ആണ് നാം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്നത്. ഇതു വാസ്തവം തന്നെയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ പബ്ലിക് ആപ്പീസ്സുകളേയും, തെരുവീഥികളേയും, സാമ്പത്തികഭാവനയോടുകൂടി നടത്തുന്ന ചില സദസ്സുകളേയും, മലയാളീസമുദായത്തേയും, പാരദേശികസമുദായത്തേയും, മലബാറിലെ മിക്ക വർത്തമാനപത്രങ്ങളേയും, ചില ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പുറന്തിണ്ണുകളേയും, ഈശ്വരനാമോർമ്മണത്തിന്നെന്ന നാട്ടത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഭജനസ്ഥലങ്ങളേയും, ദേവീദേവാരാധനമെന്നു ദേശിച്ചു നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്ന കൊട്ട്, കാഴ്ച, എതിരേൽപ്പ് മുതലായവയേയും ഒന്നു നോക്കുക! ഈ സ്ഥലങ്ങളിലും വിഷയങ്ങളിലും പ്രാധാന്യേന അങ്കുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അനൈകമത്യം, മത്സരം, പരദ്രോഹമിതനും, കക്ഷിവിണക്കും, അസത്യം, പരാക്ഷേപം, ദുരഭിമാനം, സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തി മുതലായ ദുർഗ്ഗണസമൂഹം തന്നെയായിരിക്കുന്നു. ഇതു നിമിത്തം സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതതപം എന്നല്ല സ്ഥൂലമായ ത

തപോലോലം ഗ്രഹിക്കുക എന്നതു നമ്മുടെ ആളുകളിൽ കുറവായിരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ഇനിയും മേൽപറയപ്പെട്ട ഭിന്നതയെപ്പറ്റി സഞ്ചാരം ചെയ്യാതെ സ്വസ്ഥചിത്തനായിരിക്കുന്ന ചിലരും ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അവരിലും സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ആദിമപാഠമായ പ്രവൃത്തിലക്ഷണത്തിന്റെ അല്ലാംശമെങ്കിലും പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നെന്നാൽ മതഗ്രന്ഥപാരായണമോ വിധിപ്രവർത്തനമോ പ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളോ ധർമ്മാസക്തിയോ ഈശ്വരവിശ്വാസമോ പരോപകാരതത്പരതയോ സാധാരണയായി അവരിലും കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം വന്നുകൂട്ടവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് കൂടി സ്വല്പം ആലോചിക്കാം.

ആദ്യം പറയപ്പെട്ട സാംഗോപാംഗവേദങ്ങളായ പതിനാലു വിദ്വാന്മാനങ്ങളും അവയുടെ ഉപവിധികളും ശാഖോപശാഖകളും കൂടിയുള്ള മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ അസംഖ്യേയങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും ആദികാലത്തിൽ സമഗ്രമായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ്. പിന്നീട് അല്ലാത്തതായി തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കന്നടം, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിലും പകർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ സനാതനധർമ്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ പ്രൗഢഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നല്ല മിക്കവാറും ഇല്ലെന്നുതന്നെ വ്യസനപ്പൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളീയന്മാർ എന്താനും ശതവർഷങ്ങൾക്കുപുറം മുതൽ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ വിമുഖന്മാരോ അലസന്മാരോ ആയിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നാലും അ

തുകൊണ്ടുമാത്രം നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സമഗ്രമായിട്ടെന്നല്ല സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നത് അശക്യമാകുന്നു. അതുനിമിത്തം നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും അവയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാരഭാഗങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ആവിഷയത്തിൽ അല്പമായ ആശങ്കാലോചം നമുക്കുണ്ടാകുന്നതിനും മാറ്റമില്ലാതെ തീർന്നിരിക്കുന്നു. മറിച്ച് ഗ്രന്ഥപരിജ്ഞാനം ഒരു വിധം സമ്പാദിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ; എന്നാൽതന്നെ ആ ജ്ഞാനത്തെ സൂക്ഷ്മമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി സനാതനധർമ്മപരമായി കൂടി ജീവിയുമാത്രം ചെയ്താൽ എന്തെങ്കിലും കൃത്യസാധ്യമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എന്നെന്നാൽ നമ്മുടെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ തന്നെ വൈഷ്ണവം, ശൈവം, ശാക്തേയം, അദൈവതം, വിശിഷ്ടാദൈവതം, സാംഖ്യം എന്നിങ്ങനെ അനേകവിധികൾ കലിയിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായതാകുന്ന വേദാന്തമതത്തെ ഒഴിച്ചു നോക്കിയാൽ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം ആത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടി അതാതിനെ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കിയും മറ്റുള്ളവയെ നികൃഷ്ടങ്ങളാക്കിയും പ്രലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകും. തന്നിമിത്തം സാധാരണ മനുഷ്യബുദ്ധിയ്ക്ക് ഒരുമാറ്റത്തിലും സ്ഥായിയായ ഒരു വിശ്വാസം ജനിക്കാതെ വരുന്നു. ആയുന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള ശാഖാഭേദങ്ങളെ കല്പിക്കുന്നതായ കാരണവും അവരുടെ ഉദ്ദേശവും ഒരിക്കലും അബദ്ധമായിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികളായ മതാചാര്യന്മാരിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ സാമാന്യബുദ്ധിയ്ക്കു സ്വസ്ഥതയും പ്രവൃത്തിയും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

നമുക്കു കണ്ട ആപ്രകാരമുള്ള മതാചാര്യന്മാരോ ഉപദേശാക്കളോ സ്ഥിരപ്രവർത്തകന്മാരായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സനാതന ധർമ്മത്തിന്റെ കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ഉപജീവിക്കേണ്ടവരായ സാധാരണമനുഷ്യർക്കു തങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതിനെയാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്നും അഭ്യസിക്കേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അസ്ഥിരബുദ്ധികളായി തിന്നിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല ഉപദേശാക്കളും നിരന്തരപരിശ്രമവും ആയ ഇതരമതസ്ഥന്മാരുടെ വാഗ്ജാലത്തിൽ അകപ്പെട്ടു സ്വന്തമതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും അന്യമതത്തിനു വശം വേദനാഭാവത്തിൽ തീരുന്നതിനും സാഗതി വരികൂടി ചെയ്യുന്നു. ഈ നൃത്ത കേവലം ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളുമായി സംസർഗ്ഗം അക്കരാദ്രാസവും ഇല്ലാതെ അകന്നുകിടക്കുന്നവരായ പുലയർ, പറയർ, കാടർ, മുതലായ ചില നിരാധാരന്മാരെയാണ് അധികം ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം ഈ മലയാളത്തിലെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ട് (ജനസംഖ്യ റിപ്പോർട്ട്) തന്നെ മതി. മുഖിൽ എടുത്ത സെൻസസ്സിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഒടുവിൽ എടുത്ത സെൻസസ്സു പ്രകാരം 64000 ആളുകൾ ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

മലബാറിൽ അനേകം സി. എം. എസ്സ്. കോളേജുകളും ഫൈനസ്റ്റുകളും മിഡിൽസ്കൂളുകളും ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ഒക്കയും ക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൂടി പാഠപുസ്തകമായി വെക്കുകയും വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഹിന്ദുനേതാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലുൾപ്പെട്ട യാതൊരു സ്കൂളിലും ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയോ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകത്തെ പാഠവിഷയമായോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുവരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് നമ്മെ അധികമായി വ്യസനിക്കുന്നു. സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതും ബോധമോ ചിരസ്ഥായിയായ വിശ്വാസമോ ജനിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു ആ ധർമ്മത്തിൽ ആസക്തിയും പ്രവേശനവും അതിനായിട്ടുള്ള പരിശ്രമവും ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ സാമാന്യജ്ഞാനികളുടെ ഹൃദയസ്ഥിതിയെക്കൂടിയും കലക്കി ഒഴുക്കിക്കളയുന്നതിന് അവർക്കു കഴിയുന്നതുണ്. അതിനാലാണു അന്ധപരമ്പരാജന്മങ്ങളായ മൂഢവിശ്വാസവ്യക്തികളും അവയേ അനുവർത്തിക്കുന്ന നാനാവിധഭർമ്മാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉത്ഭവിച്ച് അനേകകാലമായി വേരുപിടിച്ച് ഉറച്ചുകിടക്കുന്ന അവരുടെ ഹൃദയകേദാരം അത്രത്തോളം മലിനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ സകല ശ്രേയസ്സുകൾക്കും അധോഗതിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതു വിധിനിഷേധകർമ്മങ്ങളിൽ അപരിശ്രമരൂപേണയുള്ള പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ വിധിപോലെ നൂറുവേലിക്കും, ഈശ്വരൻ വെച്ചതുപോലെ നടക്കും, എന്നിങ്ങനെയുള്ള അലസബുദ്ധിയോടുകൂടി അനേകം ആളുകളും ജീവിതയാത്ര ചെയ്യുന്നു. അശ്രേയസോന്മുഖമായ വിചക്ഷണം ഇതിലധികമായി മോഹത്താണുള്ളത്? “ഉദ്ധരേദാതമനാത്മാനം” എന്നുള്ള ഭഗവദ്ഗോപ്യപ്രകാരം തന്നിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ധർമ്മത്തിന്നനുസരിച്ച യതിച്ചാൽ സ്വയം സനാതനധർമ്മത്തിൽ ഉപജീവിക്കാമെന്നുള്ളതു സകല മനുഷ്യർക്കും സാധ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ മതാചാര്യന്മാരായി വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരും മതോപജീവിക

നമ്മുടെ മതാചാര്യന്മാരായി വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരും മതോപജീവിക

കൂം തമ്മിൽ വലുതായ ഒരു അർത്ഥവ്യത്യാസം കൂടിയതിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആചാര്യന്മാരുടെ ബുദ്ധി പൂരാതനസമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. മതോപജീവികളുടെ ബുദ്ധി മിക്കവാറും പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവയിൽ നിന്നും ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ വളർന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ആ വളർച്ച സനാതനധർമ്മത്തിനോടു് അല്പമെങ്കിലും യോജിക്കാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ന്യൂനതയുള്ള കാരണങ്ങൾ പാഞ്ഞു തീർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു അർത്ഥം സാധിക്കുകയായിരിക്കുന്നു.

സമുദായാഭ്യുദയത്തെ മുൻനിർത്തിപ്പറ

പ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മലയാളത്തിൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരായി അനേകവർഗ്ഗക്കാരുണ്ടെങ്കിലും സകലത്തിനും നേതൃസ്ഥാനം മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിശിഷ്ട മനുജുവരെ അപേക്ഷിച്ചു മതവിശ്വാസത്തിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായം മുന്നണിയിൽ നിന്നു സകലകാര്യങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സാമുദായികമായി നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ എളുപ്പമുള്ളതാകുന്നു.

ശീരവള്ളി വി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി.

ചില ന്യായങ്ങൾ

1 അസംഗതം } ഒരു വികൃതിയുടെ ഉപദേശം } ശം കേട്ടു ബാഹ്യവുമുള്ള കാര്യങ്ങളാണെന്ന് വാൽ പിടിച്ചു വഴിയറിവാൻ ശ്രമിച്ചു കരുടനും വളരെ അനന്തം അനുഭവിച്ചുണ്ടാകുന്നു എന്ന സാദൃശ്യത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ന്യായം, കണ്ണടച്ചു കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് ആപത്തനുഭവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

2 അസംഗതം } കരുടനും അറുവന്റെ തോളായും } ഉൾ ഇരിക്കുന്ന മുടന്തനും നടുവിലും വഴികൾക്കുമാറ്റം പരസ്പരം സമാധാനമായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളെ യോജിപ്പിച്ചു സാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നത്.

3 അസംഗതം } നാലു കരുടന്മാർ കൂടി ആനയ്ക്കിടയിലായിട്ടു } യുടെ ആകൃതി അറിയാൻ പറ്റ

പ്പെട്ടു. രോമം കാലും മൊറാരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുന്തിക്കയും നാലാമൻ ചെവിയും മാത്രം തൊട്ടുനോക്കിട്ട് ആന തുണുപോലെയാണെന്നും, കയറുപോലെയാണെന്നും, പാമ്പുപോലെയാണെന്നും, മുറുപോലെയെന്നും ഓരോരുത്തർ തീർച്ചയാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാത്രം ഗ്രഹിച്ച് അതിന്റെ പൂർണ്ണസ്വഭാവം ഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നത്.

4 അശോകവനി } അശോകവനികയോടു തുറന്നിടയിലായിട്ടു } ലുബ്ധനായി വേറൊരു ഉദ്യാനങ്ങൾ ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണ് രാവണൻ സീതയെ കൊണ്ടുവരികയ്ക്കുന്നത്. അപ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്നു സ്വേച്ഛയാണ് പ്രമാണം. ആ വിഷയ

ത്തിൽ ചോദ്യത്തിന്നവകാശമില്ല എന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.

5 ജ്യോതിഷകരോ } ഒട്ടകം വളരെ പ്രയം
ജനന്ത്രായം } സപ്തദൂത മുള്ളി തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ സ്വപ്നം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

6 കടംബഗോ } കടമ്പമരത്തിന്മേൽ എല്ലാ
ഉക്തായം } ഭാഗത്തും ഒപ്പമാണ് പൂവുണ്ടാകുന്നത്. ഒരുമിച്ചു ഉണ്ടാവുള്ളി എന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

7 കരകക്ഷ } കർക്കണമെന്നതിന്നു തന്നെ
ജനന്ത്രായം } കൈവള എന്നർത്ഥമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. കരകർക്കണം എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന കൈവള എന്നർത്ഥം കാണിക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിക്കുന്നു.

8 കാകാക്ഷി } കാക്കയ്ക്കു രണ്ടു കണ്ണിനും കൂ
ന്ത്രായം } ടി ദൃഷ്ടി ഒന്നേ ഉള്ളൂ. അതിനെ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ പുറത്തെ ചക്ഷുഃശ്ലോകത്തിലേയ്ക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുറം കാണുമ്പോൾ മറ്റൊറ്റും കാണില്ല. അപ്രകാരം ഒരു വസ്തു ആവശ്യംപോലെ മാറു രണ്ടു പദാർത്ഥങ്ങളിലും ചേരുന്നവെന്നു കാണിക്കുന്നതിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മദ്ധ്യമണിന്ത്രായം രണ്ടുപുറത്തുള്ളതിനോടും ഒരു സമയത്തുതന്നെ ചേരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. പ്രകൃതന്ത്രായപ്രകാരം ഒരുപുറത്തുള്ളതിനോട് ചേരുന്നപോൾ മറുപുറത്തുള്ളതിനോട് ചേരുന്നില്ല. ഇതാണ് ഭേദം.

9 കർക്കശ } ആമയ്ക്കു അതിന്റെ തല മുത
ന്ത്രായം } ലായ അംഗങ്ങൾ ആവശ്യം പോലെ നീട്ടുവാനും ചുരുക്കുവാനും (ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിച്ചാനും പുറത്താക്കുവാനും) കഴിയും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

10 കൈമുതി } സ്പഷ്ടമായിപ്പറയാതെതന്നെ
കന്ത്രായം } അറിയാവുന്നതാണ് എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥസിദ്ധതയെക്കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ ന്യായം. പിന്നെപ്പറയണോ, പിന്നെയെന്ത്? ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കുറങ്ങാണ് ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം:—

കാളാംബുദോഗ്രദ്ധപനിത്താണുലച്ച കാളാംബുദോഗ്രമനണത്തുവെന്നാൽ ചീളെന്നതുപുറനിമമുത്സാഹം. മാളായിടാരാക്ഷസരെത്തുപിന്നെ?

11 വളേകപോ } നെല്ലുണക്കുന്ന കളുറ്റം
തന്ത്രായം } ഇതു പ്രാവുകയല്ലാം ഒന്നായി ഭരേസമയത്തുതന്നെ വന്നുചേരുന്നു. അപ്രകാരം ഏകകാലത്തിൽ തന്നെ അനേകവസ്തുക്കൾ ഒരു വസ്തുവിൽ ചേരുന്നവെന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കടംബഗോളകന്ത്രായപ്രകാരം അനേകവസ്തുക്കളിൽ ഒരു കാഴ്ചം ഏകകാലത്തുണ്ടാവുകയാണ്. പ്രകൃതന്ത്രായപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിനെ അനേകവസ്തുക്കൾ ഏകകാലത്തു ആശ്രയിക്കുകയാകുന്നു.

12 മൂലജിഹ്വി } ശരീരവും നാവും കൂടിച്ചേ
കന്ത്രായം } ന്നാൽ മധുരരസമാണല്ലോ ഫലം. അപ്രകാരം ഉചിതസമ്മേളനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സൽഫലങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിലാണ് ഈ ന്യായത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി.

13 ചംഘിനി } അരി മുതലായതു മുറുത്തിൽ
ന്ത്രായം } ഇട്ടു ചേറുമ്പോൾ ഒരിടത്തുള്ളതു മറ്റൊരിടത്തേക്കും അവിടെയുള്ളതു ഇങ്ങോട്ടും നീങ്ങുന്നു. എങ്ങോട്ടെങ്കിലും മാറ്റാമെന്നർത്ഥം. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

14 ഭംഗപത്ര } വിലാവില മുതലായതു ക
ന്ത്രായം } ത്തിക്കരിഞ്ഞാലും ആ കരി അതാതിന്റെ ആകൃതിയിൽ

തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോൾ ഇവ യാണെന്നല്ല കരിയാണെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ന്യായം ആകാരം മാറിയില്ലെങ്കിലും ഗുണം മാറുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

15 ദണ്ഡചക്രം } ഘടം എന്ന ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് കുശവൻ, കൊട്ടി, വടി, ചക്രം മുതലായതെല്ലാം കാരണങ്ങളാണ്. ഈ ന്യായം മിക്കതും കാര്യകാരണഭാവത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലേ് പ്രവർത്തിക്കുകയുള്ളൂ.

16 ണ്ടോപചര്യം } ഒരു കോലിന്മേൽ തന്നെ കുന്നിലധികം അപ്പം ഒന്നായി കത്തിപ്പിടക്കുന്നതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ അനേകം സമാനകാര്യങ്ങളെ കാരണോരോന്നായി ക്രമത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോളൂ വെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടിട്ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നു മറുപടി പറയാൻ വിശേഷലക്ഷണം കൊണ്ട് സാമാന്യത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. രണ്ടുവിധം സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രയോഗമുണ്ട്.

17 പക്ഷപ്രകാശനം } 'പ്രകാശനാലുപകസ്യ ഉന്നന്ത്യം' ദൂരാദസ്സംഗമം വരും മേൽ ചിലയാക്കിട്ടു കഴുകിക്കളവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു ആട്ടം തന്നെ ചളിയാക്കിയിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദർഭം സ്സഷ്ടം.

18 പൃതാതന്തുസ്ത്രം } എട്ടുകാലൻ താൻ തന്നെ നൂലുണ്ടാക്കുന്നു; താൻ തന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻ തന്നെ ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോഗിക്കും.

19 ബീജാങ്കരസ്ത്രം } അങ്ങിയോ മൂത്തത് മാവോ മൂത്തത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അതിന്നു പ്രചാരമനുസരിച്ചായി അനാദിത്വം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പരസ്പരസാപേക്ഷങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

20 ശംഖവേലംസ്ത്രം } എന്റെ അമരപ്പന്തലിന്റെ ചോട്ടിൽ പോയാലേ നക്ഷത്രം അറിയുള്ളൂ എന്ന നമ്മുടെ മലയാളിയുടെ ചങ്ങാതിയായിട്ടു ശംഖുവിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അറിയുള്ളൂ എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതകാരനാണായിരുന്നു. അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

21 സമവിരലാശസ്ത്രം } വൃദ്ധന്റെ കയ്യിലുള്ള വടി നിലത്തു കയ്യാടുന്നാൽ ചില സമയം വിചാരിച്ചേടത്തു തന്നെ കയ്യാടും. ചില സമയം തൊരിപ്പോക്കം സന്ദർഭം സ്സഷ്ടം.

22 സുചിക്ഷാസ്ത്രം } കുറച്ചുമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കിയതിനുശേഷമാണ് അധികം പണിയുള്ള കടാഹം (കിടാരം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എടുപ്പുമുള്ളതു മുഖിൽ ചെയ്യണമെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.



ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജവംശാവലി

മാറാം മടിയന്മാർക്കുടി മനസ്സിന്നുതേ
 ഷർ കൊടുക്കുന്നതെന്നിരിക്കെ ലോക
 സ്ഥിതിയുടെ മാറാം മഹാനാമെ രസിപ്പിക്ക
 മെന്ന പഠയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ലോകപരിവ
 ത്തനശാസ്ത്രമായ ചരിത്രം അറിയുന്നോരുമാ
 ണ് അറിയു വലിക്കുന്നത്. ചരിത്രയന്ത്രത്തി
 ന്റെ സൂത്രകാരന്മാർ അതതു കാലത്തെ മ
 ഹാപീരന്മാരാണ്. വീരത്വം വിവിധമാ
 ള്നെങ്കിലും അതു വിശേഷിച്ചും രാജിക്കുന്ന
 തു രാജാക്കന്മാരിൽതന്നെ. കേരളത്തിലെ
 ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയെക്കി
 ലും സമ്പാദിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്ന് ഞ
 ണ്ങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ ആശ്ര
 മായി അനുകൂലിച്ചു സഹായിച്ചു രംഗയുര
 വർകളുടെ ഈ പുസ്തകം എല്ലാംകൊണ്ടും
 നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന്നു അഗ്രഗണ്യമായ
 ഒരുപകരണമായിത്തീരുന്നമെന്നുള്ളതിന്നു സാ
 ശയമില്ല. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്ത
 വുമാൻ തിരുമനസ്സിലെ ചരിതനന്ദൈട്ട
 രായ ഇദ്ദേഹം കേരള ചരിത്രത്തിന്നും ഇത്ര
 യും സഹായിച്ചത് ഏറ്റവും ഉചിതമായി.
 തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വം
 ശാവലി ഈ വിഷയത്തിൽ എല്ലാംകൊ
 ണ്ടും ഒന്നാമതായി. നില്ലേണ്ടതുമണല്ലോ.

കഥാരത്നമാല

ദിനീയഗുച്ഛകം

മനുഷ്യർക്കു ബാല്യവും യൗവനവും
 വാല്യകൃവും മറ്റും ദേഹത്തിന്നൊപ്പം ഉത്താ
 നത്തിരുമുണ്ടാവുന്നതാണല്ലോ. വിദ്യാതകി
 തപം ബാല്യപ്രഭൃതിവാല്യകൃതം മനുഷ്യ

മർ എന്നും വ്യാപിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരുപാധി
 യാണെന്നുള്ളതിന്നും സംശയമില്ല. നാമറി
 യാതെ നമ്മേപ്പലപല തത്വങ്ങളേയും പ
 റിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാശാലയാണ് ലോകം.
 സ്കൂൾ കുട്ടിയുടെ നിലവിട്ടുകേറിയ യുവവിദ്യാ
 ത്ഥികൾ മറ്റുചില വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കുന്നു
 എന്നേ ദേദമുള്ള ഉത്തരത്തിലുള്ളവരെ രസി
 പ്പിച്ചുപഠിപ്പിക്കുന്ന ചില വിഷയങ്ങളാണ്
 കഥാരത്നമാലയുടെ ദിനീയഗുച്ഛകത്തിലു
 ള്ളത്. മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തമാസികക
 ളിൽ നിന്നെടുത്ത വിഖ്യാതകഥാഗദ്യപ്രബ
 ങ്ഗങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഈ ദിനീയഗുച്ഛക
 ത്തിലും കുമ്പെട്ടത്തിനിരത്തിട്ടുള്ളത്. ബി.
 വി. ബുക്കുലിപ്പെറ്റ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ പ്ര
 യത്നഫലമെന്നയാണിതും എന്നും പാ
 ണ്ക്കാൽ ഇതിന്റെ ഗുണദോഷസംഗ്രഹ
 മായി.

പദ്യപാഠാവലി.

ചെറിയ ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് അറി
 ണ്ണ വായിച്ചു മനിക്കുവാൻ തക്കതാണിത്.
 പല കവികളും പല രീതിയിൽ പാട്ടുകളും
 ചെറുപദ്യങ്ങളുമായി ലളിതപദങ്ങളായി നി
 മ്നിച്ചിട്ടുള്ള കവിതകളാണിതിലുള്ളത്. ഈ
 തരത്തിൽ നാലു പുസ്തകമാണ് ഞങ്ങൾക്കു
 കിട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ ചില കൃതികളുണ്ടാ
 കിയ കവികൾ ഒന്നുകൂടി സങ്കല്പവിദ്യകാ
 ണ്ടു കുട്ടിത്തം സിദ്ധിച്ചാൽ അധികം ന
 ന്നായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുമായിരി
 കാം. 'കാമനത്തിങ്കൾക്കിടവേ' വീട്ടിൽനി
 ന്നു സൂക്ഷിലേക്കു കടക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ ഉ
 ണ്ടായ ആട്ടത്തെ വീഴ്ചകളാണെന്നു മറ്റു
 ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം.



गुरुवायुपुरेशभुजंगस्तोत्रम्

मरुन्मन्दिरावास मांगल्यमूर्ते
जगन्नाथ गोविन्द विष्णो मुरारे ।
भवद्भक्तिरन्तःस्फुरन्ती नराणां
परानन्दपीयूषवृषं ददाति ॥ १
इयं भक्तिरेका त्वहो कामधेनु-
श्चतुर्धा विभज्यानुगृह्णाति लोकान् ।
यया पायितास्त्वत्परप्रेमदुग्धं
मनुष्याः पुनर्देवभूयं लभन्ते ॥ २
जगत्पार्लोकैस्तथाऽर्थाधिभिर्वा
विजिज्ञासुभिर्ज्ञानिभिश्चाच्युतस्त्वम् ।
चतुर्धा जनैर्नित्यमाराध्यसेऽन्त-
र्भवन्तं नृणां भावयत्येव भक्तिः ॥ ३
ननु प्रत्यहं वाररोगातुरांगा-
स्तथाऽन्ये जना वायुगेहेश विष्णो ।
भवन्तं भजन्तो लभन्ते किलान्ते
स्वरोगाच्च संसारयोगाच्च मुक्तिम् ॥ ४
कविर्भट्टनारायणोऽप्ये भजंस्त्वां
मरुन्नाथ निर्माय नारायणीयम् ।
विरुग्णः कला'वायुरारोग्यसौख्यं'
प्रपेदे किलान्ते च संसारमुक्तिम् ॥ ५
चलच्चन्द्रकोन्नद्धकेशं विराज-
न्मणीकुण्डलोद्भासिगण्डप्रदेशम् ।
स्मिताद्रिं सितार्क्षं मुखं सम्मुखं ते
भजन्तो रुजं रोगिणो विस्मरन्ति ॥ ६
श्रिया कौस्तुभेनापि वत्सेन हार-
श्रिया चाऽश्रितोदारदोरन्तरालम् ।
गदाशंखचक्राब्जहस्तं वपुस्ते
भजन्तोऽर्थमर्थार्थिनोऽर्थ्यं लभन्ते ॥ ७
नक्वाश्चत्थपन्नोपमालपोदरान्त-
र्निविष्टोरुविष्णोण्डषण्डं त्वदंगम् ।
स्फुरत्पीतकौशेयमन्तश्चिरन्त-
द्विचिन्त्यैव जिज्ञासवोऽन्ते स्मयन्ते ॥ ८
नमदेवदैत्यपिंशीर्वैमृष्टं
समस्तागमश्रौतशीर्षे निविष्टम् ।

समं ज्ञानिनो युगमरूपं पदन्ते
समन्तात् समालोक्य हृष्यन्ति सिद्धाः ॥ ९
घनश्यामळं क्रोमळं ते स्वरूपं
मनःकल्पितं भावयन्तो हि भक्ताः ।
पुरो वक्ष्य भूयो नमन्तस्तुवन्त-
श्चिरोदिष्टमानन्दमाश्रेडयन्ति ॥ १०
हरे कृष्ण वातालयेशाच्युत त्वां
परेऽपि स्मरन्त्येव मध्यास्थिताश्च ।
चिरणेऽस्तभक्तिप्रसंगाः पुनः किं
परेणेदृशी ते माहिम्नां समृद्धिः ॥ ११
भवच्छेशदा साऽरिषड्वर्गबाधा
भवद्योजिता चेत् परा योगविद्या ।
तथा ह्याश्रितास्त्वत्पतां लोकयात्रा-
मनेके जनाश्शश्वर्तां सिद्धिमापुः ॥ १२
शिशुप्रीणनं दुग्धचौर्यादिवृत्तं
वितप्रीणनं गोपिकाजारताद्यम् ।
भटप्रीणनं मल्लयुद्धादि भूम-
न्नहो सर्वभावर्जनं लौकिकानाम् ॥ १३
विधिज्ञप्रियं राजसूयादिवृत्तं
नयज्ञप्रियं दौत्यकृत्वादि यत्तत् ।
प्रियो योगिनां विश्वरूपादियुक्त-
स्स योगात्मकः पार्थगीतोपदेशः ॥ १४
अहो कृष्ण या या विचित्रा कथा ते
जगन्नाथ सेयं जगत्तत्त्वविद्या ।
इमां स्मारयंस्तत्तदंशोचितानां
गुरुत्वं मरुत्गेहवासी विभासि ॥ १५
जगत्प्राणरूपी गुरुमीरुतो यो
जनानां जगत्त्रय चैष्टान्तरेषु ।
तमास्थाय भो तत्त्वमस्थन्तरात्मा
स्फुटं मारुतागारवासी विभासि ॥ १६
गुरुत्वं मरुन्नाथ सर्वस्य सर्व-
प्रसंगेषु सर्वज्ञ सर्वस्वरूपी ।
यदेवं जगच्चेष्टयंश्चेतनात्मा
ब्रह्मश्चान्तरप्येकभावो विभासि ॥ १७

स्वयं निर्गुणो निर्विकारो निरीहो
 नियन्त्र्याऽत्मनाऽत्मानमानन्दकन्दम् ।
 मरुन्मन्दिराधीश मायामयस्त्वं
 गुरुर्विश्वलीलाविलासी विभासि ॥ १८
 प्रपञ्चेऽत्र मायामयस्वीयतन्त्रे
 त्रिमूर्तिस्त्रिभिस्त्वं गुणैर्जीवजालम् ।
 वितत्य स्वयं वर्तसे मारुतेश
 त्र्यवस्थस्त्रिधामासि तत्त्वं विभासि ॥ १९
 सुषुप्तिं शिलादिष्वनुस्यूतवृत्तिः
 पुनः स्वप्ररूपाञ्च वृक्षादिकेषु ।
 चिरं जाग्रतीं मानुषादिष्ववस्थां
 वितन्वंस्त्रिधा वायुगुह्यं विभासि ॥ २०
 भवानेकतन्त्रे विना त्वानं किञ्चित्
 भवानेव सर्वत्र सर्वात्मनाऽस्ते ।
 भवत्तत्त्वबोधाय वातेश योगै-
 र्भवेन्तं भजन्ते वितन्द्रा मुनीन्द्राः ॥ २१
 अरूपस्सरूपोऽस्यकर्मा सकर्मा-
 स्यनेकोऽसि चैकोऽसि नैकोऽसि कोऽसि ।
 मरुन्नाथ स त्वं मरुभिर्विशेषो
 जगद्वाप्य तिष्ठन्नद्वयोऽसि चित्रम् ॥ २२
 शरीरेण वाचा धिया वा यथावत्
 सपर्यां न ते कोऽपि कर्तुं समर्थः ।
 तथापि त्वदीयानुभावानुभूतिं
 विना वायुगेहेश कस्यानुमीष्टे ॥ २३
 परन्तु त्वदीयात्ममञ्चं प्रपञ्चं
 न पश्यन्ति योकेऽत्र सन्तोऽप्यसन्तः ।
 जगत्प्राणनाथ त्वमेवात्र हेतु-
 र्त्वया मायया मोहितास्मोवयं यत् ॥ २४
 भवत्तत्त्वचिन्तानुसन्धानकर्त्री
 मरुन्नाथ भक्तिस्त्वयि प्रस्तुता चेत् ।
 न तस्यास्ति मायामयाज्ञानबाधा
 स वै कल्पते तत्त्वबोधोदयाय ॥ २५
 विपत्तिर्ममाऽस्तां भवत्पादसेवा-
 प्रसंगे गुरुस्सा हि वातालयेष्ट ।
 भवत्सेवयोद्वाह्य दूरं विपत्तिं
 भवेयं भवद्भक्तिलेशांशभागी ॥ २६

मुरारि पुनर्मूर्ति दुराशापिशार्ची
 दुनोतु स्वयं दूरविस्तारघोरा ।
 ततश्च त्वदभ्यर्चनापूरिताश-
 श्ररेयं चिरं हन्त सिद्धार्थकल्पः ॥ २७
 अभीष्टाप्तिकर्तुर्विभो ते महत्त्वं
 मुहुश्चिन्तयन्नेत्य जिज्ञासुभावम् ।
 पठेयं गुरुभ्यो भवत्तत्त्वलेश-
 श्ररेयं चर्चया विरक्तिप्रसक्ताम् ॥ २८
 विषक्तिं विधूयैहिकेभ्यस्तुखेभ्यो
 विनाशप्रसंगेन दुःखं प्रदेभ्यः ।
 विमुक्तो विमुक्तः क्रमानुक्रमेण
 स्थिरात्मैवा नर्द्धेन्द्रभावो भवेयम् ॥ २९
 भवत्तत्त्वनिष्णातबुद्धिमुरारि
 मरुन्नाथक प्रायशोऽहं यदा स्याम् ।
 तदा मे विशुद्धे मनस्यज्यळीका
 भवद्भक्तिरुत्तुब्धसत्त्वा भवित्री ॥ ३०
 मदीयं समस्तं त्वदीयं विवृण्वन्
 विकीर्णं सर्वत्र नर्द्धं ममत्वम् ।
 तवास्मीति हि त्वन्ममत्वे निबद्ध-
 स्त्वदीयो विदूरेऽप्यदूरे चरेयम् ॥ ३१
 जगत्त्र सर्वत्र पश्यन् विभो त्वां
 त्वयीदञ्च पश्यन् जगत् सर्वमेव ।
 त्वमेवाहमस्मीति संभाव्य भूय
 स्थिरात्मा भजियं परां भक्तिसिद्धिम् ॥ ३२
 यथा कालेभ्योमर्याथा पौण्ड्रको वा
 यथा नारदश्रीशुकशंकरो वा ।
 यथा नन्दचण्डालको वा तथाऽहं
 भवद्भावसाम्राज्यभागी भवेयम् ॥ ३३
 जगत्प्राणनाथस्त्वं विष्णुरस्मी-
 त्यहं भावयन्नास्मि मुक्तोऽस्मि सोऽहम् ।
 सदानन्दसंविन्मयज्योतिरात्मा
 विलीये परं निःकलत्रह्यशान्नि ॥ ३४

समाप्तम्



മഹാമഹോപാധ്യായ ശ്രീ കിഞ്ചിമംഗലത്തു നടുവത്തു
നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്



മഹാമഹോപാധ്യായ ശ്രീ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വഹിയ
ഗോദവയ്ക്കു തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം മാവുന്ന

പുസ്തകം ൩

മകരമാസം

ലക്കം ൩

മംഗളം

നാനാശാസ്ത്രേതിമാസാദികളൊരുനിലയെത്തെന്നനാനാപ്രകാരം
മാനിച്ചോതിപ്പു കറുത്തുനിവിലഗുണമിണങ്ങുന്നവിശൈകരൂപം
മാനംസാസ്ഥാനമെന്നിവകയിലനിയതംഭാവനാഗമ്യമായോ.
മാനന്ദാദൈവഭാവംമമനസിതെളിഞ്ഞപ്പൊഴ്ത്തോന്നിടേണം.

ഭാവന



പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന ലോകമെല്ലാം മിത്ഥ്യയാണെന്നു വേദാന്തികൾ യുക്തി വാദംകൊണ്ടു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രക്കാരും, പലതിലും പ്രത്യക്ഷങ്ങളേയും യുക്തികൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തുന്നു. കർമ്മങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന മീമാംസകന്മാർ; കർമ്മചോദനയുടെ പ്രാബല്യംകൊണ്ടു ലോകത്തെ നിലനിർത്തി വരുന്നു. ശബ്ദപ്രാമാണ്യവാദികളായ വൈയാകരണന്മാരാകട്ടെ ശബ്ദസ്സോടത്തീന്റെ വൈലക്ഷണ്യം അവലംബിച്ചു കൊണ്ടു തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമിടുന്നു. അനുമാനപ്രാമാണ്യത്തെ

പരീക്ഷിച്ചറിയുന്ന നൈയാധികന്മാർ, പല ഭൂഗർഭങ്ങളിലും ഉജ്ജ്വലമുള്ളവയുപാദർശിച്ച് അവർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശക്തികൊണ്ടു ജയിച്ചുപോരുന്നു. സാഹിത്യശാസ്ത്രക്കാരും ഭാവകത്വവ്യാപാരംകൊണ്ടു അവരുടെ പരമപുരുഷാത്മമായ രസാസ്വാദം അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ സാംഖ്യന്മാർ, പാതഞ്ജലന്മാർ, പൌരാണികന്മാർ, മാന്ത്രികന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായ പല ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാരും അവരുടെ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ഓരോ വിധം വ്യാപാരങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് എങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായ പശ്ചാത്താപവുമായ് അവയെല്ലാം ഒന്നാണെന്നു കാണാം.

ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെന്നല്ല ലൌകികവിഷയങ്ങളും യുക്തിയുക്തങ്ങളാണെങ്കിൽ

മാത്രമേ ഹൃദയംഗമങ്ങളായിത്തീർന്നുള്ള എന്ന സംഗതി ആരും ഗ്രഹിക്കാത്തതല്ല. അതിനാൽ ഏതു മാതിരി സിദ്ധാന്തവും നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള യുക്തി സർവ്വമാ അപരിഹാര്യമായിരിക്കേണമെന്നുള്ളതു നിവൃത്തിയാവാമെന്നല്ല. ലോകശാസ്ത്രാനുഗതങ്ങളായ കാരോ യുക്തികളുടേയും സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ചൂഴ്ന്നു നോക്കുന്നതായാൽ അവ അസംബന്ധങ്ങളാണെന്നും ചില യുക്തികൾ നേർവഴിയ്ക്കും ചിലതു വളഞ്ഞ വഴിയ്ക്കും പ്രാപരിച്ചുകൊണ്ടു കാര്യം നേടുന്നവയാണെന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വിധയുക്തികൾ പലതുമുണ്ടാവാം പല വഴിയ്ക്കുമുണ്ടാവാമെന്നല്ലാതെ പലവിധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അവയെല്ലാം ഐകത്വമുണ്ടെന്നും അനുമാപകമേതുവിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ അനുമാനത്തിന്നു തന്നെയാണ് യുക്തിയെന്നു പറയുന്നതെന്നും അറിവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നത്. അപ്പോൾ സർവ്വശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും അനുമാനമാണ് പ്രധാനമായി നില്ക്കുന്നതെന്നും ബോദ്ധ്യമായിത്തീരും. അനുഭവസ്ഥിതി നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷത്തേക്കാൾ പ്രാമാണ്യവും ദാർഢ്യവും കാണത്തായിട്ടുള്ള ഈ അനുമാനം ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നോ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനോ മതിയാകുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. വസ്തുസ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് ആദ്യത്തിൽ അനുമാനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനത്തേക്കാൾ പ്രാബല്യം വളരെ കുറവുതന്നെയാണ്. ഈ ശക്തിക്കുറവു കണ്ടു ക്ഷമയില്ലാത്തതാണ് വസ്തുവിചാരശീലന്മാരുടെ നിലയിലിരിക്കുന്ന ചില നവീനവണ്ഡി

തന്മാർ അനുമാനത്തെ പലവിധത്തിലും തരം തിരിച്ചു ചിലതിന്നു പ്രാമാണ്യം തന്നെ വാദഗ്രന്ഥമാണെന്നു വാദിയ്ക്കുന്നത്. പക്ഷേ അല്പം ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിയ്ക്കുന്നതായാൽ ആദ്യത്തിലുള്ള ശക്തിക്കുറവു തന്നെ വീണ്ടും ജ്ഞാനസായ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നവെന്നും അപ്പോൾ, ഉപരിച്ചറിഞ്ഞ വസ്തുവിന്റെ കാരോ അംശങ്ങളിലുമുള്ള വിശേഷങ്ങളേയും ആ വക വിശേഷങ്ങളിൽ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന അവാന്തരഭേദങ്ങളേയും കാരോന്നായി ഗ്രഹിപ്പാനും അതു നിമിത്തം പിന്നെയും ജ്ഞാനം വർദ്ധിപ്പാനും സംഗതി വരുണവെന്നും അവ്യക്തമായ ജ്ഞാനം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു മനസ്സുടേ ലക്ഷണമാകയാൽ അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തരം തിരിയ്ക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ഉള്ള തത്വം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷംകൊണ്ടു അറിയാത്തതായ അനേകവിശേഷങ്ങളേയും അനുമാനം കൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ ഗ്രഹിയ്ക്കുമ്പോൾ അതിന്നു ശക്തി വർദ്ധിയ്ക്കുകയും ആ വക ശക്തികൾപ്രത്യക്ഷത്തിൽ കൂടി പ്രാപിച്ചു തുടങ്ങുകയും പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം ആ ശക്തിയ്ക്കു കീഴടങ്ങി അവ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭേദം തീരെ ഇല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൗകികപ്രവഹാരത്തിൽ മാത്രം പരിചയമുള്ള ഒരുവൻ ഒരു പുസ്തകം കാണുമ്പോൾ കടലാസ്സുകൾ, ലിപികൾ മുതലായി അതിലടങ്ങിയ അല്പം ചിലതിനെ മാത്രമാണ് വേർതിരിച്ചു ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നത്. ആ പുസ്തകം തന്നെ ഒരു ശാസ്ത്രപരിചിതന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെടുമ്പോൾ പുസ്തകം, രൂപം, രൂപതപം, പുസ്തകതപം, ലിപി, ലിപിതപം, ലിപിരൂപം ഇവ തമ്മിലുള്ള സാമ്പന്ധ്യങ്ങൾ, അവയുടെ ഭേദങ്ങൾ, ജ്ഞാനം പ്രയത്നം മുതലായതിന്റെ പല മാതിരി വിഷയതകൾ തുടങ്ങി

എത്രയും സാമാന്യധർമ്മങ്ങളേയും അപ്രകാരം അനേകം വിശേഷധർമ്മങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചു കാണാനാകുകയും. ഈ യുക്തി കൊണ്ടുതന്നെയാണ് അനന്തമാനസ്വരൂപമായ മനനവും അന്തരിതാത്മത്തിന്റെ വീണ്ടുമുള്ള പശ്ചാലോചന എന്ന നിദിച്ഛാസനവും പ്രത്യക്ഷകാരണമാണെന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ വ്യവസ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറയണമെന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ നാം ആദ്യമായി ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും അന്യനെ ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും അതിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുകയോ പ്രതിസംഘിഷ്ടയോ ചെയ്യുമ്പോഴും നമുക്ക് ആ വിഷയത്തിലുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ ശക്തി ക്രമത്തിൽ കൂടിവരികയും മുമ്പു കാണാത്തതായ അനേകം തത്വങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒടുവിൽ കണ്ടുറപ്പായം വരികയും ചെയ്യുന്നതു തന്നെ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഇപ്രകാരം ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടുംവീണ്ടുമുള്ള ജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിൽ നിദിച്ഛാസനം എന്നു പറയുന്നതു തന്നെയാണ് ഭാവന. ഈ ഭാവനയിലുംപ്പെട്ട ജ്ഞാനങ്ങൾക്കു ക്രമത്തിൽ ദൃഢത കൂടിവരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്പു മുന്പുണ്ടായിട്ടുള്ള ജ്ഞാനങ്ങളിൽ സംശയസ്സ്പർശം അധികമധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആ സംശയസ്സ്പർശമാണ് ജിജ്ഞാസയെ വലുപ്പിക്കുന്നതെന്നും സംശയസ്സ്പർശം കാര്യംതോറും ഭാവനയ്ക്കു ശക്തിയും തന്നിരിക്കുന്നു മനസ്സനുപ്ലവിയും വലുപ്പമെന്നും സിദ്ധമായല്ലോ. ഈ തത്വത്തെയാണ്—

*‘നാസ്തി ബലിരയുക്തസ്യ ന ചായുക്തസ്യ ഭാവനാ ന ചാഭാവയതശ്ചാതിരശാന്തസ്യ കരസ്സേവം.’

എന്നു ഗീതയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സകല സംസാരവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്ന രാഗം, ദോഷം, കോപം, അഹങ്കാരം മുതലായ മനോവൃത്തികളും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളും മമത, മല്യസ്ഥത തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളും എന്നു വേണ്ട പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതും ഇപ്പോഴാണെന്നും ഭാവനകൾ മാത്രമാണെന്നു ലോകരീതിയിൽ നിന്നു തന്നെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായാൽ വേദാന്തികൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്നും മുക്തിക്കും കാരണമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു മായെന്നും വിദ്യയെന്നും തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്ന ചിന്ത ഈ ഭാവനയാണെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയുക്തമാണല്ലോ. ജ്യോതിഷികളുടെ മാനശക്തി ഭാവനയാണെന്ന് അതിന്റെ സ്വരൂപവിവരണംകൊണ്ടു തന്നെ സ്പഷ്ടമായതിനാൽ വേറെ പാഴായണ്ടതില്ല. ‘ചോദനാലക്ഷണോത്ഥോധമ്?’ എന്ന ജൈമിനിസൂത്രത്തിലെ ചോദനാപദാത്ഥം ഭാവനാവിശേഷമാണെന്നും ലോകത്തെ നിലനിർത്തുന്നതായ സകലധർമ്മവും അതിലുംപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മീമാംസകന്മാർ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളെയും അനുസരിച്ചു പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതായാൽ വിസ്താരം അധികമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു ചുരുക്കത്തിൽ മറ്റൊരു വഴിക്ക് ആദ്യലോചിക്കാം.

* അയുക്തസ്യ ബലിരനാസ്തി=വിചാരരീലമില്ലാത്തവനു ബലിയില്ല. അയുക്തജ്ഞാനംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു മന്ദമയയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നർത്ഥം. അയുക്തസ്യ ഭാവനാനം=വിചാരരീലമില്ലാത്തവനാണു ഭാവനയില്ലാത്തത്. വിചാരരീലം ഭാവനതന്നെയാണെന്നു തല്പര്യം. അഭാവയതഃ ചാഭവത്തിനം=ഭാവനയില്ലാത്തവനു സംശയനിവൃത്തിസ്വരൂപമായ ശമം ഉണ്ടാകയില്ല. അശാന്തസ്യ സുഖം കതഃ=സംശയനിവൃത്തിയില്ലാത്തവനു സുഖം എവിടുന്നുണ്ടുറപ്പാ? സംശയം ദുഃഖകാരണമാകയാൽ സംശയനിവൃത്തിയില്ലാത്തവനു സുഖമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഭാവം.

സച്ചശാസ്ത്രങ്ങളേയും വിവർത്തനം, ഉല്പാദനം, പരിണാമം ഇങ്ങനെ മൂന്നു തരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മായാശക്തിനിമിത്തം ആത്മാവു തന്നെ മിതപ്രാപ്തമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ തോന്നുകയാണെന്നു പറയുന്ന വേദാന്തികർ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നു. പ്രപഞ്ചമെല്ലാം, ഭാരതം കർത്താവായതാണെന്നും ആ കർത്താവാണ് ആത്മാവെന്നും പറയുന്ന മീമാംസികന്മാരും നൈയാധികന്മാരും ഉല്പാദനം ചെയ്യുന്നു. ഇവരുടെ പക്ഷത്തിലും ലോകവ്യവഹാരങ്ങളെ പാഞ്ഞുവരുന്ന പ്രാചീനരും അന്യരും കാരണങ്ങളായ രാഗദ്വേഷലോഭാദിഗുണങ്ങളും പ്രാപ്തപ്രപഞ്ചവും ഭാവനകൊണ്ടു തന്നെയാണുണ്ടാകുന്നത്. ലോകമെല്ലാം പ്രകൃതി എന്ന ഒരു ശക്തിയുടെ പരിണാമമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന സാമ്യന്മാരും, യോഗശാസ്ത്രക്കാരും, ശൈവന്മാരും, പാശുപതന്മാർ മുതലായ ശൈവൈകദേശികളും, ലോകം ആത്മപരിണാമമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന വൈഷ്ണവന്മാരും, രാമാനുജാദികളായ വൈഷ്ണവൈകദേശികളും പരിണാമവാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. ഇവരെല്ലാവരും പ്രകൃതിഗുണമെന്നോ ആത്മഗുണമെന്നോ പറയുന്ന വാസനാവിശേഷമായ ഭാവനയെത്തന്നെയാണ് പരിണാമകാരണമായി പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. വൈയാകരണന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായവർ വേദാന്താനുസാരികളും മന്ത്രികന്മാർ പ്രായേണ സാമ്യവേദാന്തപാതങ്ങളിലുള്ള അനുസരിക്കുന്നവരും ആകയാൽ അവർക്കും ഭാവന തന്നെയാണ് ശരണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രസംഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം ഭാവന എന്നു കണ

ത്തെന്നുതന്നെയാണ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുവെല്ലാം. ഇനി ലൗകികവ്യവഹാരത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കാം. ഒരാളെപ്പറ്റിയോ ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റിയോ നാം ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥിതിയിൽ ഏതുത്തോളം വിചാരിക്കുന്നുവോ ആ ആലോചന സംഗതിയേയോ അതുത്തോളം ആ സ്ഥിതിയിൽ അധികമധികം ചേർന്നു കൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കു കാണാനിടയാകുന്നു. നമ്മുടെ വിചാരത്തിന്റെ സംഖ്യയേയും ശക്തിയേയും അനുസരിച്ചു സ്നേഹം മുതലായതു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ചുരുക്കം. ലോകത്തിന്റെ ഭിന്നരൂപങ്ങളെ കാണുന്ന പ്രധാനമായി ഇതു തന്നെയാണ്. അനിഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ ദോഷാധിക്യവും ഇഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ ഗുണാധിക്യവും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ സമതയും എന്നുവേണ്ട ഇന്നതു ഗുണമെന്നും ഇന്നതു ദോഷമെന്നും ഉള്ള ഭേദത്തെത്തന്നെയും ഈ ഭാവനയാണ് കാട്ടിത്തന്നത്. ആനയെ പടലാക്കുന്നതും പടലിനെ ആനയാക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ഇതില്ലെങ്കിൽ അച്ഛനും അമ്മയും മക്കളും ബന്ധുക്കളും ശത്രുക്കളും സ്വാമിയും ഭൃത്യനും എല്ലാം ഒരു നിലയിൽ തന്നെ. അതുകൊണ്ടു സകലവസ്തുസ്വരൂപങ്ങളും ഭാവനയെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടുണിരിക്കുന്നതെന്നാണ് സച്ചശാസ്ത്രങ്ങളും ലോകങ്ങളും നമ്മു ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത്. പോരെയെങ്കിൽ ഈ വിഷ്ണുപരണവചനം നോക്കുക—

‘ത്രിവിധാ ഭാവനാ വിപ്ര വിശ്വമേതന്നിഞ്ചോയമേ
ബ്രഹ്മാലോകം കർമ്മം പരമം വൈവോദയം

(തമിഴ്)

ബ്രഹ്മഭാവത്തിലാ ഹൃദയം കർമ്മഭാവത്തിലാ പരമ
ഭാവത്തിലാ തന്മയം ത്രിവിധാ ഭാവ ഭാവ

(നൂറ്)

എ. കെ. വി,

മഹാമഹോപാധ്യായന്മാർ

പുതിയ വർഷാരംഭത്തിലോ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ തിരുനാൾദിവസമോ രാജ്യത്തിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തേയും ഓരോരോ വിഷയങ്ങളിലുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അനേകം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ പലക്കും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്.

ഇതിൽ അധികപക്ഷം ആളുകളുടേയും പ്രധാനഗുണഗണങ്ങൾ മിക്കവരും അറിഞ്ഞിരിക്കും. ഈവക മാന്യതക്ക് ഇവർ അർഹനാരാവാനുള്ള കാരണങ്ങളും ആലോചിക്കാവുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതിൽ അപൂർവ്വം ചിലരെ അവരുടെ നാടുവിട്ടുപറമയുള്ളവർ അത്ര അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെ വരുന്നു നിരകടം തുളുവായ്ക്കുകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ലോകസാമാന്യം അറിയത്തക്കവണ്ണമുള്ളതല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കണം.

‘ന ശൃണുപതേ യാനിഹ തേ മനസിനോ വസന്തി ഗുഡം പചസാമഗോപരാഃ പയോനിയേരന്തരമേവ കേവലം ഭജന്തുമുല്യാ മണയോ മഹാർദ്ധഃ.’

ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ അടുത്തുകഴിഞ്ഞ തിരുനാളുവസരത്തിൽ മഹാമഹോപാധ്യായസ്ഥാനത്തിന് അർഹനാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കിള്ളിമംഗലത്തു നടവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർമ്മ (ഭട്ടർ) തമ്പുരാനും അപ്രകാരമുള്ള അമൂല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനങ്ങളല്ല. ഈ അവതാരികയോടുകൂടി അവരുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ചുരുക്കം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കിള്ളിമംഗലത്തു നടവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം ൧൦൩൦.൦.൦മാണ്ട് മീനമാസത്തിലാണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തു പ്രധാനമായൊരു ബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുക്കുമാണ്. ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടായപ്പോൾ അച്ഛനും നാലുത്തേഴ് വയസ്സായി. അദ്ദേഹം സാസ്ത്രത്തിൽ നല്ല പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ശബ്ദോദ്ദേശപരം എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ അക്കാലത്തു നടപ്പായതേ ഉള്ളൂ. അതുനിമിത്തം വ്യാകരണചാർത്തിൽ ആളുകൾക്ക് ഒരുവേശമുണ്ടായിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ ജില്ലാക്കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്നു വ്യാകരണചാർത്തർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഗുരുവിന്റെ ആദ്യത്തെ ശിഷ്യനായിരിക്കുകയായിരുന്നു അച്ഛന്റെ നമ്പൂതിരിപ്പാട്. അദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിൽ നല്ല നൈപുണ്യവും സമ്പാദിച്ചു. മഹാനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ചിതാക്കുമാർ സാധാരണ ശ്രദ്ധവെക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല അച്ഛന്റെ നമ്പൂതിരിപ്പാട് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. അച്ഛനിൽനിന്നു മകനു പാരമ്പര്യവഴിക്കുകിട്ടി ഈ വ്യാകരണവാസന സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാധാരണ നാട്ടുനടപ്പുപ്രകാരം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായാൽ എഴുത്തിനു വെച്ച് അക്ഷരജ്ഞാനം ഉണ്ടായി അമരേശവും, സിദ്ധതുപവും, ഒന്നോ രണ്ടോ സ്തംഭം കാവ്യവും പഠിച്ചുകഴിയുമ്പോഴെങ്കിലും ഉപനയനത്തിന്റെ കാലമായി. ഉപനയനംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേദാഭ്യയനം തുടങ്ങും. സമാവർത്തനംകഴിയുന്നതുവരെ വേദാഭ്യയനമേ

ഉള്ളി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഉപരിപാഠത്തിന്നു മോഹമുള്ളവർ പണ്ഡിതനാരായ ഹൃദയക്കന്മാരുടെ അടുക്കൽ ഏകദേശം പഠിച്ചു താമസിക്കും. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിഭാഗനാരായ ഹൃദയക്കന്മാരും പഠിപ്പാൻ മോഹമുള്ള ശിഷ്യന്മാരും ഒട്ടും അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല.

ഇദ്ദേഹത്തിന്നു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ തൃപ്തി വരുത്തുവാൻ ചില അസാധാരണകാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യപാഠങ്ങൾ എഴുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടി. എറണാകുളം കോളേജ് മലയാളപണ്ഡിതനായ കുഞ്ഞൻവാര്യരുടെ അമ്മാമൻ ശങ്കരവാര്യരാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഗുരു. എട്ടു വയസ്സിൽ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞു വേദാഭ്യസനം തുടങ്ങി. അതോടു കൂടിത്തന്നെ കാവ്യപാഠവും നടന്നിരുന്നു. പതിനാലാമത്തെ വയസ്സോടു കൂടി വേദാഭ്യസനവും സമാപ്തനവും കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹത്തെ ഓരോ ചൊല്ലിച്ചിട്ടുള്ളതു പഠിപ്പിച്ച് തെക്കേ മാത്തിലേക്കു സന്യസിച്ചു വെച്ചെങ്കിലും നന്മുതിരിയാണ്. നന്മുതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു കാവ്യപാഠത്തിൽനിന്നുണ്ടായ സംസ്കൃതജ്ഞാനം ഉപരിപാഠത്തിൽ പ്രതിപത്തിപ്പെടുത്തി. സ.സ്കൃതം പഠിക്കുവാനുള്ള മോഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കൂടല്ലൂർ മനക്കൽ താമസം തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂർ മനവിഭാഗാക്ഷ കേളികേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വംശമാണെന്നു മലയാളം ഒട്ടേക്ക് സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ, ഇന്നും ആ ഗുഹയ്ക്കു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്. അന്നത്തേക്കാലത്തു സംസ്കൃതം പഠിക്കുവാൻ അഗ്രഹമുള്ളവർ കൂടല്ലൂർ മനക്കൽ ചെന്നു താമസിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഏതൊക്കെ ആളുകൾ അ

വിടെ ചെന്നാലും അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടായ തേച്ചുകുളി മുതലായി അത്ഭുതവശ്യം വേണ്ട ചിലവുകൾക്കു പറ്റാതെ കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അറിവിന്റെ അവസ്ഥ പോലെ വിദ്യാത്ഥികളിൽ പല കിടക്കാരും പല മാതിരി വിദ്യാകര പഠിക്കുന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

൧. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ ആദ്യം വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ശിഷ്യനായിട്ടാണ് കൂടിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ നൈഷധം ഒരു സർഗ്ഗം പഠിച്ചു. എന്നാൽ ആദ്യത്തിൽ തന്നെ വ്യാകരണമാണ് തന്റെ പ്രത്യേകപാഠവിഷയമായിട്ടു സ്വീകരിച്ചത്. കൈമുദ്ര, മനോരമ, പരിഭാഷേന്ദുശേഖരം ഏതാനും ഭാഗം ഇത്രയും കയ്യൊന്നുതിരിപ്പാട്ടിലേയും, കാവ്യനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും, കഞ്ഞിക്കാവുന്നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും അടുക്കൽ പഠിച്ചിരുന്നു. കറേക്കൊല്ലം കൂടല്ലൂർ താമസിച്ച് അവിടെ താമസം മതിയാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു വ്യാകരണത്തിൽ നൈപുണ്യം നേടി. കോഴിക്കോടു തളിയിൽ താനത്തിന് അർഹനായിത്തീർന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസം തുടങ്ങി, കൂടല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കാവുന്നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽ പരിഭാഷേന്ദുശേഖരപാഠം മുഴുവനാക്കി. കഞ്ഞിക്കാവുന്നമ്പൂതിരിപ്പാട് അന്നു ബ്രഹ്മസംഗമത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചുതാമസിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ശബ്ദേന്ദുശേഖരം പഠിച്ചു വൈയാകരണനെന്നു സ്വപ്നസമ്മതനായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ ശേഷം കറേക്കൊല്ലം താമസം പഠിച്ചു. എന്നാൽ അതുനിമിത്തം വ്യാകരണപരിശുദ്ധതയെന്നു സമയം മതിയാകുന്നില്ലെന്നു കണ്ട് രണ്ടാമതും ആ ശബ്ദം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു വ്യാകരണശാസ്ത്രം

നിഷ്ഠയ്ക്കായിട്ടു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് അന്യചിന്തയുണ്ടായിരുന്നില്ല. വ്യാകരണഭാഷ്യം പഠിച്ചതിന് ഉടനെ ചൊവ്വന്തർ സഭാമന്ത്രിയായി അദ്ദേഹത്തിനെ വ്യാകരണഭട്ടതിരിയായി നിയമിച്ചു.

ചൊവ്വന്തർ എന്ന പര്യായ സ്ഥലം കുന്നുകളുടെ നിന്നു മൂന്നു നാഴിക വടക്കു കിഴക്കാണ്. അവിടെ യാതൊരു ബൃഹദ്യം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഇത്ര നന്നായിട്ടു വേറൊരൊരു സ്ഥലമുണ്ടില്ല. ഇവിടെ പ്രൊഫസർമാർക്കു ചിലവിന്നു കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മഠം ഉണ്ട്. കരകാലമായി ക്ഷയിച്ചുകിടന്നിരുന്ന ഈ പുരാതനസഭാമഠം ൧൦൨൫ മാണ്ടിൽ ടിവാൻ ശങ്കരവാര്യരുടേയും കോട്ടക്കൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും സഹായംകൊണ്ടു കൂടല്ലൂരമനക്കൽ ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ വാണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു. മാത്തോട്ട സമ്പ്രദായത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടു കൊല്ലത്താൽ ൩൦൦ ഉറപ്പിക ചിലവിലെണ്ണു വകകൊടുക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ തീട്ടം പ്രകാരമാണ് പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആളുകളെ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നത്. ആറു ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആറു വിദ്വാന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം ഈ മഠം നല്ല നിലയിൽ നടന്നു. വിദ്യാത്മികളും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. പഠിപ്പിക്കുന്നവരെ ഏല്പട്ടെത്തുന്ന കാഴ്ചയിൽ ഏതോ ചില വ്യവഹാരങ്ങൾ നിമിത്തം സാമൂതിരിപ്പാട്ടു കൊടുക്കാറുള്ള പണം നിത്യം ചെലവായി. ൧൦൫൦൦മാണ്ടോ അതിനടുത്തോ കൊ

ച്ചിസക്കാരിൽ നിന്നും മഠം വക കാഴ്ചയ്ക്കൽ പ്രവേശിച്ചു തൃപ്തികരമാകുവണ്ണം ഒരു രേപ്പാട്ടുചെയ്തു. മഠം വകയായിട്ടു ഇപ്പോൾ കൊല്ലത്താൽ രണ്ടായിരം ഉറപ്പികയോളം മുതലെടുത്തുള്ളതായ സ്വത്തുക്കളുണ്ട്. ഇതു മുഴുവനും ഗുരുക്കന്മാരുടേയും ശിഷ്യന്മാരുടേയും ചിലവിലെക്കു വകയിരുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. പ്രധാനപ്രധാനമാണ് കാഴ്ച നോക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം വരവുചിലവുകൾക്കു കൊല്ലത്തോളം കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ കണക്കു മാറ്റി രാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർമ്മ (ഭട്ടർ) തമ്പുരാൻ.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം ൧൦൨൪-൧൦൨൫ ഞ്ചിലാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യം മൈസൂർസുൽത്താനാരുടെ കാലങ്ങളിലും സാമൂതിരി വാഴ്ചക്കാലത്തും എന്നു മാത്രമല്ല അതിനെത്രയും കാലം മുമ്പു തന്നെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജവംശം വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ വാസസ്ഥലവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ മഹാമഹോപാധ്യായസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന വലിയ ഗോദവർമ്മതമ്പുരാനു കോവിലകത്തുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകല സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ടി തൽപരന്മാരും വിദ്വാന്മാരായ കാരണവന്മാരെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൂടല്ലൂരമനയ്ക്കുള്ളതുപോലെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തും വിദ്യാത്മികളെ ചിലവിലെക്കൊടുത്തു താമസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജീവചരിത്രത്തിലെ നായകനായ ബാലവിദ്യാത്മിയുടെ ബുദ്ധിബൈഭവം ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. കോവിലകത്ത് അന്നു തക്കത്തിനെക്കാൾ വ്യാകരണത്തിന്നായിരുന്നു

പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നത്. കോവിലകത്തു താമസിച്ചു പഠിച്ചിരുന്ന കുടുംബാംഗം കൃഷ്ണ ശാസ്ത്രികൾ ഒരു കേമനായ വൈയറാകരണ നായിരുന്നു. ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടശിഷ്യനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിലും സംസ്കൃതസാഹിത്യ സാമാന്യത്തിലും അല്പകാലംകൊണ്ടുതന്നെ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ആജീവനാന്തം ഒരു വിദ്യാത്മിയുടെ നിലയിൽ ഏറ്റവും ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു വ്യക്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു ശാന്തമായിത്തന്നെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന മെന്ന രാഗ്രാമം അദ്ദേഹത്തിൽ ചെറുപ്പ കാലത്തുതന്നെ അങ്കുരിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു കോവിലകത്തുള്ള സൗകര്യങ്ങൾക്കു പുറമേ തൃപ്പൂണിത്തുറ കൊല്ലത്തോടും നടത്തിവരുന്ന “സദസ്സ്” നിമിത്തം പല പണ്ഡിതന്മാരോടുമുള്ള സമാവാസത്തിന്നും സാഗതിയായി. തൃപ്പൂണിത്തുറ സദസ്സിന്നു പോകുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരും പോകുമ്പോഴു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറിച്ചോവുക പതിവായിരുന്നു. സത്സംഗംകൊണ്ടു ബുദ്ധിവികാസംവരുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുവാ നില്ലല്ല. ഈ ഗുണം ഗോദവർമ്മതമ്പുരാനു നല്ലവണ്ണം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃത്യാ അശക്തനും വാതരോഗിയുമായതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടപോലെ പഠിക്കുന്നതിൽ പലപ്പോഴും തടസ്സമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊന്നും കൂടാതെ തൃപ്പൂണിത്തുറയിലെന്നും തക്കത്തിൽ അതിനിറുത്തുന്നതായിരുന്ന തീപ്പെട്ട എളുത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും തക്കത്തിലും വ്യാകരണത്തിലും ഒരുപോലെ നിറുത്തുന്നതായ ഇപ്പോഴത്തെ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും അടുത്ത താമസിച്ചവനിരുന്നു. ഈ തമ്പുരാക്കന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ കേവലം ഗുരുശിഷ്യഭാവേന മാത്രമല്ല മിത്രഭാവേന കൂട ആദരിച്ചു പോന്നിരുന്നു ഇദ്ദേ

ഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു തന്നെ വ്യാകരണം ഉപരിപാഠമെല്ലാം കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും തക്കത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഒരു പ്രതിപത്തി വേറെയായിരുന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു തമ്പുരാക്കന്മാർ തക്കത്തിലുള്ള ആദ്യപാഠമെല്ലാം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം മരിച്ചുപോയ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ ശങ്കരോപാധ്യായരുടെ അടുക്കൽ പഠിക്കുവാനാക്കി. ഇദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ അടുത്ത കാലത്തിലെങ്ങും ഒരു നൈയായികൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചപറയാം. ശങ്കരോപാധ്യായർ പിന്നീടുകൊടുങ്ങല്ലൂർ താമസമാക്കി അവിടെയുള്ള തമ്പുരാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻതുടങ്ങി. മൂപ്പതു വയസ്സാകുന്നതുവരെ ഗോദവർമ്മ തമ്പുരാൻ തക്കത്തിൽ വഴിപോലെ പഠിശ്രമിച്ചു അസാധാരണമായ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം വേദാന്തത്തിലും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഹിന്ദുക്കളുടെ മതസംബന്ധമായ മറ്റു വിഷയങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അറിവെല്ലാം തനിച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ തക്കമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം ശാസ്ത്രമായി വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇദ്ദേഹവും കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടുമാണ് ധർമ്മശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വല്ല സംശയവും വന്നാൽ മറ്റൊരാളാവിനുകൂടി ആലോചിക്കുവാനുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ.

.. ഗോദവർമ്മ തമ്പുരാൻ ഇപ്പോൾ അന്വർത്താനു വയസ്സായി. ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊറ ബന്ധുക്കൾ. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടും ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണു കാലക്ഷേപം. ഇദ്ദേഹത്തിന് അനേകം ശിഷ്യരുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ പഠിക്കുകകഴിഞ്ഞു സകാർ സ്തൂലകളിലും സ്വകാര്യസ്തൂലകളിലും പണ്ഡിതന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

(തുടരും)



ലോകരഹസ്യം*

കാലം എന്നു പറയുന്നത് അറിവുണ്ണിയും സ്വതന്ത്രരും ആയ ഒരു കർത്താവാണ്. കാലം എന്നെന്തിനെയൊന്നു ചെയ്യിക്കാത്തത്. എന്നെന്തിനെയൊന്നു കേൾപ്പിക്കാത്തത്. എന്നെന്തിനെയൊന്നു ചെയ്യുന്നത്?

സുന്ദരവനം എന്നു പേരായ ഒരു കാടണയിരുന്നു. ആ കാട്ടിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാട്ടിലെല്ലാം പരന്നിരുന്നു. ആ കാട്ടിൽ പരമ്പരയായിട്ട് അനേകം നദികൾ കടികൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. കാലവൈഭവത്താൽ എല്ലാദിക്കിലും നാഗരികത്വത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ആ കാട്ടിലുള്ള യോഗ്യരായ നദികളും തങ്ങളുടെ ഉത്തരോത്തരാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അഗ്രാന്തമായ പരിശ്രമം ചെയ്തുവന്നു. ഗതാഗതം ലോകസ്വഭാവമാണല്ലോ. സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി ഈ കാലത്തു മുഖ്യമായി ചെയ്തവരുമായി സഭകളും സഭകളിൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി വായിക്കുകയും പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ആണല്ലോ. അതുപ്രകാരം നദികളും ആ കാട്ടിൽ വലുതായ ഒരു സഭ കൂടവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സഭ കൂടവാൻ നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു തന്നെ എല്ലാവരും വന്നുചേർന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ ആവർ ഭാരതീയനായ ഒരു രീതിയെ അനുസരിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെല്ലാം അവർ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ തന്നെ ചെയ്തിരുന്നു. ഇടതിങ്ങിനില്ക്കുന്ന അനേകവിധവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രശോഭിതമായ ആ സുന്ദരവനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സമനിരപ്പായ ഒരു വിശേഷ സ്ഥലത്തു ഭയങ്കരതാപികളായ അനേകം മാതിരിയിലുള്ള നദികൾ തങ്ങളുടെ ദുഷ്ടങ്ങളുടെ പ്രഭുക്കളാൽ ആ വനം മുഴുവനും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കൂട്ടുകൂട്ടമായി വന്നിരുന്നു. എല്ലാവരും ഐക്യമത്യത്തോടുകൂടി തങ്ങളുടെ ജാതിയിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനും വയോവൃദ്ധനും ആയ അമിതോദരൻ എന്നവനെ സഭാനാഥനായി അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരുത്തി. അവൻ സഭാനാഥനായ നന്ദിപാഞ്ഞു വാലു ചുരുട്ടി അതിനേൽ ഇരുന്നു സഭാകൃത്യങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമായിട്ടു സഭാനാഥനെ നേരെ നോക്കി അവർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

‘വ്യാഖ്യാനംശത്തിന്ന് അലങ്കാരഭൂതനാഭം മഹാശയനാഭം ആയ മാന്യസഭസ്യരേ! ഇന്നു നമുക്ക് ഒരു സഭിനമാണ്. കാട്ടിൽ വസിക്കുന്നവരും മാംസം രക്തം മുതലായതു ഭക്ഷിക്കുന്നവരും വ്യാഖ്യാനരഹിതരുടെ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവരും ആയ നാം നമ്മുടെ വംശത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടത്തക്കതായ എപ്പാടുകൾക്കുപറ്റി ആലോചിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണല്ലോ ഇവിടെ ഇന്നു സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. ദൃസ്യാഭാവികളും വിരൂപനാഭം ആയ മറ്റൊരാൾക്കു നമുക്കു ഐക്യമത്യമില്ലെന്നും നമ്മൾ സ്വാതന്ത്ര്യലഭനാഭം ഏകാന്തവാസികളും സ്വജാതിയിലെ അംഗങ്ങളുമായി കൂടിക്കൂടിവാൻ താല്പര്യമില്ലാത്തവരും ആണെന്നും നമ്മെ

* ബുദ്ധിമന്ദലോപദേശാലോചന എന്ന മഹാൻ ബുദ്ധിമന്ദലോചനയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ‘ലോകരഹസ്യം’ എന്ന കൃതിയുടെ ഏതാനും ഭാഗത്തിന്റെ തുല്യമാണ് പ്രസ്തുതലേഖനം.

അപവാദിക്കുന്നു. ഈ അപവാദത്തിന്നു ലേ ശമെങ്കിലും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതും അത് അന്യായമായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നു ഞാൻ നിസ്സംശയം പറയുന്നു. ഇതു ഭാരതവർഷത്തിൽ താമസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഒരു മുഖ്യസ്വഭാവമാണ്. ഇത് ഒരിക്കലും നമ്മുടെ സ്വഭാവമല്ല. അവർ അതിനെ നമ്മുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നു. അതല്ലാതെ അവർ വേറെ എന്തു ചെയ്യും? അവരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തെ മാറാൻ അവർക്കു് അസാധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതെങ്ങിനെയെങ്കിലും ആവട്ടെ. നമ്മുടെ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ദോഷം നമ്മുടെ ഉണ്ടെങ്കിലാവട്ടെ ഇല്ലെങ്കിലാവട്ടെ, പലരും അതിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ പ്രവാഹന്യായമാസരിച്ച് ആ അപവാദം വലിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതിന്റെ പരിഹാരനിവൃത്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ബുദ്ധിമാന്ദര്യം അവശ്യം ആലോചിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ഈ അപവാദത്തിനെ തീരെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണു് നാം ഈ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഈ അപവാദത്തിന്നു പ്രചാരം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന എല്ലാപാടുകൾ നാം ചെയ്യണം. നമ്മുടെ ശ്രേയോഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി നാം നിരന്തരം പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതായാൽ നമ്മെപ്പോലെ ഐക്യമത്വവും യോഗ്യതയും ഉള്ളവർ ഭൂമിയിലുണ്ടാവില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ സംഗതിയിൽ നിങ്ങൾക്കു് ലേശം പോലും സംശയം വേണ്ട. ദിവസന്തോറും സ്വജാതിമുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നവരും പരമസുഖത്തോടുകൂടി പലമാതിരി ജന്തുക്കളേയും കൊന്ന് അഹോവൃത്തി കഴിച്ചുവരുന്നവരും സത്സ്വഭാവ

ത്തോടും സദൃശതയോടും കൂടി കാലംകഴിച്ചുവരുന്നവരും ആയ നമ്മുടെ മനോരമ സിദ്ധി വരുത്തി നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നു ഞാൻ ജഗത്സൃഷ്ടികർത്താവും പരമദയാലുപ്യമായ പരമേശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. (സഭയിലുള്ള നരികളുടെ വാലുകളുടെ ചടചടശബ്ദംകൊണ്ട് ആ കാഴ്ച മുഴുവനും മുഴങ്ങി)

അല്ലയോ സഭ്യന്മാരേ! നാം ഇപ്പോൾ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നിവസിക്കുന്ന നരികളുടെ ഇടയിൽ കറാ കാലറായി വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ഇല്ലാതായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്കു് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. നാം എല്ലാവരും നല്ല വിദ്യാഭ്യാസമായി തീരേണമെന്ന് എനിക്ക് വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു മറ്റൊരാളായ വിദ്യാഭ്യാസമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം എന്തുകൊണ്ടു് നമുക്കും വിദ്യാഭ്യാസമായി തീർന്നുകൂടാ? വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവർക്കു് വേണ്ടിയാണ് ഈ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്നു നിങ്ങൾ എല്ലാവരും അനുജ്ഞിക്കേണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

സഭാനാഥർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ആർക്കു് സ്ഥാനത്തു് ഇരുന്നപ്പോൾ സഭാധ്യക്ഷന്റെയും 'മാ' 'ഉ' 'മാ' 'ഉ' എന്നിങ്ങിനെ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ച് ആ അംഗത്തെ അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്നു ശേഷം യഥാക്രമം ചിലർ പ്രബന്ധങ്ങളെ സഭയിൽ വായിക്കുകയും സഭ്യന്മാർ അവരെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭ്യന്മാർ അനുഭവിക്കുന്നതോടും അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭ്യന്മാർ അനുഭവിക്കുന്നതോടും അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭ്യന്മാർ അനുഭവിക്കുന്നതോടും അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ശബ്ദം ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അവരുടെ ചെങ്കൊണ്ട് ആ വനം മുഴുവനും നടുങ്ങി.

സഭയുടെ മറുഭാഗത്തുള്ള കൂട്ടം ആരെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ ശേഷം സഭാധ്യക്ഷൻ പിന്നെയും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു—‘സോദരന്മാരേ! ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ബ്രഹ്മാർപ്പണം എന്ന പേരുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ വ്യാഖ്യാനാർത്ഥം അധിവസിപ്പിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം മുമ്പുതന്നെ അറിവുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. ആ മഹൻ എന്റെ പ്രാർത്ഥനയനുസരിച്ച് ഈ സഭയിൽ ഈ രാത്രിയിൽ മനുഷ്യചരിത്രസാമ്പ്രദായമായ ഒരു പ്രബന്ധം വായിക്കുന്നതാണ്.’ മനുഷ്യൻ എന്ന പേരു കേട്ട മാത്രയിൽ സഭാവാസികളിൽ ചിലർക്കു കലശലായ വിശപ്പു തോന്നി എങ്കിലും അവരുടെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ വട്ടം കണ്ടും കാണാത്തതിനാൽ അവരെല്ലാവരും വിശപ്പിനു അടക്കി ശാന്തന്മാരായി ഇരുന്നു. പിന്നെ സഭാധ്യക്ഷൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാർപ്പണാർത്ഥം പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഉപന്യാസകർമ്മത്തിൽ കയറി അതിഭയങ്കരമായ സ്വരത്തിൽ പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘മഹാനായ സഭാനാഥാ! മനുസ്യന്മാരേ! സ്വകലോന്നതിയെ കാക്കുന്നവരും മഹാനായ നമ്മുടെ സഭാധ്യക്ഷന്റെ കല്പനപ്രകാരം ദൈവസൃഷ്ടികളായ ജന്തുക്കളെ തരതിരിച്ചു ഞാൻ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തെയാണ് ഇപ്പോൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത്. ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജന്തുക്കളെ നാല്കാലികളായിട്ടും രണ്ടു കാലുള്ളവയായിട്ടും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു തരമായി വിഭജിക്കാം. മനുഷ്യരും രണ്ടു കാലുള്ള ജന്തുക്കളിൽ പെട്ടവരാണ്. അവർക്കു ചിറകുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവരെ

പക്ഷിവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. വിശേഷിച്ചു നാല്കാലികജന്തുക്കൾക്കും മനുഷ്യർക്കും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്.

നാല്കാലികജന്തുക്കൾക്കു് ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യർക്കും അവയവങ്ങളും സന്ധിസന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്. മനുഷ്യർക്കും നാല്കാലികർക്കും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം ഹേതുവായിട്ടു് അവരേയും പശു എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരും നാല്കാലികർക്കും തമ്മിൽ അല്പാല്പമായ ഭേദമില്ലെന്നില്ല.

നാല്കാലികളിൽ വെച്ചു വാനരന്മാർക്കാണ് മനുഷ്യരോടു് ഏറ്റവും സാമ്യമുള്ളതായി കാണുന്നത്. ഓരോ ജാതി ജന്തുക്കളുടെ അവയവങ്ങൾ ക്രമേണ ഉൽക്കഷ്ടത്തെ പ്രാപിച്ച് കാലാന്തരത്തിൽ ആ ജാതി ജന്തുക്കൾ വേറെ ഒരു ജാതി ജന്തുക്കളായി തീരുന്നു എന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു മനുഷ്യജന്തുക്കളും കാലത്തിന്റെ മഹത്തായ വൈഭവംകൊണ്ടു വാലുള്ളവരായിത്തീർന്നു ക്രമേണ വാനരന്മാരായി തീരുന്നു എന്നാണ് എന്റെ ബലമായ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യപശുവാണു് ഭക്ഷിപ്പാൻ എടുപ്പമുള്ളതും ഏറ്റവും സ്വാദേടു കൂടിയതും എന്നു നിങ്ങൾക്കു് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. (ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട മാത്രയിൽ തന്നെ അവരെല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കിയു് വെള്ളം നീരുകളും മനഃകല്പിതമായ ആ വിശേഷഭക്ഷണത്തിന്റെ സ്വാദ് അവർ അനുഭവിപ്പുകയും ചെയ്തു) അവയെ എടുപ്പത്തിൽ പാടിപ്പു കൊന്നതിനാൽ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ഓടാൻ ഇവയ്ക്കു സാമ്യമില്ല. പോതുക്കൾ മുതലായ ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ഇവയ്ക്കു കൊമ്പു

കളോ, ശക്തിയോ ഇല്ല. ജഗദീശ്വരൻ ഈ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് വ്യാഖ്യാനത്തിനായിട്ടല്ല സുഖാനുഭവത്തിനായിട്ടാണ്. വേണ്ടിയാണെന്നുള്ളതിന്നു ലേശം സംശയമില്ല. പിടിക്കാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ളതും ഏറ്റവും തുച്ഛമായ മനുഷ്യപശുവിന്നു വേഗത്തിൽ കൊടുവാനുള്ള ശക്തിയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള സാമത്രിയും ദൈവം കൊടുക്കാതിരുന്നതു നമ്മുടെ സൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടിയാണ്. നഖം, കൊമ്പ്, ദന്ഷ്ട്രം മുതലായതുകൾ കൂടാതെയും വേഗത്തിൽ കൊടുവാനുള്ള ശക്തി ഇല്ലാതെയും അതുതന്നെയും കോമളമായുണ്ടുള്ള ശരീരത്തോടും കൂടി ഈ മനുഷ്യജാതിയെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതു വ്യാഖ്യാനത്തിനായിട്ടല്ല ഭക്ഷണത്തിനും മാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. വളരെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചിട്ടും ഈ ഒരു കാര്യമൊഴിച്ചു മനുഷ്യജാതിയെക്കൊണ്ടു വേറെ ഒരു പ്രയോജനവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും വിശേഷിച്ചു മനുഷ്യജാതിയുടെ മാംസത്തിന്റെ മാർദ്ദവവിശേഷംകൊണ്ടും ആസ്വാദ്യത കൊണ്ടും മനുഷ്യജാതി നമ്മുടെ പ്രേമഭാജനമായി ഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യജാതിയ്ക്കും നമ്മുടെ നേരെയുള്ള ഭക്തിബഹുമാനാദരങ്ങൾ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനുള്ള സംഗതി വളരെ അതുഭൂതകരമായിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ പറയുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം വരുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് അനുഭവസാക്ഷ്യമായ ഒരു സംഗതി ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഞാൻ വളരെക്കാലം മുമ്പെങ്കിലും ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു വളരെ അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. 'യസ്തു സഞ്ചരതേ ദേശാൻ... .. തസ്യ വിസ്താരിതാ ബുദ്ധിഃ

തൈലബിന്ദുരിവാഭസി.' (ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളവന്റെ ബുദ്ധി വെള്ളത്തിൽ വീണു എണ്ണത്തുള്ളിപോലെ വിശാലതയെ പ്രാപിക്കുന്നു) എന്നുള്ള തത്വം ശരിയാണെന്ന് എനിക്ക് അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഈ സുന്ദരവനത്തിന്റെ വടക്കോട്ടുള്ള ദേശങ്ങളിലാണ് ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവിടെ പശുക്കൾ മനുഷ്യർ മുതലായ സാധു ജന്തുക്കളാണ് താമസിച്ചുവരുന്നത്. അവിടെ താമസിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ഭേദ വിധത്തിലുള്ളവരാണ്. ഒരു കൂട്ടർ കറുത്ത മനുഷ്യരും മറുക്കൂട്ടർ വെളുത്ത മനുഷ്യരും ആണ്. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ആ ദിക്കിലേയ്ക്കു വിഷയകർമ്മത്തിന്നുവേണ്ടി പോയി.

ഗവ്യേഷനായ മഹാദന്ഷ്ട്രൻ എന്നുപേരായ ഒരു വ്യാഘ്രം ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 'ഈ വിഷയകർമ്മം എന്നത് എന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്ന് ഉപന്യാസകൻ ഇപ്രകാരം ഉത്തരം പറഞ്ഞു—'വിഷയകർമ്മം എന്നത് ആഹാരാനേച്ഛണമാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരികളും യോഗ്യമായ ആളുകൾ ഭക്ഷണസമ്പാദനത്തെ വിഷയകർമ്മം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാമാതിരിയുമുള്ള ഭക്ഷണസമ്പാദനങ്ങൾക്കും വിഷയകർമ്മം എന്നു പേർ പറഞ്ഞുകൂടാ. യോഗ്യരായ പരിഷ്കാരികളായും സമൃദ്ധരായും ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആഹാരാനേച്ഛണത്തിന്നു മാത്രമേ 'വിഷയകർമ്മം' എന്നു പറയാൻ പാടുള്ളൂ. പ്രാകൃതന്മാർ, നാടന്മാർ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ചെയ്യുന്ന ആഹാരാനേച്ഛണത്തിന്ന് ഉജ്ജ്വലത്തി എന്നൊരു പേരുണ്ടെന്നു പറയാനെ പാടുള്ളൂ. ധൃത്തന്മാർ ചെയ്യുന്ന ആഹാരാനേച്ഛണത്തിന്നു 'മോഷണ'മെന്നും പ്രബലന്മാർ ചെയ്യുന്നതിന്ന് 'അപഹരണ'മെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ മനുഷ്യരപ്പോറി പറയുമ്പോൾ അപമാരണം എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വീഴ്ച എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. മേലധികാരിയുള്ള ഒരുവന്റെ കൃത്യത്തിന് അപമാരണമെന്നും യാവനൊരുത്തൻ മേലധികാരി ഇല്ലായ്മ അവന്റെ കർമ്മത്തിന്നു വീഴ്ചമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. സച്ചിന്ദനമായി സംസാർച്ച ചെയ്യാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷം മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു അഭിധാനങ്ങളുടേയും വ്യത്യാസം നമുക്ക് ഒരിക്കലും മറന്നു കളവാൻ പാടുള്ളതല്ല. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ വ്യവഭാസഭേദം കൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഉദാഹരണം എന്ന ഒരൊറ്റവാക്കുകൊണ്ടു വീഴ്ച തുടങ്ങിയുള്ള സകല ഗുണങ്ങളേയും നിദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇത് എങ്ങിനെയെങ്കിലുമായെടുത്താൽ പായുന്നതു നിങ്ങൾ കേട്ടാലും. മനുഷ്യൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വളരെ ഭക്തിയുള്ളവനാണ്. ഞാൻ ഒരിക്കൽ മനുഷ്യർ താമസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വിചാരകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. കറാകാലം മുൻ ഈ സ്മാരകത്തിൽ 'പോട്ടുകുറിപ്പ്' എന്നു പേരായ ഒരു കൂട്ടർ താമസിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ പണ്ടുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

വിനെയും മറ്റാടും പൂർവ്വം പ്രബന്ധമായതായ തടസ്സം ചെയ്ത് 'പോട്ടുകുറിപ്പ്' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ജന്തു എന്നു മാതിരിയുള്ളതാണ് എന്നു ചോദിച്ചു. ഉപന്യാസകൻ ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ഇതിനെപ്പറ്റി എനിക്ക് നല്ല അറിവില്ല. ഈ ജന്തുവിന്നു കയ്യോ കാലോ മറ്റൊരു ഉള്ളതായിട്ട് എനിക്ക് അറിവില്ല. ഈ ജന്തു

വിനെ ഉണ്ടാക്കിയതു മനുഷ്യനാണെന്നും അതു മനുഷ്യന്റെ ചോരയുമോ കടിച്ചു എന്നും അങ്ങിനെ ചോര കടിച്ചു തടിച്ചവശായി കടക്കും മരിച്ചു എന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർ ലേശംപോലും ഭീഗ്വലോചനയില്ലാത്തവരാണ്. തങ്ങളെ കൊല്ലാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ അവർ തന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആയുധങ്ങൾ തന്നെ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. ഈ ആയുധങ്ങളുടെ മുഖപ്രയോജനം മനുഷ്യവധം തന്നെയാകുന്നു. ഓരോ ദിക്കുകളിൽ അനേകായിരം മനുഷ്യർ ഒന്നിച്ചു ചേന്ന് ഈ വക ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ കൊന്നുകളയുന്നു എന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ നാശത്തിന്നു വേണ്ടി മനുഷ്യർ പലതും ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഈ ജന്തുവിനേയും നിമിഷിച്ചുള്ളതാണ് എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഇത് എങ്ങിനെയെങ്കിലുമായെടുത്താൽ മനുഷ്യരുടെ ചരിത്രം കേട്ടാലും. പ്രസംഗിച്ച് ഇടക്കിടെക്ക് ഇങ്ങനെ ഓരോ ചോദ്യം ചെയ്തു 'രസകയറ' മുറിക്കുന്നതായാൽ പ്രബന്ധം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുന്നതല്ല. സച്ചിന്ദനാതികരുടെ ഇടയിൽ ഈ മാതിരി പ്രവൃത്തി കാണുന്നതല്ല. നാം ഇപ്പോൾ സച്ചിന്ദനാണല്ലോ. എല്ലാ കാലങ്ങളിലും സച്ചിന്ദനങ്ങളുടെ നിശ്ചിതങ്ങളെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. 'മാമാജനോ'യെന്ന ഗതസ്സ പന്ഥാ എന്നാണല്ലോ ജ്ഞാതാർത്ഥരുടെ മതം. ഉപന്യാസകൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു വിനെയും പ്രബന്ധം വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

പോട്ടുകുറിപ്പ് എന്ന കൂട്ടരുടെ വാസസ്ഥാനമായിരുന്ന മാതളം എന്ന പേരായ ഗ്രാമത്തിലെല്ലാ ഞാൻ ഒരിക്കൽ വിചാരകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. അ

വിടെ മുളകൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായ ഒരു മണ്ഡപം ഞാൻ കണ്ടു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അതിമനോഹരവും സുകാരമായ മാംസശോഭയോടു കൂടിയതും ആയ ഒരു ആട്രിക്ടറി തുള്ളിക്കുളിയ്ക്കുന്നതും കണ്ടു. അതിനെ കൊന്നു തിന്നുവാനുള്ള അത്യാശ കൊണ്ടു ഞാൻ വേഗത്തിൽ ആ മണ്ഡപത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. അപ്പോൾ ആ മണ്ഡപം മനുഷ്യനിമ്മിതമാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. മനുഷ്യർ അതിനെ 'നരികൂട്' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ഞാൻ ആ മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച മാത്രയിൽ തന്നെ അതിന്റെ വാതിൽ തന്നെത്താൻ അടഞ്ഞു. പിന്നെ കുറെ ആളുകൾ അവിടെ വന്നുകൂടി. അവരെല്ലാവരും എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അതിയായ ആനന്ദം ഉണ്ടായി. അവർ ആഹ്ലാദസൂചകങ്ങളായ കാരോ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും പലപ്രകാരത്തിലും എന്നെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലർ എന്റെ ആകൃതിയെ വണ്ണിച്ചു. ചിലർ എന്റെ പല്ലുകളെ ശ്ലോകത്തിൽ വണ്ണിച്ചു. മറ്റു ചിലർ എന്റെ നഖങ്ങളെ വണ്ണിച്ചു. വേറെ ചിലർ എന്റെ വാലിനെ ശ്ലാഘിച്ചു. മറ്റു ചിലർ എന്റെ ചേരിൽ ഏറ്റവും സന്തോഷം തോന്നിട്ട് അവർ എന്നെ ബ്രോഷ്! എന്നു വിളിച്ചു.

അതിന്നു ശേഷം അവരെല്ലാവരും വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടി മണ്ഡപത്തോടുകൂടി എന്നെ എടുത്ത് ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. ആ വണ്ടിയിൽ രണ്ടു നല്ല വെളുത്ത കാളകളെ പൂട്ടിക്കെട്ടിയിരുന്നു. ആ കാളകളെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു കലശലായ വിശപ്പു തോന്നി. എങ്കിലും ഈ കൂട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു പോകാൻ ഉപായം കാണാതെ ആ ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ മാംസം

കൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ ഒരുവിധം വിശപ്പ് അടക്കി. ഇപ്രകാരം വലിയ കാളകളെ പൂട്ടിയിട്ടുള്ള ആ വണ്ടിയിൽ സുഖമായിരന്ന് ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു യോഗ്യനായ വെളുത്ത മനുഷ്യന്റെ ഭവനത്തിൽ ഞാൻ എത്തിച്ചേന്നു. അയാൾ ഒരതൃപ്തിയോടെ തന്നെ ഗൗരവത്തോടുകൂടി എന്നെ എതിരേറ്റു വേണ്ടവിധത്തിൽ ബഹുമാനിച്ച് ഇരിപ്പുകമ്പികൾകൊണ്ടും മറ്റും നിർമ്മിച്ചതായ ഒരു വലിയ വിശേഷമായ സ്ഥലത്ത് എന്നെ താമസിപ്പിച്ചു. ജീവനോടുകൂടിയുള്ള ആടു മുതലായവയൊക്കെ പൊക്കിൽ അന്നന്നു ചെട്ടിയിട്ടുള്ള ആടു മുതലായവയുടെ മാംസമാത്രമായിരുന്നു എന്റെ ദിവസേനയുള്ള ഭക്ഷണം. നാനാദിഷുകളിൽനിന്നും പലമാതിരിയിലുള്ളവരും പലമാതിരി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും പലവേഷക്കാരും ആയ ജനങ്ങൾ ദിവസംപ്രതി എന്നെ കാണാൻ വരികയും എന്നെ കണ്ടു കൃതകൃത്യന്മാരായി അവരെല്ലാവരും പരമാനന്ദത്തോടുകൂടി മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഇവക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയമായൊട്ടുള്ളത് എന്റെ ദർശനമാണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ലോഹനിർമ്മിതമായ ആ ഗൃഹത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ കുറെ കാലം താമസിച്ചു. ഈ നിരന്തരമായ സൗഖ്യം ഉപേക്ഷിച്ച് ഈ ദീക്ഷിതലക്ഷ്യം മടങ്ങിവരുവാൻ എനിക്കു ലേശം ആഗ്രഹം ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും സ്വദേശവാത്സല്യം നിമിത്തം എനിക്ക് ഈ ഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം കുറഞ്ഞുവശായി. ജന്മഭൂമിയുടെ സ്മരണ എന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പലപ്പോഴും ഹാ ഹാ എന്ന് ഉച്ചരിച്ചു. ഹേ! മാതാവായ സുന്ദരവനമേ! ഞാൻ വേതിയെ എങ്ങിനെ വിസ്മരിക്കും? വേതിയുടെ സ്മരണ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ഞാൻ ആട്ടു

മാംസം മുതലായത് ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി (എല്ലാം തോലും മാത്രമെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കട്ടെ. മാംസം ഒരു എളുപ്പമായ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല). എല്ലാത്തോഴുമുള്ള എന്റെ വാലിന്റെ അടിയിലാണ് എന്റെ മനോഹരത്തെ ഞാൻ എല്ലാവരേയും അറിയിക്കും. അല്ലയോ ജനഭൂമി! ഞാൻ ഭവതിയെ കാണുന്നതുവരെ എനിക്കു വിശപ്പില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുകയില്ല, ഉറക്കമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങുകയില്ല. എന്റെ വ്യസനത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിലധികം ഞാൻ എന്താണ് പറയേണ്ടത്? എന്റെ വയറിൽ കൊള്ളുന്നേടത്തോളം മാത്രമെ എനിക്ക് ആഹാരം വേണ്ട ഇനിമേലിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ കഴിക്കുന്നതിൽ പകുതി മാംസം മാത്രമേ കഴിക്കുകയുള്ളൂ. അതിൽ ഒട്ടും അധികം കഴിക്കുന്നതല്ല.

പ്രസംഗവശാൽ പ്രാപ്തമായ ജനഭൂമി സ്നേഹംകൊണ്ടു പറയവശമായ ആ ബൃഹദ്യോമലാചാർയൻ ക്കരണേരം മിണ്ടാൻവയ്യാതെ സ്പെന്റായിനിന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടിലും വെള്ളം നിറഞ്ഞതായും അതിൽനിന്നു രണ്ടു തുള്ളികൾ നിലത്തു വീണപ്പോലെയും കാണപ്പെട്ടു. ചെറുപ്പക്കാരായ ചില വ്യാപ്തപണ്ഡിതന്മാർ കണ്ണീർ തുള്ളികൾ വീണതിന്റെ അടയാളമൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നു വ്യവഹരിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ വാസസ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തനിക്കു കിട്ടിയിരുന്ന ഏറ്റവും സ്വാദുള്ള ആഹാരങ്ങളുടെ ഭാജ്യം വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്തു നല്ല രക്തപ്രസാദം ഉണ്ടായി. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഉപന്യാസകൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. 'ഞാൻ ആ സ്ഥലം വിട്ട് ഇവിടെ എത്തിയത് എങ്ങിനെ എന്നു വിശദിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യം ഇപ്പോൾ ഇല്ല.

എന്റെ ഹൃദയം ദിവസംപ്രതി അടിച്ചു നേരാക്കിയിരുന്ന ഭൂതാത്മ്യം എന്റെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞിട്ടൊ അതല്ലെങ്കിൽ മറവിക്കൊണ്ടൊ എന്റെ ഹൃദയം ഓടിപ്പോകിയതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ വാതിൽ അടക്കാതെ പോയി. ആ അവസരത്തിൽ ഞാൻ പ്രയാസംകൂടാതെ ആ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വന്ന് എന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ട ഉദ്യാനപാലകനേയും എടുത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ ദിക്കിലേക്കു പോരികയും ചെയ്തു.

ഈ വൃത്താന്തങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം എനിക്കു മനുഷ്യരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റി നല്ല പരിചയമുണ്ടെന്നും അവരുടെ ചരിത്രങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്കു നല്ലപോലെ അറിവുണ്ടെന്നും നിങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നതിനെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കുമെന്നുള്ളതിന് എനിക്കു ലേഘം സംശയമില്ല. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ വാക്കിൽ വിശ്വാസം വരാൻവേണ്ടി ഞാൻ കണ്ടതിനെ യഥാർത്ഥമായി വർണ്ണിക്കാം. ഇതരന്മാരായ അന്യദേശസഞ്ചാരികളെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതാൻ ഞാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച പല കഥകളും ഞാൻ മുന്പുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതൊന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കൂടുതൽക്കൂടെയായ മനുഷ്യർ വിചിത്രങ്ങളും പദ്മതന്മാർപോലെ വലുതും ആയ ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ട ഒരു കേൾവിയുണ്ട്. ഈ മാതിരി ഹൃദയങ്ങളിൽ അവർ താമസിച്ചവരെന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമായ സംഗതിയാണ്, എന്നാൽ ആ മാതിരി ഹൃദയങ്ങൾ അവർ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ഞാൻ ഒരിക്കലും കണ്ടി

ട്ടില്ല. ഞാൻ വളരെ അനേകമായി നോക്കിട്ടും മനുഷ്യർ തന്നെയാണ് ഈ മാതിരി ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്നതിന് ഒരു ലക്ഷ്യവും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരു ലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ മനുഷ്യർ താമസിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും പവ്വതങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ സ്വതഃ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ബുദ്ധിശാലികളായ മനുഷ്യപശുക്കൾ അനേകം ഗുഹകളോടുകൂടിയ പവ്വതങ്ങളിൽ ചെന്ന് സ്വയമേവ താമസംതുടങ്ങി എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

മനുഷ്യർ മാംസവും ഫലമൃഗങ്ങളും ഭക്ഷിക്കുന്നു. വലിയ വൃക്ഷങ്ങളെ ഭക്ഷിപ്പാൻ അവർ ശക്തരാകുന്നില്ല. ചെറിയ ചെടികളെ അവർ സമൃദ്ധം ഭക്ഷിക്കുന്നു. മനുഷ്യക്കു ചെറിയ ചെടികളിലാണ് ഏറ്റവും താല്പര്യം കാണുന്നത്. പ്രയത്നപ്പെട്ട് ചെടികളെ നട്ടുണ്ടാക്കി വേലിവളച്ച് മനുഷ്യർ അവയെ രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വേലിവളച്ചു കെട്ടിയ സ്ഥലങ്ങൾക്കു കണ്ടങ്ങളെന്നും തോട്ടങ്ങളെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഒരുവന്റെ സ്ഥലത്തു കടന്നുചെന്ന് അതിലുള്ള സാധനങ്ങളെ അന്യനു ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ

മനുഷ്യർ ഫലമൃഗാദികളെ ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സത്യമായ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ അവർ പുല്ലുതിന്നുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു തീർച്ചയായി പറയാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലും മനുഷ്യൻ പുല്ലുതിന്നുന്നതു പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി വളരെ കാലമായി എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സംശയം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. വെളുത്ത മനുഷ്യരിൽ എല്ലാവരും കറുത്ത മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ധനികന്മാരും താനന്മാരുടെ പൂന്തോട്ടങ്ങളിൽ വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ട് പുല്ലുകളെ നട്ടു

ണ്ടാക്കുന്നു. അവയെ അവർ ഭക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതല്ലെങ്കിൽ അവർ എന്തിനാണ് ഇത്ര ചിലവും പ്രയത്നവും ചെയ്തു തങ്ങളുടെ തോട്ടങ്ങളിൽ പുല്ലുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്? എന്തൊരു മനുഷ്യനും ദോഷ്യം വന്നാൽ അവൻ 'ഞാൻ പുല്ലാണോ തിന്നുന്നത്' എന്നു സാധാരണ പറയാറുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യന്റെ മുഖത്തുനിന്നു തന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താൻ എന്തു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്താലും അവയെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു മറച്ചുവെക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ ജാതിസ്വഭാവമാണ്. കോപവശമായ മനുഷ്യൻ തന്നെത്താൻ മനുഷ്യ പുല്ലു തിന്നുന്ന സംഗതിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് കാക്കമ്പോൾ മനുഷ്യർ പുല്ലുതിന്നുന്നവരാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യർ പശുക്കളെ പൂജിക്കുന്നു. അവർ എന്നെ എങ്ങിനെയാണ് സമ്പാദിക്കുന്ന പൂജിച്ചത് എന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം. അവർ കുതിരകളേയും പൂജിക്കുന്നു. കുതിരകളുടെ താമസത്തിനായി അവർ ഗുഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവയ്ക്കു നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുകയും അവയെ തിരുമ്മി കഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. കുതിരകൾ മനുഷ്യരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠജന്തുക്കളായതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മനുഷ്യർ അവയെ പൂജിക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം മനുഷ്യർ കഴുതകളേയും പൂജിക്കുന്നു. കഴുതകളെ പൂജിക്കുമ്പോൾ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ വേറെ ഭാഷയിലായതുകൊണ്ട് അവയെ ഞാൻ നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജിമ ചെയ്ത് വേറെ ഒരു അവസ്ഥയിൽ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

മനുഷ്യർ ആട്, മാട്, മുതലായ മൃഗ

ങ്ങളെ വളരെ ആദരവോടു കൂടി വളർത്തി വരുന്നു. പശുക്കളുടെ നേരെയുള്ള മനുഷ്യരുടെ നടപടി ഏറാവും ആശ്ചര്യകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവർ പശുക്കളുടെ പാൽ കുടിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവർ ആദ്യം പശുക്കുട്ടികളായിരുന്നു എന്നു ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. അത്രത്തോളം പറയാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യരുടെയും പശുക്കളുടെയും ബുദ്ധിമുട്ട് സാദൃശ്യം ധാരാളമുണ്ടെന്നു പറയാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്.

അത് എങ്ങനെ എങ്കിലുമാവട്ടെ. മനുഷ്യർ ആടുകൾ മുതലായവയെ വളർത്തി വരുന്നതു തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഇത് ഏറാവും നല്ല ഒരു നടപടിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അതുപോലെ കോട്ടകൾ മുതലായതു നിർമ്മിച്ചു നമ്മളും മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരുപ്രബന്ധം എഴുതി ഇനിയൊരവസരത്തിൽ സഭകൂടപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

പശുക്കൾ, കുതിരകൾ, ആടുകൾ, കഴുതകൾ, മുതലായവയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം. ഇപ്രകാരം തന്നെ മനുഷ്യർ ആന, ഒട്ടകം, നായ, പൂച്ച മുതലായവയേയും ചില പക്ഷികളേയും ബലഹീനമായി വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർ സകലജന്തുക്കളുടേയും ഭൃത്യനാണെന്നു പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ വീടുകളിൽ ഞാൻ അനേകം കരങ്ങന്മാരെ കണ്ടു. അവയിൽ ചിലതു വാലുള്ളവയും മറുജീവ വാലില്ലാത്തവയും ആകുന്നു. വാലുള്ള വാനരന്മാർ ഭവനങ്ങളുടെ മേൽഭാഗങ്ങളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും ആണ് സാധാരണ കാണപ്പെടുന്നത്. അധോഭാഗങ്ങളിലും വളരെ വാനരന്മാർ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ അധികംപേരും ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ

ലാണു താമസിക്കുന്നത്. ഇതിന്നു കാരണം അവരുടെ വംശമർദ്ദാദി മാത്രമാണ് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ ചരിത്രം വളരെ അത്ഭുതമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെ വിവാഹരീതി ആശ്ചര്യകരവും കൌതുകമുള്ളതും അവരുടെ രാജ്യഭരണതന്ത്രം മനോഹരമായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ആ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ കുറഞ്ഞൊന്ന് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

പ്രാസംഗമായ നൂറ്റാണ്ടോളമായപ്പോൾ സഭാനാഥനായ അമിതോദരനെന്ന മഹാൻ വളരെ ദൂരത്തിൽ ഒരു മാൻകുട്ടിയെ കാണുകയും തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നു ചാടി എഴുന്നീറ്റ് അതിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുകയും ചെയ്തു. ഈ മാതിരിയിലുള്ള ദൂരദർശിത്വം കൊണ്ടാണ് അമിതോദരൻ സഭാഭ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിന് അർഹനായത്. സഭാനാഥൻ ഇപ്രകാരം പെട്ടെന്നു കാണിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസവും ഉപന്യാസകനും വ്യസനകാരണമായിത്തീർന്നു. ഉപന്യാസകൻ മനോഹരനായ അരിഞ്ഞ ഒരു സദ്യർ “നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കേണ്ട. സഭാനാഥൻ വിഷയകർമ്മത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു പോയതാണ്. മാൻകുട്ടിയുടെ മണം വരുന്നു.” എന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഈ ചാക്കേൾ കേട്ടമാത്രയിൽ മഹാനാരായ എല്ലാ സഭാവാസികളും വാലുകൾ പൊക്കി വിഷയകർമ്മത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി. യോഗ്യനായ ഉപന്യാസകനും സഭാവാസികളുടെ നടപടിയെത്തന്നെ അനുസരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ നരികളുടെ അനന്ത മഹാസഭ അകാലത്തിൽ തന്നെ പിരിഞ്ഞുപോയി.

പിന്നെ അവർ എല്ലാവരും കൂടി വേണ്ടപോലെ ആലോചിച്ചു വേറെ ഒരു ദിവ

സം സഭകളുകയും അതിൽ സഭാകൃത്യങ്ങളെ
ല്ലാം വിപ്ലവകൂടാതെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയും
ചെയ്തു. പ്രബന്ധത്തിന്റെ അവശിഷ്ട ഭാഗം

ആ സഭയിൽ ഉപന്യസകൻ വായിച്ചു.
അതു രണ്ടാമത്തെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ വി
ഷയമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി.എ; ബി.എൽ



തത്ത്വപാവബോധസപ്തി



ആനന്ദമേകിയകതാരിലെന്നിരിക്കുന്ന
കാണങ്ങളും, കളിയികാലങ്ങളും, തടാകം
മീനങ്ങളോടൊലിവെഴുന്നടിയും, സുഗന്ധ-
സുന്ദരങ്ങളാണതെപ്പോലെയെന്നോപോലെ.
എന്നല്ലെന്നമതിലുള്ളപദാർത്ഥമെല്ലാം
മെന്നുള്ളിലന്നുപുതുതായ്കിനായിൽ
മിന്നുന്നമാതിരിമനോജ്ഞതയോടുകൂടി-
ത്തന്നേവിളങ്ങിപരമേന്മയുടേതുപോലെ.
ഇന്നിങ്ങിതൊക്കെയിളങ്ങുന്നതന്നോപോലെ
തോന്നുന്നതിന്നുബദ്ധത! കാരണമെന്തുതാനോ?
മൂന്നുമനസ്സിലലിവേകിയസാധനങ്ങൾ-
ഉന്നേതുമേമുമെനിക്കുതന്നെതില്ല.
അന്നാളിലെന്നുടെമനസ്സിനിളക്കമോരം
തന്നോരുകാഴ്ചകളിതാ! വിലസുന്നവീനും:-
കുന്നിന്നുമേലതിമനോഹരമിത്ര ചാപം
ചേർന്നുള്ളമാമുകിലിരുണ്ടുനിരന്നിടുന്നു;
ചെന്താമരച്ചിറചിരിച്ചുവിരിഞ്ഞിടുന്നു;
സന്തോഷമോടുമുകിലൊരാമനാമം
സന്താപമാകവയകുറമനോഭവന്നു
പന്തംകൊളുത്തിവിലസുന്നശശാങ്കനീനും
താരാഗണംപ്രതിഫലിച്ചുജലാശയങ്ങൾ.
ജോരായിരുന്നെന്താമംതെളിഞ്ഞിടുന്നു;
നീരാണുതുളുമ്പിമാലകളൊട്ടനേകം
നേരായ്നിരന്നുവെളിവാരുളുന്നപോലെ
ആശാമുഖങ്ങളിലശേഷവുമംഗുമാലീ
നൈശംതമസ്സിനെയകുറിവിളങ്ങിടുന്നു;
വീഴുന്നമന്ദമലയാനിലനാതപത്തിൻ-

ശ്ലേഷങ്ങളാകെയകലത്തുപറഞ്ഞിടുന്നു;
ഈവണ്ണമായ്സകലതുംപതിവിൻപടിക്കു
മേവുനവെങ്കിലുമെന്നിക്കുമനക്കുമന്നിൽ
ചൊല്ലൊന്നുവിട്ടവയിലൊന്നിലുമില്ലജീവ-
നേവംവിചാരമുള്ളവായതിനെന്തുതെന്തേ
ഗാനംമൃതംഗഗനമാനുകയിൽകിടാങ്ങ-
ളാനന്ദമോടുചൊരിയുന്നമനംതെളിഞ്ഞു്;
മാനംമടിച്ചുകലയോടൊരുമിച്ചതാള-
മൃഗംവരാതെപലനന്തനമാടിടുന്നു-
ഉറങ്ങാരിലത്തലതിമാത്രമെന്നിക്കുമാത്രം-
മെത്തിത്തുളുമ്പിമാിയുന്നദശാന്തരത്തിൽ
തത്ത്വംമനസ്സിലുളവാക്കിയബോധമാനം
മത്താപമാകവയകുന്നമനംതെളിഞ്ഞു .
ഉഷ്ണൻമവീഴ്വുനടന്നൊക്കുന്നക്കുനീണ്ടു
തൂക്കായിവ്ഴമരുവിത്തലവന്റെശബ്ദം
വീക്കുന്നവനലകളിൽപ്രതിനാദമോദ
വക്കുന്നമോടുഹൃദയത്തിൽമുഴങ്ങിടുന്നു;
കുന്നാലികരക്കുവീളയാട്ടിനചേർന്നുകുന്നിൽ
കുന്നിച്ചമാറൊലിവെചിരിക്കുമതായിടുന്നു;
പൊന്നിൻനിറംകവരുമകുതിർക്കൊണ്ടുക
മെന്നേരവ്യംനയനാകുതുകമേകിടുന്നു;(ണ്ട-
ഉല്ലാസമോടുമരുവുന്നചരാചരങ്ങൾ-
ഉല്ലാസംവസന്തസമയത്തിന്നുചേർന്നുവണ്ണം;
ഇല്ലാതെയൊക്കിമരുവില്ലപരാധിയായ്ഞാ

(ൻ
(രാ

കില്ലാന്നി വാരയുടെയുത്സവഘോഷമില്ലോ

ഗോപാലാഃതെളിവിനോടുവിളിച്ചുകൂട്ടിൻ
കൊമ്പുതിമാടുകയെന്തിയണഞ്ഞിടമ്പോ
ഇമ്പംമടിയമനതാരിലമനമായി- (൨൦)
ട്ടമ്പോടുയന്നിട്ടമതിങ്ങിമകേട്ടിടമ്പോൾ
കാണംവിളിച്ചു പറയുന്നമൃഗങ്ങൾതമ്മിൽ
ക്കീണിച്ചിടാതെ ചരവക്കുകൾപാടിടന്നു
പ്രാണിപ്രപഞ്ചമൊരുപോലെരമിച്ചിട്ട

മ്പോൾ
ചേണാൻവാനമിഹമുഖമിരുട്ടുകിടന്നു.
ചാട്ടത്തിലൊട്ടുപിഴുപാറിയചാക്കുനൊപ്പം
കൂട്ടത്തവിട്ടമരുവിപ്പിനിയല്ലലോടെ
മട്ടിന്നുമാറിയരയുതലയുടുകീട
ട്ടൊട്ടേറെനിങ്ങളൊട്ടുകൂടിരമിച്ചിടാഞ്ഞാൻ.
ഇക്കണ്ടതൊക്കെയുലകിൽപുതുതോടിയാൻ
നില്ക്കുന്നപുഷ്പസമയത്തിനുചേർന്നുണ്ണു;
നോക്കുന്നദിക്കുകളിലൊക്കെവിരിഞ്ഞിടുന്ന
പൂക്കൊത്തു കുട്ടികൾപറിച്ചുനീയെന്നുചെമ്മേ
തുളുന്നതുള്ളയുടെകയ്യിലിരുന്നുവെന്ത-
ലുള്ളതെളിഞ്ഞു; സുദിനങ്ങളുമിങ്ങുവന്നു;
കൊള്ളാമിതെങ്കിലുമിതാമരവുമരമേ
കൊള്ളാത്തചിന്തയുളവാക്കിവിളങ്ങിടുന്നു.
ഇമ്മുപ്പുനിലവുമിനിഹകണ്ടിടമ്പോൾ
നിന്മായമനിയലിവാൻമനോഹരതപം
വന്നായമോടെവിടെയോടിയിൊളിച്ചുവെന്നു
മനാനസത്തിലതിചിന്തജനിച്ചിടുന്നു.

ഭ്രാന്തോ? കിനാവിലിഹകണ്ടുതുപോയതാ
(നോ?)
സന്തോഷമേകിയൊരുബന്ധുപിരിഞ്ഞതാ
(നോ?)

എന്തൊക്കുഞ്ഞതുതിരഞ്ഞുനടപ്പതാണോ
ഹന്തേദശംവിലസിടന്നുകാരമുള്ളിൽ.
ഇങ്ങനമേമറവിയാൻമയക്കുതേ-
യങ്ങനാനുമുലമിതുലോകമനുഗമംതാൻ
മുങ്ങനവസനയുമാൻജനിച്ചുജീവ-
നാഞ്ചിച്ചുകർമ്മമപവുംപുനരസ്മിദിക്കും (യി-
ഉണ്ടായതിങ്ങവിടെനിന്നെവിടേക്കുപോ-
പ്പുണ്ടേതിലാണിതുലയിച്ചുകിടന്നതെന്നും,
വേണ്ടുവിധത്തിലഥചിന്തനചെയ്തുവെന്നും
(ൽ

കണ്ടിട്ടമപ്പോഴതുചിന്തയവിശ്വരൂപം.
ആനന്ദരൂപമഥസൽപടമാത്രവേട്ടും,
മാനാതിഗമനമതിന്നു, മനസ്സുമാട്ടും,
നാനാതപമാവരചിൽപരിപൂർണ്ണമേകം-
താനാണുമുലമൊരുതത്വമതാണുസത്യം.
മായംകലർന്നുകിടന്നിന്മലമാംവിയത്തിൽ
വായുപ്രകോപമുളവായുയരുന്നമട്ടിൽ
മായാവിചാസമതിനാലിഹജീവനങ്ങളുടേ
ഭൂയോപിതത്വമതിലുണ്ടായിത്തുടങ്ങി.
മന്നിൽപിറന്നശിശുവിന്നുനമക്കുതന്നിൽ
മിന്നുന്നുചിന്തയവിലാസവിശേഷമെന്നും;
തെന്നുന്നുചിന്തയതുമേനിവളൻവാല്യം
വന്നീടുന്നപലലിലകൂടാടിടമ്പോൾ.
പൊയ്ക്കേതുമേനമതിൽപിരളാതെയുള്ള
പയ്യൻകുളിച്ചുസുഖമായരുളദേശയാം
പയ്യെത്തെളിഞ്ഞിട്ടമവന്നുകുടാചിദേവ
മെയ്യായതത്വമൊരുമുടിനുള്ളിലായി.
പാറാപ്പരയ്ക്കുകമതികളെഴുതമസ്സി.
ലേറുന്നവാറുമാവായിട്ടമങ്ങുദീപം
മാറിക്കുമാരദശയുവളരുമ്പോവി-
നാറുമനസ്സിലാവുമൊവാംസ്വബോധം.
കാരോനുമേഷവുമതീതമതായിടമ്പോൾ
ദൂരത്തുപാകുമുദയാദ്രിയിൽനിന്നുസൂര്യൻ,
ചാരത്തുവന്നിട്ടമതിൻപടിയസ്സുക്കൾക്കും,
നേരായിതാണുഗതിജീവനമിന്നുപാരിൽ.
എന്നാലുമുച്ചിതിയുന്നവരയ്ക്കുയച്ചു
വന്നീട്ടമെന്നൊരുഗുണംഗണനീയമത്രേ
കുന്നിച്ചിട്ടമഹിമയേറിയമോഹജാലം-
മെന്നായുവാവിനുമനസ്സിനുയച്ചുനല്ലം.
പ്രായത്തിക്കഞ്ഞുവരുമപ്പൊഴുതാമനുഷ്യൻ
മായാപ്രപഞ്ചമുലയെഴുമുഴുകീട്ടുബാധം
സവിയംവെടഞ്ഞഹഹ! ലെഴുകുകചിന്തയി
(ൽതാൻ

പേയാൻതാപരേമോദിനാകുശിശ്നം.
(തൂടതം)
എം. രാജരാജചർമ്മമ്പുരാൻ
എം. എ; ബി. എൽ.

സുന്ദരി

കാഴ്ചയും കോർപ്പണിയും ജോലിയും കയറുവലിയും തിടക്കവും തിരുവാതിരയും എല്ലാം കൂടിയ തിരക്കിനിടയിൽ അച്ചുകൂടിക്കാരോട് പല തവണയും വഴക്കുടിച്ചു 'കേരളകോലാഹലം' മാസികയുടെ ധനുലക്കം രേഖിധം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പകുതി കൃതാത്മനായ പത്രാധിപർ മാസിക വരിക്കാർക്കുപുറം ശത്രുവെണ്ണകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഡാക്ടർ ശിവറാം ഇംഗ്ലീഷ് ഉടുപ്പു ധരിച്ചു ചുരുട്ടും വലിച്ചുകൊണ്ടു പത്രാധിപരുടെ അടുത്തു ചെന്നു 'ആനന്ദപുരത്തെണ്ണണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചു. ശിവറാം ചെറുപ്പം മുതൽക്കു പത്രാധിപരുടെ സ്നേഹിതനാണ്. ഇവർ ഇരുവരും ഒന്നിച്ചു താമസിച്ച് കേരളാ സ്റ്റിൽ പഠിച്ചു വളന്നവരാണ്. എപ്പോഴും സഹചാരികളായ ഇവരെ മാസ്റ്റർ അശ്വിനീദേവകൾ എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. എഫ്. എ. ജയിച്ചു ജന്മനപട്ടണത്തെണ്ണ പോയതും ഇവർ ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ്. അവിടെ ചെന്നുകൂടിയതു മുതൽ ഇവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നതുടങ്ങി. ശിവറാം എല്ലാ നടവടികളിലും യൂറോപ്യന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചു പോന്നു. പത്രാധിപർ അത്രയ്ക്കു മാത്രമേയായ മലയാളത്തെത്തന്നെ ആദരിച്ചു വന്നു. എല്ലാപ്പോഴും മലയാളം തന്നെ വായിച്ചുകൊണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടും ഇരിയ്ക്കുന്നതിന്നൊപ്പം ശിവറാം പരിമന്ദിസ്റ്റാറാണ്. യൂറോപ്യന്മാരുടെ കെട്ടുന്നതിനെപ്പറ്റി പത്രാധിപർ അങ്ങോട്ടും ശങ്കാരികൾക്കു വിടാറില്ല. അധികം താമസിക്കാതെ ശിവറാം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി. ആംഗലേയം ചുരത്തെ പൂണ്ണമായി സ്വീകരിച്ചു ഡാക്ടറായി

മടങ്ങിവന്നു. അതു മുതൽ പത്രാധിപരും ഡാക്ടറും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ യോജിപ്പായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇവരുടെ നടവടികളിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഭാവിക്കാറില്ല. 'ആനന്ദപുരത്തെണ്ണണ്ടോ' എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ താൻ എന്നാണു പോകുന്നത് എന്നു പത്രാധിപർ ചോദിച്ചു. ഡാക്ടർ—'ഇന്നു തന്നെ.'

പത്രാ—'വിഡ്ഢി! നേരം ഇല്ലല്ലോ.'

ശിവറാം വാച്ചെടുത്തു നോക്കി ചുരുട്ടു പല്ലുകളുടെ ഇടയിൽ ഇടക്കിക്കൊണ്ടു 'ഇപ്പോൾ ഒരു മണിയേ ആയിട്ടുള്ളു. വണ്ടി നാലു മണിക്കാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ഇനിയും മൂന്നു മണിക്കൂറ് അതായതു ഫുറു മിനുട്ട് ഉണ്ടല്ലോ.'

പത്രാ—എടോ! താൻ ഒരാഴ്ചയായി പോയി. ഞാൻ ഒരു കുറുത്ത മനുഷ്യൻ. തന്നെപ്പോലെ വേഗത്തിൽ ജോലികൾ കൈക്കൊണ്ടു എന്നൊക്കൊണ്ടു സാധിയ്ക്കുമോ? എന്റെ കളിയും ഭക്ഷണവും കഴിയുമ്പോൾ പത്രാണ്ടു മണിയായും. പിന്നെ കൂട്ടു വിരമി—

ഡാക്ടർ—നൊൺസെൻസ്. ആ ഉപായങ്ങളൊന്നും ഞാൻ കേൾക്കില്ല.

പത്രാ—താൻ ആനന്ദപുരത്തെണ്ണ പോകുന്നതുകൂടി ആതു രണ്ടുദിവസം മുമ്പ് എന്നോട് പറയാതിരുന്നില്ലേ?

ഡാക്ടർ—ഇന്നു കാലത്താണ് പേജ്ക്കാരവർ കളുടെ ക്ഷണക്കത്തു കിട്ടിയത്.

പത്രാ—'എന്ത് പേജ്ക്കാർ കല്യാണത്തോടുകൂടി ആനന്ദപുരത്ത് എത്തിട്ടുണ്ടോ? എന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു. 'നിശ്ച

അതായത് എന്നു പറഞ്ഞു ശിവാറം ഒരു കണ്ടാരം ചെയ്തു. മാമൻപിള്ള പേക്കോട് സമസ്തതിയെക്കൂടി അതിശയിപ്പിക്കത്തക്ക പരിപാടി സുന്ദരി എന്നു പേരായ ഒരു മകളുണ്ട്. ഡാക്ടർ അവളുടെ മോഹനവലയിൽ പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്ന ഗുഹവത്തമാനം പത്രാധിപർക്കു പലക്കും അറിയാം.

‘എന്ത്! കഷ്ടം! നാലു മണിവരെ നമ്മുടെ കാത്തിരിക്കണോ? അതിന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു വന്നിരിക്കണം ഇല്ല അല്ലെ?’ എന്നു പത്രാധിപർ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഡാക്ടർ ശിവാറം നാടകത്തിലെ വേഷക്കാലം നോക്കിപ്പോലെ എന്ന ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ട് ‘ഇല്ല’ എന്നു പറഞ്ഞു. പത്രാധിപർ ഒരിയ്ക്കലും ഒരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു മോഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ വിഷയത്തിൽ കുറച്ചു പരിചയം ഉള്ള ആളാണ്. നാളെപ്പോവാമെന്നു സ്നേഹിതനോടു പറയുന്നതു പുലിയോടു മാംസ ഭക്ഷണം നിൽക്കണമെന്നു പറയുന്നതിനോടു തുല്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അന്നുതന്നെ പുറപ്പെട്ടവൻ സമ്മതിച്ചു. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളെല്ലാം വേഗത്തിൽ ഒരുക്കി നാലുമണിവെട്ടിയിൽ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പിറന്നാൾ കാലത്ത് എട്ടു മണിക്കു വെട്ടി ആനന്ദപുരം സ്റ്റേഷനിലെത്തിയപ്പോൾ പേക്കോട്വരകൾ ഭാര്യയോടും മകളോടും കൂടി പ്ലാറ്റുമാന്തിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളസ്ത്രീകൾ സ്റ്റാക്കിംഗ് സും ബുട്ട്സും ധരിച്ച് ഇങ്ങിനെ കൂസൽകൂടാതെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ നിൽക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ—വിശേഷിച്ചും സ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യയും ഭാര്യയുടെ അമ്മയും ആകാൻ പോകുന്നവരെ ഈ മാതിരി കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർക്കു അദ്ദേഹം വിചാരിക്കാത്ത

തരം ഒരു വ്യസനമുണ്ടായി. സ്രീവിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വളരെ അനുകൂലിയായിരുന്നെങ്കിലും സ്ത്രീകളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഇങ്ങിനെ നടക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും സമ്മതമല്ല. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പു ‘കോലാഹല’ത്തിൽ ഒരു ഉപന്യാസം തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇനിയും അതേ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതണമെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യം കണ്ടത്. വെട്ടിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയ ഉടൻ തന്നെ ഡാക്ടർ ശിവാറം പത്രാധിപരെ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവായി പരിചയമാക്കി. അങ്ങിനെയുള്ള സ്ത്രീകളോട് അദ്ദേഹം അതുവരെ സംസാരിച്ച പരിചയിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ആ നിലയിൽ ഇന്നു വിധമാണു വേണ്ടതെന്നറിയാത്തതിനാൽ മേശയുടെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില ചെടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പത്രാധിപർ ഒരു പാവപോലെ നിന്നതേയുള്ളൂ. സുന്ദരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ‘നാരായണപ്പണിക്കര! നിങ്ങളുടെ മാസിക ഞാൻ ശരിയായി വായിക്കാറുണ്ട്’ എന്നു പറഞ്ഞു. ചെന്നെ എന്നോ പറവാൻ ഭാവികനനുപോലെ തോന്നി. അപ്പോഴേക്കും സുന്ദരിയുടെ അമ്മ ‘കേരളകോലാഹല’ത്തിന്റെ ധ്വനിയെ ലക്കം എപ്പോൾ പുറത്താവും എന്നു ചോദിച്ചു.

പത്രാധിപർ— ഇന്നലെ പുറത്തായി. കല്യാണിയമ്മ— സുന്ദരി! നിനക്കു മാസിക കിട്ടിയോ?

സുന്ദരി— ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല.

പത്രാധിപർ— പുറത്തായത് ഇന്നലെയാണല്ലോ. നിങ്ങൾക്കു കിട്ടാറായിട്ടില്ല. എ

പ്ലാം ക്ലബ്ബിച്ച് കരുതിവസം അയപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ.

സുന്ദരി—എനിക്കുള്ള മാസിക മാനനൈലർ പോയി മടങ്ങിവരണം. നമ്മുടെ പക്കൽ ഒരു പ്രതിയും ഇല്ലേ? സുന്ദരിക്ക് കോലാഹലത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ കണ്ടപ്പോൾ പണിക്കരുടെ പത്രാധിപമനസ്സിനോടായ സന്തോഷം ഇന്നവിധമെന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഉടനെ എന്റെ പക്കൽ പ്രതികൾ ഉണ്ട്. നാളെ നിങ്ങൾക്ക് ഒന്ന് അയച്ചുതരാം.

സുന്ദരി—അതിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. സൗകര്യം പോലെ അയച്ചാൽ മതി.

കല്യാണിയമ്മ—നാരായണപ്പണിക്കർ! നിങ്ങൾ ദയചെയ്തു വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കാപ്പിക്കുടിപ്പാൻ വരണം. ഇറക്കാരെ വരില്ലേ? എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ പരിഷ്കാരസമുദായത്തിൽ പത്രാധിപരോട് യാത്ര പറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

‘പാപ്പുതന്നെയാണ് വലുത്. അതുകൊണ്ടല്ലെന്ന് നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾ കൂസൽ കൂടാതെ പരമപുരുഷന്മാരോടു സംസാരിക്കുന്നത്.’ എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു പണിക്കർ തനിക്കു താമസിപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ടായിരുന്ന മഠത്തിലേക്കു പോയി. സ്നാനഭോജനാദികൾ കഴിച്ചു വഴിയന്ത്രകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷീണം നിമിത്തം കുറച്ചൊന്നു കിടന്നു. പിന്നെ ജനസമുദായാചാരവിഷയമായി പലവിധം ആലോചനകളുണ്ടായി. ഈ യുഗോപദ്യകൾക്കുണ്ടു് ഒടുവിൽ എന്തു ഫലമാണുണ്ടാവാൻ പേരുന്നതു് ആരോ! എന്നാണു് തുടങ്ങിയതു്. ഏകിലും അധികം ആലോചിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു് കുറേക്കുറേക്കു കളിപ്പട്ടികയായുണ്ടായതു്. കുറെ കഴി

ഞ്ഞു് ഏഴുനേരനുള്ള കാലത്തു നടന്ന സംഗതിയെ തുടന്നു വീണ്ടും ആലോചനകളുണ്ടായി. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ പരസ്പരം പരിചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പല ദോഷങ്ങളും ഉണ്ടാവാനുണ്ടെന്നു പത്രാധിപക്കു തോന്നി. കുറേക്കുറേ കാലം തന്നെ സംശയത്തിലായി. ഇന്നു പോവാതിരിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നും മേലിൽ ഈ വക സംഗതികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും മനസ്സിലാത്തതെന്നും തീർച്ചയാക്കി. അദ്ദേഹം ചെല്ലുന്ന ദിക്കിൽ നാഗരികതമുള്ള സ്ത്രീകളുള്ളതുകൊണ്ടു വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തിട്ടാണു് പുറപ്പെട്ടതു്. ആ നന്ദപുരത്തു പലപ്പോഴും പോയി പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ടു വഴികളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. നാലുമണിക്കു പത്തു മിനിറ്റുള്ളപ്പോൾ പേജോരുടെ വീട്ടിലെത്തി. ക്ഷണിച്ചിരുന്ന സമയം നാലുമണിക്കായിരുന്നു. ഇവർ ഇംഗ്ലീഷുമോ ടിക്കാരായതുകൊണ്ടു നിശ്ചിതസമയത്തിന്നു മുമ്പു ചെന്നാൽ താൻ പരിഷ്കാരികളായ നാട്ടുപുറക്കാരുടെയെന്നു വിചാരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചുകൊണ്ടു കുറച്ചു നേരം പുറത്തു ലാത്തി. നാലടിച്ചപ്പോൾ താൻ കാലപരിഷ്കാരപ്രകാരം തന്റെ പേർ അച്ചടിച്ചു ഒരു കടലാസ്സുണ്ടു് അകത്തേക്കു കൊടുത്തയച്ചു. ഉടനെ എല്ലാവരും പണിക്കരുടെ സന്തോഷത്തോടു കൂടി അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ സുന്ദരിയെ സ്റ്റേഷനിൽ കണ്ടു തിരികെയും സുന്ദരിയായിട്ടാണു് പണിക്കർക്കു തോന്നിയതു്. പച്ചവില്ലിസ്സുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സ്വദേശിസിൽവറും മധുര നാരങ്ങിനത്തേലുള്ള പട്ടുധാരണിയും ഉൾപ്പെടെയും പൂനൽകൊണ്ടുള്ള ജാക്ക

കുറും ആണ് അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. കാര്യം കമലിട്ടു കറുത്ത തലമുടി വാ ന്നുകെട്ടി പിടിച്ചുകൊണ്ടും ചൂടിട്ടുണ്ടായി രുന്നു. സുന്ദരി ലാവണ്യംകൊണ്ടു രതിഭേ വിഷയത്തിൽ കോൽപ്പിക്കുന്ന സുന്ദരി തന്നെ. ആദ്യം ആ കൂട്ടത്തിൽ സ്നേഹിതൻ ഡാക്ടറെ കണ്ടില്ല. അയാളെ തനിച്ചു കണ്ടാൽ അയാളുടെ കാമഭേദത്തെപ്പറ്റി നേരംപോക്കായി സംസാരിക്കുമായി രുന്നു എന്നു ചെന്നിക്കർ വിചാരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹവും വന്നുചേർന്നു. കാപ്പി കുടിച്ചു എല്ലാവരും കൂടി കുറച്ചു സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനുശേഷം ലാത്തറുള്ള പുറപ്പാടായി. പത്രാധിപർ അവരോടു യാത്രപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കല്യാണിയമ്മ 'നാളെയും നിങ്ങൾ കാപ്പിക്ക് ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ നമുക്കൊന്നിച്ചു നടക്കാൻ പോവാം' എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ ഇതാണ് തരം എന്നു പണിക്കർക്കു തോന്നി. അതിനുള്ള കാരണം അവരോടു പറയണോ? 'നിങ്ങൾ വന്നാൽ' എന്നല്ലേ പറഞ്ഞുള്ളൂ. അതൊരു ക്ഷണമാകുമോ? ഇങ്ങനെ മനസ്സിൽ തന്നെത്താൻ തക്കിച്ചൊണ്ടു ഭയത്താലും പറയാതെ പണിക്കർ നിൽക്കുമ്പോൾ മാറ്റുള്ളവർ മാത്രം 'പോയിവരുട്ടെ' എന്നു വന്ദനം പറഞ്ഞുപോയി.

ചിറ്റാമ്പാൽ കാലത്തു പത്തുമണിക്കു ഡാക്ടർ ശിവറാം പത്രാധിപരുടെ മറുപടിയിൽ ചെന്നു.

പണിക്കർ—സുന്ദരിയെ വിട്ടു താൻ എങ്ങനെയാണ് ഇങ്ങോട്ടു പോന്നത്? ശിവറാം—നിങ്ങൾ അവൾക്കൊരു മാസി ക കൊടുത്തില്ലേ? അതിന്റെ വേർ എന്താണ്. മലയാളബാഹളമോ? അല്ല

കേരളകോലാഹളമോ? എന്തോ? അവളിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കുതിൽ അത്ര രസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പോന്നതാണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. സുന്ദരിയെ പഠിപ്പിച്ച് അത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടോ? അവൾ എന്തെങ്കിലും എഴുതിയാൽ അതു ഞാൻ തീർത്ത് എന്റെ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണം എന്നും ആലോചിച്ചു. ഈ അരനു രാഗികൾ പണിക്കരുടെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും ഒരു ഉണർച്ചയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു.

ഡാക്ടർ—ഞാൻ പോണം. കാപ്പിയ്ക്കു വരില്ലേ?

പണിക്കർ—കാപ്പിയ്ക്കോ? ഇനിയല്ല. ചേക്കാരവർകളുടെ ഭാര്യ എന്നെ ക്ഷണിച്ചിട്ടില്ല.

ഡാക്ടർ—അവർതന്നെയാണ് ക്ഷണിച്ചത്. ഞാൻ അടുക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നവല്ലേ. പണി—അതെങ്ങനെയാണ്? 'നിങ്ങൾ വന്നാൽ' എന്നല്ലേ പറഞ്ഞുള്ളൂ?

ഡാക്ടർ—അതെ അതുതന്നെയാണ് മയ്യാദി. നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കണമെങ്കിൽ ശാസ്ത്രോത്തരപ്രകാരം അപ്പോൾഗലുവു കൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെക്കു വരണോ? പഴയ കമ്പളിതന്നെ.

പണി—താനങ്ങനെയൊന്നും പറയണ്ട. എനിക്ക് ഇന്ന് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഒന്നും നടക്കാൻ വയ്യ. ഞാൻ ചെന്നിപ്പോയി വലിയ മയ്യാദിക്കുവാണെന്നു വിചാരിക്കുമോ? നിങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായങ്ങളൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട.

ഡാക്ടർ—ചോദിക്കാനുണ്ടോ? വളരെ മയ്യാദിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പണിക്കർക്കു തന്റെ ഞോരത്തന്നെ ഒരു നിരസം തോന്നി. ഞാൻ

അപ്പോൾത്തന്നെ വേഷ്ണുരുടെ ഭാര്യയോട് 'എനിക്കിന്നു ജോലിത്തീരക്കുള്ളതുകൊണ്ടു വരാൻ സാധിക്കില്ല'ന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഈ ഉപദ്രവമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഡാക്ടർ—ഓ. അത്ര കലശലായ മര്യാദക്കുറവൊന്നുമില്ല. 'അതിനെപ്പറ്റി എന്നാ ഇത്ര വിചാരം. പിന്നെ കാണുമ്പോൾ മാപ്പുചോദിച്ചാൽ മതി. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കെന്താ വരാൻ വെച്ചായ. വത്ര. നിങ്ങൾ നല്ല ആളാണ്.' എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

പണിക്കർ പോവാൻ മടിക്കുന്നതിനുള്ള ശരിയായ കാരണം ഡാക്ടറോടു പറവാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടു 'കറച്ചു ഗൌരവമായ ജോലിയുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഡാക്ടർ—'ആ ജോലി നാളെയുമാ. ഇന്നു വരാതെ കഴികയില്ല. എങ്ങിനെയെങ്കിലും വരാൻ നോക്കണം.' എന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

താൻ എന്തെങ്കിലും പാഞ്ഞോളുത്താൻ വരില്ല എന്നു പറഞ്ഞു പത്രാധിപർ ഇരുന്നു. എന്നാൽ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ തനിച്ചിരുന്നു മുഷിഞ്ഞു. പിന്നെ 'കോലാഹല'ത്തിന്റെ ആ ലക്കത്തെപ്പറ്റി സുന്ദരിയുടെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നറിവാൻ ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുഖ്യമായി 'ഉത്തമസ്ത്രീധർമ്മം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി അവൾ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു എന്നും ആ ഉപന്യാസം വായിച്ചതിനു ശേഷം അവളുടെ വിചാരം ഏതുമാതിരിയായിരിക്കുമെന്നും തനിക്കറിയാണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു പത്രാധിപർ അവരുടെ വീട്ടിലേക്കു പോവാൻ തീർച്ചയാക്കി. അദ്ദേഹം അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഡ്രായിങ്ങ് റൂമിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാച്ചു കഴി

ഞ്ഞപ്പോൾ സുന്ദരി അവിടെക്കു കടന്നുവന്നു. പുഞ്ചിരിയോടു കൂടി വന്ദനം പറഞ്ഞിട്ടു 'നിങ്ങളെ കണ്ടതു വളരെസ്സന്തോഷം. നിങ്ങൾ വരില്ലെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അച്ഛനും അമ്മയും ഒരു തോട്ടം നോക്കുവാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ വരില്ലെന്നും നിങ്ങൾക്കു വളരെ ജോലിയുണ്ടെന്നും ഡാക്ടർ ശിവനും പറഞ്ഞു. പുതിയ ഉപന്യാസം വല്ലതും ആയിരിക്കും അല്ലേ?'

പണി—അതെ. ഇല്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്—

സുന്ദ—ശരി. മനസ്സിലായി. ഞാൻ നിങ്ങളോടൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. 'കേരളകോലാഹല'ത്തിനു വേണ്ടി നിങ്ങൾ ഒരു ദിവസം എത്ര സമയം ചിലവാക്കുന്നുണ്ട്?

പണി—എന്റെ എല്ലാസ്സമയവും ചിലവാക്കുന്നു. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെ അതിനുവേണ്ടിയാണ്.

സുന്ദ—അതല്ലെ സുഖം. അതുപോലെ ഞാനും രാവു പകലും ലേഖനമെഴുതുന്നതിൽ ചിലവാക്കിയാലെ എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളോടങ്ങിനെ പറയുന്നതു സാഹസമല്ലേ?

പണി—എന്താ?

സുന്ദ—നിങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള 'ഉത്തമസ്ത്രീധർമ്മം' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ ഗുഹഭരണം നടത്തുന്നതു സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാന കടമായെന്നും ഗുഹത്തിലുള്ള ബന്ധുക്കളോടു ചേർന്നു സ്വന്തം നോക്കത്തെ ദിരിന്ദന്മാർ, രോഗികൾ മുതലായവരെ സഹായിക്കുന്നതു സ്ത്രീകളുടെ ഉത്തമകൃത്യമാണെന്നും നിങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നുന്നു.

പണി—നിങ്ങൾ ആ ഉപന്യാസം മുഴുവൻ വായിച്ചു അല്ലേ?

സുന്ദ—ആക്ഷേപമുണ്ടോ? ആ പത്രം ഏ

വൻ വായിച്ചു. ഇന്നലെ രാത്രി അതു വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ ഉണർന്നപ്പോൾ മെഴുതിരി കത്തി അവസാനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു പടന്നുകുത്തുന്നതു കണ്ടു വളരെപ്പേടിച്ച്.

പണി—ഒന്നും തീർപ്പിട്ടില്ലല്ലോ?

സുന്ദ—അപ്പോൾ കുട്ടിലിന്നു തീർപ്പിട്ടില്ല. ഞാൻ ദഹിച്ചുപോയിരുന്നവകിൽ പല വസ്തുക്കൾപത്രങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധമാവുന്ന എന്റെ മരണവർത്തമാനം നിങ്ങളുടെ 'കോലാഹല'ത്തിന് ഒരു നല്ല വരസ്സമായി ഉപകരിക്കുമായിരുന്നു.

ആദ്യം ഇതിന്നു തക്കതായ മറുപടി യൊന്നും പത്രാധിപർ തോന്നിയില്ല. അല്പം ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരു ഉപമ തോന്നി, അവർ പ്രസ്താവിച്ച മെഴുതിരിയിലെ മെഴുപോലെ സൗകുമാര്യവും അതിന്റെ പ്രകാശംപോലെ ശോഭയുമുള്ളവളാണ് അവളെന്നു പറയാൻ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ അവരെ കുറെ ചിരിച്ച് 'മലയാളലേഖനങ്ങളിൽ നിങ്ങൾക്ക് അത്ര പ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നും എഴുതാത്തതെന്താണ്?' എന്നു ചോദിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

സുന്ദ— ഞാൻ എഴുതിയാൽ ആർ വായിക്കും. ആദ്യം തന്നെ അത് അച്ചടിക്കുന്നതാണോ?

സുന്ദരി ഗുപ്തമായി എഴുതിയിരുന്നവോ എന്നു പത്രാധിപർ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു നോട്ട് ചോദിക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ അവരുടെ സഭാഭരണം മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ചെറുകഥകളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു.

പണി— നിങ്ങളുപകാരം എല്ലാമാസങ്ങളിലും ഓരോ വെറിയ കഥകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു നല്ല കഥകൾ

കിട്ടുന്നത് ആവശ്യമാകയാൽ പത്രാധിപർ വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കുണ്ടാകാറുണ്ട്.

സുന്ദ— എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ കഥകൾ എഴുതാറുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ള കഥകളിൽ ഒന്ന് ഇപ്പോൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. അതു വേണമെങ്കിൽ നോക്കാം.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ആവശ്യം വരുമെന്നു പത്രാധിപർ മുമ്പ് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കഥകളുടെ പ്രസ്താവംകൂടി ഉണ്ടാവില്ലായിരുന്നു. 'പത്രാധിപന്മാരും തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ നൂതനഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കുണ്ടായ പല ചെറുകഥകളും എനിക്കു വായിക്കേണ്ടിവരാറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഒരു മാസത്തെ അവധിയെടുത്തിട്ടില്ലെ ഞാൻ ആനന്ദപുരത്തേക്കു വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും ഈ ഉപദ്രവം തന്നെയോ? 'എങ്ങിനെയായാലും ഒഴിച്ചു വിടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.' എന്നിങ്ങിനെ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു 'നിങ്ങൾ എന്തു തന്നാലും നോക്കാം' എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

സുന്ദ— അതിനെപ്പറ്റി ആനന്ദമായ അഭിപ്രായം എങ്ങനാടു പറയാം.

പണി— ഓ അങ്ങിനെ തന്നെ.

സുന്ദ— എഴുതിയ ആൾ എന്റെ സ്നേഹിതനാണെന്നു വിചാരിച്ചു നിങ്ങൾ ഒന്നും കേട്ടില്ല വെക്കരുത്.

പണി— അത് അറിഞ്ഞാണെന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ വാസ്തവമായ അഭിപ്രായം പറയാം.

സുന്ദരി ഉടനെ ആ കഥ എടുത്തുകൊണ്ടു വരുവാൻ പോയി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭംഗിയിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള വെള്ളക്കടലാസ്സിൽ എടുത്തുഭാഗത്ത് ഒന്നും എഴുതാതെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു മാത്രം നോട്ടമായി എഴുതി മുകളിൽ ചുവന്ന പട്ടുറുത്ത്

കൊണ്ടു തുന്നിക്കെട്ടിടുള്ള ഒരു കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നു പണിക്കർ കൊടുത്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ 'ആനന്ദഗ്രന്ഥകത്താവോ' എന്നു പണിക്കർ ചോദിച്ചു.

സുന്ദ— അതെ. അതു നിങ്ങൾ എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?

പണി— പുതുതായി എഴുതുന്നവർ തങ്ങൾ എഴുതുന്നതെല്ലാം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജാഗ്രതയായി എഴുതിത്തീർക്കും. പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കയ്യെഴുത്തു സാധാരണയായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പത്രാധിപന്മാർ സാധാരണയായി നോക്കുന്നതു പോലെ എഴുതിയ ആളുടെ പേരിവാൻ വേണ്ടി ഭട്ടപ്പുത്തേ ഭാഗം നോക്കി. അവിടെ യാതൊരു പേരും കണ്ടില്ല. കഥയിലുള്ള അനുരാഗികൾ തങ്ങളുടെ ജീവനെ കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ആ ഭാഗത്തെ കുറച്ചു നോക്കി. എന്നെന്താൽ ആനന്ദലേഖകന്മാർ പലരും തങ്ങളുടെ നായികനായകന്മാരെ ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ സമ്മതിക്കാറില്ല. എന്നാൽ ഈ കഥയിലെ അനുരാഗികൾ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പത്രാധിപർ അതിൽ ആഗ്രഹം തോന്നി. ഒരു സമയം സന്ദരിയാണോ എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയപ്പെട്ടുണ്ടായി. കൂടുതൽ എഴുത്തുകാർ പലരും തങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം ഒരു വിശ്വസ്തൻ എഴുതിയതാണെന്നു നിലയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ച് 'ഇത് ഇന്നു ഞാൻ മാത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി എനിക്ക് തോന്നുന്ന അഭിപ്രായം നാളെ പറയാ' എന്നു പറഞ്ഞു. പലവിധത്തിലും അതു സന്ദരി എഴുതിയതാണെന്നു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എടുത്തു പറയാൻ വേണ്ട പദങ്ങൾ ആ ലേഖനത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു.

‘സ്നേഹിതന്മാർ എഴുതുന്നതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയുന്നതു നിത്യകർമ്മമായല്ലോ’ എന്നു പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പിന്നെ പേപ്പർ മുതലായവർ കാരോരുത്തരായി വന്നുചേർന്നു. ചായകുഴിഞ്ഞു നോക്കുവാൻ പാവമാൻ തുടങ്ങി, പുറത്തേക്കു പോകുവാൻ പ്രസ്താവമേ ഉണ്ടായില്ല.

പത്രാധിപർ മാത്തിൽ ചെന്നു ഉടനെ കഥ വായിച്ചു. വായിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വലുതായ ഒരു തൊറിയാണെന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആദ്യം വിചാരിച്ചതുപോലെ പുതുതായി എഴുതുന്നവർ തുടങ്ങിട്ടുള്ളതല്ല. പഴക്കത്തോടുള്ള ലേഖകന്റെ വാക്ചാതുര്യം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. എഴുതിട്ടുള്ള സന്ദരിയല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ഇതെഴുതിയ ആളെ അറിവാൻകൂടി സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇത്രകാലം പത്രാധിപരായി ഇരുന്നിട്ട് എത്ര ഫലമാണെന്നു പണിക്കർ തോന്നി. എന്നാൽ ആളുടെ പേർ ഉറപ്പിച്ചറിവാൻ വളരെ പ്രയാസം വേണ്ടിവന്നില്ല. നേരത്തോളമെന്നു വെച്ചു പറഞ്ഞു. അയാളെക്കണ്ടിട്ടില്ല. ബാലനെല്ലുമാണ് താമസമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ പലതും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടുള്ള നല്ല ലേഖകന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നു അറിയാം. ആൾ ചെറുപ്പക്കാരനായതുകൊണ്ട് എഴുത്തിൽ പല കുറവും ഉണ്ടെന്നില്ല. കാലക്രമംകൊണ്ട് ഒരു നല്ല ലേഖകനാവും. എന്നിങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം ആ കഥയെപ്പറ്റി സന്ദരിയോടു സ്തുതിച്ചു പറഞ്ഞു. ഒന്നു രണ്ടു ദിക്കിൽ ചില തെറ്റുകൾ എടുത്തു കാണി

മുഖമകിലും ആകപ്പാടെ വളരെ സ്തുതിച്ചു. പിന്നെ—

പണി—ലേഖകൻ വളരെ ചെറുപ്പമാണോ?

സുന്ദ—അതെ, എന്തെന്നു കാൾ കറച്ചു പ്രായം കൂടും.

പണി—അയാൾ നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും അടുത്ത സ്നേഹിതനെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

സുന്ദ—അതെ.

ഈ മറുപടി പണിക്കർക്കു ചിടിച്ചില്ല. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്തി സ്രസ്തം ചെറുപ്പക്കാരനും തമ്മിൽ അടുത്ത സ്നേഹം എന്നു ഉണ്ടാവാൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം.

പണി—അയാൾ എഴുതിട്ടുള്ള കേരളം പ്രബന്ധം കൂടി കിട്ടുമോ?

സുന്ദ—എന്തു അതു നിങ്ങൾക്കത്ര മനോഹരമായിട്ടുണ്ടോ?

പണി—മനോഹരമായിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം.

സുന്ദ—ശരി, ഇതു കൂടാതെ ഒന്നോ രണ്ടോ പുസ്തകങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാം.

പണി—അയാളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പക്കൽ അധികം ഇരിപ്പുണ്ടോ?

സുന്ദ—ഉവ്വ്. എന്റെ പക്കൽ വളരെ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം പുതുതായി ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതിയാൽ അത് എനിക്കു വായിപ്പാൻ അയയ്ക്കാറുണ്ട്.

ഇവർ ഇങ്ങിനെ സ്നേഹമായിരിക്കുന്നത് ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്നു പണിക്കർ വിചാരിച്ചു. പിന്നെ—അയാൾ എഴുതുന്നതാണ് നിങ്ങൾ പ്രധാനമായി വായിക്കാറുള്ളത്?

സുന്ദ—അങ്ങിനെയാണല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം എഴുതുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ ഞാനാണ് മുമ്പിൽ വായിക്കാറുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കൻ പ്രബന്ധങ്ങളെ എന്തെന്നാൽ അധികം വേറെ ആരും സ്തുതിക്കില്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നത്.

പണി—അയാളുടെ പേര് എനിക്കു കേൾക്കാമോ?

സുന്ദരി അല്പം ആലോചിച്ചു. ശങ്കരനാരായണവൈദ്യൻ എന്നു പറഞ്ഞു അതുപറഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ മുമ്പം ലജ്ജകൊണ്ടു ചുമന്നു. പത്രാധിപർ തന്റെ സ്നേഹിതനെ ഓരോ പ്രസന്നിച്ചു. പിന്നെ അവർ—വൈദ്യൻ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി, അപ്പോൾ അയാൾ പുതിയതായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഭാരതീയ' എന്ന കഥ അഭിപ്രായത്തിനായി ഞങ്ങൾക്കു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു. അതു മതൽ പിന്നെ പലപ്പോഴും വൈദ്യന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി പത്രാധിപർ സുന്ദരിയോടു ധാരാളമായി തക്കിച്ചു വന്നു. അവർ ആ ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനെ ദൈവത്തെപ്പോലെ വിചാരിക്കുന്നു എന്നു പണ്ടുകൾ ധരിച്ചു. അപ്പോൾത്തുടങ്ങി ആ വൈദ്യന്റെ പേരിൽ പണിക്കർക്കു കലശലായ ദേഷ്യവും എന്തു നിമിത്തമോ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു.

'സുന്ദരിയെ തനിക്കു വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോടു ഡാക്ടർ ശിവറാം ഇതുവരെ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ പേഷ്വാ രവർകൾ മതലായവർ സംശയം കൂടാതെ അനുവദിക്കും. ഈ സംഗതി കറച്ചുടിവസ്ത്രത്തിനടുത്തു ധാരാളം വെളിച്ചമായിട്ടുണ്ട്.' എന്തെന്നാൽ പണിക്കർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു വെങ്കിലും ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതി അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ മനസ്സാധമ്യയൊക്കി, ഈ

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ ആശ്ചര്യമുണ്ടായി.

പത്രാ—‘ഭാരതീഭായി’യുടെ അഭിപ്രായമോ? ഭാരതീഭായി നിങ്ങളെപ്പറ്റിയ രഹസ്യത്തിന്നു എന്നാ ബന്ധം?

ഡാക്ടർ—വളരെ അടുത്ത ബന്ധം. ഞാൻതന്നെയാണ് ശങ്കരനാരായണന്റെ വ്യക്തി.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ ആകാശത്തുനിന്നു താഴത്തെക്കു വീണതുപോലെയാക്കി. ‘നിങ്ങളു?’ എന്നു ചോദിച്ചു.

ഡാക്ടർ—അതെ. ഞാനേതെന്ന നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ ശങ്കരൻ ശിവനാണെന്നും, നാരായണനും രാമനും, വൈദ്യനും ഡാക്ടറും ഒന്നാണെന്നും.

പത്രാധിപർ—സ്നേഹിതനായ നിങ്ങളാണോ? എന്നു വീണ്ടും ആശ്ചര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു വാലയക്കാരനെ വിളിക്കുന്ന മന്ത്രി അടിച്ചു. അവൻ വന്നപ്പോൾ കമ്പിമാറും കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. ശിവാം ഇല്ലാതിൽ താമസിച്ച കാലത്തു ബ്രിട്ടീഷ് മൃ

സ്തത്തിൽ പോയി അവിടെയുള്ള അന്നകം പഴയ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വളരെ ശുദ്ധമായി വായിച്ചുവെന്നും പിന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങി എന്നും തന്റെ ആദ്യത്തെ പുസ്തകത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ‘കേരളകോലംമല’ത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഈ വർത്തമാനം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ സ്നേഹിതനാണെന്നുള്ള സംഗതി ആ അഭിപ്രായത്തെ ബാധിച്ചുകൊള്ളാ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഇതുവരെ പറയാഞ്ഞതെന്നും പത്രാധിപർക്കു പറഞ്ഞു. ശിഷ്യൻ കമ്പിമാറും കൊണ്ടുവന്നു. തലാളിൽ അയച്ച ഫ്രീഡ് അയച്ചപ്പോൾ പാടിപ്പോന്നു അതിന്നു പകരം വേറെ ഒരു വിഷയം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും പത്രാധിപർ മനോജ്ജ്വല കമ്പിയടിച്ചു. സുന്ദരിയേയും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ കാഴ്ച അനുഭവമായിപ്പോന്നില്ല.

വി എം. എൻ.

വിഭവസംഭാവനാവിത

(ചൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു.)

ഒരു സമുദായം തന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭിപ്രായമുണ്ടാവാതെയാകുന്നതെന്നു ചെങ്കിൽ വിഭവസംഭാവനാവിത പ്രശംസാമൂലമായ യശസ്സും ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ധനലാഭമുണ്ടാവാതെന്നു ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടാകുന്നു വിദ്യാഭിപ്രായം ആഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നത്. ആഗ്രഹമാണു വിദ്യാഭിപ്രായം ധനകാരണമായിട്ടുള്ളത്. അദ്വൈതസം

കർമ്മം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ആഗ്രഹമുണ്ടായതിന്നു ശേഷമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു വിഭവസംഭാവനാവിത ആഗ്രഹമുണ്ടാവാത്തുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

1. സംഭാവനാർഹവിദ്യാർത്ഥികൾ— ഭൂമി, വേദങ്ങൾ, ശ്രോതം, സ്മാരകം, തർക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം, സാഹി

ആശ്രമം, തന്ത്രം, മന്ത്രവാദം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം ഈ പാഞ്ഞ വിഷയങ്ങൾക്കാണ് സംഭാവന കൊടുക്കേണ്ടത്.

൨. വിദ്യാതല്പാദനം രണ്ടുവിധമാണ് — വിദ്യാസിദ്ധന്മാരും വിദ്യാത്മികളും. വലുതായൊരു പേര് സിദ്ധിക്കത്തക്ക വിദ്യയെ സമ്പാദിച്ചവരാകുന്നു വിദ്യാസിദ്ധന്മാർ. അവർ അഭ്യാസത്തിന്നു ബലവും അതിൽ ആഗ്രഹവും അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞവരായിരിക്കും. അഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ബലവും ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായുന്ന പ്രാപ്തക്കാരാണ് വിദ്യാത്മികൾ. ഈ രണ്ടു വകക്കാർക്കു യശസ്സാ ധനലാഭവും സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രശംസാപൂർവ്വമായി ഒരു സംഭാവനയും സദ്വിഹിക്കാറും യോഗക്ഷേമസമുപകരണങ്ങളാകേണ്ടതാണ്. അതിൽ വിദ്യാസിദ്ധന്മാർ പരീക്ഷായോഗ്യന്മാരല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് കാരോ വിദ്യകളിൽ അത്യുത്തമനായ ഒരുവനെ മാത്രം അഗ്രഗണ്യത വർത്തേണ്ടതിന്നു പതിപ്പത്തുകാല്പം കൂടുമ്പോൾ ഒരു സംഭാവന കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാത്മികൾ പരീക്ഷാർഹന്മാരാകുകൊണ്ട് അപകടം കൊല്ലത്തോറും പരീക്ഷിച്ച യഥാവിധി സദ്വിഹിക്കാറുമാത്രം അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായിരിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം യോഗക്ഷേമസമുപകരണങ്ങളാകുന്നു. നന്മു നിരീമാരല്ലാത്ത അന്യജാതിക്കാരും സംഭാവനയ്ക്കും പരീക്ഷയ്ക്കും യോഗ്യന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩. ഇപ്രകാരം വിദ്യാന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതിലേക്ക് അഞ്ചിൽ കറുത്ത ഒരു അംഗങ്ങളോടുകൂടി ഒരു സംഘം എപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അതു കൊല്ലത്തോറും മാറുകയും വേണം. അതിൽ ഒരുവർ സം

ഘം കൂട്ടുവാൻ സംഘത്തിൽ അനുവദിച്ച കാര്യം നടത്തുവാനും ഉള്ള അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഏജണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘത്തിന്നു വിദ്യാപരീക്ഷകസംഘം എന്നു പേർ നിശ്ചയിക്കണം. ടി സംഘത്തിന്നു ചില വിദ്യകളെ പരീക്ഷിച്ചാൽ ശക്തിപോരാത്ത പക്ഷം അപ്രകാരമുള്ള ശക്തി പരപൂർണ്ണമായി പ്രത്യേകസംഘം ഏർപ്പടുത്താനുള്ള അധികാരം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘത്തിന്നു നിരാക്ഷേപമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത സംഭാവന നടത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന മയ്യോദയം അവിധു പാമെ നല്ല പേരും ഉള്ള അംഗങ്ങളായിരിക്കണം. ടി സംഘത്തിൽ നന്മു നിരീമാരല്ലാത്ത അന്യജാതിക്കാരെ ചേർക്കുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടാവരുത്. ടി സംഘത്തിന്റെ നടവടിനിയമം നിർമ്മിച്ചാനുള്ള അധികാരം സംഘത്തിന്നു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഏജണ്ടിന് ഒരു സംഖ്യ പ്രതിരോധമായും കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘം ദൈവഗത്യാ റഹിച്ചുപോയി എങ്കിൽ അതിനെ ഏർപ്പടുത്തേണ്ട അധികാരം ഭരണസമുച്ചയം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

൪. സംഘനടവടി — മകരമാസത്തിൽ ഒരു യോഗം കൂടുക. അതിൽ വെച്ചു പാസ്സാക്കേണ്ടത് — പരീക്ഷയുടെ ദേശകാലങ്ങളേയും നീതിയേയും അതാതു വിദ്യകളുടെ പരീക്ഷകന്മാരെയും തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്ന വിദ്യാത്മികൾ ചെയ്യേണ്ടതും താഴെ വിവരിക്കുന്നതും ആയ നടവടിയേയും തീർച്ചപ്പെടുത്തുക. വിദ്യാത്മികൾ ഇന്നു വിഷയത്തിൽ പരീക്ഷയ്ക്കു തന്നെ ചേർക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയും കേറപ്പുക പരീക്ഷപിസ്സാ കൂടി മീനം മുപ്പതാം തിയ്യതിക്കുള്ളിൽ ഏജണ്ടിന് എത്തിച്ചുകൊടുത്താൽ അതുപ്രകാരം പാസ്സാക്കി ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക.

ക. മേടത്തിൽ ചോട്ടുകുടലുണ്ണു തെ
യ്യാക്കുകയും മിഥുനം മുപ്പതാം തയ്യതിക്കു
ള്ളി പരീക്ഷാസ്ഥലം മുതലായ വിവിധ പ്ര
സ്ഥലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ന. കക്കിടകം മുപ്പതാംതയ്യതിക്കു
ള്ളി പരീക്ഷായോഗ്യമായ വെട്ടാത്മി
കളെ പരീക്ഷിച്ച് രണ്ടോ മൂന്നോ ക്ലിസ്സാ

ക്കി തിരിച്ചു സദ്വിഹിക്കാൻ കൊടുക്കുകയും
വിദ്യാസംഗ്രഹമാ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട കാ
ലമാണെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഭരണസഭ
യ്ക്കു വിപ്പോട്ടു ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ട വിവരം ചി
ങ്ങം മുപ്പതാംതയ്യതിക്കുള്ളിൽ പ്രസിദ്ധ
പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ചെറുകുന്നത്തു നിലകണ്ണൻനമ്പൂരിരി.

കാമദഹനം

ഹാഹരശിവകൃഷ്ണമമ്മട്ടലർചങ്ങാൻ
പെട്ടതിൻമുഖമമ്മട്ടപ്പോലാണിമാർ പെട്ട
ഴൽപാടുവാൻതീർത്തവർ വേലനൽപ്പുത
കും കൂതലുംചാഞ്ഞെഴുകുകയും കാന്തി
കെട്ടുകനംതാലിയുംതോടയും താവടംനല്ല
പൂവാടയുംചാത്തി മേളംകലൻള്ള നീലേ
ക്കുന്നാനാമൊരണങ്ങൾ ചൊല്ലാത്തുനാ
ണകലൻനമേ തങ്ങളേപാകവല്ലാ
ത്തു ചെന്നുപാഞ്ഞും കന്ന കെട്ടിവിന്നും
മടിക്കുന്നു തില്ലിനി മാരപ്പടയ്ക്കെന്നു മാലിം
ഗനത്തികലൻപുനതുണ്ടെന്നു മാചുഞ്ച
നം ചെറാരിക്കുന്നതില്ലെന്നു മാറോട്ടമേ
ചെന്നിന്നങ്ങുതില്ലെന്നു മാവോളമേവേ
ണ്ടിതയ്മന്നമുക്കെന്നു മിപ്പാഴ്ത്തിലേതും തരേ
ണ്ടിചമറാന്നു മേതേനു മൊട്ടൊട്ടുനൽ
കാണിനക്കെന്നു മെല്ലാരൊട്ടംചെന്നിരന്നും
കരഞ്ഞു കന്നുകെട്ടുപിൻവാങ്ങി വിററുണ്ടി
രിന്നും തദാ താലിവിഹീടിനാൻ വേലകൊ
ണ്ടിടിനാൻ മാലരീമാലികാതാവടം വിററു
പൂവാടകൊണ്ടിടിനാൻ കാവികഗ്രാംഗിക
ത്തക്കരിക്കങ്ങു മഞ്ജുക്വണൽകകുന്നംവി
റാതും കുറുക്കുണ്ടോ തദാ ചൊന്നരഞ്ഞാൻ
കൊടുത്തെന്നുകൊണ്ടിടിനാൻ കാവിക
ണ്ണാടിവിററങ്ങു പിണ്ണാക്കുകൊണ്ടിടിനാൻ

കട്ടിൽവിററീടിനാൻ മെത്തവിററീടിനാൻ
എതുമില്ലാത്തതിരന്നാകുന്ന വേലചെയ്തും ത
ദാ കണ്ടവന്നുക്കളാകുമെന്നും തുകിൽ
പ്പെട്ടകത്തിൽ തന്നെക്കൂട്ടമിട്ടോറിയാൻ വട്ട
വാടകൊക്കയും ചുട്ടുവോ കട്ടിതെന്നതാ
കൂട്ടനിറിക്കുറപ്പെൺകലാ മോരുവൽക്കുന്ന
തും ചോറിരക്കുന്നതും വട്ടുകെട്ടുന്നതും കൊ
ട്ടുകുന്നതും നന്നുവാൻപെട്ടവാനെന്നു ന
ല്ലാർകലത്തെപ്പഴിച്ചും മഹാലോകർ പപ്പെ
ന്നതേച്ചുതടിച്ച് മലക്കുന്ന മൂന്നങ്ങുകാച്ചിടി
ലാം പണ്ടുനന്നോടിരന്നിട്ടുകൂടാത്ത തി
നിന്നെടോകാലമുണ്ടോ വെളുത്തായപ
ല്ലം ചവന്നോരുചുണ്ടും പുഴുപ്പാൻതുടങ്ങുന്ന
പുണ്ഡാടുപോലെ വെറുക്കുന്നിതങ്ങൾക്കു
വോ വോ ചെളിച്ചത്തു നിന്നെന്നിവണ്ണം
ചെടിഞ്ഞെന്നുവേണ്ടാ വശംകെട്ടതാമല്ല
ചൊല്ലിപ്പുവാൻ.

സാരസ്വത്തിനൊന്നൊരുത്തനമിരി.

പ്പിലാരുമമ്മനകാ.

ഗാരോലുരണിപ്രവാളമുതരെ.

ചൊല്ലുതമില്ലാരുമേ

പാരൽകി. ത്തമി. കത്തമന്നവർമരി.

ചുരുക്കമല്ലാ ചിന്ത

നാലിന്നാകുമ്പോലുമില്ലാപാലാ.

കാധീശശ്രംഗാടകേ.

കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം* പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്

പേരുവെച്ചുതന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ ദേശഭേദംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭാഷാഭേദങ്ങൾ മംഗളോദയഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ മാറ്റം ചെയ്യുന്നതിൽ പത്രാധിപരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾ കാണിക്കുവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിനുള്ളകാരണം ഈ വക ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഈ മാസികാമുഖേന തന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി കുമ്പ്പെടുത്തുവാൻ വായനക്കാർക്ക് അവകാശം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരമാകുന്നു.

മം-പ-

എനിക്ക്, കേരളസാഹിത്യചിന്തയിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യാൻ അവകാശവും അനുവാദവും ലഭിച്ചതാണെന്നും, കേരളഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തികളിൽ നിന്ന് എന്നെ ബഹിഷ്കരിപ്പാൻ യാതൊരാൾക്കും യാതൊരു അധികാരവും ഇല്ലാ എന്നും വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം, തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥനായ ശങ്കരമനോൻ അവർകൾ 'കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം'ത്തിന്റെ 'പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്' എന്റെ അഭിപ്രായത്തിനായി സദയം അയച്ചു തന്നിരിക്കുന്നത്. മലയാളഭാഷയിൽ അമൂല്യങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു മലയാളപായനക്കാരുടെ ചൊതുരവയറും, അധ്യേതാക്കളുടെ പ്രത്യേകിച്ചും, കൃതജ്ഞതയെ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന മേല്പടി ബുക്കുഡിപ്പോപ്രവർത്തകന്റെ ഈ ദയയ്ക്കു, ഞാൻ, പത്രാധിപന്മാർ പായാറുള്ള രൂപചരികമായ നന്ദിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു പകരം, യഥാർത്ഥമായ ഉപകാരസ്മരണയെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഈ അവസരത്തെ വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു- എന്നാൽ, ധർമ്മരാജ്യകാര്യാലയങ്ങളിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം

ചെയ്ത 'മംഗളോദയം'ത്തിലല്ലാ പരിണമിച്ചതെന്നിരിക്കുന്നതും, സാഹിത്യസാമ്രാജ്യകാര്യാലയങ്ങളിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് ഒരു 'സ്വദേശാഭിമാനി'യിൽ അകൃത്യകാരിതയെ ആരോപിപ്പിക്കുകയല്ലെന്നു സമാധാനപ്പെടുന്നതിനാൽ, പ്രകൃതകൃതിയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ പായാമെന്നതന്നെ ഉറക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും, ഈ 'പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിന്റെ' പറ്ററി ഗുണദോഷവിമർശനം ചെയ്യാൻ ചെറുതായൊരു കടമ. ഉണ്ടെന്നും ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഏകദേശം ആറു കൊല്ലം മുമ്പ്, കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ഠിപുത്രിക മോത്സവവേളയിൽ, തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു സഭാഭാരതത്തിൽ വെച്ചു, തിരുമനസ്സിലെ സാഹിത്യപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ, അപ്പോൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊടുത്ത് എറഞ്ഞായിട്ടില്ലാത്ത വി. ജി. രാമയ്യരവർകളുടെ 'ഭാഷാശാകുന്തളം' തിരുമനസ്സിലെ ശാകുന്തളരഞ്ജനയും രമ്മിൽ തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ, തിരുമനസ്സിലെ രഞ്ജന 'സാഹിത്യതത്വ'മായിപ്പോയി എന്ന ആക്ഷേപത്തെ പരിഹരിച്ചു കണ്ണാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ രഞ്ജനയെ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു പ്രസ്തുതയുടെ

* ശാകുന്തളം പുതിയ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു അഭിപ്രായം ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന മാർ വിരൂപണ അർപ്പണ ശേഷം വരുന്നതാകുന്നു.

ഗതി എന്നു കൂടി ഞാൻ കാക്കുന്നു. ബി. വി. ബഷെയ്‌പ്പോ പ്രവർത്തകൻ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന 'പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്' തിരുമനസ്സിലെ പദ്യവക്ഷ്യയിൽ തീർത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കും പ്രായ്‌നയുടെ ഫലം ഏതു വിധത്തിലുള്ളതാണെന്നു ശോധന ചെയ്യാൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കടമയെ നിരസിക്കുന്നില്ലാ.

ശാകന്തത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു വേണ്ട മാറ്റമാണ്. അല്പമെങ്കിലും അച്ചുകൂടം, പ്രകടനാധികൃതൻ, വ്യാപ്താനം ഇത്യാദി മാത്രമല്ലാ മാറ്റമില്ലാത്ത; പാഠങ്ങളിലും ഗണ്യങ്ങളായ ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ശാകന്തമെഴുതിയ കണ്ടോലിയാത്ത വിധം ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചു തീരൂ—ഇത്യാദി മുഖവുരയോടു കൂടിയാണ് പ്രസാധകനായ ഗുരുവർത്തൻ ഈ പുതിയ രൂപത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രസ്താവനയിൽ, ഗുരുശിഷ്യന്മാർ യോജിക്കുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. എന്നാൽ, ഗ്ലോകങ്ങളെ മാറ്റിയ കാഴ്ചയിൽ മാത്രമേ യോജിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തുള്ളൂ എന്ന് ആദ്യമെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. 'പാമ്പായാലും പഴകിയതു വന്ന്' എന്ന അഭിപ്രായപ്രകാരം പഴയ ഗ്ലോകങ്ങൾ കൈ തന്നെയേ സ്വീകാര്യങ്ങൾ ആകുന്നുള്ളൂ എന്ന് എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ലാ എന്നുള്ള വസ്തുത മുഖ്യ സൂചിപ്പിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഈ പരിഷ്കാരത്തിൽ ഗുരുശിഷ്യന്മാർ തമ്മിൽ ഭേദിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ പരിമിതമാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. ഈ ഭിന്നിപ്പു രചിതേത്താൽ വരുന്നതായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനപ്പെടാമെന്നുള്ളതും, പഴയ ഘട്ടങ്ങളിലും പുതിയ പരിഷ്കാരം സാമസമാധിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യസനിക്കാതിരിപ്പാൻ നിർബാധമില്ലാ. എന്താ

സംസ്കൃതബാലമായിരുന്നിട്ടുള്ള ഗ്ലോകങ്ങളെ അടിച്ചുടച്ചു വാർത്തിക്കൊണ്ടിട്ടു പാഞ്ഞിരിക്കുന്നാലും, മാറ്റം കൂടാതെ തന്നെ നിറുത്തിട്ടുള്ള ചില ഗ്ലോകങ്ങളോടൊപ്പം വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്ന മാറ്റ ചില ഗ്ലോകങ്ങളെ പദവും പാദവും മാറ്റി വേർപെടുത്തി വരുത്തിയതിന് എന്തെങ്കിലും സമാധാനം വിശേഷിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ, ഉചിതമായിരുന്നേനെ. പക്ഷേ, രചിതേത്താൽ കാരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അയ്യക്തമായിരിക്കാം. ഡി.കെ.സ്റ്റീബൻ പ്രഖ്യാതമായ പാലോരത്തി കഴിഞ്ഞ ചുമ്പനംപെണ്ണപ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ മാത്രം ആണ് രചിതേത്താൽ ചില ഗ്ലോകങ്ങൾ സമാധാനപ്പെട്ടു കൊണ്ടാൽ മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു. അതു മാത്രമല്ല, ഈ പതിപ്പിന്റെ വേർപാറ്റാത്തിൽ, രജമകർത്താവിനു പുറമെ, പ്രസാധകനും, അദ്ദേഹത്തിനും പുറമെ ഒരു അന്തർമുഖപ്രസാധകനും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഈ യോഗപാകഭേദങ്ങൾക്കു ചുമതലക്കാർ, ഇന്നതിന് ഇന്നു ആർ എന്നു, വേദവിചിത്രീയാണു രചിതേത്താൽ കാരണം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ മിക്കവാറും ദൃസ്താവ്യം ആയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയായാലും പാലകന്മാർ ക്രമത്തിലധികമാകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ദുഷ്ടം, ഈ പതിപ്പിൽ നന്നെ പതിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്നു ലക്ഷ്യമായി ചില പുറങ്ങളിൽ, പാഠഭേദങ്ങളെ ഗുണഗുണനിരൂപണം ചെയ്തും, ശുദ്ധി ചെയ്തും, ചില കടലാസുതുണ്ടുകൾ പാക്കുന്നതുമാണ്.

വശ്യവാക്കുകളായ കവികളുടെ ഗ്ലോകങ്ങളിൽ വല്ല മാറ്റവും വരുത്തുന്നതു സൗകര്യമായ കാര്യമല്ലെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണല്ലോ. മഹാകവികളുടെ കൃതികൾ

ഒരു പരിഷ്കരിച്ച വേഷം മാറുന്നതു, വിദഗ്ദ്ധനായ രത്നകാരന്മാർ പണി ചെയ്തിട്ടുള്ള നവരത്നവചിതങ്ങളായ പൊൻപണ്ടെടുത്ത അഴിച്ച പണിവാൻ ഉച്ചിയിക്കുന്നതിനൊപ്പമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. രത്നം ഏതു ചെറുതായിരിക്കട്ടെ; അതിന്റെ തേപ്പും പട്ടവും എങ്ങനെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ; അതിനെ ഒരു പൊൻപണ്ടത്തിൽ എത്ര സ്ഥാനത്ത് അമർത്തിയിരിക്കുന്നുവോ, ആ സ്ഥാനത്ത് അത് ഏറിയൊരു ചരിത്രത്തെ വചിപ്പുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. രത്നകാരന്റെ ജീവിതപ്പത്തി മുഴുവൻ അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു, വേണമെങ്കിൽ, പറയാം. അവന്റെ വളരെക്കാലത്തെ പഴമപരിചയം, കയ്യശേഷി, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം മുതലായവ, മഷിനോട്ടക്കാരന്റെ മഷിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്ന ഭവിഷ്യൽചരിതങ്ങളെപ്പോലെ, ആ രത്നത്തിന്റെ ആ സ്ഥാനത്തു നിഴലിച്ചു കാണുന്നതാണ്. രത്നകാരൻ ഏതു കാരണത്താലാണ് ആ രത്നത്തെ അതേ സ്ഥാനത്തു പതിച്ചത്, ആ രത്നത്തിന്റെ വലം മറിച്ചു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു കാരണമെന്ത്, അതിന്നു പകരം മറ്റൊന്നിനെ അവിടെ മാറ്റി വയ്ക്കാത്തതെന്തു, ചെമപ്പു കല്ലിരിക്കുന്നോടത്തു ഏതുകൊണ്ടാണ് വളരെ പരീക്ഷിക്കാത്തത്, എന്നും മറ്റും പല ചോദ്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി ഉള്ളെന്നതാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ആ രത്നങ്ങളെ പരിച്ചെടുത്ത പൊൻപണ്ടത്തെ അഴിച്ചു പണിയുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്ന ആൾ അതിന്റെ ആദ്യകർത്താവു തന്നെ ആകുന്നു എങ്കിൽ, തന്റെ ശില്പകലാകുശലതയെ അഭോഗമാകുവിധം തന്നെ പുതിയ പണ്ടത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സഹഗതി വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ, തേങ്ങളെ പതിയുന്ന

തു മാറ്റുപലതും, പല തരം അനുസരിച്ചു മാറുന്നതാണ്, ആദ്യകർത്താവു എത്രതന്നെ മേൽനോട്ടം വെച്ചിരുന്നാലും, ആതു തന്റെ സ്വകൃതിയൊപ്പമാകയില്ല എന്നതു നിസ്സന്ദേഹം തന്നെയാകുന്നു. മഹാകവികളുടെ കൃതികളെ അഴിച്ചു പണിയുന്നതും ഇപ്രകാരം അത്രെ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടേയും വാചകങ്ങളുടേയും സ്ഥാനാദിസംഗതികളിൽ ആ കവികളുടെ സാഹിത്യകലാവിദഗ്ദ്ധതയുടെ ഏതു മഹത്തായ ചരിതങ്ങൾ അതിസംക്ഷിപ്തമായി നിഗൂഢനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! അതിനെ താഴെത്തുറന്നു കൂടി അറിയാനും ഭാവിപ്പാനും കഴിയുന്നവെങ്കിലല്ലാതെ, മറ്റൊരാൾ അതിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം ചെയ്യുന്നതു, മെച്ചമുണ്ടാക്കുന്നതായി തന്നെയിരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പു പറയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. 'ഭക്ത്യാസേവികപൂജാൻ' എന്നു എഴുതിയാൽ 'ഭക്ത്യാ' എന്ന പദത്തെ പതിച്ചതു ലികയും മഷിയും ഏതു ചരിത്രവിശേഷത്തെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, ആ ചരിത്രവിശേഷമല്ല, 'പൂജാൻ' സേവിക ഭക്ത്യാ' എന്നെഴുതുമ്പോൾ, മറ്റൊരു സ്ഥാനത്ത്, അത്രെ പദത്തെ, പതിയുന്ന തുലികയും മഷിയും, നിഗൂഢനം ചെയ്യുന്നതെന്നു ചിലർ എടുപ്പം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ, വസ്തുത അതാണെന്നും, കേരളവർമ്മാ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രചിച്ച കേരളഭാഷായോഷയെ അണിയിച്ചിട്ടുള്ള നവരത്നവചിതമായ ഈ ശാകന്തളഭൂഷണത്തെ, പുതിയ പരിഷ്കാരമോടില്ല യോജിക്കുമാറ്, 'അഴിച്ചു പണിവാൻ' ചെയ്ത ഈ രൂപത്തിൽ, രത്നങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ഉള്ളി സ്ഥാനം മാറ്റി വെച്ചു തിരിക്കട്ടെ, മറ്റു ചിലതിനെ പരിച്ചുകൂട്ടിത്തുറന്നു നോക്കുന്നതിൽ വേറെ കൊണ്ടുവന്നു നിബന്ധിച്ചതിലാകട്ടെ; കേവലത്തിലാകട്ടെ, തേപ്പിലാകട്ടെ, മിനുക്കിലാകട്ടെ, സാഹിത്യകലയിൽ ഭിന്നമെങ്കിലും അതു ഭിന്നപരിശീലനക്കാരായും ഉള്ള മ

ററ ചിലർ കൂടെ 'കൈവെച്ചതു' നിമിത്തം പുതിയ ഭൂഷണത്തിന് ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഭംഗിയു മാറവും കറഞ്ഞു എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. 'ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ,' എന്നു വാചകത്തെ വായനക്കാർ പ്രത്യേകിച്ചറിയണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ചില ഷോകങ്ങൾ പല സംഗതികളിലും പുതിയ വേഷത്തിൽ തിളങ്ങിയും, മാറ്റ പലതും അതേപ്രകാരം മങ്ങിയും പോയിട്ടുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയ്ക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

സ്റ്റൗട്ട് (Stout) എന്ന മാനസശാസ്ത്രജ്ഞൻ, തന്റെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ, മാനസികമായ കല്പനാസൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, രണ്ടുമാതിരി സൃഷ്ടിക്കുള ഉദാഹരിപ്പാനായി 'സെബി' (Scribe) എന്നും ലെഗുവെ (Legouve) എന്നും പേരായ രണ്ടു നാടകകർത്താക്കന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. ചാക്ഷുഷവും (Visual) ശ്രോത്രവും (Auditive) ആയ ഈ രണ്ടു മാതിരി കല്പനാസൃഷ്ടികളും, ഇവർ ഒന്നുചേർന്നു നാടകമഴിയിക്കുന്ന സമയം, പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ലെഗുവെ തന്റെ ചങ്ങാതിയോടു പറഞ്ഞതാവാതു: — 'ഞാൻ ഒരു രംഗമെഴുതുമ്പോൾ കേൾക്കുന്നതു ഞാനും, കാണുന്നതു താങ്കളും ആണ്. ഞാൻ ഓരോ പദമെഴുതുമ്പോഴും ആ വാക്ക് ഏതൊരു നാടകപാത്രത്തിന്റേതോ അയാൾ സംസാരിക്കുന്നതു പോലെ എന്റെ ചെയിയിൽ പതിക്കുന്നു. എന്റെ തൂലികാഗ്രം കടലാസ്സിൽ പതിയു

മ്പോളുണ്ടായിത്തീരുന്ന നാടകപാത്രങ്ങളുടെ വാക്യങ്ങളുടെ പല വിധത്തിലുള്ള സ്വരങ്ങൾ തൂലികാഗ്രത്തിൻകീഴ് തന്നെ മുഴങ്ങുന്നു. താങ്കളോ, രംഗസ്ഥിതിജനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. താങ്കളുടെ നടന്മാർ താങ്കളുടെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ, നടക്കുന്നു; രംഗത്തിൽ പലതരം വ്യാപരിക്കുന്നു. ഞാൻ ശ്രോതാവും, താങ്കൾ ദൃഷ്ടാവും ആണ്.' ഇതിന്നു മറുപടിയായി ട്രൈസ്താഫ് പാഞ്ഞു: — 'ഞാൻ എഴുതുമ്പോൾ ഞാൻ എവിടെയാണെന്നു താങ്കൾക്കറിവുണ്ടോ? സദസ്യരിരിക്കുന്ന ശാലയുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്' — ഒരു നാടകഗ്രന്ഥത്തെ 'അഴിച്ചു പണിവാൻ' പുറപ്പെടുന്നവർ ഈ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരും പ്രകടിപ്പിച്ച കല്പനാസൃഷ്ടികളെ പ്രയോഗിപ്പാൻ സമർത്ഥന്മാരും സന്നദ്ധന്മാരുമായിരിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. നാടകം ശ്രാവ്യകാവ്യമല്ല, ദൃശ്യകാവ്യമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു, നാടകത്തിലെ ഷോകങ്ങളേയും മാറ്റം വേഷം മാറ്റിയെടുക്കുമ്പോൾ, മനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെ, നടന്റെയും സദസ്യരുടേയും നിലകളിൽ നിന്ന് അതിനെ ഗുണാഗുണനിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇതു കണ്ടായെ റെ ശ്രമാവഹവും, പരിചയത്താലല്ലാതെ സുലഭമല്ലാത്തതുമായ കാര്യമാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇതു ചെയ്തേ മതിയാവൂതാനും, ഈ നിർണ്ണയം ചെയ്ത നോക്കുമ്പോൾ ഈ പുതിയ വേഷത്തിൽ പലേ ഭാഗവും എങ്ങനെ തോന്നുന്നതാണെന്നു വഴിയേ പ്രതിപാദിക്കാം.

(തുടരും)

കെ- രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി- എ-

പലവക

ഈ ധനു ഞാനും തൃശ്ശിവപേരൂർ സർക്കാർ ഫൈസ്റ്റിൽ വെച്ചു ഡർബാർ മുഖാന്തരം കിള്ളിമംഗലത്തു നടവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിലെക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവമ്മ (ഭട്ടൻ) തമ്പുരാനും ബ്രദീഷ് പ്രതിനിധിയായിട്ട് നിന്നു മഹാമഹോ

പാല്യായ സന്നതം മദയം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു

൨. കൊല്ലംതോറും തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ചു നടത്തിവരുന്ന പ്രദർശനവും സ്റ്റാൾകളിലൂടെ കായികാഭ്യാസപരീക്ഷയും ഇക്കൊല്ലവും ശരിയായി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു.



तत्समुद्राधारणम् ।

निर्णयासिन्धौ तत्समुद्राधारणमुक्तम् ।

यथा— रामार्चनचन्द्रिकायां भविष्ये—

“शयन्याश्चैव बौधिन्यां चक्रतीर्थे तथैव च ।
शंखचक्रविधानेन बन्धिपूतो भवेन्नरः” ॥ इति ।

“अग्निहोत्रं यथा नित्यं वेदस्याध्यायनं यथा ।

ब्राह्मणस्य तथैवेदं तत्समुद्रादिधारणम्” ॥

इति पाञ्चपुराणे च । तत्प्रकारस्तु रामार्च-
नचन्द्रिकातो ज्ञेयः ।

पृथ्वीचन्द्रोदयादयस्तु—

“यस्तु सन्तप्तशंखारिलिंगचिन्हतनुर्नरः ।

स सर्वयातनाभोगी चण्डालो जन्मकोटिषु ॥

द्विजं तु तप्तशंखारिलिंगांकिततनुं नरः ।

संभाष्य रौरवं याति यावच्चन्द्राश्चतुर्दश” ॥

इति बृहन्नारदीयोक्तेः

“शंखचक्रार्चकं च नृत्तगीतादिकं तथा ।

एकजातेरयं धर्मो न जातु स्यात् द्विजन्मनः ॥

शंखं चक्रं मृदा यस्तु कुर्यात्तत्रायसेन वा ।

स शूद्रवत् बहिष्कार्यस्सर्वस्मात् द्विजकर्मणः ॥

यथा श्मशानजं काष्ठमनर्हिसककर्मसु ।

तथा चक्रांकितो विप्रस्सर्वकर्मसु गर्हितः” ॥

तथा—

“शिवकेशवयोरकान् शूलचक्रादिकान्द्विजः ।

न धारयेत् मतिमान् वैदिके वर्त्मेनि स्थितः” ॥

इति विष्ण्वाश्वलायनादिवचनात् ऋग्वेदा-

दिश्रुतीनामेतदर्थकत्वाभावादन्यासां च श्रुती-

नामसत्वाच्च चक्रादिधारणं शूद्रविषयमित्यूचुः ।

नित्यं चोदनार्थं निषिद्धमिति श्रीधरस्वामी । य-

द्यपि निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वात् विधिं विनाऽ-

पि तदयोगात् उपजीव्यविरोधेन तौ पशौ क-

रोतीविवत् विकल्पोऽयुक्तः तथापि ‘एकजाते-

रयं धर्मः’ इत्यनेन सामान्यवाक्येनोपसंहारात्

द्विजातिनिषेधो नित्यानुवाद इति तदाशयः । अ-

त्र शिष्टाचार एव सकलपाशनिस्सरणसूणि-

रिति संक्षेपः ।

हेमाद्रौ प्राग्यश्चित्ताध्याये तत्समुद्राधारणस्तत्-

प्रतिगृहीतुश्च प्राग्यश्चित्तमुक्तम् ।

वायुपुराणे—

“ब्राह्मणो यदि मोहात्मा तापयेद्वन्हिमुद्रया ।

न कर्माहो भवेदत्र स वै पाषाण्डसंज्ञितः” ॥

नारदीये—

“ब्राह्मणस्य तनुर्ज्ञेया सर्वदेवमयी यतः ।

सा चेत् सन्तापिता येन किं वक्ष्यामि महैनसम्”

ब्रह्माण्डे—

“चक्रांकिततनुन्ट्टा लिंगांकिततनुं तथा ।

जपेच्च पौरुषं सूक्तमन्यथा रौरवं व्रजेत्” ॥

लिंगपुराणे—

“चक्रशंखौ तापयित्वा यत्र देहे प्रदृश्यते ।

स जीवत्कुणपस्त्याज्यः सर्वधर्मबहिष्कृतः” ॥

आदित्यपुराणे—

“वेदेषु यज्ञभागेषु यस्य नास्त्यधिकारिता ।

स तापयित्वा चक्रादीन् धारयेत् स्वभुजद्वये” ॥

नृसिंहपुराणे—

“ब्राह्मणो मोहमापन्नो धारयेद्यदि मुद्रिकाः ।

तस्य दर्शनमात्रेण कुर्यात् सूर्यावलोकनम्” ॥

अग्निपुराणे—

“पूर्वजस्वतनुन्दग्ध्वा शंखचक्रादिभिः पृथक् ।

तस्यैव निष्कृतिर्नास्ति स्नानदानजपादिभिः ॥

केशानां वपनं कृत्वा पुनस्संस्कारमाचरेत् ।

गर्भगोळात् समृद्धत्वा गर्भाधानादिपूर्वकम् ॥

षोडऽऽवृत्यैव कृच्छ्राणां प्राग्यश्चित्तमुदीरितम् ।

अज्ञात्वा मुखजो यत्र मुद्रा दग्धेभ्य आदरात् ॥

सुवर्णमात्रसंप्राही प्राजापत्यं समाचरेत् ।

तदर्धेर्धं पुनः कृत्वा ह्यन्नमात्र उपोषणम् ॥

कृत्वा शुद्धिमवाप्नोति शुद्धिर्नान्यत्र दृश्यते” ।

हारीतस्मृती—

“देवानां च मनुष्याणां तथान्येषां च लाञ्छनम्

न कुर्यान्मोहतो वाऽपि यदि कुर्यात् पतत्यधः” ।

इत्यादि ।

इति कस्मिंश्चित् पुरातनग्रन्थे सन्दृश्यते ।

മംഗളോദയം മറയന്ന

പുസ്തകം ൩

കുമാരസം

പക്കം ൪

മംഗളം

അഞ്ചായ്കുതങ്ങൾനിമിച്വയുടെഗുണസംയോഗഭേദമത്താ,
ലഞ്ചു ചേന്തുള്ളദേഹോദയസിതമതിലൊപ്പന്തിരണ്ടാംനിവെക്കൽ
അഞ്ചാണെന്നുള്ളമോധംനിജവികൃതികളാൽതന്നെയൊക്കുട്ടുസാക്ഷാ.
ലഞ്ചുതാനായ്വളങ്ങുപരിണതപരമാത്മാവിനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.

പരിണാമം



ജ്ഞാനം, ക്രിയ, മം
ലം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു
വിധം വിഷയവ്യവഹാ
രങ്ങളെ സ്വീകരിയ്ക്കാ
തെ ഒരു മതവുമില്ല
ശാസ്ത്രവുമില്ല. ജ്ഞാന
ക്രിയാഫലങ്ങൾഇല്ലെ
ന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ
സിദ്ധാന്തം നിലനില്ക്കുന്നതുമല്ല. മതങ്ങളും
ശാസ്ത്രങ്ങളും അനേകമുണ്ടെങ്കിലും ആവയെ
ല്ലാം ദൈവതം, അദൈവതം എന്ന രണ്ടു
വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ദൈവ
തമതത്തിൽ കർതൃപ്രാപാരത്തിന്നു പ്രാധാ
ന്യം കല്പിക്കുന്നവരും പരിണാമവാദികളുമാ
ണ് പ്രമാണികളായി നില്ക്കുന്നത്. എ
ന്നാൽ പാണ്ഡ്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു സിദ്ധാന്ത

ങ്ങളും ദൈവതമതത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന കാ
യ്ക്കത്തിലെന്നതുപോലെ പാണ്ഡ്യസ്വരൂപത്തെ
പറയുന്ന കായ്ക്കത്തിലും വലിയ വ്യത്യാസ
മൊന്നും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സംഗതി
യെത്തന്നെ അല്പം വിശദമായി കാണി
യ്ക്കാം:—

കർതൃപ്രാപാരമെന്നതിന്നു കർത്താ
വു ചെയ്യുന്ന ക്രിയ എന്നാണല്ലോ യഥാ
ശ്രുതമായ അർത്ഥം. ക്രിയയെന്നത് ഒരുചേ
പ്പു അല്ലെങ്കിൽ ചലനം മാത്രമാകുന്നു. പൂ
ർവ്വസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വിഭാഗവും പരസ്ഥാ
നത്തിൽ സംയോഗവും ഉണ്ടാകാതെ യാ
തൊരു ചലനവും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഗുണ
ങ്ങളെല്ലാം ഓരോരോ വസ്തുക്കളെ ആശ്രയി
ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപോൾ അതാതു വസ്തുക്കളി
ലുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കും അതാതു ഗുണങ്ങളോ

ട കൂടിയ വസ്തുക്കൾക്കും തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് എന്തൊരു വസ്തുവിന്റെ ചലനവും പരിണാമസ്വരൂപമായിട്ടല്ലാതെ പശ്ചാത്തപ്യമല്ല. അതിനാൽ കർത്തൃപരമാം എന്നു പറയുന്ന ചലനത്തെത്തന്നെയാണ് പരിണാമവാദികൾ പരിണാമമെന്നു പറയുന്നത്. പ്രകൃതിയുടേയോ ആത്മാവിന്റേയോ ഗുണങ്ങളാണെന്നു പറയുന്ന ജ്ഞാനം, രാഗം, ദോഷം മുതലായതിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഈ ചലനത്തിന്നു പ്രകാശമെന്നാണ് സാധാരണ വ്യവഹാരം എന്നല്ലാതെ വസ്തുസ്വരൂപത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ മൂത്തങ്ങളായ വായു മുതലായതിന്റെ ചലനവിശേഷം തന്നെയാണ് പ്രകാശമെന്നു വ്യവസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ സംഗതിയിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ ബീജം അങ്കുരമാകുന്നതും ലതയാകുന്നതും വളരുന്നതും പൂക്കുന്നതും കാണുന്നതും കായ മൂക്കുന്നതും പഴയ്ക്കുന്നതും ഭൂമി കടലാകുന്നതും കടൽ ഭൂമിയാകുന്നതും കാട് നാടാകുന്നതും നാട് കാടാകുന്നതും മറ്റ് ഏതുപ്രകാരത്തിലുള്ള മാറ്റവും എന്തൊരു വ്യാപാരംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നുവെന്നു കർത്തൃപരമാവാദികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുവോ ആ വ്യാപാരത്തെത്തന്നെയാണ് പരിണാമവാദികൾ പരിണാമമെന്നു പറയുന്നത്.

ഈ പരിണാമം ഈശ്വരന്റെ ചേഷ്ടയാണെന്നു വന്നാൽ പരിണമിക്കുന്ന വസ്തു ഈശ്വരനിൽനിന്നു പുറമേയുള്ളതാണെന്നും അതിനെ ഈശ്വരൻ ചലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ള തത്വം അധികം ആലോചിക്കാതെ തന്നെ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കർത്തൃപരമാവാദികൾ ദൈവത്തെത്തന്നെ അറിയപ്പെട്ടവരായെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളണം. പരിണാമവാദികളെ

ന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരായ സാംഖ്യന്മാർ മുതൽക്കുവരെ പ്രകൃതി എന്നൊരു പദാർത്ഥമുണ്ടെന്നും അതിന്റെ പരിണാമമാണ് ഈ ലോകമെന്നും ആത്മാവ് എപ്പോഴും നിഷ്ക്രിയനാണെന്നും പറയുന്നു. ഈ പക്ഷത്തിൽ ഈശ്വരനിൽനിന്നു പുറമെ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു സിദ്ധമെങ്കിലും ഇവരും ദൈവത്തിൽനിന്നു വിവർത്തമാണെന്നു പറയുന്ന വേദാന്തികളാണ് അദൈവത്തിലുള്ളത്. പക്ഷെ വിവർത്തത്തിന്റെ സ്വരൂപവും പരിണാമം തന്നെയാകയാൽ സൃഷ്ടിയിൽ ഇവരേയും ദൈവത്തിലുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിവർത്തപരിണാമങ്ങൾ ഒന്നായിത്തീരുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം വിവരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വേദാന്തികളും ദൈവത്തിലുള്ളതെന്ന സംഗതി സ്പഷ്ടമാകുന്നതിനാൽ ആ സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഇനി കാണിക്കുന്നത്.

എങ്ങും പരന്നുകിടക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ തിരയും നരയും, ഒഴുക്കും കാലവും, ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽനിന്നു വേരായെല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വെള്ളം മാത്രമാണല്ലോ. അതുപോലെ ലോകവും ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വേരയാകാതെത്തന്നെ സ്പർശിക്കുന്നുവെന്നും തിരയും നരയുമെല്ലാം വെള്ളത്തിന്റെ വിവർത്തമായതുപോലെ ലോകവും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തമാണെന്നും ഇവർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്നാൽ വായുവിന്റെ സഹായം കൂടാതെ കേവലം വെള്ളത്തിൽ തിരയുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ലല്ലോ; അതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ലോകസ്വരൂപമായ വിവർത്തം ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഏതെങ്കിലും സഹായമാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഇവർത്തന്നെ മാത്രം എന്നൊരു ശക്തി ബ്രഹ്മത്തിലുണ്ടെന്നും അത് അനിവർത്തമായെന്നും സമാധാനം

നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ പിന്നെയും അവരിടെ എത്തിയപ്പോൾ തോണി മുറുപ്പത്തെ കരയ്ക്കു തന്നെ അണഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഇവരും ദൈവതികളാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നത്. ഇവർ അദൈവതികളാണെന്നിൽ അങ്ങിനെ ആയിരിക്കാമെന്നു വിവർത്തനമെന്നുള്ളതു പരിണാമം തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതെ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വെള്ളം ചലിക്കുന്നതെ, അതിന്റെ വിവർത്തനം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ചലനം തന്നെയാണ് പരിണാമമെന്നു മുമ്പു തിരിച്ചറിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു—

‘വിശുദ്ധാജ്ഞാനമേവ കഥായയാഭസേതേതിയാഗ്രാഹകംഗ്രഹണംഗ്രാഹ്യംയത്രസംവിതക്രിയമേവ’

എന്നു മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു സാവിത്രി, ക്രിയ, ഫലം എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി സ്പർശിക്കുന്നത് ഒരേ ജ്ഞാനമാണെന്നും അതിനെത്തന്നെയാണ് ‘ഗ്രാഹകഗ്രഹണഗ്രാഹ്യ’ങ്ങളെന്നു ‘ജ്ഞാതജ്ഞാനജ്ഞേയ’ങ്ങളെന്നു ‘സാവിതക്രിയാഫല’ങ്ങളെന്നു എന്തു വിധത്തിലേക്കിലും മൂന്നായി വ്യവഹരിക്കുന്നതെന്നും ഈ വേദാന്തികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. സംവിത് എന്നതു ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ചൈതന്യമാണ്. ചൈതന്യത്തിന്നു പരിണാമം വരുന്നതല്ല. വിവർത്തനമെന്നതു തോണിൽ മാത്രമാണ്. അതിനെ പരിണാമമെന്നു പറയുവാനേ പാടില്ല എന്നും മാറ്റം അവർ വാദിക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അത് ആചാരം പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാണെന്നു കാണുന്നുള്ളു. തന്മൂലമുള്ളിപ്പോഴും വന്നു മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞുവന്നും ശബ്ദത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെയാണെന്നു അർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. അദൈവതിയായ പൂർണ്ണപ്രഭാകരകാരൻ— ചൈതന്യപ്രകാശ

പരിണാമത്തെ പരിണാമമെന്നു പറയരുത്, വൃത്തി എന്നു പറയണം. ജഡങ്ങളായ ആ കാശാദിഭൂതങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെയാണ് പരിണാമമെന്നു പറയേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴും പഴയതി, കരിയ്ക്കാടി എന്നുള്ള ഭേദം മാത്രമാണ്. കാര്യം തന്നെ. അതുകൊണ്ടു ദൈവതവ്യവഹാരമാകട്ടെ അദൈവതവ്യവഹാരമാകട്ടെ വ്യവഹാരം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം ജ്ഞാനക്രിയാഫലങ്ങളെ അവലംബിക്കുന്നതായി വൃത്തിയില്ലാത്തതുപോലെ ജ്ഞാനക്രിയാഫലങ്ങളെന്നു വിശദീകരണം ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ സാവിത്രിന്റെ വൃത്തിയെന്നോ വിവർത്തനമെന്നോ പരിണാമമെന്നോ പറയാതെ നിവ്വാഹമുണ്ടില്ല. ആ ശബ്ദങ്ങൾക്കു സൂക്ഷ്മവിചാരത്തിൽ ഒരേ അർത്ഥമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ— ‘വിവർത്തവാദി എന്നു പറയുന്ന അദൈവതിയുടെ മതത്തിലും ജ്ഞാനശക്തി, ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുവിധം പരിണാമവും ഒരേ ശക്തിയാണെന്ന് അവർ പറയുന്നുണ്ട്. ജ്ഞാനശക്തി എന്നതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പരിണാമം ഇച്ഛാശക്തിയാണെന്നും രണ്ടാമത്തെ പരിണാമം ക്രിയാശക്തിയാണെന്നും അവർ വ്യവഹരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ഇച്ഛയുടെ സ്വരൂപം ഫലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാവനയും, ഫലമെന്നത് ആ ഭാവനയ്ക്കു വിഷയമായ പദാർത്ഥവുമാണെന്നും അപ്രകാരമുള്ള ഫലത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുവെത്തിൽ വരുത്തുന്ന വ്യാപാരം തന്നെയാണ് ക്രിയാശക്തിയായതെന്നും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പരമാത്മാവെന്നു പറയുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ പരിണാമത്തിന്റെ ഗന്ധഃപാപമില്ലെന്നും ജ്ഞാനശക്തി ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു വേരായെല്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുപിന്നെ ജ്ഞാനശക്തിയ്ക്കു പരിണാമമുണ്ടെ

ന്നു സമ്മതിച്ചാൽ ജ്ഞാനശക്തിസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്നും പരിണാമം വന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിയ്ക്കാം ഇവർ ജ്ഞാനശക്തിയുടെ പരിണാമത്തിന് വൃത്തി എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പേരുമാറിയാൽ ആരും മാറ്റമെങ്കിൽ ചൂത്തിയും പരിണാമവും രണ്ടായി വന്നേയ്ക്കാം, ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വൃത്തിയും വിവർത്തവും കർതൃപ്രാപാര്യം പാസ്കുചത്തിൽ പരിണാമത്തിൽ തന്നെ അനുഭൂതമായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്, പരിണാമത്തിന്റെ വകഭേദമാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ സമ്മതിയ്ക്കാം. പരിണമിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് പരിണാമത്തിന്നു ഭേദം വരുന്നത് അനുഭവസംഭവമാണല്ലോ. ഷായ് അഗ്നിയാകുമ്പോഴും പകുത്തി നൂലാകുമ്പോഴും മണ്ണു കടമാകുമ്പോഴും പരിണാമസ്വരൂപം ഒരുപോലെ

യല്ല ഏകിലും രണ്ടും പരിണാമമാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. വസ്തുസ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഓരോ ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാരായ ആചാര്യന്മാർ മനുഷ്യകുവിചാരശീലമുണ്ടാക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി ഓരോ മതങ്ങളും ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും വിചാരത്തിന്റെ സോപാനസ്ഥാനങ്ങളാക്കി വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ വിവർത്തവാദിയെന്നോ ആരംഭവാദിയെന്നോ പരിണാമവാദിയെന്നോ ഉള്ള അംശത്തിൽ അവർ വലിയ സിദ്ധാന്തമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ദൈവതമെന്നും അദ്വൈതമെന്നും ഉള്ള പ്രവചനവും ഈ വിചാരസ്ഥാനഭേദങ്ങളെ മാത്രമാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നത്. ശേഷം ചിന്തും.

എ. കൃഷ്ണൻ എഡ്വാനിരി,

പരിതസാമഗ്രികൾ

(ഇന്ത്യാ)

തൂടച്ച്

5. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ—(1) വേദങ്ങൾ, വേദാംഗങ്ങൾ, ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ, ആരണ്യകങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെപ്പെട്ട വൈദികമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (2) വിവിധധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (3) ഇതിഹാസപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (4) പിന്നെ ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, തത്വം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സാംഖ്യം, യോഗം, മന്ത്രം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ; (5) അ

വസ്തും പുറമെ കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ, സംഗീതം, ഇതരസൂക്ഷ്മാരകലാവിദ്യകൾ, തച്ചശാസ്ത്രം മുതലായവയിലോരോന്നിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ—ഇങ്ങിനെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പല സമൂഹങ്ങളായി വിഭജിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ ഓരോ എന്നതിലും അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ടു്. രണ്ടായിരത്തിച്ചിലാറാം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അലക്സാണ്ടർ എന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധ യവനരാജാവ് ഇന്ത്യ

[illegible]

ത്തിൽ അവയിൽ പലതും ഇന്ത്യയിൽ പലേടത്തുമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ലണ്ടൺ, പാരീസ്, ബർലിൻ എന്നീ നഗരങ്ങളിലെ മൃഗസമുദായങ്ങളിലുള്ള ശേഖരിച്ചുപോലെ ഇവടങ്ങളിൽ കാണുമോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്നാലും നമുക്ക് ആവരോടു പരിഭവത്തിനവകാശമില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങളെ വൊതുജനങ്ങൾക്കുപകാരപ്രദങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് അവർ വളരെ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വാദമില്ല. ഏകദേശം ഒരുനൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ഇങ്ങോട്ട് അതാതു തലമുറയിലായി സംസ്കൃതഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരായ അസംഖ്യം പാണ്ഡിത്യവ്യാപാരികൾ ആവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ ശേഖരിച്ചുപെട്ടിട്ടുള്ള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ - പല അക്ഷരങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും, ഏകദേശം ചെതലുപിടിച്ചു പോയിട്ടുള്ളവയും, അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്തവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ - വളരെ ബലിമുട്ടി വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും, രാരോന്നിന്ദനയും പല പാഠഭേദങ്ങളെ നോക്കി പരിശോധിക്കുകയും, അതിന്റെ ശേഷം അവയെ നാഗരാക്ഷത്തിൽ അച്ചടിപ്പിക്കുകയും, ചെറിയ പോരണുണ്ട്. അച്ചടിപ്പിക്കുമാത്രമല്ല, അവയെ രാരോന്നായി സ്വസ്വഭാഷകളിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തും വരുന്നു. പ്രൊഫ്സർ മാക്സ് മുള്ളർ എന്ന മഹാനാണ് ശിമരാജ്യത്തു വെച്ച് ജഗദ്രാജത്തെ മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം പരിശോധിച്ച നാഗരാക്ഷരത്തിന്നൊമനായി അച്ചടിച്ചത്. പുസ്തകം ആദ്യമായിട്ടിന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ അന്നത്തെ വൈദികന്മാർക്കുണ്ടായ ആശ്ചര്യം ഇന്നു പ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞറിയില്ലാത്തതാണു തരമില്ല. 'ഒരു മേൽപ്പാൻ അനുരാജ്യത്തു വെച്ചു നമ്മുടെ വേദത്തെ അ

ച്ചിലിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു! ചിത്രം!! അന്തരികകളും ശരിയായിട്ടു വരുവാൻ പാടില്ല നിശ്ചയം. അബിലേഖനമായിരിയ്ക്കും. എങ്കിലും അവരുടെ തത്കാലമനഃക്ഷോഭമെന്നായിരിക്കും. ഹർ ശേഷം ആ പുസ്തകത്തെ സാവധാനത്തിൽ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഇത്ര വിഴ കാഞ്ഞതായ ഒരു ഗ്രന്ഥം അവരിൽ ആരുടെ കയ്യിലുമില്ല എന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. അതിന്റെ ശേഷം പ്രൊഫ്സർ മാക്സ് മുളർ ജ്യോതിഷത്തെ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു. പിന്നീട് സാധനഭാഷ്യത്തോടുകൂടി ജ്യോതിഷത്തെ അർച്ചിപ്പിക്കുകയും, ഉടനെ ഭാഷ്യത്തെ കൂടി ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ശാങ്കരഭാഷ്യസമിതം ദശോപനിഷത്തും അദ്ദേഹം തന്നെ തർജ്ജമ ചെയ്തുകയറുകയായിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം നോക്കാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. മഹിഷാസുരം സാഗിതശാസ്ത്രം മാത്രം തന്റെ ഖുലിയ്ക്കു ഗോചരമാകുന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും നമ്മുടെ വേദങ്ങളേയും സൂതികളേയും ശാസ്ത്രങ്ങളേയും പുരാണങ്ങളേയും മാറ്റം പരിശോധിച്ചു ഇന്നു ദോഷവിവേചനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു വായിച്ചു നോക്കിയാൽ എവനും അതിയായിട്ടാശ്ചര്യപ്പെടാതെയിരിയ്ക്കുന്നതല്ല. പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു പ്രൊഫ്സർ മാക്സ് മുളർ എന്ന മഹാനോട്ടു തുല്യനായിട്ടുള്ളവരും, പിന്നെ അതിൽ അല്പം താണു നിൽക്കുന്നവരുമായ അസംഖ്യം പാശ്ചാത്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ കാര്യം ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തും, അവയെ നിഷ്പക്ഷതോടുകൂടി പരിശോധിച്ചു ചരിത്രസംബന്ധമായ കാര്യം തത്വങ്ങളെ അവയിൽനിന്നു കണ്ടുചി

ടിച്ചും, വരുമ്പോൾ ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതായാൽ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്താതെ കണ്ടുള്ള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഉത്സാഹശാലികളും പണ്ഡിതന്മാരുമായ ഇന്ത്യാക്കാരും ഇപ്പോൾ ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. അവരിൽ രമേശചന്ദ്രന്റേതും, രാജേന്ദ്രലാലാചിത്രൻ എന്നീങ്ങെങ്കിലും മാത്രമായേ, ഗംഗാധരദിവാക്, ഡാക്ടർ ബേഡ്കർ എന്നീ മഹാരാഷ്ട്രേശ്വരന്മാരേയും പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. രമേശചന്ദ്രന്റേതാണ് 'പ്രാചീനാർത്ഥവർത്തം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു ചുരുക്കി മലയാളഭാഷയിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുള്ള കഥ മിക്ക വായനക്കാർക്കും അറിയാമല്ലോ. ഗംഗാധരദിവാക് എന്ന പ്രസിദ്ധപുരുഷൻ 'കാരിയൻ' എന്ന പേരോടു കൂടി ഒരു ഗ്രന്ഥവും, പിന്നെ പുരാതന ആയുർവ്വേദത്തെ ആദികാലത്തുള്ള വാസസ്ഥാനം ഇപ്പോൾ മഞ്ഞു കട്ടിയിട്ടു കിടക്കുന്ന (ആദിമാസം രാത്രിയും ആദിമാസം പകലുമായിരിയ്ക്കുന്ന) ഉത്തരഗുപ്തപ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതിയെ തെളിയിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും പ്രധാനമായിട്ടെഴുതിട്ടുണ്ട്. 'കാരിയൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദം ഇപ്പോഴത്തെ ആകൃതിയിൽ രചിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നാണ് എന്ന സംഗതിയെ വേദത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിയിയ്ക്കുകയാകുന്നു. മഹാ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം വേദത്തിൽനിന്നുതന്നെ കാര്യം ഭാഗങ്ങളെ പ്രമേണമായി

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ

എട്ടുത്ത് ആ വിഷയത്തെ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ വായിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ യുദ്ധപ്രബന്ധിതന്മാർ ഇത്രയും സ്പഷ്ടമായ സംഗതിയെ ഇതേവരെ കാണാതിരുന്നതു കറുത്തുതെളിഞ്ഞതാണ് എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അത്ര അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലുള്ള സ്വരൂപജ്ഞാനം വായനക്കാർക്കുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി ഒരു പ്രത്യേക ലേഖനം തന്നെ വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചരിത്രവിഷയമായ സംഗതികളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്നതിന്നും മറ്റുമായി ഇന്ത്യയിലും യൂറോപ്പിലുമുള്ള വിദ്വാന്മാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ പല സഭകൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആവക സഭകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ ഈ പ്രത്യേകാവശ്യത്തിനായി പല മാസികപുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മാസികകൾമൂലമാണ് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലത്തെ അപ്പോൾ പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

* ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ നാട്ടു കടത്തപ്പെട്ടിട്ടു വെങ്കലജാലത്തു തടവിൽ താമസിക്കുകയാണ് എന്ന വിവരം വായനക്കാർക്ക് പലരും ഗതിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കുമല്ലോ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കാറ്റിവാൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെ പറ്റി സമാധാനമായിക്കൊണ്ടു വേദോദ്ധരണ നിഷ്ഠിതരായവരാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ എന്തെല്ലാം യുക്തികളെക്കൊണ്ടാണ് ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് എന്ന സംഗതി വായനക്കാർക്കറിയാനായി വേണ്ടി. ആ വിഷയത്തിൽ അപാരപാണിപ്പാ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാരാജാവിനുവേണ്ടി രാജാജാക്കൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ എ. എ. രാജമനസ്സാലയുടെ അതിവേഗപ്പറ്റി ഒരു ദലവനുമേറ്റിയൽ പാട്ടുള്ളതാണ് ഈ ലേഖകൻ അദ്ദേഹത്തിനോട് സ്ഥിരമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചിലർ വേദങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അവയുടെ രചനാഭാവചിത്രത്തെയും മനസ്സുകൾക്കു രീതിയേയും മറ്റും കണ്ട് അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള കാലത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ചിലർ അവയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും പുരാതനമായ വൈദികകാലത്തുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷണവസ്ത്രധാരണ ആചാരണാദികാര്യങ്ങൾ എപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നും, ഈ ശാമനൈപ്പറിയ അവരുടെ വിശ്വാസമെപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നും, വൈദികവൃത്തികൾ എപ്രകാരമെന്നും, അവരുടെ സമുദായത്തിന്റെ കെട്ടുപാട് എപ്രകാരമെന്നും, കൃഷിവാണിജ്യാദി വ്യവഹാരങ്ങളെങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നും മറ്റുള്ള സംഗതികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽത്തന്നെ വേറെ ചിലർ സ്മൃതിപുരാണേതിഹാസാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പരിശോധിച്ച് അവയിൽനിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഇതിഹാസപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചെറുതിരുത്തലുകളൊന്നും ചരിത്രയോഗ്യങ്ങളായ സംഭവങ്ങളായിട്ടവർ ഏകദേശം കണക്കാക്കുന്നു. അവയിൽ കാണുന്ന ഭാരത ചെറുതിരുത്തലുകളെക്കുറിച്ചു മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും റിക്കാർട്ടുകളുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നു. ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ സംഗതിയെ ചരിത്രയോഗ്യമായിട്ടു സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. റിക്കാർട്ടില്ലാത്തവയെ സംശയസ്ഥാനത്തു വെക്കുകയോ ഉള്ള. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അനേകം ചെറുതിരുത്തലുകൾ ചരിത്രവിഷയവേദപ്രബന്ധത്തിൽ സാമാന്യമായിത്തന്നെ ഉണ്ടുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ പട്ടികമെങ്കിലും യോജിപ്പായിട്ടു ബാഹ്യമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു റിക്കാർട്ടു കണ്ടുകിട്ടുക എന്ന സംഭവം അതേവരെ മൂടിക്കടന്നു നിൽക്കുന്ന ഏറ്റവും മുന്തിയ

ളായ ചരിത്രവിഷയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പലപ്പോഴും കരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ചരിത്രവിഷയാന്വേഷണകാര്യത്തിൽ ഐതിഹ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു മാനുസ്ഥാനം കൊടുക്കണമെന്നതിന്നു വാദമില്ല. മേൽക്കാണിച്ച സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ വിവിധശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളേയും കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദിഗ്രന്ഥങ്ങളേയും വേറെ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മറ്റു ചില വിഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നു. അവ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന മഹാത്മാരാലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, തന്മൂലം കാലങ്ങളിൽ അത്തരൂ വിഷയങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം ഉൽക്കണ്ഠ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവയോരോന്നിലും അന്യരാജ്യത്തുള്ള മഹാത്മാരുടെ സഹായം ഇന്ത്യക്കാർക്ക് എത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുപോലെതന്നെ, ഇതരദേശീയന്മാർ് ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ സഹായമെത്രയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള പല സംഗതികളെ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ കണ്ടുചിടിക്കുന്നു.

പാലി എന്ന പ്രാകൃതഭാഷയിൽ ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ബുദ്ധമതത്തിലുള്ള ആചാര്യന്മാരുടെ ശാസ്ത്രവിഷയമായിട്ടുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ചിന്നെ ദിക്കിന്നഖണ്ഡത്തിലുള്ള തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കണ്ണാടകം, മലയാളം മുതലായ ദ്രാവിഡഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചരിത്രവിഷയാന്വേഷണത്തിന്നു പലവിധത്തിലും സഹായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് റിന്റുകൾക്കുളള ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ഈ കാർയ്യത്തിൽ അധികം സഹാ

യിക്കുന്നത് എന്നാണ് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

6. ഭാഷാശാസ്ത്രം—സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ മുതലായ അദ്വൈത ആര്യപ്രധാനഭാഷകളുടെ നിഷ്പഷ്ടജ്ഞാനവും ആവയിൽ താഴെ നിൽക്കുന്ന വേറെ ഏറ്റുപത്തോ ഭാഷകളിൽ സ്വാമാന്യവ്യപ്തത്തിലും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നധികാരികൾ. അവർ വിവിധഭാഷകളിലുമുള്ള ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളേയും രൂപഭേദങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചിട്ട് ആ വക ഭാഷകൾ ഓരോന്നിന്നുമുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണുന്നു; അവയിൽ ചില ഭാഷകൾ തമ്മിൽ കുറെ അധികം അടുപ്പമുള്ളതായിക്കാണുന്നു; ഇതിൽ നിന്ന് അവയെ ഉപയോഗിച്ചവരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സംവാസത്തേക്കുടി ഏറ്റക്കുറ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവർക്കു തരംവരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു ശ്രമം ചെയ്യുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ പണ്ഡിതവർഗ്ഗന്മാരുടെ യത്നങ്ങളും പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കു സഹായമായി ഭവിക്കുന്നു.

7. ലിപിപരിശോധന—ഇതും കറുപ്പു കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പല ജാതി അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, അവയുടെ ആകൃതിവിശേഷങ്ങൾ, അവയ്ക്കു കാലാന്തരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ മുതലായ സംഗതികളാണ് അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ചരിത്രസാമ്പന്ധ്യമായ അനവധി കാർയ്യങ്ങൾ ഈ ശാസ്ത്രംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

8. അന്യരാജ്യക്കാരിൽ ചില മഹാത്മാർ പണ്ട് ഓരോ കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നു പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്മൂലംകാലങ്ങളിൽ അ

വരവകു കണ്ടുവെച്ചുള്ള ഇന്ത്യയിലെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളേയും, തന്നിവാസികളേയും, രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളേയും, ജനങ്ങളുടെ ആചാരവിശേഷങ്ങളേയും മാനേകസംഗതികളേയും വിസ്താരമായി വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. അവയും കൂടേ പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കു മാറ്റുപ്രദർശനങ്ങളാകുന്നു. യവനവിദ്വാനായ മഗസ്തനീസ്സ്, ചീനരാജ്യത്തെ പണ്ഡിതനായ ഫാഹിയാൻ, ഹുയൻസൻ എന്നവർ, റോമാക്കാരനായ ട്രൈപ്പനി എന്ന മഹാൻ, വെരില്ലസ് എന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തെ എഴുതിട്ടുള്ള ആൾ, മുസൽമാൻ കാരനായ ആൽബറൂനി എന്ന വിദ്വാൻ എന്നിങ്ങനെ ഇതരദേശീയന്മാരായ അസംഖ്യം വിദ്വാന്മാർ പല കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്.

ആ വകക്കാരുടെ ഇടയിൽ ചരിത്രമെഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നതിനാലും, അവർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവർ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുവെച്ചുള്ള സംഗതികളാകയാലും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്ത്യാചരിത്രവിഷയത്തിൽ വിശ്വസനീയങ്ങളായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നതെന്നെയല്ല, ഇന്ത്യയിൽ പുരാതനകാലങ്ങളിലെ ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് അവയെയാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാർ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അവർ മറ്റൊരുവിധത്തിലും കണ്ടുപിടിത്തവാൻ തരമില്ലാത്ത അനവധി ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ കാലങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.*

കേ. എം.

കാമദഹനം

കെട്ടുന്നതാവണമുൾശിയില്ലയോനീ
കട്ടിൽക്കു ചാല്പുവിലവിൽ കുന്നിനക്കനല്ല
വട്ടൊത്തകൊക്കുകൊതികൊണ്ടുവരുന്നതാർ
(പോ-

ലിഷ്ടത്തിലിന്നിമതിവൈശികമസ്തഭ്രം.
തിലോത്തമേകേരസുരാത്തിനിപ്പോൾ
തിലോദകകാലമടുത്തുതെല്ലോ
തലോദരീണാതിലകംപുരാൻ
വലാരിപേടിപ്പണിചെയ്യുപോത്ര.
രണ്ടേസാഭോഗമെന്നെന്നയിഗുണവതിരേ
മേനകേമീനകേതോ-
മഞ്ചപ്പിന്നീപുരാസമ്പ്രതിചെറുതുവരി-
യ്ക്കാവതെന്തുളളതോത്താൽ

വെമ്പല്ലാമെന്തുചെയ്തുതരുണരാട്ടാലുതാ-
ചീനിനക്കസ്തഭ്രം

വൻപാൽനേർവാണിപഞ്ചായുധവിജയപ
കാഞ്ചലേപഞ്ചമൃഡേ. (താ-

ഇന്ദ്രാണികിന്തവപുരന്ദരമന്ദിരേകേ-
ളിന്ദിവാരാക്ഷിമതിയുണ്ടുക്കഴഞ്ഞതെല്ലാം
എന്തൊന്നു ചെമ്പുതിരിയെന്നനിരൂപണീ
മന്ദാരമന്ദാസിന്തേഹമമേവയായാ. (യം

ഇതമാനാനാപ്രകാരംപലതമപവദി-
ച്ചുംബരാലംബിനീനാം
മുശോക്ഷീണാത്മചൂമനസിചെരിയപോ-
രായുമാരാരികുലം

* Imperial Gazetteer of India. The Indian Empire Vol. II. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണ് ഈ ലേഖനമെഴുതിട്ടുള്ളത്.

ഉദ്യാനേചാരിജാതത്തണചിലാദിനം
വൈകിനാലൊത്തു കൂടി
പ്രത്യേകമേതുമത്രേ മസികഴിവുകാ-
ണാഞ്ഞുകാഞ്ഞാപ്രഭാതം
കെത്തകപ്പറഞ്ഞൊരുത്തരുടിനമമര്യ-
സീകളല്ലാരുമെത്തി
സ്വപ്നംഗായാകളിച്ചുവെട്ടവിവശതയാ
ദശപചാലോധിരീരേ
ലക്ഷ്മീമക്ഷീണതോഷംപ്രതിനവവചസാ
വൈവണത്തിസ്തുതിസ്തു-
നകാലാമുന്ധിവാമാനുകീണൊടട്ദന-
ജ്ജിഹ്വപ്രാണനാഥം
തുകാൽചെമ്പല്ലവാനന്തെയെതരവിബു-
സീകൾകുന്ധിട്ടെഴുനീ. (ധി)
ററൽക്കണ്ണാമസ്തീയാകമൊളിചെവി-
കൊൾകയെന്നങ്ങിരുന്നാർ
ദക്ഷാരുതേമിഴിനൊക്കുലിപ്പുൾചരൻ
വെത്തുപോയോരുശേഷം
വ്യഗ്രപോന്നാവിരാസീദമരപുരവധു-
മാനസേമനനീയം
കണ്ടാലെൻപോറുമിങ്ങൊരുവരതനടേ
വേദമാലിംഗനാദം
പണ്ടേതിൽക്കാളുനാസ്ഥാജഗതിതനമതാം
തന്ധിനാളൊന്നുപാത്താൽ
തണ്ടിളെന്നങ്ങപേക്ഷിച്ചുകൂലുമൊരു-
ത്തൻകനാവത്തുപോലും (നയം)
തണ്ടാർബാണോത്സവത്തിന്നൊരുക്കിതു-
യിലപാലാഴിമാതേ.
ഉടയോർമടവാർക്കുനീയൊഴിഞ്ഞി-
ങ്ങടനാർമാറമുകുണ്ടുവനാഥേ
അടിമപ്പണി ചെട്ടുമെങ്ങോരിൽ
തടവീടാശുക്രപാമപാംഗലോലാം
ഇതംഭ്രതംപ്രലാപനളിനമകളുപാ-
കണ്യദേവംഗനാനാ-
മുക്തോഹിപേടിയാണെന്നമമരവിപുശ-
യ്യാതലേ ചന്തിക്കുന്നാൾ

ഭക്ത്യാവഹിച്ചിരുന്നാൾമലർവിശിഖസമുത്സ-
വത്തിമന്നേരമൈന്ദ്ര
ദിതാമന്ദസ്തിചൈവനജനാടിതരിയി-
ക്കെന്നിമാംവാമാളുവേ.
പൊൽത്താരിൽപ്പെൺതാനീശ്വരവര-
മല്ലമാസ്ഥായപോയം (വധു)
കുട്രോഗംപുണ്ടുതണ്ടാർചരജനനവിധാ-
നായധാതുസ്സമീപം
വൃത്താന്തംഭ്രതപുഷ്പംപരിചിനൊടിയി-
ച്ചോരുനേരത്തുധാതാ
ബുദ്ധാമേലേടമേവപുനരവദദീ-
നാന്തരാത്മാമഹാത്മാ.
ഏല്ലാക്കുംദൈവദോഷംവരുമളുവിലൊരാ-
വത്തുചാനങ്ങുദീപ്തം
വല്ലാതെ വെട്ടിൽനല്ലുകസുമരനാടി-
ത്തൊലുമല്ലായ്മവേദം
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിത്തന്നെപരിചിനൊടിയി-
ഭാരതചമുപവാതം (കു)
മെല്ലാനകൽകലഞ്ചിമലർചരണതിനി-
നുള്ളമുലംപ്രതൃപ്തം
ഇനിശ്രീചന്ദ്രചൂഡൻതരുമനമലിയി-
ച്ചാശുശൈലേന്ദ്രകന്യാ-
കന്നൊക്കുംകൊങ്കപുണ്ഡരിചൊരുതരമു-
ണ്ടാക്കുകല്ലാരുമിന്നേ
ഏന്നാലുണ്ടാമനംഗൻദൃഢമിതിനിതൊഴി-
ഞ്ഞില്ലുപായാന്തരം
റൊന്നംവൈകാസ്തിനിത്യപ്രണമജഗതാ-
ന്നാഥമാകാംക്ഷിതാദൈവ്യം
കൃതപാതൈസ്സുനമസ്താമമരപുരചകോ-
രാക്ഷിമാർമോദമുൾക്കൊ-
ണ്ടിശ്ശ്രേഷ്ഠോഷ്ടോഷാരോൽകരശിശിരതടം
പ്രാപുരാതകുശാണൈത്യ
പുത്രീതസ്യാഥവാലാമമിതപരിഭവാ-
ത്താമുചാഹുയഭൂയോ
മുഷാംഗീമോമലിച്ചുവെട്ടാമസിചാ-
ഞ്ഞിടിനാശ്രവചേദം

‘ജ്ഞാനം’ എന്നേടത്ത്—

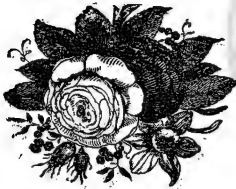
പ്രകൃതിപ്രഭുഗംഭീര-
പ്രകീർണ്ണതുപാജ്ഞാശ്ചതുർഭാഃ
ഗണനാതീതമവാനന്തം.
മന്തരമേഷാവിശേഷാണാം
സ്തീമിതഃപുഷ്പകിതഗന്ത്രം-
സ്തംഭരതസുരതോപചാരസന്തുഷ്ടഃ
പ്രത്യുഷസിപ്രകൃതിജ്ഞോ
വേശഗ്രാഹാളിനമധ്യാന്തേ
ഉച്ചശ്യാഗ്യാസ്തർഷ്വഃ
സ്വപ്നേശ്വരോപവശ്രമിഹവശ്യാഃ

അലമനന്ദാപുംശുല്പേ-
ത്യാവസിതാൽപ്രഭജ്ഞാമനീയാതി,
തത്രവയംകിമയാമോ
ഭവതാസമലംക്രിയേതദേശോയം
ഇതിപുഷ്പസ്തംഗംഗ്യം
നോഭയമിത്യുത്തരംജ്ഞോവദതി.
ഉചിതാനുചിതാജ്ഞതപം
നിത്യമബലിഃപ്രവൃത്തിപര്യന്തം
അജ്ഞതപമിംഗിതാനാം
ജ്ഞജനസാധാരണോധമുഃ.

സമാപ്തം

ജ്ഞാനസിദ്ധാന്തം

(അനേകാന്തവാദം)



ആത്മന്മാരുടെ
സാമ്രാജ്യകാലത്തു
ണ്ടായിരുന്ന പല
പണ്ഡിതന്മാരും,
ലോകത്തിലുള്ളസ
കല സാമാന്യവ
സ്തുകളേയും പുറനി

ണ്ടായതിനുള്ള കാരണം. ഇങ്ങിനെ ദർശന
ങ്ങൾ പല തരത്തിലായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും.
ദർശനകാരന്മാരുടെ വസ്തുനിരൂപണത്തിൽ
ഒരു സംഗതി പ്രായേണ അഭിന്നമായിത്ത,
ന്നെ ഇറിയുന്നുണ്ട്. അത്, പദാർത്ഥങ്ങളിൽ,
വിപരീതധർമ്മത്തെ അംഗീകരിയ്ക്കാത്തത്രേ.

നിഷ്പഷ്ടമായി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.
അവരുടെ നിരൂപണം പഞ്ചഭൂതം തുടങ്ങി,
യുള്ള പല വസ്തുക്കളേയും ക്രോഡീകരിച്ചു
പരമാത്മതത്ത്വം ഹൈ പ്രാപിയ്ക്കുന്നവയാ
ണ്. പ്രാചീനകാലത്തെ ആ വസ്തുനിരൂപ
ണമാണ്, പിന്നീട് തത്ത്വശാസ്ത്രം അല്ലെ
ങ്കിൽ ദർശനശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ പ്രതി
ഷ്ഠിച്ച പ്രാപിച്ചത്. നിരൂപകന്മാരുടെ വി
ചാരഗതി വിഭിന്നരീതിയിലാകുകൊണ്ടു നി
രൂപണങ്ങളിൽ നാനാത്വം അപരിഹാര്യ
മായിത്തീർന്നു. ഇതാണ് ദൈവജ്ഞാദർശനം,
ആർത്ഥദർശനം, ജൈമിനിദർശനം മുതലാ
യി ദർശനങ്ങളിൽ പല വകഭേദങ്ങളും ഉ

ണ്ടാകുകയും ഒരു ദ്രവ്യം നിത്യമാണെന്നോ
സാമാന്യരൂപമാണെന്നോ മറ്റോ വ്യവ
സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതല്ലാതെ, വിപരീതമായ അ
നിത്യത്വം വിശേഷരൂപത്വം മുതലായ ധ
ർമ്മങ്ങളും അതിന്നുണ്ടെന്ന് ആരും സിദ്ധാ
നിയ്ക്കുന്നില്ല. ആകാശം നിത്യമാണെന്നു
വാദിയ്ക്കുന്ന നൈയായികന്മാർക്ക്, അതിന്നു
തന്നെ അനിത്യത്വം കൂടി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു
സമ്മതമല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്ന് ഒരു ധർമ്മ
ത്തെ മാത്രം കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സി
ദ്ധാന്തത്തെ ‘ഏകാന്ത (ഏകാന്തം=ഏകവ്യ
വസ്ഥിന്നം ആയ) വാദം’ എന്നു നിദ്ദേശിയ്ക്കാ
വുന്നതാണ്. മിക്ക ദർശനശാസ്ത്രങ്ങളിലും

സ്ഥാനമായ ഈ ഏകാന്തവാദത്തെ ജൈനന്മാർ തള്ളിക്കളയാൻ മാത്രം സ്വീകരിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അതിനാൽ ജൈനന്മാരെ അനേകാന്തവാദികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ വാദത്തിന്നു 'സുദാദാ' എന്നും പേരു വന്നിരിക്കുന്നു. അനേകാന്തവാദികളായ ജൈനന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ നിയമേന നിത്യമായിട്ടോ അനിത്യമായിട്ടോ ഒരു പദാത്ഥവും ഇല്ല. വസ്തുക്കളെല്ലാം നിത്യാനിത്യങ്ങളാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള സിദ്ധാന്തം ജൈനശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു. അവർ ഇതിനെ സമഞ്ചിതരീതി സാക്ഷിപ്തമായി അറിയുന്നതു ശാസ്ത്രവിചാരശീലനാൽ രസകരമായിരിക്കും.

ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വവസ്തുക്കളും ഉല്പത്തിവിനാശനിയമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവയാണ്; ഉണ്ടാവുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യാതെ യാതൊരു പദാത്ഥവുമില്ല. ഈ നിലയിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു കേവലം കല്പിതമായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്നു, പ്രസിദ്ധമായ ആകാശപുഷ്പത്തെത്തന്നെ എടുക്കുക. ആകാശപുഷ്പം വിരിയുകയോ കൂമ്പുകയോ (ഉണ്ടാകയോ നശിക്കുകയോ) ചെയ്യുന്നതായിട്ട് ആർക്കും അനുഭവമില്ല; അതു, ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പദം മാത്രമാണത്രെ ഒരു വസ്തുവല്ല. 'ഉൽപാദപ്രയത്നപ്രയത്നശതം' (ശീർച്ചയായി ജനിക്കുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമാത്രമേ ഉള്ളതാകരുള്ളൂ) എന്നാണ് നിയമം. ഉല്പത്തിയും വിനാശവും ഉള്ള വസ്തു നിത്യാനിത്യമായിട്ടല്ലാതെ വരുവാൻ തരമില്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്നതും വസ്തുതന്നെ, ഇല്ലാതാവുന്നതും വസ്തുതന്നെ; എന്നുവെച്ചാൽ വസ്തുരൂപം നശിക്കുന്നു, വസ്തു നശിക്കുന്നില്ല.

നൈതായികനാൽ വൈശേഷികനാൽ നിത്യമാണെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള ആകാശത്തെ ജൈനന്മാർ നിത്യാനിത്യമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം ആകാശത്തിന്ന് ഉല്പത്തിവിനാശങ്ങളുണ്ടാവുക തന്നെ. * 'അവകാശമാകാശം' എന്നു ലക്ഷണത്താൽ ജീവശരീരങ്ങൾക്കു സഞ്ചരിക്കുവാൻ എടം കൊടുക്കുന്നത് ആകാശമാണല്ലോ. ജീവികൾ കരടത്തു നിന്നു മറ്റൊരടത്തേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ, ചെയ്യുന്ന ദിക്കിലെ ആകാശത്തിന്നു ശരീരത്തോടു സംയോഗവും പോകുന്ന ദിക്കിലേതിന്നു വിയോഗവും സംഭവിക്കുന്നു. സംയോഗവിയോഗങ്ങൾ പരസ്പരം ഭിന്നങ്ങളാകയാൽ തദാഭ്യന്തരമായ ആകാശസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഭേദം സിദ്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ആകാശത്തിന്റെ എത്ര സ്ഥാനത്തുനിന്നു ശരീരം പോകുന്നുവോ ആ സ്ഥാനത്തിന്നു, മുൻപുണ്ടായിരുന്ന സംയോഗം നശിക്കുക എന്ന പരിണാമം വരുന്നതിനാൽ ആ സ്ഥാനം (ആകാശം) നശിച്ചുവെന്നും, ശരീരം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു സംയോഗമുണ്ടാവുക എന്ന പരിണാമത്താൽ അവിടെ ആകാശം ജനിച്ചുവെന്നും പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആകാശം നശിക്കുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അതിന്നു ശരീരസംയോഗമെന്ന അവസ്ഥ നശിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആകാശം തന്നെ നശിക്കുന്നുവെന്നു വ്യപദേശിക്കാവുന്നതാണ്. ആകാശത്തിന്നു, ശരീരസംയോഗാവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വരൂപം വിയോഗാവസ്ഥയിൽ ഇല്ലാതാവുന്നവല്ല. ആമാവസ്ഥയിൽ ശ്വാമവസ്തുമായ ഘടം പാകാവസ്ഥയിൽ രക്തവസ്തുമായിത്തീർന്നപ്പോൾ—വാ

* ആകാശത്തിന്നു ഉൽപത്തിവിനാശങ്ങളുണ്ടെന്നു സാമ്പ്രദായികവേദാന്തികൾക്കും സമ്മതമാണ്.

സ്വപത്തിൽ ഘടാനന്തരം ഉണ്ടാവുന്നില്ലെങ്കിലും—ആ വണ്ണഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, 'ശ്യാമോ ഘടോ നഷ്ടഃ, രക്തോഘട ഉല്പന്നഃ' എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. ആ വിധത്തിലാണ് ഇവിടേയും വ്യവഹാരം. ഇങ്ങിനെ ആകാശത്തിന് ഉല്പത്തിവിനാശങ്ങളുളളതിനാൽ അത് അനിത്യമാകുന്നു. എന്നാൽ, ശരീരസംയോഗം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ആകാശത്തിന്നു വരുന്ന ഉല്പത്തിക്ഷയങ്ങൾ പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തും പ്രത്യേകാവസ്ഥയിലും ആകയാൽ, സച്ചത്രവ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ആകാശത്തിനാകമാനം അതു സംബന്ധിക്കാത്തതും ആകാശത്തിന്റെ നിത്യത്വത്തിന്നു ഭംഗം നേരിടാത്തതുമാണ്. 'തത്ഭാവപ്രായം നിത്യം' എന്നുതന്നെയാണു്. വസ്തുവിന്റെ സർഭാവത്തിന്നു തീരെ വിച്ഛേദം വന്നാൽ മാത്രമേ നിത്യത്വത്തിന്നു ധ്വനി വരികയുള്ളൂ. അതിനാൽ ആകാശം നിത്യാനിത്യമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ആകാശത്തിന്റെ ഈ നിവൃപനം കൊണ്ടു മാത്രം വാദരീതി വ്യക്തമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അല്പം കൂടി വിവരിച്ചു കാണിക്കാം. ദീപം മുതലായ ജ്യോതിസ്സുകൾ ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഉണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു് അവ അനിത്യങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ദീപം എന്നതു മിഷി തൈജസപരമാണകളുടെ സമവായമാണ്. ആ പരമാണകൾ, പ്രകാശകാരണമായ സ്തോമദ്വ്യം ക്ഷയിച്ചിട്ടോ മറ്റോ ജ്യോതിസ്സുരൂപമായ ധർമ്മം വിട്ടു തമോരൂപമായ ധർമ്മത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണ് വിളക്കു കെട്ടു

വെന്നുള്ള വ്യവഹാരം. സ്വപ്നം എന്ന ദൃശ്യം കടകം, കിരീടം മുതലായ ഏതവസ്ഥകളിലും സമനവയിച്ചിരിക്കുകയും മുതലായ ധർമ്മാന്തരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ആ സ്വപ്നം സ്വപ്നമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഒരിയ്ക്കലും ഇല്ല. ദീപത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ന്യായം ഇതു തന്നെ.

ആത്മസൂത്രപ്രകാരത്തിൽ ചില നൂർ ഇങ്ങിനെ വാദിക്കുന്നു:— ആത്മാവു നിത്യമാത്രമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവരും സുഖം ദുഃഖം, പുണ്യം പാപം, ബന്ധം മോക്ഷം എന്നിവയ്ക്കു് ഉപപത്തിയില്ലാതെ വരും. നിത്യം എന്നതിന്നു സ്ഥിരം എന്നാണല്ലോ താല്പര്യം. സ്ഥിരമാണെങ്കിൽ ആ ആത്മാവ് ഒരിയ്ക്കൽ സുഖവും മറ്റൊരിയ്ക്കൽ ദുഃഖവും അനുഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? സുഖം പുണ്യത്തിന്റേയും ദുഃഖം പാപത്തിന്റേയും ഫലമായതുകൊണ്ടു്, ആത്മാവു പുണ്യവാനോ പാപിയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അനുഭവംകൊണ്ടാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ആകെക്കീഴും അപലപിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? ആത്മാവു കേവലം സ്ഥിരനായാൽ പിന്നെ പുണ്യപാപങ്ങൾതന്നെ ഇല്ലെന്നുവരില്ലേ? ബന്ധമോക്ഷങ്ങൾക്കും ഉപപത്തി എന്നു്? ഇവിടം അനേകം ദൈവചമുണ്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, ആത്മാവു കേവലം നിത്യമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ തീരേ അഭിമതമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും ഗതിയില്ല. അനിത്യത്വത്തിന്റെ മൂലം അത്യന്തോച്ഛേദമാണല്ലോ. ആത്മാവിന്നു് അത്യന്തോച്ഛേദം വന്നാൽ പുണ്യപാപങ്ങളെ ആർ അനുഭവിക്കുന്നു? സുഖദുഃഖങ്ങൾ ആർക്കു് സംഭവിക്കുന്നു? ബന്ധം എങ്ങിനെ ഘടിക്കുന്നു? ബന്ധംതന്നെ ഇല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നതു് എന്തിൽനിന്നാണ്? ഇനി അനിത്യ

* വൈശേഷികപക്ഷത്തിൽ ഘടാനന്തരം ക്ഷയിക്കുന്ന സമത്വമാകുന്നു.

തപകാരണമായ അത്യന്താപേക്ഷിതനെന്നാണ് മോക്ഷം എന്നാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മോക്ഷോപായങ്ങളുപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു നിഷ്പലമാണെന്നു വരില്ലേ? അതിനാൽ അത്യാവശ്യം നിത്യാനിത്യതപനിയമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അങ്ങന

കാണുവാൻ തന്നെ ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ, സകലവസ്തുക്കൾക്കും കേവലം നിത്യതപമോ അനിത്യതപമോ കല്പിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നാണ് ജൈനസംഗ്രഹത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

കെ. വി. എം.

കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം

വരിഷ്ഠരിച്ചു കന്നം പതിപ്പ്.

(൨)

സൈന്ധവിയും ലെഗുമിനസിയും നിലകളിൽനിന്നു നാടകത്തെ പാടിശ്ശാധിപ്പിച്ചു. ഒരു നടനാചര്യയായ, നടനായും, അവയുടെ അഭിനയങ്ങളെയും, ഇവ കൂടാതെ, അവയേയും അവയെയും കണ്ടും അവയുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ കേട്ടും സ്വീകരിച്ചു നോക്കിയ പല മാതിരി ആളുകളെയും മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണ്. 'നടനിലകൾ' ആയ തിരുവട്ടാർ നാരായണപിള്ള അവർകൾ ദൃഷ്ടാന്തമായും, അതേപ്രകാരം യോഗ്യനായ മറ്റു പല നടന്മാർ ശകുന്തളാദി ചര്യങ്ങളും, വേഷം കെട്ടി അഭിനയിക്കുന്നതായ ഒരു നാട്യശാല എന്നൊരു മനോഭൂമിയെ വിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാരായണപിള്ള അവർകളുടേയും മാറ്റം ആഗ്രഹങ്ങളായാ മുഖഭാവങ്ങളായാ ശരീരചേഷ്ടകളായാ ഞാൻ മനോഭൂമിയിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നു ഞാലും, അവയേയും, രംഗവിധാനങ്ങളേയും, അതിനണമുള്ള മാറ്റ ചില സംഗതികളേയും, നടന്മാരുടെ അഭിനയവിദ്യയെ നിർണ്ണയിപ്പാനായിട്ടല്ലാതെ, നാടകകൃതിയു

ടെ ഗുണഭോജനപ്രദതയിൽ ചിന്തിപ്പാൻ ആവശ്യമില്ലായ്കയാൽ, അവയെ അപ്പോലും മനോഭൂമിയിൽ അവിഷയം എന്നായിട്ടു വിട്ടു കളയുന്നു. എന്നാൽ, നടന്മാർ ചെയ്യുന്ന ശ്ലോകങ്ങളും ഉച്ചരിക്കുന്ന വാക്കുകളും സദൃശ്യതയുടെ കണ്ണുകളിൽ പതിച്ച് അവയെ തോന്നിക്കുന്ന മനോഭാവങ്ങളേയും ഭാവങ്ങളേയും മാനസികമായ സങ്കല്പത്തിൽ വിട്ടു കളയുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ. സദൃശ്യതയുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ പല മാതിരിക്കാണെന്നുള്ളതിനെ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. അവരിൽ ചിലർ ശ്ലോകങ്ങളെ ഉറക്കേറുന്നതു കവിതയുടെ ഗുണഗുണങ്ങളെ നിർണ്ണയിപ്പാനായിട്ടാകുന്നു.

'കൊല്ലാബ്ബം...നല്ലോണം...'

ചൊല്ലേറും...സ്വർല്ലോകേ...'

ഇപ്രകാരം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ ഭീഷ്മയോടു കൂടിയും, ശ്ലോകങ്ങൾ ആ തോതിന് ഉത്തു വരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയും ഇരിക്കുന്ന ഒരുതരം കവികൾ സദൃശ്യത ഉണ്ട്. അങ്ങനെയായിട്ടു തന്നെ, '...ചൊ

പുന കിപ്പെന്നിയേ.....പോകുന്നിതാകുന്ന
 പോൽ..... ചോവരച്ചോമരച്ചോ..... 'ഇ
 ഞാനെയുള്ള പ്രാസപ്രയോഗങ്ങൾ കൂടെ ഉ
 ണ്ടോ എന്നറിവാൻ കൌതുകമുള്ളവരായും
 ചിലരുണ്ടായിരിക്കാം. മറ്റു ചിലർ, നട
 ന്മാർ കാരോ ശ്ലോകങ്ങളെ രാഗത്തിൽ ചൊ
 ല്ലുപോൾ ആ ശ്ലോകങ്ങളിലെ പദസമ്മേ
 ഉനം ആ രാഗത്തിന്നു യോജിപ്പായ വിധ
 ത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു 'ചെവി കൊടു
 ത്തു' കേൾക്കുന്നവരായിരിക്കുന്നു. ഇനിയും
 ചിലർ, നാടകത്തിലെ ആ ഘട്ടത്തിന്
 ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ വൃത്തം ചേർച്ചയായിരി
 ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരായിരിക്കു
 ന്നു. വേറെ ചിലരുണ്ട്; അവർ ശ്ലോക
 ങ്ങൾ സുഗമതത്വങ്ങളായിരിക്കുന്നുവോഎന്നു
 ശ്രദ്ധ വെക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ഇങ്ങനെ
 വെച്ചുവെയ്ക്കുക ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽ താ
 ല്ലുതുംല്ലാ. ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിന്നു മ
 ളാമായിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സ്വല്പമായ
 ഒരു വിചാരമേ ഉള്ളൂ. ഒല്ലാം ചിലരുണ്ട്;
 ഇവർ വിശിഷ്ടപണ്ഡിതന്മാരാണ്; ഇവരു
 ടെ നോട്ടം, തജ്ജമ മൂലത്തോടു യോജിക്കു
 ന്നുണ്ടോ എന്നാണ്. നടന്മാരുടെ സംവാദ
 ങ്ങളേയൊ ശ്ലോകോച്ചാരണത്തേയൊകേൾ
 ക്കുന്നതിൽ അത്രമാത്രം താല്പര്യമില്ലാതെ
 യും, പക്ഷേ അവയെ കേൾക്കാതെ ത
 റ്റൊന്നും ഇല്ല, അവരുടെ രംഗപ്രാപാര
 ങ്ങളേയും ആഗ്രഹങ്ങളേയും മറ്റു ചേഷ്ടകളേ
 യും കണ്ടുകൊണ്ടു മാത്രം ഇരിക്കുന്നവരും ഇ
 ല്ലാക്കിയില്ല. ഇക്കൂട്ടക്കു നാടകഗ്രന്ഥത്തെ
 പാടി ചർച്ചയാണുമാത്രം. ഇവരോടൊപ്പം
 തന്നെ, നടന്മാരുടെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യ
 ത്തെ അകലെനിന്നു നോക്കി തൊറുകൾ ക
 ണ്ടുപിടിച്ച് അറിയിപ്പാണായിരിക്കുന്നവരേ
 യും, സാസ്സിൽ കാണാം. ഇപ്രകാരം, പ
 ലേ മാതാരിക്കാരായും പലേ രചിക്കാരായും

പലേ നോട്ടക്കാരായും ഇരിക്കുന്ന സദസ്യരു
 ടെ സംഘത്തിൽ ഒരേമത്തു, ഞാനും, സക
 ല്ലശക്തികൊണ്ടു, രംഗസ്ഥിതനായിരിക്കു
 ന്നു. എന്നാൽ, ഞാൻ, ഈ കൃതിയുടെ ഗു
 ണഭാവനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന സംഗതി
 യിൽ, മേല്പറഞ്ഞ പലേ തരക്കാരായ സദ
 സ്യജനങ്ങളുടെ പ്രതിപുരുഷനായിട്ടല്ലാതെ
 എന്റെ പ്രത്യേകമായ നിലയിൽ നില്ക്കുന്ന
 വന്നായി എന്നെ സങ്കല്പിക്കുന്നില്ല. നാമാ
 യണപിള്ള അവർകൾ തുടങ്ങിയ നടന്മാ
 രുടെ വാക്കുകളും ശ്ലോകങ്ങളും എന്റെ മാ
 നസികമായ കണ്ണുപുടത്തിൽ ഇതാ മുഴങ്ങു
 ന്നു. അവർ അഭിനയിക്കുന്ന നാടകം പരി
 ക്ഷിരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പായ കേരളീയഭാഷാ
 ശാകനളും ആകുന്നുവെന്നുള്ളതു മാനു
 പോവാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഇടയ്ക്ക് എടുത്തു
 പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഈ പുതിയ പതിപ്പി
 ലെ ശ്ലോകങ്ങൾ, മുൻ വിവരിച്ചുമാതിരിയി
 ലുള്ള ഒരു സദസ്സിൽ പതിക്കുന്ന സമയം,
 സദസ്യരിൽ പല തരക്കാക്കും ഉണ്ടാകുന്ന
 അനുഭവത്തിന്റേയും അഭിപ്രായത്തിന്റേ
 യും പ്രകാശനമാണ് എന്റെ ജോലി. എ
 ന്നാൽ, ഇതിൽ, വളരെ സവിസ്മരമായിട്ടു
 ള്ള നിരൂപണം ആവശ്യകമാണെന്നു തോ
 നുന്നെടത്തു അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ
 സാമാന്യനാ എല്ലാ സംഗതികളേയും തിര
 ക്കുകത്തുവെച്ചു നിരൂപണം ചെയ്ത് ഉണ്ടാ
 കുന്ന അഭിപ്രായത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു പറയു
 വാനേ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു.

ഒരു നാടകഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി വിചാരി
 ന്ന ചെയ്യുമ്പോൾ, മേൽപറഞ്ഞ വിധ
 ത്തിൽ ഒരു ഭാവനാസ്രയുമായ നാട്ടുശാല
 യേയും, അതിൽ വേഷം കെട്ടി കളിക്കുന്ന
 നടന്മാരേയും, അവരുടെ മുഖസംഗീകളി
 ലൂടെയും ചേഷ്ടകൾ മുഖേനയും, ആ നാട
 കഗ്രന്ഥം ബഹുജനസമക്ഷേപത്തിൽ എത്ര പ്ര

കാരം ദ്രാഘമാകുന്നു എന്നതിനേയും ചിന്തിച്ചാൽ മതിയാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ പുസ്തകത്തെ സാമ്പന്ധ്യമേന്മയോടുകൂടി, മറ്റൊരു അവസ്ഥയുടെ ആലോചനയോടുകൂടി തായിരിക്കുന്നു. കാവ്യങ്ങളെ ദൃശ്യം, ശ്രവ്യം എന്നു വേർതിരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ദൃശ്യവും ശ്രവ്യവുമായും വേർതിരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നുമാണല്ലോ. ഇവ വായിച്ചു കേൾക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, പാഠശാലകളിൽ ഉപയോഗത്തിനായി കൈക്കൊള്ളുക വഴിയായിട്ട്, പാഠം എന്ന നിലയിലാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ, ഇത്തരം പാഠപുസ്തകങ്ങളായി തീർത്തോളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു, വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യപതാക്കളുടെ നിലയിൽനിന്നു കൂടെ ഗുണഭോഷിണി എന്നും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാമീപ്യവിഷയകമായ ഗുണഭോഷയെ ചിന്തിക്കുക എന്നതല്ല, അദ്ധ്യപതാക്കൾക്കു പാഠപുസ്തകം ഒരു ഉപകരണം എന്നു ചിന്തിക്കണം. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ കോടിയിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ആവേശം തട്ടിയില്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് അവകാശമില്ലാത്തതില്ല എന്നു തോന്നുന്നതിനാലാണ്, ഈ സാഹിത്യ കൂടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. അപ്രകാരമൊരു ഗ്രന്ഥവേദം തട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നത് എന്ന് എല്ലാം ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നില്ലാതെ, ആ അനുമാനത്തിലേക്കു കൂടിയിട്ടുള്ള യുക്തിപദങ്ങളെ വിവരിച്ചു പറയാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

പുതിയ പതിപ്പിന്റെ പരിഷ്കാരകർമ്മത്തിൽ, പരിഭാഷാകർമ്മത്തിനു പുറമെ പ്രസാധകനും, അദ്ദേഹത്തിനും പുറമെ അന്യരും പരിഭാഷകനും ഭാഗഭാഷകനും

കൂടെയുണ്ടെന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, മൂന്നാലും, കവിതാവിഷയത്തിൽ, വിശേഷിച്ചു ഭാഷാകവിതാവിഷയത്തിൽ, ഒരേ രചിക്കാതെ ഒരേ സമ്പ്രദായക്കാരും അല്ലാത്തവരും, ഈ പരിഷ്കാരത്തിന് ഏകകൂട്ടമായി മിശ്രിത വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മകരം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒന്നാംഭാഗം എഴുതിയതിൽ പിന്നെ, ഈ പുതിയ പതിപ്പിന്റെ പരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ അന്യത്ര കാണാൻ സാധിക്കുകയും, ശ്ലോകങ്ങളുടെ പാഠഭേദങ്ങൾക്കു ഉത്തരവാദി ആരാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചില പ്രശ്നങ്ങൾ അറിവാനിടയായും ചെയ്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, പ്രസാധകന്റെ സ്ഥാനം നാമമാത്രമായിരുന്നു എന്നും പാഠഭേദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയോ തൃപ്തിപ്പെടുകയോ ചെയ്ത വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമതത്തിന്നു സർവ്വപ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും പാലേഴി വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ തൽക്കർത്താവിന്റെ തുല്യകർമ്മത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ച രൂപത്തിൽ കൈയേറ്റ്, അതിനെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടു കൂടി ആലോചിച്ചിട്ടോ, അല്ലാത്തതോ, വേണ്ടുപിടത്തിൽ സാക്ഷ്യമില്ല, മുദ്രാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതുവരെയുള്ള പ്രസാധനകർമ്മം മുഴുവൻ പ്രസാധകന്റെ ചുമതലയാണെന്നുള്ള സാധാരണനിയമത്തിന്, ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പാഞ്ഞു കാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു, പ്രസാധകൻ ആ സ്ഥാനത്തെ സമ്മതിച്ചെഴുതിയത് അനാവശ്യമായ ദുർദ്ദൈവം മേന്മയായാകയാൽ യുക്തമായില്ല എന്നു പാഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ, ഒരു സാഹിത്യ മാനുഷകൃത്യത്തിന്

ല്ലാം അതാവിതു, ശ്ലോകങ്ങൾ പലതും പ്രസാധകൻ ഭേദപ്പെടുത്തി എന്ന വസ്തുത തന്നെ. പരിഭാഷാകർത്താവാകട്ടെ, തന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് അർത്ഥാലങ്കാരത്തിന്റെയും തന്നെ ശബ്ദഭംഗിയുമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിഷ്ഠയുള്ള കവിയാണ്; പ്രസാധകനാകട്ടെ, ശബ്ദാഡംബരമായ കൃതിയേക്കാൾ അർത്ഥഗൗരവമുള്ള കൃതിയെ അധികം താല്പര്യപ്പെടുന്ന കവിയുമാണ്; ഈ പ്രതിപത്തി നിമിത്തം അദ്ദേഹം ശബ്ദഭംഗിയിൽ 'ഭ്രമകാരന'മല്ല; ഇത് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്നു ശബ്ദഭംഗിയോടു കൂടിയ കൃതികൾ എഴുതുവാൻ ശക്തിയില്ലായ്കൊണ്ടല്ല അങ്ങനെയുള്ള കൃതികൾ എഴുതാത്തത് എന്നും, അതിൽ താല്പര്യം ഇല്ലായ്കയാണ് അതിന്നു കാരണം എന്നും പല ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പരിഭാഷാകർത്താവും പ്രസാധകനും ഇപ്രകാരം രണ്ടു വിപരീതകോടികളിൽ നില്ക്കുക കൊണ്ടാണ്, ഈ പാഠപരിഷ്കാരത്തിൽ, ഭിന്നിപ്പു കാണുന്നത്. അതു മാത്രമല്ല അന്തിമപ്രേമ പരിശോധകനായ ആളോ, ഭാഷാകവിതാവിഷയത്തിൽ മറ്റൊരു പദ്ധതിയെ തുടരുന്ന കവിയാണ്. ഇദ്ദേഹം ദ്വാരീയാക്ഷരപ്രാസാദിഷ്ടയിൽ ഏറെ നിർബ്ബന്ധവും, ഈയിടെയായി 'പച്ചമലയാള'ത്തിൽ താല്പര്യവും വെച്ചിരിക്കുന്ന ആളാണ്. ഇദ്ദേഹവും അർത്ഥകല്പനയെ അപ്രധാനമാക്കുന്ന ആളല്ല; പക്ഷേ, ശബ്ദാഡംബരത്തിൽ കാണിച്ചുവരുന്ന താല്പര്യം—കലശലായ 'ഭ്രമ' എന്നു കൂടെ പറയാൻ തോന്നുന്നു— ഇദ്ദേഹത്തെ, പരിഭാഷാകർത്താവിന്റെ പദ്ധതിയോടു അടുപ്പമാക്കുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷകനും പ്രസാധകനും തമ്മിലും; പ്രസാധക

നും പരിശോധകനും തമ്മിലും പരിഭാഷക പരിശോധകനാണെന്നായും പ്രസാധകനും തമ്മിലും, ഉള്ള രചിഭേദം, രീതിഭേദം, പദ്ധതിഭേദം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭേദങ്ങളാൽ മിശ്രാർത്ഥം ഭിന്നിപ്പു വളരെ പ്രകടമായും ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളിലുള്ള അഭിപ്രായം തന്നെ പറയുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കും പരിഭവം തോന്നേണ്ടാത്തതാകയാൽ, ഈ മൂന്നു കവികളുടേയും പലേ ശ്ലോകങ്ങളെ വായിച്ചു നോക്കിട്ടുള്ളേടത്തോളം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായാൽ, ഇവരിൽ ഒരാളുടെ മാത്രം ശ്ലോകങ്ങൾക്കാണ് നടന്മാർ രംഗത്തിൽ ചൊല്ലി, അഭിനയിച്ചു സദസ്സരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം ലാളിത്യവും മാധുര്യവും ഉള്ളത്, എന്നു നിശ്ചയം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആ ഒരാൾ പരിഭാഷകൻ ആകുന്നതാകാം. ഈ മഹാകവിയുടെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കുള്ള ശബ്ദ അനന്യസാമാന്യമാണെന്ന് ആരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണല്ലോ. നാടകത്തെ പുരസ്കരിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ ഈ അഭിപ്രായം പറയുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം അറിയിക്കുന്നു. മറ്റു രണ്ടു കവികളും ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കവനവൈഭവത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ എന്ന് ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാകുന്നില്ല. ഒരു നടനശാലയിലെ സദസ്സരെ അപഹൃതചിത്തപ്പത്തികളാക്കിത്തീർക്കുന്നതായി അനിവാര്യമായുള്ള മാധുര്യം, ശ്രോത്രാഭിരാമത, അല്ലെങ്കിൽ സുഖശ്രവത, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്വന്തം കൃതിയായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഭാഷാജ്ഞാനമായിരുന്നു, നടന്മാരുടെ മുഖങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ശ്ലോകങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദം പോലെയോ, മേഘനീയമായ വിധത്തിൽ പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനാലാണ് ശാകന്തളത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിൽ അവിടുന്ന് എന്തു മാത്രം പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയി

പ്പാൻ മാറുള്ളവർ കയ്യകിക്കായിരിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഗ്ലോകകുത്താവനെ തരക്കി അർത്തിട്ടല്ലാ ഗ്ലോകങ്ങൾ നാടകത്തിൽ രമണീയമായിരിയ്ക്കുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയി

യ്ക്കേണ്ടത്; ഇതു ഗ്ലോകങ്ങളുടെ തന്നെ യോഗ്യതകൊണ്ടു വരേണ്ടതാകുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ, അവയുടെ യോഗ്യതയെ ചിന്തിക്കാം. (തുടരും)

കേ- രാമകൃഷ്ണവിളി, ബി- ഏ-

തത്തപാവബോധസപ്തതി

സംസാരമായവലയിൽ ബതവിഷ്ണുകേണ നിസ്സാരനായമനുജൻ കഴയുന്നനേരം വാത്സല്യമോടധരണീസുതനിവിശേഷമുത്സാഹമേകിട്ടമവനുമാഹാപ്രഭാവം.

തൻ പൈതൃകം സമാധി വളർത്തിയോനി. ലിൻ പംവരുന്നതു ചിതന്നെയാത്രീയാദക്കു സമ്പാദ്യമകിമതിതാബഹുമാഹനീയം തൻ പാടതീക്കുമവനീജനനിജനാനാം.

മാമാത്മ്യമറിഞ്ഞാരു സർവ്വമാണ്ടുപണ്ടു മോഹാതിരംസ്യവവുമാൻ പശ്ചാത്തപ്പാം സപാദാകർപ്പതിരതക്കുചിലാസമാട്ടു ഹാഹാ! മഹിമനുജനാശവളർത്തിട്ടനു.

കണ്ടാലുമമ്മയുടെലാളനയാൽ വിഭാസം പൂണ്ടുള്ള പയ്യനെരുവഞ്ചയയസ്സുനില്പോ. വീണ്ടുവരച്ചമണലിൽ പല വക്കരങ്ങൾ. (രം കൂണ്ടാക്കുമസ്തന്നെപ്പലമംഗമാദം.

ഏഴുവെടിഞ്ഞവനുടൻ പരിപൂർണ്ണമാദം മാടോടുകൊണ്ടുപലമാടവുമുണ്ടായിത്തു ആടുന്നകൂട്ടരൊട്ടുകൂടി മടിച്ചാടതെ പാടുന്നാവിൽ നഴയുന്നൊരു കിടന്നങ്ങൾ

കായ്ക്കുണ്ടകോതുമകാമകഥാപ്രപഞ്ചം വീയുണ്ടുകുലഹരയാക്കുകകൂട്ടമണി ഓയ്യാസമതനഥകട്ടികളെപ്പുലർത്തും പദ്യമായായിവരുമിങ്ങനെപ്പുലനാമേൽ.

നേരായിനാടകമിതിൻ പടിയാടിടുമ്പോ. ജോരോന്നിലും പാമവന്നുവരും സങ്ങൾ തീരാതിവണ്ണമണിയും പലകോലമെന്നും പാരിൽപ്പാന്നു ചന്ദ്രതെങ്ങാഴിലെന്നമട്ടിൽ

ഈനശാശ്വതിയിൽ നിന്നുമുയർന്നു തത്ത്വം ഉത്താനമനസ്സിപമരുന്നുനും ചുരുക്കം; ഹീനാമനേ! തവകളേബരമെങ്കിലെന്താ. ഞാനന്ദരൂപനകമേവിലസുന്നതില്ലേ?

അല്ലേമനീശ്വര! ഭവൻ പാമാത്മതത്ത്വം മെല്ലാം മാനുഷകളായതെയിരിയ്ക്കുമുലം. വാല്യായുഃ ധാതുവലയും കരുടക്കുണ്ണായല്ലാസമാട്ടമരുവുന്നമഹാശയൻ നീ.

കേൾക്കുന്നതില്ലിഹ ഭവൻ കയ്യിൽ ഗാനമേ.

(ഉ: വാക്കൊന്നുമിന്നു പറയുന്നതു മില്ല, യെന്നാൽ ഇക്കണ്ടെത്തുവരികളാൻ മരിയ്ക്കുവോളം നോക്കിത്തീരത്തതു ഭവാനിഹ കാണമെന്നും കട്ടിക്കുമാരക! നിനക്കകമേ സബോധം

വിട്ടില്ല, ലോകവലയിൽ ബത! ചാടിയില്ല, കാട്ടിൽ കിടന്നു കളകളായിട്ടാടുന്ന മട്ടിൽ സ്വതന്ത്രഗതിപൂണ്ടു സിവിച്ചിട്ടനു.

നല്ലാൻ നില്പിതു കളഞ്ഞിട്ടുവാൻ വലിപ്പം. മുല്ലനമാക്കി വിലസീടുവതെന്തിനയ്യോ! അപ്പതു പാണവയുതാകവതിന്നു മോഹം മല്ലേതരം പുനരുദിപ്പതു ബാലകക്കു.

കൊമ്പൻകുളിച്ചുവളരുന്നവഴിതരമയക്കി
 കൊപ്പത്തിലാക്കിയടയുംപുനരണ്യമെയും
 നില്പിൽകൊളുത്തിവളർത്തോട്ടിയെടുത്തുജാൾ.
 മേല്പിപ്പതിൻപടിയുവായുകൊടുത്തു.
 മുമ്പിൽജപലിച്ചുകൾശേഷവുമേവെളിച്ചം
 വമ്പോടുകാട്ടിമരുവീടിനവന്നിയിപ്പോൾ
 ചാമ്പൽക്കുഴിക്കടിയിലെളിമകെട്ടുപോകാ-
 തമ്പിൽകിടപ്പതുനമുക്കൊരഭാഗ്യമത്രേ.
 ആരോഗ്യവ്യംപദവിയുംധനവുമെന്തും
 പാരിൽസുഖിച്ചുമരുന്നമനുഷ്യരാൽ
 സാരമുണ്ടാക്കിവയിലൊന്നിലുമല്ലെന്നു
 തീരെറ്റണിച്ചിടുകയില്ലൊരുനാളുപോലും.
 ക്രൈശങ്ങളിങ്ങുപലതുംവളരുന്നനേരം
 കാശിനുംപോവുമതകിലുവലിപ്പമൊന്നും;
 ആരിക്കുമപ്പൊഴുതുമനമിരുന്നബാല്യം
 കാശിക്കുംപായതുതരിച്ചുലഭിക്കുവാനായ്.
 പൊന്തോയനാളുകളെയെങ്ങുനിറച്ചിടമ്പോ-
 ഉല്പന്നമാകമകതാരിലതീവഭുക്കൾ;

മുല്ലാടുകൊല്ലാടുന്നതശേഷവുമേ
 പില്ലാടിപോയവരമെന്നതനുഗ്രഹംതാൻ,
 സ്വാതന്ത്ര്യമോടുകൂടിയാടിനടന്നുമോറം
 കാതയുമേതിലുമുദ്വിച്ചിരബാലകന്മാർ
 പ്രാർത്ഥിച്ചുനല്ലവഴിവാടുകൾദേവകൾക്കും
 സാധിച്ചുമോഹവും,മിതൊക്കയുമുത്തമങ്ങൾ.
 എന്നാലിവാറകളിലൊന്നിലുമല്ലെനിക്കു
 തോന്നുന്നതിന്നുബഹുമാനമകുടുന്നിൽ
 തന്നുള്ളിലുംവെളിയിലുംവിലസുംവിശേഷം-
 മെന്തെന്നുപോട്ടുമെങ്കുന്നതിലാണുസാരം.
 കണ്ണത്തുവോളമിരപാക്കിലുമുന്മുഖം
 നെണ്ണിടമാറുവിലസുന്നുമാണ്ണവങ്ങൾ
 പൊണ്ണൻവരുന്നിതലയെന്നിലായില്ലെന്നു
 തിണ്ണമിട്ടിടുകിലുംനിലയുണ്ടുതാനും. (ൽ

(തുടരും)

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ

എം- എ; ബി- എൽ-

മഹാമഹോപാധ്യായന്മാർ

കുളുളിമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

അസാമാന്യമായ സംസ്കൃതഭാഷാപാലി
 ജ്ഞാനം, വീണ്ടും വീണ്ടും ആ ഭാഷയിലുള്ള
 ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നോക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ
 പ്രേരിപ്പിച്ചു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ പ
 ടയയും, സാഹിത്യത്തിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തി
 ലും സാമാന്യമായ പരിചയവും ഉണ്ടാക
 യാൽ ശ്രീമൽശങ്കരാചാര്യരുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ
 നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂർ കണ്ണുണിന
 നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സുഹൃത്തുത്താൽ ഇതു ര
 ണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാ
 ക്കി ഇതിനിടയിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും നോ
 ക്കിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാര്യത്താണു തന്റെ അ

ജ്ഞാൻ ജ്യേഷ്ഠൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചത്.
 അതു നിമിത്തം കുറേക്കാലത്തേക്കു പാപ്പി
 നു വിരപ്പം നേരിട്ടു.

ഉദ്ദേശം ഹനുമാനത്തെ വയസ്സിൽ വി
 ദ്യാത്മികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുവാനാ
 യി തുല്യവപേന്ത്രർവന്നു താമസം തുടങ്ങി.
 ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സബ്രഹ്മചാരികളും, പാ
 പ്തുകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹത്തിനോടു കിടപിടി
 പ്പാൻ വരയുകയും ഭാരോഭാ ശാസ്ത്രങ്ങ
 ഉൽ നൈവണ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും.
 ആയ ചിലരുടെ പേരുകൾ കൂടി ഇവിടെ
 പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇവരിൽ ഏറ്റവും

കൊമ്പൻകുളിച്ചുവളരുന്നൊഴുതുമയക്കി
 കൊപ്പത്തിലാക്കിയടയുംപുനരങ്ങുമയം
 നില്പിൽകൊളുത്തുവളർത്തോട്ടിയെടുത്തുഭരം.
 മേല്പിപ്പതിൻപടിയുവാവുമകപ്പെടുന്നു.
 മുമ്പിൽജപിച്ചുലകശേഷവുമെപ്പൊഴും
 വമ്പോടുകാട്ടിമരുവീടിനവനിയിപ്പോൾ
 ചാമ്പൽക്കുഴിക്കടിയിലൊട്ടിമകെടുപോകാം.
 തമ്പിൽകിടപ്പതുനമുക്കൊരുമഗ്രമത്രേ.
 ആരോഗ്യവ്യംപദവിയുംധനവുംവളർന്നു
 പാരിൽസുഖിച്ചുവരുവെന്നമനുഷ്യരാരും
 സാരനമുക്കിവയിലൊന്നിലുമല്ലെന്നു
 തീരെയെന്നിട്ടുകയ്യില്ലൊരുനാളുപോലും.
 ക്ലേശങ്ങളിങ്ങുപലതുംവളരുന്നേരം
 കാശിനുംചോഴുമുതകുലുവുചിപ്പമാനും;
 ആരിക്കുമപ്പൊഴുതുമുന്നമിതന്നുചാലും
 കാശിക്കുപായതുതരിച്ചുലകുവാനായ്.
 പൊയ്ക്കോയനാളുകളെയങ്ങുനന്ദിച്ചിടമ്പോ.
 ഉല്പന്നമാകുമതാരിലതീവഭുക്കർ;

മുല്ലാടുകൊല്ലാടുന്നതശേഷവുംമേ
 പില്ലാടിപോൽവരുമെന്നതനഗ്രഹംതാൻ,
 സ്വാതന്ത്ര്യമോടുകൂടിയാടിനന്നുരോം
 കാതയ്യമേരിലുമുട്ടിച്ചിമംബലകന്മാർ
 പ്രാർത്ഥിച്ചുനല്ലവഴിവാടുകദദേവകൾക്കും
 സാധിച്ചുമോഹവുമിതൊക്കെയുമുത്തമങ്ങൾ.
 എന്നാലിവാറകുളിപ്പൊന്നിലുമല്ലെനിക്ക്
 തോന്നുന്നതിന്നുനാഹുമാനമകുടന്നിൽ
 തന്നുള്ളിലുംവെളിയിലുംവിലസുംവിശേഷം.
 മെന്നെന്നുചോട്ടമുളുന്നതിലാണുസാരം.
 കണ്ണത്തുവോളമിഹപാക്കിലുമുന്മിളെ-
 നെണ്ണിട്ടമാറുവിലസുന്നമാണ്ണവങ്ങൾ
 പൊണ്ണൻവരുന്നിതലയുനിലയില്ലെന്നു
 തിണ്ണമിട്ടിട്ടുകിലുനിലയുണ്ടുതാനും. (ശ്)

(തുടരും)

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ
 എം. എ; ബി- എൽ;

മഹാമഹോപാധ്യായനാർ

കുളിമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

അസാമാന്യമായ സംസ്കൃതഭാഷാപാലി
 ജ്ഞാനം, വീണ്ടും വീണ്ടും ആ ഭാഷയിലുള്ള
 ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നോക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ
 പ്രേരിപ്പിച്ചു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ പ
 ടതയും, സാഹിത്യത്തിലും തത്വശാസ്ത്രത്തി
 ലും സാമാന്യമായ പരിചയവും ഉണ്ടാക
 യാൽ ശ്രീമൽശങ്കരാചാര്യരുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ
 നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂർ കണ്ണൂരിന
 നൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സുഹൃത്തുത്താൽ ഇതു ര
 ങ്ങ കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുവൻ ഹിന്ദിസ്ഥമാ
 ക്കി ഇതിഹാസയിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും നോ
 ക്കിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്താണ് തന്റെ അ

കൂടെൻ ജ്യേഷ്ഠൻ പുരോഹിത പ്രാപിച്ചത്.
 അതു നിമിത്തം കുറേക്കാലത്തേക്കു പഠിപ്പി
 ന്നു വിരപ്പം നേരിട്ടു.
 ഉദ്ദേശം ൨൬-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വി
 ദ്യാതനികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുവാനാ
 യി തുല്യവ്യവസ്ഥയെ വന്നു താമസം തുടങ്ങി.
 ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പ്രദായചരിത്രവും, പാ
 ിപ്പകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹത്തിനോടു കിടപിടി
 പ്പാൻ വരുമ്പോൾ ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങ
 ഉൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും
 ആയ ചിലരുടെ പേരുകൾ കൂടി ഇവിടെ
 പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇവരിൽ ഏറ്റവും

പ്രധാനികളായിട്ടുള്ളവർ മുത്തിരിങ്ങോട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്, നെല്ലിക്കാട്ടു മാമണ്ണനമ്പൂതിരി, കരുചുലാശ്ശേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇവരായിരുന്നു. തന്റെ പ്രധാനഗുരുവും ഉപദേഷ്ടാവും ആയ കൂടല്ലൂർ കഞ്ചുണ്ണി നമ്പൂതിരിപ്പാടും ഇദ്ദേഹവും തമ്മിൽ വിദ്യാവിഷയത്തിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഗുരുവിനെ ശിഷ്യൻ കടത്തിവെക്കുമെങ്കിലും ഗുരുവിന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള നൈപുണ്യം, ഉൽകൃഷ്ടമായ ബുദ്ധിചാതുര്യം ഇതുകൾ അനീതസാധാരണം തന്നെയായിരുന്നു. അഞ്ചു കൊല്ലം തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിച്ചതിന്നു ശേഷം സദാമന്തരിലേയ്ക്കു ചെന്നു് അവിടെ ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതും, വൈദികവും ശാസ്ത്രീയവും ആയ വിഷയങ്ങളിൽ പരിചയിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് കാലം കഴിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ സ്വന്തം അനുജൻ, പഠന്നിപ്പാ നമ്പൂതിരി, തെക്കെപ്പാട്ടു നമ്പൂതിരി, മുണ്ടായനമ്പൂതിരിപ്പാട്, നടുവൽക്കാട്ടു നമ്പൂതിരി, ചിന്നക്കട്ടി സ്വാമിയാർ, പുത്തന്തറയിൽ രാജാവും, വൈശ്രവണനമ്പൂതിരി, കൃഷ്ണത്തുനാരായണമംഗലത്തു നമ്പൂതിരി ഇവരാണ് മുഖ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാർ.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തെയും, അതു പഠിച്ചിറുളളവരുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയും പറ്റി ഗുണഭോഷണത്താനും ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷാസാഹിത്യജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാണ്. അതിലുള്ള ഞ്ഞൊരു സൂത്രങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ മനസ്സിലാകുന്നതല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല പഠിപ്പിന്റെ പരിപകൃത പ്രാപ്തിയിട്ടുള്ള വിദ്യാത്മികളുടെ ആവശ്യത്തിനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാതെ ആദ്യപഠനം വായിക്കുന്നവരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായിട്ടല്ലാ പാ

ണിനി സൂത്രങ്ങൾ എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നതിച്ചു തന്നെ, അദ്ദേഹം സംക്ഷിപ്തമായി എഴുതിട്ടുള്ള സൂത്രങ്ങളിൽ അന്തർവിച്ചു കിടക്കുന്ന സാരങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിബുദ്ധിശാലികളായ വിദ്യാത്മികൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂള്ളൂ. ഇതുകൾ പൂണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യം ഇത്തരം വിദ്യാത്മികൾക്കു കൂടി ക്ലേശസാദ്ധ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കി പറയുകയാണെങ്കിൽ 'വ്യാകരണ'ശാസ്ത്രത്തിൽ സാഹിത്യം മുഴുവനുമെന്നല്ല ഐതികപാരത്രികങ്ങളായ സകല സംഗതികളും കേതുക്കീട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും പാഞ്ഞതുകൊണ്ടു വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളെ പശ്ചാലോചിച്ചു സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിപ്പാനും മാറ്റം കേരുന്ന ഏതൊരുത്തനും അതിബുദ്ധിശാലിയാകുവാൻ കഴിയുമെന്നതുനിമിത്തമാണെന്നായല്ലോ. ഇത്തരമുള്ള വിദ്യയെ ബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വരണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമാണ് പുരാതനമായ രാജകുടുംബങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധ സദസ്സു മുതലായ ഏല്പാടുകൾ ഇന്നും നടത്തി വരുന്നത്.

നമ്മുടെ മഹാമഹാപാല്യായനർ, വിശ്വാസം തികവാൻ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്ത് ഒരിയ്ക്കൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പോകുകയുണ്ടായി. മഹാരാജാവ് ഇദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തമസംഭാവനയും വീരശ്യാഖല മുതലായ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. വേറൊരൊരിയ്ക്കൽ ആ മഹാരാജാവിന്റെ തുലാഭാരഭാരിയനരകാലത്ത് ഇദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു ചെല്ലുകയും പ്രസിദ്ധനായ സുന്ദരശാസ്ത്രികളുടെ മുമ്പാകെ തന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതും മഹാരാജാവു മുതലായവർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി വീണ്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും അസംഖ്യം വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ

പ്പാറി ഒരു കഥ കൂടി കേട്ടിട്ടുള്ളതു ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും പായുന്നതു യുക്തമാണല്ലോ. സദസ്സിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാരെല്ലാവരും ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടി അവരവരുടെ യോഗ്യത എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നറിവാനായി അന്യോന്യം ചില വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സദസ്സിൽ ഒരാൾ നന്നു തിരിപ്പാട്ടിലോട് വ്യാകരണത്തിൽ എന്തോ ചോദ്യം ചെയ്തു. എത്രയും ഭംഗിയിലും ധാടിയിലും സുഗ്രാമമാകുംവണ്ണവും ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്ന മറുവടി സദസ്സിലേയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളുന്ന മഹാരാജാവു പുറത്തു മറഞ്ഞു നിന്നു വളരെ കൗതുകത്തോടു കൂടി കേട്ടു. പ്രസംഗം അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം മഹാരാജാവ് അകത്തേയ്ക്കുഴന്നെള്ളി. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഇത്രയും മഹത്തരമായ ഒരു സമാധാനം താൻ ഇതിന്നു മുഖിൽ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു മഹാരാജാവു കല്പനയാകയും ചെയ്തുവത്രെ! പിന്നീട് ആ തിരുമേനി നമ്മുടെ ഇദ്ദേഹത്തിനോടു തത്വജ്ഞാനസംബന്ധമായി ചില വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രസംഗം കേട്ടിരുന്ന സദസ്യരെല്ലാവരും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

തൃപ്പൂണിത്തുറയുള്ള തിരുനാൾ സദസ്സിൽ ഇദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചെന്നത് 1063 ലാണ്. അന്നുതന്നെ ഇദ്ദേഹം വിദഗ്ദ്ധനാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വൈദ്യശ്യാം നിണ്ണയിപ്പാൻ അർഹനായ അധിപന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായം നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിക്കുകയും അതിന്ന് ഇന്നേവരെ യാതൊരു താഴ്മയും വരാതെ നിലനിന്നു വരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല വിദഗ്ദ്ധദണ്ഡിൽ പ്രമുഖനല്ലെട്ടു ഒന്നാം സമ്മാനം അന്നു മുതൽ മഹാർഷി ലഭിക്കുവാൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനാലാണ് നമ്മുടെ മഹാമഹോപാധ്യായന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ യോഗ്യതകൾ വെളിപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. ദിനംപ്രതി കൂടിക്കൂടി വരുന്ന വാല്യകൃം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ കാഴ്ചയ്ക്കുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല അതു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആ സകുതചിത്തന്മാരായ യൌവനയുക്തന്മാരുടെ മനശ്ശക്തിയെ ലോകപരിചയത്താൽ സിദ്ധിച്ച വിവേകത്തോടും കൂടിക്കാണിയ്ക്കുന്നതും ഉണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഇദ്ദേഹം കാലടിയിൽ ചെന്നു ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമി കൂടെ തൃക്കയ്യിൽനിന്ന് ഉത്തമസംഭാവന വാങ്ങുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാധ്യായന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വിദ്യാവിഷയത്തെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതി, പ്രകൃതി ഇവയെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. സ്വന്തേ ശാന്തശീലനും വളരെ തേക്കമുള്ള ദേഹവുമാണ് ഇദ്ദേഹമെന്ന് അടുത്തു പെരുമാറി പരിചയിച്ചവർക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാകുന്നു. പ്രകൃതിയും മറ്റു സമ്പ്രദായങ്ങളും ഒരു അപരിചിതന്റെ പ്രത്യേകദൃഷ്ടി കൊണ്ട് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിയ്ക്കത്തക്കവയല്ല. വസ്ത്രാധാരണത്തിൽ ശുദ്ധവെണ്ണയെ വേണ്ടതിലധികം സംസാരിയ്ക്കായതെയും ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലാണ് നടപടി. ആലോചനകളിൽ നിമഗ്നനായ ഇദ്ദേഹം അന്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടി പ്രത്യേകിച്ചു പതിയത്തക്ക ധാടിയിലോ മോടിയിലോ ലേശംപോലും മനസ്സു വെക്കുന്നില്ല. ഏറ്റവും ജാഗ്രതയോടെ ആലോചനയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിയ്ക്കയാണെന്നു മുഖം വെളിപ്പെടുത്തും. ക്രൂരതയോ ശാന്തതയോ യാതൊന്നും മുഖത്തില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മാറ്റുമാനുസരിച്ചു നിഷ്കർഷയോടു കൂടി പരി

തിനാലാണ് നമ്മുടെ മഹാമഹോപാധ്യായന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ യോഗ്യതകൾ വെളിപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. ദിനംപ്രതി കൂടിക്കൂടി വരുന്ന വാല്യകൃം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ കാഴ്ചയ്ക്കുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല അതു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആ സകുതചിത്തന്മാരായ യൌവനയുക്തന്മാരുടെ മനശ്ശക്തിയെ ലോകപരിചയത്താൽ സിദ്ധിച്ച വിവേകത്തോടും കൂടിക്കാണിയ്ക്കുന്നതും ഉണ്ട്.

ചയിക്കുന്ന ഈ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായം ഇന്നതാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ചില പ്രത്യേകവികാരങ്ങളോ എതിരാളിയെ തോല്പിക്കുത്തക്കതെന്നു തോന്നിക്കുന്ന വല്ല ലക്ഷണങ്ങളുമോ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു കാണുകയില്ല. ബുദ്ധിയുടേയും പ്രകൃതിഗുണത്തിന്റേയും ശക്തി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മാത്രം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം മുഖത്തു പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ പുകാരണം, വേദാന്തം ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രതിവാദികളായി ഇടപെടേണ്ടിവന്നാൽ തന്റെ വാദങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പു കൊടുക്കുന്നതും വാക്കുകളെ ഫലവത്താക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ ആ രണ്ടു കണ്ണുകളെ കണ്ടവരാകും ഒരിക്കലും മറക്കുന്നതുമല്ല. അപര്യം വന്നെങ്കിലോ എന്ന ദൃശ്യമായില്ലാത്ത, നിഷ്പ്രയാസമായ വാക്കുകളുടെ പ്രവാഹം, സ്വാഭാവികം, ശക്തി, മാധുര്യം തുടങ്ങിയുള്ള ഗുണങ്ങൾ അത്യാദൃശങ്ങളാണ്. പാപ്പിന്റെ ഘനംകൊണ്ട് ഇരുത്തം വന്നിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം സദാവിഘനമായിട്ടു മാത്രമേ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പോകരുത്. തന്റെ ഉറപ്പു ചങ്ങാതിമാരുടെ യോഗത്തിൽ പെട്ടാൽ നേരംപോക്കും വെടിയും മാറ്റം പറവാൻ നല്ല വാസനയും വശതയും ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇത് അസാധാരണയല്ലതാനും.

പുകാരണശാസ്ത്രത്തിൽ 'അർത്ഥവാദസൂത്രശതകോടി' എന്ന ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അത് അച്ചടിപ്പില്ലാത്ത ഒരു കഷണം ചെയ്തവരെന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം നമ്മുടെ പിൻഗാമികളുടെ ഇടയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് എന്നെന്നും നിലനില്ക്കുന്നതിന്നു കാരണമായും ഈ മഹാപുരുഷന്റെ അതിരില്ലാത്ത വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രദർശനമായും തീരാതിരിയ്ക്കുകയില്ല.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ

വലിയ ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ

ഏതൊരു ബുദ്ധിമാനും അത്യാത്മ്യം ഉണ്ടാക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ധാരണാശക്തികൊണ്ടും വിഷയങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം കൊണ്ടും ഓരോ അംശങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ടു വിഷയങ്ങൾ വിവരിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യാനുഭവംകൊണ്ടും ഈ തമ്പുരാനോടു തുല്യനായ ഒരാളെങ്കിലും വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു. നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെപ്പോലെ തന്നെ ഇദ്ദേഹവും വളരെ കൃത്യമുള്ള ആളും യോഗ്യതാപ്രകടനത്തിൽ തീരെ വിമുഖനാണ്. ചൊതുജനങ്ങൾക്ക് ആശ്ചര്യകരമായ വിധത്തിൽ പുറംഭിഷകളിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും ഒരു വികൃത സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ പോലും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്ന സംഗതിയിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും പൂർവ്വാസാപ്തനും തന്റെ ജീവിതകാലത്തിന്നു യാതൊരു ധാടിയും മേടിയും കൂടാതെ എപ്പോഴും 'ഗ്രന്ഥപാരായണം, ചിന്തനം ഇവയെ മാത്രമാണ് ഇദ്ദേഹം ആചരിച്ചുവരുന്നത്. ഈ ശാന്തശീലന്റെ മനോഗതി ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിലുള്ള യഥാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടു യോജിച്ചിട്ടുതന്നെയാണ് വൈരാഗ്യസംയുതങ്ങളായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പര്യവസിക്കുന്നത്. ഈ മാതിരിയിലുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാക്കൾ പ്രായേണ കളങ്കരഹിതവും ശാന്തവുമായ വിജനസ്ഥലത്തിൽ സാഹിത്യരസികന്മാരായ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു മാത്രം കാണത്തക്ക വിധത്തിലും ജനബാഹുല്യത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമാകാതെയും ശുദ്ധമായിത്തന്നെ കാലംകഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ തൽപരന്മാരായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഏകിലും ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും സ്ഥി

രതയുള്ള വിശേഷബുദ്ധിയും ഫലപ്രദങ്ങളായ അനേകം കല്പനാശക്തികളും ഉള്ള ഒരു വിദഗ്ദ്ധനാണ് നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ. സരളസ്വഭാവനായ ഇദ്ദേഹം സാരപരങ്ങളായ ഫലിതങ്ങളും നേരംപോക്കുകളും പാഞ്ഞു തന്റെ ചങ്ങാതികളെ രസിപ്പിക്കാറുണ്ട്. പ്രാചീനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അഗാധങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്ന കാര്യത്തിൽ ആധുനിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരിൽവെച്ച് അദ്വിതീയനെന്നു സമ്മതനായ ഇദ്ദേഹവും കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതുകാരണം.

ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വാക്യാർത്ഥം പറയുന്നതിനോ വാദപ്രതിവാദത്തിനോ വേണ്ടി സാധാരണയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയം തർക്കശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം ഇവയിലേതെങ്കിലുമായിരിക്കും. ഗോദവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രത്യേകവിഷയമായ തർക്കശാസ്ത്രവും വേദാന്തവും കൂടിയാൽ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ മിശ്രിതം അവയിലുൾപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. എന്നു മാത്രമല്ല; ഐഹികമോ പാരത്രികമോ ആയ യാതൊരു സംഗതിയും ഇതിൽനിന്നു പുറമെയായിട്ടില്ല. വസ്തുസ്വരൂപങ്ങളും അവയുടെ ഔദ്യോഗികസംബന്ധങ്ങളും ദൈവികസംബന്ധങ്ങളുമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ പ്രധാനവിഷയങ്ങളെന്നു പലർക്കു അറിവുള്ളതാണല്ലോ. കറാക്കാലമായിട്ട് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെയും നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെയും പ്രവൃത്തി, വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ വിധി പാകയാണ്. സദസ്സിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ഏതു മാതിരി വിഷയത്തിലും ഇപ്രകാരം ഉള്ള ഉത്തരമാമാത്രമുത്താൽ സദസ്സന്മാർ തൃപ്തിപ്പെടുകയായിത്തീരുന്ന വിധം സ്ഥിരമായ ഒരു

രീതിപ്പു ചെയ്യുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള ശക്തിവിശേഷം പലപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. സാമാജികർ ഇദ്ദേഹത്തെ 'ഭട്ടൻതമ്പുരാൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുത്തുന്നത്. പണ്ടും ഇപ്പോഴും ഭട്ടൻ എന്നുപേർ ലഭിക്കുന്നമെങ്കിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രധാനവും പ്രൗഢമേറിയതുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയോ അപ്രകാരമുള്ള പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയോ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മഹാമഹോപാദ്ധ്യായനായ ഭട്ടൻതമ്പുരാന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു കാണിക്കാം— സിദ്ധാന്തമാല (വ്യൽപത്തിവാദകാദിക), ദത്തകമീമാംസാസംഗ്രഹം, പ്രാമാണ്യവാദഗദായരീവ്യാഖ്യാനം, ഉപഹാരപ്രകാശികാവ്യാഖ്യാനം. ഇതിൽ സിദ്ധാന്തമാല അമൂല്യകൃതിയെന്നു മാറ്റമില്ലാത്ത അമൂല്യമായിത്തീരുന്നു.

രണ്ടു മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാരും, താക്കീകന്മാരും വൈയാകരണന്മാരും വേദാന്തികളുമാണ്. ഒരാൾക്കു വ്യാകരണത്തിൽ പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനവും ധാരണയും വിജയവും ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ മറ്റൊരാൾക്കു തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും അത്രത്തോളം ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യനു യുക്തിബലം എത്രത്തോളം ഉണ്ടാകാമെന്നുള്ളതിന് ഇവർ രണ്ടുപേരും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു വിദ്യാശാഖകളും പരസ്പരം ഉപയുക്തങ്ങളും സിദ്ധാന്തജ്ഞാനത്തിൽ അന്യോന്യം അത്യാവശ്യകങ്ങളുമാണെന്ന സംഗതി കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളതും എങ്ങിനെയായാലും തുല്യയോഗ്യന്മാരായ ഇവർക്കു ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഒരു സുഹൃദ്ബന്ധം കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായസ്ഥാനം തങ്ങൾക്കു കിട്ടേണമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപ്പോ

ലും ഇവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. വിജയ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിചാരമെന്നുവായി ടിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിലേയ്ക്കാണ് ഇവരുടെ വാസനയുടെ ഗതി. എങ്കിലും ആരും അറിയാതെ ഗുഡമായി കാലം കഴിച്ചു പോകാനിടയുണ്ടായിരുന്ന ഈ മഹാമാർ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ ഉചിതജ്ഞതനിമിത്തം ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാന

ത്തിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നവരായിട്ടു തന്നെ ലോകങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും ഈ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായ കൌതുകമോ കൃതകൃത്യതയോ യാതൊന്നും പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ സൌമ്യതയോടു കൂടിയിരിയ്ക്കുന്ന ഇവരുടെ മുഖത്തിൽ വിനയം തന്നെയാണ് ചെളിവായി കാണുന്നത്.

ഇരട്ടപറ്റ കട്ടികൾ

“ഞാൻ മറ്റൊരാളാണ്. രാമനാമെന്നു അപേർ. തൊഴിൽ കച്ചവടമായിരുന്നു. പ്രാവീണ്യവാനപ്പോൾ വിവാഹം ചെയ്ത് കരുവിധം സുഖമായിത്തന്നെ കാലം കഴിച്ചുവന്നു. മരിയ്ക്കൽ കച്ചവടം ബന്ധമായും കാര്യത്തിനുവേണ്ടി എനിക്ക് കൊളമ്പിയേയ്ക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ഒരു വത്സരത്തോളം അവിടെ താമസിയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നതുകൊണ്ടും ഭാര്യ ഗർഭിണിയായതുകൊണ്ടും അവളെക്കൂടി ഒരമിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. കൊളമ്പിയെത്തി നാലു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പ്രസവിച്ചു രണ്ടു കുട്ടികളുണ്ടായി. എന്റെ കട്ടികൾ രണ്ടും തമ്മിൽ മാത്രമേ സാദൃശ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ ജനിച്ചതിന്റെ പിറ്റേ ദിവസം തന്നെ ഞങ്ങളുടെ അയൽവക്കത്തു താമസിയ്ക്കുന്ന ഒരു സാധുസ്ത്രീയും ഇരട്ട പ്രസവിച്ചു. ആ കുട്ടികൾക്കും എന്റെ മക്കളെപ്പോലെതന്നെ അനേകം സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ പിതാവ് ആരോടും മുഖ്യം, മാതാവ് പ്രസവിച്ചിട്ട് ഏഴാം ദിവസവും മരിച്ചുപോയതു കൊണ്ട് അവർ ദേവലം അനാഥന്മാരായിത്തീർന്നിനാൽ ഞങ്ങൾ തന്നെ ആ കുട്ടികളെയും രക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്റെ മക്കൾ വളരെ സുന്ദരന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാര്യയ്ക്കു കാച്ചാമംഭാവം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. അവൾ ദിവസേന സപ്തദശത്തേയ്ക്കു പോകാൻ വൈകി എന്നു പറഞ്ഞു എന്നെ അസഹ്യപ്പെടുത്തി. ഭർതൃവിൽ ഞാനും ഭർതൃവിധം സമ്മിച്ചു ഒരു ദ്വേഷത്തിൽ ഞങ്ങൾ കപ്പൽ കയറി. കപ്പൽ ചങ്കയിൽനിന്നു കയ്യിച്ചു മൂന്നുനാഴിക

പോകുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ ഭയങ്കരമായ കോളിളകി. കാരാട്ടു വഴിയ്ക്കു കപ്പലും പോയിത്തുടങ്ങി. കപ്പൽക്കാർ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന ബേട്ടുകളിൽ കയറി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഉടഞ്ഞുപോകാത്ത കപ്പലിൽ ഞങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിച്ചു. എനിക്ക് മരിക്കുന്നതിൽ ഭയം ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഭാര്യയുടെ കണ്ണുനീരും കട്ടികളുടെ ഭയനിയമായ കരച്ചിലും എന്നിവല്ലാതെ ആകലനാകിത്തീർന്നു. എങ്ങിനെയാണ് ഇവരെ രക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വിചാരമാണ് എന്നു അധിപം ശ്രേഷ്ഠിച്ചത്. കപ്പൽയാത്രയിൽ സാധാരണ ശേഖരിച്ചവെണ്ണാറുള്ള ഒരു ചെറിയ പാമരത്തിന്റെ ഒരു തലയ്ക്കൽ എന്റെ ഇളയമകനേയും മറ്റൊത്തലയ്ക്കൽ അന്നാമക്കുട്ടികളിൽ ഇളയവനേയും ഞാൻ നല്കിവെണ്ണ കൊട്ടി. ഇതിനിടയ്ക്കു മറ്റൊരു പാമരത്തിന്മേൽ മറ്റൊരു രണ്ടു കുട്ടികളേയും ഇപ്രകാരം കൊട്ടുന്നതിന്നു ഞാൻ ഭാര്യയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ മൂത്തകുട്ടികൾ ഭാര്യയുടെ അധീനത്തിലും ഇളയവർ എന്റെ അധീനത്തിലും വന്നുവശമായി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അതാതു പാമരന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ ദേഹവും പേയ്യും കൊടുത്തു. ഇങ്ങിനെ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. കപ്പൽ ഉണക്ക പാമ്പാലകിച്ചു തകർന്നുപോയി. ഞങ്ങൾ പാമരന്മാർക്കുവേണ്ടിയുണ്ടായിരുന്ന പൊന്തികിടന്നിരുന്നു. രണ്ടു കുട്ടികൾ എന്നെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഭാര്യയെ സഹായിക്കുവാൻ നിവൃ

ത്തിയില്ലാതായി. അവളും മറ്റൊരു കുട്ടിയും ക്ഷണത്തിൽ വേർതിരിഞ്ഞു പോയി. എങ്കിലും അവർ എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു മറയുന്നതിന്നു മുമ്പു വിലമുക്കുവാനാൽ അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി കയറ്റി രക്ഷപ്പെടുത്തി. അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ അധീനത്തിലുള്ള കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ചാൽവേണ്ടി ഞാനും തിരകളോടു വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ കരകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വില കപ്പൽക്കൾ ഞങ്ങളെയും രക്ഷപ്പെടുത്തി. അവർക്കു എന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളെ ആദരവോടുകൂടി സൽക്കരിച്ചു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങളെക്കൊടുക്കെ ചെയ്തതന്നു മധ്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരുക. കടലിൽ വെച്ചു പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ഭയപ്പെടുകയോ മൃതമകന്റെ യോഗംകൊണ്ടു വഞ്ചനാമറവുമില്ല. എന്റെ ആകെ ഉള്ള സന്താനമായിത്തീർന്ന ഇളയ മകൻ എങ്കിലും പതിനെട്ടു വയസ്സാകുമ്പോൾ തന്നെ അയാൾ ജ്യേഷ്ഠന്റെയും അമ്മയുടെയും വഞ്ചനാമറഞ്ഞപ്പറിയുള്ള അന്യേഷണം തുടങ്ങി. ഭൂതനും അവന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ കാണാനുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തം അവരെ അന്യേഷിച്ചാൽ പറ്റാത്തു. ഇങ്ങനെയൊരു മകനും എന്റെ പിരിഞ്ഞിട്ടു കൊല്ലം എഴുപതിനാൽ അഞ്ചു കൊല്ലത്തോളമായി അയാളെ അന്യേഷിച്ചു നടക്കുകയാണ്. സിലോണിലും അതിനടുത്ത രാജ്യങ്ങളിലും മുഴുവൻ തിരഞ്ഞു. ഒരു വഞ്ചനാപ്പാലം കണ്ടിട്ടില്ല. ഒഴുകും ബുദ്ധി ക്ഷയിച്ചു സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകും വഴിയ്ക്കു. ഈ രാജ്യത്തും അന്യേഷിക്കാമെന്നുവെച്ചു ഇവിടെ വന്നതാണ്. അന്യേഷണത്തോടു കൂടി എന്റെ കഥയും അവസാനിക്കുകയായി. ഭയപ്പെടും മക്കളും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ എനിക്ക് സമാധാനത്തോടുകൂടി മരിക്കാനായിരുന്നു. ദൈവമുഖപോലെ വരട്ടെ.”

ഇവിടെവെച്ചു രാമനാഥൻ തന്റെ വ്യസനകരമായ ജീവചരിത്രത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചു. പുത്രസ്നേഹം നിമിത്തം ആപത്തിലകപ്പെട്ട പിതാവിന്റെ മാനദൂര രാജാവിന്നു വളരെ ഭയത്തോന്നി. അയാൾക്കു മാപ്പുകൊടുക്കുന്നതു നിയമത്തിന്നു വിരോധമില്ലായെന്നുവെങ്കിൽ തനിക്ക് വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നുവെന്നും ഒരു രാജാവിന്റെ നിലയിൽ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സത്യത്തിന്നു വിരോധമായിത്തോന്നു പ്രവൃത്തിയും തനിക്ക്ക്കുറേമത്തും ചെയ്താൽ പാടില്ലെന്നും രാജാവു കല്പിച്ചു. എങ്കിലും പക്ഷേ അടയ്ക്കുന്നതിന്നു വൈകുന്നേരം വരെ അവധി കൊടുത്തു. മധ്യരായും മന്ത്രികളും രാജാക്കന്മാർ കൂടെയിരുന്ന് വൈകുന്നേരം മധ്യരാത്രിയ്ക്കുൾ ആ

രേങ്കിലും മാനദൂരത്തു ചെന്നാൽ ആയിരം വരയാൽ പക്ഷേ അടയ്ക്കണമെന്നും അതു ചെയ്തതെങ്കിലും ജീവനാശത്തിനിടയാകുമെന്നും ഉള്ള നിശ്ചയം സാധ്യമായ രാമനാഥൻ അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു കൂനിയേൽ കരുപോലെയുള്ള ഈ ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നു.

അന്നു വൈകുന്നേരം വരെ അവധി കിട്ടിയതു കൊണ്ടു രാമനാഥനും യാതൊരു നശനാശമുമ്പെങ്കിലും അയാൾക്കു മാനദൂരത്തിൽ ആരായിട്ടും പരിചയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പക്ഷേയെന്നു തന്നെയുള്ള പണം കൊടുപ്പാൻ അവിടെ ഒരുവനോടുകൂടെ വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലോ. നിശ്ചിതമായ അയാൾ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടുകൂടി ഒരു ജലത്തട വിന്നാലെ രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു പോയി. തനിക്ക് മാനദൂരത്ത് ഒരാളായിട്ടും പരിചയമില്ലെന്നാണല്ലോ രാമനാഥൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷേ അയാൾ അന്യേഷിച്ചിരുന്ന രണ്ടു മക്കളും ഭയപ്പെട്ടു അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാമനാഥന്റെ മക്കൾ ആകൃതികൊണ്ടു മാത്രമല്ല യോജിച്ചിരുന്നുള്ളു. അവർ രണ്ടാളുടെയും പേരും രാമകൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നു. ഭൂതന്മാരായ കുട്ടികൾ രാമദാസന്മാരായിരുന്നു. തന്റെ ഇളയ മകനെ അന്യേഷിച്ചാൽ രാമനാഥൻ മാനദൂരത്തെത്തിയവിവരം തന്നെ ആ ഇളയ മകനും ഭൂതനായ രാമദാസനും അവിടെ എത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരും മധ്യരാത്രിയ്ക്കുൾക്കൊണ്ടു രാമനാഥനെപ്പോലെ ആപകടത്തിൽ പെടുമായിരുന്നു. പക്ഷേ രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു സ്നേഹിതനെ കണ്ടെത്തി. മധ്യരാത്രിയും വൃദ്ധനായ ഒരു കച്ചവടക്കാരനും പറ്റിയ കച്ചവടവസ്ഥയെ ആ സ്നേഹിതൻ രാമകൃഷ്ണനെ ധരിപ്പിച്ചു മധ്യരാത്രിയ്ക്കുൾക്കൊണ്ടു പുറത്തു പറയരുതു് എന്നുപദേശിച്ചു. തന്റെ സ്വദേശിയായ ഒരുവന്റെ കച്ചവടത്തെപ്പറ്റി രാമകൃഷ്ണനെ വളരെ വ്യസനം തോന്നിയെങ്കിലും നിശ്ചിതമായ ആ സാധ്യതന്റെ വികാരമെന്നു അയാൾ സ്വപ്നത്തിലുംകൂടി വിചാരിച്ചിട്ടില്ല.

രാമനാഥന്റെ മൃതമകനായ മാനദൂരം രാമകൃഷ്ണൻ (ജ്യേഷ്ഠനെപ്പോലെ തമ്മിൽ മോശമിപ്പോന്നാണ് ഇങ്ങിയെ പറയുന്നതു്) മാനദൂരത്തു രാമദാസനായിട്ടു ഇരുപതു കൊല്ലമായിരിക്കുന്നു. അയാൾ വൃദ്ധിയെ ധരിച്ചുവന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ അച്ഛന്റെ പക്ഷേ അടയ്ക്കുവാൻ യാതൊരു പ്രാവശ്യത്തിലും പക്ഷേ അയാൾക്കു അച്ഛനെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രാമകൃഷ്ണനും അമ്മയും കടലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട കാലത്തു് ഇയാൾ ന

மாறபுரம் ராமசாஸன், தனன் லுஜமாநன்
 ஐவிசெ ஸுதேயு ஸாடுகியிலுளா பரண்து கே
 துபூரம் ஸாடுமே தனா கதிராக்காயுளா
 விபாவிது 'நேமேயோக பாகயோக உஸுரி
 லிசுசுமாரம் மலி. ஸாவிசெத கதிசெகாஸு
 யெ லுபாந் மாதுமே மூனோடி பரண்திசுடி.' ஹி
 வசுதெ தாதுமே டிபபி பரண்து. ஐது கேத
 பூரம் மாமகசுஸன் கசுமயலுளா யெபூ
 யி. ஸாடுமே ராமசாஸனா நலுபுஸு ப்ரபா
 ஸாருமே வேசனா ஸாடுகிய வயுதெ மூலண்தி
 ஸுடி. லுஜமாநன் ஸாடுகி பரிசுயிலுளா
 தனினு காத் தனா ஐலுளா பரண்த விபா
 ஸுஸுயெ யலிபிது. ஐ பரண்தமா கேத
 பூரம் கரண்திசு வசுதெ டேயும. ஸா
 ருமே பரண்த தனா ஸுஸுயெயலிபி. ஐ
 ருமே பரண்தயுதினெ டிபபி ஸாடுமே

പൊതു സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കണമെന്നാണെന്നു കീ
ച്ചയാക്കി. രാമകൃഷ്ണനെ കഠിനമായി ആക്ഷേപി
യ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ അനുജത്തിയായ സു
ലഭ, ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ അനാവശ്യശങ്കകൾക്ക് ഒരു
താടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തു
വാൻ ചെയ്തു പ്രയത്നമുള്ളല്ലോ. നിഷ്ഠുലമായതേ
ഉള്ളൂ.

മധുരാമതകൃഷ്ണൻ സത്രത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ
പണക്കിടി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
രാമദാസനെക്കണ്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യം അധികമാകുന്നു
വെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ശങ്കാരിക്കാൻ തുടങ്ങു
മ്പോഴേക്കും ഭാരമതി (ഈയാൾ അവളുടെ ഭ
ർത്താവുവെന്നു വിചാരിച്ച്) അടുത്തു ചെന്നു തന്നെ
രീരേ പരിചയമില്ലാത്തതുപോലെ നോക്കുന്നതി
നെപ്പറ്റി മുളുപാഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹം ഈ ശൂന്യ
കുരുന്നിയെ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമല്ലോ.
വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പ് അദ്ദേഹം അവളെ
നല്ല പണ്ണി സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ
സ്നേഹം മഹാജ്വലമായിത്തീർന്നു. മാത്രം പാ
ഞ്ഞു അങ്ങയ്ക്ക് എന്നെ സ്നേഹിച്ചാൽവാൻ കര
ണമെന്നാണെന്നു ഭാരമതി ചോദിച്ചു. 'നിങ്ങൾ
എന്നൊക്കെയോ ചോദിക്കുന്നത്' എന്നു വളരെ ആ
ശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചതിനെയൊക്കട്ടെ അദ്ദേ
ഹം ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവല്ലെന്നും മാനവുമാത്ര വ
ന്നിട്ടു തന്നെ രണ്ടു നാഴികയേ ആയിട്ടുള്ളൂ എന്നും
മാത്രം പറഞ്ഞതിനെയൊക്കട്ടെ അവൾ ലേശം വക
വെച്ചില്ല. പിന്നെയും ഗുഹത്തിലേക്കു പോരുന്ന
മെന്നു പറഞ്ഞു നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഖാല കഴിയോ
തെ പിടികൂടിയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു പോ
കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഭാരമതിയുടെ കൂ
ടെ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഗുഹത്തിലേക്കു പോയി.
ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൾ ഭർത്താവെന്നും മറ്റോ
വരും ജ്യേഷ്ഠനെന്നും ഉള്ള നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തേ
വിളിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു രാമകൃഷ്ണൻ ആകപ്പാഴെന്ന
പരിഭ്രമിച്ചു വന്നായി. ഞാൻ ഈ സ്ത്രീയെ വി
വാഹം ചെയ്ത് ഉറക്കത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ അതോ
ളപ്പോൾ സ്വപ്നം കാണുകയാണെന്നു എന്നും മാത്രം
സാരമായ തുടങ്ങി. ഭൂതനായ രാമദാസനെയും അ
യാളുടെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയായ ദാസി ഭർത്താവെ
ന്ന നിലയിൽ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാ
ളും കഴുപ്പത്തിലായി. മധുരാ രാമകൃഷ്ണൻ ഉണ്ണാനി
രിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും ഭാരമ
തിയുടെ ഭർത്താവുമായ മാനവുരം രാമകൃഷ്ണൻ ഭൂത
നോടുകൂടി ഗുഹത്തിൽ ചെന്നു. ആരും അടുത്തു കട

ക്കരുത്തന്നു വെച്ചു പടി അടച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊ
ണ്ടു വാതത്തിൽ മുട്ടിവളിച്ചു തുടങ്ങി. മുട്ടിമുട്ടി വാ
തിൽ ചൊളിക്കാറാക്കി എങ്കിലും ആരും വാതൽ തു
റന്നു കൊടുത്തില്ല. ഒടുക്കം എത്രയോ ഒരുവൻ അക
ത്തുണ്ടെന്നു കരുതി വളരെ കോപത്തോടുകൂടി അവി
ടെ നിന്നു മടങ്ങി. എങ്കിലും അടുത്തുള്ള ആൾ ആ
രെന്ന്റിയുവാൻ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചുണ്ടായിരുന്നു.

മധുരാമതകൃഷ്ണൻ ഉണ്ടാകഴിഞ്ഞ ഉടനെ ത
ന്നെ, തന്നോപ്പാലെ കഴക്കത്തിലടക്കപ്പെട്ട ശിഷ്യ
നോടുകൂടി തരം കിട്ടിയപ്പോൾ ആ ഗുഹത്തിൽ നി
ന്നു പുറത്തു ചാടി. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാരമതിയിൽ
വെറുപ്പു തോന്നിയിരുന്നുവെങ്കിലും അവളുടെ അനു
ജത്തിയെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായമായിരുന്നു. യുക്
മാനനും ശിഷ്യനും തങ്ങളുടെ പുതിയ ഭാര്യമാരുടെ
സമീപത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോകുവാൻ തരം നോ
ക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടിരുന്നിരുന്നത്. പോന്ന ഉടനെ ഒരു
തട്ടാൻ ഒരു പൊന്നുനൂലു കയ്യിൽ കെട്ടേതു. തനി
യ്ക്കുള്ളതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു രാമകൃഷ്ണൻ അതു തിരികെ
കൊടുക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കല്പനപ്രകാരം ആണ് താനതു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള
തെന്നു പറഞ്ഞു തട്ടാൻ നൂലു വാങ്ങാതെ പോയി.
രാമകൃഷ്ണൻ ഈ അത്ഭുതങ്ങളെല്ലാം വല്ല മനോഹര
കളിയുടെയും വിദ്യയാണെന്നും അറന്നിമിഷംപോലും
രന്നിയിരിക്കെ താമസിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും കീട്ടയാ
ക്കി സാമാനങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയറുവാൻ രാമ
ദാസനെ എല്ലിച്ചു. നൂലുകൊടുത്ത തട്ടാൻ നാട്ടുകാ
രിൽ ഒരുവന്നു കരാ പണം കൊടുപ്പാനുണ്ടായിരുന്ന
തുകൊണ്ടു അവനെ ഉടനെ വാറണ്ടു പിടിച്ചു. വാ
റണ്ടു പിടിക്കുന്ന സമയത്തു ഗുഹസ്ഥനായ രാമകൃ
ഷ്ണൻ അവിടെ ചെല്ലുവാൻനിടയായി. താൻ കറച്ചു
മുഖ്യ നൂലുകൊടുത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്നാണെന്നു വി
ശ്വസിച്ചു തട്ടാൻ അവന്റെ കടം വീട്ടുന്നതിനുവേ
ണ്ടി ആ നൂലിന്റെ വിച കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന
ചേക്കുർച്ച. രാമകൃഷ്ണൻ നൂലുവാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നും ത
ട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ടു കറച്ചു
നേരമേ ആയിട്ടുള്ളൂ എന്നും പറഞ്ഞ് അന്യോന്യം
തർക്കിച്ചു തുടങ്ങി. നൂലു തന്നെ തന്നിട്ടില്ലെന്നു രാമ
കൃഷ്ണനും നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായതനുസരേണവേ ത
ന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടാ നൂലു കൊടുത്തതെന്നു തട്ടാ
നും ദൃഢവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുക്കം ശിപായി
തട്ടാനെ തടവിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അവൻ
രാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ കടം വീട്ടിയിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ്
അദ്ദേഹത്തെയും വാറണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു. ശിപായി

തിരമാണ രീതിയെ രരണമെന്ന് അവർ പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം രനിക്ക് യരൊരു മോതിരവും തന്നിട്ടില്ലെന്നും ആ സ്ത്രീയെത്തന്നെ അറികയില്ലെന്നും പറഞ്ഞത് അവിടെനിന്ന് കാടിയിപ്പോൾ അവർ രാമകൃഷ്ണൻ ഭ്രാന്താണെന്നും തീർച്ചയാക്കി, ഈ വിവരം ഭാരമവിയെ അറിയിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു ഭാരമവിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി. ഭാരമതിയോട് സംസാരിച്ചു നിലുക്കുവാൻ പണം വാങ്ങുന്നതിനായി രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു ജൈലത്തു കൂടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. ഭാരമതി ആദ്യം കൊടുത്തതല്ല പണം മറ്റൊരാൾ രാമകൃഷ്ണനാണല്ലോ കിട്ടിയത്.

രാമകൃഷ്ണനെ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു പുറത്താക്കിയതിനെപ്പറ്റി അയാൾ ഭാരമതിയെ ശങ്കാരികൾക്കു മേൽ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പറഞ്ഞതു പോലെ ഭർത്താവിന്നു ഭ്രാന്തായിരിക്കുമോ എന്ന് അവളും സംശയിച്ചു. ഇതു കൊണ്ടാണ് ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം തനിക്കു ഭാര്യയെന്നയില്ലെന്നും താൻ മാനപുരുഷൻ വന്നിട്ടു തന്നെ രണ്ടുനാഴികയേ ആയിട്ടുള്ളൂ എന്ന് മറ്റും പറഞ്ഞതെന്ന് അവൾ തീർച്ചയാക്കി. പണം കൊടുത്ത ജൈലത്തെ പുറത്തയച്ചിട്ട്, രാമകൃഷ്ണനെ ഒരു മുറിയിലിട്ടു പുട്ടുതാൻ ഭൂതന്മാർക്കു കല്പന കൊടുത്തു. ഉടനെ വൈദ്യനെ ആളെ അയച്ചു. ഭൂതന്മാർ രാമകൃഷ്ണനെ പാടിപ്പാൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ കോപപ്പട്ട മറ്റും കണ്ടു തങ്ങളുടെ യജമാനനു ഭ്രാന്താണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. രാമദാസനും ഭ്രാന്തനാണെന്നു തെളിയുകയാൽ അയാളെയും യജമാനനോടൊന്നിച്ച് പുട്ടി. ഭാരമതി ഭർത്താവിനെ മുറിയിലിട്ടു പുട്ടിട്ട് അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ഭൂതൻ കാടിക്കിത്തു വന്ന് 'രാമകൃഷ്ണം രാമദാസനും മുറിയിൽനിന്നു മാടിപ്പോയി വെട്ടുവഴിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി നടക്കുന്നുണ്ട്' എന്ന് അവളെ അറിയിച്ചു. ഈ വശംമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഭാരമതി മില ഭൂതന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോവേണ്ടാൻ പറഞ്ഞുകൊടി. അനേക അറിയാത്ത സുഗീഷ അവരെ പിന്തുടന്നു. സമീപത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിനകെ രാമകൃഷ്ണനും രാമദാസനും നെല്പുറത്തു ചെന്നു. ചേപ്പുനാലന്മാർക്കു സമീപം പിന്നെയും അഞ്ചുപാർവ്വത. ഇവർ കണ്ടതു മറ്റൊരാൾ രാമകൃഷ്ണനെയും ഭൂതനെയുമായിരുന്നു.

മറ്റൊരാൾ രാമകൃഷ്ണൻ ഈ രാമകൃഷ്ണൻ വന്നതിൽ പിന്നെ നിന്നു ചെന്നു അവർ കണ്ടതെന്തെന്നു വ്യസനിച്ചു. മറ്റൊരാൾ കണ്ടതെന്തെന്നു. മറ്റൊരാൾ കണ്ടതെന്തെന്നു. മറ്റൊരാൾ കണ്ടതെന്തെന്നു.

കൊണ്ടു, ആദ്യം തന്നിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞത് ആദ്യം പണം കൊടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊരു അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങി. തന്നോടുകൂടിപ്പോകെ ആദ്യം കൂട്ടിച്ചിട്ടെടുത്തുപോയതിൽ പിന്നെ അവനെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും രാമകൃഷ്ണൻ സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഈ സമയത്താണ് ഭാരമതിയും ഭൂതന്മാരും ആ സ്ഥലത്തെത്തിയത്. 'ഭ്രാന്തനായ ഭർത്താവ് അതാ നില്ക്കുന്നു' എന്നു ഭാരമതി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പിടിപ്പാറോടി. അദ്ദേഹം അടുക്കെയുള്ള ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ചന്ന് അവിടെ കണ്ടിട്ടു രാമസിക്കുന്ന ഒരു യോഗിനിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. യോഗിനി ഈ ലോക കേട്ടപ്പോൾ അതെന്താണെന്നറിയുവാനായിട്ടാണു പുറത്തേക്കു വന്നത്. ദൈവഭക്തിയും വണക്കവുമുള്ള ആ സ്ത്രീയ്ക്കു താൻ കണ്ട വസ്തുവിന്റെ സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നല്ല സാമന്തമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നെ ആശ്രയിച്ചു വന്നെ ഭരിക്കും ഉപകരിക്കുകയില്ലെന്നു കരുതിക്കൊണ്ട് ആ സ്ത്രീരത്നം രാമകൃഷ്ണന്റെ ഭീനത്തെപ്പറ്റി ഭാരമതിയോട് ചോദിച്ചു തുടങ്ങി.

യോഗിനി— ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടാകുവാനൊന്നുണ്ടു കാരണം? പണം നശിക്കുകയോ മറ്റോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അതോ വല്ല സ്നേഹിതന്റെയും വിരോധംഗമോണോ ഇദ്ദേഹത്തെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?

ഭാരമതി— ഇങ്ങിനെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. യോഗിനി— ഒരു സമയം വേറെ ഒരു സ്ത്രീയെ നന്നു കൊണ്ടുപോകും സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

ഭാരമതി— ഇദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തു പോകാറുള്ളതിന്റെ കാരണം ഇതാണെന്നു താൻ സംശയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തു പോകാറുള്ള ഭാരമതിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ വഷളതയെക്കൊണ്ടാണെന്നു യോഗിനി ഉപേക്ഷിച്ച്, 'ഇതൊട്ടും നിന്നാക്കു രസിക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കാൽപ്പെട്ടത്താറുണ്ടോ?'

ഭാരമതി— അൻ പലപ്പോഴും ഇതിനെപ്പറ്റി സംശയിക്കുന്നുണ്ട്.

യോഗിനി— ഉച്ചു? ചക്ഷു അത്ര നിമ്ബസന്തോടുകൂടി പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

ഭാരമതി (ഇതിനെപ്പറ്റി വളരെ പ്രവേശ്യം) 'കന്റെ ഭർത്താവിനോട് പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു യോഗിനിയെ ധരിപ്പിപ്പാൻവേണ്ടി' 'ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ്

ഞങ്ങളുടെ സംശാരണയായ സംഭാഷണം. ഈ വർത്തമാനം പാഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സൈപരമായി ഉണ്ണാനോ ഉറങ്ങാനോ അനുവദിക്കാറില്ല. ഞങ്ങൾ രുനിച്ചുള്പ്പോൾ വേറെ ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും ഞാൻ സംസാരിക്കാറില്ല. വേറെ വല്ലവരും ഉള്ളപ്പോഴും ഈ കാര്യത്തെ കൂടുകുടക്കമുറപ്പുത്താറുണ്ട്. എന്റെ സംഭാഷണം എത്ര ചിത്തയായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല. ഇദ്ദേഹം അന്യസ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു വളരെ പോരാത്തതല്ലേ? എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഭാരമതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അവളെ കൊണ്ടുവന്നു പറയിച്ചിട്ടു, യോഗിനി-അതുപോലെ നിന്റെ ഭർത്താവിനു ഭ്രാന്താണെന്നു തീർച്ചയായി ഇല്ലേ? ഒരു ദുസ്വഭാവമുള്ള സ്ത്രീയുടെ നിലവിളി ഭ്രാന്തനായയുടെ പല്ലിനേക്കാൾ വിഷമുള്ളതാണ്. നിന്റെ അട്ടമംസംഭരണം അദ്ദേഹത്തെ ഉറങ്ങാൻപോലും നി അമ്മതിക്കാറില്ലേ? മല്ലേ പറഞ്ഞത്? അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു ഭ്രാന്തനെന്നു പറഞ്ഞതിൽ അതുളളപ്പെട്ടുവാനില്ല. നിന്റെ ഗദ്യോക്തൃകിയ ഗകാരം അദ്ദേഹത്തിനു കേൾക്കുന്നതിൽ അധിഷ്ഠിതമാക്കിത്തീർത്തു. ഗൃതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കേൾക്കണം ഭീലനകുടയത്തിനു കാരണമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനോദങ്ങളെയും നീ മുടക്കുവാൻ വന്നു. സംശാരണ ഗൃഹസ്വഭാവത്തെ സകല സുഖങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു ദുഃഖമാക്കിത്തീർത്തു. അതിനാൽ ഭർത്താവിന്റെ ഭ്രാന്തിനുള്ള ദുഃഖകാരണം നിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ വഷളത്തം തന്നെയാണ്.

സൂര്യപ, തന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തി അവളുടെ ഭർത്താവിനോടു വളരെ വിനയത്തോടു കൂടിയൊരു സംസാരിക്കാറുള്ളതെന്ന് കഴിചെയ്തു പറയുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഭാരമതി മിണ്ടാതെ നിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു 'നിങ്ങളെന്താണ് ഉത്തരം പറയാതെ ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നത്' എന്നു ഭാരമതിയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ യോഗിനി ഭാരമതിയുടെ കാരങ്ങളെ തുറന്നു പറഞ്ഞ് അവളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയതിനാൽ 'ഞാൻ ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞതിന്റെതന്നെ ഇവർ എന്റെ കാരമാക്കിത്തീർത്തു' എന്നു മാത്രമേ ഭാരമതി ഉത്തരം പറഞ്ഞുള്ളൂ. അവൾക്കു തന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി വെറുപ്പു തോന്നി. 'എങ്കിലും ഭർത്താവിനെ തരികെ പറഞ്ഞയയ്ക്കണമെന്നു പീനേയും യോഗിനി യോട് അപേക്ഷിച്ചു. യോഗിനി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഭീനം മാറുന്നതിനുള്ള കഷ്ടത താൻതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു കരുതി ക്ഷേത്രാധികാരികൾ തനിക്ക് താമസിപ്പാൻ തന്നിട്ടുള്ള മഠത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകയും നിർഭാഗ്യനായ ഭർത്താവിനെ സമയംകൂടാതെ ഭാര്യയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു മാത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു വാതമടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

നാടു ജ്യേഷ്ഠനാലുമാർ തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം നിമിത്തം പല അദ്ധ്യക്ഷങ്ങളും സംഭവിച്ചു ഈ ഭീവസ്ത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി രാമനാഥൻ അയ്യളുടെ ജീവനെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട ഘട്ടത്തിലായിത്തീർന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ തൂക്കിക്കൊല്ലുവാനുള്ള സ്ഥലം യോഗിനീമഠത്തിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തായിരുന്നില്ല. യോഗിനി അകത്തേയ്ക്കു പോയ ഉടനെ മനപുരം രാജാവും പരിവാരങ്ങളും സാധുവായ രാമനാഥനും ആ മാത്തിന്റെ പടിക്കലത്തി. ആരെങ്കിലും വിഴി അടുത്തുവന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉടനെ രാമനാഥനും മാപ്പു കൊടുക്കണമെന്നു കരുതിട്ടുണ്ടെന്നു രാജാവും കൂടി എഴുന്നെള്ളിയിരുന്നത്.

വൃസനകരമായ ഈ യാത്രയെ ഭാരമതി അല്പം തടസ്സപ്പെടുത്തി. ഭ്രാന്തനായ ഭർത്താവിനെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിക്കുന്നതിനു ഭജനക്കാരത്തി യോഗിനി അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ഈ സാധുരത്തിൽ മനപുരം രാമകൃഷ്ണൻ അവിടെയെന്നു തന്റെ ഭാര്യ തനിക്ക് ഭ്രാന്താണെന്നുവെച്ചു മുറിയ്ക്കിപ്പട്ടുപട്ടിയ വിവരവും കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുതന്നു ചാടിപ്പോന്ന വിവരവും രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. യോഗിനീമഠത്തിലാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന ഭർത്താവിനെ അവിടെക്കണ്ടപ്പോൾ ഭാരമതി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അമ്മയേയും ജ്യേഷ്ഠനേയും അനേപക്ഷിപ്പാൻ പോയ മകൻ ഇയാളാണെന്നും ഇക്കുറി താൻ രക്ഷപ്പെടുവെന്നും വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു രാമനാഥന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തൊണ്ട വിറച്ചുകൊണ്ടു രാമകൃഷ്ണനെ വിളിച്ചു. ഈ രാമകൃഷ്ണൻ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ വേർപെട്ട തീർ പിന്നെ അച്ഛനെ കണ്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ രാമനാഥനെപ്പറ്റി യാതൊരറിവും തനിക്കില്ലെന്നു തീർച്ച പറഞ്ഞു. ആ സാധുവുമാൻ രാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ മകനാണെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നവിധം ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ ഫലമില്ല. ഈ പ്രാകൃതവേഷം കണ്ടിട്ടു രാമകൃഷ്ണൻ തന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാനിട്ടോ ഭവിനോയ ഈ യാൾ തന്റെ അച്ഛനാണെന്നു പറയുന്നതു ലജ്ജാ

വരമാണെന്നു കരുതാൻ തക്കവണ്ണം ഭൃഷ്ടനായിത്തീർന്നിട്ടോ ആയിരിക്കണം തന്നെ അറികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതെന്നു രാമനാഥൻ തീർച്ചയാക്കി. ഈ സമയത്താണ് യോഗിനിയും മധുരാഗമകൃഷ്ണനും ഭൂതനും പുതുതവനത്. ഭാരതമതിയുടേ കഥയാണ് അപ്പോൾ അധികം പരുങ്ങലായിത്തീർന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അവർ തന്റെ മുമ്പിൽ രണ്ടു ഭർത്താക്കന്മാരും രണ്ടു രാമദാസന്മാരും നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. വളരെ ജനങ്ങൾക്കു കണ്ണിതത്തിന്നു കാരണമായ നേരംപോക്കിനേറു കാരണം നല്ലവണ്ണം അറിയുവാൻ. രാമനാഥൻ രാവിലെ പാർത്ത കഥ രാജാവിന്നു നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കണ്ട ഉടനെ കാര്യം മനസ്സിലായി. ഈ യുവാക്കന്മാർ രാജാവേരും

രാമനാഥന്റെ മക്കളും മറ്റേവർ ഇവരുടെ ഭൂതനാണെന്നു ആ തിരുമനസ്സി വിളിച്ചുപാഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ രാവിലെമരണത്തിന്നൊരുങ്ങിക്കൊണ്ടു വളരെ മനസ്സാപത്തോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞ കഥ വൈകുന്നേരത്തെക്കു രാമനാഥൻ ഏറ്റവും ആനന്ദപരമായി കലാശിപ്പിക്കുന്നതിനിട വന്നു. എത്രയും കലശമായി യാതൊരു വർത്തമാനവും ഇല്ലാതിരുന്നതന്റെ ഭയവും രാമകൃഷ്ണന്മാരുടെ അഭയം പരിശുദ്ധമായ ആ യോഗിനിയെക്കണ്ടപ്പോൾ രാമനാഥന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ മാറ്റം വായനക്കാർ ഉൾക്കൊള്ളട്ടെ. *

മിസ്സ് എ. എൻ. പി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

അന്ത്യാപദേശശതകം.

കാര്യകാരണങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനത്തിൽ കല്പനാശക്തിയേക്കാൾ ആലോചനാശക്തിക്കാണ് അധികം പ്രാബല്യവും പ്രാധാന്യവുമുള്ളതെങ്കിലും കവിതാവിഷയത്തിൽ ഇതു നേരെ മറിച്ചാണെന്നുള്ള തത്വം പലരും അറിഞ്ഞിരിപ്പും. എത്ര സാഗതിയിലും പ്രത്യേകമായ വിജയം സമ്പാദിക്കേണമെങ്കിൽ അതാതിനുള്ള കാരണങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു പരിപൂർത്തിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വാസ്തവവും പ്രസിദ്ധം തന്നെ. കൃത്രിമവിഷയങ്ങളെ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സാമത്ര്യാ കവിതയ്ക്ക് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സമ്മതിക്കതെ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ ആ വക വിഷയങ്ങൾ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അകൃത്രിമങ്ങളാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം ഹൃദയംഗമങ്ങളായിത്തീർന്നാൽ മാത്രമേ കവിതയ്ക്ക് ആ സ്വാഭാവികതയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്നും, എഴുതുകി

കല്പിച്ച വിധത്തിൽ പലതും കല്പിക്കുന്നതു കവിതാബീജമായ കല്പനാശക്തിയാവില്ലെന്നും, ആലോചനാപോലെ തന്നെ കല്പനയും വിഷയങ്ങളുടെ അകൃത്രിമതപ്രതീതിയെ അനുസരിച്ചാണ് അതാതുകാര്യം ശരിയായി നിർവ്വഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതെന്നും, ഉള്ള പരമാർത്ഥം ആ വിഷയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം വെളിപ്പെടുന്നതുമാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് അപ്രസ്തുതപ്രശംസാപ്രധാനങ്ങളായ അന്ത്യാപദേശങ്ങൾക്കുള്ള ഭംഗി അന്ത്യാദൃശമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പാഞ്ഞുവരുന്നത്. കടത്തനാട്ടു രവിവർമ്മ തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ അപൂർവ്വകൃതിയായ 'അന്ത്യാപദേശശതകം' മെന്ന സംസ്കൃതകാവ്യം മേൽപറഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഒന്നായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെ ശബ്ദാത്മങ്ങൾക്കുള്ള പ്രസാദസാരസ്വാദിഗുണങ്ങൾ വായിച്ചറിവേണ്ടവ തന്നെയാണ്.

* ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നെടുത്തത്.

सामवेदप्राथम्यम् ।



अयन्ति सकला वेदाः नानाविधोपबृंहिताः ।

येषां योनित्वतः शंभुः सर्वज्ञ इति कल्प्यते ॥

सामवेद एव पूर्वं वारादौ प्रयोक्तव्यः भगवद्विभूतित्वेन अयज्ञत्वप्रयोजकाभावप्रतियोगित्वेन ब्राह्मणयोनित्वेन ब्रह्मलोकप्राप्तिसाधनत्वेन सहस्रशास्त्रत्वेन च तस्याभ्यर्हितत्वात् । भगवद्विभूतित्वादिकञ्च तस्य “वेदानां सामवेदोऽस्मी”तिस्मृत्या अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिर्यज्ञोऽपि सामहीनत्वादयज्ञो भवति ईदृशस्साहो महिमेत्यर्थकया “अयज्ञो वा एष योऽसाम” इति तैत्तिरीयकश्रुत्या “ऋग्भ्यो जातं वैश्यं वर्णमाहुः यजुर्वेदं क्षत्रियस्याऽदुर्योधिनं सामवेदो ब्राह्मणानां प्रसूति”रिति तैत्तिरीयकश्रुत्या “स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोक”मिति प्रश्नोपनिषदा “सहस्रवर्त्मा सामवेदः एकशतवर्त्मा यजुर्वेदः एकविंशतिवर्त्मा ऋग्वेदः” इति स्मृत्या च सिद्धमिति न स्वरूपासिद्धिः । स सामभिरित्यादिवाक्यं, “निर्गुणं सगुणञ्च ब्रह्म ओंकार एव स हि प्रतिमेव विष्णोस्तस्य प्रतीकः तस्मात् प्रणवं ब्रह्मात्मना विद्वान् एतेनैवोङ्कारध्यानेन यथाध्यानं निर्गुणं सगुणञ्च प्राप्नोती”त्युक्त्वा अनन्तरं एकमात्रद्विमात्रोङ्कारयोर्ध्यानमृग्वेदं यजुर्वेदाभ्यां मनुष्यलोकसौमलोकगगनरूपे तत्फलं च प्रदर्श्य ततस्त्रिमात्रोङ्कारध्यानमुक्त्वा तत्फलप्रतिपादकमां तथाच सः त्रिमात्रोङ्कारध्याता तद्विभूतित्वेन ध्यातैस्सामभिः ब्रह्मलोकं सत्यारुप्रमुन्नीयत इति

तर्दथः । ऋग्वेदयजुर्वेदयोश्च भगवद्विभूतित्वादेरभावेन न सामवेदवदभ्यर्हितत्वमिति तदुत्तरमेव तौ प्रयोक्तव्यौ । एतेन ऋग्वेद एव सर्वत्र प्राथम्येनाऽन्नायते प्राथम्यञ्चाभ्यर्हितस्यैव युक्तं अभ्यर्हितं पूर्वेमिति न्यायादिति तस्य प्राथम्येनाऽन्नातत्वादभ्यर्हितत्वसिध्या स एव पूर्वं प्रयोक्तव्य इति कस्यचिदुक्तिः परास्ता । उक्तयुक्त्या सामवेदस्य वेदान्तरादभ्यर्हितत्वस्य सिद्धतया प्राथम्येनाऽन्नतत्वरूप बाधेन सामवेदादभ्यर्हितत्वासाधकत्वात् । ननु पाठक्रमस्यपि कर्मणां क्रमनियामकतायाः पूर्वमीमांसायां क्रमस्य पाठानुसारिताधिकरणे सिद्धान्तिततया अत्रापि पाठक्रमेणैव प्रयोगक्रमोऽयुपेयः । पाठश्च “ऋचस्सामानि जज्ञिरे छन्दांसि जज्ञिरे तस्मात् यजुस्तस्मादजायते”त्यादौ प्रथममृग्वेदस्य ततस्सामवेदस्य ततो यजुर्वेदस्येति प्रथममृग्वेदः प्रयोक्तव्यस्ततस्साम ततो यजुरिति ऋग्वेदोत्तरमेवाभ्यर्हितत्वेऽपि साम प्रयोक्तव्यमिति चेन्न । ऋचस्सामानि जज्ञिरे इत्यादिपाठक्रमस्य वारादौ वेदानां प्रयोगक्रमनियामकत्वायेनात् । तथाहि यत्कर्मणां क्रमो नियम्यतत्कर्मबोधकानामेव वाक्यानां पाठक्रमस्य तत्कर्मक्रमनियामकत्वं न तु तदबोधकानां “समिधो यजति तनूनपातं यजती”त्यादिवाक्यानां समिधागादिबोधकानामेव पाठक्रमस्य समिधागादिक्रमनियामकताया उक्ताधिकरणे सिद्धान्तितत्वात् । अत्र च ऋच-

स्सामानि जज्ञिर इत्यादिवाक्यैः ऋगादिवेदानामु-
त्पत्तिरेव बोध्यते न तु वारादौ प्रयोग इति न
तद्वक्तव्यानां प्रयोगक्रमनियामकत्वम् । किञ्च
यादृशपाठक्रमस्य सर्वत्रैकरूप्यं तादृशस्यैव तस्य
क्रमनियामकत्वम् । स्पष्टतरञ्चैतत् क्रमस्य कचि-
वनियमाधिकरणे । अत्र च न पाठक्रमस्य सर्व-
त्रैकरूप्यं ऋचस्सामानि जज्ञिर इत्यादौ ऋग्वेदो-
त्तरं सामवेदस्य “अस्य महतो भूतस्य निष्ठासि-
तमेतत् यदृग्वेदो यजुर्वेद” इत्यादौ च ऋग्वेदो-
त्तरं यजुर्वेदस्य पाठात् । अत एतत्पाठक्रमस्य
क्रमनियामकत्वमेव तेति कथमप्यस्माद्वारादौ न
वेदानां प्रयोगक्रमनियमसंभव इति ।

यत्तु “सामध्वनावृण्यजुषी नाधीयीत
कदाचने”ति मनुस्मृत्या सामप्रयोगोत्तरमृग्यजु-
षोः प्रयोगस्य निषिद्धतया तत्पूर्वमेव तौ प्रयो-
क्तव्याविति । तत्र, तस्याः स्मृतेस्तत्सामध्वनौ
श्रूयमाणे ऋग्यजुषी नाधीयीतेत्यर्थकतया साम-
ध्वनिश्रवणसमयानकालीनाध्ययनस्यैव निषेधेन
वारादौ सामप्रयोगोत्तरमृग्यजुषोः प्रयोगस्य साम-
ध्वनिश्रवणसमयानकालीनत्वगुरुस्वारण-नृस्वारण-
त्वरूपोध्ययनत्वयोर्निषेधताबच्छेदकयोरेवावेन
निषेधाविषयत्वात् । एतच्च सामध्वनावित्यस्य ऋ-
चो यजुषि सामध्वनौ श्रूयमाणे नाधीयीतेत्यर्थ-
वर्णनेन, अश्रद्धाव्ययने प्रकरणात् अतस्सामि-
गीयमाने ऋग्यजुषोः प्रतिषेधो न यज्ञप्रयोग इति
यज्ञप्रयोगस्याध्ययनत्वाभावेनैतन्निषेधाविषयत्व-
वर्णनेन च प्रदर्शितं सैवातिशयादिभिः । यदपरं
सामवेदस्याऽशुचिध्वनिकत्वेन निकृष्टतया सर्ववेदपु-
ष्टभाग एव स निवेश्यः । अशुचिध्वनिकत्वञ्च म-

नुना दर्शितं “ऋग्वेदो देवदैवत्यो यजुर्वेदः तु मानु-
षः । सामवेदः स्मृतः पित्र्यस्तस्मत्तस्याशुचिध्व-
नि”रिति । तदप्यसमचिन्तितम् । सामवेदस्याशुचि-
ध्वनिकत्वे मानाभावात् । तथाहि सामध्वनावि-
त्यादिनिषेधार्थवादमात्रस्य तादृशमनुवचनस्य वे-
दान्तरध्वनेस्सामवेदानध्यायत्ववत् सामवेदध्वने-
वेदान्तरानध्यायत्वमात्रे तात्पर्यं न तु तदशुचित्वे ।
तथासति वेदध्वनेरशुचित्वासंभवेन तद्वचनस्वा-
प्रामाण्यप्रसंगात् । अत एवांगिरसा सामवेद-
ध्वन्यशुचित्वप्रतिपादकस्य स्वकीयवचनस्य मु-
ख्यार्थकत्वाभावो दर्शितः । स्पष्टञ्चैतत् हेमाद्रौ
मनुस्मृतिव्याख्यातृभिर्मैधातिथ्यादिभिरपि नात्र
तदीयध्वनेरशुचित्वं परमार्थतो विज्ञेयमित्यादि-
वद्विः तादृशमनुवचनस्य मुख्यार्थकत्वाभावः
प्रदर्शितः । तथाच सामवेदस्य अशुचिध्वनिकत्वे
प्रमाणाभावात् न तस्य तादृशध्वनिकत्वेनापकृष्ट-
तेति बोध्यम् । एवमेतत्सामगायत्रास्त इत्यादि-
तैत्तिरीयकश्रुत्यादिप्रदर्शितैः तत्त्वज्ञमेयत्वादिभि-
रप्यस्तत्रार्थार्हितत्वं सामवेदस्य । विस्तरभयात्त-
न्नैह प्रदर्श्यते इति शिवम् ॥

नजामि भूशो भूशोऽहं सर्वमानोत्तमोत्तमान् ।
सद्यो न वेदान् परं ब्रह्म येभ्य एवोपलभ्यते ॥
सामवेदात्मकात्मीयविभूत्युत्कर्षवर्णनात् ।
तस्मान् पार्थाय वेदार्थप्रवक्ता प्रीयतां हरिः ॥
शिवात्मकमहाभूतस्यसितान्नायैवभवम् ।
भगवान् पद्मजः साऽपि परिच्छेत्तुं न हि क्षमः
अत आदिब्रिहीना या शिष्टाचारपरंपरा ।
सैव वेदप्रयोगाणां पौर्वापर्यनियामिका ॥

इति ।

മംഗളോദയം മാവുന്ന

പുസ്തകം ൩

മീനമാസം

ലക്കം ൭

മംഗളം.

ഒന്നിന്നുപരിപൂത്തിയില്ലതുമ്മിപ്പിച്ചിട്ടെന്താ, ഔന്നാലതാ-
 ഒന്നാന്നിന്നൊന്നുസഹായമായിരവളൊന്നാവാതെന്നോതുവാൻ
 കുന്നിൻമക്കയുമിന്ദുബിംബധരനുംപപ്പാതിമെയ്യാക്ക-
 ഒന്നാന്നിപ്പിശപരശക്തിപുണ്ടമരുവുളേത്തന്നമില്ലെന്നുതാൻ.

നാണയസാഹായികസംഘം

—:0:—



കഴിഞ്ഞ അക്ടോബർ മാസത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ച കൂടിയ കൊച്ചിജനിസഭ, ഒരു നാണയസാഹായിക സംഘം തുടങ്ങേണ്ടതാണെന്നു സർവ്വസമ്മതമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകയ്യാണി. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള മുഖ്യവ്യവസായങ്ങളിലും കൃഷിയിലും എല്ലെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകളുടെ യോഗക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി ചില പ്രധാനസംഗതികൾ ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്നത് അനാവശ്യമോ അവസരാനുചിതമോ ആകുന്നതല്ല. അതായത്— ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ കടപ്പാടുകളുടെയും അവരുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള നാണയത്തിന്റേയും സ്വഭാവവും വലിപ്പവും കാണിക്കുകയും ധനികന്മാരും നി

ർമ്മന്മാരും അവരവരുടെ ധനവും മയ്യാടയും മൂലം അവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നാണയത്തെ അന്യോന്യസഹായത്തിനായി പെരുമാറ്റുവാൻ കരേപ്പാട്ടു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഉള്ള പല അസൗകര്യങ്ങളും നീക്കി കൃഷി വ്യവസായവിഷയങ്ങളിൽ സാമാന്യേന ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങൾ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഉപകാരപ്രദമാകാതിരിക്കയില്ല.

കൊച്ചിരാജ്യത്തു വസ്തു അനുഭവിച്ചു പോരുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചില വിവരണങ്ങൾ രസകരമായിരിക്കും. 489000 എക്ര അല്ലെങ്കിൽ 764 ചതുരശ്രമൈൽസ് ഭൂമി ആകെ ഇപ്പോൾ റബ്ബർസ് ചെയ്തതായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 206100 എക്ര (392 ചതുരശ്രമൈൽസ്) നിലവും, ബാക്കി 282900 എക്ര

(142 ചതുരശ്രമൈൽസ്) പാമ്പുകളും തോട്ടങ്ങളുമാകുന്നു. ഇതിൽ തന്നെ 175800 ഏകു വെളിമ്പാമ്പുകളുള്ളതിൽ മൂന്നുപോലും അറുപതും രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ മോടൻ മുതലായ പാമ്പുവിത്തുകൾ വിതപ്പാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നവയാകുന്നു. വസ്തു കൈവശക്കാരുടെ തരഭേദങ്ങളും മുഖ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. പതിവു നിലങ്ങളിൽ ൭൦൦൦ 55 $\frac{3}{10}$ ജനികളും ബാക്കി സ്കാർ കുടിയാന്മാരും അനുഭവിച്ചുപോരുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവയ്ക്ക് വസ്തു കൈവശം വെപ്പാനുള്ള അവകാശം ഇപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജനികളും സ്കാർ കുടിയാന്മാരും കൂടി ഈ രാജ്യത്തു 55615 പട്ടയദാതാക്കളാണ്. ഇതിൽ 15499 (൭൦൦൦ 27 $\frac{4}{5}$) പട്ടയദാതാക്കൾ ഒരുരൂപ്പികയോ അതിൽ താഴെയോ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരും 18015 (൭൦൦൦ 32 $\frac{3}{10}$) ഒരുരൂപ്പിക മുതൽ അഞ്ചുരൂപ്പികവരെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരും 18509 (൭൦൦൦ 24 $\frac{3}{10}$) 5 ക മുതൽ 20 ക വരെ അടയ്ക്കുന്നവരും 4035 (൭൦൦൦ 7 $\frac{1}{5}$) 50 ക മുതൽ മീതെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരുമാകുന്നു. എന്നാൽ 645 (൭൦൦൦ 1 $\frac{1}{10}$) പട്ടയദാതാക്കൾ മാത്രമേ 250 കയ്ക്കു മീതെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരുള്ളൂ. ൭൦൦൦ 82 $\frac{1}{5}$ വീതം പട്ടയദാതാക്കൾ 50 കയിൽ താഴെയുള്ളവരാകുന്നു. ഏകദേശം ൭൦൦൦ അറുപതു വീതം അഞ്ചുരൂപ്പികയിൽ താഴെയുള്ളവരാകുന്നു; അതായത് അവർ ഏകദേശം ഒരുരൂപ നിലമോ അതേ മുതൽ മൂന്നു വരെ ഏക തോട്ടമോ മൂന്നു മുതൽ ഏഴുവരെ ഏക വെളിമ്പാമ്പോ കൈവശമുള്ളവരാകുന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം നികുതി പരിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ൭൦൦൦ 55 $\frac{3}{10}$

വീതം വസ്തുവിന് ഉടമസ്ഥന്മാരായ ജനികൾ അവരുടെ നിലങ്ങൾ കൃഷിനടക്കുന്നില്ല. അവരുടെ കീഴിൽ ഒരേരോ അവകാശങ്ങളോടു കൂടിയ കുടിയാന്മാരെയാണ് അതിന്നു ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവർ കുടിയാന്മാരിലും ചിലർ, അതായതു പലിയ സുഖ്യ കാണം കൊടുത്തു വരകൾ ചാത്തി വാങ്ങിട്ടുള്ള കുടിയാന്മാർ കൃഷിയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന ധനസഹായമാകട്ടെ കൂലിവേലയോടുകൂടി ചെയ്യാതെ ജനികളെപ്പോലെത്തന്നെ പാട്ടം വാങ്ങി അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു തന്നതരം ജനികളാണ്. ഇവരിലും തന്നെ തരക്കാറാണ് കൃഷി നടക്കുന്ന കുടിയാന്മാർ. ഇവർ കൃഷിയ്ക്കുവേണ്ട ധനം ഒരുക്കി, കൃഷികൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന കാലത്തോടു മുതലായ ദോഷങ്ങളെ ഗണ്യമാക്കാതെ നിരന്തരമായി പ്രയത്നം ചെയ്തു ജനികൾക്കും മേലെയുള്ള കുടിയാന്മാർക്കും മിച്ചവരും, പാട്ടം മുതലായതു കൊടുത്തുവരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കുടിയാൻ കൃഷി ചെയ്യുന്ന വരകളുടെ അളവ് ശരാശരി നോക്കുമ്പോൾ അഞ്ചോ അറോ ഏകിയുണ്ടാവും. രണ്ട് ഏകിയിൽ കുറഞ്ഞോ പത്ത് ഏകിയിൽ കവിഞ്ഞോ ആവുന്നതല്ല നിശ്ചയം. ജനവസ്തുക്കളുടെ കഥ അങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. സ്കാർവസ്തുക്കളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കയാണെങ്കിൽ അവയുറപ്പിക നികുതി അടയ്ക്കുന്ന ഒരു പട്ടയക്കാർ അവയുടെ സ്വന്തം വസ്തുക്കൾ അവനവന്റെ കൃഷി ചെയ്യുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. അവർ അവരവരുടെ വസ്തുക്കൾ ഘണ്ഡംഘണ്ഡമാക്കി അന്യന്മാരെ ഏല്പിച്ചു പാട്ടം വാങ്ങി അനുഭവിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേകവാസന കാണുന്നുണ്ട്. ചെറുതരം പട്ടയക്കാരും ജനികളുടെ കൃഷിനടപ്പുകാരായ കുടിയാന്മാരും മാത്രമാണ് കൊല്ലം തോറും നിലങ്ങൾ പണി ചെയ്തു വരുന്ന

തീ. ദില്ലി ചില ജനികളും ഉണ്ടാവില്ലെ
ന്നില്ല. ഇവർ കന്നുകാലികൾ, വിത്തു മുത
ലായതു സമ്പാദിക്കയും നിലം നടന്ന് അ
രിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ഗുണഭോജങ്ങളെ അ
നുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞ കഠോഷ
ശ്വാരികളെക്കൊണ്ടു നിലംനടപ്പുകാരായ
കുടിയാന്മാരുടെ സാഖ്യ 181877 ആ
ണെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സാഖ്യ ഈ രാ
ജ്യത്തുള്ള ജനികളുടെ പതിന്നാലിരട്ടിയോ
ണെന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ.

ഈ രാജ്യത്തു കൃഷി നടക്കുന്നതിന്നു യ
ഥാർത്ഥമായി വേണ്ടിവരുന്നതിലധികം ചി
ലവ് ആ വിഷയത്തിലുണ്ടാവാനുള്ള രണ്ടു
കാരണങ്ങൾ ഇവയാണ്— (1) ചില്ലറ ചി
ല്ലറയായി അസാഖ്യം വസ്തുക്കൾ ഒരുവ
ന്റെ കൈവശമായിക്കൊണ്ടുള്ള കിടപ്പ്, (2)
വസ്തുവിന്റെ ഉടമാവകാശമില്ലാത്ത
കുടിയാന്മാരുടെ കൃഷിനടപ്പ്. ഇങ്ങിനെയു
ള്ള ചില്ലറ എന്നുള്ളടേയും കൃഷിനടപ്പുകാ
രായ കുടിയാന്മാരുടേയും താൽകാലികാവ
സ്ഥനയപ്പറ്റിയും പ്രകൃതത്തിൽ ആലോചി
ക്കേണ്ടതാകയാൽ ആ സംഗതിയും അല്പം
പ്രസ്താവിക്കാം.

വസ്തുക്കൈവശക്കാരായ കുടിയാന്മാ
രിൽ റാറുക്ക് അറുപതു വീതം ആളുകൾ
ക്ക് ഒരു ഏരി നിലമോ ഏകദേശം അറു
ഏരി അനുഭവം മുതലായ പാമ്പോ മാത്ര
മേ ശരാശരി നോക്കുന്നതായാൽ കാണുക
യുള്ളു. ഇത്രയും കുറവായിട്ടുള്ള നിലംപറ
മ്പുകളെക്കൊണ്ടു പരിഷ്കൃതമായി കൃഷി നട
ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. കൃഷിക്കാരന്റെ
ആദ്യമായ ഉദ്ദേശം തനിക്കും കുടുംബ
ങ്ങൾക്കും വേണ്ടതായ നെല്ല് ശേഖരിക്കേ
ണമെന്നായിരിക്കുമല്ലോ. അതു നിമിത്തം
മാറ്റ കൃഷികൾ ചെയ്യാൻ അധികം ആദാ
യമുണ്ടാവാറിടയുള്ള വസ്തുക്കളെയും നെൽ

കൃഷിക്കു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളു. കുറ
ച്ചു മാത്രം പാമ്പോ നിലമോ കൈവശമുള്ള
സ്ഥിതിക്ക് അതുകൾക്കു നന്നാക്കേണ്ടതിന്നു
ള്ള ധനവ്യയം വളരെ കുറയുവാനിടയുണ്ട്.
എങ്കിലും കൃഷി നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരി
ഷ്കരിക്കേണമെന്നുള്ള മോഹമോ അതിന്നു
ള്ള ശ്രമമോ ഇവകില്ല. മാതൃലമായി കൃഷി
നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ തങ്ങളു
ടെ നിലംപറമ്പുകൾ കൃഷി ചെയ്യേണമെ
ന്നു മാത്രമേ ഇവർ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. പഴ
യ നടപടി വിട്ടു നടക്കുവാൻ ഇവർക്കു സമ്മ
തമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ
കൃഷി ചെയ്യാൻ ഗുണമുണ്ടാവില്ലെന്നുംകൂടി
ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെ
യ്യാൻ തന്നെ ഈ കൂട്ടക്കു പണം കടം വാ
ങ്ങേണ്ടതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. വിത്തു
വല്ലിക്കുവേണ്ടതായ നെല്ല് നെല്ലായിട്ടും മ
റ്റു നികുതി മുതലായ ചിലവുകൾക്കു പണ
മായിട്ടും ആണ് കടം വാങ്ങുക. കൊയ്ത്തു
കഴിഞ്ഞ ഉടനെ കടം വീട്ടുന്നു. അ
തു വീട്ടിയാൽ ശേഷമുള്ള മിച്ചം തങ്ങളുടെ
കുടുംബത്തെ ചിലവിന്നു വളരെ കുറച്ചിയാ
ണ്. ഇങ്ങിനെ പിറേ കൊല്ലവും ചെയ്തു
വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ കടം എടുവാ
ട് ഇവരെ കരിക്കലും വിടാതെ ബാധിച്ചി
രിക്കുന്നു.

വൻതരം കൃഷിക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഇ
തിലും ഭേദമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അ
വർ സാധാരണയായി 5 മുതൽ 6 വരെ
ഏരി നിലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൃ
ഷി നടന്നു തുടങ്ങുന്നതിന് ആദ്യമായി വേ
ണ്ട വിത്ത് ഇവരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരിക്ക
യില്ല. പലിയും നെല്ലായിട്ടാണല്ലോ കൊടു
ക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ ഇവർക്കു നെല്ല് ക
ടം വാങ്ങേണ്ടി വരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള നെ
ല്ല്കടങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തു സുപ്രകമാണ് ഈ

കടത്തിനും പലിശയുണ്ട്. 10 പാസ്റ്റ് 2 പാ വീതമാണ് പലിശയുടെ നിരക്ക്. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞാൽ കടം വീട്ടുന്നമെന്നാണ് നിശ്ചയം. ഇതിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരന് 100-ക്ക് 20 വീതം പലിശ 4 മാസത്തേക്കു കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഇവരിൽ മിക്കവരും തങ്ങളുടെ ചിലവിന്നാവശ്യമുള്ള നെല്ല് കടം വാങ്ങാറുണ്ട്. ഇവർക്കു വസ്തുക്കൾ ജാമ്യം കൊടുപ്പാനില്ലാത്തതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായം കർഷകർക്ക് 18 മുതൽ 24 വരെ പലിശയും കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അധികപലിശക്കു വിത്തും നെല്ലും കടം വാങ്ങിയാണ് കൃഷി തുടങ്ങുന്നത്. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഈ കടിയാനു കടംവീട്ടേണ്ടതിനു പുറമെ 4 മുതൽ 8 വരെ ഇരട്ടി പാട്ടും ജന്മിക്കും കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതുകൾ കഴിച്ചുള്ള മിച്ചം തങ്ങളുടെ ചിലവിന്നു നന്നു കഷ്ടിയാവും. വിത്തും നെല്ലും പിന്നത്തെ പൂവിന്നും കടംവാങ്ങുന്നു. ഇപ്രകാരം കടം തന്നെയാണ് ഇയ്യോളുടെ സ്ഥായിയായ ധനം. ഈ രാജ്യത്തെ എല്ലാ താലൂക്കുകളിലേയും കടിയാന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. കോൾകൃഷിയുള്ള തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിൽ കോൾപ്പണിയാവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രം 100 ക്ക് 18 വീതം പലിശക്ക് ഏകദേശം 30,000 കയോളം കടം വാങ്ങി വരുന്നുണ്ട്. 24-ാം 30-ാം വീതം പലിശക്കു വാങ്ങാറുള്ളതും അത്ര അപൂർവ്വമല്ല. ഈ രാജ്യത്തുള്ള 100-ക്ക് 70 വീതം വരകളെ കൃഷി ചെയ്യുന്നത് ഈ സമ്പ്രദായത്തിലാണെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ദോഷങ്ങൾ വലിപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഉപദ്രവികളായ ഈ പണക്കച്ചവടക്കാരുടെ ഒരു തുക കാനേഷു

മാരിക്കണക്കിൽ പ്രത്യേകം ചേർക്കുന്നതിൽ ആക്കം ആശ്ചര്യപ്പെടവാനില്ല.

ഇതിന്റെ പരിണാമം ഇപ്രകാരമാണ്:—ചില്ലറ പട്ടയക്കാരും താന്ന തരക്കാരായ കടിയാന്മാരും കൂടിയാണ് രാജ്യത്തെ കൃഷികൾ മുഴുവനും നടക്കുന്നത്. ഇവർ കടത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങുന്നു. 100-ക്ക് 60 പലിശക്കു നെല്ലും 2 പണം പലിശക്കു പണവും ഇവർ കൊല്ലത്തോറും കടം വാങ്ങുന്നു. ജന്മിക്കു കൊടുക്കേണ്ട പാട്ടവും കൂടുതലായിരിക്കും. പക്ഷെ കാലക്കേടുള്ളപ്പോൾ ചില ജന്മികൾ പാട്ടത്തിൽ കുറവു ചെയ്തു കൊടുക്കാറില്ലെന്നും ഇല്ല. ഈ രാജ്യത്തെ പ്രജകളിൽ 100-ക്ക് 50-77 വീതം ജനങ്ങൾ ഇപ്രകാരം അധികപലിശയ്ക്കു കടം വാങ്ങി കൃഷി ചെയ്താണ് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നത്. മേന്മയുള്ള വ്യവസായവും ഈ സ്ഥിതിയായാൽ അപ്പോൾ നശിച്ചുപോവുന്നതാണ്. പക്ഷെ കൃഷിവ്യവസായം അങ്ങിനെ നശിക്കുന്നതല്ല. ഒരു സമയം കടിയാൻ നശിച്ചു എന്നു വരാവുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണിക്ക് ആദായം കിട്ടാതിരുന്നാൽ അധികം ആദായമുള്ള ഇതരമായ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇവർക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ സാധിക്കുകയല്ല. അതിനാൽ ഒന്നുകിൽ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ കടത്തിൽ മുങ്ങി നില്ക്കുന്നതായ ധനികന്മാരുടെ അടിമകളായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നു. എന്നു മിസ്റ്റർ ഗുർലേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും പരമാവധിമാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ ന്യായവും ചരുങ്ങിയതും ആയ പലിശക്ക് ഇത്തരക്കാക്കാവശ്യമുള്ള പണം കിട്ടുമെന്നു വന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു മാറ്റം വരുമെന്നതു നിർവിവാദമാണല്ലോ.

കൊല്ലത്തോറും നടത്തിവരുന്ന കൃഷി

യുടെ സമ്പ്രദായം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നും കണ്ടുവെല്ലാം. കൃഷിവ്യവസായപരിഷ്കാരത്തിന് അധികകാലത്തേക്കു ചുമത്തിയ പലിശയ്ക്കു വലുതായ ഒരു മൂലധനം വേണ്ടതാണ്. ഉദ്ദേശം 275 ചതുരശ്രനാഴിക കരംപതിഞ്ഞിട്ടുള്ള പറമ്പുകൾ തരിശായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. സൗകര്യമായ വല്ല വിധത്തിലും മൂലധനം ശേഖരിച്ച് ഈ പറമ്പുകളെ കഴിയുന്നേടത്തോളം പറമ്പുകൃഷിയ്ക്കും നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ നിലങ്ങളായും തിരിച്ചു കൃഷി ചെയ്യാൻ സാധിച്ചു എന്നു വന്നാൽ കുടിയാന്മാർ അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിന്നു കയ്യും കണക്കും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഒരുപ്രട്ട പണിയുന്ന വളരെ നിലങ്ങൾ സ്വല്പമായ ഒരു സംഖ്യ ചിലവു ചെയ്താൽ ഇരട്ടപ്പു പണിയുവാൻ സൗകര്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. നിലങ്ങൾ ഉഴുന്നതിനേയും വളം ചേക്കുന്നതിനേയും കൂലിയ്ക്കും വേലയ്ക്കും ആദായസൗകര്യങ്ങൾ വരുത്തുന്നതായ യന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേയും പറ്റി നവീനമായി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഉപദേശങ്ങളെ നമ്മുടെ കൃഷിനടപ്പുകാർ ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷെ അതിന്നും കൃഷിക്കാർ ധനസൗകര്യമുള്ളവരും കടം കൊണ്ടു ധനികന്മാരുടെ വലയിൽ പെടാത്തവരും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനെക്കുറിച്ചധികം വിസ്തരിക്കേണ്ടമെന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ചുമങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു പണം കിട്ടുന്നതാണെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരനു പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു മോഹവും വാസ്തവവും ഉണ്ടാവുന്നതും ആയാൾ അതു നിവ്വേദനമെന്നുമാണ്. കൃഷിപരിഷ്കാരത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു മൂലധനവും അതില്ലാത്തതാൽ പരിഷ്കാരത്തിന്നു നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതും ആകുന്നു.

ജന്മിയ്ക്കോ ധനവാനായ കുടിയാനോ

ചുമങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു ധനസഹായം ചെയ്താൽ ഇപ്പോഴും സാധിക്കുന്നതാണ്. വസ്തു ഈടു കാണിച്ചു കടം വാങ്ങുന്ന പണത്തിന്നു സാധാരണയുള്ള പലിശ ആറുക്കു മുക്കാലും ഒന്നും വീതവും പക്ഷെ കടത്തിന്റെ സംഖ്യയുടെ വലിപ്പം, ഈടു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്വത്തിന്റെ ബലം ഇതുകൾ അനുസരിച്ചു ആറുക്ക് അരവീതവും പലിശയും ഈടാക്കാറില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ വസ്തുക്കൾ ഈടു കൊടുക്കുവാൻ ത്രാണി ഇല്ലാത്ത ചെറുതരം കൃഷിവേലക്കാർക്കു ധനസൗകര്യത്തിന്നു ചെയ്യേണ്ടതായ മാർഗ്ഗം എന്ത് എന്നാണ് ഇവിടെ ആലോചിക്കാനുള്ളത്. കൃഷി ആവശ്യത്തിന്നു ചുമങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു സക്കാരിൽനിന്നു ധനസഹായം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്ന ഏപ്പാടു നടപടിയിൽ വന്നിട്ടു കറച്ചു കാലമായി. ഇതും നാം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതരക്കാർക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്യുന്ന ധനസഹായത്തെ സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനകളെ അനുസരിച്ച് ഇവരിൽ മിക്കവേക്കും ജാമ്യം കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നതെന്നെല്ല കൊച്ചിരാജ്യത്തു പരപ്പായി കിടക്കുന്ന കാരോരോ ചെറുതരം കുടിയാന്മാരോടു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആയിട്ടുള്ള ഏടവാട്, വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യാൻ സക്കാരിനും സാധിക്കുന്നതല്ല. സക്കാരിൽനിന്നു പണം കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വേറായും അസൗകര്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു കുടിയാന്മാർ അവരവരുടെ നില കാക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവശ്യംപോലെ കടം വാങ്ങിപ്പാനും അവരുടെ ധനസ്ഥിതി അതാതു കാലത്ത് ഏതേതു നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു ദിനംപ്രതി അന്വേഷിക്കേണ്ടതായ ഒരു വലിയ ചുമതല, ഭാരവാഹികളായ സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഉണ്ടാവാനും

ഇടവരുന്നതാണ്. ഇതിന്നും പുറമെ പലിശ ചുരുക്കിയാൽ ഇവർ അധികം കടം വാങ്ങി എന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടു കടിയൊന്നാക്കി ആലോചനയില്ലാതെ കടം വാങ്ങുന്നതിനുള്ള വാസനയെ നശിപ്പിക്കാനും അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പണം ന്യായമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാനും അവർക്കു മിതവ്യയം പരിശീലിപ്പാൻ അവരെ ജാഗ്രതപ്പെടുത്തുവാനും വാങ്ങിട്ടുള്ള പണം അവധികൾ പ്ര

കാരം തിരിയെ അടുപ്പാൻ നിഷ്ഠയില്ലാത്ത ആയി ഒരു പ്രത്യേക ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്നത് അത്യാവശ്യമായി വരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ കൊടുത്തു പണം വാങ്ങിപ്പാൻ നിശ്ചിത ഇല്ലാത്ത ഇവർക്കു മൂലധനം വേണ്ടുവെന്ന് ലെ മിതമായി ഉപയോഗിക്കാൻ ശീലം വരുത്തുവാനും തോന്നിയ മാതിരി പണം കടം വാങ്ങുവാനുള്ള വാസനയെ ഇല്ലാതാക്കുവാനും ഉള്ള മാർഗ്ഗം എന്താണെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്.

(തുടരും)

പക്ഷിസംഗ്രാസം



എന്തെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയുടെ സൂക്ഷ്മത തപത്തെ പഠിയ്ക്കുക ആലോചന കർമ്മ പരിപൂർത്തി വന്നു വെന്ന വി

ചാരങ്ങളാടുകൂടി ആ സംഗതിതപത്തിലുണ്ടാകുന്നതും സംശയസ്സർവ്വം ലോകപോലുമില്ലാത്തതും ആയ ഒരു ചെറു ദൃശ്യനിശ്ചയമാണല്ലോ വാസ്തവമായ വിശ്വാസം. അല്ലാത്തതും ആലോചനയ്ക്കുവരും കൊടുക്കാനെ തന്നെ ചില സംഗതികളിൽ ഈ മാതിരി നിശ്ചയമുണ്ടാകുന്നതിന് അന്ധവിശ്വാസമെന്നോ മൂഢവിശ്വാസമെന്നോ പറഞ്ഞുവരുന്നു. കാരോരുത്തരുടേയും ആലോചനാശക്തിയ്ക്കു പാസ്സും വ്യത്യാസവും താരതമ്യവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ആ വകയിലൊന്നും മ

നസ്സുചെയ്യാതെ അന്യന്റെ ആലോചനയേയും വിശ്വാസത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അതിന്നു പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതുള്ള ധാരണ നിമിത്തമാണ് പ്രായേണ അന്ധവിശ്വാസമുണ്ടായിത്തീരുന്നത്. ലോകതത്വജ്ഞനായ കാളിദാസൻ—

‘സന്തസ്സമീക്ഷാമ്പ്രതരൽഭേദേന

മൂഢഃപരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിഃ’

എന്ന വചനത്താൽ ഈ സംഗതി നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതുമാതിരി വിശ്വാസവും അതിന്നനുകൂലമല്ലാത്ത യുക്തികൾ സ്പർശിക്കുന്നതോടുകൂടി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയിൽനിന്നു ഭേദപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെ ഭേദപ്പെടുമ്പോൾ വിശ്വാസിച്ച തത്വത്തിൽ വീണ്ടും സംശയമുണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ ആത്മാഭിമാനം സമുപ്രാണികളിലും സഹജമെന്നതുപോലെ ഏർപ്പാടും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഏതൊരുവനും തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്നു പ്രതികൂലങ്ങളായ യുക്തിക

കൂടി പ്രായേണ അനുകൂലതയെ
 ഞ്ഞെന്താണ് കണ്ടുവരുന്നത്. അതിനാൽ
 ഒരു തടസ്സമെന്തെങ്കിലും നില്ക്കുന്നത് ആലോ
 ചിക്കുന്ന അപ്പൂർവ്വ ചിലക്കു മാത്രമേ അവ
 നവന്റെ വിശ്വാസത്തിനെതിരായ യു
 ക്തികൾ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. വിശ്വാസത്തി
 ന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ വീണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന
 സംശയം ആ തത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആ
 ലോചനകൾക്കു പൂർത്തിയാകുന്ന വിചാ
 രം തെറ്റാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും
 പിന്നെയും ആലോചന ചെയ്യാൻ മനസ്സി
 നെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ
 പര്യവസാനം മുന്പുള്ള വിശ്വാസത്തെ അ
 ധികം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിത്തന്നെന്നും വരാം.
 നേരെ വിപരീതമായിത്തന്നെന്നും വരാം.
 അതുകൊണ്ടു വളരെ അപ്പൂർവ്വമാണെങ്കിലും
 ഈ വഴിയ്ക്ക് ആസ്തികന്മാർ നാസ്തികന്മാരും
 നാസ്തികന്മാർ ആസ്തികന്മാരായി തീരുന്ന
 തു തീരെ അസംഭവ്യമല്ലെന്നു വിചാരി
 ൊം. അപ്രകാരം തന്നെ അഗാധമായ
 ആലോചന ചെയ്തു നിത്യകൃതികളാണെന്നു
 വിശ്വസിച്ച വിഷയങ്ങൾ പോലും പി
 നീട്ട സയുക്തികളായി പരിണമിക്കാവു
 നതാണു്.

സാധാരണയായി ഫലഭാഗമെന്നു പ
 റത്തുവരുന്ന പ്രശ്നം, ജാതകം, ഹൃദയം മു
 തലായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രങ്ങളും പഞ്ചചക്ഷി,
 ഗൗളിശാസ്ത്രം, ദൂതലക്ഷണം, സാമുദ്രികം
 മുതലായ നിമിത്തശാസ്ത്രങ്ങളും കേവലം
 നിത്യകൃതികളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ
 ഇക്കാലത്ത് ഒട്ടും ചുരുക്കമല്ല. പല അവ
 സാങ്ങളിലും ഈ ലേഖകൻ തന്നെ ഇങ്ങി
 നെ വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽ ഒന്നാമനാണെ
 ന്നു് അഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്തെ
 കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ അല്പമായ ആശ
 യോ മനസ്സിന്നു സുഖക്കേടോ ഉണ്ടാകുമ്പോ

ളെല്ലാം ജാതകം എടുത്തു ഗ്രഹസ്ഥിതിക
 ളും ഫലങ്ങളും വളരെ ഗോപ്യമായി ഈ
 ലേഖകൻ ചിന്തിക്കാറുള്ളതുപോലെ മാറു
 ള്ള നിത്യകൃതികൾ വിശ്വാസക്കാരും പതിവു
 ണ്ടെന്നൊത്തതു മുതൽക്കാണ് ഈ അഭി
 മാണം തുടങ്ങിയത്. ഗുണമായ ഫലം ക
 ണ്ടാൽ സമാധാനമുണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ
 ദോഷഫലം കണ്ടാൽ ഈ ശാസ്ത്രം നിയു
 ക്തികമാണെന്നു വെച്ചു സമാധാനമുണ്ടാ
 കാറുള്ളതു കൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്ത
 ത്തിൽ വലുതായൊരു തത്വം അടങ്ങിയി
 ണ്ടെന്നു നിശ്ചിതമാകും തന്നെയാണു്. പക്ഷേ
 യുക്തിശൂന്യമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു
 ള്ള യുക്തികൾ മിക്കതും യുക്തിക്കു പ്രാമാ
 ണ്യം തന്നെ അംഗീകരിക്കാതെ—

‘അഗ്നിഹോത്രം ത്രയോവേദം
 സുവിദ്യം ഭൂഗുണാനം
 ബുദ്ധിപഞ്ചരത്നമിഹാനം
 ജീവികേതിബുദ്ധിശാസ്ത്രം.’

എന്നിങ്ങിനെ വേദപ്രാമാണ്യത്തെ യുക്തി
 കൊണ്ടു ഖണ്ഡിക്കുന്ന ചാർച്ചകന്റെ മത
 തോടാണ് യോജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതി
 നാൽ ദോഷഫലം കാണുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന
 സമാധാനംനിമിത്തം പരിപൂർണ്ണമായ തൃ
 പ്തിയുണ്ടാകുന്നവർ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും
 ചുരുക്കമാണെന്നു ഉള്ളു കാര്യത്തിന്റെ
 സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ജനങ്ങളു
 ടെ ഉപജീവനത്തിന്നു മാറ്റാനാമില്ലെന്നു
 കരുതി അനേകം ഗ്രഹനക്ഷത്രങ്ങളേയും അ
 വയുടെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, നിറം, പ്രവൃ
 ത്തി മുതലായതിന്നുള്ള അതിസൂക്ഷ്മവ്യത്യാ
 സങ്ങളേയും പല വിധം പാരിഭാഷികശബ്ദ
 ണ്ടേയും എന്നുവേണ്ട പാത്തൊലൊട്ടങ്ങൊ
 ത്ത വിധം അത്ര അനവധി വിഷയങ്ങൾ
 കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട ആ
 ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ബുദ്ധിവിശേഷത്തേയും

ബുദ്ധിമുട്ടിനേയും പഠി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ഈ ശാസ്ത്രനിർമ്മാണത്തിന്റെ ശരിയായ ഉപയോഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ബുദ്ധിവിശേഷത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും വേണ്ടുന്നവെക്കുറിച്ചു.

നിയുക്തികളാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ വിഷയങ്ങളിൽ പിന്നേയും ബലാൽ കാരണ പ്രമാണ്യം തോന്നിക്കുന്ന ശുദ്ധ ശക്തി ചെറുപ്പത്തിലെ ആദ്യസംഭവങ്ങളായ സംസ്കാരദോഷമാണെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭൂതങ്ങളോ പിശാചുക്കളോ ഇല്ലെന്നു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യരാത്രി മുതലായ അസമയത്ത് അപകടസ്ഥലങ്ങളിൽ ഒറ്റയ്ക്കു ചെട്ടാൽ വേടിയുണ്ടാകുന്നത് അസാധാരണയല്ലല്ലോ. ആ വേടിക്കു മേൽപ്രകാരമുണ്ടായ സംസ്കാരദോഷമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാരണമാവാനും തരമില്ല. ലോകഗതിയറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവർ ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പ്രമാണ്യമുണ്ടെന്നു നിലയിൽ, ജനനകാലത്ത് അഞ്ചു ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഉച്ചസ്ഥിതി ഭാഗ്യസ്ഥകമാണെന്നോ ത്രിവാക്യാജ്ഞാകാശം നീളം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉത്തമവൃദ്ധാലക്ഷണമാണെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അന്ധപരമ്പരയായി ഈ സംസ്കാരദോഷം അവരിലും വ്യാപിക്കുക നിമിത്തമുണ്ടായ തൊറിദ്ധാരണകൊണ്ടാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ യാതൊരു വിരോധവും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. നേരേ മരിച്ച 'നമ്മൾ സർവ്വസ്വവും ജാനാതി' എന്ന് ആവർത്തനം പാഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ വക വിഷയങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉപയോഗം അവരറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വഴി കാണുന്നതുണ്ട്. ധൃമകേതുവിന്റെ ഉദയം രാജനാശത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവെന്നോ, മനസ്സു വല്ലാ

തെ വ്യാകുലമായിത്തീർന്നപ്പോൾ കണ്ണുബിൾ പകർത്തുന്നോക്കി ഫലം നിണ്ണയിച്ചുവെന്നോ ചെങ്കുസ്തിയർ, ടെനിസൻ തുടങ്ങിയ മഹാമാർ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ലോകവിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ കവിതകളിൽ സ്വഭാവോക്തിക്കു പൂത്തി വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി അലങ്കാരമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വഴിയുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു തൊറിദ്ധാരണ ഭൂവണ്ഡങ്ങളിൽ മുഴുവനും ഒരുപോലെ പരക്കുവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റിയും ഞങ്ങൾ ആലോചിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇക്കാലത്തോ മുൻകാലങ്ങളിലോ പരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള സകലമനുഷ്യവർഗ്ഗക്കാരുടെയും സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ആയുർവ്വാരാണെന്നും മേലിൽ വല്ല വർഗ്ഗക്കാരും പരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയിലെത്തുമെങ്കിൽ അവരെ ഇപ്പോൾതന്നെ ആയുർവ്വാരങ്ങളുടെ കൂടുതൽ കൂട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ ഇയ്യടയിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വാരം ഓരോ വർഗ്ഗമായിപ്പിരിഞ്ഞ് ഇന്ത്യ, യൂറോപ്പു മുതലായ ഖണ്ഡങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ തന്നെ ഈ നിയുക്തികൾ ശാസ്ത്രങ്ങളായിക്കൂടെന്നില്ലല്ലോ. ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നതിൽ വല്ല യുക്തിഭംഗങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതിനെപ്പറ്റി വേറെ ഒരാലോചന നടത്തുന്നതല്ലാതെ പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നു നിയമശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാർക്കും കൂടി സമ്മതിക്കാതെ കഴിയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. ഇനി ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളേപ്പോലെ യുക്തിയുക്തങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ വഴികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അല്ല അലോചിച്ചുനോക്കാം.

ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന സകലസംഭവങ്ങളും സംഗതികളും ഒന്നിനോടൊന്നു ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നാണ് ഇവർ കണക്കാക്കിയ ശാസ്ത്രം പിടിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ബന്ധങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നും എന്തെല്ലാം മാതിരിയിലാണെന്നും ഉള്ള ചോദ്യംകൊണ്ടു തന്നെ ഇവരിൽ മിക്ക ആളുകളും മടങ്ങാതിരിക്കില്ല. അഭിജ്ഞാനാരാണെന്നു നടിക്കുന്ന ചിലർ മാത്രം ആവക ബന്ധങ്ങളിൽ മിക്കതും മാംസപക്ഷ്യസ്സുകൾക്കു വിഷയങ്ങളല്ലെന്നും, മനസ്സുകല്പശക്തികൊണ്ടു മാത്രം അറിയാവുന്നവയാണെന്നും, ഭൂതലക്ഷണാദികൾ ആ സകല്പശക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, മാറ്റം ചില കയ്യുക്തികളും വെറും സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത വിദ്യുച്ഛക്തി, സ്വപനവ്യാപനശക്തി മുതലായതു കണ്ടു പിടിപ്പാൻ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ആവശ്യമോ അതിലധികം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഈ ശക്തിയുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴികയുള്ളൂ എന്നും മാറ്റം ചില ദാഷ്ടാന്തങ്ങളും കാണിച്ചു വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അതെല്ലാം അവർ പറയുന്ന ശക്തിയ്ക്കു വിദ്യുച്ഛക്തിപോലെ പ്രാബല്യമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിപ്പാനുള്ള ദുരാഗ്രഹമായാൽ ഒരു വൈഷമ്യമുണ്ടല്ലോ. ഏതായാലും നിയ്ക്കുകയില്ലാതെ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിന് ഈ അഭിപ്രായം ലേശംപോലും യോജിക്കാത്തതാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ.

ഫലഭാഗം, ഗൗളിശാസ്ത്രം മുതലായതിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നും അതിനുള്ള യുക്തികളും ഏകദേശം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഇനി സാമുദ്രികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിലുള്ള വിശേഷസംഗതികളെക്കുറിച്ചും കുറച്ചാലോ

ചിച്ച് നോക്കാം. പ്രശ്നം, ജാതകം മുതലായതു ചിന്തിപ്പാനുള്ള സ്വകാര്യമുറിയിൽ വെച്ചല്ലാതെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകപോലും ഞങ്ങൾ പതിവില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കർത്താവായ സമുദ്രമഹർഷി ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ശരിയല്ലെന്നു വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി കല്പിച്ചുള്ള ഉണ്ടാക്കിയ ഉപായമാണിതെന്നു പലപ്പോഴും പല സംഗതികളേക്കൊണ്ടും ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരുഷലക്ഷണം, സൂക്ഷ്മലക്ഷണം, അശ്വലക്ഷണം, ഗജലക്ഷണം, ഗോലക്ഷണം മുതലായതാണല്ലോ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരഭേദങ്ങൾ നിമിത്തവും സ്വഭാവഭേദം നിമിത്തവും ഗുണഭോജനഭേദത്തിന്റെ സ്ഥിതിഭേദം നിമിത്തവും ഓരോ ജീവിയുടെ ഓരോ അംഗങ്ങൾക്കും അവയിലുള്ള മാംസസ്പർശികൾക്കും നാഡീചക്രം മുതലായതിന്നും അവയുടെ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന രേഖകൾക്കും ചുഴികൾക്കും ഉണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ ശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ തക്ക വിധത്തിൽ കരുതിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം നോക്കുമ്പോൾ അവയിൽ--

‘പഞ്ചദീപ്തം ചതുർത്ഥം
പഞ്ചസൂക്ഷ്മം ഷഡ്വനതം
സപ്താക്ഷതം ത്രിഗുഹീരം
ത്രിവിശാലം പ്രശസ്തം.’

എന്നു തുടങ്ങി കണ്, മൂക്കു, മാ, വയറു മുതലായ അംഗങ്ങളിൽ ചിലതു നീണ്ടു ചിലതു ചുരുങ്ങിയും ചിലതു താനും ചിലതു പൊങ്ങിയും ചിലതു ചുവന്നും ചിലതു

പരന്നും ചിലതു കനം കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതു വളരെ വിശേഷമാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉത്തമവ്യവസ്ഥകളുണ്ടെല്ലെന്നിരുന്നെങ്കിലും ആ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ശ്രീരാമൻ മുതലായവരെപ്പോലെയുള്ളവരെ ഇക്കാലത്തു കാണാൻ സംഗതിവരാത്തതു നിമിത്തം അതൊന്നും ശരിയല്ലെന്നു പ്രയാസംകൂടാതെ തന്നെ നിഷേധിക്കാം. സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്നതും കുറിക്കുകയുള്ളുന്നതുമായ പല വിധം ലക്ഷണങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൂട്ടിട്ടുള്ളതു കാണുമ്പോഴാണ് കാര്യം വൈചിത്ര്യത്തിലായിത്തീരുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ കണ്ണു, മൂക്കു മുതലായ ഓരോ അംഗങ്ങളെക്കണ്ടു തന്നെ ഓരോരുത്തരുടെ കായികമായും വാചികമായും മാനസികമായുമുള്ള സകലവ്യാപാരങ്ങളേയും കാണിച്ചുതരുവാൻ ഇവക്കു ലേഗം പ്രയാസമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ആ ഓക്കിലും ഈ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം വണ്ഡിക്കാൻ പറ്റാത്തതാണ്, കരയുന്നവനെ മുഖമുണ്ടെന്നോ ചിരിക്കുന്നവനെ സന്തോഷമുണ്ടെന്നോ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവില്ലെന്നു കൂടി അവനെക്കൊണ്ടു പറയാതെ ഇങ്ങിട്ടു വിട്ടുവെക്കുകയല്ല. ഇക്കാലത്തിൽ ഇവരെടുക്കുന്ന വഴികളെ ഏകദേശം കാണിക്കാം. ഒരുവൻ കരയുകയോ ചിരിക്കുകയോ മാത്രമല്ല ഗോഷികളും കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ മുഖത്തുള്ള മാംസപേശികൾക്കും അവയോടു ചേർന്ന നാഡികൾക്കും സാധാരണസ്ഥിതിയിൽനിന്നു ചില വികാരങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. കണ്ണിലും മറ്റും വെള്ളം വരുന്നതിനും ഈ വികാരങ്ങൾ തന്നെയാണ് കാരണം. ഓരോ വികൃതികൾക്കും ആകൃതികൊണ്ടും പ്രകൃതികൊണ്ടും പരസ്പരം വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവയെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ

കഴിയുന്നത്. അതുപോലെ തന്നെ ചിലത് ഉണ്ണുവീര്യവും ചിലതു ശീതവീര്യവുമായാൽ കരച്ചിൽ സന്താപനവും ചിരി സന്തോഷവുമായിത്തീരുന്നു. ചില വികാരങ്ങളിൽ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും കലർന്നിട്ടും വരുന്നതാണ്. വാസ്തവം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കരച്ചിലെന്നും ചിരിയെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ ഈ വക വികാരങ്ങളാകുന്നു. വീണ്ടും വീണ്ടും മുഖമനുഭവിയ്ക്കുന്ന ഒരുവന്റെ മാംസപേശികളിൽ ഏതു മാതിരി വികാരം അധികമുണ്ടാകുന്നുവോ ആ മാതിരി വികാരത്തെ ക്ഷണത്തിൽ പ്രാപിപ്പാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകലാഘവവും അവയിലുണ്ടാകാതിരിക്കുകയല്ല. അതില്ലെങ്കിൽ ആദ്യം ദൃഢതയ്ക്കു കാരണമല്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരും. ഇപ്രകാരം രേഖാസിയുടെ ശരീരത്തിന്നെന്നപോലെ ഈ മാംസപേശികൾക്കും കാഴ്ചയിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിത്തീരുന്നു. അവനെക്കൊണ്ടുമ്പോൾ വളരെ മുഖം അനുഭവിച്ചു ആളാണെന്ന് അപരിചിതന്മാർ പോലും അറികയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുമുട്ടെ അംഗങ്ങളിലുള്ള മാംസപേശികൾ മുതലായതിന് ഏതേതു മാതിരിവികാരങ്ങൾ അധികം ആവശ്യമായി വരുന്നുവോ അതതു വികാരങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ വൈചിത്ര്യം വരാതിരിയ്ക്കുന്നതിന് ആ മാംസപേശികളുടെ ഏതേതു വിധത്തിലുള്ള പരസ്പരയോജനയുക്തമായിരിയ്ക്കുമോ അതതു വിധത്തിലുള്ള പരസ്പരയോജനയെയാണ് അവന്റെ കൈകൾ തുടങ്ങിയ അംഗങ്ങളിലേരേഖകൾ, ചുഴികൾ, കണ്ണു, മൂക്കു മുതലായതിന്റെ പ്രത്യേകസ്ഥിതിഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നാണ് ഇവരുടെ പിന്നത്തെ വാദം. അനുഭവം അനുസരിച്ചുള്ള കണ്ണുനാണെന്നും മൂക്കു കണ്ടാൽ തന്നെ ശൂന്യമാണെന്നും മറ്റും ഞങ്ങൾക്കുത

നെ പലപ്പോഴും പാഞ്ചേണി വരുന്നതു കൊണ്ട് ഈ സാഗതിയിലും എതുപ്പാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ—

‘കനിഷ്ഠായാംഭവേച്ചക്രം
വാണിജ്യേനധനാഭവേൽ
കനിഷ്ഠാധീസ്ഥിതാരേഖാ-
സ്സാച്ഛായാവതികാഃ സൂതാഃ
താവതീപുരുഷാണാതു
നാതീഭവതിനിശ്ചിതം’

ഇത്യാദിയായി ചെറുവിരലിനേൽ ചക്രരേഖയുണ്ടായാൽ കച്ചവടംവഴിയ്ക്കു ധനം സമ്പാദിയ്ക്കുമെന്നും, ചെറുവിരലിന്റെ താഴെ എത്ര വരയുണ്ടോ അത്ര ഭാഗ്യമാരുണ്ടാവുമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുമ്പോൾ പരാൻ പോകുന്ന സംഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാ.സപേശികളുടെ വിന്യാസം മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ കഴിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കാതെ ഇവക്കു നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ ഇതിലും ഞങ്ങൾക്കു ജയം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കാരോരോ ബീജങ്ങളിലും അതാതിന്റെ അങ്കരം മുതലായതു സൂക്ഷ്മരൂപമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, കാരോ വക ബീജങ്ങളുടെ ആകൃതിഭേദത്തിന് ഇതാണ് കാരണമെന്നും സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള വിശേഷകാരണങ്ങളും കാലവും ഒത്തു വരുമ്പോൾ അപ്രകാരം പ്രകാശിയ്ക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും പ്രകൃതിശാസ്ത്രകാർ പരിശോധിച്ചു തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ ഒരു ജീവിയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സകല ഗുണദോഷങ്ങളും സൂക്ഷ്മരൂപമായി എപ്പോഴും

ആ ജീവിയിലുണ്ടായിരിയ്ക്കുമെന്നും പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതെന്നും യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിപ്പാൻ ഇവർ ലേശം മടിക്കാറില്ല. ബീജങ്ങൾക്കുള്ള ആകൃതിഭേദം അങ്കരാദികൾ സൂക്ഷ്മരൂപങ്ങളായി അവയിലുള്ളതുകൊണ്ടല്ലെന്നോ സൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നോ പറയാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞ ആകൃതിഭേദവും ഗുണദോഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിവാൻ സൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നുള്ള മറുപടി മുഖത്തടിച്ചു പോലെ കിട്ടും.

ഫലം അനുസരിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അത്രും ഇവക്കു തന്നെയാണ് അനുകൂലമായിക്കാണുന്നത്. ഈ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ദുഷ്ടകണിമാണെന്നു പറയുന്ന ആന, കുതിര, കാള മുതലായതിനെ വാങ്ങിയാൽ ഫലംകൊണ്ട് അവ മാത്രമല്ല വാങ്ങിയവനും കൂടി പോത്താവാതിരിക്കയില്ല. അതു പോലെയും എന്തോ ഞങ്ങളും ആ വക പൂവാപാരങ്ങളിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ വക വെക്കുതെ തന്നെയാണ് ഏറ്റെടുത്തു വരാറുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയേടത്തല്ലാം ഇവരുടെ ഉപദ്രവം നേരിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ നിയ്ക്കുകവിശ്വാസം ഉപേക്ഷിപ്പാനാണ് തൽക്കാലം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ തത്സംബന്ധമായ വിശ്വാസത്തെ ഞാൻ പിൻവലിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ബാണയുദ്ധം

ഭാഷാപ്രബന്ധം.

എഞ്ചിത്തേകണ്ടുവാസനവനവകരുണാ-
ലോകനത്തോടുട്ട
ക്കിഞ്ചിൽകിഞ്ചിൽപൊഴിഞ്ഞിടിനമുദ്ര-
കൊണ്ടുമൃതവാഞ്ചം (സിതം)
കിഞ്ചലുംചിത്പയോജന്തിരമധുമലർമാ-
തെന്നമോമൽക്കയീൽപ്പെൺ
കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചിക്കുളിച്ചിട്നസുമധുരമാ-
കന്ദപോതംമുദന്ദം.
ചെമ്പോൽപ്പൂമ്പാണശാഭോതടവിനഭവ-
ഭാസമാനേത്രാംഗേ (താ)
സംഘല്ലാഭോഗവനോരളുമമസഖേ
കൌതുകംചൊല്ലവല്ലേൻ
തൻപൌത്രംവീണ്ടുബാണാവസഥനിഗളി-
ദപാരകായാമുകന്ദേ (തം)
സമ്പ്രാപ്തപൗരലോകക്കിയലിനപരമാ-
നന്ദമേസാമൃതജ്യം.
കണ്ടോളംപ്രീതിചക്ഷോകനകമണിഗൃഹം-
ലംകുതാഭംഗികോലം
വണ്ടാർപൂവേണിമാരാനവനവപരസൗ-
ദാമിനീമാനനീയാ
ഉണ്ടായിപണ്ടുമേല്പുജലധിമണമെഴും
ദപാരകായാമലോകേ
കൊണ്ടാടപ്പെട്ടുലാവുമണിനഗരിമനോ-
ധാരിണിക്കൈടഭാരേ.
ജന്തരാഭോഗ്നിവിനാലയമടിമതൊഴും
കൌശലശ്രീവിലാസം
ചീന്തിട്ടുദപാരകായാന്തിരുമിഴികലയാ
കാന്തുധാത്രിമശേഷം
പ്രീത്യാമാനിച്ചുമ്മാഹലധരശിനിജ-
ന്മാലാവാദ്യംഗുണാഡ്യാൻ
സാലംതൻപുത്രപൗത്രൈരരക്ഷികിഷിതവാ
ഭാഗ്യഭീമയദ്യനാം (ൻ)

ചാരുശ്രീപക്ഷജാക്ഷേപകലിരവവനീ-
വാലനേബാലദിഷ്ടേ
പാരിച്ചുനാളിൽനാളിൽപ്രണയവുമധിക-
നന്ദവാല്യംപ്രജാനാം
താരിൽതനപംഗിതൻവീക്ഷണകളിവിയ്യ-
ടീകനംനീളമമ്മാ
ദാരിദ്രത്തിനകപ്പെട്ടിതശിവശിവദാ-
രിദ്രമെന്നേവിനോദം!
ചിത്രച്ഛായസുവണ്ണവൃതികരമണിഗീ-
തങ്ങളിൽചെപ്പുവശാഗ-
പ്രസ്താവമിത്രവൈരകമുദവതിഷ്ഠ-
ത്തക്ഷമംബാലചന്ദ്രേ
മുശാക്ഷീകേശപാശേകടിലതപിതുക-
യ്യേവൃഷോൽസർഗ്ഗമയ്യം
ചിത്രംകേരളകൈവളന്ത്രധരണിഭരണസം-
ഗ്രീഡിതേപക്ഷജാക്ഷേ.
അക്കാലംബാണനാമാബലിതന്യശത
ജ്യോഷ്ഠനാംദാനവേന്ദൻ
വിദ്യാതേപുക്കസൗശോണിതമണിനഗര-
വിശപലക്ഷ്മീനിവാസേ
ചൊൽക്കൊണ്ടീടുംഭവാനീരമണവരമദോ
മുക്തഭചതാസ്രിലോകീ-
മൊക്കക്കാൽക്കീഴ്മത്താനവിലഭവനവി-
സ്താപകാഭോഗാലി.
പ്രക്ഷോഭംപൂണൈരുന്നാരമദനരിപുമയം
താണധവേചനകാണേ
മുഷ്ടേദുംദോസ്സാഹസ്യപ്രഹതമഹിതവാ-
ദ്യേനപേയ്തംപ്രസാദം.
ദക്ഷാരാതിക്ഷമമ്മാതിരുമനസിവള-
ത്താത്രവേണ്ടുവരൗഘം
കണ്ണോണ്ടുക്കൊണ്ടുവീര്യോദയമിളകിനബാ-
ണസുരനാരുമൊപ്പം.

വാരംവാരമെന്നോരവിലജനമി-
 ത്തത്തങ്കൽക്കൊണ്ടിപ്പുത്തുടനടനകലേ
 മൂരക്കോൽകൊണ്ടിപ്പുത്തുടനടനകലേ
 നീക്കിയുംപാടുവാടേ
 സൈപരംകാക്കേണമെന്നന്നു കടയമഹാ
 ഗോപുരംഗീനവൃത്താ
 ചാരുശ്രീപുഷ്പ നാണാരിയുമഴകിതുബാ-
 ന്നാസുനാരമൊപ്പാ.
 ഏററകണ്ഡുലഭോമണ്ഡലദരിദ്രപയാ
 ചെന്നുണർത്തിച്ചുനേരം
 മാറാനുണ്ടായ്തന്നിൻകൊടിമരമൊടിശ്ശി-
 ന്നാളിലെന്നിപ്രകാരം
 ഉഗ്രന്തേടുംപ്രമോദാൽപുരമരവചനം
 കേട്ടുതൻകേതുഭംഗം
 കാരാത്തന്നനുപാഷംശ്രീഭവനമണിബാ-
 ന്നാസുനാരമൊപ്പാ-
 തസ്യാത്മജാഭവനത്തമുഷാഭിധാനാ
 ത്രൈസ്തുകമായനകരംഗവിലോലനേത്രാ
 ഭരന്യേവസിസ്യതനയാവിനയാഭിരാമാ
 കന്യാബഭ്രവജനനേത്രമനോഹരാംഗീ.
 യുനാംവിലോചനനവിനമമോത്സവേന
 ശൃംഗാരബാലതരുപ്പുവതല്ലജേന
 കന്ദുപ്ലവശശിനശ്ശരദാഗമേന
 തസ്യാശ്ശരഭംവപുരഭൂഷിതയോഗ്യനേന.
 വക്ഷോജാദപനീയമദ്ധ്യ സാരണൗ
 വിന്യസ്യതാനവം
 ചാഞ്ചല്യവചനാദപാസ്യസ്യജതാ
 നേത്രാഞ്ചലസുസ്ഥിരം
 സർവ്വഞ്ചാപവിശേഷവദിദധതാ
 തസ്യാസ്സപ്രതപംപുന-
 സ്സാരണാതുളതശിലിനാസുവിഹിത-
 സ്സർവാപവാദോവിധേഃ.
 ഉത്താളാളകഭജനാനികബരീ
 ഭാരേഷശിക്ഷാരസോ
 ദന്താനാംപരികർമ്മവിനമനം
 ഭൂചാസ്യയോഗാഗ്രാഹഃ

തിരുശ്ശോചനചല്ലിതാനിവ ചസാം
 മേരകോകതി.സ. ക്രാന്തയഃ
 സ്രീനാംശ്ചായതിശൈശവേപ്രതികലം
 കോപ്യേഷകേളിമഃ.
 തദംഗരംഗേസ്തനപുണ്ണകുണ്ടേ
 സന്ദീപ്തവിംബോഷ്മണിപ്രദീപേ
 വിതാനിതേകാന്തിവരംപരാഭി.
 സ്തോതാലാസ്യംനവയൗവനശ്രീഃ.
 * ഉദ്ദംസിതഗമനകുണ്ടം
 ഉമ്മജ്ജനേണമോവുണഗഹ്വേണ
 കൂലകുസാസഭരിതാ
 സരസീവതരംഗിതപ്രവാളാംഗീ
 നിഖിലയുവതിവശമകുതാമണിക്കി
 ത്രിലോകീമഹോളാലലാടാന്തരേ കാന്തിചി
 ത്തന്ന പുത്തൻനടുഞ്ചിത്രകത്തിന്നു പോൽ
 ത്താർ ശരക്കോണിപാലേന്ദ്രഭോജ്ജ്വസർവ്വ
 സ്വപാസ്തിന്നു സൗന്ദര്യപീയൂഷപാഥോധി
 മദ്ധ്യേ കളിപ്പിടമംബാലകപ്ലോലമാലൈഷ
 ബാലാശിഖാമഞ്ജരികുഞ്ചിനേ ബാണപുത്രി
 ക്കു വാച്ചോരു താരുണ്യലക്ഷ്മീ വിലാസങ്ങൾ
 പോന്നങ്ങിണങ്ങുന്ദശായാം ഭരമോ വിസ്മ
 യം വിസ്മയം പൂവൽമൈവിഭുമാധംബരം
 കണ്ടിയോടെത്തി വാർകൊണ്ടവാർകൊണ്ട
 ലെക്കൊണ്ട മണ്ടിച്ചു പുത്തൻപനംപൂക്കു
 ലേളുക്കുലച്ചുലാലത്താരിനൊട്ടല്ല താഞ്ചേത്തു
 നാളികഞ്ചാണക്കുമാചാലവീരനാ നാളിക
 സംഭൃതിമേളത്തിൽനിമിച്ഛ നീലത്തശ്രീ
 വിലാസം തിരണ്ടുഗ്രമൊക്കുച്ചുരുണ്ടപ്പാ
 കാലൊളം നീണ്ടതിസ്സ്പഷ്ടമായ്മദ്ധ്യമദ്ധ്യേ
 മനോഹാരിപൂമുല്ലചേമന്തിനല്ലിച്ചകം ചെ

* ഉദ്ദംസിതസ്തനകുണ്ടം
 മുമ്മജ്ജനായൗവനഗഹ്വേണ
 കൂലകുസരഭരിതാ
 സരസീവതരംഗിതപ്രവാളാംഗീ.

എന്നു സംസ്കൃതം

വകം മാനുഷമോഹേനരഹിതം ചാമണ്ഡതമിതി
ബാലമുഖേനാത്മജനമിതി തത്വമേവം ചാമണ്ഡതമിതി
യഥാ ശ്രീഭീഷ്മീവലംകുരിതാക്ഷമോമൽപ്പതൃ
പൃഷ്ഠാൽ ചന്തമന്തോഴകണ്ടോമുഖമിതി
സമോമനം. ചേരിയിൽത്തീർത്ത കണ്ണി
കാചിത്രകന്താണ്ട. മേളനകംമുഖമോ
ലോമുഖേന വന്തപനവെട്ടിച്ചമുന്മിഖലാ
പ്പിച്ച ശിഖത്തിൽമന്തനനീലാമുഖശ്രേണി
മമാമുഖംമോജലമുഖമേലേപിട്ടിപ്പോര
പിഞ്ചരാതപത്രംകണ്ടകേ. നിറത്തു തുലോം
മൈന്തർചിത്തംതകന്തീട്ടവാർ. മല്ലിക
ബാണമസ്സാമുഖമേ. തുളിനോമിന്ദ്രാദീലോ
ല്ലസദ്വേഗവല്ലിവിലാസം. കലനോരവാർ
ചിപ്പിച്ചെന്തം. നട്ടത്തയ്യർമനോഭവനാമു
കം. പാട്ടചാടേമുൽപാടവാടോപമാടി
തുടരുന്നിട്രയമുഗ്രകധാവൽ. കരംഗംഗനാ
വീക്ഷണോല്ലാസമാക്ഷിപ്ത വായുനമധു
വൈധുതകന്തയ്യ ചാതുര്യമുഖവിലാസോ
ദ്യത്യകി. മാളികാജ്ഞാതംജ്ഞാതനിവ
ലൻ. വിലാസാമുഖമുഖമിട്ടേംഗ്രാവലംകൈ
ത്തലംകൈമിട്ടുക്കന്നപോർവാർകന്നക്ക
സമുത്തംഗത്വംഗാരലിലാസധാപുത. മേലേ
കടന്നാഞ്ചമിങ്ങമിട്രയന്ന ചാരിനവോതം
കണ്ടകേ. മേലാ കണ്ണമുഖത്തൊളം ചെന്നു
മമിക്കനംമല്ലാമർചിപ്പിച്ചെല്ലെന്ത ചാതുര്യ
യന്മതമങ്ങമെല്ലേമേ. സംവദിച്ചിട്ടമോ
മൽകടാക്ഷനതമോ. തുലകണ്ണാലിലാപു
നീരാകിതം. മാർഗ്ഗാസ്രമോററീളംകർ
കുന്താർ. ചാക്കൈട്ടലമുഖത്തുവന്താത്ര പര
കന്നചാലത്തുചാലുവത്തും. ചുത്തങ്ങയ്
ത്തിന്ത ക സ്തരികാചരികംകുരംഗംഗാരി
തേഗണ്ഡഭാഗാന്തരേ ചാരതോരംമേലടി
ഞ്ഞൊരു പോൽകണ്ണലോട്ടോതമയാവി
ഴൽക്കൊണ്ട ചെവണ്ണകണ്ണാടിത്തനിൽ. പ
രക്കന്നബാലാതപമോയപോലെയിട്ടുത്തു
കിടി. മയുത്താതസ്തിദേശോഹണമുമാ

ട്ടിക്കുളഞ്ഞെഞ്ചെഞ്ചെഞ്ചെഞ്ചെഞ്ചെഞ്ചെ
തുസസ്യാലനാരോവന്തതപുഞ്ചെത്തു
സ്യകണ്ണകശ്രീയന്താലോകം. കലനല്ല
യ്ക്കനാദനാംബരേ. വന്തപാകീട്ടമേൽപ്പ
തുപ്പഞ്ചിരികൊണ്ടൽമമാ മുഖംമോജ
ഭാമണിത്തുട്ടിൽമേയ്ക്കനം. സാകിളിപ്പണ്
കിടാവിനാമുഖതിരവാൻനല്ലമാണിമുഖ
ത്രത്തിൽ മാനിച്ചുടൻമുഖിൽവെച്ചോര
വാൽകളിശ്രീസകാരംചകാരേതരാം. മേ
മാമുനവൊൽക്കംബുവീനോറ. മുരക്ക
മേക്കനകണ്ണാദിതരേ. കാന്തിക്കണ്ണനരേ
ത്രയംകാക്കിലാശയ്യമേലേജ്ഞാതീതാ
തമിപ്പുകിയാസാരമെല്ലേമേലേത്തു സ
ക്ഷിച്ചുതീഞ്ഞൊക്കയും. ചാത്തുകണ്ടത്തു
പുണ്ണനായ്. നാകലോകത്തിലുംഭൂമിലോക
ത്തിലും ചാത്തുകണ്ടാലി വരക്കൊത്തവ
ൺവൈതലിപ്പുണ്ണ. നേരേലാകുറഞ്ചല
കൊണ്ട. നോമരേജ്ഞാതപ്രവൃത്തിമേ
ച്ചിതോയെന്തന്നോ. പുലംപുല്ലേ. ചേ
ണഴംകന്നിമഞ്ചാടിയും. പത്തുചാൽപ്പണ്
രപത്തമമാട്ടം. മണിമുപ്പുപാൽക്കേമേ
ന്ദ്രഗംഗത്തുതാദിവസ്തുപകണ്ണം. ക്ര
ത്താൽജ്ഞിച്ചവിലെങ്ങും. ത്രിദിപദി
റാരമില്ലാത്തതു തമ്മിൽപ്പിണഞ്ഞിമു
നനിപ്രേതവധികൊണ്ടെന്നുവേണ്ട. മേ
ച്ചയുംചാരുവൊട്ടിച്ചുപുല്ലുശ്രീയാ. തീർത്ഥ
ങ്ങിത്തലോ. പട്ടമിട്ടാത്രമോമുഖമുഖംകണ്
ഭോഗമുരക്കൊണ്ടുനൽ. കേകമുഖമണി
ഞ്ചിതാലോകമുക്കും. കലാപുരകലനേരേ
റാത്തടയ്ക്കുന്ന വൈപുല്യമേരേണിപ്പു
ത്വാപയേജ്ഞാതനാൻ. മൂലമുഖം. മൂലമനാ
ജമൊട്ടാണിതട്ടിക്കിടക്കുന്നപോലെ. നമ
ജ്ഞോതനണ്ണകംഭീരകണ്ണകണ്ണ. സമ
സ്താംഗമവോട നിമിച്ചുലവണ്ണരിഞ്ചോ
ളിപോലെയെന്തോജ്ഞാതലോ. ലീലാവിഹാ
ദിപോലെയിട്ടുത്തു. ചാർകൊക്കയുംച

(၆၆)

ചിലപൊഴിതൊരുസോളാകേളികോലുംതൂ
(ശാംഗീ.)
കമലമുഖിസഖീഭിസ്സാകമേകാന്തസ സ്ഥാ
സുമധുരനിനദശ്രീമോഹിതാശേഷലോകാ
പ്രമദതരളമോരോനാളിലമ്മാനലീലാം
കിമചിതവുമല്ല നോട്ടുദൃഷ്ടതാളതാളം.
മനോഹരംകുഞ്ചനസാപുമാംസം
കനാവിലാനന്ദതരംഗിതാംഗീ
അന്തനരാഗംനിശികണ്ടോരുനാഥം
മനോജലീലാസമയേപുണന്നാഥം.
തമമതരുണരത്നംപൂണ്ടുരാഗാധ ചിത്താ
കമലമുഖികനാവത്താസ്വദിക്കുടശായാം
കിമവിബതവെടിഞ്ഞുംപോകലാനിപ്പനി
(ഒല്ല-
നവനൊട്ടുവിലപന്തിമന്തപെട്ടണണ
(ന്നാഥം.
ഉൽക്കണ്ണാമകമേകലൻഗതിസാ
തൻകാന്തമത്യാഗ്രഹം-
പ്രക്ഷോഭത്തെടുത്തീടുന്നോക്കിവിവശാ
ശയ്യാഗ്രഹാഭ്യന്തരേ
ദുഃഖംപൂണ്ടുമേവസന്തതമസൗ
ചിന്തിച്ചനന്യസ് പൂമാ
പ്രക്ഷീണാമദനാഗ്നിലീഡസുകുമാ-
രാംഗീമയങ്ങിടിന്നാഥം.
തൻകാമാതങ്കമയ്യോസുചിയൊടുപാവാ-
നംദൃഢമുട്ടുവാറും
മംഗല്യാപാംഗിവല്ലാഞ്ഞെന്നിശയനതലേ
വീണപദ്യാകലാംഗീ
തങ്ങിടുംബാഷ്ട പുരംനയനയുഗമട-
ച്ചാശുതത്സംഗമശ്രീ.
സങ്കല്പാനന്ദമുദാറിട്ടു മനരഭവി-
ച്ചാശപസനീകിടന്നാഥം.
തസ്യാവൃത്താന്തവ്യംഭാവവുമടനയമാ-
പൂർവ്വമാലോക്യമേന്മ-
ലുറത്താപംപൂണ്ടുകേളീസുഖിസരസമണ്-
ത്തന്തികേ ചിത്രലേഖാ
ഉത്സംഗേ ചെത്തനംഗജപനമുദിതം-
ഗന്തഃലാടിത്തലോടി

പുത്തനാലുപീരസ-തുക്കിനമുദുവചസ
മോദയന്തിബഭാഷേ.
കംപ്രത്യാസീത്പയമമിമുഖീ
ദൈവസംപത്തിരേഷാ
സൗഭാഗ്യന്തസ്സാവികൃതയഃ
കസ്യചോൽഘോഷയന്തി
അസ്സാഭിസ്സുപന്നസജ്ജ-
ശബ്ദതോവബ്ബുമാനാഃ
കസ്യേന്ദ്രതോപ്യവമതിയുതാ-
സ്സുപതിഷ്ഠന്ത്യാപാംഗാഃ.
ആരൈത്താട്ടിത്രിലോക്യാമനഗ്നന്തകല-
ന്തുമനോജ്ഞാംഗിദൈവം
ചാരുതപാസ്ഥാനമേവൻമനസിനിഴലെടു-
ത്തപാഥസന്യാജനാ
സ്മിതൊല്ലാന്നരിവേതവവിധുരദശാ-
മീദൃശീംചേത്തതയ്യോ
നേരന്തേനോടിദാനീംപ്രിയസുഖിനിവിഖം
ചൊല്ലെടോവൈകിയാതെ.
ഭദ്രേനിൻകോപ്പിതെന്തെന്തവിലകലവധു
ലോകമമ്പോടു ചാത്തും
പുത്തൻമാണിക്യമാലേകഥയകഥയക-
ല്യാണിസന്താപമൂലം
ഉറത്തിങ്ങുംപ്രീളുകൊണ്ടെൻപ്രിയസുഖിമ
ടാത്തുശ്ശാംഗനാനാ. (തിമു.
മെത്താതൊന്നല്ലിതെന്താർശരനിഗമപേ
ബ്രഹ്മമേചിന്തയേമാഃ.
തനീശിഖാമകരികഷ്ടമിതോമലേനിൻ-
നെന്തേനിവാകമലർകൈതൊഴുമേരേഖാ
അന്യാദൃശീന്വതചമഞ്ഞിതുലയമകാല-
ത്തൊന്നോവാടുമിളമല്ലികയെന്നപോലെ.
എല്ലാനാളുംവിശേഷാലതിവസുഖദഃ-
ഖങ്ങളെങ്കൽപകുറി-
ട്ടല്ലോകീഴിൽക്കഴിഞ്ഞുദൃഢമിനിയുമത-
വുണ്ണമേകൈവരേണം
ചൊല്ലിടേനോടിദാനീംപ്യസനമിതുരഹ-
സ്ത്രന്തുലോമെങ്കിലുംകേ.
ഉല്ലാധന്യേസഖീവഞ്ചനമഖിലമനോ-
ജ്ഞാംഗികല്യാണിനീനാം.
(തുടരും)

ചില നാട്ടരാജാക്കന്മാർ

1 കാശ്മീരം പ്രസിദ്ധമായ ഹിമവാൻ രണ്ടു നിരകളായിട്ടാണ് വിസ്തൃതമാകുന്നത്. ഇതിൽ വടക്കു നിരയുടെ അടിയിൽ ഇന്ത്യയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിലായിട്ടാണ് കാശ്മീരരാജ്യം. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നാലുപുറവും ഉയർന്ന മലകൾ ഉണ്ട്. ജംബു എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ദേശവും ഈ രാജ്യത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന്റെ വിസ്താരം, ജനങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും മഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ്.

ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ട കാശ്മീർ താഴ്വര ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജലം നിറയുന്ന പലതരം പുഴയുടെ ഇരുവശത്തുമായി ഉണ്ടാകുന്നിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിന് മുഴുവൻ കാശ്മീരമെന്ന പേരുണ്ട്. ഏറ്റവും മനോഹരങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ് ഈ രാജ്യമെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാപാലമില്ല. ചുറ്റുമുള്ള മലകളേക്കാളും ഈ പ്രദേശത്തിനുള്ളിലുള്ള ഭംഗി കുന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. പ്രകൃതിയുടെ വൈവിധ്യം കണ്ടു രസിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവർ ഇതിലും നല്ലതായ ഒരു സ്ഥലം ലോകത്തിലില്ലെന്നതന്നെ പാഴാണ്.

ഇവിടുത്തെ രാജവംശം ദോഗ്രാ രാജപുത്രവംശത്തിൽ പെട്ടതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവായ പ്രതാപസിംഹൻ ചുരുക്കമേരിമാസം ൧൩൩൯-യാണ് ജനിച്ചത്. ചുരുക്കമാണ് മഹാരാജാവായത്.

മഹാരാജാവായ കെട്ടി അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്ത്യാഗവർണ്മെന്റിന്റെ എന്തോ അതൃപ്തിയുണ്ടെന്നുള്ള സംശയം തോന്നുകയാൽ തന്റെ പുണ്യധികാരം ഫുൽവർ മുതൽ കൊല്ലത്തേക്കു തന്റെ പുണ്യമന്ത്രോക്തൃത്വം ഇദ്ദേഹം വെച്ചുവെക്കുന്നു. അക്കാലത്തു മഹാരാജാവും വേറെ മൂന്നു മേന്മാന്മാരും പേർ ഒരു സഭ വെച്ചാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചു പോന്നിരുന്നത്. ഈ സഭയിൽ മഹാരാജാവും സഭാനാഥനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരാൾ ഉപസഭാനാഥനും മൂന്നാമത്തെ സഹോദരൻ സുബ്ബസെന്യാധിപനും ആയിരുന്നു. ഈ അഞ്ചു കൊല്ലത്തെ ഭരണവിശേഷം നിമിത്തം ആ കാലത്തിന്നു ശേഷം മഹാരാജാവിനു തന്നെ പുണ്യധികാരം തിരിയെ ലഭിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ശാസ്ത്രോക്തൃകാരം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു രാജ്യം ഭരിച്ചുവരുന്ന ഒരു ഉത്തമമഹാരാജാവായതുകൊണ്ട് ആ രാജ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണർ പണ്ഡിതർ എന്നാണ് അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണ പാഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം തന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഗോഹത്യ ചെയ്യാനോ, ഗോമാംസം കൊണ്ടുവരാനോ പാടില്ലെന്നു നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മശാസ്ത്രപരിചിന്ത ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണല്ലോ. കാശ്മീരം എന്നതു കാശ്ചപുരം പോയി കശ്മീരമായി കാശ്മീരമായതാണത്രേ.

2 പത്തിയൊമ്പത് ശിഖർ രാജ്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലിയതും പ്രാധാന്യം ഏറിയതും ആണ് ഈ രാജ്യം. ഡൽഹിയു

ടേയും ശതദ്ര നദിയുടേയും മദ്ധ്യത്തിലാണിത്. വിസ്താരം ൧൪൧൯ ചതുരശ്രനാശികയാണ്.

ഈ രാജ്യത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്നു രാജേന്ദ്രസിംഹനെന്നാണ് പേര്. ശിഖർ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മതസ്ഥാപകൻ നാനാക്ക് ഇരുവാരണെന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരായി പത്തു ആചാര്യന്മാർ ഇവക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മഹമ്മദീയരുടെ ഉപദ്രവം നേരിട്ട കാലം മുതൽക്കു യുദ്ധതന്ത്രത്തിൽ ഇവർ പരിചയിച്ചു നന്നെ പണ്ണും സമ്പാദിച്ചുവെന്നും അത് ധീരനെന്നു പ്രസിദ്ധനും പഞ്ചാബിലെ രാജാവുമായ രഞ്ജിതസിംഹന്റെ കാലത്ത് ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ശക്തി ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തുനിന്നു വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിൽക്കൂടിയും പ്രബലമായി പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളാണ്. രഞ്ജിതസിംഹൻ പത്തിയഞ്ചു രാജ്യം പിടിച്ചു പഞ്ചാബിനോടു ചേർക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അക്കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തെ മഹാരാജാവായ അമരസിംഹൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു സഹായത്തിനാവശ്യപ്പെട്ടു. അന്നു മുതൽക്കാണ് ഈ രാജവംശം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആധിപത്യത്തിന് കീഴിലായത്.

ഈ വംശത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ ധൈര്യത്തിലും രാജഭരണനൈപുണ്യത്തിലും ശ്രദ്ധമുറപ്പുള്ളവരാണ്. രാജാക്കന്മാരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ മറ്റോ രാജ്യത്തിന്നു ആ പത്തു വരുവാൻ വഴിയായ സമയങ്ങളിലെല്ലാം ബുദ്ധിമതികളായ രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചു കീഴ്ത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാരാജാവായ രാജേന്ദ്രസിംഹനും ഇപ്പോൾ ഏകദേശം നാല്പതു വയസ്സു പ്രായമാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ

അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയതു നിമിത്തം ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രായം തികയുന്നതുവരെ ഒരു പ്രത്യേക ആലോചനസംഘത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. പ്രായം തികഞ്ഞ ഉടനെ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റ ശക്തിയായി രക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഹിഷി മിസ്സ് ഫ്ലോറി ബ്രൗൺ എന്ന ഒരു ആംഗ്ലേയ സ്ത്രീയാണെന്നുള്ളത് ഒരു പ്രത്യേക സംഗതിയാകുന്നു.

സന്ധ്യനദിയുടെ പോഷക കൂപ്പത്തലം } നദികളോടു ചേരുന്ന ജലങ്ങൾ ഹീയാസ് എന്നിവയുടെ നടുവിലുള്ള ഒരു ചെറിയ നാട്ടുരാജ്യമാണിത്. പത്തിയഞ്ചു രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കായി ഹിമവാന്റെ അടിവാരത്തിലാണ് ഈ രാജ്യം. പൂർവ്വ ചതുരശ്രനാശിക വിസ്താരം. ജനസംഖ്യ മൂന്നു ലക്ഷത്തിലധികമുണ്ട്. ഇത്ര ചെറിയതാണെങ്കിലും ഈ രാജ്യം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. പരിഷ്കാരകാംക്ഷികളും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണസാമർത്ഥ്യമാണ് ആ പ്രസിദ്ധിയിൽക്കാരണമെന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കപ്പൽപ്പോലരാജവംശം 'അല്ല' എന്ന ഗ്രാമത്തെ സ്ഥാപിച്ച മഹാനായ സാമ്രാജ്യസിംഹന്റെ സന്താനപരമ്പരയാണ്. അതു നിമിത്തം ആ രാജവംശത്തിന് 'അല്ലവല്ലവ' എന്ന് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. ഈ വംശത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രധാനപുരുഷൻ വലിയ പടനായകന്റെ നിലയിൽ കീർത്തിപ്പെട്ട ജയസിംഹനാണ്. ശിവരുടെ വകയായ നാണയം ഒന്നാമതായി അടിച്ചിട്ടും അവരെ യുദ്ധതന്ത്രം പഠിപ്പിച്ചതും കപ്പൽപ്പോലപ്പട്ടണം മഹമ്മദീയരിൽനിന്നു കൈവശപ്പെടുത്തിയതും ഈ ജയസിംഹനാകുന്നു. രഞ്ജിതസിംഹന്റെ കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തെ രാജാവ് അദ്ദേഹം

ത്തോടു സഖ്യം ചെയ്തു. ചുമ്പർ-ൽ ഫാറം ശിഖർ യുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കീഴിലുള്ള നാട്ടരാജ്യമായിത്തീർന്നു. വലിയ ശിപ്പായിലാഹളകാലത്തു രാജദ്രോഹികളെ അമർച്ച ചെയ്താൻ മഹാരാജാവു വളരെ സഹായിയ്ക്കുക നിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷു ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് അനേകം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്നു ജഗത്സിംഹനെന്നാണ് പേര്. വയസ്സു മുപ്പത്തു രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അച്ഛൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായതും കൂടിയുറാവുപുൻ സുപ്രധാനമാരുടെ അധീനത്തിലാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ചുമ്പർ-ൽ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു നടത്തിത്തുടങ്ങി. കാൻഗ്രാ ദേശത്തിലെ പ്രളവഗ്നിയിൽ ജനിച്ച ഒരു രാജപുത്രസ്ത്രീയാണ് പട്ടമഹിഷി. മഹാരാജാവിന്നു സ്വഭാവം പരമം ഇംഗ്ലീഷു-ഗവണ്മെന്റു നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെ കൊണ്ടു രാജ്യം ക്രമത്തിൽ പുഷ്പിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

4 ചുവറ്റായ } ബോമ്പാ സംസ്ഥാനത്തിൽ ഇജരാത്ത, കാത്തിയവാർ, അൽഹിദ് എന്നീ പ്രസിദ്ധസ്ഥലങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായ ബറോഡ ഒരു കനാറത്തം നാട്ടരാജ്യമാണ്. വിസ്താരം ൮൫൦ ചതുരശ്രനാഴികയുണ്ട്. എണ്ണായിരത്തിലധികം സൈന്യങ്ങൾ ഉള്ള രാജ്യമാണിത്. പ്രദേശങ്ങൾ മിക്കതും വളരെ ഫലവത്തായിട്ടുള്ളവയും പരുത്തി ധാരാളമായി വളരുന്നവയുമാണ്.

രാജവംശത്തിന്നു 'ഗേകപാർ' എന്ന ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. പശുവാലകൻ എന്നാണത്രെ ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. 'ദാമാജി ഗേകപാർ' എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധയോദ്ധാവാണ് ഈ രാജവംശം സ്ഥാ

പിച്ചത്. 'ബാലാജിറാവു' പേഷ്വയുടെ കാലത്താണ് ഈ ദാമാജി ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഇജരാത്ത രാജ്യം മുഗൾമാരുടെ ക്രവത്തികളുടെ അധീനത്തിൽനിന്നു മഹാരാജ്യന്മാരുടെ അധീനത്തിലാക്കിത്തീർത്തുവന്നാണ് ദാമാജി. ചുമ്പർ ലാണ് ഗേകപാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരായി സഖ്യം ചെയ്തത്. അടുത്ത മുൻകാലത്തു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് ഗേകപാർ മുഹമ്മദാവു എന്ന മഹാരാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഏതോ ചില സംശയങ്ങൾ നിമിത്തം ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റു സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഗേകപാർ മഹാരാജാവ്.

ഈ മഹാരാജാവ് 'സാജിറാവു' ഗേകപാർ രാജവംശത്തിൽ പെട്ട ആളാണെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ മഹാരാജാവുമായി ഇദ്ദേഹത്തിന് അത്ര സാമ്യമില്ല. നന്മയിലെ നാട്ടരാജാക്കന്മാരിൽ എല്ലാപേരും കനാറയിൽ വിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ഈ പ്രശസ്തരാജ്യം ഭരിച്ചുപോരുന്ന ഇദ്ദേഹം ആദ്യകാലത്തു വളരെ ദരിദ്രനായ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ കുട്ടിയായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രായം തികയുന്നതുവരെ രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നതു പ്രസിദ്ധനായ സർ. ടി. മാധവറാവുവായിരുന്നുവെന്നു പലക്കും അറിവുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. മഹാരാജാവു തഞ്ചാവൂർ രാജവംശത്തിൽ നിന്നാണ് വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചുമ്പർ-ൽ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു. പ്രജകളുടെ ഘേമത്തിൽ ഇത്രത്തോളം താൽപര്യമുള്ള ഒരു മഹാരാജാവ് ഈ രാജവംശത്തിൽ മുന്യുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പരിച്ഛേദനകാർഷ്ണികമായ നാട്ടരാജാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനിയാണ് ഈ മഹാരാജാവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ബറോഡ 'വിരാട്'മാണത്രേ.

തത്ത്വപാവബോധസപ്തതി

പാത്താലൊരന്തമണയാത്തവിധത്തിലേറി-
ത്താഞ്ഞെന്നലോറ്റുകുടിമാലകൾപാ-

(ത്തീർത്ത)

നേന്തിപ്പിളണ്ടിയിലുമുറൊരുക്കൊള്ളിയാനും
നേന്തിട്ടമങ്ങുമ്പഴെപ്പറ്റിയിതെന്തുമാനം?
സ്വപ്നംഭിന്നംപ്രതിയുദിച്ചിട്ടമസ്തമിഷ്ടം,
താഴെപ്പറഞ്ഞമതിൽപടിയാചരസ്തം,
താരേശ്വരോക്തമതായ്ക്കുസമ്പൂർണ്ണയുണ്ടി,
ന്നാരാണിതൊക്കെയുമിപ്പോൾതീർത്തുപ്ര-

(കാരം?)

ഗ്രാമങ്ങളുനദികളുവനവുനിറഞ്ഞ
ദ്രവ്യംനൊരോമിതതാങ്ങുപതാപപാരം?
ഗോവ്യംമൃഗങ്ങളുമനേകചരാചരങ്ങൾ
മേവുന്നതായുശാസനയാലിദാനീം?
തുമ്പുംമനുഷ്യരുടെദ്വേജമുതുകിലെന്താ-
ന്നെന്തേറ്റുമായിവിവസ്സുനിഹമിപ്പൊലാവം;
ഇപ്പിപ്പുപോലെമനതാലുചരിയ്ക്കുമെന്നാ-
ലാർത്ഥംപുനരതിനാമിതായുനൽകി?
ഈവണ്ണമാസ്തുപതമുതേതശക്തിയോടു
മേവുന്നതോക്കിലിതിനൊക്കെയുമിയാമക-

(തപം)

കൈവന്നദിവ്യനാമാനുഷനായൊരാളും-
ണ്ടേവമനസ്സിലൊരുബോധമുദിച്ചിട്ടുനും.
ഈബോധമാണുസകലത്തിന്നുണ്ടായായി
പ്രാണാലയമോടവിവസ്സുന്നതുബാലഹൃത്തിൽ
കുഞ്ചുലയകാലമന്താൽസുഖദായകത്താൻ
ദൈവ്യപ്രഭോദകിലുമോജനമേവം.
നോരായമാഗ്നമതിലാണമനഃപ്രവൃത്തി
ചേരുന്നതും, കപടമേതു മുദിതസ്തുലൂപു;
നിരേതുമങ്ങുകലരാത്തകാന്നപാലിൻ-
നോയബാലഹൃദയപരിത്രലമത്രേ.
സ്നേഹിച്ചിട്ടുനിരേസന്ധികമായിത്തേ-
മീഹിച്ചിട്ടുന്നതുമതിൻപടിയാണുപാത്താൽ

ഉഴരിച്ചിടാൻപട്ടതയോ, കപടങ്ങൾമെ-
(യുഗം)

മോഹിഷ്ടയോഹൃദി, കിടാങ്ങുലുള്ളതല്ല-
നിഷ്പലുഷസ്ഥിതിയിതൊക്കെയെടിഞ്ഞു.
(ആത്മ)

ശുഷ്കങ്ങളായപലതിൽബഹുമോഹമാണ്
ശുഷ്കാന്തിയോടപണിചെയ്തിഹലോകയാ-
വിഷ്ണുഭക്തസംസാരമാനടിപ്പിടുന്നു. (ശ്രീ.
വേഷംധരിച്ചുപുതുതായ്ക്കുമിങ്ങരങ്ങിൽ-
ഭോജനപുനശ്ചാപലയങ്കുമാടുവാനായ്
കാഷായമാനിടുകിലുംകസവുള്ളപട്ട
ഭോജനമുതരിപ്പുകിലുംനടന്നൊന്നതന്നെ;
കട്ടേറൊന്നുള്ളിതുപടിഞ്ഞുനടന്നുകോലം
കെട്ടിക്കളിപ്പുകുളയസമയംവേഗമെവ;
വീട്ടിൽതന്നെയൊടുവിൽവന്നിട്ടമപ്പിപ്പേറ്റ
കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടുപിടവന്നെന്നയുന്നനേരം
നന്നമത്സരമൊക്കെയുമടങ്ങിമടങ്ങിവിട്ടിൽ-
ക്കേമത്താമൊക്കെയുമകന്നമകന്നവേണ്ടി-
ക്കേമത്തിലങ്ങുകഴിയുംകഴിയുംദേശായാം
രാമാ! നിന്നല്ലുമവനെന്നവനീതപോരം.
തക്കംപാഞ്ഞുലകനീശപരമാക്കിവിദാൻ
വീക്ഷണവെമ്പാടയഥേച്ഛമമന്നിടട്ടേ;
കാക്കാലമാണിതുള്ളിലങ്ങുപുനന്നേരം
പാക്കാനവന്റെവിരതൊക്കെയുമെങ്ങ-

(പോയോ)

ശല്യനമുക്കുമനതാരിപ്പിച്ചിട്ടുവോരം
കല്പതപമേകിയിരുളിൽത്തെളിവൊന്ന-

(നൽകു)

ബാലഹൃത്തിലെന്നുവഴികാട്ടിയദീപമൊന്നേ
മുല്യംകവഞ്ഞമതലായ്നിലനില്ക്കുവുള്ളി-
എന്നുള്ളവസ്തുതമനസ്സിപ്പറച്ചുശാന്തി
വന്നീട്ടമപ്പൊഴുതയാഴ്ചിലുമുദാപ്രദേശേ
മിന്നീട്ടുണ്ടു ലെന്നാമവിടേയ്ക്കുവന്നു.

ചേന്നോരപാരതമതത്വമഹാസമുദ്രം
എത്തിടലാമവിടയങ്ങടനേനമുക്കു
പാത്തിടലാമെ ചരുകിടാങ്ങരുകടലുരയ്ക്കു
തത്തിക്കളിച്ചുമരുവുന്നതുമഞ്ചരാശി
വീഞ്ഞാരവന്മാടുമുഴങ്ങുചതുഗഭീരം.
പാടിൻപ്രമോദമൊട്ടചക്ഷികളേ! മനോജ്ഞ-
മാടിൻവിലാസമൊട്ടമാടുകളേ! നിതാന്തം;
കൂടനുകൂട്ടിനിമഞ്ഞെടുമുള്ളിലിഞ്ഞു
കൂടനുകൂടാടുകളിച്ചിട്ടുവാൻവരുന്ന.
വേണ്ടാനമുക്കശിശുവായിവളർന്നാളി-
ലുണ്ടായിരുന്നപരിതോഷമിതികുചിപ്പോര
പണ്ടങ്ങുപോയദിവസങ്ങൾതരിച്ചുകിട്ടാ-
നിണ്ടൽപ്പെടുന്നതുപയോഗമുള്ളതാ-

(നോ?)

എന്നാലുമനമനതാരിലുദിച്ചമോദ-
മൊന്നോടെവിസ്മൃതിവരുന്നതശക്യമല്ലേ?
നേരിച്ചിരുന്നവിളയാടിയകൂട്ടരോട്
വിനീട്ടചേരമളവിൽപരിതോഷമുണ്ടാം.
ശോകനമുക്കുപലനാളകമേമുഴുത്തു
പാകംമനസ്സിനുവരുത്തുവതെന്തുപാരിൽ
ചാകുന്നവേളയിലുമെന്തിനെയെടുത്തു
മേകാത്തഭക്തിയൊഴികെ ബുഗവാണിലെ-

(നാം?)

കാണായിട്ടുംസകലവുംഭാവദിലാസ-
മാണെന്നുതന്നെമനതാരിലുദിച്ചുബോധം
പ്രീണിച്ചിടാമിഹനമുക്കുവയെച്ചെറുപ്പം
ചേന്നാനുവാണദിവസങ്ങളിലെന്നവണ്ണം.

വാണെത്തിട്ടുമലകളേ! നിഴൽനൽകിടുന്ന
കാനങ്ങളേ! കമലകാന്തികലൻപൊയ്ക്കേ!
ഞാനിന്നുനിങ്ങളൊരുമിച്ചുവസിച്ചിട്ടുനി-
ല്ലെന്നാകിലുംമഹിമനിങ്ങളെയൊമ്മയുണ്ടേ.
ചാടിക്കുതിച്ചുചെറുവയ്ക്കുന്നതുല്യമായി-
ട്ടോടുന്നചോലകളെനിന്നുമനോഹരങ്ങൾ;
മോടിഞ്ഞുചേരമരുണോദയരാഗഭംഗി
വാടാതെയെന്നമകമേമമനിന്നിടുന്നു;
മായാമയൻത്രിളവനേശപരചിത്രകാരൻ
ചായങ്ങളെന്നമിഹചെത്തുമനോജ്ഞമായി
പായിച്ചിടുന്നമുകിൽമാലകളാർക്കുതന്നെ
സായാഹ്നവേളയിലിളക്കുകയില്ലചിത്തം?
പണ്ടുള്ളനാളിലിഹകേളിവളുത്തുവാനാ-
യുണ്ടായതായിനിനവാൻപദാർത്ഥമെല്ലാം
തണ്ടരിൽമുതിരുകൊത്തനന്നിഞ്ഞിടുന്ന
പണ്ടങ്ങളെന്നമബോധമുദിച്ചുസത്യം.
അങ്ങതമമചിപ്പുപ്പും കുണ്ഠിലേകുന്നബാപ്പും
പ്രണയമന്യുണ്ണമാക്കിയിത്തതാരിനെന്നിന്നു
ക്ഷണമപിഭഗവാനിൽഭക്തിയേറുപ്പുമാ-
(നിൽ
തുണമവിവല്പതാകംസച്ചിദാനന്ദമേഘം.

ഒരുവിധമെഴുതിത്തീർത്തൻ
ഗുരുഭൂപകൊണ്ടിന്നുതത്തപബോധമിതു
പെര വഴിപോകംജനതതി
കരുമകൂടാതെനോക്കിയാൽകൊള്ളാം.

എം. രാജരാജവർമ്മമ്പുരാൻ എം. എ. ബി. എൽ.



കേരളീയ ഭാഷാശാസ്ത്രം

പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്.

(൩)

യാസ്യഷ്ടിഃസ്രഷ്ടുരാദ്രാപഥതിവിധിഹുതം
 യാഥവിശ്വാചമോശ്രീ
 യേഭേകാലം വിധത്തഃശ്രുതിവിഷയഗുണാ
 യാസ്മിതാവ്യാപ്തവിശ്വം
 യാമാഹസ്സപ്രഭൃതപ്രകൃതിരിതിയയാ
 പ്രാണിനഃപ്രാണവന്തഃ
 പ്രത്യക്ഷാഭിഃപ്രപന്നസ്തന്മിരവതുവ-
 സ്താഭിരഷ്ടാഭിരീശഃ.

ഇതാണല്ലോ കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തിൽ നാദിശ്ലോകം. ഇതിന്റെ തർജ്ജമ ചെയ്യാറി ഗുണഭാഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിനു പുറപ്പെട്ടമ്പോൾ, ഒന്നാമതായി ചിന്തിക്കേണ്ടതു കാളിദാസൻ എത്ര മനസിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടാണ് ഈശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന സംഗതിയാകുന്നു. അതിനെ ഗ്രഹിക്കാതെ തർജ്ജമ ചെയ്തവനായെല്ലാം നോക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മൂലശ്ലോകത്തിൽ കവി അടക്കിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളെല്ലാം അന്യൂനമായി തർജ്ജമയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിണ്ണയിക്കാൻ, മൂലശ്ലോകകർത്താവിന്റെ മനോഗതികളെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യകം തന്നെയാണ്. കാളിദാസൻ ശിവഭക്തനായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം വേദാന്തത്തിൽ അദ്വൈതമതകാരനായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്ത പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശിവനെ അർദ്ധനാശിശ്വരനായും, അഷ്ടമുത്തിയായും ഉപാസനം ചെയ്ത്, അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രായ്ക്കനകളിൽ

ഈശ്വരനെ അപ്രകാരമാണ് സങ്കല്പിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതെന്നു 'മാളവികംഗനിമിത്രം', 'രഘുവംശം', 'കുമാരസംഭവം' എന്ന കൃതികളിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളാൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'ശാകുന്തള'ത്തിലെ നാദിയിലും, ശിവനെ അഷ്ടമുത്തിയായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മുന്തികളാകട്ടെ, പൃഥ്വിമുന്തി, ഭൂമുന്തി, തേജോമുന്തി, വായുമുന്തി, ആകാശമുന്തി, യജമാനമുന്തി, ചന്ദ്രമുന്തി, സൂര്യമുന്തി ഇവയാണ്. ഇവ എട്ടും മനുഷ്യാഭിരൂപങ്ങളായി വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. തായ ഭൂമി വെള്ളം, തീർത്ത്, കാറ്റു മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം, ഇവയുടെ അപ്രാകൃതഭാവങ്ങളാണെന്നും നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവയ്ക്കു 'തത്രശാസ്ത്ര'ത്തിൽ, ശവ്, ഭവ, ഭു, ഉഗ്ര, ഭീമ, പശുപതി, മഹാഭവ, ജഃശാന, എന്നിങ്ങനെ അധിഷ്ഠാനഭേദങ്ങൾ നാമങ്ങളും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ എട്ടു മുന്തികളായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടാണ് കാളിദാസൻ ഈശ്വരനെ ആരാധിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നുള്ളതോ ഇരിക്കട്ടെ. നാദിശ്ലോകത്തിൽ ശാസ്ത്രാനുസാരണം നാടകകഥയെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്നു നിബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിനേയും വിസ്മയിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ജീവിതയാകട്ടെ, ശാകുന്തളത്തിലെ നായികനായകന്മാരായ ശകുന്തളാദിഷ്ടനന്മാർക്കു പുറമെ സാരമായ സൂചനകളെ കാളിദാസൻ ശ്ലോകാരംഭത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം വളരെ കരുതലോടെ ചെയ്തിരിക്കുന്ന പദപ്രയോഗത്താൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. 'സ്രഷ്ടഃ'—ബ്രഹ്മാവിന്റെ

ജ്ഞാതാസ്തേഷിഃ'—ആദ്യമായ സൃഷ്ടിയാ
താനോ അത്. ഇതുകൂടെ, മേല്പാഞ്ഞ
എട്ടു മൂത്തികളിൽ ജലം എന്നു പറയുന്ന
അവ് ആണെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷി
ക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിന്നു പുറമെ, ഭൂലോക
ത്തിലെ ക്ഷത്രിയരാജവംശങ്ങളിൽ ഒന്നാമ
ത്തേതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭരതവംശ
മെന്നും സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വംശത്തി
ന്റെ ജനനിയതാവു ദുഷ്ഷന്തനാണെന്നും
പിന്നെയും, ആദ്യം എന്നതിന്നു ശ്രേഷ്ഠ-ഉ
ത്തമം, എന്നും അർത്ഥമിരിക്കയാൽ, ബ്രഹ്മാ
വിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ വെച്ച് ഉത്തമയായ
ശകുന്തളയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ('തന്ത്ര
ഷ്ടിയിവളെന്നത്രേനിനയ്ക്കുന്നുഞാൻ'— എ
ന്നു ദുഷന്തൻ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെകളതെ
ളിവാണല്ലോ.) 'വഹതിവിധിഹതായാ ഹ
വിഃ'—യാവിധിഹതം ഹവിഃവഹതി—അ
താവിതു,വിധിപ്രകാരം നൽകപ്പെടുന്ന ഹ
വിസ്സിനെ വഹിക്കുന്നതു യാതൊന്നോഅത്.
അഷ്ടമൂത്തികളിൽ, അഗ്നിയെയാണ് ഇവി
ടെ അർത്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നത്;ഇതു കൂടാതെ
യും, ദുഷ്ഷന്തനാകട്ടെ ശാസ്ത്രോക്തമായ
വിധത്തിൽ, തന്റെ പ്രജകളോടു നിലത്തി
ലെ വിളവിൽ ആറിലൊന്നു (ഹവിസ്സ്)ക
രം മേടിക്കുന്നതിനാൽ, ദുഷ്ഷന്തനെന്നും; പി
ന്നെ,ദുഷ്ഷന്തനാൽ ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം വ
ഴിയായി പത്നിക്കപ്പെട്ട ശകുന്തള ദുഷ്ഷ
ന്തന്റെ ഹവിസ്സ് (ബീജം) ഏറ്റു ഭരതനെ
പെറ്റുകൊണ്ടു ശകുന്തള എന്നും അർത്ഥം
വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മോക്രി' എന്നത്
ഈശന്റെ മറൊരു രൂപമായ യജമാനമൃ
ത്തി എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നതു കൂടാതെ;
മോക്രിയായി പലേ യോഗങ്ങളേയും നടത്തു
ന്ന ദുഷ്ഷന്തൻ എന്നും, ആ യോഗങ്ങളി
ലൊക്കെ ധർമ്മപത്നിയുടെ നിലയിൽ ദു
ഷ്ഷന്തനോടുകൂടുകയായിരിക്കുന്നശകുന്തള

എന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'യേ ദേവകാലം വി
ധത്തഃ'—കാലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർ രണ്ടും
യാവരോ അവർ—എന്നതിൽ, പക്ഷിനേ
യും രാത്രിയേയും വേർതിരിയ്ക്കുന്ന സൂര്യൻ
ചന്ദ്രൻ എന്ന കാലകർത്താക്കൾ എന്ന അർ
ത്ഥത്തിന്നും പുറമെ, കാരോ ഭീവസത്തിലും
കാരോ സാവസാത്തിലും ഇന്നയിന്ന സമ
യങ്ങളിൽ ഇന്നയിന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യു
ന്നെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്ത ഭേദതുവായി കാ
ലത്തിന്റെ അധികർത്താക്കളായിത്തീർന്നിരി
യ്ക്കുന്ന ശകുന്തളാദുഷ്ഷന്തന്മാർ എന്നും അർ
ത്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതും കൂടാതെ, ശകു
ന്തളയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം അവളു
ടെ കാലത്തെ അറിയിക്കുന്നവരായ അന്ന
സൂയ പ്രിയംവദ എന്നീ രണ്ടു സഖികളെ
ന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇവർ രണ്ടാളും, ദുർവാ
സസ്സിന്റെ ശാപത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാ
കയാൽ, അവർ ശകുന്തളയെ ദുഷ്ഷന്തന്റെ
അടുക്കലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ,
അവളോടു, മൃഗമോതിരത്തെ ഭദ്രമായി സൂ
ക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാനും ദുഷ്ഷന്തൻ അവളെ
കാമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ അടയാളം തെ
ളിവാക്കി കാണിക്കുവാനും ശട്ടംകെട്ടി അ
യയ്ക്കുന്നതിനാൽ, ശകുന്തളയുടെ കാലക
ർത്താക്കൾ ആണ് ഈ സഖിമാർ എന്നു സൂ
ചന. 'ശ്രുതിവിഷയഗുണായാസ്ഥിതാവ്യോ
പ്യവിശം'—ശ്രുതിവിഷയഗുണമായി വി
ശ്വപത്തെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ
അത് - ആകാശം എന്നാണ് ഒന്നാമതാ
യ അർത്ഥം. ഇതിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ എട്ടു മൂ
ത്തികളിൽ ഒന്നായ ആകാശമൂത്തിയെ വി
വക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ, വിശ്വപത്തെ വ്യാ
പിക്കുന്നതായ ദുഷ്ഷന്തന്റെ കീത്തിയേയും
ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദുഷ്ഷന്തനാക
ട്ടെ, ദേവേന്ദ്രന്റെ ഉററുപങ്ങാതികളിലൊ
രാളാണ്. ദുഷ്ഷന്തന്റെ വീട്ടുശൗചപര

കുടമങ്ങളെപ്പറ്റി മൂന്നു ലോകത്തുള്ളവരും പുകഴി പാടുന്നുണ്ട്.

‘സുരനാരികൾ ചാർത്തുമംഗരാം

പരിശേഷിച്ചതുകൊണ്ടുനിഷ്ഠരന്മാർ

വരകല്പലതാംതുകത്തിലങ്ങേ-

മൂരിതംചേർത്തഴിതന്നുകീർത്തനങ്ങൾ.’

എന്ന് എഴാം ഭാഗത്തിൽ മാതലി പറയുന്നതുതന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമാണല്ലോ. പിന്നെയും, ഭരതമഹാരാജാവിന്റെ മാതാവ് എന്നും മറ്റുമുള്ള കീർത്തി ശകുന്തളുള്ളതും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ‘യാമാ ഇസ്രവഭൂതപ്രകൃതിരിതി’— സവഭൂതപ്രകൃതി എന്നതിൽ, പ്രകൃതിയ്ക്കു പാത്ഥിവതത്വം എന്നർത്ഥംകൊണ്ടു, പൃഥ്വീമൂർത്തിയെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും, ദുഷ്ഘ്നന്റെ ഭരണത്തിൽ എല്ലാ ഭൂതങ്ങൾ (ജീവജാലങ്ങൾ)ക്കും അഭാവവരുടെ രക്ഷയ്ക്കു യാതൊരു ഹാനിയും ഉണ്ടാകാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദയ അനുഭവമാക നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തെ; ഇതിനുംപുറമെ, ശകുന്തളയാകട്ടെ തന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ കിടക്കുന്ന സന്താനബീജത്തിന്നു പ്രകൃതിയാകയാൽ ശകുന്തളയേയും ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘പ്രാണിനഃ പ്രാണവന്തഃ’— എന്നതിൽ, പ്രാണികൾക്കു പ്രാണനെ നൽകുന്നവായു എന്നും; ജനങ്ങളുടേയും മറ്റു ജന്തുക്കളുടെയുമൊക്കെ ഹൃദയത്തെ ഉല്ലാസപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കാൻ സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നദുഷ്ഘ്നൻ എന്നും; തന്റെ ഭർത്താവിന്റെയും പുത്രനായ ഭരതന്റെയും ഹൃദയത്തെ ഉല്ലാസപ്പെടുത്തുന്ന ശകുന്തള എന്നും അവർമ്മമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, നാനിദ്യോക്തത്തിൽ, ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കു മാത്രമല്ല, കഥാനായികനായ കന്മാരെപ്പറ്റി സൂചനകൾക്കൂടെ അടക്കുക

യും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നതിനെ, ഇത്ര സവിസ്തരം പറയേണ്ടി വന്നതു, വായനക്കാർക്കു തർജ്ജമയെ മൂലത്തോട് ഒത്തു നോക്കുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കുവാനാകുന്നു എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഇനി തർജ്ജമയെ നോക്കാം. തിരസ്കൃതമായിപ്പോയിരിക്കുന്ന ‘മണിപ്രവാളശാകന്തള’ത്തിൽ, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എഴുതിട്ടുള്ള തർജ്ജമ, ‘ധാതാവായോചമച്ഛോഭകമഥമവി-

പാഹിയാംവീതിഹോത്രൻ
ഹോതാതാനംദിനേശൻനിശയുടെപതിയും
നാദലക്ഷ്യംനദസ്സം

ഭൂതാനാംസഞ്ചയത്തിൻപ്രകൃതിപൃഥിവീ-
പ്രാണദൻമാരുതൻതാ- (യു)

നേതാഭിമുന്തിഭിശ്ശോഭിതനവതുഭവാ-
നാരയെഷ്വാഭീശൻ.’

എന്നാണല്ലോ. ഇതിനെ ഭേദപ്പെടുത്തി ഇപ്പോൾ ‘ഭാഷാശാകന്തള’ത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന

‘ധാതാവായോചമച്ഛോഭക, മഥമവി-
പാഹിയാംവീതിഹോത്രൻ

ഹോതാ, കാലംകുറിക്കുംരവിശശികൾ, ജഗ-

ദ്യോപിഖംനാദലക്ഷ്യം,

ഭൂതാളിജ്ഞാകെയേകപ്രകൃതിപൃഥിവിയും

പ്രാണദൻവായുവുതാ-

നേതാവദ്യക്തമുത്തുച്ചുകനലകടയോൻ
നിങ്ങളെക്കൊത്തുകൊൾക.’—

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു, സാധാരണ വായനക്കാർക്കു അവർമ്മം കുറയേറെ സുഗമമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ‘ഏതാഭിമുന്തിഭി’രിത്യാദിയായ നാലാം പാദത്തിൽ ‘കടിച്ചാൽപൊട്ടാത്ത’ മട്ടിൽ ചേർത്തിരുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളിലെ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളെയും മറ്റും അഴിച്ചു പിരിച്ചെടുത്തു കൂർത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ വായ

നക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കുറെ വെളിച്ചം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു സന്തോഷിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ ഭാഷാശാസ്ത്രകഥകളെ, മുമ്പത്തെ മണി പ്രവാളശാസ്ത്രകഥകളെ, മൂലശാസ്ത്രകത്തിലെ അർത്ഥകല്പനയെക്കാൾ അനൂനമായി വായിക്കുന്നില്ല എന്നു പാഞ്ഞെ തീരൂ. മൂലശാസ്ത്രകത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥങ്ങളിൽ, അഷ്ടമുന്തികളെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളമുള്ളതു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, മാറ്റം സൂചനകൾക്കു, തത്ത്വത്തിൽ വേണ്ടുവണ്ണം മാറ്റമുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല എന്നു, മുമ്പു വിസ്തരിച്ച വ്യാഖ്യാനത്തെ ചെല്ല നോക്കുമ്പോൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. കാളിദാസൻ തന്റെ ശ്ലോകത്തിൽ, അഷ്ടമുന്തികളെ കുറിക്കാനായി ഉദകം, വിതിരോത്രൻ, രവിശശികുമാര, പൃഥ്വി. വായു ഇത്യാദി പദങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ. അതുനിമിത്തമായി ദൃഷ്ടന്തെന്നയും ശകുന്തളയേയും പറിയുള്ള സൂചനകൾക്കു യാതൊരു തടസ്സവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എന്നാൽ തത്ത്വത്തിൽ ഈ പദങ്ങളുടെ പ്രവേശം, മുൻപത്തെ സൂചനകളെ എക്കാക്കു തടയുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആക്ഷേപം പാവാറുള്ളത്. ബ്രഹ്മാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യമായതു യാതൊന്നോ, വിധിപ്രകാരം നൽകപ്പെടുന്ന ഫലിസ്സിനെ വായിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, ഹോത്രിയായതു യാതൊന്നോ, കാലകർത്താക്കളായവർ രണ്ടു യാവരോ, ശ്രുതിവിഷ്ണുഗുണമായി വിശ്വപ്രാപിയായിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, സർവ്വതത്ത്വങ്ങൾ പ്രകൃതിയായിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, പ്രാണനുള്ളവയ്ക്കൊക്കെ പ്രാണനെ നൽകുന്നതു യാതൊന്നോ,—ഈ എട്ടു രൂപങ്ങളിലും പ്രകടീകരിക്കുന്നതായ ഈശൻ— എന്നുമാത്രമല്ലാതെ, ആ ഭാരോന്നം വെച്ചുവെക്കുന്നതിന്നു

ത് എന്നു പറയുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, കാളിദാസൻ ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥകല്പനയെ നിഷ്പ്രതിബന്ധമാക്കിച്ചെത്തിരിക്കുന്നു. ആ ഭാരോന്നം മുൻ പാഞ്ഞപ്രകാരത്തിൽ മൂന്നു വക അർത്ഥങ്ങളേയും കല്പിക്കാൻ തക്കവണ്ണമാണ് ആ പദങ്ങളുടെ ഘടന.

പക്ഷേ ഈ നൂറുനൂത, മലയാളഭാഷയുടെ ഭാവിഭൃത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം. സംസ്കൃതത്തെപ്പോലെ പദസംസ്കാരമുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽനിന്ന് ഒരു ഉത്തമമായ കാവ്യത്തെ, അത്രത്തോളം പദസംഖ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഭാഷയിലേക്കു പകർത്തപ്പെടുന്നതു, സർ മാണിയർ വില്യംസ് പാഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, 'എഴുപ്പത്തിൽ വായുവായി പരിണമിക്കു ശീലമുള്ളതു' അശാശ്വതവും ആയ ഒരു ആസ്വസ്വാരത്തെ ഒരു പാത്രത്തിൽ നിന്നു മറ്റൊന്നിലേക്കു പകരുന്നതിനു കല്പമാകുന്നു' എന്നു സമ്മതിക്കാം. അതിനാൽ തന്നെയാണല്ലോ സർ മാണിയർ വില്യംസ് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ തത്ത്വമനുസരിച്ചു പലേ 'കാവ്യം കുറവും' പായാൻ സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹവും ഈ നാനാശ്ലോകത്തെ മൂലാർത്ഥത്തിന്നു കുറവുവരുത്താതെ തത്ത്വമെ ചെത്തിയിട്ടില്ലാ എന്ന് ആക്ഷേപം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ജലം, പൃഥ്വി, അഗ്നി, വായു മുതലായവയുടെ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന സാധാരണ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ, കാളിദാസശ്ലോകത്തിലെ വേദാന്തതത്ത്വങ്ങൾക്കു അപ്രകാരം ഉണ്ടായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നും, നായികാനായകന്മാരെപ്പറ്റി സൂചനകൾ ഇല്ലാത്തതുപോയി എന്നും ആകുന്നു ആക്ഷേപം പായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ശാകുന്തളം മലയാളികൾക്കു ദൃഢം ആണെന്ന നൂറു

തയെ പരിഹരിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ട പി. ജി. രാമയ്യർ അപർകളുടെ തജ്ജമയും, കാളിദാസശ്ലോകത്തെ അല്ലമെങ്കിലും മെച്ചമായ വിധത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ. രാമയ്യരവർകളാകട്ടെ,

മുന്നംബ്രഹ്മാവുനിമിച്ഛൊരുജലവടിവായ്
വഹിയായ് ഹോത്രിയായി-
മുന്ദ്രാക്ഷന്മാർകളായി ശ്രുതിവിഷയഗുണം
ചേരുമാകാശമായി

പിന്നെ ജ്യേഷ്ഠത്തിനെല്ലാം പ്രകൃതിയവനി
ജീവനേകുന്നകാരായ് (യായ്
മിന്നീട്ടും തുത്തിയെട്ടാൻ മരുമൊരുശിവൻ
നങ്ങളെക്കുറഞ്ഞിടട്ടെ.

എന്നാണ് മംഗളപ്രസ്താവന ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ തജ്ജമകത്താക്കുറക്കു 'കീറമുട്ടി' യായ് തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ നാദിശ്ലോകത്തിന്നു, മുമ്പ് എടുത്തെഴുതിയ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ക്ലിഷ്ടകല്പനകളാണെന്ന് ഒരു അഭിപ്രായമുള്ളതിനാലായിരിക്കാം. അഷ്ടമത്തികളുടെ സംഗതിയിൽ മാത്രം തജ്ജമക്കാർ ശ്രദ്ധവെച്ചത്. ഈ പക്ഷമനുസരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, വലിയകോയിത്തമ്പ്യാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഇപ്പോഴത്തെ, പരിഷ്കരിച്ച ഭാഷാശാകുന്തളത്തിലെ നാദിശ്ലോകം മെച്ചമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ അതിനുള്ളിൽ, കാളിദാസനെപ്പോലെ, ഉദകാദിപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ കഴിക്കുമായിരുന്നില്ലയൊ എന്നാലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശാകുന്തളത്തിന്റെ തജ്ജമ, ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയിലൊന്നു, ബാസവപ്പ ശാസ്ത്രി അപർകൾ എഴുതിട്ടുള്ള കന്നട തജ്ജമയാണെന്നു കാണുന്നു; അതിലെ നാദി മൂലത്തോടു ഏറെക്കുറെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും കന്നടപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു

നിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഏനിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പലേ ലാഭോളിലൊന്നു രുലുഗു, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളെ പരിശീലിക്കാനുള്ള സൗകര്യം ആയിരിക്കയാൽ, ഈ അപസ്മരത്തെ വിനിയോഗിച്ചു ലഭിച്ചുവരുന്ന പരിചയംകൊണ്ടു, ബാസവപ്പശാസ്ത്രികളുടെ തജ്ജമയിലെ നാദിയെ പലത്തഴുതുവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചാരിതാത്മ്യപ്പെടുന്നു:—

അരുവുദയാതുസൃഷ്ടിഗൈമൊതൽ ഇതരം.
വൃമനാംപുദാവുടി-
നാവുദുഹോതുശബ്ദഗുണമാവുദവാ-
വ്യവകാലകർതുഗമം
അരുവുദുസർജഗുണസർവ്വവുദഭൂ-
തകലപ്രധാനമെ-

ദാവൈഡലൈട്സിന്റെമൈരവീശനൊഡ്കുലൈനൈമുദൈ,
ഈ തജ്ജമയിലെ പല വാക്കുകളും മലയാളികൾക്കു എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കാവുന്നവയാണല്ലോ. അവയെ തമ്മിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യാകരണസൂത്രങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാലും, ഏകദേശം അർത്ഥത്തെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഈ തജ്ജമയിൽ, ഉദകം ഇത്യാദി പദങ്ങളോ അവയ്ക്കു തുല്യമായ കന്നടവാക്കുകളോ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് ഈ തജ്ജമയുടെ പ്രശസ്തിയ്ക്ക് അധാരമായിരിക്കുന്നത്. 'യാസ്യഷ്ടി:സ്രഷ്ടാദ്യാ'—എന്നതിനെ 'അരുവുദയാതുസൃഷ്ടിഗൈമൊതൽ'— എന്നാണല്ലോ തജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ മൂലത്തിലെപ്പോലെ, ധാതാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യമായാൽ ഇന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകമെടുത്തു പറയുന്നില്ലാ. ഇതിനുള്ളിൽ മാത്രമേ അർത്ഥം കാണുക. ദ്രാവിഡഭാഷയായ കന്നടത്തിൽ ഇപ്രകാരം തജ്ജമ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, അതിന്റെ സഹോദരഭാഷ

യായ മലയാളത്തിൽ അസാധ്യമെന്നു വരുത്തു ശ്രേഷ്ഠനായ തന്നെയാണ്.

ഈ അവസരത്തിൽ, ഭാഷാന്തരപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി ചില വിമർശനം ചെയ്യുന്നതിന് അനുമതിയായില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നതു, ഭാ

ഷാന്തരം ചെയ്യുന്നവരുടെ മേൽ ചിലർ നിർദ്വേഷമായി ചുമത്തി വരുന്ന ചില നിയമങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയോ തൃപ്തിപ്പെടുകയോ വേണ്ടത് എന്നു വായനക്കാർ ആലോചിക്കുന്നതിലേക്കായിട്ടാകുന്നു.

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (ബി. എ)

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോൻ

ഡിടക്ടീവ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോൻ എന്നു കേട്ടാൽ നടുങ്ങാത്ത ആളുകൾ ഇപ്പോഴും ചുരുക്കമാണ്. ഇദ്ദേഹം പോലീസ് സൈന്യത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ലാ. നു ആടി തികച്ചും പൊക്കമുള്ള ആളാണ്. കൈകൾക്കു മുട്ടവരെ നീളമുണ്ട്. ശൌന്ദര്യമാണ് മുഖത്തു സ്ഥായിയായ രസം. ഇൻസ്പെക്ടർ ഒരു മതിൽക്കെട്ടിന്നു പുറത്തുനിന്ന് അകത്തു കഴിയുന്ന സംഭവങ്ങൾ നോക്കിക്കാണുന്നതു കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി ചുരുക്കം ഇതാണ് അകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു കാണുകൾക്കു തോന്നിപ്പോകും.

൧൯൩൭ മകരം ൧൪ നു കാലത്ത് ഇദ്ദേഹം തന്റെ ആപ്പീസ്സുമറിയിൽ ഇരുന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കാട്ടുകുരും കുലക്കണ്ണിന്റെ നോട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാറാവുകാരൻ അടുത്തു ചെന്നു ഡാക്ടർ നാണമേനോൻ കാണുവാൻ വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നറിയിച്ചു. കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പാഞ്ഞെത്തുന്നസരിച്ച് ആയാൾ ഡാക്ടറെ അകത്തേയ്ക്കയച്ചു. അന്യോന്യം ഉപചാരം ചെയ്തു രണ്ടാളും ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം:-

ഡാക്ടർ—(അല്പം പരിഭ്രമം നടിച്ച്) എന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവായ ഒരു സ്ത്രീയെ പെട്ടെന്നു കാണാതായിരിക്കുന്നു. ഇവർ മരിച്ചുപോയ എന്റെ ഭാര്യയുടെ അനുജത്തിയാണ്. വടക്കേടത്തു ദേവകിക്കുട്ടി എന്നാണ് പേര്.

ഇൻസ്പെക്ടർ—മുഴുവൻ കേൾക്കട്ടെ.

ഡാക്ടർ—കാണാതായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു മാസത്തിലധികമായി. കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരൻ മിസ്റ്റർ കണ്ണിങ്ങാമിന്റെ ഗൃഹസ്ഥൻ നാരായണമേനന്റെ ഭാര്യയാണ്. ഉഭയയസ്സായി. ൫ അടി ഉയരം കാണും. വെളുത്തുട്ടാണ്. തലമുടി അധികമില്ലാ. ശേഷം കൈയും ഇതു നോക്കിയാൽ അറിയാം. എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ കസ്റ്റൾ മുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരായ മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു കൊടുത്തു.

ഇൻസ്പെക്ടർ മരായ നോക്കിട്ട്—ആ ഭർത്താവിന് ഇവരെ കാണാതായതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടെ?

ഡാക്ടർ—അറിഞ്ഞുകൂടുന്നതാണ് ആയാൾ പറയുന്നത്. വളരെ നിഷ്പക്ഷിച്ചു ചോദിച്ചിട്ടും എന്നെക്കാളധികമൊന്നും അറിയാൻ അറിഞ്ഞുകൂടുന്ന പഠത്തു. എന്നാൽ ഇവളെ കാണാതായതിന്റെ

തലേദിവസം ഇവർ തമ്മിൽ കശപിശകൊ അധികമുണ്ടായി എന്നും താൻ ആപ്പിസ്സിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ വീട്ടിൽ ഇവളെ കണ്ടില്ലെന്നും ആയാളുടെ വാക്കുകൊണ്ടു തന്നെ വരുണൻ.

ഇൻ—അവർ തമ്മിൽ വലിയ യോജിപ്പായിരുന്നില്ല അല്ലേ? പിന്നെ?

ഡാ—യോജിപ്പില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവളെ ക്രമമായി ദ്രോഹിക്കുക ചെയ്തിരുന്നു. വല്ലഭത്തെയും പുറപ്പെട്ടു പൊയ്ക്കളയും എന്ന് ഇവർ പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. ഞാനാണ് സമാധാനപ്പെടുത്തുക പതിവ്. എന്നാൽ സകല കാര്യവും ആലോചിക്കാറുള്ള എന്നോടുകൂടി ഈ കാര്യം ആലോചിക്കാതെയാണ് ചെയ്തത്. തടസ്സം പറയുമെന്നു പേടിച്ച് വിട്ടായിരിക്കാം.

ഇൻ—അങ്ങനെയൊരു കേസിൽ നിബ്ബന്ധിച്ചാൽ ആയാൾ പരമാത്മം മുഴുവനും പറയില്ലേ?

ഡാ—പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാൻ ആയാളെ കണ്ടെത്തിട്ടുവേണ്ടേ? നാലു ദിവസമായി ആയാളെയും കാണാനില്ല.

ഇൻ—എന്ത്? (ആലോചന നടച്ച്) ആയാളെയും കാണാനില്ലേ?

ഡാ—ഇല്ലല്ലോ. ഞാൻ മിനിങ്ങുന്നു രാത്രി അവർ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ പോയി. വാതൽ പൂട്ടി കണ്ടതിനാൽ അയൽവീടുകാരോടു ചോദിച്ചു. വീട്ടിൽ നിന്നു പോയിട്ടു കറച്ചു ദിവസമായി എന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞത്. ഇന്നലെ കലുത്ത ആപ്പിസ്സിലുപേക്ഷിച്ചതിൽ രണ്ടാഴ്ചയായിട്ട് അവിടെയും ചെല്ലാറില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ കണ്ണിങ്ങം പറഞ്ഞു.

ഇൻ—ചാടിപ്പോയ സംഗതിയെപ്പറ്റി നി

ങ്ങൾ വല്ല പത്രങ്ങളിലും പരസ്യം ചെയ്തുവോ?

ഡാ—ഇല്ലാ നിങ്ങളെ കണ്ടു വിവരം അറിയിച്ചിട്ടു മതി എന്നു വെച്ചിട്ടാണ്.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഇതെല്ലാം നോക്കിത്തന്ന ശേഷം ദമ്പതിമാർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം മുതലായതു ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. 'ആളെ ഇപ്പോൾ ഇത്രയും വിവരം മതി ശേഷം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അറിയിച്ചു കൊള്ളാം. വേണ്ടവിധം അന്വേഷണം നടത്താം.' എന്നു പറഞ്ഞു ഡാക്ടറെ അയച്ചു.

നാണമെന്നോൻ പോയതിന്നു ശേഷം നോട്ടെഴുതിട്ടുള്ളതു മുഴുവനും ഒരു പരിവൃത്തി വായിച്ചു നോക്കിയ ഇൻസ്പെക്ടർ ഉടനെ കാപ്പി കഴിച്ചു ദമ്പതിമാർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു. ഡാക്ടർ പറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്നെ വീട് അടച്ചിട്ടിരുന്നതു കണ്ടു. വിളിച്ചുനോക്കി. ആരും തുറന്നില്ല. മതിൽ കയറി അകത്തു കടന്നു. വീട്ടിന്റെ പിൻഭാഗത്തു ചെന്നു ചുറ്റും പരിശോധിച്ചപ്പോൾ 'അവിടെ ആരും ഇല്ല' എന്ന് അടുത്ത വീട്ടിൽ കിണാറിനരികെ മണ്ടലക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ഒരു വെളുത്തേടത്തി പറയുന്നതു കേട്ടു. അവളെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ 'അവർ രണ്ടുപേരും പോയി. വീട് പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണ്.' എന്ന് അവർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

ഇൻ—അവർ എപ്പോൾ വരുമെന്നറിയാമോ?

സ്പീ—അതിനിക്കറിഞ്ഞുകൂട. രണ്ടാളും മനുഷ്യപ്പറ്റു ലേശം ഇല്ലാത്തവരാണ്. ഞങ്ങളോട് യാതൊന്നും സംസാരിക്കാതെ പതിവില്ലാ. തമ്മിലുള്ള ലഹളയും അടിയും പാടിയുംകൊണ്ട് അയൽവക്കുകാർക്കു ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ല. ശിഖാശി

വ! ഇങ്ങിനെ ഒരു കൂട്ടരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ ഇവരുടെ വർത്തമാനം കേൾപ്പാൻ രസമുണ്ടെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ വായാടിയാകയാൽ വർഷം വീണ്ടും പറവാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു.

സ്രീ—ആ മേനോൻ വളരെ ദുസ്വഭാവിയായാണ്. ആയുരയുടെ നടപടിയെപ്പറ്റി അങ്ങനെയോർപ്പം തുറന്നിട്ടില്ല. അവരുടെ പേരിൽ എപ്പോഴും വിശ്വാസക്കേടേ ഉള്ളൂ. ഇതൊക്കെ അവർക്കു മോശം കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്ന ഇട്ടിച്ചിരിയമ്മയാണ് എന്നോടു പറഞ്ഞത്. അമ്മ കണ്ടാൽ നല്ല കൂട്ടത്തിലാണ്. തമ്മിൽ കടിപിടി കൂടുന്നത് ആരും അറിയില്ലെന്നാണ് നാട്ടും. അതല്ല ഒരു വാല്യക്കാരനെക്കൂടി ആക്കിയിരിക്കുന്നത്!

ഇൻ—ശരി. അവരാരും ഇവിടെ ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഞാൻ എന്തിനാണ് ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത്. ഞാൻ പോണം. ഈ വീട് അവർ വാടകയ്ക്കു വാങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു കേട്ടു. ആരോടാണ് വാങ്ങിയിരിക്കുന്നത് എന്നറിയാമോ?

സ്രീ—ഒ. വീട് വക്കീൽ കിട്ടപ്പണിക്കരുടെ വകയാണ്.

ഇത്രയും അറിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ വക്കീലിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. “നിങ്ങളുടെ വക ‘മാനംചൊവ്വ’ വഴിയിലുള്ള വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നവർ എവിടെപ്പോയി എന്നറിയാമെ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

വക്കീൽ—അവർ വാടക മുറയ്ക്കു തരുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരെ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ല. തല്ലാലം നിങ്ങൾക്കു തരൂവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഇൻ—ഇനിക്കു വീടാവശ്യമില്ല. അവരുടെ താമസിച്ചിരുന്നവരെ കാണാതായിട്ടു കറുത്തുവെച്ചു. എവിടെയാണെന്നറിയാമോ?

വ—ഇനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരെവിടെപ്പോയാലും തരക്കേടില്ല. വാടക മുറയ്ക്കുകിട്ടാതായാലേ ഇനിക്കു നേപാക്കിടേണ്ടതു

ള്ളൂ. മാറി താമസിച്ചാലോ വേണ്ടില്ല; ചാടിപ്പോയാലും വേണ്ടില്ല. അവരുടെ സാമാനങ്ങൾ ആ വീട്ടിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഉടൻജപ്പി ചെയ്തു വസ്ത്രലാക്കിക്കൊള്ളാം.

ഇൻ—ഞാൻ ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. ഇവരെ കാണാതായ കാര്യത്തിൽ ചില സാശയങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതന്വേഷിപ്പാൻ ആണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആ വീട് ഒന്നു തുറന്നു കാണിച്ചാൽ നന്ന്.

വ—വാറണ്ടു കൂടാതെ വീടുകൾ ശോധന ചെയ്യാൻ പോലീസിന് അധികാരമില്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറിച്ചിട്ടുള്ള നിയമം. വാറണ്ടുണ്ടോ?

ഇൻ—എന്റെ സാരം! ഞാൻ അത് ഈ നിലയിൽ ശോധന ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിച്ചപ്പോൾ വന്നത്. വീട് തുറന്നു കാട്ടിത്തന്നാൽ കൊള്ളാം. അതിലെ സ്വഭാവങ്ങൾ കണ്ടതിനുശേഷം പിന്നീടാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വാറണ്ടു വാങ്ങി ശോധന ചെയ്തുകൊള്ളാം.

‘അങ്ങിനെയാവാം’ എന്നു പറഞ്ഞു വക്കീൽ പുറത്തുളത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടുള്ള കൂട്ടത്താക്കോൽ എടുത്തു പുറപ്പെട്ടു. സ്ഥലത്തു ചെന്നിട്ട് ൧൦ മിനിറ്റിനകം പരിശോധന കഴിച്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ പുറത്തിറങ്ങി. മറ്റൊരാൾ ൨ മണിക്കൂറുകൊണ്ടു കണ്ടെത്തുന്നതിലധികം സൂക്ഷ്മ സാഗതികൾ ഗോപാലമേനോൻ ഈ ൧൦ മിനിറ്റുകൊണ്ടു ഗ്രാമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കിടക്കുന്ന അകം നിഷ്പയിച്ച പരിശോധിച്ചു നോക്കിയിട്ടു. ആ അകത്തുള്ള അഴക്കോലിന്മേൽ രണ്ട് കണമുണ്ടു കൂടും, ചുമരിനേലുള്ള കണ്ണാടികളുടെ അണികളിൽ ഒന്നൊ രണ്ടൊ തവണ മാത്രം ഉപയോഗിച്ച രണ്ടു പാവു മുണ്ടുകളും, വിശേഷപ്പെട്ട ൨ പട്ടാവുകകളും തൂക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. മേശപ്പുറത്തു ചൊട്ടുകത്തു വാറണ്ടു അരിച്ചാൽ, കക്കം, വാൽക്കണ്ണാടി ഇവയും, കണ്ണാടിയുടെ പിന്നിൽ രണ്ടു വാർമ്മുടിയും വെച്ചിട്ടുണ്ട്. കളിമറിയിൽ വകതിന്മേലിട്ടുള്ള ഒരു സോപ്പുകുട്ടയും, കീറി തെ

യാറാക്കിയ ഇഞ്ചയും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഇൻസ്പെക്ടർ സംശയം വലിച്ചു നുള്ള പ്രത്യേകകാരണങ്ങളായിരുന്നു. ദിവസാപ്രതി ഉപയോഗമുള്ള ഈ വക സാമനങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു സ്ത്രീ പെട്ടെന്നു ചാടിപ്പോകുമോ? ആട്ടെ, അന്വേഷിക്കാം. എന്നു വിചാരിച്ചു വക്കീലിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

പിറേറ്റിവസം ശോധനവാറണ്ടോടുകൂടി സ്ഥലത്തു ചെന്നു വളരെ നേരം പരിശോധിച്ചു. ഈ പരിശോധനയിലും താൻ മുമ്പു കണ്ടതിലധികം വിവരങ്ങൾ കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ മേശ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ചെറുതായ ഒരു കയ്യെട്ടി കണ്ടെത്തി. അതു തുറന്നു പരിശോധിച്ചതിൽ ഒരു കൂട്ടം കല്ലുവെച്ച തോടയും, ഒരു പരന്ന നൂലും പതക്കവും, ചെറിയ ഒരു തോൽമടിയ്ക്കിലയിൽ ൨ മുഴുവൻ ഉറപ്പിക്കുകയും, ഒരു അരളുറപ്പിക്കുകയും, ൧൦ അരക്കല്ലും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. പണം എണ്ണിനോക്കുന്ന സമയം ഏതെന്നില്ലാതെ ഒരു പ്രസന്നത ഇൻസ്പെക്ടറെ മുഖത്തു പെട്ടെന്നു പുറപ്പെട്ടു. 'ഒരു സ്ത്രീ നാടുവിട്ടു പോകുമ്പോൾ അവളുടെ മടിയ്ക്കിലകൂടി എടുക്കുന്നതെ പോയി എന്നു വരുമോ?' എന്നു തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു.

പിറേറ്റിവസം വൈകുന്നേരം രണ്ടു പൊലീസ്സുകാരോടുകൂടി ഇൻസ്പെക്ടർ പിന്നെയും സ്ഥലത്തെത്തി. ആ ചെറിയ വളപ്പിൽ ചുറ്റും ഒന്നു സഞ്ചരിച്ചതിനുശേഷം ഒന്നരണ്ടു സ്ഥലത്തു പൊലീസ്സുകാരോടുകൂടിയുവാൻ പറഞ്ഞു. ആ കിളയുടെ മലം വളരെ വിലപിടിച്ചതായിരുന്നു.

വിവാനാധിപന്മാർക്കു നാണമേനെ സ്നേഹ്യനിലേക്ക് ആളയച്ചു വരുത്തി. ഡാക്ടർ 'എന്താ ദേവകിഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ വല്ല തുമ്പും ഉണ്ടാവാം' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇൻസ്പെക്ടറുടെ ആപ്പീസ്സു മറിയിലേക്കു കടന്നത്.

ഇൻസ്പെക്ടർ—ക്ഷമിക്കൂ ഇതാരുടെയാണെന്നറിയാമോ? എന്ന് ആ തോൽമടിയ്ക്കില ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ചോദിച്ചു.

ഡാക്ടർ—ഓ. ഇനിക്കറിയാം. അതു ദേവകിഷ്ടിയുടേതു തന്നെ.

ഇൻ—ഇതു ഞാൻ ആ സ്ത്രീയുടെ അകത്തു വെച്ചു കണ്ടതാണ്. കുറെ പണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഇന്നല്ല മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചില ഉപദ്രവങ്ങൾ അധികം ബലപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. അതുനിമിത്തം ആ വീട്ടിൽ മറ്റൊരു ഭാഗം കൂടി പരിശോധിച്ചാൽ ഈ സഹതി എന്നെ പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. എന്തായാലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനു സുഖക്കേടായ ഒരു വസ്തുമാനം കേൾപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരുന്നോളം.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ നാണമേന്റെ മുഖത്തു ചോരയില്ലാതായി. 'എന്ത്! വല്ല ആപായവും സംഭവിച്ചതായി കണ്ടെത്തിയോ' എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. ഇപ്പോഴുത്തീന്നു ഗൗരവമേറിയ ഒരു സംഭവമായിരുന്നെന്ന് ലേശംപോലും കാണിക്കാതെ സാധാരണനിലയിൽ ഇൻസ്പെക്ടർ ഇങ്ങനെ മറുവടി പറഞ്ഞു:—'തെങ്ങൻ വമ്പിൽ ഒന്നരണ്ടു സ്ഥലം കിളപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ചില എല്ലുകൾ കിട്ടി വീണ്ടും കിളപ്പിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ വന്നെയും കുറെ എല്ലും ഒരു തലയോടും കണ്ടു എല്ലാം കൂടി കൂട്ടിവെച്ചു നോക്കി. ആ അടയ്ക്കലിൽ ഉയരത്തിലുള്ള ഒരു കങ്കാളും ആണെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടു. തലച്ചോറും മറ്റു ചില പ്രധാന മാംസങ്ങളും ഒരു ദ്രാവകംകൊണ്ടു നുരമ്പിച്ചു കളഞ്ഞതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. കങ്കാളും സ്ത്രീയുടേയൊരു പക്ഷന്റെയൊ എന്നറിവാൻ ഉള്ള പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങൾ അതിലില്ല. എന്നാൽ ആ ചിഹ്നങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൂടി നശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നതിന്നു ധാരാളം തെളിവു കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും വലിപ്പംകൊണ്ടും മറ്റും നോക്കിയാൽ ഒരു സ്ത്രീയുടേതാണെന്നു ലഭവിധത്തിലും ഉറപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.'

ഡാക്ടർ—ദൈവമേ! എന്നു പറഞ്ഞു നെററിവിടിച്ചു. അവളെ എന്നുമുതലു കണക്കാക്കുന്ന അന്നു മുതലു ഞാൻ സംശയിച്ചു പേടിപ്പിച്ചുള്ള സംഗതിയാണ്.

നീ. അവർ ഇഫലോകം വെടിഞ്ഞു നിശ്ചയം.

ഇൻ—എന്റെയും ഉപമം അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. ഈ കേസ്സിൽ ശവം പരിശോധിച്ച് യാദാസ് തെയ്യറാക്കുന്നതിലേക്കും മറ്റും നിങ്ങൾ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരും. അതിനിടയിൽ കുറുകാരനെ പിടിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന രൂമം ഞാൻ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ഡാക്ടർ—നിങ്ങൾ ഈ കാര്യത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂമം ശരിയായി ഫലിപ്പാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ. കഷ്ടം! സാധുവായ അവർക്ക് ഇത്രത്തോളം സംഭവിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഒരു മിനിട്ടുപോലും സ്വൈരം കൊടുത്തിട്ടില്ല. മാമാ വാചി. എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു വ്യസനിച്ചു. ഇൻസ്റ്റൈറ്റ് തന്റെ ജോലികൾ കൃത്യമായി നോക്കുന്നവനും പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ക്രൂരനാണെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധം നിദ്ദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കുന്നവനും ആയിരുന്നു എങ്കിലും മനസ്സിന്നു ലേശം കാരിവ്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഡാക്ടറുടെ വ്യസനം കണ്ടപ്പോൾ അല്പം പ്രകൃതം മാറിയില്ലെന്നില്ല.

ഇത്രത്തോളം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഈ കേസ്സിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്നു മാറി. ദേവകിഷ്ടിയ കാനാതാവാനുള്ള സംഗതി തീർച്ചപ്പെട്ടു. ഇൻസ്റ്റൈറ്റ് ഗോപാലമേനോൻ അന്വേഷണം ഫലിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ലേശം വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയിലേക്കു തിരിയേണ്ടിവന്നു. ആ സംഗതി കൊലക്കാരനായ നാരായണമേനനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാം. നാരായണമേനോൻ പിടിച്ചപ്പോൾ ഇണ്ടികയായിട്ടാണ് എടുവാൻ. ഇൻസ്റ്റൈറ്റ് അവിടെപ്പോയി നാരായണമേനോന്റെ പേരിൽ വല്ല സംഖ്യയും ചെല്ലുവാനുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചതിൽ ൩൦൦ ഉറപ്പിക അയാളുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്നതു മകരം ൨൦൦൯-തിരിയെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയെന്നറിഞ്ഞു. ഇ

ത്ര വലിയ സംഖ്യ കയ്യാൾ ഉണ്ടാകയും പതുപതുണ്ടു ദിവസ മുഖ്യ കാനാതാകയും ചെയ്തു. ഒരുവനെ എവിടെയാണ് അന്വേഷിക്കേണ്ടത്? എന്നാലും സാമാന്യം മുഖപരിചയമുള്ള ഇയാളെ എവിടെപ്പോയാലും ഒരു കാലത്തു കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തന്നെ. എന്നിങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചു. എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നാരായണമേനോൻ ഇണ്ടികയിൽനിന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള നേട്ടി പാലം നമ്പ്ര ഇൻസ്റ്റൈറ്റ് കിട്ടിച്ചുട്ടത് എല്ലാ സ്റ്റേഷനിലും കമ്പി അടിച്ചിട്ടും ഗസാർ മുറുപ്പായതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നു. ഇയാൾ നോട്ടു മറ്റുവാൻ തുറന്നതാൽ നിശ്ചയമായും അകപ്പെടാൻ പറ്റുന്നതെന്നു. ഇത്ര ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടെത്താത്ത സ്ഥിതിയ്ക്കു ഈ ദിക്കിൽ തന്നെ കിട്ടിത്തു നടക്കുകയായിരിക്കണം.

ഇപ്രകാരം യാതൊരു തമ്പും വാലും കിട്ടാതെ ഇണ്ടികയിലും കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യയിലുൾപ്പെട്ട് മരിച്ച സ്ത്രീയുടെ വക മടിയ്ക്കലും അതിനെ പണവും കണ്ടുകിട്ടി പരിശോധിക്കണമെന്നു തോന്നി. പത്ത് അറക്കോളുള്ളതിൽ ഒന്നു വളരെ പുതുതായതാണു്. ഈ പുതുതായതാണു് കണ്ടുടുത്തെങ്കിലും അതന്റെ കൊതുക് നിമിത്തം കയ്യിലെടുത്തു നല്ലവണ്ണം നോക്കി. അതിൽ ചുറ്റും എന്ന കൊല്ലം കണ്ടു. ഇൻസ്റ്റൈറ്റ് ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചു.

ഈ നഷ്ടം ഫലപ്രദമായിട്ട് ഫോറം-ഷെ മുമ്പ് ഒരു വലത്തു പുറത്തു വരുവാൻ തയ്യാറായി. സ്ത്രീയെ കൊന്നതു നാലുവർഷം മുമ്പായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ഈ മകരം ൧൨൦൦൯-ഡാക്ടർ എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ദേവകിഷ്ടിയ കാനാതായിട്ട് ഒരു മാസത്തിലധികമായി എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. അന്വേഷണത്തിൽ ഇതു ശരിയാണെന്നും കാണാനുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ നാണു് ഈ മടിയ്ക്കലിലുള്ളതിൽ ആ സ്ത്രീയല്ല നിശ്ചയംതന്നെ. വേറെ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കണം. അത് ആര്? എന്നിന്നു വേണ്ടി ഇട്ടു് ആകപ്പോൾ ഈ കേസ്സു

നിസ്സാരമല്ല. വിചാരിച്ചതിലധികം സംഗതികൾ ഇതിലുണ്ട്. ഏതാണോന്ന് ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ രാത്രി ഉറക്കമില്ലാതായി. ക്രേസ്സിന്റെ നേരുവഴികൾ തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതൊന്നും ഒടുവിൽ യുക്തിക്കനുസരിച്ചില്ല. ഒരിക്കൽ പെട്ടന്ന് എന്തോ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. കിടക്കയിൽ നിന്നെണീറ്റു. ഈശ്വര! ഈ വഴിയ്ക്കു നിവൃത്തി കിട്ടണം! എന്നു തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു. കാലത്തു സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്ന് എഴുത്തുകുളുപ്പം കഴിച്ച ഡാക്ടറുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അന്വേഷിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം ദേവതസൗഖ്യത്തിന്നു വേണ്ടി ബങ്കളുക്ക് പോയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും മടങ്ങിവരുവാൻ കഴിയാത്തവരുടെയും അറിഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോന്നു. സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ കാത്തിരുന്നിരുന്ന ഒരാൾ ഇൻസ്പെക്ടറോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഞാൻ ദേവകിയമ്മയെക്കൊന്നു നാരായണമേന്നപ്പറ്റി ചിലതു പറയാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. അമ്പ് ദിവസമായി എന്നാണ് എന്റെ പേര്. എന്നിട്ടു വേണ്ടിക്കച്ചവടമാണ്. ഈ നാരായണമേനോൻ എന്തൊക്കെ വേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ൩൦൦ ഉറപ്പിക വില്പന തീർച്ചയായി. പിന്നെ ദിവസം പണം തന്നെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്ന് ഏറ്റിരുന്നു. പിന്നേ അദ്ദേഹം വരികയോ ഞാൻ കാണുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സംഗതി ക്രേസ്സിലേയ്ക്കു ഉപകരിയ്ക്കുമെങ്കിൽ ഇരിക്കട്ടെ.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ “ആട്ടെ വളരെ സന്തോഷമായ്” എന്ന് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു. അന്നു തിരിഞ്ഞിട്ട് ഇനിയും വല്ല സംഗതിയും കണ്ടുപിടിച്ചാൽ സാധിയ്ക്കുമോ എന്നു പരിക്ഷിപ്പാൻ വീണ്ടും കുറുസമലത്തേയ്ക്കു പോയി.

ക്രേസ്സിന്നു സാദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മാറ്റം ഇൻസ്പെക്ടർ രസമായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ മുഖ്യമായ ൨ സംഗതികൾ ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ൧ാമതു മടിയ്ക്കലിൽ കണ്ട പുതിയ നാണു ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ മരണശേഷമാണ് മടിയ്ക്കലിൽ ഇട്ടത്. ൨ നാരായണമേനോൻ ഇറങ്ങികയൽ നിന്നു

വേണ്ടി ചാങ്ങാനാണ് ൩൦൦ ക വാങ്ങിയത് ചാടിപ്പോവേണ്ടാവശ്യത്തിന്നല്ല. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും ഇൻസ്പെക്ടറുടെ പുതിയ ആലോചനയ്ക്കു വളരെ അനുകൂലമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

കുറുസമലത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ വരിശോധനയിൽനിന്നു ൩൨൦൦൦൦൦൦ സംഗതി കൂടി കിട്ടി. ഇത് ആ വിട്ടിലുള്ള അടുക്കള പൂർവ്വശോധിച്ചപ്പോഴാണ് കണ്ടുകിട്ടിയത്. അടുപ്പിന്നരികെ കുറു കടലാസ്സു കത്തിച്ചു കരി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ കടലാസ്സിന്റെ ഒരു ചെറിയ കണ്ണു അഗ്നിപ്പുറം മാരമാകാതെ സ്വല്പം അകലത്തായി കിടക്കുന്നത് എടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അത് ഒരു നോട്ടിന്റെ അറ്റമാണെന്നു മാത്രമല്ല നമ്പ്രിട്ടന ഭാഗവും കൂടിയായിട്ട് കണ്ടു. ഈശ്വരധീനം തന്നെ എന്നു കരുതി ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ കീശയിലുള്ള നോട്ടു കെട്ടത്തു നോക്കി. അതിൽ നാരായണമേനോൻ ഇറങ്ങികയൽനിന്നു കൊടുത്ത നോട്ടിന്റെ നമ്പ്രിട്ട ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ നമ്പ്രിട്ട ഈ തുണ്ടുകടലാസ്സിന്റെ നമ്പ്രിട്ടയെന്ന്! ഇൻസ്പെക്ടർ നിന്നു നില്പിൽത്തന്നെ സന്തോഷത്തോടു കൂടി ഒരു ചാട്ടം ചാടി. നോട്ടു കത്തിച്ചു കളഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതു വളരെ പണം എന്തിനായിട്ട് കത്തിച്ചു! ആരു കത്തിച്ചു?

ഇൻസ്പെക്ടർ ഉടനെ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും പ്രവേശനം വന്നെത്തി. ഈ കൊലക്കേസ്സിന്റെ അന്വേഷണം ഇപ്പോൾ എത്രത്തോളമായി എന്നു ചോദിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ ചെല്ലേടത്തോളം അന്വേഷണങ്ങളെപ്പറ്റി സവിസ്തരം സുപ്രദേശങ്ങളിൽ കേൾപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ ഈ അറക്കാലിന്റെ സംഗതി വളരെ പ്രബലപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞപ്പോൾ—സുപ്ര—ഇതിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ഏതാണ് അറമാനില്ലെന്നത്?

ഇൻ—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല. എന്നെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ പെട്ടെന്നെ. ച

ക്ഷേമ ദൈവഗത്യാ ഈ അരക്കാൽ എ
ന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

സുപ്ര—എന്ത്? കണിയോ?

ഇൻ—അതേ. ഒരു കണി. ഇപ്പോഴാണ് ഇ
നിൽക്കുന്ന കണിയാണെന്നു മനസ്സിലായത്.
ഞാൻ കേസ്സ് ആടി മുതൽ പറയാം.
കേട്ടോളൂ—അന്വേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടും,
മരായ കൊണ്ടും വളരെ സന്ദർശിയാണെന്നു
കാണുന്ന ഈ ദേവകിഷ്ടിയിൽ ഒരു
ജാതപുത്രനാണായിരുന്ന.

സുപ്ര—ഇതു വാസ്തവമായിരിക്കാം.

ഇൻ—അതാവു വളരെ കോപിഷ്ടനും ദുഷ്ട
കാരനും ആയതിനാൽ ഇവക്ക് അവ
നെ നീക്കം ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ലാ
തെയായി. അങ്ങനെയൊരു പെട്ടെന്നു കാ
ണാത്ത സാഹചര്യം പൊലീസിന്റെ
അന്വേഷണത്തിൽ പെടേണ്ട കാലമാ
യി എന്ന് ഈ അന്വേഷണക്കാർ അറി
ഞ്ഞു. ഇതിൽപ്പെടാതെ കഴിയാതെ വെ
ലിമുട്ടുണ്ട്. അതിന്നു പുറമെ ശവം എ
ങ്ങനെയൊന്ന് നശിപ്പിക്കേണ്ടത്. ഇതു
വലിയ പ്രയാസമായിട്ടുള്ള മറ്റൊരു സാ
ഹചര്യമാണ്. ഇതു രണ്ടും സാധിച്ചാൽ
കുറുകാർ രണ്ടുപേരും കൂടി ഒരു സൂത്രം
ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഒരു ദിവ
സം രാത്രി അങ്ങനെയായി കൂടിയിട്ടുള്ള ഒരു
കുശലിപ്പേറ്റി കാരണം ഭാര്യയുണ്ടാക്കുന്നു.
പിറ്റേ ദിവസം അവർ വീട്ടിൽനിന്ന്
ഒളിച്ചുപോകുന്നു. എടുത്തു ദിവസത്തേ
ക്കു യാത്രാരോപണവും ഇല്ലാ. പി
ന്നെ ജാതപുത്രൻ പുറത്തു ചാടി അങ്ങനെയൊ
രു പെരുമാറ്റങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഇ
തൊക്കെയും വണ്ടി വാങ്ങാനുള്ള നിശ്ചയം,
ഇങ്ങനെയൊരു നിന്നു പണം വാങ്ങിയ
സംഗതി, ഇതെല്ലാം ഇങ്ങനെയൊരു അറിയു
ന്നു. അന്നു രാത്രി എഴുന്നേൽപ്പി കിടന്നു
ണ്ടെന്ന ഈ സാധുവിനെ കഴുത്തിൽ പി
ടിച്ച് തെക്കിപ്പോ മറ്റൊരു കൊല്ലുന്നു.

ഈ കലപാതകി മുഖത്തുനിന്നു ആലോചി
ച്ചു വെച്ചിരുന്ന പ്രകാരം ശവം തുണ്ടു
ണ്ടാക്കി മുറിച്ച് അതുകൊണ്ട് കൈയും ത
ന്നെയും സ്വാധീനമുള്ളതായ ഭാവകു
ളിൽ മുക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നു. രോഗക്കു
ടും അതുകൂടി എല്ലാ ദിവസം വേറെ യാ
ത്രാനും ഉണ്ടാവില്ല. ഇതുകൾ എടു
ത്തു പറമ്പിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി
സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതിൽ ആണൊരു പെ
ണ്ണെന്ന് എന്നറിവാൻ എടുത്തുള്ള എല്ലാ
കളെ വേറെ എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി
പ്രത്യേകം നശിപ്പിക്കുന്നു. ഇനി ഈ ഭ
ത്താവിനെ കാണാതിരിക്കുന്നതിന് ഒരു
കാരണം എന്നാണെന്ന് ആലോചി
ക്കുന്നു. സ്പ്രിയുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ സാമാ
നങ്ങൾ കൈ അവർ ചാടിപ്പോയത
ല്ലെന്ന് എവനും തോന്നത്തക്കവണ്ണം ശ
രിപ്പെടുത്തിവെക്കുന്നു. എല്ലാവരും ഭെ
വിൽ അവരുടെ പെട്ടിക്കകത്തു പൊ
ലീസിന് എടുത്തതിൽ കാണത്തക്ക
വിധത്തിൽ കുറെ ചിലവയും ഒരു മടിശ്ശീ
ലയിൽ ഇട്ടു വെക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമെല്ലാം
ചെയ്തു വെച്ചതിന്നു ശേഷം ആ കലപാത
കി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു തന്റെ സൂ
ത്രപ്പണികളെക്കൊണ്ട് എന്നെ കണി
യിൽ പെടുത്താൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ആ
യാൾ വെച്ച കണിയിലേക്കു ആയാൾ
പണിത വഴിയിൽ കൂടി തന്നെ ഞാ
നും നടന്നു. അടുത്തു പെട്ടെന്ന് പെട്ടു
പെട്ടില്ലെന്നായപ്പോഴേക്കും ഈ കാണുന്ന
അരക്കാൽ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

* * * * *

എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഡാക്ടർ
നാണമെന്നും ദേവകിഷ്ടിയും ശിക്ഷാനിയമ
പ്രകാരം കലപാതകിയാണെന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള മുഴു
വൻശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ
മൈക്കോടതിയിൽ നിന്നു ദേവകിഷ്ടിയു
ടെ ശിക്ഷ എഴു കൊല്ലത്തെ കഠിനതയു
മാത്രമാക്കി വിധി ഭേദപ്പെടുത്തി.

ആർ. പി.

आंगलेयानां लौकिकाचारः ।

आंगलेयास्तांबूलचर्वणस्य दुराचारा-
भासयन्ति । अतस्तन्मध्यं जिगर्भिपुस्तन्न कुर्यात् ।
अथ चर्वितं तदा दन्तधावनादिकं कृत्वैव
तदधिकृतं प्रविशेत् । यथा किलाऽस्माकीनपुरा-
तनानां धूमपत्रकृतवर्तिद्वारा धूमपानमतिगर्हितं
तथाऽतिगर्हितमांगलेयानां तांबूलचर्वणमित्यव-
धेयम् ।

सदसि निषण्णो निष्कसनं निष्ठीवनं क्षु-
तिं तादृशमन्यद्वा न कुर्यात् । यदि पुनरनि-
वार्यं प्रवर्तते तदा समुत्थाय कुत्रापि कोणे साव-
धानं गतेनैव कर्तव्यम् । नूतनमन्यथापरिहास्यः सं-
पद्येत । एतन्निकटवर्तिना किलावश्यं सदापि स-
न्धार्थं किमपि मुखमार्जने वसनशकलम् ।

निषण्णो न जृम्भेत्, नापि पादौ चालयेत्,
नवातौसंवाहयेत्, न हि तावृज्जुर्कुर्यात्, न विस्ता-
रयेत्, नाप्यासनादिष्वारोपयेत् । गच्छंस्तु स-
मुन्नद्धशिरोः किञ्चिदप्यनाकुञ्चितगात्रशनैश्श-
नैरान्दोलयन् भुजयुगळीं मन्दमेव विचरेत् ।

न सभायां सहपेत्, नात्मना किमपि ज-
ल्पेत्, न वा फूत्कुर्यात् । नोच्चैर्हसेत्, अथच नि-
श्वाद्मेव विद्मसेत् । हासे च नाऽस्यं हस्तेन संवृणु-
यात् । जृम्भणे तु संवृणुयात् । न हस्ताभ्यां वा-
दयेत् । न ताभ्यां किमपि निर्दिशेत् । न श्रव-
णयोरवधानं नाटयेत् । न च मध्येजनं पुस्तकं
वृत्तान्तपत्रादिकं वा नीचेतरस्वरेणवाचयेत् ।

अचित्तानन्दर्भप्रयोगकौशल एवाश्शीलं भा-
षणादिषु प्रवदेत् । सन्दर्भोचितता परं कष्टतरा ।
न किस्रप्यात्मनाशपेत् । (“शपे तत्तथे”त्यादि-
कं न ब्रूयादित्यर्थः)

संभाषणादिष्वपरोक्षं परोक्षं वा वृत्तीयं
न नामनात्रेण निर्दिशेत् । “मिस्ट”रिति “से”
रित्यन्यद्वा यथायोग्यं पदं योजयित्वा निर्दिशेत् ।

न वा पुनराद्यवर्णमात्रेण तन्नाम निर्दिशेत् । न
“मिस्टर् जोण्”इत्यस्यस्थाने “मिस्टर् जे”इति
लेख्यवाचिकादिष्वतिकिलावधानमांगले-
याः कुर्वते । नखत्वयावदावश्यकं पदं प्रत्यय-
णं वा प्रयुज्यते ।

केषाञ्चिद्गंगानां नामापि नागूढं कथये-
न्तावदुदरवेदनानिवेदनावसरेपूदरार्थकं तन्नाम-
यं “स्टोमक्” इतिपदं प्रयुज्यन्ताम् । “अब्दोक्”
इतिपदमेव प्रयुज्यन्ताम् । भिषजं प्रति तु “स्टोमक्”
इत्यप्यविरुद्धम् । योषितां सन्निधानेष्वीदृशानि
यमे परमातिश्रद्धालुना भावितव्यम् ।

स्निग्धादिमरणवार्ता न विस्तरतो ब्रूयात्
न सदसि स्त्रियो रुजं निर्दिशेत् । न विरेकेनापि
सारादीनां नाममात्रमपि कथयेत् । गर्भप्रसवादे-
वार्ता न वदेत् । ईदृशेषु सर्वत्र मौनमेव शोभनम् ।

न हि मध्येजनं सहस्रवयोभिस्तस्थित-
नवलाजनमपांगेनेक्षेत् न तं प्रतिकिञ्चित् ब्रू-
यात् । यथासोऽवलाजनः शृणुयात् ।

प्रयाणेष्वभिमुखमागच्छतो मार्गं दत्त-
यायात् । मार्गस्थं न बलात् पातयित्वासंशय-
यायात् । देहि मे मार्गमिति सविनयमापृच्छन् न
दपसरणानन्तरमेव यायात् ।

नेर्व्याकलुषेण भवितव्यम् । स्वयमनदग-
तानात्मदोषानुपदिशति कृतज्ञतां प्रकाशयेत् । ना-
त्मानं प्रतिकस्यचिदुक्तौ प्रहेलिकतामनुमिनुयात्
न तावदांगलेयानां वाचि व्यापारे वा वक्रमर्थं क-
ल्पयेत् । तेषु कुत्रापि शंकां न कुर्यादिति संक्षेप-
लिखति लेख्यं वाचयति वा परास्मिन् वि-

ना तदनुमतिं तदसैनान्यथावा न पश्येत् । नान्य-
दीयं पुस्तकादिकमृते तदनुमतिं नामापि वाच-
येत् । असाधारणमपि कस्याचिद्वस्त्रधारणं न पौनः-
पुन्येनेक्षेत् ।

മംഗളോദയം ഫഘുന

പുസ്തകം ൩

മേടമാസം

ലക്കം ൬

മംഗളം

വിണ്ണിൽതന്നീമണികളുഖിലംവന്നുമേന്മേൽതിരക്കും
വണ്ണപ്പുറാവനഭൂവിമുദാന്നത്തമാടുന്നകോലം
മിനാൽച്ചാത്തിന്നരയിലൊളിതേടുന്നവാർകൊണ്ടലായർ
പ്പെണ്ണാൽപ്പണ്ണപ്പെരിമപരമംധാമമവൽവുതാക-

പഴയഭാഷ



സംസ്കാരം വലിച്ചു
വരേന്തോറും സകല വ
സ്തുക്കളുടേയും ആകൃതി
യ്ക്കും ഭക്തിയ്ക്കും പല
മാററങ്ങളും വന്നു കൂട
ന്നതു സാധാരണയാ
ണല്ലോ. ഭാഷാവിഷയ
ത്തിൽ ചെമ്പിട്ടുള്ളസം
സ്കരണം ഏതു വിധ
ത്തിലാണ് പരിണമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു പ
ഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ ത
ടിച്ചു നോക്കിയാൽ എടുപ്പത്തിലറിയാവുന്ന
താണ്.

ഗീർവാണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിന്നും
സംസ്കൃതത്തിന്നും ആകൃതികൊണ്ട് എത്ര
തോളം അന്തരമുണ്ടോ മലയാളഭാഷയി

ലും പഴയതിന്നും പുതിയതിന്നും ഏകദേശം
അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പ
റയാം.

‘കാരാളംകൊണ്ടണിമുലയുഗംകാത്ത
മൈപ്പട്ടന്തുമേൽ

കോരോളുളംപ്രതികൊഴുകൊഴുകൊത്ത
സീൽകുമാനാദം

കാരോടാടാനടവുകലയ്ക്കാണു

നോകണനേംജ്ഞം

കോമ്പിൽചെന്തൊളിയിലിച്ചുച്ചിവി-

ലാസോദയംഞാൻ.

ഇതിലെ കാരാളം, നടുമ്പൽ, കോരോ
കൊഴുകൊഴുകു, നടുവ്, കലയെ, കാണ
നോ, കൂറ്, ചെന്റ് ഇത്യാദി പദങ്ങൾക്ക്
കാൽതാളം, നടുവിന്മൽ, കോളുകൊണ്ടു
തന്നെ (കോത്ത വിധത്തിൽ തന്നെ), കൊ

തെ മറുവിധത്തിലുള്ളവ ഒരിക്കലും പ്രബലപ്പെട്ടു വരുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു റെയ്ഫ്സൻ സൂക്ഷ്മമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സംഘത്തിന്റെ മൂലധനം നാട്ടുകാരുടെ മര്യാദയാണ്. ധനസഹായം ഇഷ്ടിക്കുന്ന കുടിയാനാവുമ്പോൾ, തങ്ങൾ വാങ്ങിയ കടത്തെ തിരിയെ കൊടുക്കുന്നവരായിരിക്കും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പിടിപറ്റും പലിശ കൊടുത്തു കടം വാങ്ങുന്ന നെല്ല്, വിത്തു മുതലായിട്ടുള്ളതു കൃത്യമായും സമയത്തിനും തിരിയെ കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. എല്ലാ കൃഷിക്കാരനും അവനവന്റെ അടുത്ത കൂട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ 'മര്യാദക്കാരനാണ്' എന്ന നാണയത്തിന് അർഹനായിരിക്കും. ഗ്രാമനിവാസികൾക്ക് ഭരവനില്പുള്ള വിശ്വസ്തതയ്ക്ക് എത്രത്തോളം പ്രാബല്യമുണ്ടോ അത്രത്തോളമുള്ള ധനം ആയാലോട്ട രേഖാമൂലം യാതൊരു ലക്ഷ്യവും വാങ്ങാതെ ആയാൾക്കു കടം കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. പക്ഷെ ഇങ്ങിനെയുള്ള കൊടുത്തുവാങ്ങൽ ചുരുക്കമായ സംഖ്യ മാത്രമായിരിക്കാം. അന്യോന്യം പരിചയവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും മര്യാദക്കാരും ആയ ഗ്രാമനിവാസികൾ ഒന്നിച്ച് ഒരു 'ക്ലബ്ബ്' മല്ലാത്ത കമ്പനിയാക്കി ചേരുകയും അപ്രകാരം കാരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ അയൽക്കാരൻ വരുത്തുന്ന വീഴ്ചകൾക്ക് ഉത്തരവാദിയായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ അന്യോന്യമുള്ള എടുവാട് എത്രയോ പതിനടങ്ങു വളർത്തുന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു യോഗത്തിൽ ആരെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവേശം കിട്ടുന്നതല്ല. യോഗപ്രവൃത്തികളുടെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു പാത്രമായിട്ടുള്ള വരെ മന്ത്രമെ കാണിക്കാതെയായി ചേർക്കുകയുള്ളൂ. ഈ യോഗക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടി കാരോ

മെമ്പർമാരും അവരവരുടെ സകല സ്വഭാവരംഗമസമ്പത്തുകളും പണയപ്പെടുത്തുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് 'റെയിഫ്സൻ' ബാങ്കിന്റെ സമ്പ്രദായം. ഈ ബാങ്കിന്റെ സകല ബാല്യതകൾക്കും കാരോ മെമ്പർമാരുചമതലക്കാരായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അതിന്റെ അർഹാരല്ലാത്തവർ യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിപ്പാൻ കാരോരുത്തരും പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്.

ഈ ഏല്പാട്ടു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇതിലെ പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഏതാനും ചിലർ ധനകന്മാരും അനേകം പേർ ദരിദ്രന്മാരും ആയിരിക്കാം. ഇവരെല്ലാവരും ഒരു ദേശക്കാരും അന്യോന്യം ധാരാളം പരിചയമുള്ളവരും ആയിരിക്കും. ഇവരിൽ ആരെങ്കിലും പണമാവശ്യമുണ്ടെന്നും, കാരോരുത്തർ വാങ്ങിട്ടുള്ള പണം വേണ്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും മറുപടിയ്ക്കുന്നതിനും എല്ലാവരും അറിയാം. അവർ സ്ഥലത്തുള്ളവരാകയാൽ കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ള സംഖ്യയ്ക്കു വാങ്ങിട്ടുള്ള ഓപ്പിന്റെ സ്ഥിതിക്കു വല്ല മാറ്റവും സാദ്ധ്യപ്പെട്ടു എന്നിൽ എളുപ്പത്തിൽ ഒരറിവാനും വേണ്ടാത്ത വാങ്ങുകയോ കൊടുത്ത പണം തിരിയെ വാങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യാനും വേഗത്തിൽ സാധിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ഈ ബാങ്കിലേക്കുള്ള മൂലധനം ഉണ്ടാവുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് ഇനി ആലോചിക്കാം. കമ്പനി 'ക്ലബ്ബ്' മല്ലാത്തവിധത്തിലാണ് ഏല്പാട്ടു ചെയ്തെടുത്തത് എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു പ്രത്യേക സംഖ്യവരെ കടം കൊടുപ്പാൻ കാരോരുത്തരും അർഹരായിരിക്കും. ഈ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ ഒരു ധനവാൻ പണമിടുന്നു. കമ്പനിയിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള ഇതരന്മാരും തങ്ങളുടെ ചിലവു കഴിച്ച് ഉണ്ടായേ

കാവുന്ന ആദായവും കമ്പനിയിലേക്കു വേണ്ടി വ്യയം ചെയ്യുന്നു. ആപ്രകാരത്തിൽ പക്ഷെ അധികപലിശ കൊടുത്തു പണം കടം വാങ്ങേണ്ടി വന്നു എന്നും വാറം, എങ്കിലും കാലക്രമം കൊണ്ടു കമ്പനിക്കു പ്രചാരവും ധനപുഷ്ടിയും ഉണ്ടാവുന്നതോടും ആദായപലിശക്കു പണം കിട്ടുവാൻ എളുപ്പമായി എന്നു വരും. എന്നുമാത്രമല്ല എന്താനും കാലമായിട്ട് ഒരു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നടന്നുവന്നതായ ഒരു ബാങ്കിലെ കാഹളിക്കാക്കു ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ മാത്രം പലിശവകുശ്ശു കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നതിനാൽ ഈ വകയിൽ ഇവർക്കുണ്ടാവേക്കാവുന്ന ആദായം കൂടി ബാങ്കിലേക്കുതന്നെ ഏറക്കാവുന്നതായിട്ടും വരും.

ബാങ്കിന്റെ ഭരണം എല്ലാ അംഗങ്ങളും കത്താക്കമിച്ചിട്ടാണ്. ഭാരോ മെമ്പറും അവനവനുള്ള സർപ്പസ്വവും പൊതുജനോപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടി ഈ എപ്പാടി ലേക്കായി ഒഴിഞ്ഞുവെക്കുകയാൽ ഇതിന്റെ സകലവിധ നടപടികളിലും ഇവരിൽ ഭാരോരുത്തരും മനഃപൂർവ്വമായി പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്. (ഈ ബാങ്കിലെ കാഹളിക്കാരിൽ ഭാരോരുത്തരും ഈ ബാങ്കിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഉത്തരവാദികൾ പ്രമാണിയാവാതിരിക്കത്തക്കവിധം ഒരുപോലെ ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും) സാധാരണഭരണത്തിന് ഒരു കമ്മിറ്റിയുണ്ടാവും. ഇവർ കടം കിട്ടേണ്ടതിന്നായി വന്നിട്ടുള്ള അപേക്ഷകളെല്ലാം നിഷ്പക്ഷമായി പരിശോധിക്കും. പ്രയോജനമുള്ള തൊഴിലിലേക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ കടം അനുവദിക്കുകയുള്ളൂ. 'ഐ' വിത്തു വാങ്ങുവാൻ പണം കടം ചോദിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. 'ഐ'യ്ക്ക് 3 ഏകു നിലമുണ്ടെന്നും അതിന്നു 20 പാ വിത്തു വേണമെന്നും കമ്മാറിക്കാ

ക്കറിയാം. ഇതിന്നു വേണ്ടതിലധികം പണം 'ഐ'യ്ക്കു കടം കൊടുക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ കാഹളിക്കാരിൽ ആരും വേണ്ടതിലധികം പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും അത്ര സാധാരണയല്ല. അഥവാ വാങ്ങണമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള സകല കാരണവും സവിസ്താരമായി പാഞ്ഞു തന്റെ കൂട്ടുകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതാകയാൽ എടുപ്പുറം കൂടാതെ കടം വാങ്ങാതിരിക്കേണ്ടതിന് ഈ എപ്പാട് ഒരു തക്ക പ്രതിബദ്ധവും ആയിത്തീരുന്നതും, ഇപ്രകാരമുള്ള മിക്ക യോഗങ്ങളിലും മെമ്പ്രന്മാരിൽ രണ്ടാളെങ്കിലും കടക്കാരനു ജാമ്യം നില്ക്കണമെന്നാണ് നിശ്ചയം. ജാമ്യക്കാരായവർക്കു വേണ്ട കടക്കാരന്റെ സകല അവസ്ഥയും പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടവരാകയാൽ വേണ്ടതിലധികം കടം ചോദിച്ചാൽ പിന്നെയും പ്രതിബദ്ധമായിത്തീരുന്നതും, ജാമ്യക്കാർ എന്നുതന്നെയല്ല കമ്പനിയിലുള്ള മറ്റൊരാളാലും കടക്കാരൻ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയ പണം എന്തിലേക്കുവേണ്ടിയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നു നിഷ്പക്ഷമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഫലവത്തായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു വേണ്ടി പണം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ തൽക്ഷണം തിരിയെ വാങ്ങുവാൻ നടപടി നടത്തി വാങ്ങുന്നതിന്നു പുറമെ ഈ കടക്കാരനായ മെമ്പർക്കു കമ്പനിയിലുള്ള സ്ഥാനം അന്നു മുതൽ ഇല്ലാതാവുന്നതുമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ബാങ്കുകളിൽ ഒട്ടുണ്ടുന്ന പണം ഒരിക്കലും നഷ്ടം വരുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണെപ്പോ.

ഈ തരം ബാങ്കുകളിൽ ഇതരവാക്കുകളിലെന്നപോലെ അത്ര വളരെ കണക്കുകൾ വയ്ക്കാറില്ല. ഭാരവാഹികൾക്കു പ്രതിഫലമുൾപ്പെട്ട ഭാരവാഹികളാണെന്നുള്ള ഒരു ബഹുമാന മാത്രമേ പ്രതിഫലമായിട്ടു

ഴകൊഴുപ്പ് (മന്ത്രണത), നട്ടു, വളയുന്ന വിധത്തിൽ, കാണുമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം) ചെയ്ത് ഇങ്ങിനെ ധാരാപദങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽ നിന്നു സാസ്ത്രതത്ത്വലേഖന മാറുമ്പോഴുണ്ടാകുന്നതുപോലെ പഴയ ഭാഷയിൽ നിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേക്കു മാറുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു പല മറിച്ചിലും തിരിച്ചിലും വരുന്നതാണ്. പോവുത്, പോവുത്, പോവിത് എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണ് സംസ്കൃതം കൊണ്ടു 'പോവത്' ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിയെടുത്ത മാറ്റങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം അത്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽ മാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കാവുന്ന പഴയ ഭാഷയിലെ സരസങ്ങളും പ്രേംശങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിനുള്ള മുച്ഛകാരണം പഴയ ഭാഷാപ്രാകരണത്തിന്റെ ഉത്തരമുണ്ടായാൽ മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വക സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അർത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പറ്റാത്ത പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിൽ പാതിയെന്നതിനേക്കാൾ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യവ്യക്തതയെക്കുറിച്ചു കർശിതമായിത്തീർന്നു അധികം ഉപകരിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു താഴെ വിവരിച്ചും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില റിയമങ്ങളെ കാണുന്നത് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിക്കും. ഈ റിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

(1) രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ കൂട്ടുമ്പോൾ നടുവിട്ടു വകാരം വരും. ഉദാഹരണം- വാടാ + അത് = വാടായത് (അതു വാടിപ്പു) സീതയത് (2) തട്ടുബ്ബാർത്തിലും ഇടം ശബ്ദത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അ, ഇ എന്ന സ്വരങ്ങളാണ് മുന്പിലുത്തേതെങ്കിൽ വകാരമാണ് വരിക; അതിന്നു ദ്വീപവും എന്നു പറയാം. ഉദാ- അ + അഴക് = അഴവഴക്, അ + വഴക് = ഇവഴക്, ഇ + അഴക് = ഇവഴക്, ഇവഴക് (3) ഉ, ഊ, ഓ ഇവയ്ക്കു മേൽ സ്വരം വരുമ്പോൾ നിയമമേന വകാരമേ വരൂള്ളു. ഉദാ- വടു + എൻ = വടുവെൻ, കറു + അത് = കറുത്തു പട്ട്, പോവു + താ + എൻ = പോവുതോവെൻവാതോ (പോകുമോ എന്നിരിക്കെ) (4) സ്വരംപരമായാൽ സംയുക്തവും സംയുക്തവിപുതവും ലോപിക്കും. ഉദാ- പോകിൻറുത് + അല്ലെ = പോകിൻറുത്തല്ലെ (പോകുന്നിതല്ലോ) വരിക + ഇല്ല = വരിക

ഈ അടയാളം ഭാവ്യവ്യഞ്ജനത്തെ കുറിച്ചുള്ളവർ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

1 പ്രാകൃതത്തിലും മലമുള എന്ന ഭിത്തിലും മയ്യണ (മമ പുനഃ) എന്നതു പോലെയൊക്കെയും ഉച്ചാരണസൗകര്യമാണല്ലോ സമ്പ്രദായം.

2 സംയുക്തസ്വരം ഗജ, മനേ എന്നു മുതലായ അനേകം സംയുക്തവ്യഞ്ജനങ്ങളും ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. 'അ അ' എന്ന പാതിനിസ്സതംകൊണ്ടു വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3 വരിക എന്നതിൽ കകാരോത്തരമുള്ള സ്വരത്തെ സംയുക്തമായിത്തുടങ്ങി വിവരമായി അവസാനിപ്പിക്കണം- ഇതിന്നു പ്രത്യേകവിധി ഇതുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല- ഈ സംയുക്തവിവൃതം മലയാള ഭാഷയിൽത്തന്നെ ക്രിയവാചകങ്ങളിലേ പ്രാദേശം കാണാറുള്ളു.

പ്ര(ർ) 'റ, 'ട, എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേർന്ന സംയുതമാണെങ്കിൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ഭിതിപവും കൂടി വന്നേക്കാം. ഉം- ആ 'റ' + അഴകു = ആറാഴകു, നാട്ടകം (൫) വ്യഞ്ജനം പരമായാൽ സംവൃതം ലോപിക്കില്ല. ഉകാരദേശം വരാം. ഉം- അത് + നന്റ് = അത് നന്റ്, അതു നന്റ് (അതു നന്) (൬) ധ്രുവമായ ഏകാരത്തിൽ നിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവ ഇറുട്ടിയ്ക്കും. ഉം- അതിനെ + കാൺ = അതിനെക്കാൺ, അതിനെച്ചൊല്ലി, പണ്ടെപ്പോലെ മുതലായത് (൭) കിംശബ്ധയ്ക്കുമുള്ളിൽ വരുന്ന ഏകാരമുണ്ടെങ്കിൽ, ന, മ, വ ഇവയ്ക്കും ഭിതിപം വരും. ഉം- എ + ഞാൻ = എത്താൻ, എന്നതു് എമ്മാ, എപ്പുവ. പ്ര-ഉ = എത്താൻ- (പു)തരക്കു ബോധം ശബ്ദാത്മകങ്ങളായ അ, ഇ എന്നിവയായാലും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ഭിതിപം വരും. ഉം- അ + ഞാൻ = അത്താൻ, ഇത്താൻ, അക്കടം, ഇക്കലം, അച്ചില, ഇത്തല, അപ്പലി, ഇന്നരി, അമ്മല, ഇപ്പരി (ൻ) സമാസത്തിൽ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ഭിതിപം വരും. ഉം- ആനക്കട, വാഴാപ്പാടം, പീലിക്കട മുതലായത് (൧൦) അ, ആ, ഇ, ഉ എന്നീ സമാങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അഞ്ചാം അക്ഷരങ്ങളായ ഒ, ഞ, ന, മ ഇവ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരും. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുന്നതും അതാതിന്റെ അഞ്ചാമത്തെയുമാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഉം- മുള + കൊമ്പ് = മുളക്കൊമ്പ്, മാ + തോൽ = മാത്തോൽ (മാവിത്തോൽ) പുളിമ്പര, പൂക്കുഴി, പൂഞ്ചായൽ, പൂന്തേൻ, പുന്തൊഴു (൧൧) ഞകാരത്തിൽ നിന്നു പരമായ തകാരം ടകാരമാകും. ഉം- തൺ + താർ = തണ്ടാർ (തണ്ടത്താർ, വെള്ളത്തിലെ പ്ലൂവ്, താമര) മൺ + തുത = മണ്ടുത, മണ്ടിതു, കണ്ടിതു

(൧൨) ന, മ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ ഉകാരം ഞകാരമാകും. ഉം- വാൾ + നന്റ് = വാൺ നന്റ്, തോൾ + മേൽ = തോണ്ടേൽ (൧൩) ഞകാരത്തിൽ നിന്നു പരമായ നകാരം ണകാരമാകും. ഉം- കൺ + നില = കണ്ണില, മുൾ + നന്റ് = മുൺ + നന്റ് = മുണ്ണൻ (മുളുനന്ന്) പുകണ്ണ, (പുകൾ) അമിണ്ണ (അമൻ) (൧൪) ണകാരം പരമായാൽ ദീഗ്ദ്ധത്തിൽ നിന്നു പരമായ ണകാരം ലോപിക്കാം. ഉം- വാൾ + നന്റ് = വാൺ + നന്റ് = വാണ്ണൻ = വാണൻ, നീൾ + നാൾ = നീൺ + നാൾ = നീണ്ണാൾ = നീണാൾ, താൾ + ന = താണ്ണ, താണ. (൧൫) ചിലപ്പോൾ ധ്രുവത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോപിക്കാം. ഉം- അവൾ + നില = അവൺ + നില = അവണ്ണില = അവണില, പുകൾ + നന്റ് = പുകണ്ണൻ = പുകണൻ, മുൾ + നന്റ് = മുണ്ണൻ = മുണൻ (൧൬) ക, ച, ത, പ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ മകാരം അതാതിന്റെ പഞ്ചമാക്ഷരമാകും. ഉം- മരം + കൂറ് = മരക്കൂറ്, മരഞ്ചെരുത്, മരന്തകം. (൧൭) അതുതന്നെ നകാരം പരമായാൽ നകാരമാകും. ഉം- മരം + നിൻറ = മരന്നിൻറ (൧൮) ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും. ഉം- വട്ടം + കൺ = വട്ടക്കൺ, ചതുരപ്പുക, കലച്ചുക, ആയിരത്തല (൧൯) യ, ര, ല, ഴ, ള, ഇവയിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ഭിതിപം വരും. ഉം- പൊയ് + കുതിര = പൊയ്ക്കുതിര- നാർ + പട്ട് = നാപ്പട്ട്, പാലുണ്ടി, പാൾക്കൺ, മുൾക്കൊമ്പ് (൨൦) ല, ള, ണ, ന, ഴ ഇവയിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും പരമായാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉം- പാൽ + നന്റ് = പാല് നന്റ്, പാലു നന്റ്, തോൾ + നന്റ് = തോള് നന്റ്, തോളു നന്റ്, തേനു നന്റ് (൨൧) ധ്രുവത്തിൽ നിന്നു പരമായല, ഉ, 'ന, ണ ഇവ സംവൃ

ഇല്ല. കൊല്ലാവസാനത്തിൽ ആദായം വീതിച്ച ബാലൻസ്‌ഷീറ്റ് എഴുതാറില്ല. ഉണ്ടാവുന്ന ആദായം വീണ്ടും മൂലധനത്തിലേക്കുതന്നെ ചേർക്കുകയാണ്. ഇങ്ങിനെ യുള്ള മൂലധനം പൊതുവായ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

കാഹരിക്കാരെ ചേർക്കുന്നതിലുള്ള മുൻകരുതലും ശ്രദ്ധയും, കാരോരുത്തരുടെ വീഴ്ചകൾക്കും എല്ലാവരും ഉത്തരവാദികളാണെന്നുള്ള നിശ്ചയവും, കടം കൊടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന അന്വേഷണങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തിയും, കൊടുത്ത പണം എന്തിലേക്കു വേണ്ടിയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നുള്ള പരമാവധി അറിവുനുള്ള ആസക്തിയും, തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള വിബന്ധനകളും ആണ് റെയിഫ്‌സൺബാങ്കിന്റെ സൂക്ഷ്മതപങ്ങൾ. ഇതിനും പുറമെ ഭരണകാര്യം സൗജന്യമായിട്ടാണ് കിടപ്പ്. 'സ്വയം സഹായം സഹായം' എന്നാണ് ഈ യോഗത്തിന്റെ തത്വം.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവരത്തിലുള്ള നാണയസാഹായികസംഘങ്ങളാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തും നടപ്പായി വരേണ്ടത്.

ഈ ബാങ്കുകൾ കൊണ്ടു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കൃഷിക്കാർ മാത്രമല്ല രക്ഷപ്പെടുന്നത്. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ അന്യനകം ചെയ്യാൻ കൈത്തൊഴിൽക്കാരാണ്. ഇവരുടെ ധനസ്ഥിതിക്കും വലിയ അന്തരമില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഉദ്ദേശം 3000 ക.ഡംബങ്ങൾ നെയ്ത്തുവേലകൊണ്ടും, 8500 ക.ഡംബങ്ങൾ കയറുപിരി, ചകിരിപ്പണി മുതലായതുകൊണ്ടും, 200 ക.ഡംബങ്ങൾ കാട്ടുപാത്രങ്ങൾ വാത്തിട്ടും ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരെല്ലാവരും അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ നിപുണന്മാരാണ്

ഇതിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ച് ഈണ്ടിൽ നടത്തിയ പ്രദർശനം സാക്ഷ്യമാണ്. ഇവരുടെ ധനസ്ഥിതി വളരെ മേച്ചനീയമാണ്. കാരോരു കാരണങ്ങളാൽ ഇവരും കടത്തിൽ മുങ്ങിയാണ് കിടപ്പ് കൃഷിക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇവർക്കും ഒരു നയസംഘം ആവശ്യമാണ്.

റെയിഫ്‌സൺ ബാങ്കുകൾക്കുതന്നെ ഒരു പലതരത്തിലും യൂറോപ്പിൽ അനേക ബാങ്കുകൾ ഉണ്ട്. എങ്ങിനെയായാലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തേയ്ക്കു യോജിച്ചത റെയിഫ്‌സൺ ബാങ്കുതന്നെയാണ്. യൂറോപ്പു മുതലായ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടത്തിവരുന്ന എല്ലാതരം ബാങ്കുകളുടെ നടപടികളും അതിനിഷ്ഠയായി സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ സർ എഫ്- നിക്സൺ (Sir. F. Nicholson) നമ്മുടെ രാജ്യത്തെക്കുറസരിച്ച ബാങ്കു റെയിഫ്‌സൺ തന്നെയാണെന്നാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

1904-ൽ ആണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ നാണയസാഹായികസംഘത്തെപ്പറ്റിയ നിയമം നടപ്പായത്. അതിന്നു മുമ്പും ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ വളരെ സംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു ഈവക സംഘങ്ങളിലേക്കു യാതൊരുവക ധനസഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു കരുതപ്പെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞ് അതു നിത്തു ചെയ്താണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്ന് ഈവക സംഘങ്ങൾക്ക് ഒരുതരം ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുത്തുണ്ട്. അതുകൾ ഷെയറുകൾ ജപ്തിയല്ലാൻ പാടില്ലെന്നും കമ്പനികണക്കികാണുന്ന വിവരങ്ങൾ കോടതികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തി സൂചിപ്പിക്കുമെന്നും, സ്റ്റാമ്പ്‌കൾക്കാരും ഒടുക്കേണ്ടതായ ഫീ മുതലായത് ശിവാക്കിട്ടുണ്ടെന്നും, റജിസ്ട്രാഫീസ് ആ

യനികരി ഇതുകൾ വാങ്ങാൻ പാടില്ലെന്നും ഉള്ളതാണ്.

ഒരു നാണയസാഹായികസംഘം വിധിയായാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തു എപ്പോഴുണ്ടായതായാൽ കൃഷിക്കാരും കൈത്തൊഴിൽ വ്യവസായക്കാരും ആയി ഏകദേശം 80 വീതം പ്രജകളുടെ ധനസ്ഥിതിക്കു വലുതായ അന്തരം വരുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സംഘം എപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനടിയിൽ കൊണ്ടുപോയവർ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ വാസനയോ മോഹമോ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ചിലർ പുറപ്പെട്ടുവെക്കുന്ന മിശ്രാവാദങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ട് ഇവിടെ ആവശ്യമായില്ല.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു നാണയം വകയായ സംഘങ്ങൾ 'കറികൾ' ഒഴികെ വേറെ യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നാൽ 'കറി' മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഘങ്ങളെ ഒരുവിധത്തിലും അനുകരിക്കുന്നതുമില്ല. കുറികളുടെ സമ്പ്രദായം

ദായം എപ്പോഴും അറിയാമെല്ലാം. കുറികൾക്കൊണ്ട് ഒരു സമുദായത്തിന് ഒന്നിച്ചു പകരമുണ്ടാവുന്നതും കാഴ്ചയാണ്. ഒരു സാഹായികസംഘത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അത്യാവശ്യം വേണ്ടതായ രണ്ടു സംഗതികൾ, 1. ദാരിദ്ര്യം, 2. പ്രവേശിപ്പാൻ സൗകര്യമുള്ള ഫലവത്തായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ, ഇതുകൂടാണെന്നാണ് മിസ്റ്റർ പോർഫർ പറയുന്നത്. ഇതുകൾ 2-ാം നമ്മുടെ ദിക്കിൽ സുലഭമാണ്. ഇതരരാജ്യങ്ങളിലുള്ളപോലെ 'ഗ്രാമസഭകൾ' നമ്മുടെ ദിക്കുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നാണയസംഘത്തിന് ഒരു മൂലകാരണമായിത്തീരുമായിരുന്നു. എത്രവിധേനയെങ്കിലും ഗവണ്മെണ്ടും നാട്ടുകാരും കൂടി യോജിച്ചു പല പരീക്ഷകളും നടത്തി തൃപ്തികരമായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു നാണയസാഹായികസംഘം നമ്മുടെ രാജ്യത്തു എപ്പോഴും കാണാൻ ജഗദീശ്വരൻ കടക്കാക്കട്ടെ.

ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ

ദാഹനിവൃത്തി



പുരാതനകാലത്തു ലണ്ടൻനിവാസികൾക്കു വെള്ളത്തിനു ലേശം ഒട്ടിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അക്കാലത്തു ലണ്ടൻരാജ്യത്തിന് അയലായി ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നതും ഇപ്പോഴത്തെ 'ലണ്ടൻ' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഭൂലോകതലസ്ഥാനത്തിൽ

ഉൾപ്പെടുന്നതും ആയ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ജലസൗഖ്യം സുലഭമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് കാലഘട്ടത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പുരാതനഭൂപടം നോക്കിയാൽ ക്രിസ്റ്റാബ്ബ് ൧൦൦൦-ാമാണ്ടിൽ ഈ പട്ടണത്തിൽ കാരോരോ നാമധേയങ്ങളിൽ അസംഖ്യം കിണറുകളും പഴകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണാം. കാലക്രമേണ ഈ പട്ടണത്തിൽ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുകയും തന്നിമിത്തം മൻ പ്രസ്താവിച്ച ജലാശയങ്ങളിലെ വെള്ളം മാലിന്യപ്പെട്ടു

തം ചേന്നാൽ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം- കൽ + നാ
 ല് = കല്ല് നാല്, കല്ല് നാല്. വില്ല് നാ
 ൾ, പൊന്നു കണ്ടു. മുളു നാൽ (൨൨)
 ക, ച, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാ
 രവും 'നകാരവും റകാരമാകും. റകാ
 രത്തിന്നു ശേഷം അകാരവും പരം. ഉം-കൽ
 + കളും=കറക്കളും. പൊൻ + കണ്ണാടി=പൊ
 റക്കണ്ണാടി. കൽ + ചിറ=കറച്ചിറ. പൊറച്ചി
 ല കറപ്പടി. പൊറപ്പൂ (൨൩) ക, ച, ത,
 പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ 'നകാരം ലകാരമാ
 യിട്ടും വന്നെക്കാം. ഉം-പൊൻ + പൂ=പൊൽ
 പൂ. പൊൽക്കണ്ണാടി. പൊൽച്ചില (൨൪)
 ല, ന, റ, ഇവയിൽ നിന്നു തകാരമാണ് പര
 മെങ്കിൽ ആ തകാരവും ല; 'ന, റ, ഇവയും റ
 കാരമാകും. ഉം-കൽ + തളം=കർ + തളം=ക
 റളം. കോൽ + തേൻ=കോർ + തേൻ=കോ
 റോൻ. കോർ + തീതു=കോറീതു. കററാളം
 പൊൻ + താമര=പൊർ + താമര= പൊറാ
 മര. പൊൻ + താർ=പൊറാർ (൨൫) ത, ന, മ
 ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരം 'നകാരമാകും.
 ഉം-കൽ + നെരി=കന്നെറി. വിൽ + നീളം=
 വിന്നീളം. നെൽ + മുളം=നെന്മുള (൨൬) ഇ
 വയ്ക്കു പുറമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അ
 റിയേണ്ടവയായ ചില പ്രത്യേക സമാ
 സത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാര്യങ്ങ
 ളും വരുന്നതാണ്. ഉം- പുതിയ + ചു
 ത് = പുതിച്ചുത്. പുൽ + തരി = പുത്തരി.
 ചെറിയ + അമ്മ = ചിറമ്മ. കറുത്ത + കവള
 = കരിങ്കവള. കുരിമുകിൽ. മുടന്ത് + തേങ്ങ = മു
 ടന്തേങ്ങ. കുറിയ + കോൽ = കുറുക്കോൽ. നെ
 ടിയ + കമുകി = നെടുക്കമുകി, നെട്ടുകമുകി. വ
 ലിയ + മല = വന്മല. ഇരട്ട + പത്ത് = ഇരപ
 ത്. മൂൻ + അത് = മൂവാറ്. മൂൻ + കൺ =
 മുക്കൺ, മൂന്റ. പരുത്ത + പുടവ = പരുമ്പു
 ടവ. അഞ്ച് + പത്ത് = അമ്പത്. പത്തു +
 രണ്ടും = പന്തിരണ്ട്. പന്തിരണ്ട് + അടി = പ

ന്തിാടി. പത്ത് + അടി = പതിറടി. ഇ
 പത് + അടി = ഇരപതിറാടി. കൂറായ + വ
 ക്ക = കൂറുവാഴ്ക്ക. കന്നിർ + കരൽ = കറ
 കാൽ, കറുകിടാവ്. കറുവാനിയം &
 ണിനെ ഒപ്പു കൂം ചില വിശേഷങ്ങളെക്കൊ
 ലും പ്രായേണ മേൽക്കാണിച്ചു നിയമ
 ഉള്ള അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ
 യാണ് പഴയ ഭാഷയുടെ ആതുതിയുടെ
 സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കരണം നിമിത്തം വന്ന
 ചേന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതി മാറ്റത്തെപ്പറ്റിയു
 ണ് അല്പം ആലോചിച്ചാനുള്ളത്. ഭ
 ഷാശബ്ദങ്ങളെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭവം, ഭ
 ഷാന്തരസമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായിത്തരം
 റിക്കാവുന്നതാണ്. മുഴം, ഞൊടി, മുതല
 യതു ശുദ്ധത്തിന്നും തേവർ, പലക മുതല
 യതു ഭാഷാന്തരഭവത്തിന്നും കാരണം, മ
 ലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസമത്തിന്നും &
 റാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ
 രണ്ടു തരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട പദത്തിന്റെ
 പ്രകൃതി ഗുണങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്ത
 മാഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. ഭ
 ഹാമന, മഹാമല, മുതലായ ശബ്ദങ്ങ
 ലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന മാമനി
 മാമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങ
 പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലു
 ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, &
 ടങ്ങിയവയുടെ തൽഭവങ്ങളായ ആരം, ക
 ളം, ആലാലം, ഇവയും മമ്മനി, മമ്മല, പ
 ന്നിവയും തീരേ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മടവാ
 വിണ്ടലർ മുതലായതിലെ ടകാരലകാരലേ
 പംകൊണ്ടുണ്ടായ മാവാർ, വിണ്ടാർ തുട
 ങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ ക
 ണന്നുള്ളി. ഒരേ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ
 ശബ്ദങ്ങളിൽ തന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നാ
 ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ടു എന്നതിന്റെ ഭാവിവർഷ

മാനത്രപഞ്ചതായം പൂണ്ണ, പൂണ്ണ എന്ന പദങ്ങളാ പൂണ്ണ എന്ന ക്രിയാത്രപമോ കാണണമെങ്കിൽ പഴയ ഭാഷ നോക്കണം. പൂണ്ണമുൽ എന്നിപ്പോഴും പായാറുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ അർത്ഥവായ്ക്കും കാരില്ല. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യതമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രത്യേകാർത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിട്ടാണ് പുതിയ ഭാഷയിലെക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

പട്ടാങ്ങുതൻപവഴവരേപ്രതിബിംബമെന്മേലും
 ലോഭേപകന്മാളികിളന്നുകുണ്ടവാറോ
 എങ്ങേമുള്ളപട്ടമഞ്ഞളിതെൻകോപാൽ
 വെണ്ണിടകക്ഷമിനനാരണിനന്ദനാപൂർ
 'ഭാഗ്യേ'ജീവസ്സപയമിതിന
 കണ്ണാപ്രസന്നീസ്ഥിതാവ

ഇത്യാദികളിൽ ചേരുക, അല്ല എന്ന സാമാന്യതമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കിളുകൾ, അടുത്തു എന്ന് പദങ്ങൾക്ക് വിഷവിഷ്ണുമുണ്ടാകുന്നസംഭോഗവിശേഷത്തിലും അരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്ലാത്തതിലും മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു സാധാ

രണ പ്രയോഗമുള്ളൂ. ഇവയെല്ലാം പുറമേ പഴയ ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതു നിമിത്തം ഭാഷാപ്രകൃതിയിലേ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിക്കും വലിയ നഷ്ടവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കുഴലികൾ, തോകപ്പുവനൻ, കൂർത്താൻ ചാന്താർ, മുലയിണ, പകയർക്കുന്നതൻ, ചെണ്ടാർവെൻറിക്കൊടി, നവരം, വരത്ത്, പറവർ, പൂവില്ലവൻ, ഞാറുവെണ്ണ്, വല്ലീടുകിൽ, മുതലായി ഇപ്പോളില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളും പ്രയോഗരീതികളും പഴയ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിമ, കുടിമ, കാരായ്ക്ക, വെള്ളായ്ക്ക, മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും മറ്റും പഴയ ഭാഷ കാണിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നല്ലതു നോക്കിത്തിരഞ്ഞെടുത്തു പുതിയ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാറാഞ്ഞ നേർവഴിയ്ക്കു തിരിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

നാണയസാഹായികസംഹാരം



ഉദ്ദേശം 60 കൊല്ലം മുമ്പു ജർമ്മനിയിൽ റെയിഫ് സൻ എന്നൊരാൾ ആദ്യമായി എടുത്തു പെട്ടിട്ടുള്ള 'നാണയസാഹായിക സംഹാരത്തിന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ഇവിടെയും സംഹാരങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു ഇതിലേക്ക് ഏറ്റവും എടുപ്പമാ

യു വഴി. ചെറുതരം കൃഷിക്കാർക്കും കൈത്തൊഴിൽക്കാർക്കും അവസ്ഥാനുസരണം ഒരു മുലധനം സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടതെന്നതിന്നു സർക്കാർസഹായത്തെയോ ധനികന്മാരുടെ ധർമ്മതല്പരതയെയോ ആശ്രയിക്കുന്നത് അശേഷം നല്ലതല്ലെന്നാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. തൊഴിൽസംബന്ധമായി നാട്ടുകാർക്കുണ്ടാകാവുന്ന പരിചയം, ഐക്യം ഇതുകൊണ്ടു അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സ്ഥാപിക്കുന്നതായാ ഓരോ എടുപ്പാകട്ടെല്ലാ

കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ശുദ്ധജലത്തിനു ഒളിക്കു ഭവിച്ചു. കൊല്ലം ൧൨൩൩ മുതലുതന്നെ 'ടൈബോറൻ' എന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്ന ശുദ്ധജലം കൊണ്ടുവരുന്നതുടങ്ങി. ൧൩൮൦-മാണ്ടോടുകൂടി വെള്ളത്തിന്നു തല്പംപിടിയുമായി. ഇപ്രകാരമുണ്ടാവുന്ന അടികലശലിൽ ചിലപ്പോൾ മരണം കൂടി സംഭവിക്കാറുള്ളതിനാൽ ജലാശയങ്ങൾക്കരികിൽ യാതൊരു വിധമായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടിയും നാട്ടുകാർ സഞ്ചരിച്ചുപോകരുതെന്നു ലോർഡ് മേയോർ ഉത്തരവു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നാം ജൂലൈസ് ചക്രവർത്തിയുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും മറ്റു സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെള്ളവും ചുമന്നുകൊണ്ടു തെരുവുകൾ തോറും വില്ലനുള്ള നടക്കുന്ന വെള്ളക്കച്ചവടക്കാർ സുലഭമായി. പട്ടണത്തിന്റെ ഉടനീളം പ്രവഹിക്കുന്ന തെംസ് എന്ന നദിയിലെ വെള്ളം സംബന്ധിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ, തീട്ടുംവിട്ടുംബരങ്ങൾ മുതലായവ കറച്ചും മറ്റുമല്ല.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിൽ പട്ടണത്തിലേക്കു വേണ്ട വെള്ളം മുഴുവനും ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി ഉദ്ദേശം ഒമ്പതോ പത്തോ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇതുകൂടി പ്രാബല്യമോയതു സ്റ്റീവർ കമ്പനിയാണ്. ഇതിൽ കാഹരി ഒന്നു് ൧,൩൦,൦൦൦ പവറാണത്രെ! ഇപ്പോൾ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒന്നു മാറിട്ടാണ്. മുൻ പറഞ്ഞ എല്ലാ കമ്പനികളും ൪,൭൦,൦൦,൦൦൦ പവർ കൊടുത്തു ഗവണ്മെണ്ടിൽ നിന്നു വിലക്കു വാങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഏപ്പാടിനു 'മെട്രോപ്പോളിറ്റൻ വാട്ടർ ബോർഡ്' എന്നാണ് പേര്. എത്രയും ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു ശുദ്ധജലം ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഈ ഏപ്പാടി

ലെ നിശ്ചയം. ആദായത്തിന്റെ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചു നിർവ്വാഹത്തിന്നു ഏറക്കൂടിൽ ചെയ്യാറുണ്ട്. ഈ ബോർഡിൽ (൩ ഭവിയ്ക്ക്) ലണ്ടൻരാജ്യത്തുള്ള മൂവു പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നൂറു സഭാംഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവർ രാജ്യത്തു് ത്തിൽ വലിയ പഴക്കവും പാറ്റും ചെമ്പു് ടുള്ള വളരെ യോഗ്യന്മാരായിരിക്കും. നിർവ്വഹണത്തിൽ കൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ലണ്ടൻവട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു് എല്ലാവർക്കും വെള്ളം എടുപ്പത്തിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം എപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ടതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന മുൻകരുതലുകളോടുകൂടിയാണ് ഈ ബോർഡ് കാര്യം ഇരിപ്പു്. ഈ ബോർഡുകാരെ ഏപ്പാടിൽ നിന്നു മാത്രം വെള്ളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ യൂറോപ്പിലുള്ള ഇതരരാജ്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതു നോർവെ, സ്വീഡൻ ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലുള്ളതിനൊപ്പവും ആസ്ട്രിയ, സ്വീഡൻ ഈ രണ്ടിലുള്ളതിൽ ൨൦ ലക്ഷം കൂടുതലും, സ്കോട്ട്ലണ്ട്, വെയിത്സ് ഈ രണ്ടും കൂടിയുള്ളതിൽ ൧൦ ലക്ഷം കൂടുതലുമാണത്രെ! ഒരു ദിവസം ൨൨,൫൫,൦൦,൦൦,൦൦ ഗാലൻ വെള്ളം ചെലവുണ്ട്. അതായത് ആളൊന്നു് ൩൨ ഗാലൻ വെള്ളമാണ്. ഇതിന്നും പുറമെ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ ലേൺ അപ്പുവുമല്ലാത്ത തീരങ്ങളുണ്ടായാൽ അതുകളെ കെടുത്തുന്നതിന്നു പത്തോ ഇരുപതോ തീക്കെടുത്തിയത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവരുന്ന വെള്ളവും ശേഖരിച്ചിരിക്കും. ഇവിടെ ഒരു ദിവസം ഉപയോഗിക്കുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ അളവ് ൩൦ കൂടി വിവരിക്കാം. ഒരാൾ അയാളുടെ കൂടെക്കൂടെ ഇരട്ടിയിലധികം വെള്ളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ൪൪൦ അടി പൊക്കവും ൩൩൦ അടി വ്യാസവും ഉള്ളതായ

പാത്രം നിറച്ചു വെള്ളം ശേഖരിച്ചാൽ ഒരു ദിവസത്തെ ആവശ്യത്തിന്നു പക്ഷേ മതിയായേക്കാം. നീർവാരം പിരിക്കുന്നത് ൧൦൦ പാട്ടു (വെള്ളം കോരുന്നതിന്നുപയോഗിക്കുന്ന പാത്രം) ൨-൩ വീതം മാത്രമാണ്. ഇപ്രകാരം പിരിക്കുന്ന സംഖ്യകൾ ആ ബോർഡിന്റെ ചിലവു കഴിച്ചു ൧൦൦൦ ഗാലൻ വെള്ളത്തിന്മേൽ മൂന്നര മുതൽ ൩ വരെ അന്നു ആദായം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

ഇനി ഇപ്രകാരമുള്ള വെള്ളം എങ്ങിനെ ശേഖരിക്കുന്നു, എവിടെനിന്നു ശേഖരിക്കുന്നു എന്നും മാറ്റമുള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. ഉദ്ദേശം പകുതിയിലധികം മുൻപറഞ്ഞ തെംസ് എന്ന നദിയിൽനിന്നാണ്. ബാക്കി, 'ലീ' എന്ന നദിയിൽനിന്നും, ഉറവുകൾ, അരുവികൾ, കിണറുകൾ ഇതുകളിൽനിന്നും ആണ്. ഇതുകളിൽനിന്നു കഴൽമാറ്റമായും മറ്റും കൊണ്ടുവന്ന് ശേഖരിക്കുന്നതിന്നു ൩൨ ഏരികൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ഏരികളിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളം, പരിശുദ്ധജലമാക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി, ആ ആവശ്യത്തിലേക്കായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കാരോറോ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി പ്രവഹിപ്പിച്ച്, ഒടുവിൽ നിർമ്മലമായ സ്ഥിതിയിൽ പ്രജകൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതിനുള്ള ജലാശയങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കും. വീതിക്കുന്നതു യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടാണ്. ഈ യന്ത്രങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ൧,൩൪,൦൦൦ രാജ കല്ലൂരി വീതം വേണ്ടിവരും. ജലം ശുദ്ധി ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിരിച്ചിട്ടുള്ള കൗഷധങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ മാറിയിട്ടുക പതിവാണ്.

ജനസംഖ്യ വലുപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൊല്ലത്തിൽ ൭൨ നാഴിക നീളത്തിൽ വെള്ളക്കുഴലുകൾ കൂടുതലായി എടുത്തു

ണിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനം വലുതാകുമ്പോൾ പട്ടണത്തിന്റെ വിസ്താരംകൂടും. അപ്പോൾ വെള്ളക്കുഴലുകൾക്കു നീളം കൂട്ടേണ്ടിവരും. എന്തെന്നാൽ ജനങ്ങൾ എവിടെ താമസിക്കുന്നതായാലും വെള്ളം അവിടെ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല, ഭാരവാഹികളായ ബോർഡുകാക്കുണ്ട്. അതിനാൽ ഇതിലെ അധികാരികൾക്കു സദാസമയത്തു മേലിൽ വരുവാനിടയുള്ളതായ ആവശ്യങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കേണ്ടതിനുള്ള സകല മുൻകരുതലുകളും ചെയ്ത് ഉണർച്ചയോടുകൂടി തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണല്ലോ. ഭൂലോകത്തു മാത്രം യാതൊരുധികാരികൾക്കും ഇത്രയും ദീർഘലോചനക്കിടയില്ലെന്നു തീർച്ചയായും പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാട്ടർബോർഡിന്റെ എപ്പാടിൽ പണിയുന്ന കൂലിക്കാരുടെ സംഖ്യ ദിനസരി ൫൦൦൦ വീതമുണ്ടാവാം. ഈ കൂലിക്കാർ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന വേലകൾ മുഴുവനും ലണ്ടനിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ൭൦൦൦൦൦൦ പ്രജകളുടെ ഉപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടിയല്ലോ. എന്നാൽ അതു ൩൦ കൊല്ലത്തിന്നു ശേഷം ൧൯൪൧ൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതായ ൧൩൦൦൦൦൦൦ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടിവരാവുന്ന വെള്ളം സൗകര്യപ്പെടുത്തേണ്ടതിനാണത്രേ. ഇപ്രകാരം കാലാന്തരങ്ങളിൽ മേൽക്കുമേലെ വലുതാകുന്ന ചൊതുജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം നിറവേറുന്നതിന്നു ചെയ്യുന്ന പണിത്തരങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വിസ്മയകരമായ ഒരു മരാമത്തു നടക്കുന്നുണ്ട്. അത് അന്യോന്യം തൊട്ടുതൊട്ട് അനേകം ഏരികൾ ഒരു ചങ്ങലയുടെ ആകൃതിക്കനുസരിച്ചു പണിതുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഈ ഏരികളെല്ലാം പണി തീർന്നാൽ ആദ്യത്തെ ഏരിയിൽ ശേഖരിക്കുന്ന വെള്ളം അടുത്തതിലേക്കും, അതിൽനിന്നു, തൊട്ടു മറ്റൊരി

ലേക്കും ഇങ്ങിനെ കാരണനിലേക്കായി പ്രവേശിപ്പിച്ച് ഒടുവിലത്തെ ഏരിയിൽ എത്തിയാൽ അവിടെനിന്നു ജലം ശുദ്ധിയെ യേണ്ടതിനുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കും. ഇങ്ങിനെ പണിയുന്ന ഏരിയ ബലയുടെ ഒരു കണ്ണി (ഒരു ഏരി) പണിയുവാൻ ഉദ്ദേശം അഞ്ചുകാലത്തിൽ ചുരുങ്ങാതെയുള്ള കാലം വേണമത്രേ. എസ്റ്റേബ്ലിഷ് മെന്റ് ചിങ്ക്സ് ഫോർഡ് എന്ന സ്ഥലത്ത് മറ്റൊരു ഏരി പണിയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഇപ്പോൾ ൨൦൦൦ വേലക്കാർ പണിയുന്നുണ്ട്. 'ലി' നദിയിൽ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായാൽ കവിഞ്ഞൊഴിയുന്ന വെള്ളം നാനാവിധമായി പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണത്രെ ഈ ഏരി പണിയുന്നത്. ഈ ഏരിയ ൭ മയിൽ വിസ്താരമുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഏരികൾക്കു ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ ഇതിൽ മഴവെള്ളവും, ചാമ്പിയും മറ്റും നിറക്കുന്ന വെള്ളവും ഒഴികെ മറ്റുവിധത്തിലുള്ള യാതൊരു തരം വെള്ളത്തിനും പ്രവേശം കിട്ടാത്ത വിധവും, മേൽ പ്രകാരം ചെയ്തതുവെള്ളവും ഇതരമാത്രേ പ്രവഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളവും അകത്തു ചെട്ടാൽ പുറത്തേക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും സ്വതഃ പ്രവേശം കിട്ടാത്തമാതിരിയിലുമാണ് ഏരികളുടെ പണിത്തരം. ഏരിയുടെ അടിയിലും ഇപ്രകാരം തന്നെ വെള്ളം വാരിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടെയൊക്കുന്നതു സ്ഥലത്തു കിട്ടുന്ന ഒരുതരം കളിമണ്ണു കൊണ്ടാണ്. ചിങ്ക്സ് ഫോർഡിൽ പണിയുന്ന ഈ ഏരി വരുകൊല്ലത്തിൽ 'ഉപയോഗിക്കാറുമാറും. ഇതിന്റെ പണി തീർന്നാൽ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് അതുളതകരമായ ഒരു പുതിയ 'തടാകം' കൂടി ഉണ്ടായി എന്നുള്ള അഭിമാനത്തിന്നു പട്ടണവാസികൾക്കു കാരണമായി.

ഈ 'തടാകം'ത്തിനിരിപ്പിടമായിരുന്ന ഭൂമി കറുപ്പു കാലം മുമ്പു കാട്ടുകോഴി തറാവ് അനേകം തരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ ഇതുകൂടെ സങ്കേതമായിരുന്നു. പിന്നീട് ആ സ്ഥലം കൺടാക്ടർമാരുടെ യന്ത്രശാലകളിൽനിന്നും മാറ്റം ജനിച്ചു മാഞ്ഞു ലിങ്കോണ്ടു നിയപ്പെട്ട ശബ്ദകാലാർദ്ധങ്ങൾക്കുപാലമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ അതുടനെ താമര മുതലായ ജലജന്യങ്ങളാൽ നിയപ്പെട്ടതും മറ്റുമായതാൽ ഇക്കപ്പെട്ടുന്ന തിരമാലകളുടെ കോലാർദ്ധത്താൽ ഏവനും കൌതുകം തോന്നിക്കുന്നതും ആയ ഒരു തടാകമാവാനാണ് ഭാവിക്കുന്നത്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച തരത്തിലുള്ള ജലധാരണങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ച് ഒടുവിൽ ജലങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന വെള്ളത്തിൽ തീരെ മാലിന്യം ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് എങ്ങനെ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു തക്ക സ്വഭാവം പായാവുന്നതാണ്. മെട്രോപൊളിറ്റൻ വാട്ടർ ബോർഡിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ഡാക്ടർ ഹൂസ്കൻ എന്ന മഹാപുരുഷന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻകീഴിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു പൊതു നിഷ്ഠുഷായ പരിശോധനകൾ ദിനംപ്രതി കഴിച്ചതിന്നു ശേഷം മാത്രമേ വെള്ളം വിട്ടുകൊടുക്കാറുള്ളൂ. ഡാക്ടർ ഹൂസ്കനെപ്പോലെ വെള്ളത്തിന്റെ ഗുണദോഷം അറിയുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന് വേറെ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. സാധാരണ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ൧൩൦൦൦ തരത്തിലുള്ള വെള്ളങ്ങൾ ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചു പരിശോധന നടത്തുന്നുണ്ട്. ഈജിപ്ത് മുതലായ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൂടി ഈ പ്രസിദ്ധനായ ഡാക്ടർ അഭിപ്രായത്തെക്കൂടി അറിഞ്ഞു വെള്ളത്തിന്റെ ഗുണദോഷത്തെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

ത്താറുള്ള പരമാത്മം ആലോചിച്ചാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ ആയുസ്സ് ഈ മഹാപ്രളയങ്ങൾ കൈവശമാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

ഇദ്ദേഹം വെള്ളം ശുദ്ധിചെയ്യേണ്ടതിന്നു ഒരു പുതിയ വഴി കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തമുള്ള ജ്വാലയങ്ങളിലുള്ള വെള്ളം എടുത്തു മറ്റൊരിടത്തു കൊണ്ടുപോയി ശേഖരിച്ചാൽ സ്വല്പദിവസത്തിനുള്ളിൽ അതിലുള്ള സ്വലവിധ രോഗബീജങ്ങളും താനെ തന്റെ നശിച്ചുപോകുമെന്നാണ് ഇദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ വഴി.

ഒരു പുഴയിൽനിന്നു കുറെ വെള്ളം എടുത്ത് അതിൽ കൊടാനുകോടി വിഷുചികാബീജങ്ങൾ കലക്കി. രണ്ടു കഴിഞ്ഞ് ആ വെള്ളം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിൽ കലക്കിയിരുന്ന രോഗബീജങ്ങൾ മിക്കതും ചത്തുപായിരിക്കുന്നതായി കണ്ടുവത്രേ! അതിനാൽ ശേഖരിച്ചുവരുന്ന വെള്ളത്തിലുള്ള സകലവിധ ദുഷ്ടബീജങ്ങളെയും നശിപ്പിച്ചു ശുദ്ധിചെയ്യുന്ന ജോലി പ്രകൃതിക്കു പാണ്ഡിറ്റ് അതിൽ വേറെ ബീജങ്ങൾ വന്നു ചേരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജോലി പ്രജകൾക്കും വിട്ടുകൊടുക്കുവാനാണ് ഇദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇപ്പോൾ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ എത്ര പ്രദേശത്തു താമസിക്കുന്നവരും, അവർ ധാരിലവരെയുള്ള മാളികയുടെ മുകളിൽ തന്നെയുണ്ടെങ്കിലും, അവരവരുടെ അകങ്ങളിലും മറ്റും എപ്പോഴും ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള രാജാ ആണികൾ തിരിച്ചാൽ വെള്ളം സ്വലമായി പ്രവഹിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വെള്ളം ശുദ്ധമോ, അതെവിടെനിന്നു വരുന്നു, ഇതാരാണ് സാരക്കുന്ന ചെയ്യുന്നത്, ജലം പരിശുദ്ധമാവാതിരു

ന്നാൽ തദ്ദേശവാസികളായ എഴുപതു ലക്ഷത്തിൽ പുറം പ്രജകൾ എത്ര ചെയ്യും, ആണികൾ തിരിച്ചാൽ വെള്ളം വന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്, എന്നും മറ്റുള്ള സംഗതികൾ ലണ്ടൻ നിവാസികളുടെ ആലോചനക്കു വിഷയങ്ങളാകുന്നില്ല. ദേശാന്തരങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ കാലത്തുണ്ടാകുന്നതായ ഷാമം, വെള്ളത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലും ഉണ്ടാവുക എന്നുള്ള സംഗതി, അതിഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഷാമം ഇക്കാലത്തേന്നു തന്നെയല്ലാ ഭാവിക്കാലങ്ങളിൽപോലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്തിട്ടുള്ള എപ്പാടകളെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ ഇവരിൽ മിക്കവേക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

വിന്റിങ്ങ്നുള്ള തെസ്റ്റ്, ലീ, ഈ നദികളിൽനിന്നും, ഉറവുകൾ, അഗാധമായ കിണറുകൾ, അസംഖ്യങ്ങളായ ചെറുതരം അരുവികൾ, ഇതുകളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽക്കൂടി വളഞ്ഞു സഞ്ചരിച്ചു റാട്ടുപുറം പട്ടണം തുടങ്ങിയുള്ള അനേകം സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടു രണ്ടെട്ടെ ദീർഘമായ ദേശസഞ്ചാരങ്ങളെപ്പോലും കഴിച്ച് ഒടുവിൽ എല്ലാ വെള്ളവും ഒരുമിച്ചുകൂടി ഒന്നിച്ചു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതികൾ മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവനും കാണേണ്ടതിന്നു യൂറോപ്പിൽ ഇക്കു ചത്തു സ്വലമായ ഒരു 'ആകാശവിമാന'ത്തിൽ കയറി വടക്കെ അറ്റമായ ഹാഡാംരാജ്യത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ട പട്ടണങ്ങളും റാട്ടുപുറങ്ങളും എടകലൻ കിടക്കുന്നതെല്ലാം ലക്ഷിച്ചു 42½ നാഴിക ദൂരമുള്ള തെക്കെ അതിരായ 'വക്സ്ഫീൽഡ്' എന്ന സ്ഥലത്തത്തി, അവിടെനിന്നു റോറെ പടി

ഞ്ഞാട്ടു സന്ദർശി എന്ന പട്ടണം വരെ പാറു നദി നാഴിക ദൂരത്തുള്ള കിഴക്കെ അതിരായ സൌത്ത് ഫ്ലോറ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തുന്നതായാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ ദാഹനീവൃത്തിക്കുള്ള സകല ഏല്പാടുകളും കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും അസാധ്യ കഴലുകളിൽകൂടി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടു പ്രധാനമായ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്ന ഈ വെള്ളത്തിന്റെ സ്ഥിതി കാണുവാൻ അനേകായിരം നാഡികളിൽകൂടി രക്തം പ്രവഹിച്ചു പ്രധാനാഗമമായ ഹൃദയത്തിന്റെ പോഷണത്തിനുവേണ്ടി അവിടെ ചെന്നുചേർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, ൽ നാഴിക നീളവും, ൩൦ നാഴിക വീതിയും ഉള്ളതും ആയ ഒരു

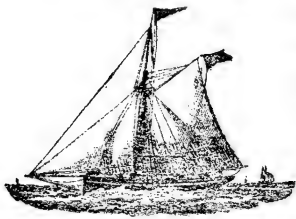
അസാധാരണ മനുഷ്യദേഹം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പതിയുന്നുവോ എന്നുകൂടി ഈ വൃന്തയാത്രയിൽ തോന്നുന്നതാണ്.

ഈ പട്ടണത്തിൽ ഒരു കൊല്ലം ചിലവിന്നു വേണ്ടതായ വെള്ളം മുഴുവൻ ഒന്നിച്ചു ഒരു ദിക്കിൽ ശേഖരിച്ചുനോക്കൂ. ഇതു ശേഖരിക്കുന്ന പാത്രത്തിന്നു ൪ ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരവും ൭൩ അടി താഴ്ചവേണം. അപ്രകാരം ശേഖരിക്കുന്നതായാൽ ആ പാത്രത്തിൽ ഭൂലോകത്തു പോഴുള്ള എല്ലാ പടക്കപ്പലുകൾക്കും ഒരു വൃ സഞ്ചരിപ്പാൻ ലേശംപോലും അർഹ കൗമുണ്ടാവുന്നതല്ലത്രേ.

(ഒരു ഇംഗ്ലീഷു മാസികയിൽനിന്നു)
ആർ. എ.

ദൈവശാസ്ത്രസംഭവം,

പാരീസ് പട്ടണത്തിൽ തന്നെ ജനങ്ങൾ പാളുവയന്ന ഒരു തെരുവിൽനിന്നു വൃത്തിപ്പെട്ട ഒരു മദ്യ ഷാപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പല നാനാവിധങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആ ഷാപ്പിൽ വളരെ മാലിന്യം കൂടിയിരുന്നു. അതിൽ മറ്റുത്തുള്ളികളും മാറും ഉണങ്ങിക്കുടിച്ച ചളി പടിഞ്ഞു തീർത്തശേഷം കിടക്കുന്നവയിൽ ഒന്നിന്നരികെ പാരീസ് കൂലിക്കാരുടെ ഉടുപ്പാടുകൂടി മൂന്നാളുകൾ ഇഴുന്നിരുന്നു. അതിജീവനവർ - ഞാൻ പറയുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലെന്നു തോന്നു



ന്നു. ഇതിൽ ഒരാൾവാക്കും കളവിലു എന്നിങ്ങനെ ഗനീമറിൽനിന്നു കിട്ടിയ അരി വാണ്. വത്തമാനങ്ങൾ അറിവാൻ ഗനീമർ വളരെ സമർത്ഥനാണ്. രണ്ടു കൊല്ലംമുമ്പെ പൊലീസ്സു കാർ ഷാപ്പിൽ ഒരു ചെറു കാതും അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ നമ്മൾ ആദ്യം വിശ്വസിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ അവൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടു. ഒല്ലാത്തുനോക്കിൻ. കൂട്ടത്തിൽ ചെറിയ ആളായ ടോപ്പിനൻ. വൃദ്ധ! ഇതു വരാൻ പാടില്ലെടോ! നീ യിത കേട്ടത ഗനീമർ പറഞ്ഞിട്ടാണെങ്കിൽ കാതും മാറിട്ടായിരിക്കും. കാതും മൊക്കെ അറിവാൻ അർഹ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെങ്കിലും ഈ വകയെല്ലാം അറിവാൻ വഴിയില്ല. കബോക്കൻ എന്തു പറയുന്നു

കൂട്ടത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയ ആദ്യ കരാറുകാരൻ—
നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. പക്ഷെ ശരിയായും ഇ
രിക്കാം. എങ്ങിനെയാണ് തീർച്ചപറയ
കു- ഒട്ടും ഇല്ലാത്തത് ആകുമ്പോൾ പാ
ഞ്ഞിട്ടെന്താണ് ആവശ്യം?

പൂവ്—ആയാർ വരുന്ന ആഴ്ചയിൽ എ
ത്തും. പക്ഷെ വേഷം മുഴുവൻ മാറിട്ടാ
യിരിക്കും. റഷ്യക്കാരുടെ തമാശ കാ
ണാൻ ആയാർക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണെ
ന്നു ഗവീമർ എനിക്കു എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഉ
പായത്തിൽ ഉത്സാഹിച്ചാൽ നമുക്ക്
എങ്ങിനെയെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചു ചേ
രുന്നതു ചെയ്യാം. തകരാറാവുന്നതു സു
ക്ഷിക്കണം. എന്തായാലും ഇതു കൂടുവാ
വാൻ തരമില്ല.

കബോക്കൻ കുറേ ഉറക്കെ—സംശയമില്ല.
വളരെ തകരാറുണ്ടായേക്കാം. തോട്ടാ
സിക്രറ്റും കള്ളനാക്കും ആയാളെ ന
ല്ലവണ്ണം പേടിക്കണം.

ജമൻകാരനായ ടോപ്പിനറർ—പതുക്കെ
പറ- ഇവിടെ നമ്മൾ മാത്രമല്ലെന്നു കേ
ൾക്കേണ്ടതാണ്.

കബോക്കൻ (പതുക്കെ)—ചൊല്ലിപ്പോ
രോ ഒരുകാരോ ആരുടേയും രക്ഷയില്ലാ
തെ ഈ അപകടസ്ഥലമായ പാരി
സ്സിൽ വന്നു നമ്മളുടെ എല്ലാരുടേയും
കണ്ണു മാച്ചുപോവാൻ ആയാർക്കു സാ
ധിക്കുമെന്നു വിചാരമുണ്ടോ?

പൂവ്—ആയാർ വേഷം മാരാൻ നല്ല മി
ടക്കുമാണ്. കാഴ്ചവേല, ഓഫീസ്, ക
റിയെടി മുതലായ തമാശകൾക്കെല്ലാം
പട്ടാളക്കാരന്റെ മാതിരിയിൽ ആയാർ
എത്താറുണ്ട്.

അവർ പിന്നെയും കറുത്തുനേരം സം
സാരിച്ച ശേഷം ഷാപ്പുകാരനായ പണം കൊ
ടുത്തു ഷാപ്പുവിട്ടു പിരിഞ്ഞുപോയി—

* * * * *

എം. ഗസ്റ്റീവ് ആഡ്വക്കേറ്റ് എന്നൊരു
ടെ വീടു സ്വന്തവേ തീരെ നിശ്ശബ്ദമാണെന്നു
കിലും അടുത്തു വരാൻ പോകുന്ന അടിയ
ന്തരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു വലിയ തിരക്കായിരി
ക്കുന്നു. റഷ്യാചക്രവർത്തിയുടെ എഴുന്നള്ള
ത്തും അവിടുത്തെ ബഹുമാനാർത്ഥം നട
ത്താൻ പോകുന്ന ആഡ്വക്കേറ്റും ഒഴികെ
മറ്റൊരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി രാവു പകലും
ആളുകളുടെ ഇടയിൽ സംസാരമില്ല.

അടിയന്തരത്തിന്നു അല്ലെങ്കിലും മ
മ്പെ ഗസ്റ്റീവ് ആഡ്വക്കേറ്റ് ഒരു വ്യവഹാരാവ
ശ്യാർത്ഥം വക്കീലിനെ കാണാൻ പോയി.
വക്കീൽ ഗസ്റ്റീവിന്റെ ഉററു സ്നേഹിതനാക
കൊണ്ടു ക്ഷണനേരം അന്ന് അത്താഴ
ത്തിന്നു ആയാർ അവിടെ താമസിച്ചു. ക
ക്ഷണത്തിന്നു ശേഷവും അവർ ചൈനം
കുടിച്ചു രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പല
തും സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അധികനേരം
ഇരുന്നു. സംസാരവിഷയത്തിലുള്ള അതി
ശ്രദ്ധകൊണ്ട് ആഡ്വക്കേറ്റ് നേരം പോയത
റിഞ്ഞില്ല. സംഗതിവശാൽ ചുമരിനേലു
ള്ള നാഴികമണി ഇടക്കൊന്നു നോക്കിയ
പ്പോൾ പന്ത്രണ്ടരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“ഓ ഓ!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്
ആഡ്വക്കേറ്റ് ബെഡറപ്പട്ടു എഴുന്നോറു. “പോ
വാൻ വൈകി. എന്റെ ഭാര്യ എന്തോ പ
രിഭ്രമിച്ചിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ വൈൻ വളരെ
വിശേഷം. എനി ഇപ്പോൾ വേണ്ട. സലാം.
ഈ രാത്രി ഇതേവരെ രസമാക്കിത്തീർത്ത
തിൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നന്ദി പറയുന്നു”
എന്നു പറഞ്ഞു.

വക്കീൽ—സലാം. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതാ
യി നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയോട് പറയണം.

വക്കീലിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നു ബെഡ
റപ്പട്ടിറങ്ങി ആഡ്വക്കേറ്റ് തന്റെ വീട്ടിലേക്കു
തിരിച്ചു. പോകുന്ന സമയത്തിലെല്ലാം സ്നേ

ഹിതനുമായി അല്പം മുമ്പ് ചയ്ക്കുന്ന സംഭാഷണത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടു വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ ഒരു തെരുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെ വഴിതെറ്റിയതായി അറിഞ്ഞില്ല.

തനിക്കു പോകേണ്ടുന്ന വഴിക്കു തന്നെ മടങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആയാൾക്കു ഒരു ഭിപ്രായം തോന്നി. കുറേ ദൂരം വലിയൊരു വീടു തീവെട്ടു കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതു ചെന്നു നോക്കിയതിന്നു ശേഷം വല്ല ചെറുവഴികളിലും കൂടി വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയ്ക്കു എത്തിച്ചേരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിചയനങ്ങൾ പാക്കുന്ന ചില അശബ്ദങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള കൂടെ കടന്നു ഗസ്റ്റീവ് തീവെട്ടിൽ എടുപ്പിന്നരികെ എത്തിച്ചേർന്നു.

കത്തിയ വീടു മുഴുവനും നോക്കിക്കണ്ട ശേഷം 'ഓഡിയററി' വഴിയായി സ്വന്തം വീട്ടിലെത്തിച്ചേരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നടന്നു. ആ തെരുവിൽ എത്തിയ ഉടനെ തന്റെ മുമ്പിലായി രണ്ടാളുകൾ ബലപ്പെട്ടു പോകുന്നതു കണ്ടു. ഒരുത്തൻ നെടിയ ഒരാളാണ്. അവൻ നിരച്ചു നില്ക്കുന്നവളെ ക്ഷായമിട്ടിട്ടുണ്ട്. മറോവൻ അല്പം ഉയരം കുറയും. കറുത്ത കപ്പായവും നീണ്ട തൊപ്പിയും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അവർ പോയി തെരുവിന്റെ തലക്കല്ലുള്ള ഒരു വീട്ടിന്റെ വാതിലിന്നു നേരെ ചെന്നതിനപ്പോൾ രണ്ടാളുകൾക്കിടയിൽ പുറത്തിറങ്ങിവന്നു. ഉടപ്പുകൾ കണ്ടാൽ അവർ ശുദ്ധ കൂലിക്കാരാണ്. അവർ നിരച്ചു കപ്പായക്കാരനുമായി എന്തൊ സ്വകാര്യം പറഞ്ഞു.

ആ സ്ഥലത്തു നിന്നു ഉടനെ ഒരു കലശലും 'സഹായിക്കണെ' എന്നുള്ള നിലവിലിയും കേട്ടു. മുന്നാൾക്കിടയിൽ കറുത്ത കപ്പായക്കാരനെ പിടിച്ചു അനങ്ങാനയക്കാതെ അകത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നു.

നോക്കിയ സമയം ആ ഏകാകിണിനോടുകൂടി കൊല്ലാൻ തുടങ്ങുകയെന്നു ഗസ്റ്റീവ് അറിഞ്ഞു. മുഖവോക്കിൽവെച്ചു ഇങ്ങിനെയാരു സങ്കടത്തിന്റേ സഹായിച്ചതായി അപ്പോൾ യാർക്കു കാൽ വന്നു. ഗസ്റ്റീവ് ആവശ്യപ്പെടുന്ന തെരുവിൽനിന്നു വാതിലിനേരെ തിരിച്ചു. കൊല്ലപ്പെടുന്ന ആരു ധൂവിന്റെ പൂർവ്വമുഖത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ആയാൾ കയ്യിലുള്ള വടിയ്ക്കു കൊണ്ടു കഴിയുംപോലെ ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉമ്മേയ്ക്കുള്ള മങ്ങിയ കല്ലിച്ചത്തിൽ ഗസ്റ്റീവിന്നു മനസ്സിലായി. തിക്തമകൾ കഴിയുന്നതെല്ലാം ആയാളുനോക്കുന്നു. ജയം കിട്ടുന്നില്ല. കൂട്ടത്തിലുള്ള കൂറൻ ആയുധക്കത്തികൊണ്ടു ഒരു വെട്ടി. ആ വെട്ടു ആയാൾക്കു നല്ലവണ്ണം കൊണ്ടില്ല. രണ്ടാമതു വെട്ടുന്നതിന്നായി ഗസ്റ്റീവ്, കയ്യിലുള്ള കണ്ടാൽ കൊണ്ടു വെട്ടുന്നവന്റെ തലക്കുടിച്ചു കൊണ്ടു. അടികൊണ്ടു നിലവിലിട്ടുകൊണ്ടു അവൻ നിലത്തു വീണു.

നിസ്സഹായിയായ ആ വിദേശിയ വിചാരിക്കാത്തതായ ഇങ്ങിനെയാരുവതു കിട്ടിയപ്പോൾ ഉടനെ തിരിഞ്ഞു റൊരു ശത്രുവിന്റെ മുഖത്തു വടിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രയോഗിച്ചു. അവൻ പ്രയോധനത്താൽ കണ്ണു കാഞ്ഞു ഒന്നു വട്ടം ററിയപ്പോഴേയ്ക്കു ഗസ്റ്റീവിന്റെ ഭേദിയും ലക്ഷ്യം കൊണ്ടു. കറുത്ത കപ്പായക്കാരൻ നാമത്തെ കള്ളനെ പിടിക്കുന്നതുവരെ രണ്ടാമത്തെവനെ ഗസ്റ്റീവ് അടിച്ചുകൊന്നിന്നു.

വെട്ടുന്ന ആ കൂറൻ ഏഴുനീറ്റാരു ആയുധക്കത്തികൊണ്ടു കറുത്ത കപ്പായക്കാരനെ ഒരു വെട്ടി. ആ വെട്ടു വിളക്കിനേ

ണ് കൊണ്ടത്. വിളക്കു മിഞ്ഞുവീണു. അവിടുമെല്ലാം ഇരുട്ടായി. അവിടെ വെച്ചു, ആളുകൾ തമ്മിൽ കാണാതെ ഒരു പോയെന്നായി, ഗസ്റ്റിംഗും ആ സാധാരണക്കാരും പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നു. ഘാതകന്മാർ അവരെ പിന്തുടന്നു. ഇവർ അവരെ എതിർക്കാൻ തുടങ്ങാതെ ക്ഷണത്തിൽ നടന്നു ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു മറഞ്ഞു. തെരുവിൽ മറ്റൊരാളാണെന്നായിപ്പോഴല്ല ചില ബീറ്റുകൾക്കുണ്ടാവാൻവരെയും കണ്ടു.

അപരിചിതനായ ആ പുരുഷൻ ഗസ്റ്റിംഗ് ആഡംബർ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വിദേശീയർ പറയുന്നവിധമുള്ള മറിയൻപ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങനേ! ഞാൻ അസംഖ്യം അസംഖ്യം നന്ദി പറയുന്നു; നിങ്ങൾ തന്നെത്താൻ ദണ്ഡിച്ചു എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു; അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു എന്റെ കാര്യം പരുങ്ങൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇതിന്നു നിങ്ങളോട് ഒരു നന്ദി കാണിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയൊന്നെന്നു ഞാനറിയുന്നില്ല.'

'ഓ, ഹോ.. ഇതൊരാശ്ചത്സമോ? ഞാൻ—ഞാൻ ഒരു വയസ്സൻ പട്ടാളക്കാരൻ. എന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ച് ഒരാളെ കലപ്പട്ടത്തുന്നതിന്നനുവദിക്കുകയോ? അതുണ്ടായില്ല. അതു നീക്കട്ടെ. നിങ്ങൾക്കു മറി എത്രണ്ടു പറീട്ടുണ്ട്? അതുതുകൊണ്ടാണ് എന്നിങ്ങു പേടി.' എന്നു പറഞ്ഞ് ആ ഡാൻ ആ വിദേശീയനെ നോക്കിയപ്പോൾ ആയാളുടെ അടിക്കുപ്പായത്തിന്മേൽ പോരുകൊണ്ടു കറുത്ത പാട്ടു കണ്ടു.

വിദേശി—ഇതൊരു വാളിച്ച മാത്രമാണ്. അതിലധികമൊന്നുമില്ല. കള്ളൻ എന്നു കരുതാൻ പറ്റാത്തപ്പോൾ കയ്യിന്നു ഒഴുക്കുന്നൊരടിയിട്ടു. അതിനാൽ അവ

ന്റെ കത്തുകൊണ്ട് എന്റെ ചുമലിൽ കുറച്ചു തോലുരണ്ടിയതേ ഉള്ളൂ.

ആഡംബർ—എന്നാലും നിങ്ങൾ ഉടനെ ഒരു ഡാക്ടറെ കാണണം. ഒരു ചെറിയ മുറിയാവാലും അതത്രേത്തോളം അപായകരമായിത്തീരമെന്നു ആക്കും നിയമിക്കാൻ വയ്യ. എന്നാൽ ഇതു എഴുപ്പത്തിൽ സാധിക്കത്തക്ക കാര്യവുമാണ്. ഇതിന്റെ അങ്ങേതെരുവിൽ ഒരു ഡാക്ടർണ്ട്. നിങ്ങളെ ഞാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവാം.

വിദേശി—അതിന്നു ലേശവും ആവശ്യമില്ലെന്നു എന്നിങ്ങു തീർച്ചയുണ്ട്. തേച്ചു കുഴിക്കാൻ കുറച്ചു വെള്ളവും അല്പം ഗ്ലാസ്സർ ശീലയും ഒരു ഗ്ലാസ്സു നല്ല ബ്രാണ്ടിയും കിട്ടിയാൽ എന്റെ കാര്യമെല്ലാം നേരെയാക്കി. എനി ഇതിലെ ആദ്യം വരുന്നവണ്ടി പിടിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ഹോട്ടലിലേക്കു പോകയാണ്.

ആഡംബർ—എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ. ഇവിടെ അടുത്ത് ഒരു വണ്ടി ക്ലേട്ടയുണ്ട്. നമുക്കു അങ്ങോട്ടു പോവാം.

ആ ഇരുണ്ട തെരുവിൽ നിന്നു ഗസ്റ്റിംഗ് ആഡംബർ ആ മനുഷ്യനെ വെളിച്ചം നല്കവണ്ണമുള്ള ഒരു വഴിക്കു കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോഴാണ് ആഡംബർ മറ്റൊരു നല്ലവണ്ണം കണ്ടത്. ആ മനുഷ്യൻ സാധാരണക്കാരന്റെ ഉയരത്തിൽ നിന്നു അല്പം എങ്കിലും ഉയർന്നു മിന്നുന്ന തലമുടിയും കറുത്ത കണ്ണുകളുമുള്ളവനാണ്. രാത്രി സമയത്തെ ജ്ഞേയവേണ്ടുന്ന ഉടുപ്പാണ് ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്നത്തെ കലഹം നിമിത്തം അല്പം മാപ്പിൽ തട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉടുപ്പുകൾക്കു നിറമുണ്ട്. വിവരങ്ങളറിഞ്ഞുണ്ടതിലേക്കു ആഡംബർ ഉൽക്കണ്ഠ കലശലാകയാൽ ഓരോ മോട്ടോർ തുടങ്ങി. ആയാൾക്കു ആഡംബർ

ചോദ്യങ്ങളിൽ തൃപ്തിയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“പാർസിപ്പിച്ചുള്ള കുന്നന്മാരുടെ ചണ്ടിത്തെയവിൽ സാമാന്യം ദേവപ്പെട്ട ഒരു കള്ള രാത്രിയിൽ അസമയത്തു പോക്കുരിക്കളൊരുമിച്ചു കാണാൻ ഇടവന്നതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു ആശ്ചര്യമുണ്ടായേക്കാം. ഇതിലെല്ലാ കാരണമെന്തെന്നാൽ, ഞാൻ നാടകം കഴിഞ്ഞിട്ടു ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു നടന്നു പൊയ്ക്കുളയാമെന്നു വെച്ച്, ഇറങ്ങി. വഴി പിഴച്ചു. വഴിയിലൊരുവനോടു ‘ഡ്യൂലോവർ’ ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു വഴി ചോദിച്ചു. അവൻ വഴി പറഞ്ഞുതരുമ്പോഴെല്ലാം അതു കേട്ടുകൊണ്ടു നിരച്ചു കൂപ്പായമിട്ട ആ കള്ളൻ അടുത്തെത്തി. എന്നു ഹോട്ടലിൽ കൊണ്ടാക്കാമെന്നോറു. ആ വിദ്വാന്റെ ചെലുകികം കണ്ടപ്പോൾ ഞാനതു സമ്മതിച്ചു. അവനൊരുമിച്ചു കുറെ നാഴികനേരം നടന്നു ആദ്യേ കൂടുതലായിലെത്തിയപ്പോഴെല്ലാ മറ്റു രണ്ടു പേരെയും കണ്ടെത്തി. അതിലൊരുത്തൻ എന്നോടു ‘വിളക്കൊന്നു കത്തിയല്ലോ’ എന്നു പറഞ്ഞു. തീപ്പെട്ടിയെടുക്കാനായി ഞാൻ പോക്കറിൽ കയ്യിട്ടപ്പോഴെല്ലാം മൃന്നപേരും കൂടി എന്നെ പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞു. ശേഷമെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു വിവരമുണ്ടല്ലോ. തല്പോലം നിങ്ങളുടെ ഉചിതസഹായമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വെങ്കിൽ എന്റെ കാര്യം തകരാറാവുമായിരുന്നു.”

ആഡാൻ—എനിക്ക് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു.

അവരാരായിരിയ്ക്കും? കച്ചവടക്കാരാണെന്നു തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ ഈ പാർസിപ്പിലെ തെരുവുകളിൽ മനുഷ്യർക്കു ജീവനെ നേരേ സൂക്ഷിപ്പാൻ പ്രയാസമായി വരുന്നുവല്ലോ. പോരാത്തതന്നെ. നമ്മുടെ പോലീസിന്നു എന്തു പിണഞ്ഞുവെന്നു ആലോചിച്ചിട്ടും എനിക്ക്

യുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ചില സംഭവങ്ങളെ എല്ലാ ദിവസവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു.

വിദേശീയൻ—അവിടെ ഒരു വണ്ടി കാണുന്നുണ്ട്. എന്റെ പേരെഴുതിയ കാർഡ്. താ- നിങ്ങൾ എനിക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരം നിമിത്തം ഇവിടംവിട്ടു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഒരിയ്ക്കൽ കൂടി നന്ദി പറയാനായി നിങ്ങളെ കാണുന്നതു സന്തോഷമാണ്.

ആഡാൻ കാർഡു വാങ്ങി. തന്റെ കാർഡ് അങ്ങോട്ടും കൊടുത്തു. അവരിലിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ ഉടനെ വണ്ടിയിൽ കേറി ഒറ്റത്തു മറകയും ചെയ്തു. ആഡാൻ തനിക്ക് കിട്ടിയ കാർഡു വായിച്ചു. അതിൽ ‘ലോർഡ് ജെയിംസ് പാഡിങ്ടൻ’ എന്നായിരുന്നു.

“ആശ്ചര്യം! ഇതെന്തു!” എന്നു ആയാൾ ഉച്ചരിച്ചു. ആഡാൻ പ്രജാഭരണ (Republie) ത്തിൽ സ്ഥിരാഭിപ്രായക്കാരനായാൽ പ്രഭുക്കന്മാരെയും മറ്റുമുള്ള ഏതുമാനം കാര്യമെങ്കിലും വിദേശീയനായ ഈ പ്രഭുവിന്റെ മേൽ നിന്ദതോന്നിയില്ല.

ആയാൾ വീട്ടിലെത്തി. ഭാര്യ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളോടു അന്നത്തെ കഥകളെല്ലാം വെളിച്ചം. തന്റെ പ്രണയിയൻ അന്യരാജ്യക്കാരനായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ ജീവരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി അചാര്യം അനുഭവിക്കുന്നതു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തതിനേൽ അവൾ ഒട്ടും അലൗകികം പറഞ്ഞില്ല. അവൾ ഭർത്താവിന്നു പുതിയ ബ്രണ്ടിയും വെള്ളവും കൊടുത്തു ക്ഷണത്തിൽ കിടക്കാൻ നിബ്ബന്ധിച്ചു.

പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ ഗസ്റ്റീവ് ആഡാൻ ജെയിംസ് പ്രഭുവിനെ അന്വേഷിപ്പാനായി ഡ്യൂലോവർ ഹോട്ടലിലേക്കു

ചെന്നൈ. ജെയിംസ് പ്രഭു ആയാളെ സ്വന്തം മുറികളിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. പാഡ്ലിങ്ങ്സ് പ്രഭുവിനെ തനിച്ചൊരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ മോടിയിലാണ് ആഡാൻ കണ്ടത്. തലനാളത്തെ മുറി നിമിത്തം തലക്കരികെ പ്ലാസ്റ്റർ ശീലകൊണ്ടൊരു കെട്ടു വിശേഷവിധിയായുണ്ടു. വേറൊരു മുറികൂടിയുള്ളത് ആദ്യം വിചാരിച്ചതുപോലെ തന്നെ സാരമില്ലാത്തതാണെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പിന്നെ അല്പനരം സംസാരിച്ചതിനുശേഷം 'ഞാനെന്തുവേണമെന്നു ജെയിംസ് ചോദിച്ചതിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പക്ഷം അന്നുരാത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണം തന്റെ വീട്ടിലാക്കേണമെന്ന് ആഡാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ജെയിംസ് ആ ക്ഷണത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ആഡാൻ യാത്ര പാഞ്ഞിറങ്ങി.

ആര മനിക്കു ജെയിംസ് പാഡിംഗ്സ് പ്രഭു ആഡാന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ആ വീട്ടുകാരെല്ലാം വലിയൊരു സ്നേഹിതന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ജെയിംസിനു വളരെ സന്തോഷമായി. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സംസാരത്തിൽ നിന്നു അദ്ദേഹം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എല്ലാ തരക്കാരുടെയും സ്വഭാവം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ആകപ്പാടെ ഒരു മഹാനാണെന്നും മാറ്റം ആഡാനും കല്യാണക്കാക്കും തോന്നി. ആരും നിയമത്തെ ലംഘിക്കരുതെന്നും അവനചെന്നപ്പാറി ആകും മുഷിയാനിടവരുത്തരുതെന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു അഭിപ്രായമെന്നും ഇവർ മനസ്സിലാക്കി. ആഡാന്റെ ഭാര്യ 'ജോസേപ്പിൻ' അതിഥിയായ ആ ആശ്ചര്യപുരുഷന്റെ നേരെ അത്യന്തം തൃപ്തിപ്പെട്ടു. പുരുഷന്മാരുടെ യോഗ്യതകളെപ്പാറി അവളുടെ അമ്മ അവൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടു

ത്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു പ്രഭുവിനു യോഗ്യതയേറിയ ഒരു സ്ഥാനവലിപ്പം വലിയൊരു രാജധാനി, അനവധി പണം, ഇതെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു അവൾക്കു റിവുണ്ട്. അതിനാൽ ബുദ്ധിയുള്ള അവൾക്കു അദ്ദേഹത്തെപ്പാറി നിന്ദതോന്നാൻ അവകാശമുള്ളതാണോ?

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുതുടങ്ങി. ആദ്യത്തിൽ ജെയിംസ് പ്രഭു വളരെ ഉന്മേഷത്തിൽ സംസാരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഏതു വിഷയത്തെപ്പാറി പറയുന്നതായാലും അതു വളരെ വിസ്തരിച്ചു വേണ്ടിവരുന്നതാകയാൽ ക്രമേണ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിലായിത്തുടങ്ങി. അക്കാലത്ത് അവിടങ്ങളിൽ പ്രമാദമായി സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രാചക്രവർത്തിയുടെ ആഗമനമായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയം. രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു പഴിതെങ്കിലും വിട്ടുകുളവാൻ തരമായിരുന്നില്ല.

ആഡാനും ഭാര്യക്കും രാഷ്ട്രാചക്രവർത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരം വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ നിന്നു അറിവുള്ളതിന്നു പുറമെ എത്രയൊ അധികം സംഗതികളെ ജെയിംസ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ജെയിംസ് പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ താൻ സാറിനെ (രാഷ്ട്രാചക്രവർത്തിയെ) നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും തനിക്കു അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു സമ്മാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ആഡാനും ഭാര്യക്കും വളരെ ബഹുമാനം തോന്നി. അതിനേൽ ആ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചില്ല. ആഡാനും ഭാര്യയും ജമ്നൻകാരെപ്പാറി ചിത്ത പാകയാണ് ആദ്യം മുതൽക്കു ചെയ്തിരുന്നത്.

ആഡാൻ — ഹ! പ്രഞ്ചുകരുടെ ജനസ്സേ ഹവ്വ കോമളസ്വഭാവവും ദുഷ്ടരായ ജമ്നൻകാരുടെ ക്രൂരതയും തമ്മിൽ എ

ങ്ങിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തു. അവർ കാട്ടുകോഴിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കേയിസരെ (ചക്രവത്തിയെ) പുററി വെണ്ണിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതു പ്രബുദ്ധകാരണം ദോഷവും വന്നു തല തായിക്കുന്നതാണ്. ആധാരം ഭാര്യ— അതെ. തല തരികാം. സംശയമില്ല.

ആധാരം— അത്രമാത്രമോ? ഭരണവിഷയത്തിൽ കേയിസറിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള കാപട്യമലോചിച്ചാൽ പ്രാൻസിൽ അടുത്ത ദിവസം നടക്കാൻ പോകുന്ന അടിയന്തരത്തിനേലുള്ള അതൃപ്തിയെക്കുറിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രബുദ്ധകാരണം.

ആധാരം ഈ നേരംപോക്കു കേട്ടപ്പോൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്കായിട്ടു മറ്റൊരാളും വല്ലാതെ ചിരിച്ചു.

ജെയിംസ്— (അല്ലാതെ വെട്ടാതെ) നിങ്ങൾ ജർമ്മൻകാരെയും ചക്രവത്തിയെയും ഇത്ര കണ്ട് അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്നതെന്താണ്?

ആധാരം— ജർമ്മൻകാർ പെട്ടെന്ന് കള്ളന്മാർ. 1890-നും ശേഷമുള്ള ഏതൊരു പ്രബുദ്ധകാരണവും ജർമ്മൻകാർ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുക; അവരുടെ ചക്രവത്തി ഒരു നോസ്സറും കള്ളനാണ്. നാട്ടുകാർ ചെയ്യുന്ന തെറ്റൊല്ലാം ആയാൾക്കൊക്കെത്തീർക്കുന്നു. പക്ഷെ തെറ്റൊല്ലാം ആയാളുടെ വക്കൽ തന്നെയാണ്. ആകട്ടെ ഒരു വക്കൽ തന്നെ.

ജെയിംസ് പ്രഭു— പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം നിങ്ങൾ പറയുന്നവരെക്കാൾ ദോഷവാന്മാർ. വളരെ രാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഭരിക്കാനുണ്ടെന്നും പ്രജകൾ മിക്കതും രാജഭക്തന്മാരാണെന്നും മതസ്സർഗ്ഗവും അരാജകകക്ഷിയിലും ചെയ്തവരും ആധികാരികളായവരും അദ്ദേഹം നന്നായ്

ദ്ദേഹം നന്നായ് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരുമുള്ള കഥ നിങ്ങൾ തീരെ മറന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രജാവത്സലനാണ്. പ്രജകളെ നേരെ നടുത്താൻ പല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തവനുണ്ട്. പക്ഷെ അവരിൽ ചിലർക്കുള്ള തല്ലാലമാറാങ്ങൾ നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം മുഴുവനും നഷ്ടമാകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ.

ആധാരം— അയാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിലും മറ്റും ഇങ്ങിനെയാണെന്ന് നന്നായാണ് വിവരിക്കുന്നത്. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ തന്നെ ആയാളുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ദൈവശക്തിയുള്ള ഒരാളാണെന്നുള്ള നാട്ടും, ഇതു കർത്താക്കുന്നിനും സമാധാനമില്ല, എന്നും കാർമ്മികത്വക്കാരായ ആളുടെ കലാപകാലത്തു എപ്പോഴും വെളിച്ചത്തായിട്ടുണ്ട്.

ജെയിംസ്— ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടറിയാനുള്ളൊരു കാര്യം നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമാക്കാൻ ഏതായാലും എനിക്കു കഴിയും. അദ്ദേഹം നന്നായിട്ടുള്ള ഒരാളാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരാൾ ഒരു വകാരം ചെയ്താൽ അതദ്ദേഹം മറക്കില്ല.

ജർമ്മൻ ചക്രവത്തിയെപ്പറ്റി പിന്നെയും ചില പ്രബുദ്ധങ്ങളെ എടുത്തപ്പോൾ താൻ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എനിയൊന്നും പറയാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ലെന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഉറപ്പുപറയുകയാൽ ആ വിഷയത്തെ നിർത്തേണ്ടി വന്നു.

സംഭാഷണം പിന്നെ ദൈവവ്യവസ്ഥയ്ക്കനുസരിച്ചു തിരിഞ്ഞു. ജെയിംസിനു മറ്റു കാര്യങ്ങളെപ്പോലെ അതിലും ധ്വജം അറിവുണ്ട്. പരസ്പരം ദൈവവ്യവസ്ഥയുടെ ഇടയിൽ അടുത്തകാലം നടന്നതായി ചില സൂചനകൾ വരികയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹം വിചാരമായി പ്രസംഗിക്കുന്ന ദോഷങ്ങളെ കാ

ണിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഏഴ് രാജ്യ ഭരണാത്തപ്പാരി വളരെ പ്രസംഗിച്ചു. ആ രാജ്യത്തിൽ ഭരണാധികൃതന്മാർ നാട്ടുകാരിൽ ചെയ്യുന്ന അനൗസാണം, മയ്യാട് നട്ടത്തൽ, തീവണ്ടിമാറ്റത്തിന്റെ വലുത, ഇവയെല്ലാം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തെയും എടുത്തു ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പൊതുവിൽ ഉപയോഗമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടുന്നതു എത്ര വിധത്തിലാണെന്നും അദ്ദേഹം ഗണ്യവിനോദ വിവരിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം ജോസേഫിൻ (ആഡാന്റെ ഭാര്യ) വിശേഷമായി കണ്ട മൃഗ പാട്ടുകൾ പാടി. അവയിൽ സംഗതികൾക്കും മറ്റും ചില ദിക്കിൽ അല്ലാട്ടും മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതായി ജെയിംസ് യുക്തിസമിതം സ്ഥാപിച്ചു.

എല്ലാംകൂടി ആഡാനും കഡുംബങ്ങൾക്കും പ്രഭുവിനെപ്പറ്റി വളരെ ബഹുമാനം തോന്നി. അദ്ദേഹത്തന്നെ അറിയും മയ്യാടും അസാമാന്യമായുള്ളതിന്നു പുറമെ ജനങ്ങളുമായി അധികം ഇണക്കമുള്ളൊരാണെന്നു കൂടി അവർക്കു തോന്നി. അവരുടെ അതിഥി പത്തു മണിക്കുശേഷം യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

ജെയിംസ് പ്രഭു ആഡാന്റെ കൈ പിടിച്ചു മാറോട്ടു ചേർത്തിട്ടു. “മിസ്റ്റർ ആഡാൻ! ബുദ്ധ്വകൊണ്ടു വിചാരിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്തതായ വലിയൊരുപകാരമാണു നിങ്ങൾ എന്നിങ്ങു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. ഇതു ഞാൻ ഒരു കാലത്തും മറക്കുന്നതല്ല.

നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇതിന്റെ വലുപ്പം അത്ര അറിവാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ വെട്ടുപ്പായി അറിയുന്നു. ഞാൻ എനി പാർസിയിലെ ഒരു വരുമെന്നോ വരുന്നതായതെന്നു എത്രകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണെന്നോ

ഉറക്കാൻ താമില്ലാത്തതിനാൽ വളരെ ഭയമുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഥ ഒരു കാലത്തും മറക്കുന്നതല്ല.”

ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞതറിന്നു ശേഷം ആ മാന്യദേഹം യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

* * * * *

മുൻ വിവരിച്ച സംഭവത്തിന്നു ശേഷം കറച്ച ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഡച്ചാചക്രവർത്തിയുടെ ആഗമനോത്സവം നിമിത്തമുള്ള തിരക്കു കലശലായിത്തുടങ്ങി. അതൊരു വിധം ശമിച്ചപ്പോഴുണ്ടു അടുത്തകാലം പാർസിയിൽ നടന്ന ആഡംബരത്തിന്നു ജമ്മൻ ചക്രവർത്തി വന്നിരുന്നുവെന്നും പാർസിയിലുള്ള പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം എത്തിട്ടുണ്ടെന്നും സംസാരമായിത്തീർന്നു. ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അതിന്നു എതിരായി പാഞ്ഞിരുന്നു. നമുക്കു ഗണ്യവീർ ആഡാൻ ഇതുകേട്ടപ്പോൾ വളരെ പരിമന്ദിച്ചു.

ചില സ്നേഹിതന്മാർ കൂടിയ ദിക്കിൽ നിന്നു ആഡാൻ പറഞ്ഞു. “കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും ആയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം എന്നാൽ ഞാൻ കൈകൊടുത്തിരുന്നവരിൽ വിട്ടുപോയില്ലായിരുന്നു. എന്നു എന്നിങ്ങു തീച്ചുപായാം.”

ജനശ്രുതി വാസ്തവമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ആഡാന്റെ ദൈവവും പറയലിന്നു അടിസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അധികദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആഡാൻ ഒരു ചു നേരം കടലാസ്സു വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാണാൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് ട്രഷ്യർ കാർഡ് കൊടുത്തു. കാർഡിൽ കാണുന്നതു പാർസിയിലുള്ള ജമ്മൻപ്രതിനിധിയുടെ പേരായിരുന്നു.

“ഇതെന്തു; ജമ്മൻ കള്ളന്മാർക്കു എന്നു കണ്ടിട്ടെന്തു വേണം? ഏതായാലും

മാഗളോദയം ഫാപുന

പുസ്തകം ൩

ഏടവമാസം

ലക്കം ൭

മാഗളം

മീനാമപനിനരസിംഹമിവണ്ണമല്ലാം
നാനാതരംവടിവുപൂണ്ടുപിറന്നദൈവം
ഭീനധരാമനുദിനംപരിപാലയന്ന
മാനായർന്നിതൊഴുതീശപരമാത്രയാമ.

മലയാളനിഘണ്ടു



ണ്” എന്നുള്ളതു വല്ലതുവെച്ചുണ്ടായ കഴിഞ്ഞ ഭാഷാപോഷിണിസഭയിലെ ഒരു നിശ്ചയമാകുന്നു. മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഈ നിശ്ചയംകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേറൊരു വിധത്തിലുള്ള ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ സ

മ്പാദനമാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയ്ക്ക് അതിലേറെ ആവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നത്. ഒരു തൽക്കാലം അനാവശ്യമാകുന്നുവെന്നും മറേത് അത്യാവശ്യമാകുന്നുവെന്നും ഉള്ള രണ്ടു സംഗതികളെപ്പറ്റി കാരണത്തോടുകൂടി നിരൂപിയ്ക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ഭാവിയ്ക്കുന്നത്.

ചേംബേഴ്സ് റെവൻറിയത് സെഞ്ചറി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി എന്ന ഗ്രന്ഥം വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു നിഘണ്ടുവാണെന്നതിന്നു യാതൊരു വാദവുമില്ല. പക്ഷെ അതിനെ മേണ്ടുപോലെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത മലയാളികൾക്കു കരാ കാലത്തെയ്ക്കുണ്ടാകുമോ എന്നാണ്

സംശയിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ സംസ്കൃത ഭാഷയിലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള വേറെ ഭാഷകളിലെ ഇല്ലാത്തവയായ അനേകം നവീന ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ആ നിഘണ്ടുപിൽ കാണുന്നതാണ്. ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനം കൂടാതെ എങ്ങിനെയാണ് തത്സംബന്ധമായിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു തക്കതായ മലയാളപദങ്ങളെ തർജ്ജമക്കാരൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്? എങ്ങിനെയാണ് അർദ്ധയുടെ അർത്ഥം ശരിയായി വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നത്? മേൽപറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനു സഭ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാനാരിൽ പലരും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ വിദഗ്ദ്ധരും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർതന്നെയാണ്. പക്ഷെ അവർ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത ശാസ്ത്രങ്ങളേയും മറ്റു വിഷയങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച് അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ അതിൽ കാണുന്നതാകുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടവരെന്നുമാരില്ല. എന്തെന്നാൽ പദങ്ങളുടെ പ്രാധാരം പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞവിധമുള്ള ശാസ്ത്രീയശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതയും അപ്രകാരമുള്ള ജ്ഞാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അസംഖ്യം വലിയ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയും, മലയാളിസമുദായത്തിന് അനവധി കാലത്തെക്കൂണ്ടാകുന്നതല്ല. അപ്പോൾ ആ അവസ്ഥ സിദ്ധിക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആ വക ശബ്ദങ്ങളെ മാത്രം റിക്കാർട്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പ്രയോജനം. പിന്നെ, നമുക്ക് ഒരുവിധത്തിലും ഒരിക്കലും ഉപയോഗമായിത്തീരത്തക്ക ആചാരവിഷയമായും മറ്റുമുള്ള അസംഖ്യപദങ്ങളേയും ഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ടതാ

യി വരും. അതുകൊണ്ടും വലിയ പ്രയോജനം കണ്ടെന്നില്ല. അതിനും പുറമെ, മേൽപറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി മേലിലും നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. വേണ്ടി വരുന്നതായാൽ അതിനെ ഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ട ഭാരം നമ്മുടെ ഇനിയത്തെ തലമുറക്കാരായി നീട്ടിവെച്ചാൽ അതുകൊണ്ട് ഒരു വൈഷമ്യവും വരുവാനില്ല. ഭാഷാഭിപ്രായക്കായിക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ നാം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ വേറെ അനവധിയുണ്ടുതാനും. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ നാനാവിധമായി കിടക്കുന്നതും കാലം വൈകുന്നോറും നശിച്ചുപോകുന്നതുമായ നമ്മുടെ ഭാഷയിലുള്ള സ്വത്തിനെ നിലനിർത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നതാണ് നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ചുമതല.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ യോഗക്കേമവിചാരമാണ് എന്നു സിദ്ധമാകുന്നുണ്ട്. യോഗമെന്നത് അപ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിന്റെ പ്രാപ്തമാകുന്നു; ക്ഷേമമെന്നതു സ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതിന്റെ പരിപാലനം. യോഗക്ഷേമമെന്ന സമസ്തപദത്തിൽ യോഗശബ്ദമാണ് മുന്പട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതിന്റെ പരിപാലനത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വേണം അപ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിന്റെ ലാഭത്തെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ എന്നുള്ളത് എല്ലാവർക്കും അനുഭവംകൊണ്ടു സിദ്ധമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാകുന്നു. നോട്ടക്കുറവുനിമിത്തം പല്ലുപിടിച്ചുകാടായികിടക്കുന്ന ഒരു തോട്ടത്തെ വേണ്ടുവരുത്തി വേണ്ടപോലെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിനു മുമ്പായി പുതിയതായ ഒരു തോട്ടത്തെ സമ്പാദിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം എന്നു നല്ല കൃഷിക്കാരാർക്കും

പ്രായപ്പെട്ടമനു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ കാഴ്ചയിലും സൂത്ര യോജിക്കുന്നതായ ഈ നിയമത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പെരുമ്പുഴ മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെയുള്ള മലയാളരാജ്യത്തിൽ പല പ്രദേശങ്ങളിലായി പലവിധം തൊഴിലുകളെ ചെയ്തുകൊണ്ടു പലവിധം ആചാരങ്ങളെ അനുസരിച്ചും വാസം ചെയ്യുവരുന്ന മലയാളികളായ നാനാജാതിക്കാരും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സകല ശബ്ദങ്ങളേയും, പിന്നെ പ്രയോഗശൈലിയിലും നിമിത്തം ജിണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നതായ ശബ്ദങ്ങളേയും, അവയ്ക്കും പുറമെ, ഇപ്പോൾ നഷ്ടപ്രായങ്ങളും എങ്കിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരും അവിദഗ്ദ്ധന്മാരുമായ എല്ലാ മലയാളികളുടേയും കേന്ദ്രാഭിമുഖ്യമുള്ള പ്രയത്നംകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്നതായ മലയാളശബ്ദങ്ങളേയും, ശേഖരിച്ചു കൂട്ടിപ്പട്ടത്തിൽ റിക്കാർട്ടാക്കി വെക്കേണ്ട കാഴ്ചയിലാണ് നാം കണക്കാക്കേണ്ടത്. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം ഗൗരവമുള്ളതാണെന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ കൊണ്ടു വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാം.

ദേവാലയം എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു പൊതുപദങ്ങൾക്ക് ഈശ്വരഭജനത്തിനായി പണിയെടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം എന്നാണ് സാധാരണയായിട്ടുള്ളർത്ഥം. അപ്പോൾ ആ ശബ്ദംകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കളുടെ ക്ഷേത്രമെന്നും, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പള്ളിയെന്നും, മുസ്ലിംകൾക്കു പള്ളിയെന്നും, ജൂതർക്കു ഹിന്ദുക്കൾക്കു മറ്റും കാലംകൊണ്ട് അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം സാമാന്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവാലയശബ്ദത്തിൽ വെട്ടു തടപേക്കുയാ വിശേഷാൽ മറ്റു സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ക്ഷേത്രം എന്ന

ശബ്ദത്തെ മാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു തദർത്ഥം ജ്ഞാനത്തോടു കൂടി വേറെ എന്തെല്ലാം പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സാമ്യജ്ഞാനമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നും തത്തുല്യരൂപമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാം ശബ്ദങ്ങളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നും സംക്ഷേപമായിട്ടു നിരൂപിക്കുകയെന്നു പ്രധാനമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്ന് കണക്കാക്കി ഒരു മതിൽക്കെട്ടും നാലുഭാഗത്തെയും ഓരോ ഭാഗത്തെയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. മതിൽക്കെട്ടിനകത്തു നാലുഭാഗത്തും വിസ്താരം ശരിയായിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ മറ്റുള്ളവയായിരിക്കണം. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി നടയ്ക്കുന്നതെങ്കൊടിമരം, വെലിക്കപ്പുര, പിന്നെ നാലമ്പലം, നാലമ്പലത്തിന്റെ ചുറ്റും വിളക്കുമാടം എന്നിവയെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കണം. നാലമ്പലത്തിനകത്തു തിരുമുറം; തിരുമുറയിൽ നടയ്ക്കുന്നതെ മണ്ഡപം; അതിന്റെ ചുമ്പിലായി ശ്രീകോവിൽ; അതിനകത്തു പ്രധാന ദേവപ്രതിഷ്ഠ. ഇവയ്ക്കു പുറമെ തിരുമുറത്തു പിന്നെ നാലമ്പലത്തിന്നു പുറത്തു മതിൽക്കെട്ടിനകത്തുള്ള പ്രദീപ്തനാലമ്പലം സമീപിച്ചും വേറെ ദേവന്മാർക്കു പ്രത്യേകം ശ്രീകോവിലുകളുമുണ്ടായിരിക്കണം. പിന്നെ മതിൽക്കെട്ടിനകത്ത് ഒരു ഭാഗത്തോ അല്ലെങ്കിൽ നാലമ്പലത്തിന്റെ ഒരുറ്റത്തോ കൂത്തമ്പലമുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവയെ മാത്രം എടുക്കുക. പ്രധാനഗോപുരം, നാലമ്പലം, പ്രധാനശ്രീകോവിൽ എന്നിവയുടെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്നും പ്രത്യേകം പേരുണ്ട്. കെട്ടിടങ്ങളെ സാമാന്യേന മൂന്നു ഭാഗമായി വിഭജിക്കാം. അസ്തിവാരം മുതൽ താവരം ഒരു ഭാഗം, താ മുതൽ ഉത്തരം വരെയുള്ള ഭിത്തി വേറൊരു ഭാഗം, ഉത്തരം മുതൽ താഴിയടക്കം വരെ മേപ്പുര മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം. ഇവയിൽ അസ്തിവാ

രം മുതൽ താവരെയുള്ള ഭാഗത്ത് ഓരോ പടവുകൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. ഭിത്തിയിന്മേലുള്ള സകല ദോഷങ്ങൾക്കും, അതിന്മേൽ പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിചിത്രശില്പവലകൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ മേപ്പുരയുടെ പല അംഗങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ പേരുകൾ തച്ചന്മാർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി ക്ഷേത്ര ധികാരികളായിട്ടുള്ളവരെ എടുക്കുക. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉടമസ്ഥന്മാരായിട്ട് ഉത്തരയ്ക്കുക്കരുണ്ടായിരിയ്ക്കും. കാതുകുപിചാരത്തന്നെ യോഗിയാതിരി, തച്ചടയകയ്യം, കോയ്യ, സുദായം എന്നിങ്ങിനെ ഓരോ പേരുകളോടു കൂടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അവരുടെ കീഴിൽ പാട്ടമാളി, പട്ടോലമേനോൻ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങളോടുകൂടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ഇവക്കെല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകം ജോലികളും അവയ്ക്കു പ്രത്യേകം പേരുകളുമുണ്ട്. പിന്നെ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ വസ്തുക്കളുള്ള പ്രദേശത്തിന്നു ചേരിക്കലം എന്നൊരു ഭാഷ ചില ദിക്കിൽ പാഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. ആ വക വസ്തുക്കളെ കൃഷി ചെയ്യുന്ന കുടിയാന്മാർ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ ചില കൃത്യങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കും ഓരോരൊ ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. ഇനി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു പ്രവൃത്തിയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി നിരൂപിക്കുക. അവരെ സാമാന്യേന മൂന്നുതരമായി വിഭജിയ്ക്കാം. ഒന്നാമതു ദൈവികകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ, രണ്ടാമത ആ വക കാര്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട പട്ടാമ്പലങ്ങളെ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന അമ്പലവാസികൾ, മൂന്നാമതു കലശം മുതലായതിന്നു വേണ്ട പല സാമാനങ്ങളേയും ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്നു അപകാശികളായ തുളുർ. ഇവരിൽ ദൈവിക

കാര്യത്തിൽ മുഖ്യൻ തന്ത്രിയാകുന്നു. ബിംബപ്രതിഷ്ഠ, കലശം, ശുദ്ധി എന്നീ പ്രധാനകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതാണ് തന്ത്രിയുടെ ജോലി. ഇവയെല്ലാം അനേകം ചടങ്ങുകളോടും അനേകം ഉപകരണങ്ങളോടും അനേകം പരികർമ്മികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യങ്ങളാകുന്നു. അവയ്ക്കോരോന്നിന്നും പ്രത്യേകം പേർ പാഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. ദൈവികമായ സകല സംശയങ്ങളേയും തീർക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും തന്ത്രിയ്ക്കുവാനുണ്ട്. ഇവയ്ക്കും പുറമെ കൊല്ലത്തോറും ക്ഷേത്രത്തിൽ നടക്കുന്ന ഓരോ അടിയന്തരങ്ങൾക്കും തന്ത്രി ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അന്വധിയുണ്ട്. അവയ്ക്കും പേരുകൾ കൂടാതെ കഴിയില്ലല്ലോ. തന്ത്രി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മേറ്റാത്തി. ദിവസപ്രതി നാലു അഞ്ചു നേരം പൂജകൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള ഭാരം മേറ്റാത്തിയ്ക്കുവാനുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നും സഹായികളായിട്ട് വളക്കുവല്ല, നിവേദ്യംവെച്ചു മുതലായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു കീഴ്ശാന്തിക്കാരെങ്കിലുമുണ്ടായിരിയ്ക്കും. അവരോരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേകമുള്ള ഓരോ ജോലിയ്ക്കും അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച് അവരവർ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾക്കും വേറെ പേരെ വാക്കുകളുണ്ട്. അവലവാസികളിൽതന്നെ പ്രത്യേകങ്ങളുള്ള അനുസരിച്ച പല ജാതിക്കുളണ്ടുണ്ട്. അവാനുരൂപങ്ങളെ അവരിൽ അനേകം, അവയെ അനുസരിച്ച് ആചാരമുതലായതിൽ ഊഷൽഭേദങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം പട്ടാമ്പലങ്ങൾ വേണമല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പട്ടാമ്പലങ്ങളേയുംമടുത്തു നിർവ്വഹിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച് അന്വധി ശബ്ദങ്ങളെ ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്നതായി കാണാം. ക്ഷേത്രം

ന്ന ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തോടു ചേർന്നു കിട്ടാത്ത പക്ഷം അത് അർത്ഥമില്ലാത്തതായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് എത്ര അനവധി പദങ്ങളാണുള്ളതെന്ന് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും, അവ കാര്യത്തിനെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ട് എത്ര അനവധി ശബ്ദങ്ങളാണുള്ളത് എന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ വക വാക്കുകളോടൊപ്പം ശബ്ദമില്ലാത്തതായ അർത്ഥത്തോടു കൂടി ഒരു വ്യക്തമായതായതായാൽ അത് തന്നെ ഒരു ഗുണമുള്ളതായി തീർക്കുന്ന പരമ്പരയിൽ വളരെ അതിശയോക്തി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് അർത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവാലയം എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷാൽമാത്രം കാണിക്കുന്ന ക്ഷേത്രപദത്തെ സംബന്ധിച്ചതന്നെ മേൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിൽ അസംഖ്യം വാക്കുകളെ അറിയുകയായ മലയാളികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ പള്ളി എന്ന ശബ്ദത്തോടു സംബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു മലയാളികളായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പള്ളിയെന്നും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ മറ്റൊരു പള്ളി; ജൂതപ്പള്ളി എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച് മലയാളികളായ തത്ത്വതന്ത്രന്മാരും അനേകം പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവിക വിഷയമായി അതായത് മതസ്ഥന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങൾ അവയുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളൂ. അതുപോലെ തന്നെ ആവക വിഷയങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തോടു അനുസൃതം ഉണ്ടാകുന്നതിന് സഹായിക്കുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ലാത്തതാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്.

ഇനി മലയാളത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ജാതികളിൽ ബ്രഹ്മണർ എന്നൊരു ജാ

തിയെ എടുത്ത് തത്സംഖ്യമായി എത്ര അനവധി പദങ്ങളെയാണ് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുക. മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണജാതിയെ മലയാളബ്രാഹ്മണൻ എന്നും പരദേശ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നും രണ്ടുവകയായി തിരിക്കാം. ഈ രണ്ടുവകയിലും പല ഉൾപ്പെടുത്തലുകളുണ്ട്. ഏകിലും ഇതരജാതികളിൽ നിന്ന് ബ്രാഹ്മണജാതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന് എല്ലാ ബ്രാഹ്മണക്കും ബാധകമായിട്ടുള്ള അനേകം ജാതിധർമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമായിരിക്കണമല്ലോ. ആവക ധർമ്മങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ശബ്ദങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ല. ചിന്ന, പരദേശബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നു മലയാളബ്രാഹ്മണരെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതായ അസംഖ്യം ധർമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെല്ലാം വെവ്വേറെ പേരുകളുണ്ട്. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ ഒരുറ്റാറിൽ ചിലപാനം വകഭേദങ്ങളുണ്ടാകും. ആ ഒരു റ്റാരിചിലപാനം വകഭേദമുള്ള വേർതിരിച്ചറിയുന്നതിന് അത്രയും സംയത്നകൾ കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കലം, ആഭിജാത്യാ, വേദഭേദം, വേദപാഠാന്ത, അനന്ത, പ്രവൃത്തിഭേദം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനിടയായത്. അവയെല്ലാം വേറൊരൊ സംയത്നകളുണ്ട്. ചിന്ന മേൽപറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ച് കാരോ വകക്കാക്കും ജീവകാലത്തിൽ അവരോ ചെയ്യേണ്ടതായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഞ്ഞുതമായും സ്നാതമായുമുള്ള വിവിധനിത്യനൈമിതിക കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും, കാരോ കൂട്ടരുടെ ആചാരവശേഷങ്ങളിലും ഈ ധർമ്മങ്ങൾ കാണ

ന്നതാകുന്നു അത്രയും വാക്കുകൾ കൂടാതെ ആ വക ഭേദങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

മലയാളബ്രഹ്മണം എന്ന ഒരു ജാതിയിൽത്തന്നെ ഞാറിൽ ചിലപാനം ഭേദങ്ങളുള്ളതായിരിക്കെ മലയാളത്തിലെ ഹിന്ദു സമുദായത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണം മുതൽ പായൻ വരെയുള്ള ജാതിഭേദങ്ങളുടേയും അവയിലോരോന്നിലുമുള്ള അവാനന്തര വിഭാഗങ്ങളുടേയും ഓരോ തരക്കാക്കും പ്രത്യേകമുള്ള നടപടിഭേദങ്ങളുടേയും മാറ്റം സാധ്യപ്പെടാറില്ല. ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മലയാളി ഹിന്ദുക്കളുടെ ജാതി എന്ന ഒരൊന്ന എന്നത്തിൽത്തന്നെ ഏതു വളരെ പട്ടങ്ങളായാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത് എന്ന സാഗതി വായനക്കാർ ഒരുവിധം ബോദ്ധ്യമാകാതിരിക്കുകയില്ല. അപകാരംതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി മുതലായ ഇതരജാതിക്കാരുടെ പല പിരിവുകളേയും അവയ്ക്കോരോന്നിന്നുമുള്ള ആചാരവിശേഷങ്ങളും മാറ്റം വേർതിരിച്ചറിയുന്നതിനുപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്ന ശബ്ദസംജ്ഞകളും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു.

മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള പലവിധ തൊഴിലുകളെ സംബന്ധിച്ച ഏതു അനവധി പട്ടങ്ങളാണുള്ളത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ഇനി കാച്ചൊന്നു നിരൂപിക്കുക. തൊഴിലി എന്നതിന്നു സ്ഥിരരത്നാശയത്തോടുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യമോ പരാതന്ത്ര്യമോ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിവിശേഷം എന്നർത്ഥം പായാവുന്നതാണ്. തൊഴിലുതന്നെ അനേകവിധമായിരിക്കുന്നു. അവയിലോരോന്നിലുമുള്ള ഉൾപിരിവുകൾ വളരെ ഉണ്ട്. അവയെ പല പലവണ്ണങ്ങളായി ഭാഗങ്ങളാക്കി അവയെ വേലപ്പേരുകളാക്കിയെടുത്തു കരുക്കൾ പലതരം

കാരോവകക്കാരടേയും വേലകളുടെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായിത്തീരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ അനേകായിരം തരങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇത്ര നേരുകൂടി വ്യക്തമാകുന്നതിന്നു 'മരപ്പണി' എന്ന ഒരു തൊഴിലിനെ മാത്രം ഉദാഹരണമായിട്ടെടുത്തു നോക്കുക. മരപ്പണി എന്നുവെച്ചാൽ മരത്തിന്മേൽ ചെയ്യുന്നവെല്ല എന്നും, ആ വേലയുടെ ഫലമായിട്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ആ വേല ചെയ്യുന്നവൻ മരാശാരി. അവൻ പണിക്കു ഉപയോഗിക്കുന്ന കരുക്കൾ വീതിയുള്ള, ചെറുളി, നെല്ലുളി, ചിത്തളി, കൊട്ടുപടി, മട്ടാമഴക്കോൽ എന്നിങ്ങിനെ പല പേരുകളോടുകൂടി പലതരമായിരിക്കുന്നു. ചൊല്ലാപത്തുക, ചതുരചെത്തുക, പട്ടം ചെത്തുക, കോരകത്തുക, പൊഴിക്കുക, ചാത്തുക, ചിത്തളത്തളുക എന്ന ശബ്ദങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. കട്ടിള, ജനല്, തൂണു, ഉത്തരം, കഴക്കോൽ, മേശ, കൂസറി, മരിക മുതലായ പട്ടങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായ വിവിധപദാർത്ഥങ്ങളുടെ സംജ്ഞകളാകുന്നു. ഈ പദങ്ങളെല്ലാം മരപ്പണിയുടെ സാമാന്യമായ ചില ഭേദങ്ങൾ മാത്രമല്ല ആയുളളി. മരപ്പണിപലതരമാകുന്നു. ഭവനപണി, ഭവനത്തിനകത്തുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പണിത്തരങ്ങൾ, വണ്ടി മുതലായ കരങ്ങളെ വാഹനങ്ങളുടെ പണി, തോണി മുതലായ വെള്ളത്തിലുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ പണി, കൃഷിപ്പയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പണി, സാഗ്ഗീതത്തിനുപയോഗിച്ചുവരുന്ന യന്ത്രവിശേഷങ്ങളുടെ പണി എന്നിങ്ങിനെ മരപ്പണിയിൽ അനന്തരഭാഗങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ട്. അവ ഓരോന്നിലുമുള്ള ഉൾപിരിവുകളുടെ കണക്കുകൂവാൻതന്നെ വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു.

ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ചെത്തിടുള്ള മരപ്പുണി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ തൂണു, കട്ടു; ജനലു, കതവു, സാക്കു, തുലാഃ, എടയിടക്കു, കഴി, തട്ടുപലക, ഉത്തരം, കഴക്കോൽ, പട്ടിക, വാമട, തുചാൽപലക, മോന്താഴം എന്നിങ്ങിനെ പല പണിത്തരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടറിയുന്നുണ്ട്. അറയിൽ ഓരോ എന്നത്തിൽ തന്നെ പലതരമുണ്ട്. ഉരുണ്ടു തൂണു, ചതുരത്തൂണു, പട്ടത്തൂണു എന്നിങ്ങിനെ തൂണു തന്നെ പലതരം; ജനലു എന്ന എന്നത്തിൽ ഓരക്കുതവായിട്ടുള്ളതു, നടുത്തണ്ടുള്ളതു, നടുത്തണ്ടില്ലാത്തതു എന്ന വകഭേദങ്ങൾ; കതവു ചട്ടക്കൂട്ടിയതു ഒരു വക; ചട്ടക്കൂട്ടാത്തതൊരുവക. ഉത്തരം എന്ന എന്നത്തിൽ മണ്ണത്തരം, ചിറുത്തരം, വാരുത്തരം എന്നഭേദങ്ങൾ. കഴക്കോൽ എന്ന പണിത്തരത്തിൽ നെടിയതു, കോടി, ചേതിര തുടങ്ങിയ ഭേദങ്ങൾ; ഇപ്രകാരം അനേകം ഉൾപ്പെരിവോടുകൂടിയ ഓരോ പണിത്തരത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. തൂണിന്റെ അടിക്ക് കാമ എന്നും മേൽഭാഗത്തിന്നു പോതിര എന്നും പറയുന്നു. കട്ടുയുടേതിന്നാകട്ടെ ചേറുപടി കുറുപടി കട്ടിലക്കാലുകൾ. ഇങ്ങിനെ സകല എന്നങ്ങളുടേയും അംശങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകൾ കാണുന്നതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്നകത്തു പയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളും പല ജാതിയിലായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. ക

സേരി തന്നെ ചാരുകസേരി കയ്യില്ലാത്ത കസേരി കയ്യിള്ള കസേരി എന്നു പലവിധമായിരിക്കുന്നു. മേശത്തരത്തിൽ ചതുരന്മേശ, വട്ടമേശ, ചാഞ്ഞമേശ എന്നു വകഭേദങ്ങൾ. ചെട്ടിത്തരത്തിൽ ഏഴുതുളുവെട്ടി, ഉടുപ്പുവെട്ടി, അരിപ്പെട്ടി എന്നുള്ള തരഭേദങ്ങൾ. പിന്നെ മരിക്ക എന്ന എന്നത്തിൽ പാത്തിമരിക്ക, വട്ടമരിക്ക, വാലുവരിക്ക എന്ന വകഭേദങ്ങൾ. അധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടു കാശ്ശിമില്ലല്ലോ. മരംകൊണ്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങളുടെ മുൻ പെരുമ്പ്രകാരമുള്ള സാമാന്യവിഭാഗങ്ങളിൽതന്നെ അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും അവയിൽ ഓരോന്നിലും അസംഖ്യം തരഭേദങ്ങളും അവയെല്ലാം നിറം പ്രത്യേകം പേരുകളും ഉണ്ട് എന്നുള്ളതു മേൽകാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു തന്നെ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ആ വക ശബ്ദങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും ആശാരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളതായിക്കാണുന്നുള്ളൂ.

ഇങ്ങിനെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്തുവരുന്ന പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ഓരോന്നിനേയും സംബന്ധിച്ച അതതു തൊഴിലുകാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ശബ്ദസമൂഹങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ ആസക്തമുള്ള ഒരു കണക്കെടുക്കുവാൻ തീരെ അസാധ്യമെന്നു നിലയിൽ അപാരമായിട്ടാണ് അവയുടെ കിടപ്പു എന്നു നമുക്കു വേണ്ടുവുന്നതാണ്.

ഒക- എം.

(ഉടമം)



ശകാരം

മനുഷ്യാന്തര വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം ലോകത്തിലുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു ദോഷം പരിത്യജിച്ചു ഗുണം ഗ്രഹിക്കുകയാണല്ലോ. ഈ തത്വം മിക്കജനങ്ങളും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അതനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നവർ വളരെ ദുർലഭമേ ഉള്ളൂ. മരിച്ചു വിപരീതവഴിക്കു തിരിയുന്നതു ജനപ്രവാചത്തിന്റെ സ്വഭാവംപോലെ കണ്ടും വരുന്നു. ഗുണദോഷങ്ങളുടെ ഗൗരവപരവലങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടാണല്ലോ. ഭാരോ വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി ഗുണമുള്ളതെന്നും ദോഷമുള്ളതെന്നും നാം സാധാരണയായി പറഞ്ഞുപററാറുള്ളത്. എന്നാൽ ഒരുവർ വളരെ ഗുണവാനായിരുന്നാലും വല്ല ദോഷം ലേശമെങ്കിലും അവനുടെകീഴിൽ അതു കണ്ടുപിടിച്ചൊ ഇല്ലെങ്കിൽ വല്ലതും കെട്ടിച്ചു മറ്റൊരു കേമമായികൊട്ടിച്ചോഷിപ്പാനാണ് ജനങ്ങൾക്കൊരു വാസന ഈ ഭോഷാൽ ഘടനത്തെയാണ് നാം ശകാരം എന്നു പറയുന്നത്. ഇതൊരു സാധാരണപ്പെരു മാത്രമാണ്. ഇതിനെത്തന്നെ ഈഷൽഭേദം അനുസരിച്ച് ആക്ഷേപം, പരിഹാസം, നിന്ദ, പുരമം, മുളി, നസ്യം, ഏഷണി എന്നൊക്കെ പല പേരുകളെക്കൊണ്ടും വ്യവഹരിച്ചു വരാറുണ്ട്. അവ ഭാരോന്നതനെ പ്രത്യേകം ഭാരോ ഉപന്യാസങ്ങളായിട്ടു എഴുതാൻ വകയുള്ളതാണെങ്കിലും ഇവിടെ അവയെല്ലാം കൂട്ടി ചുരുക്കത്തിൽ മന്ത്രം പ്രസ്താവിക്കാം.

നേരിട്ടും മറഞ്ഞുനിന്നിട്ടും ഇതു രണ്ടും കൂടിട്ടും എന്നീ സ്ഥാനഭേദംകൊണ്ട് ഇവ

യെ മൂന്നാക്കുതിരിക്കാം. മറഞ്ഞു നിന്നിട്ടു അന്യനെപറ്റി മറൊരുവനു ഒളിച്ചൊരു ചെയ്യുന്നതാണ് ഏഷണി- ഇത് അതിഭയകരമായ ഒന്നാണ്. 'അന്യസ്വ ഭരതി ശ്രോത്രമന്ത്രഃ പ്രാണൈര്യജ്ഞേ' എന്നും മറ്റും ഈ ഏഷണിയുടെ മഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഒരു മഹാകവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിസ്സോദമുള്ള ഭാരോന്നതാക്കന്മാരുടെ പ്രണയകലഹം മുതൽ അതിഭയകരങ്ങളായ രാജകലഹങ്ങൾ വരേയുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യകരങ്ങളായ ഏല്ലാ അനുമുഹൂർത്തങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഈ ഏഷണി എന്ന വിഷക്കാറ് വീശുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

നസ്യവും മുളിയും എതിരാളിയുടെ നേരിട്ടു പ്രയോഗിക്കുന്ന രണ്ടു ശല്യങ്ങളാണ്. 'പരസ്യനാവർസ്യയെപതന്തി' എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇതിന്നു രണ്ടെന്നു ചേരുന്ന ലക്ഷണമാണ്. മുളി മമ്ത്തിൽ കൊള്ളുന്നതാണെങ്കിലും പുറമെ കുറച്ചൊരു സ്നേഹഭാവത്തോടു കൂടിട്ടായിരിക്കും. നസ്യത്തിന്നു ആ വക ലൌകികമൊന്നുമില്ല അപരിചിതന്റെ തലയ്ക്കു ചെന്നു കേറും. എന്നു മാത്രമേ ഇവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. ഇതു രണ്ടും ശീലിക്കുന്നവർക്കു തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ പ്രയോഗിക്കാതെ വയ്യ. അങ്ങിനെ ഒരു അഭ്യാസസാമന്ത്രി ഉണ്ടായി കാണുന്നുണ്ട്. ജനരഞ്ജനയുടെ പ്രത്യുസ്തങ്ങളാണ് ഇതു രണ്ടും എന്നുതന്നെ പറയാം.

ആക്ഷേപം, പരിഹാസം, നിന്ദ, പുരമം ഇവ നാലും നേരിട്ടും മറഞ്ഞുനിന്നിട്ടും ഒരുപോലെ ചെയ്തമാറിക്കാണുന്നവയാണ്. ഇവയിൽ പുരമവും പരിഹാസവും ഹാസ്യ

സംസ്കൃത കലർന്നവയായിരിക്കും. വെറും നോംപോക്കിനുവേണ്ടി കരുതൽ കൂടാതെ കൂട്ടിയായെന്നതാണ് പരിമാസം. കല്പിച്ചു കൂട്ടിയവനെ ഇടിച്ചു പറയുന്നതാണ് പൂർണ്ണം. ഇതു കൂട്ടിയായെന്നതിൽനിന്നു കണക്കിനെതിരിയ്ക്കും. ഒരു വിഷയത്തിൽ ഇരുവരും താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഒരുവനെ ഇടിച്ചു പറയുന്നതിൽ സാധാരണയായി പൂർണ്ണമായിട്ടു കാണാം. മനുഷ്യരെ എന്ന പോലെ അവർഷപയുക്തങ്ങളായ വെള്ളാശ്വാലകാരാദികളേയും ജനങ്ങൾ പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. പശുക്കൾക്കു പുതിയ ഉടുപ്പം നടപ്പും പൂർണ്ണമാണ്. സാധാരണ, ഇ-ഗ്ലാഷ് മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടാധികൃതർ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ നികൃഷ്ടനിലയിലെവരെ കരുതി സ്വലമായ പോലും പൂർണ്ണമാക്കുന്നതു അത്ര ദുർലഭമല്ല. നാഗരികസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ആരംഭം ധരിയ്ക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു നാടൻമോടി പൂർണ്ണമായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഈ മാതിരി പൂർണ്ണത്തിൽനിന്നു പരിമാസം ശേഷിക്കാറുണ്ട്, അങ്ങിനെ ഉള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ പൂർണ്ണ പരിമാസവും തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. നിന്ദയും ആക്ഷേപവും തമ്മിൽ കറുപ്പു വ്യത്യാസമുള്ളു. ഇതു രണ്ടും ഹാസ്യാസത്തിൽ മാത്രമല്ല മറ്റുള്ള രസങ്ങളിലും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന അധികേഷപങ്ങളാണ്, എന്നാൽ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടെന്നപോലെ മറ്റുള്ള വേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിന്ദ ചെയ്തു കാണുന്നുണ്ട്. പൂജയെ പൂജിക്കാത്തു എന്നുള്ളതിൽ ഉള്ള നിശ്ചേഷ്ടതയും കൂടി നിന്ദയായി പരിണമിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് ആക്ഷേപവും നിന്ദയും തമ്മിൽ ഭേദം. ആക്ഷേപം കേവലം വാക്കിലെ ഉള്ളു. ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വാഗ്ദത്തങ്ങളിലും മറ്റും ചെയ്യുന്ന പൂർണ്ണപക്ഷവും ആക്ഷേപത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ് ശ

ണിച്ചു വരാറുള്ളത്. എങ്കിലും അതു ശാസ്ത്രാത്മകതയെത്തീർത്താൽ വിശദീകരണത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ടി ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ കേവലം ദോഷകരമായ ശകാരത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ല. ഈ പറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങളെല്ലാം പരചിന്ധനം എന്ന സാമാന്യധർമ്മംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു പോലെ ശകാരമാണെന്നാണ്.

രാഗം, ദോഷം, അല്ലെങ്കിൽ സ്വാഭാവിക, അസാധാരണ മുതലായ മലിനമാണെന്നതിൽനിന്നാണ് ഈ വിധമുള്ള ശകാരത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ ഇതിൽ അന്തഃപ്രശംസയുടെ അംശവും കൂടി അന്തർവിച്ചു കാണാം. ലോകത്തിലുള്ള സകല അനന്തരങ്ങളുടേയും നീളം ഈ 'ശകാരം' എന്ന മൂന്നക്ഷരത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. അതിനാലാണ് ഇതിനെ നിന്ദയെന്നു കരുതി ത്യാജ്യംകാടിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ പലേ അഭിപ്രായക്കാരായ ജനങ്ങളും അനേകം ആവശ്യങ്ങളും വളർച്ചകൊണ്ടുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു ശകാരം തീരെ വർദ്ധിയ്ക്കുക എന്നതു അസാദ്ധ്യം എന്നു തന്നെയല്ല അസംഭാവ്യവും കൂടിയാണ്. പക്ഷേ അതിൽ ഏറക്കുറവു വ്യത്യാസമുണ്ടുണ്ട്. ചിലർ വല്ല ആവശ്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ ന്യായമായി തന്റെ കാൽ പരയും. അപ്പോൾ മറ്റൊരാളെത്തന്നെ അതിൽ കുറപ്പെടുവിക്കുക എന്നു വന്നേക്കാം. മറ്റു ചിലർ സ്വാഭാവികമായി വേണ്ടി കുറയെന്നു മിടുക്കുപുറംകൂടി അതുമായി അനുയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. വേറെ ചിലർ യാതൊരു കാരണമൊ കാര്യലാഭമൊ കണമില്ലാതെയും കേവലം ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേൽ തന്നെ മറ്റുള്ളവരെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചുപ്രവിയ്ക്കുന്നു. ചിലർ

സിക്നാക് വിശേഷിച്ചുദേശമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നേരംപോക്കെല്ലാം പരിമാസമായിട്ടാണ് കലാശിക്കുക. ഇങ്ങനെ പലതരത്തിൽ ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടും കാണാതെയും കേട്ടിട്ടും കേൾക്കാതെയും അന്യോന്യം ശകാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്.

ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ തരക്കാരെ അത്ര ഭയപ്പെടാനില്ല. അവർ ആളും അവസരവും നോക്കി തങ്ങളുടെ കാര്യം തികച്ചും പറയുമ്പോൾ അന്യരെ വല്ല കുറവും പറയണമെന്നതിൽ തന്നെ അത് ഒരു ന്യായത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന അനന്യമെന്നു കരുതിയെടുത്ത്. അകാരണമായി യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മറ്റുള്ളവരുടെ മല്ലുസമിക്കാൻ വയറാതാകുമ്പോൾ എത്ര നല്ല സുരലോകം ഒരു തിരിഞ്ഞടിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതു ലേ കസ്താവത്തിൽ ഒരു മയ്യം ദിയാണ്.

രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ വകക്കാർ സാമാന്യം ഭയങ്കരന്മാരാണ്. ആകൃതികൊണ്ടു മനുഷ്യരാണെന്നെങ്കിലും രാക്ഷസപ്രകൃതികളാണ് ഇവർ എന്നുതന്നെ വേണം പറയാൻ. ഇവർ ആൾക്കേമൊന്നുമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം മുഴുത്താൽ പിന്നെയുണ്ടാ ഈ വക വിവേകം. കേവലം നിഃദ്രാധികമായ ആളുകളെക്കുറിച്ചും കളവു, വ്യഭിചാരം മുതലായ അപവാദങ്ങൾ നിമിച്ഛണ്ടാക്കി വിളിച്ചുപറയാൻ ഇവർ യാതൊരു യാതൊരു യാതൊരു മിടുക്കും. ഈ രാക്ഷസന്മാരുടെ അലച്ചു കേട്ടാൽ നടുങ്ങാത്ത മനുഷ്യരുണ്ടോ, 'വിഷമമാമേരിവയസ്സുദൃച്ഛവസ്സുദൃച്ഛവസ്സം സന്നിഹിതം സദാമുഖേ' എന്നൊരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ കൂട്ടരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യസ്വഭാവമാണെന്നെങ്കിലും അ

തിന്നു പരമീഡനം മനുഷ്യപ്രകൃതിയ്ക്കു പറ്റുന്നതല്ല. അതാണ് ഇവരെ രാക്ഷസപ്രകൃതികളാണെന്നു പറഞ്ഞത്. ഈ വകക്കാർ മൂന്നാമത്തെ തരക്കാരുടെ അടുത്തു മാത്രമെ മടക്കമുള്ളൂ.

ഫലേമകൂടാതെ പരോപദ്രവം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ഇവർ. മൂന്നാമതരക്കാർ. 'തന്റെ കണ്ണൊന്നു പൊട്ടിയാലും മറേവന്റെ ശക്തി പിഴക്കട്ടെ' എന്നു വിചാരിക്കുന്ന കൈമോലാളാണ് ഈ കൂട്ടത്തിൽ പേരും. ഇവരുടെ ശകാരത്തിനാണ് എല്ലാവരിലും വെച്ചു ഭയങ്കരത. ശത്രുമിത്രാഭാസീനാദിദോഷം നോക്കാതെയും ഫലേമകൂടാതെയും എല്ലാം സമഭാവനയിൽ ഇരിക്കുക നിയമത്തിനോട് നോക്കുന്ന ഈ കൂട്ടർ നിഷ്ഠാമകുലകാരായ മഹാത്മാക്കളല്ലെന്നാണ്. പക്ഷെ അവർ അഹിംസയാണ്, ഇവർ അഹിംസയാണ് ധർമ്മം എന്നു മാത്രമേ മേമുള്ളൂ.

നാലാമതു പറഞ്ഞ പരിമാസക്കാർ അന്യനെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്ന ദുഷ്ടചാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരിൽനിന്നു തട്ടുന്ന ദോഷം ഒരുവിധം കുറഞ്ഞവ്യമാണ്. എങ്കിലും അതു പലപ്പോഴും വിചാരിച്ചാതെ അന്യന്റെ മുമ്പിൽ തട്ടി പരോപദ്രവമായി കലാശിക്കുക നിമിത്തം അവരവർ തന്നെ പശ്ചാത്താപത്തിന്നു കാരണമായിരുന്നെങ്കിലും പലപ്പോഴും അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഈ സ്വഭാവം മുള്ളിൽ തന്നെ നുള്ളിക്കുത്താൽ മഴ എടുത്തു വെട്ടിയാലും മുറിയായത് വിധം വേറൊരു ദുഷ്ടലഭമായിത്തീരുന്നതാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് എത്രവിധത്തിലുള്ള ശകാരവും നാം പരിഹരിക്കേണ്ടതാണെന്നു വന്നുവെല്ലോ. എന്നാൽ ചില ശകാരങ്ങൾ വളരെ ഗുണകരങ്ങളാ

കുട്ടി പഠിപ്പിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അത്ര വാത്സല്യമുള്ള അച്ഛനമ്മമാരുടെയും ഗുരുക്കന്മാരുടെയും മറ്റും ഹിതോപദേശങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ശകാരരൂപത്തിലായി എന്നും വന്നേക്കാം. അവയ്ക്കു വേദത്തെക്കാളധികം പ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കണം. നിമ്നസരബുദ്ധികളും ഗുണകാഷ്ഠികളുമായ സജ്ജനങ്ങൾ ഗുണദോഷം പാഞ്ഞുനടന്നതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ശകാരങ്ങൾ ഈശ്വരപ്രതിമകളെപ്പോലെ വന്ദിക്കേണ്ടവയാണ്. വല്ല ഗുണവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വെളിപ്പെടുത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മെല്ലെ മെല്ലെ ദോഷം പരിഹരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ ആ ഉപദേശം, കണ്ട ദോഷം ചെട്ടെന്നു തുറന്നു പറയുന്നതിനെക്കാളധികം, മിക്കവാറും ഏവിയുടെയും ഫലിക്കാതിരിക്കുയില്ലല്ലോ. ഇതാണ് സജ്ജനങ്ങളുടെ ഗുണദോഷവിവേചനത്തിന്റെ സ്വരൂപം.

തന്റെ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പശ്ചാത്താപത്തോടു കൂടി താൻതന്നെ സജ്ജനസമക്ഷത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുക എന്നതു സകല പാപത്തിനും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തമാ

യിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഇതിന്നു 'വിളിച്ചുചൊല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം' എന്നാണ് പേര്. ഇതു ഹിന്ദുക്കളായ നമ്മെപ്പോലെതന്നെ ക്രിസ്തുമതക്കാരും അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ഒന്നാണ്. അവർക്ക് ഇത് അന്ത്യകാലത്തിൽ അവശ്യകതയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു കർമ്മമാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പരദോഷത്തിൽ കണ്ണു പതിക്കുന്നവർ ആത്മദോഷത്തിൽ ദാഷ്ട്യവെക്കുകയും പരിഹാസത്തോടു കൂടി പരദോഷോൽഭാഷണം ചെയ്യുന്നവർ പശ്ചാത്താപത്തോടു കൂടി സ്വന്തമദോഷപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും ആയിരുന്നു ശീലിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ ലോകം ഏത്ര നന്നാകുമായിരുന്നു.

ജ്ഞാനോഷാത്മീയദോഷപ്രമിതിരമിതധീ-

ലാളിതായാകദധപ-

വ്യാവൃത്തികേന്തു മീഷ്ടമുഹൂരവികലിതാ

ചിത്തശുദ്ധീംപ്രസൂതെ

ത്വക്ഷേപ്തജ്ഞാസിതൈനാപ്യാനിശമവിദിതൈ

നാത്മദോഷേണതേന-

ത്വാക്ഷേപേവ്യാദധാതപ്രമദമിതിയത-

സ്സാസതാംകാമധേനുഃ.

കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കൂട്ട ഭവദാസൻ
ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

സസ്യാവഗ്ഗ് അളുടെ ബുദ്ധിശക്തി



സസ്യാവഗ്ഗ് അളുടെ ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പലക്കും അതിശയം തോന്നുമായിരിക്കാം. ചാറൽസ് ഡാർവിൻ എന്ന മഹാശാസ്ത്രജ്ഞൻ സസ്യാവഗ്ഗ് അളുടെ ബു

ദ്ധിയുണ്ടെന്നാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഗതിയുടെ പരമേതമം അറിയേണ്ടതിന്നു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും യന്ത്രികയും ഡാർവിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചില സസ്യാവഗ്ഗ് അള താണു തരം ചില ജീവികളുമായി വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. തേട്ട മുതലായ ജന്തു

ക്കുറു മാഷ്യന്മാരുടെ സ്പർശംകൊണ്ടും മറ്റും ചെട്ടന്നു ചുരുട്ടുന്നതും തൊട്ടാവാടി മുതലായ പലതരം ചെടികൾ അതേപ്രകാരം തന്നെ സ്പർശമാത്രത്താൽ തളന്ന് ഇലകൾ കൂട്ടുന്നതും നമുക്കു നിത്യപരിചയമല്ലെ.

രാമേശ്വരം

സസ്യങ്ങൾക്കു മാറ്റു ജീവികൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ടെന്നു കാണിക്കാവുന്ന പല സാഗതികളുമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനായി നമ്മുടെ ദിക്കിൽ സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന 'വട്ടത്തരക' എന്ന ചെടിയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക. ഈ ചെടിയുടെ ഇലകൾ സൂക്ഷ്മസമനാങ്കത്താഴുകൂടി താപ്പു കൂട്ടുന്നതും ഉയരത്തോടു കൂടി മുൻസ്ഥിതിയെ പ്രാപ്തിയെന്നതും കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം ഇതര ജീവികളുടെ ഉഷ്ണത്തോടു ശരിയായുപമിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു വരികിലും, ഇതു മാറ്റു പല ചെടികളിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ചെടികളുടെ ഇലകളിലുള്ള തൊന്മുകളിൽ വെളിച്ചം (സൂര്യന്റെ) തട്ടാതിരിയ്ക്കുമ്പോൾ ഇലകൾ ക്ഷീണിപ്പുന്നതുകാരണമാണ് താപ്പു കൂട്ടുവാൻ കാരണം. ചട്ടിയിൽ പാകി മുളപ്പിച്ചു വളർന്ന ഒരു തക്കമെട്ടിയെ വെളിച്ചം ലേശം തട്ടാത്തതായ ഒരു ഇടുങ്ങിയ കോണ്ടുപോയി വയ്ക്കുന്നതായാൽ പോലും ആ ചെടിയുടെ ദിനചയ്ക്കൽ, അതായതു താപ്പുകൂട്ടുക വീണ്ടും യഥാസ്ഥിതി ഇലകൾ വടന്തുക, ഇതുകൾക്കു കറ കാലത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുകയില്ല. സൂര്യന്റെ ഇലകളിൽ സ്പർശിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും ദിനസരി ചെയ്തവരാമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ രാമേശ്വരംകൊണ്ടു ആ ചെടി ചെയ്യുന്നു എന്നു തന്നെയല്ലെ ഈ കാര്യത്തിൽ പാവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈ പരീക്ഷ കൂടുധികം കാലം നിലനിന്നു എങ്കിൽ

ചെടിയിൽ സാധാരണത്തിൽ അതിന്റെ ക്ലോറോഫ്ലവൈഡ് നോക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഈ വക ചെടികൾക്കു മാറ്റമുണ്ടെന്നു തന്നെ തീർച്ചയാക്കാം. നമുക്കു വളരെനേരം ബോധമില്ലാതെ ഉറങ്ങി വിറാടി വസം കാലത്തു ഉണരുന്നതും പൂർണ്ണമായുണ്ടാകുന്നതു രാമേശ്വരംകൊണ്ടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടെ. സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളിൽ കാരോണും സൂക്ഷ്മമായ പലവ്യവസ്ഥകളും ഉണ്ടാകുന്നതും വളർച്ചയ്ക്കു വിശേഷം ചെയ്യുന്നതും തീരെ നശിച്ചുപോയതിടയുള്ളതും ആയ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്വതഃമുളച്ചു ചൊന്തിച്ച ഒരു ചെടി ഈ വക അലക്കുകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു പോരുന്നതിന്നു ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ അത്യന്തമുമാണ്. ഇതിന്റെ പാമാർത്ഥം പരീക്ഷിച്ചുവേണ്ടതും ആണ്.

സസ്യങ്ങളും കാലാവസ്ഥകളും തമ്മിൽ വളരെ യോജിപ്പാണ്. ഒരു വൃക്ഷം തനിക്ക് പൂക്കുണ്ടു കാലമായി എന്ന് എത്തിയ അറിയുന്നു. കാലാവസ്ഥയാണ് ഇതിന്നു കാരണം എന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു കാരണം മുഴുവനാകുന്നില്ല. ശീമയിൽ കലശലായ ശൈത്യത്തോടു കൂടാതെ വർഷക്കാലം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്, പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു മാത്രം വൃക്ഷങ്ങൾ തളിർന്നില്ല. വൃക്ഷങ്ങൾ വർഷക്കാലത്തുള്ള നിദ്രയിൽനിന്ന് ഉണരണതു സൂര്യന്റെ ശക്തികൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും കാലത്തു മുതലായ കാരണങ്ങൾ മണ്ണിനടിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ അതുണ്ടാകുന്ന കാലത്തല്ലാതെ പൊടിയില്ലാ വെള്ളത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചില സസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതു ഇതിലും പ്രയോജനമായ സംഗതിയാണ്. ഇവ

കിൽ പലരും പ്രത്യേകിച്ചു താമര വെള്ളത്തിൽ, അത്യന്താധുനികമായിട്ടും, അടിയിൽ വേരുന്നിയാണ് നില്ക്കുന്നത്. ഇവ ശിശുക്കൾക്കുവേണ്ടിയായിട്ടുള്ളതാണ് എങ്ങനെയെന്ന് അറിയുന്നത്? ഭാവികാലത്തെ അറിവാൻ ഈ വക ചെടികൾക്കു ഒരു പ്രത്യേക വാസനയുണ്ടെന്നു തീർച്ചയുണ്ട്. ഇവ കാലാവസ്ഥയുടെ ഭേദഗതിയും അറിയുന്നതു എങ്ങനെ? ഇതുകൾക്കു എല്ലാം കാരണം രാജാക്കന്മാരുടെയല്ലെന്ന് പാവമാണ് തരമുള്ളത്.

മാംസഭക്ഷണമായ ചെടികൾ ശിശുക്കൾക്ക് 'സുബ്ബി' എന്ന പേരുള്ള പച്ചക്കറികൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു വക ചെടികളാണ്. ഇതിന്റെ ഇലകളിൽ ചെറുതരം മുളകളുണ്ട്. ഈ പച്ചക്കറിയെ ചെറുതരം പ്രാണികൾ ആ മുളകളിൽ തൊട്ടു പോയാൽ തൽക്ഷണം ആ മുളകൾ കൂടുന്നു. പ്രാണി അതിൽ അകപ്പെട്ടു ആ ചെടിക്കിടയിൽ തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ചെടിയുടെ സാധനങ്ങളുടെ ഗുണഭോജനം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ പച്ചക്കറി മുതലായവയ്ക്കു പകരം വല്ല ചെറുതരം മാക്കുന്നതും കല്ലെടുത്തു എടുത്തു കിട്ടിയതും ആ ഇലകളിൽ വെച്ചാൽ അവയെ മുളകളുടെ ഇടയിൽ ഇട്ടു ഇറക്കുവാൻ നോക്കുന്നതല്ല. ഇതിന്നും പുറമെ ഈ ചെടിയ്ക്കു ദുഷ്കരമായ സാധനങ്ങളുടെയും വേരിട്ടിരിക്കുന്നതും ശക്തിയുണ്ട്, ഒരു ഈച്ചയെ ഓരോ മാറ്റം പിടിച്ചു അതിനെ ഈ ചെടിയുടെ ഇലകൾക്കു ഉദ്ദേശം ഒരിഞ്ചുവരെ അകലത്തായി വെച്ചാൽ ഒന്നരമണിക്കൂറിനകത്തു ആ ചെടിയുടെ ഇല നിശ്ചിതമായി ചെന്നു ആ പ്രാണിയെ പിടിച്ചു മുളകളിലൂടെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. ഈ ചെടിയുടെ വളർച്ചയിലുൾപ്പെട്ട ഒരു വക ചെടി നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ഉണ്ട്. അ

തിന്നു ഇവിടങ്ങളിൽ തണുപ്പുള്ളി എന്നാണ് പാണ്ടുപറയുന്നത്. ഇതിന്റെ ഇലകൾ ചെറുതരം ഒരു മാതിരി പശു തുങ്ങിയതിലും. ആ പശുവിനേൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ച മാതിരി പ്രാണികൾ പെട്ടാൽ അവ ആ പശുവിന്നു അപരാധമുണ്ടാകുന്നു. ഈ തുങ്ങിയ പശുവിനെ ഈ ദിക്കുകളിൽ പലരും എടുത്തു തണുപ്പിനുവേണ്ടി കണ്ണിൽ വെക്കുന്നുണ്ട്. 'അമ്മേരിക്കാരുടെ' ഈ പച്ചക്കറി 'എന്നതായ പേരുള്ള ഒരു തരം ചെടിയുണ്ട്. ഈ ചെടിയെ നട്ടുനന്നു വളർത്തിയ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി അതിന്റെ അടുത്തകരമായ പ്രവൃത്തികളെ കണ്ട് അമ്പരന്നു പോയിരുന്നു! ഇതിന്റെ ഇലകളിൽ രണ്ടു വരിയായി നില്ക്കുന്നതിൽ തടിച്ചു, അമ്പരക്കുകയുണ്ട്. ഇവ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിയാൽ ഒരു നല്ല കണ്ണിയുടെ മുമ്പായിത്തന്നെ. ഈ അമ്പരക്കുകൾക്കു മുമ്പായിത്തന്നെ ചെറുതരം അമ്പരക്കുകൾ വേറെയുണ്ട്. ഈ അമ്പരക്കുകൾ തൊട്ടാൽ ഉടനെ തന്നെ ഇലകൾ നിവരുകയും അമ്പരക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിനിടയിൽ പെട്ടെന്നു പ്രാണികൾ തീരെ കൂടുകയും പോകുന്നു. അപ്രകാരം കൂടുകിൽപ്പെട്ടത്, ആ ചെടിക്കാവശ്യമില്ലാത്ത വല്ല വകയുമായിത്തന്നെ അമ്പരക്കുകൾ ഉടനെ അയഞ്ഞ സാധനം ചെടിയ്ക്കു കിട്ടേണ്ടുവീഴുന്നു. ആവശ്യമുള്ളവ പെട്ടാൽ അമ്പരക്കുകൾ വിടരുത്തു വളരെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു മാത്രമാണ്. ഈ സമയത്തിന്നകത്തു പെട്ട സാധനത്തിന്റെ സത്തു മുഴുവനും ചെടി ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വേരുന്ന കണ്ണുകൾക്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ പക്ഷെ ചെലുത്ത പര.ഹസിതേക്കാരും. ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം പരിശോധിക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പവും സൗകര്യവും അ

ഒല്ലെന്നു ആട്ടും തോന്നുകയും ചെയ്യാം. ഏകിലും വേരുകൾക്കും ഒരു മാതിരി ബുദ്ധി ഉണ്ടെന്നു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ തലച്ചോറുപോലെ ഗുണദോഷജ്ഞാനം ചെടികൾക്കും കൊടുക്കുന്നതായ ഒരു സാധനം വേരുകളുടെ അറയ്ക്കത്തു ഉണ്ടെന്നു ചാറത്സ് ഡാർവിൻ എന്ന വിദ്വാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഡാർക്കർ കാപ്പൻടർ എന്ന സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ വേരുകളെ പരിശോധിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു വിവരിക്കുവാൻ തീരെ അസാധ്യമായ പല സംഗതികളും കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സസ്യങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു ഈ മഹാപുരുഷൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വളരെ സാരവത്തായ ഒരു കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതിയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം തജ്ജമമെത്ര താഴെ ചേർക്കുന്നു. 'പേരാലിന്റെ തടിയുടെ പോതലിച്ച് 'മുകൾഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു വേര (വേട്) പുറപ്പെടുന്നു. തടിയിന്മേൽനിന്നു വലിച്ചെടുത്ത പോഷകദ്രവ്യം മതിയാകാഞ്ഞിട്ടു കീഴ്ത്തോട്ടു വളർന്നുവരുന്നു. അത് ഊന്നുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലത്ത് ഒരു വലിയ കുരിങ്കല്ല് കിടക്കുന്നു. വേര ശരിക്കു കീഴ്ത്തോട്ടു വരികയാകുന്നതിൽ ആ കല്ലിന്മേൽ ഊന്നേണ്ടിവരുന്നു. പക്ഷെ കല്ലിന്മേൽ തൊടുന്നതിന്നു രണ്ടടി ദൂരം വെച്ചു ആ വേര രണ്ടു ശാഖകളായി തിരിഞ്ഞ് ആ കുരിങ്കല്ലിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും ഉന്നുന്നു.' ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ആർക്കും ആക്ഷേപത്തിനിടയില്ല. നമ്മുടെ കാടുകളിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അനേകം ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള പടനും കയറുന്ന ചില ചെടികൾക്കും ഈ വക സൂത്രങ്ങൾ

ധാരാളം ഉണ്ട്. ഈ വക ചെടികളുടെ സമീപത്തു വല്ല ജലാശയങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ വേരുകൾ അങ്ങോട്ടല്ലാതെ തിരികെയില്ലാ. ഉദാഹരണം 25 ഇംഗ്ലീഷ് ട്രിംഗിൾ അകലത്തായിരുന്നാലും ആ ജലാശയത്തു ലേക്കുതന്നെയാണ് വേരുകളുടെ ഗതി. വേരുകൾക്കു ചില പ്രത്യേക സ്ഥലത്തു കണ്ണുകളുണ്ട്. ഈ കണ്ണുകൾ വേരിനകത്തുള്ള തലച്ചോറിനറിവുകൊടുക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പക്ഷെ പരിഹാസ്യമായി തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ മുൻപറഞ്ഞ പേരാലിന്റെ വേര കല്ല് തൊടുന്നതിന്നു മുമ്പെങ്ങായി തിരിഞ്ഞ സംഗതി കാത്താൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

കാവല്ലൂർ

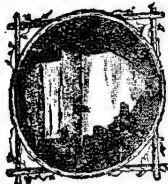
മേൽകാണിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സമ്പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. വേണ്ടുന്ന രല്ലാലനിപ്പത്തികൾ ചെയ്യാൻ അവയ്ക്കു സാധിക്കുന്നതാണെന്നു കണ്ടുവല്ലോ. ഏകിലും ഇവയുടെ നടവടിയിൽപ്പറ്റി ഒരു പരിവർത്തനം അറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ വളരെ നൈപുണ്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സസ്യങ്ങളും ചില പ്രത്യേക പ്രാണികളുമായി വളരെ യോജിപ്പുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായി ചില സംഗതികൾക്കു പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള മാവു, കശുമാവു മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ തൈകളെ പരിശോധിക്കുക. ഈ തൈകളെ ഉറക്കെ ഒന്നു കലക്കിയാൽ ഒരു സൈന്യം നീന്ത് (ഒരുതരം ചുവന്ന ഉറപ്പുകൾ) പുറപ്പെടുന്നു. ഉടനെതന്നെ കലക്കിയ കൈകളിൽ പിടികൂടി സ്പാർഗ്ഗങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചു കടിച്ചു തുടലുന്നു. അവ എവിടെന്നു വന്നു? ആ ചെറുതടി പരിശോധിച്ചാൽ അവിടെവിടെയായി ചെറുതരം പോടുകൾ കാണും. മറ്റുള്ള ജന്തുക്കളിൽനിന്നു തടയുവാൻ കഴിയുന്ന ഉപ

ജ്വലിക്കുക, തടസ്സമാകാൻ ഒന്നിനു ശേഷം മറ്റൊരു ജ്വലനം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ഈ ഉദാഹരണം. ഈ തത്വങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ഉദാഹരണം നിലവിലുണ്ട്. എ

തെക്കിലും തെക്കുള്ളതും ഇലകൾക്കു നാശം തട്ടിപ്പോകുന്നതിൽ അതുകൾക്കു കാലഘട്ടം ഉദാഹരണമല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം.



ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി



ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള ആളുകൾ കാര്യകാരണ സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതു സാധാരണയല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു പ്രബല്യത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതുപോലെ ദുർവ്വാചാരമായിരിക്കാം. ‘എന്തുകൊണ്ടാണ് ഫാലിയുടെ വാൽനക്ഷത്രം റ്റർ കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഭരിക്കൽ ഭൂമിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്?’ ‘എന്തുകൊണ്ടാണ് കൊള്ളിമീൻ, അല്ലെങ്കിൽ ഉല്പാദിതകൾ, ഫൻ കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ചിങ്ങമാസത്തിലോ വൃശ്ചികമാസത്തിലോ ഭൂമിയിൽ അധികമായി പതിയുന്നത്?’ ‘സായം സന്ധ്യയിൽ വിടരുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ പ്രായേണ വെളുത്തതും സുഗന്ധമുള്ളതും ആയിരിയ്ക്കുവാൻ വല്ല കാരണവുമുണ്ടോ?’ ‘പുനർവിവാഹം നടപ്പുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വളരെക്കാലം മുമ്പെ മരിച്ചുപോയ പിതാവിന്റെ ആകൃതി, പ്രകൃതിവ്യത്യാസങ്ങൾ മാതാവിന്നു പിന്നിടുന്നു എന്നു സന്തതികളിൽ ചിലപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ അപ്രകൃതമായ വാസ്തവത്തി

ന്നു വല്ല കാരണവും ഉണ്ടോ?’ ഇങ്ങിനെ ഓരോ നിസ്തർക്കകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുള്ളവരും നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവരും അപൂർവ്വമായ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ഉപനിഷത്തുകളുടെ ആദികാരണം എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു പശ്ചാലോചിക്കുക എന്നു പറയുന്നതു കഠിനസാഹസമായിരിയ്ക്കും. അതിരിക്കട്ടെ. ഏറ്റവും പ്രകൃതിസിദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്കു കൂടി സ്വാഭാവികമല്ലാത്തതും യുക്തിക്കനുസരിക്കാത്തതുമായ കാരണങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതു അത്യാശ്ചര്യമല്ലേ? മന്ദുരിദീനം പരക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ മാരിയമ്മയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനോ കുത്തി വയ്ക്കുവാനോ ആണ് അധികം ഉത്സാഹിയ്ക്കുന്നത്? അതുപോലെതന്നെ മലമ്പനി പിടിപെട്ടാൽ കൊതുവിന്റെ ഉപദ്രവം നീക്കത്തെ എന്തെങ്കിലും ക്ഷുദ്രദേവതയുടെ ആരാധനത്തിന്നു പുറപ്പെടും. അപസ്മാരം എന്ന പേരോടു കൂടി അനേകരോഗങ്ങൾ മനുഷ്യരെ ബാധിയ്ക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരിന്നും ഉള്ള ദൈവശാധനമത്രാദമല്ലേ? ഇപ്രകാരം സകല പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ‘ജ്ഞിപ്രോക്തം’ എന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയുമ്പോൾ അവയുടെ ഉൽപത്തി പരിണാമങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതും അലൗകികമായിരിയ്ക്കും. എങ്കിലും പ്രസ്തുതവിഷയത്തെപ്പറ്റി ഡ്യൂസൻ, ബ്രോദർ മുതലായ ജർമ്മൻ തത്വജ്ഞാനികളും

ടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ചില തത്വങ്ങളെ ഭാഷ്യകർത്താവും ലോകഗുരവും ആയ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ അനുഗാമികളായ കേരളീയവിദ്വാന്മാർക്കു ശ്രദ്ധാർഹമാക്കിത്തീർന്നതു അവർ അറിയാമായിരിക്കാമല്ലോ വിശ്വസിക്കുന്നു.

‘ഉപനിഷത്ത്’ എന്ന പദം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മൂന്നു അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. (൧) ഒരു ഗുഡമായ വാക്കു; (൨) ഒരു ഗുഡമായ ഗ്രന്ഥം; (൩) ഒരു ഗുഡമായ അർത്ഥം.¹

(൧) ‘ന യാചേൽ,’ യാചിക്കരുത്², സപ്രസുതം³ സത്യം, ബ്രഹ്മ സത്യത്തിനും സദൃശമാണ്⁴ ‘തദനം,’ സർവ്വപ്രാണികളിലും ഭജിക്കത്തക്കതായ വസ്തുവാണ് ബ്രഹ്മം,⁵ ഇത്യാദി വാക്യങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷിച്ചും ‘ഉപനിഷത്ത്’ എന്ന പദത്തെ പോലെ ബ്രഹ്മത്തെ ‘തദനം’ എന്ന നാമത്താൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം, ശിഷ്യൻ ചിന്തയും ഉപനിഷദം ഭോ ബ്രഹ്മി,’ ഹേ ഗുരോ! ഉപനിഷത്തിനെ ഉപദേശിച്ചാലും, എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു, അപ്പോൾ, ‘തേ ഉപനിഷത് ഉക്തം,’ നിനക്കു ഉപനിഷത്ത് ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടു, എന്നു ഗുരു ശിഷ്യനോടു പറയുന്നു.⁶

ഇങ്ങിനെ ഗുഡമായ വാക്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ‘തൃജ്ജ്യാനീതി,’ അതിൽ ഉണ്ടാ

യി, അതിൽ ലയിച്ചു, അതിനാൽ വാക്കുക്കപ്പെടുന്നു, എന്നർത്ഥമുള്ള ജ്ഞാനോദ്യോഗനിഷ്ഠാചാര്യവും,⁷ ‘നേതിനേതി,’ ജ്ഞാതം, ഇതല്ല, എന്നു ബ്രഹ്മദർശനപ്രകാരം നിഷ്ഠാചാര്യവും,⁸ ‘അയമാത്മാബ്രഹ്മ,’ ജ്ഞാതാവ് ബ്രഹ്മമാകുന്നു, എന്നു മാനുഷോപനിഷ്ഠാചാര്യവും,⁹ ‘സർവ്വംഖലിതം ബ്രഹ്മ,’ ഇതു കാണുന്ന സ്വകല വസ്തുക്കളും ബ്രഹ്മം തന്നെ, എന്നു ജ്ഞാനോദ്യോഗനിഷ്ഠനിലെ വാക്യവും,¹⁰ ഹിദയാന്തസ്ഥനായ ഈ അർത്ഥവ്യവസ്ഥയാകുന്നു ബ്രഹ്മം, എന്നർത്ഥമുള്ള മാറ്റു വാക്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളാം.¹¹

(൨) ഇപ്പോൾ പ്രചാരമുള്ള ഉപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവയ്ക്കു ആധാരമായിരിക്കുന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ‘ഉപനിഷത്തുകൾ’ എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇന്നു നാം കാണുന്നതായിട്ടു തെളിയിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ‘ഇതി ഉപനിഷത്’ എന്നു ഉത്തരിരിക്കുന്നതു കണക്കാക്കാം.

(൩) മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുതരങ്ങൾക്കു പുറമെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വൈദികാവസ്ഥയിൽനിന്നു വൈദികസമ്പ്രദായത്തിന്നു അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ഗുഡാത്മം കല്പിക്കുമ്പോൾ അതു ‘ഉപനിഷത്ത്’ എന്നു തന്നെയാണ് പറഞ്ഞുപോകുന്നത്. ‘യദേവമിദ്യയാ കരോതി ശ്രദ്ധയോപനിഷദ് തദ്വൈവിദ്യവത്തരം, യാതൊന്നാണ് ഉത്തരം

1. സ്വ്യാവന്തം ഇന്ത്യയിലെ ധർമ്മശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും നോക്കുക. ൧൬ാം ഭാഗം

2. കൌശികം ഉപനിഷത്തു ൨.൧.൨൨

3. ബ്രഹ്മദർശനപ്രകാരം ഉപനിഷത്തു ൨.൧.൨൦; ൨.൩.൩

4. അനോപനിഷത്തു ൩.൧

5. അനോപനിഷത്തു, ൩.൨ ബ്രഹ്മശ്രീ കൃഷ്ണൻ എന്താണിതി അർത്ഥമുള്ള ‘അതമവിദ്യ’ മിഥ്യ, ഉപദേശങ്ങൾ നോക്കുക.

6. ൩. ൧൪- ൧൫. സന്നതനയമം ഉപരി ഗ്രന്ഥം ൧-ാം അദ്ധ്യായം, ൨-ാം ഭാഗം നോക്കുക

7. ൨- ൩- ൩൬

8. ൨

9. ൩- ൧. ൪; ൫- ൩

10. ജ്ഞാനോദ്യോഗനിഷത്തു, ൩. ൪- ൩

അോടും, ശുദ്ധായുധം, ഉപനിഷത്തോടും കൂടി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് അതാകുന്നു അധിപതിയും ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളത്.¹¹ ഇവിടെ ഉപനിഷത്ത് എന്നു പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഉപനിഷത്തിന്റെ രഹസ്യംയുക്തമായ പ്രണവത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടാകുന്നു.

മേൽപാഞ്ഞ മൂന്നുതരങ്ങളിൽ 'ഉപനിഷത്ത്' എന്ന പദത്തിന്നു ആദ്യമായ അർത്ഥം എന്തായിരുന്നു? ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായും ദീർഘമായും ആലോചിക്കുമ്പോൾ 'ശുദ്ധമായ വാക്യം' എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമായ അർത്ഥം എന്നും, 'ശുദ്ധമായ ഗ്രന്ഥം' എന്ന രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥം ഈ ആദ്യമായ അർത്ഥത്തിൽനിന്നു പരിണമിച്ചതാണെന്നും 'ശുദ്ധാത്മാ' എന്ന മൂന്നാമത്തെ ഉപനിഷത്പദാർത്ഥം മേൽപാഞ്ഞ രണ്ടു അർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും കാണാം. മൂന്നാമത്തെ അർത്ഥത്തെ ആദ്യാർത്ഥമായി കല്പിക്കുവാൻ ആധുനികന്മാർ ഒരു വാസ്തവ്യം; രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥം മാത്രമെ ഉപനിഷത്പദത്തിന്നു ശരിയായ അർത്ഥമുള്ളൂ എന്നു പ്രായേണ ഒരു ധാരണയും ഉണ്ട്.

എന്നാൽ ഇതു രണ്ടും ആശ്രയിക്കുന്നതോന്നുനില്ല. ഉപനിഷത്തുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മതത്വം മുതലായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രഥമമായി യാജ്ഞവല്ക്യപുത്രനുള്ളായ അപ്പൂർവ്വം ചില ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലാണ് ഉദിച്ചത് എങ്കിലും, ക്ഷത്രിയന്മാരാണ് ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രധാനമായി പോഷിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും, യജ്ഞാദികർമ്മങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ക്രമീകരണ ബ്രാഹ്മണസമുദായം ഈ ശുദ്ധസംഭാഷണങ്ങളെ രാജ്യാധികൃതനിന്നും പഠിച്ച രാജാക്കന്മാർ അനന്തരിച്ചുപോന്ന കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിന്നു ഓരോ ശുദ്ധാർത്ഥം കല്പിച്ചു എന്നും ഓരോ ബ്രാഹ്മണ മേൽപാഞ്ഞ അർത്ഥപരിണാമകനും ആത്മ ക്ലിഷ്ടമല്ലെന്നും അറിയാറാകും അക്കാലത്തിൽ ഏറ്റവും ആശ്ചര്യകരമായ സംഗതി ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ മേൽപാഞ്ഞ ക്ഷത്രിയമാധാത്മ്യത്തെ സമ്മതിക്കേണ്ടവനുള്ളതാണ്. ഇതിനെ പറ്റി അപ്പൂർവ്വം അന്ധാരായ ഭൂദേവന്മാർ വല്ല അന്ധാരാചിത്രവും തോന്നുവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും, അവിസ്മരണമായി പറയുന്നത് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിലാവാമെന്നുവെച്ചു അൽക്കാരം നിൽക്കുന്നു.

പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. ഏ. എൽ. ടി.

ബാണയുദ്ധം

കേതുകമുരാനുംകാട്ടുമഗിരം
സാലംചമുരണുവെല
മരംകോപപ്രസരണയാദവഭാ
നിവ്യാജവീജോൽബണം

ഉഗ്രാധിഷ്ഠിതശോഭരംബലിസുത
ശ്രീമൽഭുജാപാലിതം
പ്രക്ഷോഭത്തോടു ചനുശോണിതപുരം
കത്തിത്തകന്തിടിനാർ.

ഔലാതാത്മാബാണനല്ലാൻനിജമണിനാൾ
വൃത്തിഭിദ്യമാനാം

11. ജ്ഞാനോപനിഷത്ത്, ൧-൧൦൦

വീരോനിദ്ധ്യായമേനേലിയലിനരഭസോ-
 നേഷസമൃദ്ധചേതാഃ
 ആരൂഢാഭോഗമെന്നീച്ചിളകിനചതുരം-
 ഗേണസൈന്യേനസാകം
 പാരിഭേഷഃ നടുങ്ങുപരിചുപടപ്പുറം-
 പ്പെട്ടിതാശ്ചതുധാമാ,
 ബാണൻതൻഗോപുരംകാത്തരുളിനഭഗവാ
 ഭൂതനാഥസ്തദാനീം (ൻ
 മാനംകൈകൊണ്ടുലാവ്യംനരകമനയു-
 ഭോഗ്യമംകുണ്ടകാഭസ്യ
 ആനന്ദംഗുഹമുറക്കൊണ്ടുകൊടുപ്പുറമേ
 നാടയൻക്രോധവേഗം
 നാനാവേതാളഭൂതൈസ്സഹസമഭിയയൗ
 യോദ്ധുകാമോമരഹീം-
 കല്യാണവാരിധികുരതരൂപരസ്തരംക-
 ണുളളിൽപ്രരൂഢബഹുമാനമുമാരമേശ്വര
 ഉല്ല്യാസിഗുഹബഹുമാനമെന്നീഞ്ഞുനേരേ
 ചൊല്ലുന്നേകേളിസമരായസമാഭേതാം,
 ബാണനന്നാസ്ഥയാസാത്യകിഞ്ചാടിനിയ
 ഭാണനരംകൂപകണ്ണൻ (കം
 താനുംകൂടിക്കുലൻ മുസലധരനൊട്ടം
 കൂടയുദ്ധപ്രവീണൗ
 നാനാഭൂതങ്ങളോടുംദൈവകുതിയൊട്ടം
 കൂടയുദ്ധംതുടങ്ങി
 ചേണേലുപേണ്ണിവിരാഗ്വപരതരളജാ
 ഗല്പിണോനിവൃ്തംകം.
 തതസ്തദാനീം ഭൂതസ്തരാസ്യസമ്പാത
 നീരസ്യിതദിഗന്തരോഃ പര്യേരംഘാതൻ
 ഭിണ്ണവീരയൗധഗാത്രവിഷ്ണുരക്ഷതജയാ
 രാകരംഭൂതേ നിരഗ്നോൽഗച്ഛദത്തുലഗുളി
 പാല്പി സമസകാരമുരവബോധസ്വപരവി
 ഭാഗേ സങ്കലിഭൂതസൈന്യദപവീ സഹത
 സിഹനാദപരിബുഃഹിതേ സംപ്രവൃത്തേ
 തുമലസമ്പ്രഹാരകോലാഹലേ കണ്ഡലിത
 കോടണ്ഡപുംഖിതവിപാദം ഗാഢാബദ്ധ
 നിഷ്കംഗോധാഗുലിത്രേ സമന്തരസ്സയ

കല്യാണിമവകീത്യ ധാനേഷ്വരഃ തപഃ
 മമഭിയുജ്യമാനേ പ്രസാദപ്രമാദബന്ധിന
 ന്യാന്യപാണിവാദം തതഃകൃതോദ്ധൃഖ
 ത്രം വല്ലതിഖരഗികദംബേ മുസലമുൽഗ
 തോമരമുസൃണി ഭിണ്ഡിപാലചക്രന
 പ്രാസപരശാധാദിവിവിധായുധാസാരേ
 സമുത്തോമുഖം പരാപതന്ത്യ നിശിതപ്ല
 നില്പനകന്ധരാഃ കേചന സമരഭണ്യര
 ദിച്ചാവചകബന്ധപ്രബന്ധപാണിതം ക
 ഖാണധാരയാ സമന്തതഃ സ്വാന്വി പര
 നവിപ്രമാനന്ദഃ പ്രേക്ഷകാണാംപ്രകാശ
 സൂതാപ്രവനാം സപയമേവ കരിചിന്ത
 നിനഃ സമഗ്രഭൂമിപ്പേണ നിഷ്പവരാകു
 സ്സമുഖാന്തന്നിവാതം ശശൈസ്സരസ്വ
 ഖാ അപി പഞ്ചതാംപ്രവൃദ്ധീമശയേൽ
 ക്ഷിപ്തദേഹം ദേവഭൂയം ഗതാസ്സസഭൂമി
 മാനാലംബിനീ ഭിരമരനിതംബിനീഭിഃ സ്വ
 യമ്പുതഃ കരളകരവാളവണ്ഡിതാഭ
 ണധാഃ കരിച ന സ്വജനൈരമുമാന
 പരാവൃത്തഃ കേചിത്തുനിഷ്ഠരോഷിപാതനി
 ഷ്ടിച്ഛുപാതം നിഷ്ടിച്ഛദേഹഃ പ്രതിഭാഗ
 വതിതാസ്സപ്രാണമേവസഖിഭിരധിരണഃ
 ണമാകൃഷ്ടഃ പുനരന്വേപി സമുദഗ്രമുൽഗ
 രാഭിഷാതചിവിടിരമുലാന്നസ്സ ബഹു
 ദാന്താലാഹിതഃ പരാസവഃ പതിതഃ
 കേചി കോപതാമ്രേക്ഷണഃ ക്ഷണേന സ
 മുഖമേവ ശസ്യപ്രമാദപാതിത ശത്രുവീ
 രാസ്തദായുധാനിപ്രസാദമുത്സൃ വിജയശ്രീ
 യാ സമാഗ്ധിഷ്ടഃ കരിചിദതിചകിതമ
 സസ്സാലാസേന പശ്ചാല്പംബിനശ്ശിശിര
 ഭിഭൂതാ ഇവ വേചിതാംഗായൽ കിഞ്ചിദ
 തമശേഷം മിത്വ വികത്വമാനഃ പ്രകടി
 ത പ്രാഗൽഭൈരഭ്യമിത്ത്രേസ്സഹസമവ
 ലോകിതാസ്തത്ര തത്ര സത്രപം നിലീനഃ
 കരിചിദധിവക്ഷസ്വലമാപുംഖമഗ നാര
 ധഃ സമരമുപരിതാസ്സഹയുദ്ധമഭിരവി

ജ്ഞാതാസ്സരസേമഭിമാതിഭിഭിപത്യ തില
 ശാനിക്തന്താ കേചന മുഷ്ണമുഷ്ടി തലാത
 ലി ദന്താദന്തി നഖാനഖി കണ്ണാകണ്ണി പ്ര
 ഭുതിഭിരധികലോഹിതാ ദാരുണായുധപ്പുഷ്ടി
 മദ്ധ്യേത്യയുദ്ധേന്ത. കപചിദവി നിശിതതോ
 മഹിക്തന്താനി മുക്താതപത്രാണി വലാകാ
 വലയ ഇവ വലയവിവർത്തിതാനി ദിവി സ
 ദൃശ്യന്ത. കപചന മതഗോജാസ്സുജവാഭി പ
 തിതവീരയൗ ധൈര്യമുലഖണ്ഡിതശു
 ബ്ധാദിബാധലിതമേടിനപത്യതത ഇ
 തസ്യാരഗ്ജിതം പാണിപാദമഭിപ്ലവസ്സു
 മരസൈവസംസ്ഥിതാഃ. കപചിദമന്ദഗദാ
 ഭിഷ്ടാദന്തേ സുന്ദനാനി ഭജ്ജംഭജമരിസം
 ഘാതം ഘാതം ഘാതം ധ്വജം സ്വാൻ
 ധ്വംസം ധ്വംസം മുഷ്ടിഭിഭിതോ മദ്ദം മദ്ദം
 നിഷ്ഠരഭസാനദ്ദം നദ്ദം നിർഭയയുദ്ധമാന
 ഗദാധരവിക്രമാദ്വിതാനാം ഭയശങ്കലീകൃത
 ലലലീനം ദുരോജ്ജ്വലിതപത്യാണബന്ധം ദി
 ശി ദിശി ദ്രവതാ മദ്രി അഹേഷിതാനാം ശു
 രംഗംണാം വരതരവരന്താഃ സന്തേന ഭൂ
 രംണേ പൂമേന ച പ്രമാദാകലിതഭിരുജന
 മംഹാരവേന ച ബലവദാപ്ലവ്ണിതം കി
 മത്ര വാക്പ്രവഞ്ചൈരേവമേവ വിശ്രാമാ
 വിനാ വിശ്വവിസ്താപകപ്രപണ്ഡിഭാ സ
 സമരോത്സവസ്സമുജ്ജ്വലേ.

ചിത്രം ചിത്രം തദാനീം ക്ഷണമമിതമഹാ
 വാഹനം ഭഗവതഃ.
 ചക്രം ധ്വജം പാദിതപദ്മപതാ.
 കംഭോഭാഗതയൗധം
 ഉദ്യുതകോലാഹലേസങ്കലസമരവിധൗ
 വിസ്മയം ചൊല്ലവല്ലേ-
 നത്സനപ്രായമാസീദരപെരകിനദ-
 പ്ലോൽബണം ബാണസൈന്യം.
 പോരാതേകാൻ ചമഞ്ഞു ശിവശി ചദനജ-
 പ്രൗഢം സനാഭേന്ദ്രാർ

വാമാനീടുന്നനാരായണനിശിതശരം
 ബാഹുസംഗ്രാമരംഗം
 നേരേതേഷാമശേഷാവിബുധപുരചകോ-
 രാക്ഷിമാർനാലമാസാം
 പോരാതേവന്നിതയാകലിതയുതിനിവാ-
 സാത്മമാകാശവീഥി.
 അത്യന്തം വിസ്മയം രാക്താകിമിഹമസംഖ
 ബാണസേനാനികാമം
 ത്രസ്താദിദാവദാമോദമനിശിതശരൈ-
 രദ്യമാനാസമന്താൽ
 മദ്ധ്യേകംഭോണ്ഡം കമ്പിതധരണിതലൗ
 കൂപകണ്ണോപിശക്കേന്ദ്ര-
 പ്ലിച്ഛന്തേ സിരപാണേ മ്ലേച്ഛലശങ്കി
 പേതതൃശ്ചലഭൂമൗ. (൭൭)
 വിദ്രാവിതേ ബാണബലേ തദാനീം
 യുദ്ധായസേനാനിയുഗ്മാണാണഞ്ജ
 പ്രദ്വിക്തപ്രചൈനമഹാമല്ലെമെല്ലെ-
 നെന്തിരണാത്മം ദ്രവമുഷ്ടധനാഃ
 ത്രൈലോക്യനാഥനയൗരമണ്ഡാണാം
 മേലേനിശാതശരപ്പുഷ്ടിഭിരദ്യന്തേ (൭൮)
 ആലോകയത്സുതനദ്രസ്തമിഥോജിഗീഷാ-
 ലോലാശയൗതൃമുഖമാഹവമാധാതം.
 ഉത്സാഹീരേശമിണേയൻ കലിതരസേന മ-
 യുനന്തരാചജാലം
 പ്രത്യംഗം കൊണ്ടരണ്ടാത്തിയുമനുകൂലൻ
 കാൽകൈയസ്തദാനീം
 ഹിതാപെട്ടനനികം നിരവധിഗളതാ.
 ലോഹിതേനാപ്ലുതതാ
 വിത്രം സപ്തം കലം പ്രാദവദിനദതാ
 ബഹിന്നാദൈന്ദ്രശാലീ,
 അൽകാലേകോപശാലീപുരരിപുഗവാനർ
 പോരിനാഞ്ജോണ്ടണഞ്ഞ
 തൃക്കണ്ണാക്കുപ്പത്തിക്കരഭിക്തയ-
 ന്നതരാജ്യം പിനാകം
 അഗ്രേവേതാജിതങ്ങളുമവിചയേ-
 പ്രദുതം ബാണസൈന്യം

പ്രക്ഷോഭം പൂണ്ടു ചാടി നിലവിളി തടവി-
 കളു മിട്ടാത്ത ഗർവ്വം.
 ശ്രീശാസ്ത്രം പള്ളി വില്ലു ബിതരഭസേമാ-
 സ്താലു നാരാചവയെഷ്.
 മാരാ പകുതി ഭസ്യൻ പ്രഥമൻ രിരസിരോ-
 ജീവനാഥോ വരേഭേ
 വാചാവാദത്തിടവല്ലേൻ ബലിസുതമരതി
 പ്രാഭവം വിഷുപാനം-
 മിശാവേതെ യദിതം കലരകലവിശക-
 കൊണ്ടിതെന്നേവിനോടം,
 നെരരികാ നോനിതാ നോടിതരഭസേമരൽ
 ബാണപുഷ്പം മമ ത്വം
 നെരവിപ്പാധ സർവ്വനചിയപ്പുഷ്പാൻ
 വാസുദേവം പമേന്മേൽ
 നാരാചെഴക്കെഴയ നാരായണരമകുഞ്ജം
 ശാസ്ത്ര പരപ്രഭുക്കൾ
 മാരാരിഭൂതവേതാളകരജയനം
 വാരയാമാസമാനി.
 നെരക്തപൻ വാരയിളം തരാനി-
 മശേഷരൈസ്സാസുരാരിവിതും
 കൃശാനനാഗാടിമമാസ്രജാതം
 കൃശാനരേതാവിസസജ്ജകോപാൽ.
 പ്രത്യയൈസ്സാസ്രജാലസപടിമരമിദം
 വാരിതേക്കണ്ണവധീ
 മല്ലേകേരക്കായിതപ്പോൾ പ്രകൃതമനാവ
 ഘഗലരംഭോഷലോഷം (൨൦)
 സദ്യോവീക്ഷാം ബഭ്രുവേദിനകരഗതകേരം

ടിപ്രഭംധാമപുഞ്ജം
 പശ്ചാദസ്ത്രോത്തമപാതുപതമവില്ലസം
 ഹാരിപോന്നാവിരാനിൽ.
 സർവ്വേഷജന്തുഷുതദായേവിദൃതേഷു
 സ്വപ്നാസിനാദിവിഗണേകൃതഹാനിനഷ്ട
 ദുഷ്കാരവീര്യമഹിമാപുഷ്പേഷോത്തമോദസ
 ടിവ്യനീജാസ്രമമിമന്ത്രയതിസുലോക
 മല്ലേരോടകടാഹംനിറയുമരിയതേ
 ജോഗിതൻജപാലജാലൈ.
 ത്വമുദണ്ഡരകംണ്ഡപ്രകൃതമനേ.
 ഓം വളർത്തംഗഭാജാം
 സുലോടിപ്പാസ്രസംഘാനധിഗഗനമു.
 ണ്ണാഗതംമേദിരോദ്യ.
 നിധിപാനംവൈഷ്ണവാസ്രവിരവിതാ
 ത്തങ്ങളുനിരീഹാസ്രം.
 അസ്രപ്രത്യസ്രജാലപ്രപരനധിഷ്ഠ
 സംഗഭേജ്ജണാസ്രം
 മല്ലേമല്ലാരിമന്ത്രിപ്രകൃതവിളിനസ.
 ത്രാസമനേതാനമൊൽവു
 മഹാപാപുണ്ടമണിടിശിശിരിദിനേ.
 പ്രേതവേതാളജാതം
 മിതാനീകോവിമുൽമുഷ്ടവേദമിവാ.
 ലംബ്യതസ്ഥരകവാപീ.
 സബന്ധുചന്ദ്രേസ്വബലേപരാജിതേ
 പ്രഭൃതകോപാദപരായസാത്വകീം
 പ്രഭാവരാലീബലിസുന്ദരഭൃതം-
 ദുഷാത്തയനപാസരമീമിരാനുകം.

സുദർശനം

പ്രസന്നസാഗ്രാജാ കരു വലിയ രാജ്യ
 റ്റും അതിന്റെ തലസ്ഥാനപട്ടണമായ
 പാരിജാതപുരം പരിഷ്കാരകേന്ദ്രസ്ഥാനവു
 മാൺ. ഭൂമിശാസ്ത്രക്കാര ഈ രാജ്യത്തെപ്പ

റ്റിയോ നഗരത്തെപ്പറ്റിയോ പറഞ്ഞിട്ടി
 ല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം ആ രാജ്യം
 സ്വർഗ്ഗമാണെന്നു ഭ്രമിച്ചിട്ടായിരിക്കണം.
 ഈ നഗരത്തിൽനിന്നാണ് നാഗരികത

ഉത്തമിച്ചു പല വഴിയായി ഭൂഗോളത്തിൽ മകളും പ്രവഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. അനേകം മഹാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്താൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠിനാസ്സമായ ഈ പട്ടണത്തിലുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായിത്തന്നെ ഒരു ചൈതന്യം അധികമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്ത് പാരിജാതപുരത്തിലേ ഒരു വലിയ തെരുവിലിരുന്ന് മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഗോപുരം മാത്രം നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിഷ്ണുദേവനികളായ വീരഭൈരവന്മാർ കുറേക്കാലം മുമ്പുതന്നെ ക്ഷേത്രം മുഴുവനും നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും ഗോപുരത്തിന്റെ രമ്യതനിമിത്തം അവർക്കു അതു നശിപ്പിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. 'സുദർശനം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഗോപുരം അത്യുന്നതവും വൈഭവാലമായും പണിചെയ്തിട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിന്റെ മുകളിൽ കയറി നോക്കുന്നവർക്കു പാരിജാതപുരത്തിലെ സകല വിശേഷങ്ങളും ഉന്നയിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. സ്ഥലദൗർലഭ്യത്താൽ ഇക്കാലത്ത് സുദർശനഗോപുരത്തിൽ ജനങ്ങൾ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നൂറുകൊല്ലംമുമ്പെ അത് ഭീഷണു കിടക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരു ദിവസം രാത്രി നിലാവത്തു സുദർശനഗോപുരം നിൽക്കുന്ന തെരുവിൽകൂടി പോകുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ആ ഗോപുരത്തിനുള്ളിൽനിന്നു ഒരു സ്ത്രീയുടെ ആർത്തനാദം കേട്ടു. ചെവിയോർത്തപ്പോൾ ഉയരത്തിലുള്ള സ്ഥലത്തു നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നതെന്നു തോന്നി. ഉടനെ വാതുകൾ ചെന്ന് ഉറക്കം വിളിച്ചു. ആരും വിളി കേട്ടില്ല. വാതിൽ ഉന്തിനോക്കിയപ്പോൾ തുറന്നതിനാൽ സാക്ഷ്യവിശിഷ്ടമെന്നു കരുതിയതു ശരിയല്ലെന്നു വിചാ

രിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. കെട്ടിടത്തിനകത്തു കടന്നപ്പോൾ അവിടെത്തെ കൂരിരുട്ടുകൊണ്ടു യാതൊന്നും കാണാൻ കഴിയാതെ തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിസ്താരം കുറഞ്ഞ ഒരു കോണിപ്പടിയിലുടഞ്ഞു. സ്ത്രീയുടെ നിലവിളി അപ്പൊഴും കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതു വളരെ താന്നു സ്വരത്തിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കോണി കയറി ആദ്യത്തെ തട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ നിലവിളി തീരെ കേൾക്കാതായി. ഏങ്കിലും ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടിരുന്ന ദിക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പിന്നെയും ഒരു കോണി കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു വാതിൽ കണ്ടെത്തി. അതു മൂന്നാംതട്ടിലെ ജനവാതിലുകളുടെ വിതാനമാണെന്നു മനസ്സിലായി. അവിടെനിന്നു വീണ്ടും ചെവിയോർത്തു. നിലവിളി കേട്ടില്ല. ഒരാളുടെ കൂക്കംപലി കേട്ടു. ഞാൻ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു മുമ്പോട്ടു ചെന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു മനുഷ്യദേഹത്തിന്മേൽ തടഞ്ഞു. 'അയ്യോ! കള്ളന്മാർ കള്ളന്മാർ!' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരുവൻ നിലവിളിക്കൂട്ടി. ഞാൻ അവന്റെ കണ്ണത്തിൽ പിടികൂടി. 'ഒരടിപോലും നീങ്ങുകയോ ആരെങ്കിലും വിളിക്കുകയോ ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു പൊലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥനാണ്. എന്റെ കയ്യിൽ വാളാണ് കാത്തുകൊൾക.' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'എന്നെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കെന്താണാവശ്യം' എന്ന് ആ മനുഷ്യൻ ഒരൊതുങ്ങിയ കർക്കശസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ— എവിടുന്നുണ് ഇവിടെ നിലവിളി കേട്ടത്?

അയാൾ— നിലവിളിയോ? ഇവിടെ ആരും നിലവിളിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ഉറക്കത്തിലെങ്ങാനും നിലവിളിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു നി

ശ്യാമിപ്പൂ. അതല്ലാതെ ഇവിടെ ആരും ഇല്ല.

ഞാൻ— തനിക്കെന്താണിവിടെ?

അയാൾ—എനിക്കു ചേരെ ഒരു താവളവുമില്ല. ഞാൻ കീറത്തൂണികൾ വെറുക്കി വിൽക്കുന്ന ഒരു ദരിദ്രനാണ്.

ഞാൻ— താൻ ഒരു വെളിച്ചംകൊണ്ടു വരമോ?

‘ആവാം’ എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ ഒരു മഷിപ്പിടിച്ച റാത്തൽ കൊളുത്തി. കുറുത്തിരുണ്ടു മെലിഞ്ഞുവളഞ്ഞ ഒരു ചെറു മുഖിലാണ് ഞാൻ നിൽക്കുന്നതെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. അയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞിരുന്നു. കിടന്നിരുന്നതു വസ്ത്രോലിലായിരുന്നതിനാൽ ദേഹത്തിൽ അവിടെവിടെ വസ്ത്രോൽ തുരുമ്പുകൾ പറ്റിയിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ— തനിക്കു് ഈ ഗോപുരത്തിന്റെ എപ്പോ ഭാഗവും നല്ല പരിചയമുണ്ടോ?

അയാൾ— ഇല്ല, ഈ തട്ടിന്റെ മീതെയുള്ള ഭാഗത്ത് ഒരിക്കലും ഞാൻ പോയിട്ടില്ല.

ഞാൻ— ഞാൻ ഈ കെട്ടിടം മുഴുവൻ ഒരു പരിശോധിപ്പാൻ പോകുന്നു. താൻ എന്റെ കൂടെ വരണം.

ഉടനെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സ്ഥലം മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു. നിലവിലി കേട്ടത് ആ കെട്ടിടത്തിൽ നിന്നാണെന്നതിന് ഒരു തെളിവും കണ്ടില്ല. മടങ്ങിവരുമ്പോൾ എന്റെ കാൽ കറിയുമേറിയ ഒരു ചെറിയ സാധനത്തിന്മേൽ പതിച്ചതായി തോന്നി. നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു പതക്കമായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടിട്ട് അവൻ അല്പം ആലോചന നടത്തി, ‘ഇന്നുരാവിലെ ചില സ്ത്രീകൾ ഈ ഗോപുരത്തിനുള്ള കുമ്പളം വന്നിരുന്നു. അവർ ഉള്ളിൽ കടക്കുന്നത് ഞാൻ ക

ണ്ടു് എന്നു പറഞ്ഞു. അവനെ പിടിച്ചു പോലീസിൽ ഏല്പിച്ചാലോ എന്നു ഞാൻ സാശയിച്ചു. പക്ഷെ അതിന് എനിക്കു മതിയായ വ്രാതം ഇല്ലെന്നു തോന്നി. അതിനാൽ പതക്കത്തിനും നിലവിലിനും പരസ്പരം ബന്ധമില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു മടങ്ങിപ്പോന്നു.

പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഉണ്ടായ സംഗതി കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞു. മജിസ്ട്രേറ്റ് ഹേഡ് കൺസ്റ്റേബിൾ വിരപ്പനെ ആളയച്ചുവരുത്തി ഞങ്ങൾ മൂന്നാളോടുകൂടി ഗോപുരത്തിനകത്തു പരിശോധിപ്പാൻ പറഞ്ഞു. ഗോപുരം നില്ക്കുന്ന വീഥിയിലെക്കു ഞങ്ങൾ കടക്കുമ്പോൾ രാത്രിയിൽ ഞാൻ കണ്ട പഴുത്തുനില്ക്കുന്ന പാത്രങ്ങളെക്കണ്ടു. അവൻ എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു വന്നിടയും എന്റെ കൂട്ടക്കാരെ ലേശം ഭയംകൂടാതെ നോക്കുകയും ചെയ്തു. ആ തെരുവിന്റെ ഒരറ്റത്തുള്ള കപ്പയിൽ പഴുത്തുനിൽക്കുന്ന തിരഞ്ഞു നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ തടയുവാത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെറുപ്പോടുകൂടിയാണ് അവൻ അതു ചെയ്യുന്നതെന്നു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നു കഴിയുന്നിടത്തോളം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. പരിശോധന നിഷ്പ്രഭമായി അവസാനിച്ചതിനുശേഷം തെരുവ് വീഥിയിലെക്കു മടങ്ങി. പഴുത്തുനില്ക്കുന്ന പാത്രങ്ങൾ അപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ തേക്കോലി ചെയ്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.

മജി— ഓ എന്റെ കൈലേസ്സ് ആ ഗോപുരത്തിൽ ഇട്ടുപോന്നു. ഗോപുരത്തിന്റെ ചെമ്പടത്തിൽ വെച്ചാണ് ഒടുവിൽ ഉപയോഗിച്ചത്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വിരപ്പൻ അത്ഭുതകൊണ്ടു വരുവാൻ പോയി, ഞാനും

മിസ്ത്രേട്ടം പഴയന്നിപ്പൊറുകിയോട് ഓരോന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. അര മണിക്കൂറ കഴിഞ്ഞു വീരപ്പനെ കണ്ടില്ല. ഞങ്ങളെ കാണാതെയോ ഞങ്ങൾ കാണാതെയോ ഗോപുരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു പോവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നു വീരപ്പനെ തേടിനോക്കി. അയാളെയും കണ്ടില്ല. ഞങ്ങൾ മടങ്ങി. 'കാണാം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു രഥം സൗ ഇതിലുണ്ട്. അതിന്ന് ആണിയായി നിലുറുന്നത് ഈ പഴയന്നിപ്പൊറുകിയാവാനാണ് എളുപ്പം' എന്നാൽ അപകട പാടിക്കുന്നതിന് ഒരു കാരണവും മതിയാകുന്നതുമില്ല' എന്നു മിസ്ത്രേട്ട പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

അന്നരാത്രി ലഘുയുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ചതന്ന ഒരു ചേക്കുകുളിപ്പായിലേക്ക് പോലീസ് ഉടപ്പിടാതെ എനിക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ഏകദേശം പത്തുമണിയായപ്പോൾ എന്തൊരു മുറിയിൽ നടക്കുന്ന കൂട്ടങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ വിടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ മുറിയിലേക്കു നല്ല വസ്ത്രധാരിച്ച ഒരാൾ കടന്നുവന്നു ശങ്കുക്കടയെ കളി തുടങ്ങി. അയാൾ ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ മാത്രമേ പന്തയും വെച്ചുള്ളു എങ്കിലും എല്ലാം ജയിച്ചെടുത്തു. അയാൾക്ക് നേട്ടം ഉണ്ടായത് കളിയുടെ വശതകൊണ്ടല്ല ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ്. മണി പന്ത്രണ്ടിപ്പോൾ അയാൾ കളി നിർത്തി പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. എന്നെ അയാൾ കണ്ടില്ല. കണ്ടാൽ അവിടെ നിൽക്കില്ലായിരുന്നു. ചുരുങ്ങിയത് ഇരുനൂറു പവനോളം നേടി മടിച്ചിറങ്ങിപ്പോയി. പുറത്തേയ്ക്കു പോയ ആ മനുഷ്യൻ സുൽത്താൻ ഗോപുരത്തിൽ പാർക്കുന്ന പഴയന്നിപ്പൊറുകിയായിരുന്നു. അയാൾ വെളുത്ത മെത്തിൽ തന്നെയാണോ കിട

ക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്നറിവാൻ എനിക്ക് അത്യാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും തൽക്കാലം ഒരു പ്രത്യേക കല്പനയനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്ന അപസരമാകയാൽ നിവൃത്തിയുണ്ടായില്ല. കുളിപ്പായിലെ മേലുനമ്പലണക്കാരോട് 'അയാൾ പതിവായി കളിക്കുവാൻ വരാറുണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്ന് 'അന്ന് ആദ്യമാണ് അവിടെ വന്നത്' എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം.

അതേന്നോടയത്തിനു മുമ്പായി കുളിപ്പുര അടച്ചു പൂട്ടി. എനിക്ക് സാമാന്യം ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കൂട്ടാക്കാതെ തൽക്ഷണം സുൽത്താൻ ഗോപുരത്തിലെത്തി. ബലുപെട്ട കോണിപ്പടി കയറി. ഓടി വന്നതു കൊണ്ടുണ്ടായ കിതപ്പു മാറുവാൻ വേണ്ടി ചുമരിന്മേൽ ചാരി അല്പനേരം വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി ചുമര തപ്പി നോക്കിയപ്പോൾ തണുത്ത ഒരു സാധനത്തിന്മേൽ കൈ മുട്ടി. നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു മനുഷ്യമുഖമാണെന്നു തോന്നി. ഒരു മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മുഖം ആ സ്ഥലത്തു് ആ സമയത്തു തൊട്ടാൽ എവരും ഒന്നു ഞട്ടാതിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ മനസ്സി ലാകട്ടെ മുന്പു കേട്ട നിലവിളിയും, പതക്കവും, പഴയന്നിപ്പൊറുകിയും, അവന്റെ മറിമായങ്ങളും, ഈ തലയും എല്ലാം കൂടി വല്ലാത്ത പരിഭ്രമമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. പെട്ടെന്നു കോണിയിറങ്ങി. രണ്ടാമതും സംഗതികളേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഭയത്തെപ്പറ്റി എനിക്ക് വല്ലാത്ത ലജ്ജ തോന്നി. ഞാനല്ലാതെ വേറെ ഒരാളും കൂടി ആ കെട്ടിടത്തിൽ നടക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടുപോലെ തോന്നിയതിനാൽ വിഷം കോണി കയറണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ശവമുഖം വീണ്ടും തൊട്ടാതിരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ഒഴിഞ്ഞുമാറി കോണി കയറി രണ്ടാം തട്ടിലെ വലിയ

മുറിയിൽ കടന്നു. ആ സമയം അഞ്ചുമണി അടിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടു.

നേരം നല്ല പ്രകാശമായി. അതാ ആ മുറിയുടെ ഒരു നടുവിൽ നല്ല ഉറക്കമാണെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ടു പഴത്തുണിപ്പെറ്റുകി വയ്ക്കാലിൽ കിടക്കുന്നു. ഞാൻ അയാളെ ഉണർത്തുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ആ മുറിയുടെ തെക്കെ അറ്റത്ത് ഒരു വാതിൽ പതുക്കെ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഗോപുരത്തിന്റെ മേത്തട്ടിലുള്ള മുറികളിലേയ്ക്കും വെണ്മാടത്തിലേയ്ക്കും കയറുവാനുള്ള അന്തരാളത്തിന്റെ വാതിലാണ് തുറന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരുവന്റെ നിഴൽ കണ്ടു. അയാൾ എന്നെ കണ്ട ഉടൻ പിന്നാക്കം പോയി. ഈ സമയം പഴത്തുണിപ്പെറ്റുകി പെട്ടെന്നുന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ചുറ്റും നോക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ ഉടനെ ആ നിഴൽ കണ്ട വാതിൽക്കലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുവെന്നു. കോണിപ്പടി രണ്ടും മൂന്നും ഒന്നായി ചാടിക്കയറി. ആരോ എന്റെ തലയ്ക്കു മീതെയുള്ള കോണി ഗുതിയിൽ കയറുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായി. എന്റെ ഗതി വേഗം വേഗിച്ചു. ഞാൻ കയറിച്ചെന്നതു വെണ്മാടത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ ഒരാളെയും കണ്ടതുമില്ല. ഞാൻ ഭഗവാശയനായി തന്നെത്താൻ ശപിച്ചു തുടങ്ങി. താഴേയ്ക്കുള്ള മുറിയിൽനിന്നു എന്നെ പരിഹസി്കുന്ന മട്ടിൽ ആരോ ഉറക്കെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടു. എന്താണ് ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടായില്ല. ഞാൻ എന്റെ സങ്കല്പത്താൽ വഞ്ചിതനായോ? ഇല്ല. അയാൾ ഉയരവും സൗന്ദര്യവും ഉള്ള ഒരുത്തനാണ്. തലമുടിയുടെ മേൽമീശയുടേയും നിറം അല്ലാ ചെമ്പിച്ചാണ്. എന്നാൽ അയാളെവിടെപ്പോയി? വെണ്മാടത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിയാൽ

കാണാതാകണമെങ്കിൽ മേന്നിൽ കീറ്റുപ്പോട്ടു ചാടേണ്ട. അല്ലെങ്കിൽ കുറേയ്ക്കു പറ്റിണമിക്കണം. ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു എനിക്ക് വളരെ അതൃപ്തം തോന്നി. എങ്കിലും ആ വെണ്മാടത്തിന്റെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവടെനിന്നുകൊണ്ട് ആതിന്റെ നല്ല വശത്തും ഉള്ള കൈവരിയുടെ മീതെ എല്ലായിടത്തെയും ഒന്നും നോക്കാതിരുന്നില്ല. ഞാൻ അപ്പോൾ നിന്നിരുന്നതു 170 അടി ഉയരത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു നോക്കിയപ്പോളാണ് ആ മഹാ നഗരത്തിന്റെ ഗാഢീയ്ക്കും എന്നെ അത്യാശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയത്. എന്നാൽ ആകുഴി ഒരു മിനുട്ടു നേരമെങ്കിലും എന്നെ ആശ്വാസപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പഴത്തുണിപ്പെറ്റുകി താഴേയ്ക്കുള്ള കൊണ്ടു അവനാടു വീണ്ടും ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുനായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സു പൂർവ്വകലപ്പെട്ടിരുന്നത്. കോണിയിരിക്കുന്നതെന്തെന്ന് വന്നപ്പോൾ അവൻ വയ്ക്കാലിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണു മൂടിയായില്ല. ഞാൻ പല ചോദ്യങ്ങളും അവനോടു കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു ചോദിച്ചു. അവൻ ചേക്കു കളിയ്ക്കു പോയതേ ഇല്ല എന്നു തീർച്ച പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ മഹാറാജ പ്രിയം ആ ഗോപുരത്തിൽ താമസി്കുന്നതായി അവനറിവില്ലെന്നും വണ്ണിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു അനന്തരകരണീയമെന്നെത്തന്നെ തീർച്ചയാക്കാതെ തന്നെ ഞാൻ ആ മുറിയിൽനിന്നു പതുക്കെപ്പോന്നു. പോയപ്പോൾ ഭിത്തിയിൽ ശവമുഖം തൂക്കിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. ഒരു വലിയ ആണി മാത്രമല്ലാതെ യാതൊന്നും അവിടെ കണ്ടില്ല. എല്ലാ സംഗതികളും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാനായി ഞാൻ മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിലേയ്ക്കു നടന്നു. മജിസ്ട്രേട്ടിനെക്കണ്ടതിന്നു

കൂടാ എന്റെ സംശയങ്ങൾക്കു സമാധാനമുണ്ടായില്ല. രാത്രിയിൽ ഉറക്കമൊഴിച്ചു കൊണ്ടും ക്ഷീണകൊണ്ടും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു കാച്ചാങ്ങു ചാനായി ഞാൻ സ്വപ്നത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

രണ്ടു മണിയോട കൂടി ഞാൻ ഊക്കു ഉണന്നപ്പോൾ അല്പം ഒരു തലവേദനയോടെ എഴുന്നീറ്റു. അതു ശമിപ്പാൻ വേണ്ടി കുറെ അധികം നടക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി റോഡാലായിൽ കൂടി കാണാപ്പുറത്തു ചെന്നു വസന്തോത്സവത്തിൽ ചുറ്റി നടക്കുമെന്നു കരുതിട്ടാണ് ഞാൻ മൂന്നു മണിയ്ക്കു സമയം തുടങ്ങിയത്. കാണാപ്പുറത്ത് അമ്പത്തിയെട്ടാ സമീപത്തു കൂടി സാവധാനത്തിൽ ലാത്തിക്കൊണ്ടിറയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു വീടിന്റെ ചടികൽ രണ്ടാൾ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. അവരുടെ ആളുകൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ചെട്ടന്ന് ആകർഷിച്ചു. അവരെ തിരിച്ചറിവാൻ എനിക്ക് ലേശം പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു പഴന്തുന്നിപ്പറ്റക്കിയും മറ്റൊരു സുൽത്താപ്പുരത്തിന്റെ രണ്ടാം നട്ടിൽ വെച്ച് കരു നിഴലാട്ടാ കണ്ടു. ആ ഉയന്ന സുന്ദാരമായിരുന്നു. അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി പട്രേയും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന അവർ അധികം സമീപത്തല്ലാത്ത എന്നു കണ്ടില്ല. പൊളിസ്റ്റു പ്ലാസ്റ്റർ യാൽ സംശയിപ്പാനും വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പഴന്തുന്നിപ്പറ്റക്കിയുടെ അപ്പോഴത്തെ വേഷം ചേക്കുകകൂടി വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുതന്നെയായിരുന്നു. അയാൾ കപ്പായക്കിഴയിൽനിന്ന് ഒരു കൃത്രിമമാനുഷമുഖം ഏടുത്തു കൂട്ടുകാരനെന്നു ഞിയ്ക്കുന്നതും മറ്റാവൻ അതു വാങ്ങി നോക്കി കഷണം കഷണമാക്കിക്കളയുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൂന്നാമുതലാൾ കൂടി അവരുടെ സമീപ

ത്തിൽ ചെന്നു. അതു സുൽത്താപ്പുരത്തിലേയ്ക്കു കൈലാസ്സെടുപ്പാൻ അയച്ചതിൽ പിന്നെ പല അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തിട്ടും അതുവരെ കണ്ടുകിട്ടാത്ത ഹെറോയിൻ റേബഡ് വീരപ്പനായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ഉണ്ടായ വിസ്മയത്തിന്ന് അതിരില്ലതായിത്തീർന്നു. ഞാൻ ഉദാസിനൊന്നൊന്നാലെ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഉടനെ അമ്പർ മൂന്നാളും വീട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു കടന്നു. ഞാൻ പതുക്കെ അടുത്തു ചെന്നു. വീട്ടിൽ ആരും താമസമില്ലെന്നും അവർ സൈപര സ്വാധീനത്തിനുവേണ്ടി അവിടെ ചെന്നു തുടങ്ങുന്നതും അവിടുത്തെ കാവൽക്കാരനായ ഒരു ചെറുകുറുപ്പൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അവന്റെ കയ്യിൽ അരു ഉറപ്പിക വെച്ചുകൊടുത്ത് അവരിൽനിന്നു തിരികെ അടുത്ത മുറിയിൽ എന്നെ ഇരിപ്പാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും അത് അവരിൽനിന്നു തിരികെ പറഞ്ഞു. കാവൽക്കാരൻ അപ്രകാരം ചെയ്താൻ അനുവദിച്ചപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. അകത്തു ചെന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ രണ്ടു മുറികളുടേയും നടുവിലുള്ള ഭിത്തിമേൽ ഒരു ചെറിയ ദോരവും കൂടി കണ്ടതിനാൽ ദൈവം അനുഗ്രഹമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ശ്രദ്ധ വെച്ചു കേട്ടു.

വിരപ്പൻ—ഞാൻ കൃത്യത്തിനു വന്നില്ലെ? ഉന്നതകായൻ—ഒരു മിന്നിട്ടു വൈകിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ മിണ്ടാതിരുന്നതിനുള്ള സമ്മാനം ഇപ്പോൾതന്നെ തരാം.

വീരപ്പൻ—ആ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ വെച്ച് എന്റെ തലയ്ക്കു കിട്ടിയ കൊട്ടിന്നു 1000 പവൻ അധികമായിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

ഉന്നത—ആ ചെണ്ണയും അവളുടെ മുതലും കൈവശമായാൽ അതിലിറുട്ടിയും താ

വാൻ എനിക്ക് മടിയില്ല. ഈ സമയം നായ ലവണന്റെ സഹായത്താൽ—

‘ഹാ! ഹാ! പഴയന്നിപ്പൊക്കി എന്താ പായ്ക്ക് എന്ന് എന്ന വെയ്പ്പാണായി ആ വേഷം കെട്ടിയിരുന്ന ആ കള്ളൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഉന്നതകായൻ അനേകം ബാങ്ക്നോട്ടുകൾ വീരപ്പനായി നിട്ടുകൊണ്ട്—സ്റ്റേറിലിംഗ്! ഇതാ ആയിരം പവർ. നാം തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി കാർഡ് ഇതല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾ വേഗം ഈ നാട്ടു വിട്ടു പോണം. ഞാൻ ആ പെണ്ണിനെ കല്യാണം കഴിച്ചാൽ—

വീര—ഉടനെ ബാക്കി സാക്ഷ്യം ഞാനിരിക്കുന്നിടത്തു എത്തിച്ചു തരും അല്ലേ?

ഉന്ന—നിശ്ചയമായും. അതിന്നു പുറമെ എന്നാൽ കഴിയുന്ന സഹായങ്ങളും ചെയ്യും.

വീര—ഞാൻ നിങ്ങളെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ല. എന്റെ യാത്ര ഞാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. എനിക്ക് ബോധം വന്ന ശേഷം ആ അപകടഗ്രാഹിയിലാണ് ഞാൻ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞിട്ടും നിങ്ങളുടെ ഉടമ്പടി സ്വീകരിപ്പാൻ റിസർവ്വേഷൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട! വന്നിട്ടുള്ളത് കാർഡ് ഇതല്ലല്ലോ.

ഉന്ന—നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാൻ നല്ല ആളാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.

വീര—ആ വിശ്വാസം ‘നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്ന്’ എന്നു ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു വിട്ടുതരികൊണ്ടു തന്നെ എനിക്കറിയാം. പഴയന്നിപ്പൊക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്—ആ സാധു പെണ്ണുങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു ആവോ. എത്ര നിലവിലിട്ടാലും അവരുടെ ശബ്ദം പുറത്തുകേൾക്കില്ല.

ഇതിലധികം കേൾപ്പാൻ എനിക്ക് കഴിയുമായില്ല. ഉടനെ ചെയ്യേണ്ടതു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ

നിൽ ചെന്ന് അഞ്ചു കൺസ്റ്റബിൾമാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു. വീരപ്പനും കൂട്ടുകാരും ബന്ധനത്തിലായി. കാൽമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ മുഖിൽ ഹാജരാക്കി. ക്രമേണ താഴേ പായുന്ന സംഗതികൾ ആ കറക്കാരിൽ നിന്നു വെളിപ്പെട്ടു.

പാരിജാതപുരത്തിലെ ‘കണോരവീഥി’യിൽ ‘ഭാരതി’ അമ്മ എന്നൊരു വിധവയുണ്ട്. ആ സ്ത്രീയ്ക്കു സന്താനമായി ഒരു മകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വിധവയ്ക്ക് അമ്പലി സ്വത്തും പുത്രിയ്ക്ക് അസാമാന്യ സമ്പദ്യുവും ഉണ്ട്. ലക്ഷ്മീദാസൻ എന്ന ഒരിട പ്രഭു എങ്ങിനെയോ അവരുടെ പരിചര്യം സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ അയാളുടെ ധൂർത്തു ഭവ്യാന്തിയും ഭാരതി അമ്മ അറിഞ്ഞു ഉടനെ അയാളുടെ പരിചര്യം തനിക്കുവശ്യമായിപ്പോയത് ആ സ്ത്രീ മറ്റൊരു പ്രകാരമാണെങ്കിലും സ്ഥിരനിശ്ചയത്തോടുകൂടി അയാളെ അറിയിച്ചു. മേലാൽ തന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ വരേതെന്നു പാകയും ചെയ്തു. പ്രഭു പലതും മിച്ചിട്ടും വിധവയുടെ നിശ്ചയം ഇളകിയില്ല. ലക്ഷ്മീദാസൻ എത്രവിധം ഭവ്യാന്തിയെ സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ആലോചിച്ചു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ നിപുണനായി ലവണൻ എന്നു പേരായ ഒരു ഭൃത്യനുണ്ട്. ലക്ഷ്മീദാസൻ സമ്പന്നനായാൽ അതിന്റെ രഹസ്യം തന്റെ കൈയടിയിൽനിന്നു കാലത്തോളം തനിയ്ക്കും സമ്പന്നനായാൽ കലാമാണെന്ന് അവർ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കറച്ചുകാലം മുഖ്യ സുദർശനഗോപുരം വെട്ടിയുണ്ടയാക്കുന്ന ഒരു ശാലയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ലവണൻ ആ തൊഴിൽ എടുത്തു വന്നിരുന്നവനാണ്. അക്കാലത്ത് ആ ഗോപുരത്തിലെ ഒരു ഗുഹസ്ഥലം ഉദ്യോഗാ അയാൾ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അതിനെ ഇപ്പോൾ പ്രയോജനകരമാക്കി

നും നിശ്ചയിച്ചു. വൽമാനപുരത്തിൽ പാ
ക്കുന്ന സോദരിയെക്കാണ്ഡൻ ഭാരതിയമ്മ
പോയിട്ടുണ്ടെന്നും പത്തു ദിവസം താമസ
മുണ്ടെന്നും മകൾ പോയിട്ടില്ലെന്നും ഉള്ള
വിവരം പ്രഭുവും ഭൃത്യനും അന്വേഷിച്ചി
രുന്നു. എത്ര സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാലും വ്യാ
ജം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതും മെഴ
കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതുമായ ഒരു കൃത്രിമമുഖം
ധരിച്ച ഒരു കിഴവിയുടെ വേഷമായി ഒരു
ദിവസം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ലവണ
ൻ വിധവയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു മകൾ ഭാ
ഗ്ഗവിയും അവളുടെ പരിചാരികയും മാത്ര
മേ അവർ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഭാരതിയ
മ്മ വൽമാന പുറത്തു നിന്നു മടങ്ങി വരുവ
ഴിക്കു ചെട്ടന്ന് ഒരു സുഖക്കൂട്ടണ്ടാകയാൽ
കാച്ചുകലെ ഒരു സത്രത്തിൽ കയറിക്കിടക്കു
ന്നു എന്നും, മകളെ ഉടനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വ
രുവാൻ തന്നെ പാഞ്ഞയച്ചിരിയ്ക്കയാണെന്നും
ലവണക്കിഴവി അറിയിച്ചു. ഭാഗ്ഗവി
യും പരിചാരികയും ആ കിഴവിയോടു കൂടി
ഉടൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരു ജടക്കു പണ്ടി ആ കി
ഴവി തന്നെ കൊണ്ടു ചെന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.
വണ്ടി അനേകം ഇടവഴികളിലും തെരുവീ
ഥികളിലും കാടിച്ചു ഒടുവിൽ ഒരു വലിയ
പടിവാതിൽക്കൽ നിൽക്കി. ദേഹവും മുഖം
മിക്കതും ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടി ഉയരംഏ
റിയ രോമം അവരെ സൽക്കരിക്കാൻ പടി
വാതിൽക്കൽ നിന്നിരുന്നു. വണ്ടിയിലുള്ളവർ
ഇങ്ങിയ ഉടനെ വണ്ടി അതിവേഗം കാടി
ച്ചുപോയി. സ്ത്രീകൾ രണ്ടുപേരും ആ അവ
ശിവിതന്മാർകാണിച്ചവഴിയിൽകൂടി നടന്നു
ലവണൻ അവരെ കടസ്സായും തിരിഞ്ഞു തി
രിഞ്ഞുപോകുന്നതായും ഉള്ള ഒരു കോണി
കായി ഭാരതിയമ്മ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു
ണെന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടുപോയി. സ്ത്രീകൾ
വേളിച്ചുകൂടാതെ നടക്കില്ലെന്നു ശഠ്ഠം പി

ടിച്ചപ്പോൾ ലവണൻ പരിചാരികയേയും
പ്രഭു ഭാഗ്ഗവിയേയും ഏറ്റുത്തുകൊണ്ടു കോണി
കയറി. ഭിത്തിയിൽ ആണി താച്ചിട്ടുള്ളതു
കണ്ടുവെന്നു മുന്പു പാഞ്ഞ സ്ഥലത്തെത്തി
യപ്പോഴാണ് കിഴവി ലവണനായത്. വെ
ണ്മാടത്തിൽ കയറിയതിനുശേഷം അതി
ന്റെ മൂടംസ്തലുള്ള ഒരു ചെറിയ തായുടെ
സമീപത്തു ചെന്നു. ആ തായിലെ ഒരു ക
ല്ലിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിമ്പുതകിട് ഒന്നു
ത്തി. ഉടനെ ഒരു പിച്ചളമൊട്ടു കണ്ടു. ആ
മൊട്ട് അയാൾ പാടിച്ച് തിരിച്ചപ്പോൾ
കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിയ കൈവരിയുടെ ഏ
താനും ഭാഗം പിന്നാക്കം ചെറിഞ്ഞു. അ
വിടെ ഒരു കളിവാതിൽ കണ്ടു. ശില്പവിദ്യ
യുടെ നൈപുണ്യത്താൽ വാതിൽ അടയ്ക്കു
മ്പോൾ അതു ബാക്കിയുള്ള കൈവരിയുടെ
മുറിച്ചിലിപ്പാത്ത രോശമായിട്ടേ തോന്നുള്ളൂ.
കളിവാതിൽ തുറന്നു കീൾപ്പോട്ടിറങ്ങി ഒരു
ചെറിയ മുറിയിലെത്തി. ആ മുറിക്കു ന
വാരയിലധികം ചതുരമില്ല. ഭാഗ്ഗവിക്ക് തീ
രെ ബോധമില്ലാതായിരുന്നു. ലക്ഷ്മീദാസൻ
ക്കൊ വെള്ളം മുഖത്തു തളിച്ചു വീശിയ
പ്പോഴാണ് ബോധം വന്നത്. ലക്ഷ്മീദാ
സൻ ഉടനെ ലവണനോടു താൻ കറച്ചുനേ
രത്തെയ്ത് ഇവിടുന്നു പോകുന്നതാണ് നല്ല
ത് എന്നും ഈ പരിചാരികയുടെ നിലവിളി
കേട്ടു വല്ലവരും എത്തുന്നതിനെ കാക്കേണ്ട
താണെന്നും പാഞ്ഞു. അപ്രകാരം അയാൾ
പുറത്തു പോന്നു വസ്ത്രങ്ങളും മാരും വസ്ത്രോ
ലിനുള്ളിൽവെച്ചു കിടക്കുമ്പോഴാണ് ഞാൻ
ആദ്യം അങ്ങോട്ടു ചെന്നത്. ഭിത്തിയിൽ
കൃത്രിമമുഖം തൂക്കിട്ടുള്ള കഥ തൽക്കാലം
ലവണൻ മാനു പോയി. പിറന്നാൾ
ഞാൻ ചെന്നതും പരിഭ്രമിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോ
ന്നതും കണ്ടപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഞ
ത് കാണുമ്പോഴായത്. ഉടനെ ഏറ്റുത്ത മാ

റി. പതക്കാ വീണ്ടുപായത്ത് അവരി
ഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീരപ്പൻ രണ്ടാമ
തു ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രഭുവി
നെ കണ്ടുമുട്ടിയതുകൊണ്ടാണു തലയ്ക്കു തട്ട
കൊള്ളേണ്ടതിന്നും ഉടമ്പടി സ്വീകരിക്കേ
ണ്ടതിന്നും കുറ്റത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതിന്നും
സംഗതിയായത്.

കുറ്റക്കാരന്റെ വായ്പാഴി റിക്കാട്ടാക്കി
യതിന്നു ശേഷം മജിസ്ട്രേട്ട് ഞാനും ചില
പൊലീസ്സുകാരും കൂടി ഗോപുരത്തിൽ ചെ
ന്ന് അരിൽ കിടന്നു കയ്യുറപ്പുതിരുന്ന സ്ത്രീ
കളെ പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ടു പോന്നു. ഭാര
തിയമ്മ വീട്ടിൽ മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ മക
ളേയും ദാസിയേയും കാണാഞ്ഞിട്ട് അന്വേ
ഷിച്ചു യാതൊരു വിവരവും കിട്ടാതെ വൃ

സനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ
അവളാ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കി വിവ
രം ഗ്രഹിപ്പിച്ചത്. എന്റെ ഇക്കാര്യത്തി
ലുള്ള ശ്രമം മുകൾ പാത്തു കേട്ടപ്പോൾ
ഭാരതിയമ്മയുടെ മുഖത്തു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു
സ്നേഹവിശപ്പു ബാഹ്യമാനവത്സല്യാദിക
ൾ എന്ന സാമാന്യത്തിലധികം സന്തു
ഷിപ്പിച്ചു. അവരെ കൂടെക്കൂടെച്ചെന്നു കാ
ണുന്നതന്നോ ബോൾ ആലയുടെ ഉത്തമി
ത്രമാണെന്നു കരുതുവാൻ ആവശ്യമുണ്ട
ന്നും എന്നോട് പറഞ്ഞു. ലക്ഷ്മീദാസ്
മുതൽപേർ ഇപ്പോൾ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു
വരുന്നു. ഞാൻ ഭാരതി ആലയുടെ വീ
ട്ടിൽ നിത്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ശേഷം
ചിന്ത.

കെ. ഗോവിന്ദമന്നൻ

ഫലസിദ്ധി

സകല പ്രവൃത്തികളും ഫലസിദ്ധിയ്ക്കു
വേണ്ടിയാണെന്നു നിശ്ചിതമായ ഒരു സാ
ഗതിയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തി ക
ന്നും കൂടാതെ ഒരു സമയവും ഒരുവനേയും
കാണുന്നില്ല എന്നുള്ളതിലും വാദമില്ല. ഫ
ലം സിദ്ധിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള
ചുമതലയും അവരവർക്കു തന്നെ ഇരിക്കുന്ന
താണ്. ഇതിൽ പലവിധത്തിലും പൂർവ്വ
ചാർച്ചക്കാർ ദുർവ്വാദമായി വാദിക്കുന്നുണ്ട്. പ
ലവിധത്തിലും തെറ്റിദ്ധരിപ്പാൻ ധാരാളം
മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു സദയവും പറയാം. തെ
റ്റിദ്ധരിപ്പോടുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു ഫല
പ്രാപ്തിയും പ്രായേണ പരുങ്ങലായിക്കലാ
മിക്കുന്നതാണ് അതുകൊണ്ടു ഫലസിദ്ധി

ക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ
വിഷയമായി സ്വീകരിക്കുന്നത്.

ചില ഔചാർയന്മാർ ദൈവത്തിൽ
നിന്നാണു ഫലസിദ്ധി എന്നു പറയുന്നു. െ
രുതരം കാഴ്ചയ്ക്കു വേണ്ട കാലത്തു കഴിച്ച്
വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷിച്ചാൽ അവ മുളച്ചു
വളന്നു പൂത്തു കാഴ്ചനുള്ളതാണ്. പക്ഷേ ഫ
ലാബ്ധിയും ഏകദാ മുള മുളയായ വികാ
രത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ച
ലതു മുളക്കുന്ന സമയം മറ്റുചിലതു മുളച്ചു
തുടങ്ങാതെ കാണുന്നു. ചിലതു തീരെ കൂ
ക്കാതെയും കാണാറുണ്ട്. മുളച്ച കാഴ്ച
കളിൽ തന്നെ ചിലതു മുൻപു വളരുന്നു. ച
ലതു പിന്നാലെ വളരുന്നു. ചിലതു ലേ

പട്ടാഭിമാനം തന്നെ നശിച്ചുപോയിട്ടും കാണുന്നു. ചിലതു വളർച്ച മുഴുവനാവാനെ ഏതാനും വളർന്നതിന്നു ശേഷം നശിക്കുന്നതും കാണാറുണ്ട്. ഇതുപോലെ എല്ലാ വികാരങ്ങളിലും പല വ്യത്യാസവും കാണുന്നു എന്നു മാത്രം പോരാ, സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒന്നു പോലെ മറ്റൊന്നു കണ്ടാവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണു കാണുന്നത്. എല്ലാ കാരണങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ശരിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഇവ കാര്യമുള്ള ഫലഭേദം വരുന്നതിന്നു ദൈവമേ വകാരണമെന്നു പറയാതെ സാധിക്കില്ലെന്നാണു ഈ മതക്കാരുടെ അഭിപ്രായം.

ദൈവമെന്നു പറയുന്നത് ഈശ്വരനെന്നെന്നു ഈശ്വരപ്രസാദകോപങ്ങളാണെന്നും പൂർവ്വകർമ്മങ്ങളാണെന്നും മറ്റും പല മതങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതിൽ എല്ലാമതകാർക്കും അനുകൂലമായി പറയുന്നതാണെങ്കിൽ ദൈവമെന്നു പറയുന്നതു പൗരുഷന്റെ ഏടയിൽ തന്നെ അന്തർവീക്ഷണമാണ്. പൗരുഷം പൗർവ്വദേഹികമെന്നും ഇദാനീനമെന്നും രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അതിൽ പൗർവ്വദേഹികത്തെ ദൈവമെന്നും ഇദാനീനത്തെ പൗരുഷമെന്നും പറയുന്നതായാൽ നന്നായിരിക്കും. പൗർവ്വദേഹിക പൗരുഷം പുണ്യപാപങ്ങളാണെന്നു വരുമ്പോൾ പൗരുഷപ്രയത്നത്തിൽ തന്നെയാണ് അന്തർഭാവം. കർമ്മംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതാകുകൊണ്ടും പല മാറ്റമുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടും പൗരുഷം തന്നെയാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ യോജിക്കുന്നതാണ്. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളിലും ഫലസംഗ്രഹവും ആലോചിക്കുന്നതായാൽ പൗരുഷമുഖം ഗോചരമല്ലാതെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായി അന്യരും അംശങ്ങളുണ്ടാവുന്നതിരിക്കുകയില്ല. ആ അംശങ്ങളുണ്ടാവുന്ന തൊരഫലത്തെ പ്രതിബിംബിതമാണെന്നു താനും ആ തൊര കൂടാതെ

ഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ ദൈവമില്ലാത്തതാൽ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു ദൈവം കാരണമാണെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയുക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ അനുകൂലമാക്കണം.

ഇനി ചിലർ വസ്തുസ്വഭാവത്തിൽനിന്നാണു ഫലസംഗ്രഹം എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചില മണ്ണിൽ ചില വിത്തു മൊളക്കുകയില്ല. ചിലതു വളരെ ശക്തിയായി ഫലിക്കുന്നു. ഒരു ജാതി വിത്തു നട്ടുന്നതായാൽ മറ്റൊരു ജാതി വൃക്ഷമുണ്ടാവുന്നില്ല. ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ സകലാവയവങ്ങളും ആ ജാതി തന്നെയായിട്ടാണു കാണുന്നത്. അല്ലാതെ ചിലതെങ്കിലും മാറിക്കാണുന്നില്ല. ഇവ എപ്പോൾ വസ്തുസ്വഭാവമാണ്. ചിലതു ബീജത്തിന്റേയും ചിലതു മണ്ണിന്റേയും മറ്റും കാരണങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണ്. ഇനി ചിലതു കാരണം തുല്യമാണെങ്കിലും അതുകൂടെ സമവായ (ചേർച്ച)ത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിട്ടുമുണ്ടു. നാഗദന്തിയും കൊടുവലിയും കാരണംകൊണ്ടും ഗുണകൊണ്ടും ഒരുപോലെയാണെങ്കിലും സമാവായഭേദമുണ്ട്. നാഗദന്തി വയറിനെ എളുക്കുന്നതാണ്. കൊടുവലി വയറിനെ ഒരപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ സ്വഭാവമാലോചിക്കുന്നതായാൽ വസ്തുഭേദേന സ്വഭാവഭേദമുണ്ട്. അതുപോലെ ഫലത്തിന്നും ഭേദമുണ്ട്. ഇപ്രകാരമാലോചിച്ചാണ് ഈ മതക്കാർ സ്വഭാവവാദികളായിത്തീർന്നത്. ഈ മതവും ആദരണീയം തന്നെ.

മറ്റു ചിലർ കലമാണു കാരണമെന്ന് ഇരിക്കുന്നു. ചില വിത്തു ചില കാലത്തു നട്ടാലെ മുളയ്ക്കുള്ള ചിലകാലത്തു മാത്രമേ ചില വൃക്ഷം പൂക്കുകയുള്ളു; കായ്ക്കുകയുള്ളു. മറ്റുള്ള കാലത്തു പൂവ്വാ കായയുമുണ്ടാവുകയില്ല. ഈ നിമിത്തം സിദ്ധിപ്പെടുന്നതു

കാലശക്തിയാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ കാലശക്തിയെപ്പറ്റിയാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ ഫലഭാഗമെന്നതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കാലത്തെ പലവിധത്തിലും ഭാഗിക്കുന്നു. രാശി പകൽ രാത്രി ദിവസം പക്ഷം മാസം ഋതു അയനം സാവതരം യുഗം മണപന്തം മുതലായി പലവിധത്തിലും ഭാഗിക്കുന്നത് ഈ കാലശക്തിയുടെ വ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ ശക്തി സർവ്വത്ര പ്രാപിച്ചാണു കിടക്കുന്നത്. ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടാണ് ഈ മതം ഉണ്ടായി തീർന്നത്;

ഇനി ഒരു മതക്കാർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇദാനീനതമായ പുരുഷപ്രയത്നമാണു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ദൈവമനുക്രമമായ ഒരു കാലസ്വഭാവത്തിനും വസ്തുസ്വഭാവത്തിനും വിരോധമില്ലാത്തതായ ഒരു എന്തായാലും കാര്യം ഒരിയ്ക്കലും ഫലിയ്ക്കുന്നില്ല. ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ദൈവവും ഫലിയ്ക്കും. ഒരു സമയം ദൈവമനുക്രമമില്ലാത്തതിൽ തന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശക്തിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും അനുക്രമമായി വരും. ശക്തിയായ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നയാൽ കാലശക്തിക്കും മാറ്റമുണ്ടാവാം. ശീതകാലമുഷ്ണകാലം; ഉഷ്ണകാലം ശീതമാക്കാം. ഇപ്രകാരം വസ്തുസ്വഭാവവും മാറ്റുന്നതാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല- ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശക്തി പുണ്യമായാൽ സാധിപ്പാൻ വളരെ ലോകത്തിലൊന്നുമില്ല എന്നാണ് ഇവരുടെ മതസിദ്ധാന്തം. ഈ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേണ്ടതുപോലെയാണു് ഒന്നിൽ ഇതരകാരണങ്ങൾ അർത്ഥസിദ്ധമാവുകകൊണ്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാത്രമാണു കാരണമെന്നു ഇവർ ശക്തിയായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇങ്ങിനെ നാലു മതമുള്ളതിൽ പ്രത്യേകം ഓരോന്നു നോക്കിയാൽ എല്ലാം ഫലസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചാണു കിടക്കുന്നത്. ഒരു മതത്തെ മാത്രം വിശ്വസിച്ചു പ്രവൃത്തിപ്പാറും എടുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ ഫലം സിദ്ധിക്കുക ഇല്ലാ. ദൈവമനുക്രമമാണെന്നു കരുതി വന്നു വിതക്കുന്നതെങ്കിലും നെല്ലുണ്ടാവുകയില്ല. വിതയ്ക്കുന്നതും വേണ്ട കാലത്തല്ലാത്തതാൽ ഫലിക്കുകയില്ല. വേണ്ട കാലത്തായാലും അതതു വിത്തിന്നു നല്ലതായ മണ്ണു വെള്ളം മുതലായത് അല്ലാത്തതാലും നെല്ലുണ്ടാവുകയില്ല. ഇതെല്ലാമുണ്ടായാലും പുരുഷപ്രയത്നം വേണ്ടതുപോലെയാണു് ഫലിക്കാത്തതാൽ ഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ പ്രയാസം തന്നെ. അതുകൊണ്ടു നാലും കൂടി യോജിച്ചു വന്നാൽ ഫലസിദ്ധി സുലഭമായിക്കൊണ്ടുനതിനാൽ ഈ നാലിന്റെയും സമവായ (ചേർച്ച) യാണു ഫലസിദ്ധിയ്ക്കു കാരണമായി വരുന്നത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താമല്ലോ. ഓരോന്നു മാത്രമാണ് കാരണമെന്നു പറയുന്ന മതപ്രവർത്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇനി നാലു കാരണങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രബലമായ കാരണത്തെയാണ് അവർ പറയുന്നത്. ദുർബ്ബലമായ കാരണമാണ് ഇതരങ്ങളെന്നു കരുതി അവർ പറയുന്നില്ല എന്നാണ് മതപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ആശയമെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന പക്ഷം അതും വാദഗ്രസ്തമായ സംഗതിയാകയാൽ ഈ ആശയവും നല്ല ഭംഗിയായതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ദണ്ഡചക്രാദിന്ത്രിയേന നാലു കാരണങ്ങളും കൂടി യോജിക്കുകയാണു ഫലസിദ്ധിക്കു കാരണമെന്നു കരുതി യാജ്ഞവല്ക്യയോഗീശ്വരൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കേചിദ്ദൈവം സഭാവാദാകാലം

ൽ പുരുഷകാരതഃ സംയോഗേകേമിദിമന്തി
പദ്യംകശലബുദ്ധയഃ. എന്നു ഇതിൽ പൂ
സ്തംഭംകൊണ്ടു നാലു മതത്തെ ഉപന്യസി
ച്ചിട്ടു ഉത്തരംഭംകൊണ്ടു സ്വമതത്തെ കാ
ണിച്ചതു കൊണ്ടു മതചണ്ഡനവും അത്ഥം
സിദ്ധമാണല്ലോ.

ദൈവമാണു പ്രബലമെന്നു കരുതി
പൗരജ്ഞത്തിൽ ശ്രമിക്കാത്തവകായി ഉദാ
ഹരണപൂവും പൗരജ്ഞത്തെ ഉത്തരവാക്യം
കൊണ്ടു സ്മരിക്കുന്നു.

യഥാമേധേകേനചക്രേണ രഥസ്വന
ശരീർഭവൽ തഥാപുരുഷകാരേണ വിനാ
ദൈവംനസിദ്യതി. എന്നു പൂർവ്വാക്യ
ത്തിൽ ദൈവപൗരജ്ഞങ്ങൾ ഒരുപോലെ

ഫലസിദ്ധിക്കു ഉപയോഗിക്കുമാണെന്നു വ്യ
ക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ദൈവപുരുഷകാരോപകർമ്മസിദ്ധി
വസ്ഥിതാ. എന്നു പൂർവ്വാത്തരവാക്യങ്ങ
ളിൽ കാലത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും തള്ളി
ദൈവപൗരജ്ഞങ്ങളെ മാത്രം പറഞ്ഞത്
തന്റെ കർത്തവ്യം ദൈവത്തിലും പൗ
രജ്ഞത്തിലുമാണ് അധികമുള്ളത്, അതു
പോലെ മറുതലിലല്ലെന്നു കരുതീട്ടാണ്.

അതുകൊണ്ടു ഫലസിദ്ധിയെ കാം
ക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പൗരജ്ഞത്തെ അനുകൂ
ലമാക്കുവാൻ ദൈവത്തെയും ദൈവത്തെ
അനുകൂലമാക്കുവാൻ പൗരജ്ഞത്തെയും
സ്ഥായിയായി ആശ്രയിക്കേണ്ടതാണ്.

ചെറുകുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻനന്മൂതിരി.

रसिकरत्नम् *

उत्तुंगावदुर्पनिस्तवकभरनमन्मञ्जु-

मध्याकुलाया-

यस्यासौभाग्यलक्ष्म्या प्रसभययमधोऽकारि

पीयूषभानुः ।

उन्मीलनकसरह्वया चपलकिसलया मुग्ध-

लोलाळिमाला

सा वस्तौखं विधत्तां तुहिनगिरिभवा कापि
सन्तानवह्नी ॥

अपिच-

പ്രേമവേഷകലാധിതം പ്രിയമുഖാലോകസ്വഹാമൂർത്തി

ത്വഹ്മുൽ പ്രതിയാതമർദ്ധപഥഘോരേലലജ്ജാകുലം ।

വിപ്രത്യാനയനാഞ്ചൽ നഗപതേ:പുഷ്പാകയചിദ്രിമാ-

വിന്യസ്താഗലസീമിസാമ്പരാണികീമാലാശിവാധാസ്തുവ-

(नान्द्यन्ते प्रविश्य)

सूत्रधारः—

स्वेदांबുगर्भमुखमपिदुद-
मुद्रितനിश्ചിതമിഷ്ടിതമന്ദസിതകം ।

अन्यादृशांगभवपौरुषमादिमं त-

द्वീरायितं दिशतु वः कुशलं वधूनाम् ॥

(इतिपुष्पाञ्जलिं विकीर्य) आदिष्टोऽस्मि सामाजिकै-
स्त्रभवतः कवेरप्रकाशितनाम्नः कस्यचन कृति-
मभिनवं रसिकरत्नाभिधानं भाणं प्रयोगपदवी-
भवतारयितुमभिलषामइति । तदाधीयतां तत्र
तत्र पात्रावधाने यत्नः । (समन्तादवलोक्य सहर्षम्) अये
रमणीयोऽयं माधवावतारसमयइति प्रियतरमे-
तत् । तथाहि—

* अन्यपुनर्मुद्रणाधिकारादिकं ग्रन्थकर्तुः स्वायत्तम् ॥

सुस्निग्धामधुपूरिताधरदलाः प्रारब्धगुच्छोदया-
नम्रांग्यः प्रियदर्शनं विदधते मुग्धाइवैतालताः ।
आच्छाद्यान्तरहो जरत्यइव ताः पक्कच्छदश्रेणयो
माद्यन्ति प्रविशन्ति चान्तरलयगूढं विटेन्द्राइवा ॥

(नेपथ्येगीयते)

आसन्नदेशमगतेऽपि चिरस्य याते
नाथे कुतूहलवशैव वसन्तवल्ली ।
आकीर्य पुष्पशयनं पुनरुत्सुकत्वा-
दालोलभृंगनयनं परितः करोति ॥

मूत्र—साधूपक्रान्तमेव नर्तकैः (नेपथ्याभिमुखम-
वलोक्य) अहो—

शिथिलितशिखाभारः किञ्चित्प्रगृष्टविशेषक-
स्मुखमनुभवन् निद्रामर्धावबुद्धमनास्वयम् ।
स्मरइव निशारभे ह्यन्तर्विशन् धृतविग्रहः
पुष्कलिततनुः पुण्यात्माऽयं समेत्यथ कोयुवा ॥
(विभाव्य) अये सुगृहीतमाधवनैपथ्योऽयं सखा-
मे रसिकशेखरः (इति निष्क्रान्तः)

प्रस्तावना

(ततः प्रवशतिनिद्रावबोधं नाटयन् विटः)

विटः—लीलावचोव्यतिकरे मदनालसाया-
नीर्वि विमुञ्चति तथाविधमालपन्त्याः ।
अन्येषु च स्वमपि नर्मसु विस्मरन्त्या-
स्तत्तादृशं विजयते चरितं मृगाक्ष्याः ॥

(चक्षुर्षी प्रभृज्योन्मील्यन्) हन्त प्रभातप्रायैव प्रगल्भ-
कामिनीजनमानभंगकरी विभावरी । तथाहि—

किञ्चिन्मीलिततारकातलइतोविच्छिन्नतामिस्रका
म्लायच्चारुमुधाकरारसवशादुद्भ्रान्तकोकद्वयी ।

मुग्धाभ्यः प्रथमं रतान्तरदशामाशा स्वयांशिक्षते
चित्रं रागयुतां करोति करीबन्यासैः पुनस्तां रविः
अपिच—

विश्वासादिवयारुचिर्विनिहिताबह्वौनिशांसादरं
सक्तातेनानिनाय सेयमधुनापत्यौपुनस्संगते ।
अश्रूण्यस्यवियोगजानिशिशिरव्याजात्कीरन्ती-
कुर्वाणागणिकायितं प्रियतयातेनापिसंरज्यते ॥

तथावदेनमनंगविजयसत्रावभृथमहात्स-
ववादित्रायमाणसधुरक्रौञ्चानिनदसंकलितधुंगीसं-
गीतकमुषस्समयमस्यां वेशवाटिकायां रसिकज-
नसमुचिताचारचातुरीसमायत्तीकृततत्तज्जनचि-
त्तवृत्तिरपनेष्यामि । किञ्च—

प्रत्यूषसंभ्रमवशादथथावनद्ध-
केशांशुकं पतिगृहात्स्वगृहं प्रयान्तिः ।
मन्दाक्षनम्रवदनामदिरेक्षणास्ता-
स्संवीक्ष्य नेत्रयुगळीं सफलीकरोमि ॥

(शीलां बन्वा स्मृतिमभिनीय सहर्षम्) अये मुदि-

नमद्यमे यदभिनवोन्मिषितयौवनस्य विषाक्षद-
ग्धविषमशरसञ्जीवनैषधिसारस्य मलवल्लीस-
ञ्जातस्य कनकमञ्जरीनामधेयस्य कामिनीजन-
दिलकस्य कृष्णापिशाचीप्रस्तेन गुरुजनेन “स-
र्वेगुणाः काञ्चनमाश्रयन्ती”तिन्धायं पुरस्कृत्य
पतित्वेन वियमाणोवसुसागरोऽह्वैवतत्पाणिप्र-
हणं करोतीति श्रुतपूर्वमेवास्माभिः । सा तु मे
प्रियसखी प्रथममेव पांतुक्रीडनादिभिस्समुत्प-
न्नसौहार्दातिरेके गुरुपश्यति स्वाभाविक्यादिर्ग-
तिभाजि मत्सुहृदि मकरन्दसारे सुहृदानुराग-
गुणपक्षपातिनी । तदुदन्तश्रवणप्रभृति तदवस्थां
तत्सहचरी लीलामञ्जरी मामेवमवदत्—

क्रमशः

മംഗളോദയം ഫഘുന

പുസ്തകം ൩

മിഥുനമാസം

ലക്കം ൮

മാഗളം

ശ്രീലാസ്യത്തിനരംഗമുജപലമണിസ്സോമോല്ലസദ്വിചികാ.
മാലംതുഞ്ചുരുദ്ധ്യമാമുനികളാൽസംഗീതമാംഗല്യകം
നീലകുൽത്തായെന്നുപാവെവിലസുംവൈകുണ്ഠവക്ഷസ്സമലം
കാലാരതിചതുർത്ഥാദ്യനിമിഷാലക്ഷ്യംസുവിജ്ഞാണാൻ.

ആദിഭഗ്നം



ഈ അറിഞ്ഞാനന്ദിജ്ഞാനിനുള്ള ഒരു ശക്തി വിശേഷം നമ്മിലുണ്ട്. അതിനെയാണ് 'ജ്ഞാനശക്തി'യെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നത്. ജ്ഞാനശക്തിയുടെ കേന്ദ്രം തലച്ചോറാണ് പായപ്പട്ടു വരുന്ന ബുദ്ധിയായതുകൊണ്ടു ഇതിനെ ബുദ്ധിശക്തിയെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നു. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയംകൊണ്ടു കാണാൻ കഴിവില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, ലയം മുതലായവയെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നു ജ്ഞാനശക്തിയുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ജ്ഞാനശക്തിയാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്ന തത്വങ്ങളെ ലോകം വളരെ ആദരിക്കയും ആ വക തത്വദ്രവ്യങ്ങളെതന്നെ ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലോകത്തിന്റെ ആരംഭദശ മുതൽക്കു ഇന്നേവരെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടും ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ, കാര്യകാരണഗൌരവമനുസരിച്ച്, ചിലതു നാമമാത്രാവശേഷമായും ചിലതു അതിന്നു

ടുത്തും ചിലതു അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ ആദരണീയമായുമിരിക്കുന്നുണ്ട്. നാറുകുന്നാൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ നവംനവങ്ങളായ അനവധി പദാർത്ഥങ്ങളേയും തത്വപരമ്പരണമാർഗ്ഗങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥിതിലയാദികളെ നിബിഡമായൊട്ടാടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ഇടംകൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, സ്ഥിതി, ലയം ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ, ബുദ്ധിശക്തിയെ വികസിപ്പിക്കുകയും തത്വജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ ഉന്നീലനം ചെയ്യിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം പ്രപഞ്ചത്തിന്റേയും അതിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചരാചരങ്ങളുടേയും സൃഷ്ടുതത്വഗ്രാഹണം തന്നെയാണ്. സകല തത്വജ്ഞാനശാഖയും, പ്രപഞ്ചം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന വിലാസങ്ങളേയും പ്രാപഞ്ചികപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പരമാർത്ഥസ്വഭാവങ്ങളേയും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യമാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളാകുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾക്കൊക്കെ പരമ്പരാസിദ്ധമായ സമുദായസ്വഭാവത്തെപ്പോലെ ഏതാനും തത്വജ്ഞാനസമ്പത്തുണ്ടായിരിക്കും. അതിന്നു അവർ ഒരു ദിവ്യനിധിയായും അനുഗമയശപ്രാപ്തിയുള്ള ഉത്തമോപകരണമായും അഭിമാനിക്കുന്നു.

തത്വജ്ഞാനശാഖകളെ അപാരമായ തീക്ഷ്ണബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ജനസമുദായത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നവർ മീനുകൾക്കും ഗ്രീക്കുകൾക്കുമാകുന്നു. ഐരോപ്യതത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ഗ്രീക്കു(യവന)തത്വജ്ഞാനമാകുന്നു. കാൻറ, ഫെജൽ തുടങ്ങിയവരുടെ

നവീനവിചാരങ്ങളെ മേനി പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ഗ്രീക്കുതത്വജ്ഞാനമാണ്. ഈ സംഗതിയെ വേണ്ട ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ വിവരിക്കാം.

ഫൈനവത്ത്വജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, മനുഷ്യർക്കു സാധ്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണെന്നു കേൾക്കണം കൂടാതെ പലരും അറിയാതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫൈനവത്ത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ മഹത്വവും കീർത്തിയും, അന്തർദ്ദൃഷ്ടിവികാസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതു വഴിയുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനാവലംബിക്കും അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിന്നുംവേണ്ടി, ജീവിതത്തെ ഉത്തമമാക്കുകയാൽ നയിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഈ സംഗതി മനുഷ്യലോകംകുറിച്ചാൽ പ്രൗഢമാണ്.

പരമാർത്ഥത്തിൽ, എല്ലാ തത്വജ്ഞാനശാഖകളും നാനാപ്രകാരമേയായണെന്നിരിക്കിലും നിദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രാപ്യപദം ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. ദുർഭരമായ ദുഃഖത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ രക്ഷിച്ചു, പ്രപഞ്ചതത്വരഹസ്യങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കേണമെന്നുള്ള അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഒന്നാമതായി പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബുദ്ധിപൂർവ്വം പശ്ചാത്താപിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കിത്തുകയാകയാലും അവരുടെ യുക്തിയുക്തങ്ങളായ തീർപ്പുകളിൽ കവിഞ്ഞ് ഇതേവരെ ആരും ഒന്നും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിന്നു ലും ഫൈനവത്ത്വജ്ഞാനത്തിന്നു സർവ്വപരി പ്രാചീനതയും പ്രധാനതവുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഫൈനവത്ത്വജ്ഞാനം ദുഃഖങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതുള്ള ഭൗഷധങ്ങളേയും അവയെ പ്രയോഗിക്കേണ്ട പ്രകാരങ്ങളേയും സോദാഹരണം

ഹിഡ് ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രധാനവിഷയങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനവിവിധശാഖകൾ, പ്രാപ്യപദത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളിലും അവയേ പ്രാപിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലും ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം തത്വാനുഷ്ഠാനരീതികളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ്, തത്വാനുഷ്ഠാനരീതികളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ്, തത്വാനുഷ്ഠാനരീതികളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ്.

പുണ്യപരിവേഷങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതിന്നു ഭീതിതകാലം മുഴുവനും വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ പ്രധാനികൾ കുപിലർ, പത്മജലി, ഗൌതമർ, കണ്ണാദർ, ജൈമിനി, വ്യാസർ എന്നിവരാണ്. ഇവർ ഏറിയ കലാ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതിനുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും അനുഷ്ഠാനമാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും വിവരണത്തെയാണ് 'ഷഡ്ദർശനങ്ങളെന്നു പറയുന്നതു വരുന്നത്. ഈ ഷഡ്ദർശനങ്ങൾക്കു പുറമെ ചാമ്പാകദർശനം, ബാലാദർശനം, ആർതദർശനം, രാമാനുജദർശനം, പൂണ്ണപ്രജ്ഞദർശനം, നക്ഷത്രചാതുര്യദർശനം, ശൈവദർശനം, പ്രത്യഭിജ്ഞാദർശനം, രസേശ്വരദർശനം, പാനിനീദർശനം എന്നിങ്ങനെ പലേ ദർശനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു ഷഡ്ദർശനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രാബല്യം കുറവാണ്. എങ്കിലും ഷഡ്ദർശനങ്ങളെപ്പറ്റി സാമാന്യമായോ സാഹോചരിയ കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഇവയെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കേണ്ടതെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ദർശനങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് എത്ര വിധത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നെന്നും അതിന്റെ ക്രമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. 'ആദ്യത്തെ സു

ത്രങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു ഇപ്പോൾ ദർശനങ്ങളിൽ കാണുന്നതെന്നതിന്നു യാതൊരു തെളിവുമില്ല. ഇപ്പോൾ കാണുന്നവ പുരാതനമെന്നു കരുതുന്നതായാൽതന്നെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽനിന്നു എത്രകണ്ടു കടം മേടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഡാക്ടർ ഗോൾഡ്സ്റ്റൺ കരുതുന്നു. അഭിപ്രായത്തെ അഭിജ്ഞാനാരിൽ പലരും സമ്മതിക്കുന്നു. ഏകിലും ഇവയിൽവെച്ചു ഏറ്റവും പുരാതനമായിട്ടുള്ളതു സംഖ്യദർശനമാണെന്നു സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെ ഒന്നാമതായി വകതിരിച്ചു, അവയുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതികളെ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതു കവിപ്രണാകനും. തത്വനിരൂപണത്തിന്നൊരുങ്ങുന്ന ഏവനും ഏതെങ്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ കവിപ്രാചാര്യരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഖ്യമതത്തെയും സംബന്ധിച്ചു ലോചിക്കാതെ കഴികയില്ല. കവിപ്രസിദ്ധനായ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു പിത്തഗോസ്തീ എന്ന യവനതത്വജ്ഞാനി ഗ്രഹിച്ച ഗ്രീസിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. പ്ലേറ്റോ ഇതിനെ ഗ്രീക്കുതത്വജ്ഞാനാരുടെ വഴിക്കൂട്ടിയിട്ടു. അവിടെനിന്നു, ഗാസ്റ്റിക്സ് മതക്കാർ ഇതിന്നു ഇജിപ്തിലെ തലസ്ഥാനനഗരിയായ അലക്സാണ്ടർയിലായിൽ കൊണ്ടുചോയി. അവിടെനിന്നു യൂക്ലിഡ് പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സകല തത്വജ്ഞാനശാഖകളുടേയും പിതാവു കവിപ്രാചാര്യരാകുന്നു.

സംഖ്യമെന്നതിന്നു സംഖ്യയെന്നു് പേരുണ്ടെന്നതു സംഖ്യകളുടെ നിശ്ചയിച്ചത് എന്നും, വിചാരം ചെയ്തു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു എന്നും അർത്ഥം പായാം. സാ

ഏതപ്രകാരം * ഇരുപത്തി അഞ്ചു തപ
ങ്ങളുടെ ക്രമപരിവർത്തനംകൊണ്ട് ഇക്ക
ണന്നപ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ്വകാരുണ്യങ്ങളും നി
ർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതി
നാൽ, സാംഖ്യത്തിന്നു സംഖ്യകൊണ്ടു നി
ർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്ന അർത്ഥത്തെയാ
ണു അധികപക്ഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.
സാംഖ്യം എന്നതിന്നു വിവേചനം എന്ന
അർത്ഥത്തെ സ്ഥാപിച്ചു, പലരും വ്യാഖ്യാ
നിക്കുന്നുണ്ട്. “സാംഖ്യം”ത്തെ സമാലോചി
ക്കുക എന്നത്മുള്ള ധാതുവിൽനിന്നുത്ഭവി
ക്കുന്നതായി തീർച്ചപ്പെടുത്തി, ആലോചനശ
ക്തിയെ അപേക്ഷിച്ചുള്ളസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ
അടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്ന ശാസ്ത്രമെന്നു
അമരസിംഹൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാംഖ്യപ്രകാരം പ്രകൃതിപുരുഷന്മാർ
നിത്യന്മാരാകുന്നു. പ്രകൃതിയിൽനിന്നു പുരു
ഷനെ അസംഗനായറിയുന്നതു തന്നെ മോ
ക്ഷം. പ്രകൃതി ജഡവും പ്രാപഞ്ചത്തി
ന്റെ ആദികാരണസ്വരൂപവുമാകുന്നു. പുരു
ഷൻ അവികാരിയും ചേതനനും ആത്മ സ്വ
രൂപനാകുന്നു. പുരുഷന്റെ സാന്നിധ്യം
കൊണ്ടു പ്രകൃതി സമസ്തസൃഷ്ടിയാപാരങ്ങ
ളെയും നിർമ്മിക്കുന്നു. താപത്രയങ്ങളെ
(ആദ്യാത്മികം, ആധിഭൗതികം, ആധി
ദൈവികം) വിവേകംകൊണ്ടു നശിപ്പിക്കു
വാൻ കഴിയും. അവയിൽ നിന്നുരക്ഷപ്പെട്ടു
പുരുഷന്റെ സ്വതന്ത്രതയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതാ

ണു മനുഷ്യജന്മാദ്യേന്ദ്രം. താപത്രയത്തെ
നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വൈദികയജ്ഞാദികൾ
ഉപകരിക്കയില്ല. അതിന്നു തത്വവിചാരം
കൊണ്ടു സാധിക്കും. ഇതൊക്കെയാണു സാം
ഖ്യദർശന സിദ്ധാന്തം.

സാംഖ്യമതസ്ഥാപകനായ കപില
ന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും തീർച്ച
പ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ല. പലരും പലവി
ധം പറയുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനാണു
കപിലനെന്നു സാംഖ്യകാരികളുടെ വ്യാ
ഖ്യാതാവായ ഗൌഡപാദൻ വിചാരിയ്ക്കു
ന്നു. വേറെ ഒരു വ്യാഖ്യാതാവ് ഇദ്ദേഹം
വിഷ്ണുവിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ അവതാരമാ
ണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശൈതാശ്വശാപ
നിഷ്ഠത്തിൽ, കപിലമഹർഷി; സാക്ഷാൽ
ശാപന്റെ വക്താവ് നിന്നു ആത്മവിദ്യയെ
അഭ്യസിച്ചു പുകാരം കാണുന്നു. സാംഖ്യ
തത്വനിഷ്ഠാപകനായ കപിലനും, “സിദ്ധി
നാം കപിലോമുനിഃ” എന്ന വാക്യംകൊ
ണ്ടു നിദ്ദേശിക്കുന്ന കപിലനും ഒന്നായാ
തരമില്ലെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായ
പ്പെടുകാണുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ
ഭാഗവതം പതുതംസ്തംഭ്യത്തിലുള്ള ദേവജ്ഞ
തികപിലോപദേശം സ്വാമാന്യമായി ചി
ന്താക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതത്തിൽ നിന്നു ക
പിലന്റെ മാതാവു ദേവഹ്യതിയാണെന്നു
അദ്ദേഹത്തിന്നു കമ്പതു സഹോദരികളുണ്ടു
യെന്നുവെന്നും അറിവു കിട്ടുന്നു. പത്മം
ഭാണത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഇരട്ടപ്രസ്ഥത്തിൽ
പാർത്തിയെന്നതായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ
ത്മരാശ്ട്രതങ്ങളായ തെളിവുകൾ, കപില
ൻ അഭിനീതിന്നു സമീപമുള്ള പുണ്യാടൻ
പുണ്യഭൂമിയിലാണു ജനിച്ചതെന്നും ഗൗഡ
സഗരമെന്നു കിന്നിലന്റെ പാർത്തിയെന്നു

* 25 തപങ്ങളാവിതഃ—പ്രകൃതി(പ്രയാനം),
പുരുഷൻ, മഹത് (ബുദ്ധി),
അഹങ്കാരം. പഞ്ചതന്മാത്രകൾ (ശബ്ദരൂപരസഗന്ധരസം) മനസ്സു, പഞ്ചജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ പ
ഞ്ചകന്ദേന്ദ്രിയങ്ങൾ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ.—

നാം മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ കവിലനെ പ്രജാപതികളിലൊരുവനായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. അയോദ്ധ്യാധിപതിയായിരുന്ന സഗരന്റെ സുതരം മക്കൾ അശ്വമേധത്തിൽ കളവുപോയ കുതിരയെ തേടിപ്പാതാളത്തിലെത്തിയ സമയത്ത്, കുതിരയെ കവിലനട കയ്ക്കുൾ കാക്കയാൽ കവിലൻ കളവു കുറാ ചുമത്തിയപ്പോൾ, കവിലൻ കവിതനായി അവരെക്കൊണ്ടുമാക്കിയെന്നു ഒരു കഥ രാമായണത്തിലുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഒന്നിനൊന്നു സംബന്ധമില്ലാതെ പലേ കെട്ടുകഥകളെക്കൊണ്ടും കാട്ടിയിട്ടുള്ള കിടക്കുന്ന കവിലൻ ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കേണമെന്നു ഡാക്ടർ ഡേവീസ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കവിലൻ ബുദ്ധമുനിക്കു എത്രയോമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ആളാണ്. കവിലാശ്രമം ഹിമവൽ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള സങ്കതചന്ദ്രബന്ധത്തിലാണെന്നു ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. കവിലൻ, സങ്കേതരാജാവായ സുഭാതന്റെ സമാനകാലീനനാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ഏകദേശം ക്രി. മു. ൪൦൦-നു മുമ്പാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

കവിലൻ, തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ നൂറു അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥമഴിയിക്കുന്ന സൂരിയെ പഠിപ്പിച്ചു. അതിനെ അസുരി പഞ്ചരിഖാചാര്യൻ പഠിപ്പിച്ചു. (പഞ്ചരിഖനും കാവിലേയൻ എന്ന ഒരു പേരുള്ളിയാണ്) പഞ്ചരിഖൻ കവിലസിദ്ധാന്തത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, ൩൦൦൦൦ ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കവിലസിദ്ധാന്തം ഇന്ത്യയിലൊട്ടും പ്രചരിച്ചതു പഞ്ചരിഖാചാര്യന്റെ കാലത്താണ്. കവിലൻ, അസുരി, പഞ്ചരിഖൻ, ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല.

പ്ര. കവിലമതം, ഇന്ത്യയിൽ സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയതിൽ പിന്നീട്, മനുസംഹിതതുടങ്ങിയ സൂതികളിലും വിഷ്ണുപുരാണം, ഭാഗവതം മുതലായ പുരാണങ്ങളിലും രാമായണം, ഭാരതം എന്നീ ഇതിഹാസങ്ങളിലും എന്നു വേണ്ട മിക്ക ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതു സ്ഥലം പിടിച്ചു സൂര്യസിദ്ധാന്തം മുതലായ ജ്യോതിഷികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സൂര്യതം, ചരകം എന്നീ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽകൂടിയും സാംഖ്യസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഒരു മറ്റൊരു കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യത്തിന്നു, പഞ്ചരിഖനശേഷം കുറെ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു - (ഈശ്വരകൃഷ്ണന്റെ കാലംവരെ) സാംഖ്യമതാചാര്യന്മാരുടെ ചരിത്രമൊന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഏകദേശം ക്രി.സ്താബ്ദം ഓരോ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈശ്വരകൃഷ്ണനെന്ന വിഭാഗം സാംഖ്യകാരിക എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ നിർമ്മിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെയാണ് ഇപ്പോൾ സാംഖ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ളതിൽ, പഴക്കമുള്ള ഗ്രന്ഥം ഇതാണ്. ഇതിൽ ൭൨ ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇതിനെ പദ്മാത്മൻ എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ ചീനഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പിന്നെ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരമായ പ്രചാരവും വിവിധവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായി. വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഗൌഡപദന്റെ 'സാംഖ്യഭാഷ്യം'യും നാരായണതീർത്ഥന്റെ 'സാംഖ്യചന്ദ്രികയും, വാചസ്പതിമിശ്രന്റെ 'തത്ത്വകൌമുദി'യും രാമകൃഷ്ണദന്തന്റെ 'സാംഖ്യകൌമുദി'യുമാകുന്നു. സാധാരണ കവിലന്റെ കൃതിയെന്നു പറയുന്ന സാംഖ്യപ്രവചനത്തിന്നു സാംഖ്യ സാരം, യോഗവാർത്തികം, ബ്രഹ്മജീമാംസാഭാ

മേ നിരൂപിക്കുകയുണ്ടായുള്ളു. അവയ്ക്കു പ
റമ, ഉണ്, കളി, ഉക്കം, നടക്കുക, ഇരി
ക്കുക, കിടക്കുക എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു
ദേശവ്യത്യാസവും കൂടാതെ എല്ലാവരുടെ
ഇടയിലും ഒരുപോലെ നടപ്പുള്ള സാധാര
ണ പദങ്ങളെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചൊന്നും പ
റയുവാനില്ലായ്ക്കയാൽ അവയെപ്പറ്റി ഇവി
ടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

ഇനി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീണ്ണങ്ങളാ
യി തുടങ്ങിട്ടുള്ള പല ശബ്ദങ്ങളുള്ളതിൽ ചി
ലതിനെ ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണി
ക്കാം. സംഘക്കളി, ചാക്യാരകൂത്ത്, കഥ
കളി, കൂപ്പാട്ടംകളി മുതലായവയെ രാജാക്ക
ന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റു ജനങ്ങളും മുഖേ
ണത്തോളം കൊണ്ടാടാത്തു നിമിത്തം ഇ
പ്പോൾ അവയെ പ്രയോഗിക്കുന്ന പേടങ്ങൾ
വളരെ കുറവായിരിക്കുന്നു. ആ കാരണ
ത്താൽ തന്നെ അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച
ുള്ള അനവധി പദപ്രയോഗങ്ങളും ശിഥില
ങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവയുടെ അ
ർത്ഥവിചാരംകൊണ്ടു സാമുദായികമായ അ
നേകം കാര്യങ്ങൾ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാ
നുള്ളതിനാലും കാലാന്തരംകൊണ്ട് അവ
യിലെ നശിച്ചുപോകുന്നതായാലും നാം ഇ
പ്പോൾ തന്നെ അവയെല്ലാം സമ്പാദിച്ചു
റിക്കാട്ടാക്കി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി തിരെ നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവ
യും നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിട്ടുള്ളവയുമായ പല
പദസമൂഹങ്ങളുമുള്ളവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം
നിരൂപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്നാ
യി അവയിലും ഒന്നുണ്ടു എന്നങ്ങളെ എഴു
ത്തുകാണിക്കാം. പണ്ടു ബ്രഹ്മണരുടെ രാ
ജ്യഭാരം മുതൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആക്രമിക്കുന്ന
വുവരെ മലയാളരാജ്യം പല രാജാക്കന്മാ
രും സ്വതന്ത്ര നാമായിത്തന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നു
വെന്ന സംഗതി ചരിത്രംകൊണ്ടും അനേ

കം ഐതിഹ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും നാം അറി
യുന്നുണ്ടല്ലോ. ആക്കാലങ്ങളിൽ, തന്തൽ
കാലദേശാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചുണ്ടാ
യിരുന്ന രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഭരണ
സൗകര്യമായും രാജ്യത്തെ ഖണ്ഡങ്ങളായി
തിരിച്ചിരുന്ന മാതിരികൾ, പ്രജാപരിപാല
നത്തിന്നായിക്കൊണ്ട് കാരോ ഖണ്ഡത്തി
ലും നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗ
സ്ഥന്മാരുടെ വകഭേദങ്ങൾ, സിദ്ധിത്നിയ
മം ക്രിമിനൽ നിയമം അവയുടെ നടവടി
ക്രമങ്ങൾ, ശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, പ്ര
ജകൾ രാജഭോഗമായി കൊടുത്തിരുന്ന അം
ശങ്ങൾ സൈന്യങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി നാ
നാപ്രകാരമേനയുള്ള എപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായി
രുന്നതായിട്ടും അവയെ കാരോന്നിനെയും
സംബന്ധിച്ച അനവധി കാര്യങ്ങൾ നട
പ്പുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടും നമുക്കു മിക്കവാറും
താണു്. അവയുടെ എല്ലാം ശരിയായ
ജ്ഞാനം മനുഷ്യജ്ഞാകുന്നതു പദപ്രയോ
ഗങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ. നമ്മുടെ പൂർവ്
ന്മാരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ട് ആ വക
പദങ്ങൾ മിക്കതും ഇപ്പോൾ നശിച്ചുപോ
യിരിക്കുന്നുവെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടു കൂ
ടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ അ
പൂർവ്വം ചിലത് മുകളിലും മൂലയിലുമായി ചി
ന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്നുണ്ട്. ചിലതെല്ലാം
ചില തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു കണ്ടുകി
ട്ടുന്നതാണു്. പലലേശം കാലതാമസം കൂ
ടാതെ ഇപ്പോൾ തന്നെ നാം വളരെ പ
ണിപ്പെട്ടു തേടിപ്പിടിച്ച് അവയെ സമ്പാ
ദിച്ചുവെക്കാത്താൽ ഇനിയത്തെ തലമുറ
യാകമ്പോഴേക്കും ഉള്ളതും കൂടി പോകുന്നതാ
ണു്. മേൽപറഞ്ഞ പഴയ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം
ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ചരിത്ര
സംബന്ധമായി എത്ര അനവധി തത്വ
ങ്ങൾ നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടു കിട്ടുമായിരുന്നു.

നഷ്ടങ്ങളും നഷ്ടപ്രായങ്ങളുമായ പട്ട സമൂഹങ്ങൾക്ക് ഇനി വേറൊരു ഉദാഹരണം പായാം. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ യുദ്ധമില്ലാത്തതോടുകൂടി കളരി എന്ന ഏപ്പാട് നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതോടുകൂടി പലവിധ ആയുധാഭ്യാസങ്ങളും ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ എതിർത്തു ചൊരുത്തുന്നതിനും തടയുന്നതിനും മറ്റുമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പലമാതിരി ആയുധങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ നഷ്ടങ്ങളായിത്തീർന്നു. പ്രയോഗനാശത്തോടുകൂടി, പ്രയോജനാഭാവം ഹേതുവാലിട്ട്, ആവക ആയുധങ്ങൾ തന്നെ മിക്കതും നശിച്ചുപോയി. ആയുധങ്ങൾ നശിച്ചപ്പോൾ അവയെ ഉണ്ടാക്കുക എന്ന തോഴിലുകൾക്കു നാശം സാഭവിച്ചു. തോഴിലുകളില്ലാത്തതോടുകൂടി അതാതു തൊഴിൽക്കാർ തന്നെ നിർമ്മാണത്തിനായിക്കൊണ്ടുപയോഗിച്ചിരുന്ന കരുക്കളും, അവരുടെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളും കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അതോടുകൂടി തത്തൽസംബന്ധമായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പട്ടപ്രയോഗങ്ങൾ മിക്കതും നഷ്ടങ്ങളായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്രയുമല്ല, യുദ്ധം നിന്നതോടുകൂടി പടനായകന്മാരുടെ സ്ഥാനവ്യത്യാസങ്ങൾ, അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരഭേദങ്ങൾ, സൈന്യത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥാപനരീതി, യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ക്രമം, ഭടന്മാരുടെ ഉടപ്പുസമ്പ്രദായം എന്നിവയെല്ലാം നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവയുടെ നാശത്തോടുകൂടി അവയ്ക്കുരോന്നിനും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ മാ

ഞ്ഞുപോയി. ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടുമായിട്ടു പടക്കുള്ള പട്ടം വേണ്ടെന്നു വന്നതോടുകൂടി മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള വിവിധനാടികളേടുകേയും ഞെമ്പുകളേയും സ്വരൂപജ്ഞാനം, ഞെമ്പു പിണങ്ങിയാൽ അവയെ നേരെയാക്കേണ്ട കൗശലം, മുറിക്കും മറ്റുമുള്ള ചില സിദ്ധൗഷധങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം, ചിന്ന വെട്ടുശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ പലതും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു.

ദൈവഗത്യാ ഒരു ഏപ്പാടിനു നാശം സംഭവിച്ചതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷക്ക് എത്ര വലിയ നഷ്ടമാണ് വന്നുവരുന്നത് എന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക. മേൽകാണിച്ച ശബ്ദസമൂഹങ്ങളിൽ മിക്കതും തീരെ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുചിട്ടിച്ചു ക്രമിച്ചാൽ ചിലതെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്.

അതിനാൽ മേൽ നിരൂപിച്ച പ്രകാരം നാനാപ്രകാരേണ ചാനം നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ പട്ടസമൂഹങ്ങളെ ആസകലം ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി അവയുടെ അർത്ഥവിചാരം ചെയ്തവർണ്ണം അതോടുകൂടി ചരിത്ര വിഷയമായിട്ടുണ്ടകും തത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടുകയും മലയാളത്തിലെ വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ അതാതു കാലത്തുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം കുറച്ചൊന്നുണ്ടാകുന്നരീതി തരം വരുകയും, ചരിത്രഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതിന്നു തന്നെ അത് പലവിധത്തിലും സഹായമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെപ്പോലുള്ള ഒരു നിഘണ്ടു എഴുതുന്നവൻ ഒരു വനമൊഴിക്കൊണ്ടോ പത്തുപദമൊക്കൊണ്ടോ നൂറാളെക്കൊണ്ടോ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതു പേഗത്തിൽ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ സമുദായക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു ക്ഷമയോടുകൂടി വളരെ കാലം പ്രയത്നം ചെയ്തു സാധ്യതയുള്ള കാര്യമാകുന്നു ഇത്. ഈ വിഷയത്തിൽ നാമെല്ലാവരും എങ്ങിനെയാണ് പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ഈ ലേഖകൻ തോന്നിപ്പോയതെ ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിക്കാം. ഒന്നാമതായിട്ട് മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലുള്ള വിദ്വാന്മാർ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയിലുള്ള നാനാവിധശബ്ദങ്ങളെയും ശേഖരിച്ചുവാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കണം. ആദ്യം തന്നെ ശബ്ദങ്ങളെ അകാരാദികൃതത്തിൽ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു എന്നത് രീതി അസാധ്യമാകുന്നു. തുടക്കത്തിൽ മലയാളരാജ്യത്തുള്ള വിവിധ സമുദായങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്ന ജാതിഭേദങ്ങളേയും തൊഴിലു ഭേദങ്ങളേയും അവയിലുള്ള അവാനതരവിഭാഗങ്ങളേയും മാറ്റം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തത്തസ്തംബസ്ഥമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുവാനെ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിലേയ്ക്ക് സെൻസസിറ്റീവ്നാട്ടുകൂടേയും, വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും മാറ്റം സാധ്യതയോടുകൂടി ഒരു ലിസ്റ്റ് വിദ്വാന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ആലോചിച്ച് തയ്യാറാക്കേണ്ടതാകുന്നു. പിന്നെ ആ ലിസ്റ്റിലുള്ള ഓരോ എന്നതിലേയും ശബ്ദങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു പല ഫാറങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി അച്ചടിക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം ഈ കാര്യത്തിലേയ്ക്കായി മലയാളത്തിൽ എവിടെ എങ്കിലും ഒരു പ്രധാന സംഘം ഏർപ്പെടുത്തണം. ആ സ്ഥാനം

വഹിക്കുന്നതിന് കുറെ കാലമായി നിലനിന്നു പോരുന്ന ഭാഷാപോഷിണി സഭ തന്നെയാണ് അധികം നല്ലത്. രാഷ്ട്രങ്ങളായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ പ്രാധാസ്ഥ്യങ്ങളിലും ഉപസഭകൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. ആവക സഭകളിലെ പ്രവർത്തകന്മാർ മേൽപറഞ്ഞ ഫാറങ്ങളെ അതതു ദേശത്ത് കാണപ്പെടുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരെ ഏല്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് ഓരോ എന്നത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെയും അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥങ്ങളേയും ശേഖരിപ്പിക്കണം. അപ്രകാരം ശേഖരിച്ചു പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാ ഉപസഭകളും മാസന്തോറും പ്രധാന സഭയിലേയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കണം. പ്രധാനസഭയുടെ അംഗമായി ഒരു മാസികയെ നടത്തണം. അതിൽ മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം വന്നുചേരുന്ന ശബ്ദസമൂഹങ്ങളെ അർത്ഥത്തോടുകൂടി മാസന്തോറും അച്ചടിക്കണം. പ്രതിമാസം വന്നു ചേരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ മാസിക വഴിയ്ക്ക് അപ്പോൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ചില ശബ്ദങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും, ചിലതിന്നുണ്ടായേക്കാവുന്ന കൂടുതലായ അർത്ഥത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനും എല്ലാവരും തരം വരുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പ്രധാന സഭയിലെ കമ്മിറ്റിക്കാർ അതെ വരെ ശേഖരിച്ചുപെട്ടിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാം അകാരാദികൃത ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ആ ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നത്തെപ്പറ്റി ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്ത് അവയെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ അവയെ എല്ലാം ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ ആകൃതിയിലാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം

തുടങ്ങുവാൻ പാടുള്ളു. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് ശബ്ദങ്ങളുടെ ശരിയായ വ്യക്തിത്വത്തെ സമ്പാദിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. അതിനു എല്ലാ പ്രധാന ദ്രാവിഡഭാഷകളിലുമുള്ള നിഘണ്ടുക്കളുടേയും അന്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും സഹായം വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു സമ്പാദിക്കുന്നതായാൽ അതാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഏറ്റവും വില പിടിച്ചതായ ഒരു സ്വത്തായി ഭവിക്കുക. അതാണ് മലയാളഭാഷയെ സാസരിയ്ക്കുന്ന നാമെല്ലാവരും ഒത്തൊരുമിച്ചു ചേർന്നുവെക്കുന്നതായി സാധിക്കേണ്ടത്. മലയാളഭാഷയുടെ യോഗക്ഷേമത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരുടെ ഏറ്റവും ഗൗരവമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃത്യവും അതുതന്നെയാകുന്നു. ഈ കാര്യത്തിലേയ്ക്കു മഹാനുരാഗമായിട്ടുള്ളവർ സ്ഥി

രോത്സാഹത്തോടു കൂടി ശ്രമം തുടങ്ങുന്നതായാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ മൂന്നു ഗവണ്മെന്റുകളും ദ്രവ്യംകൊണ്ടും മറ്റുപ്രകാരത്തിലും തക്കതായ സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു ധാരാളം കരുതാവുന്നതാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവത്തേയും ഇനിയും ആ കാര്യത്തിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ചാലുള്ള വൈഷമ്യത്തേയുംപറ്റി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഒരു നിമിഷംവേലും കഴിയാതെ ആ കാര്യത്തിൽ ഉടനെ പ്രയത്നമാരംഭിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ഏവനും തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. മലയാളികളായിട്ടുള്ളവരെല്ലാവരും കൂടി ചേർന്നുവെക്കുന്ന സാധിക്കേണ്ടതായ ഇത്രയും തണുത്ത ഗൗരവമുള്ള വേറൊരു കാര്യമുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഇനി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

കെ. എം.



യൂറോപ്പിന്റെ അകാലമരണം



മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മിക്കസംഗതികളിലും സാധാരണമായി ഭിന്നിച്ചു കൊണ്ടാകുന്നു. കാരണപ്പെടുന്നതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ അതൊന്നു നല്ല യോജിപ്പുണ്ട്. എല്ലാ നാടുകളിലും വെച്ചു ഏറ്റവും പരിഷ്കാരമേറിയതു ഏതാണെന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ “യൂറോപ്പ്” എന്നാണ് സകലരും ഏകകണ്ഠമായി ഉത്തരം പറയുന്നത്. എല്ലാവരും വാക്കുകൊണ്ടിങ്ങിനെ പറയുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല,

സകലരുടേയും പ്രവൃത്തികളും ഈ അഭിപ്രായത്തോടനുസരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ആകുന്നു. ഭൂമിയുടെ വല്ല ഭൂലയിലൊക്കിലും വളരെപ്പണച്ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടോടെ വളർത്തുക വല്ല എപ്പാടുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ തലവനാണെന്നു ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. ഒരു വെള്ളക്കാരനായിട്ടേവരുള്ളു. ആരെങ്കിലും വിലപിടിച്ചതും നിമിത്തം പ്രയാസമുള്ളതുമായ വല്ല സാധനവും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതെവരികയാണെന്നു ചോദിക്കേണ്ടതെന്നു സംശയമില്ല. ബിലാത്തിയിൽ തന്നെ അതുപോലെതന്നെ കുട്ടികൾക്കു കൂടുതൽ ഉദ്യോഗം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു

മറ്റുള്ളവർ അവരെ യൂറോപ്പിൽ അനേകം വിദ്യാലയങ്ങളുള്ളതിൽ ഏതിലെയെന്നു തീർന്നുവെന്നു വേറെ വല്ല രാജ്യങ്ങളിലെയും അയച്ചെങ്കിലോ എന്നു സംശയിക്കുമാറില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെ നാട്ടിനും പരിഷ്കാരത്തിനും തമ്മിൽ കരാറാലമായിക്കണ്ടുവരുന്ന സാമ്രാജ്യം നിമിത്തം 'യൂറോപ്പ്' എന്ന പദത്തിനും 'പരിഷ്കാരം' എന്ന പദാർത്ഥത്തിനും തമ്മിൽ ലക്ഷണസംബന്ധം ഉണ്ടാകുമായിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും ഉജ്ജ്വലമായ പ്രാപിച്ച നിൽക്കുന്ന യൂറോപ്പിനോടു പരിഷ്കാരവും അതിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന പ്രകൃതാവസ്ഥയും കൂടി യാലോചിച്ചു നോക്കുന്ന സമയം ചിലക്കു യൂറോപ്പിനോടു ഇന്ത്യക്കാരും രണ്ടു ജാതിയിൽ ചേർന്നുവെക്കുകയും എന്നു സംശയം തോന്നിയേക്കാം. എന്നാലിതു ചരിത്രപരിചയമില്ലായ്മയാണ്. ചരിത്രമായിപ്പരിചയമുണ്ടാകുമ്പോൾ യൂറോപ്പിനോടു നോക്കുമ്പോഴെവിടെയായിരിക്കും വേർപാലാത്തതായിരിക്കുമെന്നും, അവർക്കുപോലും കാണുന്ന പരിഷ്കാരമല്ലാം സംഗതിവശമുണ്ടായതാണെന്നും, ഈ പരിഷ്കാരമുണ്ടായതിനു മുമ്പെ അവരും ഏതെങ്കിലും പ്രകൃതാവസ്ഥയിലായിരുന്നുവെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ഈ വക സംഗതികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്കു നീരസമാകയില്ലെന്നു ധീർമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

യൂറോപ്പിനോടു കൂടിയ ചരിത്രം തുടർച്ചയായി ഇപ്പോഴുള്ള രണ്ടായിരത്തത്തൊരിൽ പരം മറ്റായിരത്തിലധികം സംവത്സരമായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒട്ടുമിക്ക പലതും സംവത്സരം ആധുനികകാലമെന്നും, അതിനുമുമ്പ് ഏതാണ്ടെ ആയിരം സംവത്സരം മ

ുമുമ്പാകെയെന്നും അതിനും മുമ്പുള്ള കാലം മുഴുവൻ പുരാതനകാലമെന്നുമാണു ചരിത്രക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിനോടു കൂടിയ പ്രധാനികളെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ, പരിന്തിരിസ്സുകാർ, ജർമ്മനികാർ മുതലായ വകക്കാർ ആധുനികകാലത്തു പൊങ്ങപ്പെട്ടവരാണ്. പുരാതനകാലത്ത് ഇവരുടെ പേരും കൂടിയില്ലായിരുന്നു. അന്നു പരിന്തിരിസ്സുകാർക്കും ശക്തിയിലും പ്രധാനികളായിരുന്നതു യവനന്മാരും റോമന്മാരും ആയിരുന്നു. ഇവരിൽ തന്നെ കാലംകൊണ്ടു മറ്റുണ്ടായിരുന്നതു യവനന്മാരാണ്. ഇവർക്കു ശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം അക്കാലാവസ്ഥയനുസരിച്ചു പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നതല്ലാതെ രാജഭരണത്തിലും സമുദായപരിഷ്കാരത്തിലും റോമന്മാരെപ്പോലെ മിടുക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. റോമന്മാർക്കു കൂടിയ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ യവനന്മാരുടെ പിന്നാലെ നില്ക്കുമ്പോഴും ആധുനികകാലത്തു കോപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനും മുമ്പും രാജഭരണകാര്യത്തിലേ മിടുക്കുകൊണ്ടു റോമന്മാർക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ ക്രമേണ യവനന്മാരെല്ലാം ജയിച്ചു കീഴടക്കി. അതിനുശേഷം ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ സംസർഗ്ഗത്തിന്നധികം സംഗതി വന്നതുകൊണ്ടു റോമന്മാർ യവനന്മാരിൽ നിന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചു. ഇങ്ങനെ അധികാരശക്തിയും വിദ്യാഭ്യാസവും കൂടി റോമന്മാരുടെ കയ്യിൽ വന്നുപോയി. അതിൽ പിന്നെ റോമന്മാർക്കുണ്ടായ കയറ്റത്തിനാണു കൂടി ശക്തിവെച്ചു. ഇങ്ങനെ പുരാതനകാലത്തിന്റെ ഏകദേശം ഒട്ടുവായപ്പോഴാണ് അവർ വലിയ പരിഷ്കാരമായി

ത്തിനുവെന്നു മാത്രമല്ല സർവ്വപ്രകാരത്തിലു
മുള്ള പ്രാധാന്യത്തിൽ അവയെപ്പോലെ ഭൂ
മിയിൽ ആരുമില്ലെന്നുള്ള ദിക്കാവുകയും
ചെയ്തു. എങ്കിലും ജന്മമായ സകലത്തേയും
ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്നതായ നാശം ഈ
റോമകന്മാരുടെ വലിപ്പത്തേയും ബാധിക്കു
തിരുന്നില്ല. ലോകനാഥനാണെന്നഭിമാനി
ച്ചിരുന്ന ഈ റോമകന്മാർ വളരെക്കാലം ക
ഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഒരു ജാതി ഭൂമിക്കന്മാരാ
ൽ തീരെ കീഴടക്കപ്പെട്ടു. ഉൽകൃഷ്ടമായ
റോമകശാസനം പ്രബലപ്പെട്ട നിന്നിട
ത്തെല്ലാം റിക്തമായ ഭൂമിക്കശാസനം പ്ര
ചരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതിന്നുശേഷം മുമ്പു
ണ്ടായിരുന്ന പരിഷ്കാരവും യൂറോ
പ്പരാജ്യം തന്നെ വിട്ടുപോകയും ചെയ്തു.
ഇങ്ങിനെ പ്രാചീനറോമകപരിഷ്കാരം അ
സ്തമിച്ചതിന്റെ ശേഷവും ആധുനികന്മാരു
ടെ നവീനപരിഷ്കാരം ഉദിച്ചതിന്റെ മുമ്പും
ഒരായിരം വർഷത്തോളം യൂറോപ്പാസകലം
മരണനിവൃത്തിശേഷമായ ഭരണകാരത്തിലാ
ണു കിടന്നുഴന്നിരുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിയെ
യാണു തലവാചകത്തിൽ കാണുന്ന 'മര
ണം' എന്ന പദം കൊണ്ടു ഞാൻ കുറിക്കു
ന്നത്.

റോമകപ്രാഭുത്വത്തിന്റേയും അവരു
ടെ പരിഷ്കാരത്തിന്റേയും അധഃപതന
ത്തിന്റെ ഏകകാരണമായി ഭൂമിക്കന്മാരുടെ
ആക്രമത്തെ ചില ചരിത്രകാരർ പറയുമാറു
ണ്ട്. എന്നാൽ അതത്ര ശരിയല്ലെന്നും അ
നേക കാരണങ്ങളുള്ളതിലൊന്നാണിതെന്നു
മാത്രമെ കരുതുവാൻ തരമുള്ളവെന്നുമാകുന്നു
ഛാലം എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നത്.
ഭൂമിക്കന്മാർ ആ രാജ്യം ആക്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്ക
ിൽ തന്നെ റോമകന്മാരുടെ വലിപ്പം നശി
ക്കാതെ കഴികയില്ലായിരുന്നുവെന്നു ആയാ
ർ യുക്തിയുക്തമായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്.

റോമകനാഗരികത്വത്തിന്റെ പരമോച്ചം
അഗസ്റ്റസ് സീസർ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ
ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തായിരുന്നു*. ഈ
ചക്രവർത്തി ഇന്ത്യയിലെ വിക്രമാദിത്യൻ,
ഭോജൻമുതലായ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ
എല്ലാ വിദ്യകളെയും വർദ്ധിപ്പിച്ചാൻ എല്ലാ
സമയത്തും ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്ന ഒരു മാന്യപു
രുഷനായിരുന്നു. ഈ മാന്യന്റെ കാലത്തു
സാമ്രാജ്യം വളരെ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചു
വെന്നു മാത്രമല്ല, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ
വിദ്യയെത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുമെന്നു വെ
ച്ചാലത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു
നൂറ്റാണ്ടു മുഴുവൻ റോം ആ നിലയിൽ ത
ന്നെ നിന്നു. രണ്ടാമത്തെ നൂറ്റാണ്ടായ
പ്പോഴകു ആഗാമിയായ അധഃപതനത്തി
ന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഓരോന്നായി കണ്ടുതുട
ങ്ങി. രാജാക്കന്മാർക്കു ശക്തി കുറഞ്ഞു. ജന
ങ്ങൾക്കു വിദ്യകളിലുള്ള താല്പര്യം ക്രമേണ
കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. നല്ല ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാ
രില്ലാതായിരുന്നതിരിക്കട്ടെ. മുമ്പുള്ള വി
ശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർ തന്നെ
ഇല്ലാതായിപ്പോയി. ധനികന്മാരുടെ ആയു
സ്സെല്ലാം സുഖവൃത്തികളിൽ ചിലവായിത്തു
ടങ്ങി. അദ്ധ്വാനശീലം ജനങ്ങളെ വിട്ടു
പോയിക്കളഞ്ഞു. സ്വദേശസ്നേഹം തീരെ
നശിച്ചു. പൗരജന്മവും യുദ്ധസാമർത്ഥ്യവും
പോയി അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്ത്രീത്വം
വന്നു ജനങ്ങളെ എല്ലാം ബാധിച്ചു. ശത്രു
ബാധയുണ്ടാകുമ്പോൾ സ്വദേശികൾക്കു പ
കരം പ്രാകൃതന്മാരായ വിദേശികളെ രാജ്യ
സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടിവന്നു. സൈന്യ
ത്തിൽ ചേർന്ന നീചന്മാർക്കു സ്വന്തവേദ
നെന്ന റോമകന്മാരായിട്ടുള്ളവരെപ്പോലെ
സ്ഥാനമാനാദികളെല്ലാം കൊടുക്കേണ്ടിപ്പോ

* ഇതു ഏകദേശം ക്രിസ്തുവുത്തിന്റെ ൧൨൫൦-ആം വർഷത്തിലാണ്.

വന്നു. ഈ നില വന്നപ്പോൾ റോമകന്മാരുടെ ആഭിജാത്യവും കൂടിയില്ലാതായി. റോമകന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പരിഷ്കൃതനാഭം പ്രാകൃതനാഭം, ശൂന്യനാഭം, ഭീരുക്കളും, റോമയിലെ സാദാശിക്ഷയും അന്യദേശത്തു നിന്നു വന്നുചേർന്നവരും എല്ലാം കൂടി മിശ്രമായ ഒരു സങ്കരജാതിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മുഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ആക്രമത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ റോമകസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇപ്പോത്തെ പ്രകാരത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ആക്രമം താനേ ഒഴുകുന്ന തോണിയിൽ ഒരുത്തും കൂടിക്കൊടുത്താലത്തെപ്പോലെ താനേ വീഴുവാൻ തയ്യാറായ റോമകപ്രാദേശത്തിന്റെ വീഴ്ചയ്ക്കു സഹായമായിത്തീർന്നുവെന്നുവെളിപ്പെട്ടു. ഈ മുഗ്ദ്ധന്മാർ ഇക്കാലത്തു പ്രധാനികളായിക്കരുതപ്പെട്ടു വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ പരിന്തിരീസ്സുകാർ ജർമ്മനിക്കാർ മുതലായവരുടെ പൂർവ്വന്മാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ പരിഷ്കാരസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു റോമകന്മാരണിവർ മുഗ്ദ്ധന്മാരെന്നു പേരിട്ടത്. അക്കാലത്തിവർ സ്ഥിരമായ യാതൊരു വാസ്തവനവുമില്ലാതെ നായാട്ടുകാണോ അതിപ്രാകൃതമായ വല്ല കൃഷികൊണ്ടോ ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുവാൻ തെങ്ങിനടക്കുന്ന ഒരുവക നീചന്മാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ ബുദ്ധിയ്ക്കു പരായത്തക്ക വികാസമെന്നും വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അർക്കരജ്ഞാനം കൂടി ഈ ജാതിക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. മനസ്സിന്നു മാർദ്ദവം വരുത്തുന്ന യാതൊരു പാപ്പും ഇല്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ട് ഇവർക്കു മൃഗസാധാരണമായ ഒരു രസം വലിയ ക്രൗഢ്യവും യുദ്ധഭ്രാന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതും എതിരാളികളായ റോമകന്മാരുടെ സ്ത്രീത്വവും കൂടിച്ചേർന്നു ഇവർക്കു മറവരെ തോല്പിച്ച് അവരുടെ രാജ്യ

ത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കീഴടക്കുവാൻ വളരെ എളുപ്പമായിത്തീർന്നു. റോമനഗരം അവർക്കു കീഴടങ്ങിയ രാജ്യത്തിൽ പെട്ടുപോയി. ആ നഗരം നമ്മുടെ കാശിപോലെ പവിഴപ്പിന്നു കീർത്തിപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു. അതു നീചന്മാരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ വാണുന്റെ കയ്യിൽപ്പെട്ട രത്നം പോലെ ആത്മി. അപരിഷ്കൃതചിത്തന്മാരായ അവർക്കു അതിലെ നാഗരികന്മാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ നാഗരികതയെപ്പറ്റിയും നിന്ദയ ഉണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടുവർ ആ റോമകപരിഷ്കാരം നിലനിർത്തുവാൻ വേണ്ടി യാതൊരുപോഴും ചെയ്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കാരായ റോമകസാമ്രാജ്യങ്ങളെ അഭ്യസിസ്തുകൾക്കു അവരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോയി വല്ലതും പഠിസ്തുകൾക്കു ചെയ്തുകൊടുത്തു നിയമിസ്തുകൾക്കും കൂടിചെയ്തു. ഇതൊടുവിൽ ആ പരിഷ്കാരത്തിന്നു വലിയൊരിടിയില്ലായിത്തീർന്നു.

ഈ പ്രാചീന പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിന്നു വേറെ ഒരു കാരണം ക്രിസ്തു മതക്കാരുടെ ആവിർഭാവവും അവരുടെ ക്ഷുദ്രമനസ്സുതയും ആയിരുന്നു. റോമകസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അത്യാവസ്ഥിതിയും ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ ഉദയവും ഏകദേശം ഒരു കാലത്താണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ- പുതുതായി വല്ലതും ഉണ്ടായാൽ അതെല്ലാവരും നിന്ദിസ്തുകൾ എന്ന സമ്പ്രദായം പണ്ടുതന്നെ ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം റോമകന്മാർക്കു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ പുതുതായുണ്ടായ ക്രിസ്തു മതത്തെയും അതനുസരിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെയും ആട്ടുകാലങ്ങളിൽ കഠിനമായി നിന്ദിസ്തുകൾക്കും ഉപദ്രവിസ്തുകൾക്കും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു മതക്കാർക്കു റോമകന്മാരുടെയും അവരെ സംബന്ധിച്ച സകല പദാർത്ഥത്തിന്റെയും

നേരെ വലിയ വൈരാഗ്യമായി. ഈ വൈരാഗ്യം അവരെ അത്ര വേഗം വിട്ടുപോയില്ല. കാലക്രമംകൊണ്ടു റോമകന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ബോദ്ധ്യപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, റോമകചക്രവർത്തികൾ ആ മതം അംഗീകരിയ്ക്കുകയും അതു രാജ്യമെല്ലാം പരത്തുവാൻ വളരെയതിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ക്രിസ്തു മതാചാര്യന്മാർ റോമകന്മാരുടെ നേരെയുള്ള വൈരാഗ്യം തീർന്നില്ല. റോമകന്മാരുടെ പഠിപ്പം; പരിഷ്കാരവും, ശാസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാം നികുഴുങ്ങളും ദൈവ കല്പിതത്തിന്നു വിരുദ്ധങ്ങളുമാണെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു മതപ്രകാരം വൈദിക വൃത്തിയനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാരും റോമകശാസ്ത്രങ്ങളെയും വ്യക്തമായും അഭ്യസിച്ചുകൂടാൻ ആ ആചാര്യന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു വൈദികന്മാർ മാത്രം വല്ല ശാസ്ത്രാദികളും പഠിച്ചു വശമാകുന്നതല്ലാതെ ലൗകികന്മാർ ആവക കാര്യങ്ങളിൽ അത്ര ശ്രദ്ധവെക്കുക പതിവില്ല. വൈദികന്മാരും ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ആ പഴയ പരിഷ്കാരത്തെ നിരസിച്ചതുകൊണ്ട് അതിന്റെ അധഃപതനത്തിന്നു കാരണമായി. എഴുപ്പമായി.

റോമക ഭാഷയായ വിശേഷപ്പെട്ട ലാറ്റിൻ മൃതഭാഷയായതും അതിൽ നിന്നു പല പ്രാകൃതഭാഷകളുമുണ്ടായതും ഇക്കാലത്താണ്. ഇതും റോമക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നാശത്തിന്നു നല്ലൊരു കാരണമായിട്ടാകുന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ലാറ്റിൻ നമ്മുടെ ഗൈറ്റാണിയെപ്പോലെ ഒരു സംസ്കൃതഭാഷയായിരുന്നു. ഇതു റോമകന്മാർ വെട്ടിപ്പിടിച്ച രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ധാരാളം പ്രചരിയ്ക്കുകയും പല ദിക്കുകളിലേയും സ്വഭാഷകളെ തട്ടിനീക്കി അതുകളുടെ സ്ഥാനം കയ്യേറുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ അതു പല

ജാതിക്കാരെയും മാതൃഭാഷയായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ അതു സംസാരിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ ദേശഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പല ഭേദങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ ആ ഭാഷയ്ക്കു പല ഭേദങ്ങളുവന്നുകൂടി. ചില ജാതിക്കാരെ ഇടയിൽ ലാറ്റിന്റെ സ്വഭാവം ചിലതെല്ലാം മാറി വ്യഞ്ജനങ്ങളായിത്തീർന്നു. ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങളുടെ മട്ടായി. ചില ദിക്കുകളിൽ ഖരവ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം മൃദുക്കളായി വെച്ചു. സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വദീർഘങ്ങൾക്കു നല്ല നിയമമില്ലാതായി. ലാറ്റിൻ വിഭക്തി പ്രധാനമായൊരു ഭാഷയായിരുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞവയുടെ മൂലം വഴിയ്ക്കു വരുമ്പോഴേയ്ക്കും ഈ വിഭക്തികൾ ഓരോന്നായി കാണാതെ അയിത്തുടങ്ങി. ഈ വക മാറ്റം മേതുവായി നമ്മുടെ സംസ്കൃതമായ ഗൈറ്റാണിയിൽ നിന്നു പലവിധ പ്രാകൃതങ്ങളുമുണ്ടായതു പോലെ സംസ്കൃതമായ ലാറ്റിനിൽ നിന്നു പലതരം പ്രാകൃതങ്ങളുണ്ടാവാനിടവന്നു. കാലംകൊണ്ട് ഈ വക പ്രാകൃതങ്ങളെല്ലാതെ ശുദ്ധ ലാറ്റിൻ ഒരു ദിക്കിലും ഇല്ലാതായു കയും ചെയ്തു. വില പിടിച്ച റോമകഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ശുദ്ധ ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നതിനാൽ ലാറ്റിൻ ഭാഷയുടെ പ്രചാരം നിന്നപ്പോൾ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രചാരം നിലച്ചു. ദാഹദിക്കിൽ കിടന്നിരുന്ന ഗ്രന്ഥസഞ്ചയങ്ങളുടെ മൂക്കാലംശവും വിവേകമീനന്മാർ മേൽപ്പറഞ്ഞ നശിപ്പിച്ചു. ഇന്നത്തേപോലെ അമുടിയിത്തുങ്ങളും മാറ്റമില്ലാത്തതിന് അന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നതു നശിയ്ക്കുക എന്നുള്ളവന്നപ്പോൾ ആ പ്രാചീന റോമകപരിഷ്കരണത്തിന്നു നശിയ്ക്കുകയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരതിയും ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു പ്രാചീനരോമകപരിഷ്കാരം നശിച്ചതിന്റെ ശേഷം യൂറോപ്പുവന്ധ്യത്തിന്റെ നില വലിയ പതങ്ങലിലായിരുന്നു. വല്ല പരിഷ്കാരം വിദ്യയുണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വഴികളാൽ കയ്യിലായിരുന്നു. ഇവയുടെ ഇടയിൽ തന്നെ അതു നന്നെത്തന്നെ നിലയിലാണു കിടന്നിരുന്നത്. യാതൊരുതരവും മനസ്സിലാവാതെ വേദത്തിന്റെ വല്ല ഭാഗവും വായ്പ്പാഠമാക്കുവാൻ സാധിച്ച വൈദികൻ വിദ്യാനായി, ലാറ്റിൻ ഭാഷയിൽ ചിലും വല്ല ഗ്രന്ഥവും എഴുതാൻ അദ്വൈതം വലിപ്പം പറയാനില്ല. വേദാഭ്യായം ലാറ്റിൻ തീരെ അറിയാത്ത വൈദികന്മാർ എല്ലാ ദിക്കിലും സുലഭമായിരുന്നു. വല്ല പ്രസംഗവും വേണ്ടിവരുമ്പോൾ അല്ല പഠിച്ച വിദ്യാന്മാരെല്ലാം വേദം ധരിച്ചിട്ടുള്ള വല്ലവരോടും പറഞ്ഞു വല്ലതും എഴുതിച്ചു വാങ്ങി അത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ വായ്പ്പാഠമാക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു മറ്റിരിക്കുകയാണിവരുടെ പതിവ്. വൈദികന്മാരുടെ നില ഇങ്ങിനെ ആയാൽ ലൌകികന്മാരുടെ നില പായേണ്ടതുണ്ടോ? ആ യുദ്ധാസവും വേണ്ടിയും വേണ്ടാതെയും ഉള്ള യുദ്ധങ്ങളുമുടനീളം ഇവയുടെ യാതൊരു പ്രോഗ്രസുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സാമർത്ഥ്യവും യുദ്ധശാസ്ത്രമെന്ന പേരോടു കൂടി നാടല്ലാം പ്രചരിപ്പിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ചില നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി വാദിപ്പാനുള്ള കോപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഒരുവൻ ലൌകികന്മാരുടെ ഇടയിൽ പുജനീയനായി. എന്നാൽ വിദ്യാന്മാരെല്ലാം കീഴ്ത്തി സമ്പാദിച്ച ലൌകികന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നല്ല. പരിശുദ്ധനായിട്ടുള്ളവർക്കും വലിയ കോപ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വെളിവാകും. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാക്കന്മാരിൽ

ഒരാളായിരുന്ന ആൽഫ്രഡ് എന്നാൽ സമകാലീനന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാനെന്നു പേരുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദേവമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് എത്രയും എടുപ്പമായ ഒരു ലാറ്റിൻ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച വളരെ കൃത്യസാധ്യമായിരുന്നുവത്രെ. മറ്റൊരാൾ ഒരു പറങ്കി രാജാവായ ഷാർലിമെൻ എന്ന ആളായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം രാജ്യത്തു പഠിച്ച വലിപ്പമുള്ളവൻ വേണ്ടി വളരെ യത്നം ചെയ്തു ഒരു മന്ദിരം. വിദ്യാനെന്നു സമകാലീനന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരക്ഷരമെങ്കിലും എഴുതാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നെന്നു അദ്ദേഹം മിക്കവാറും ധാരാളം മേതുക്കൾ കാണുന്നുണ്ടെന്നാണു ധാരാളം എന്ന ആൾ പറയുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ വിജ്ഞാനസൂയൻ അസ്തമിക്കുകയും യൂറോപ്പാസകലം അജ്ഞാനത്തിലിരുന്ന പുറപ്പെട്ടു പ്രാപിതരും ചെയ്തപ്പോൾ ഭൂപ്രചലനങ്ങൾ ഉണ്ടായ പായപ്പെടുന്ന ഒരു വക രാത്രിയൊന്നാൽ ജനങ്ങളെ എല്ലാം ചെന്നു ബാധിച്ചാൽ തുടങ്ങി. ഉദാഹരണമായി ചിലരെടുത്തു കാട്ടാം. ഈ ഭൂലോകം മുഴുവൻ നശിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നും അതിന്നു കാലം വളരെ അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ളൊരു വിശ്വാസം ഇവയിലൊന്നായിരുന്നു. അവരുടെ വേദത്തിന്റെ വല്ല ഭാഗവും തൊറി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടായത്. ഉൽപത്തി എന്നെങ്കിലുമവടെ; ഈ ഒരു വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഐഹികകാര്യങ്ങളുടെ നേരെ വളരെ വിരക്തിയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഇതുകൊണ്ടു പല കാര്യത്തിന്നും വിപ്ലവം നേരിട്ടു. 'കാതോ' എന്നു പ്ര

ശീലനായ ഒരു മഹാരാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ഒരു വലിയ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു തന്റെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടാ ശത്രുക്കളെ എതിർപ്പാൻ പോകുകയായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരു സൂര്യഗ്രഹണമുണ്ടായി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ഈ ഭൂമി നശിക്കുകയായി എന്നു രാജാവും സൈന്യവും ഉറച്ചു. യത്നമെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനം നിശ്ചയിച്ച സൈന്യമെല്ലാം ആ ക്ഷണത്തിൽ അവിടെ വെച്ചുതന്ന പിരിച്ചുയരുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യർ ഗുഹയായി വല്ല പാപകർമ്മം ചെയ്താൽ അതു സാധാരണ ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിയിപ്പാൻ സാധിക്കാതെ വരികയും ചെയ്താൽ ദൈവസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി പരീക്ഷകളെ കൊണ്ടു തെളിയിക്കാമെന്നു വേറെ ഒരു മൂലധർമ്മം സമാധാനമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ ശുചീകൃതരായിരിക്കെ മുക്കുക, തൃപ്രയാരുകൾക്കുപ്പുഴ നീന്തിക്കുക, തുലാസ്സിൽവെച്ചു തൂക്കുക എന്നു മുതലായ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അവർക്കും പലതുണ്ടായിരുന്നു. കറക്കാരെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടവനെക്കൊണ്ടു ചുട്ടു പഴുത്തു കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പിൻകട്ട കയ്യിൽ പിടിപ്പിക്കുക, അവനെ അതിശീതമായ വെള്ളത്തിൽ പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു മിടക്കുന്ന ഒരു യോദ്ധാവുമായി ദാഹയുദ്ധം ചെയ്യിക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു അവരുടെ പരീക്ഷകൾ. ഈ വക പരീക്ഷകളിൽ സർവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരൻ സത്യമേവ സത്യം തെളിയിക്കുന്നുവെന്നായിരുന്നു സകലർക്കും വിശ്വാസമെങ്കിലും ആ ഈശ്വരന്റെ പരിചാരകന്മാരായ പാതിരിമാരുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വലിയ ദുഷ്ടനു ശിഷ്ടനാകുവാനും പ്രകൃത്യാ ശിഷ്ടനായിട്ടുള്ള മ

റ്റൊരുവനു പെട്ടെന്നു ശിഷ്ടനാകുമെല്ലാം ഇല്ലെന്നു വരുവാനും വളരെ പ്രയാസമില്ലെന്നും ചുരുക്കം ചിലർക്കു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. ഈ ഭട്ടവിൽ പറഞ്ഞ കൂട്ടക്കാർ ഈ വക പരീക്ഷകൾ വേണ്ടെന്നു വെണ്ണുവാൻ വേണ്ടി വളരെ യത്നം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ കടം കമിടത്തിവെച്ചു വെള്ളം പകർന്നുവെക്കുന്ന പോലെ ജനങ്ങളുടെ അകത്ത് ഭട്ടം കടക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതുപോലെ തന്നെ 'ഭോഷ്ടാകുന്ന മരീചികയെ സുതരായുണ്ടായി പണ്ടെടുപേ' എന്നു തൊട്ടുള്ള ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്ന രസവാദി, മന്ത്രവാദി, ജ്യോതിഷികൻ എന്നു മുതലായവരുടെ ധാർമ്മ്യം കൊണ്ടു പറയുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി യത്നം ചെയ്തിരുന്ന മനസ്സികളുടെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ലക്ഷ്യം കൊണ്ടു തീരെ നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരുന്ന ഉള്ളു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ആധുനികയുറോപ്യന്മാർ പലപ്പോഴും ന്യായമായും ചിലപ്പോൾ തീരെ അന്യായമായും ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ മേൽ ആരോപിക്കുന്ന എല്ലാ മൂലധർമ്മങ്ങളും വിശ്വസിക്കാത്തതും നമ്മേക്കാൾ ഭട്ടം കാരായ മലയാളികളെ യുറോപ്യന്മാർക്കു ഉണ്ടായിത്തീരുന്നവെന്നു പറയേണ്ട.

അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നില ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വളരെ അത്ഭുതപ്പെടുവാൻ ഇല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു. അക്കാലത്തു സകല വിദ്യകളും വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള അധീനതയായിരുന്നുവെന്നു മുമ്പാരിയ്ക്കൽ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയ്ക്കും ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി വേണ്ടി അധീനമായിത്തീർന്ന മുമ്പാരിയ്ക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതിയ്ക്കു

തമ്മിൽ എന്താണു സാദൃശ്യം കാണാം. ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവല്ലോ സകല വിദ്യയുടെയും ഇരിപ്പിടങ്ങൾ. അവർക്ക് വേദത്തിൽ പാഞ്ഞിട്ടുള്ള മതവും വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളും നിലനിൽക്കുമെന്നായിരുന്നുവല്ലോ പരമോദ്ദേശ്യം. അതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ദിക്കുമാക്കും അവരുടെ വേദമതവും ആചാരങ്ങളും നിലനിൽക്കുമെന്നായിരുന്നു പരമോദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ പരിപ്ലവനം ആ ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തിന്നു കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ഐക്യസുഖങ്ങളെല്ലാം അസാരങ്ങളും അല്പസുഖപ്രദങ്ങളും ദുഃഖോദകങ്ങളുമാണെന്നും അവയിൽ സാരബുദ്ധ്യ പരിഭ്രമിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്തുകൊണ്ടെന്നതു വളരെ അനുചിതമാണെന്നും പരമപുരുഷാത്മമായിരുന്നപ്പോൾ മോക്ഷത്തെ സാധിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു വേണം എല്ലാവരും എല്ലാവരും യത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടു എന്നുമാണവർ ജനങ്ങളെ മുഖ്യമായി ധരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചത്. ഈ ഉത്സാഹം നല്ലവണ്ണം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു; എന്നെന്നാൽ ആ ഒരായിരം കൊല്ലത്തോളം ജനങ്ങളെല്ലാം ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ നിന്നു പരാജയമായി പാഠശാലകാൽങ്ങളിൽ മാത്രം വലിയ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിത്തീർന്നു. ജ്ഞാനങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനമായതു വേദാത്മജ്ഞാനമെന്നും മറ്റൊന്നും സാരമില്ലാത്തതെന്നുമാണ് അന്നത്തെ ആളുകളുടെ വിചാരം. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഏഴു ശാസ്ത്രങ്ങളാണു പഠിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. അവ തക്കം, വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, കന്നടം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം, സംഗീതശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ ഏഴെണ്ണമായിരുന്നു. ഇതെ

ല്ലാം അവർ വേദാഗങ്ങളുടെ നിലവക്കു പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ തക്കശാസ്ത്രത്തിന്നു കൊ അധികം പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ തന്നെ വാക്യാത്മവിചാരത്തിന്നു പകരിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് അധികം നിഷ്പന്നിച്ചു പഠിക്കുക. ശേഷം ഭാഗങ്ങളെല്ലാം കൊ ഉപരിപ്പുവമായിട്ടേ നോക്കുക പഠിച്ചുള്ളൂ. എല്ലാ വിധം യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്നും പരമോപകാരകമായ അനുമാനപ്രദത്തെ അവശ്യമായി വിലവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വന്തമായി പരീക്ഷിച്ചു തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തു തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാ കാൽക്കൂട്ടത്തിലും പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ പ്രമാണം. എല്ലാവരിലും മിതയുള്ള പ്രമാണം വേദവും ആയിരുന്നു. അവയിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം കണ്ണടച്ചു കൈക്കൊള്ളും- അവയിലില്ലാത്തതൊന്നും എത്രതന്നെ തെളിവുണ്ടായാലും വിശ്വസിക്കുകയുമില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗതാനുഗതികപ്രായം നാടെല്ലാം പരമ്പരയായി. ഗതാനുഗതികതയെപ്പോലെ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധി വികാസം നശിപ്പിക്കുന്ന കാൽക്കൂട്ടത്തിൽ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിട്ടു മറ്റൊരു ദോഷവുമില്ല. ബുദ്ധിവികാസമില്ലാതായാൽ പിന്നെ അഭിപ്രായമെന്നുള്ളത് ഉണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസമുമാകുന്നു. ഈ സർവ്വവ്യാപിയായ ഗതാനുഗതികതയും മനോഗതിയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്മയുമാണ് അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ കണ്ടിരുന്ന എല്ലാ അജ്ഞാനങ്ങൾക്കും മൂലധർമ്മം. സർവ്വവും കാരണം. ഇങ്ങിനെ ഉള്ള ഗതാനുഗതികതയും മനോഗതിയുള്ള ബന്ധനവും ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്ര കാൽക്കൂട്ടിലാണ് സ്ഥൂലമായി ഇപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നതു! ഇ

തിൽനിന്നു നമുക്കു എന്നാണൊരു മോചനം വരിക? ഇതിൽ നിന്നു മോചനം വന്നില്ലെങ്കിൽ അഭിവൃദ്ധിയെന്നതു എങ്ങിനെയാണുണ്ടാവുക?

മൃഗവിശ്വാസങ്ങളും വിഭവകശക്തിയും സാധാരണമായി കരുതിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളല്ല. ധർമ്മാധർമ്മജ്ഞാനം വിഭവകശക്തിയുള്ള ദിക്കിലെ കാണകപതിവുള്ളു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം മൃഗവിശ്വാസങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്ന മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്പാരാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളുടെ നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമില്ലല്ലോ. വാസ്തവം ഇങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ചെറുഹികചിന്തയെല്ലാം വിട്ടു ദൈവത്തെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന സന്യാസിയുതൽ അന്നു നത്തെ ഉദരപുരണത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൂലിക്കാരൻവരെ സകലജനങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ അവരവക്കു് തന്ന അധർമ്മങ്ങൾ ധാരാളം കണ്ടുവന്നിരുന്നു. സന്യാസിമഠങ്ങൾ അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിലെല്ലാം കണ്ടുവന്നിരുന്ന കരോപ്പാടാണ്. അവയിൽ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ഒരു പോലെ സന്യസിച്ചു സ്വാമിയാന്മാരായിരിക്കുക പതിവുണ്ടു്. എന്നാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ ലൌകികസുഖങ്ങളുടെ നേരെ വൈരാഗ്യംവരുവാൻ തരം വരാത്ത യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും സന്യസിച്ചിരിക്കുക പതിവായിരുന്നതിനാൽ ആ വക സന്യാസിമാരും അഭക്തപ്രഭുക്കളും, അഗമ്യഗമനം മുതലായ അക്രമകൃത്യങ്ങളുടെ വിളനിലങ്ങളായിരുന്നു. ചീനൻ ലൌകികന്മാരുടെ കഥ പറയുവാറുണ്ടോ? അവരുടെ ഇടയിൽ

കുക്കുക, കവരുക, കള്ളസ്സത്യം ചെയ്യുക, സാധുക്കളെ ഹിംസിക്കുക, സ്ത്രീകളെ ബലാൽക്കാരേണു് അവമാനിക്കുക, ഈ വകയെല്ലാം ധാരാളമായിരുന്നു. അന്നു ജനങ്ങൾക്കു ഇന്നത്തെക്കാൾ ഈശ്വരഭയമുണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥക്കു് ആ ഭയം വേണ്ടവഴിക്കു തിരിച്ചിരുന്നാൽ ഈ വകയ്ക്കു ഭേദമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പാതിരിമാർ അതിന്നു സമ്മതിച്ചില്ല. വഴിവാടകളെക്കൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും പാപനിവൃത്തിവരുമെന്നു അവർ ജനങ്ങളെവിശ്വസിച്ചു. ഒരു മഹാപാപി ചെരുവഴിയിൽ ചെന്നു പത്താളെക്കുവന്നിട്ടുണ്ടാക്കിയ ദ്രാഘത്തിന്റെ പത്തിലൊന്നു വല്ല ക്ഷേത്രത്തിലും വഴിവാട ചെയ്താൽ അവന്നു പാപമെല്ലാം പോയി എന്നു ലൌകികമുണ്ടാവുകയായി. വല്ല പ്രഭുവും വല്ല സ്ത്രീകളെയും പാടിച്ച് ചാരിത്രഭംഗം വരുത്തുകയോ വല്ല സാധുക്കളെയും ഹിംസിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായി പാതിരിമാർക്കൊരു സഹസ്രഭോജനം തന്നെ വിധിയ്ക്കപ്പെട്ടു എന്നുവരാം. വൈദികന്മാരുടേതോന്നിയാൽ ഇത്ര വലിയ ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടുംകൂടാതെ കഴിഞ്ഞുവാൻവേണ്ടി അങ്ങിനെ ചിലവാകുന്ന ദ്രവ്യത്തിന്റെ പകുതി ഒരു കൃത്യമായി താൻതന്നെ ദാനം വാങ്ങി കഷ്ടിയ്ക്കു സ്വർഗ്ഗത്തെയ്ക്കുള്ള ശീട്ടുകാടുകയായാട്ടും പതിവുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ വഴിവാടകളെക്കൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും പാപത്തിന്നു പ്രതിവിധിയുണ്ടെന്നു വന്നുപോൾ അധർമ്മംവളരെ അധികം വർദ്ധിയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. പാപികൾക്കു ദൈവശിക്ഷയിൽ നിന്നുതന്നെ ഒഴിയുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ ശക്തികൊണ്ടു രാജശിക്ഷയെപ്പറ്റി എത്രത്തോളം പേടിയുണ്ടാകും? പല വിധത്തിലും ഒഴിയുവാൻ വഴിയുള്ള ആ ശിക്ഷയെ അവർക്കു ഒട്ടും തന്നെപേടിയില്ലാത്ത

യിപ്പോയി. യൂറോപ്പ് ആകപ്പാടെ അക്കാര്യം ഉള്ള കയ്യടക്കലുകൾ കയ്യടക്കാൻ എന്ന നിലയിലായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

തന്നിൽ താണതു തനിക്കിര എന്നുള്ള ഈ മത്സ്യന്ത്രം മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പരക്കെ നടപ്പായപ്പോൾ സാധുക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളവൻ വയ്യാതായിത്തീർന്നു. സാധുക്കൾക്കു ഇരിയ്ക്കപ്പൊരുതിയില്ലാത്താൽ പിന്നത്തെ ഫലം കൃഷികച്ചവടം മുതലായതിന്നു നാശമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം അന്നുതന്നെ താണസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. കൃഷി പഠിപ്പിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാട്ടുനീക്കം ചെയ്തു പുതിയതായി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കുക, ഉള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ വളം മുതലായതു നിഷ്പഷ്ടിച്ചു ചേർത്ത് അനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നിവയാണല്ലോ. ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞതിന്നു അന്നു കടുത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ള കാടുകളെല്ലാം രാജാക്കന്മാർക്കും നാടുവാഴികൾക്കും വേട്ടയാടുന്നതിന്നുവേണ്ടി വളത്തുകാടുകളാക്കിനിർത്തുകയായിരുന്നു പതിവു. ആ കാടുകൾ അല്ലെങ്കിലും നാശിപ്പിക്കുകയോ അതിലുള്ള മൃഗങ്ങളെ വല്ലതിനേയും കൊല്ലുകയോ ചെയ്താൽ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാർക്കു ശിക്ഷയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെയുള്ള കാടുസംസ്ഥാനമായ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാട്ടുനീക്കം ചെയ്തവൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി എന്നു മാത്രമല്ല കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ട് ഉള്ള കൃഷി പലിയ നാശം വരികയും ചെയ്തു. ഉള്ള കൃഷി നന്നാക്കുക എന്നാലതിന്നു ദ്രവ്യം ധാരാളംവേണം. അതന്നു വളരെ കറവായിരുന്നു. കൃഷി ഉടമസ്ഥന്മാർ അടിമകളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുകയാണു പതിവു ഇവരെക്കൊണ്ടു ഭണ്ഡിച്ചു പ്രവൃത്തിയെടുപ്പിക്കു എന്നല്ലാതെ സന്തോഷം വഴിഞ്ഞു പ്രവൃത്തി നടത്തി

യ്ക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം അത്ര നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി കൃഷിയുടെ നിഷ്പഷ്ട വളരെത്താണുപോകയും നിഷ്പന്നത്തിൽനിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കൊല്ലത്തോറും കറഞ്ഞുവരികയുമാണുണ്ടായതു.

കച്ചവടത്തിന്റെ നില ഇതിലും പരമാവധിയിരുന്നു. ഒന്നാമത് കാരോ നാട്ടിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ അവിടവിടെ തന്നെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നല്ലാതെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുത്തുക എന്ന സമ്പ്രദായം അന്നത്ര ധാരാളമില്ലായിരുന്നു. അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വളരെ ചുരുങ്ങിയവയായിരുന്നതിനാൽ അതന്നു സുകരവുമായിരുന്നു. മണ്ടാമത് ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലേക്കു സാമാനംകൊണ്ടു പോകേണമെങ്കിൽ അതിന്നു വളരെ അസൗകര്യവും വിപ്ലവങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊരു രാജ്യത്തുപോയി ചരക്കു തുകപ്പടിയാതെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ തക്ക പണമുള്ളവർ തന്നെ അന്നു ദില്ലിമാണ്. ഉള്ളവർക്കു വേണ്ടുന്ന സൗകര്യങ്ങളില്ല. അക്കാലത്ത് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ധാരാളം പൈതൃകമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളവയിൽക്കൂടി യാത്ര ചെയ്യാനാലും കച്ചവടക്കാരുടെ ഉപദ്രവം സാഹിപ്പാൻ വയ്യാ. സാമാനങ്ങൾ വളരെ പൊക്കമുണ്ടെന്നു തീർച്ച. പ്രാണൻ കിട്ടുന്ന കാര്യം സംശയം. എങ്കിലും നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോരാം. കഴിയുവാൻ തരമില്ലാത്ത വേറെ ചില ഉപദ്രവങ്ങളുണ്ട്. ഒരു പട്ടണത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു പട്ടണത്തിലേക്കു നാടുകൾക്കു കടക്കണമെങ്കിൽ

അതാതു നാട്ടുവാഴികൾക്കു കരപ്പെണം ചുക്കം കൊടുക്കണം. ഇതു ന്യായവിരുദ്ധമല്ലായ്കയാൽ ഇതിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ കച്ചവടക്കാർക്കു യാതൊരു മാറ്റവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുക്കംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിയാകാത്ത ചില നാട്ടുവാഴികൾ അതുകൊണ്ടുളളി തന്റെ നാട്ടിൽകൂടിപ്പോകുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ സാമാനമെല്ലാം പിടിച്ചു പാക്കുകയും അവരെത്തന്നെ ബന്ധനത്തിൽ വെക്കുകയും ധാരാളം പതിവുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാർ അതിന്നു പുതിയതായി പണം കൊടുത്തുകൊള്ളുക എന്നേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈ വക വിപ്ലവങ്ങളെക്കൊണ്ടു കരവാഴിക്കുള്ള കച്ചവടത്തിന്നു വലുപ്പം മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കടൽമാറ്റമായുള്ള കച്ചവടത്തിന്നും കവച്ചുകാരിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളും മാറ്റ പല വിപ്ലവങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അതും വളരെതാണു സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൃഷിയും കച്ചവടവും ഒരുപോലെ മുടങ്ങിയപ്പോൾ യൂറോപ്പുവണ്ണം മുഴുവൻ വലിയ

യ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ വീണുഴലുക എന്നുള്ള ദിക്കാവുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം അജ്ഞാനം, ദുഃഖവിശ്വാസം, ധർമ്മധർമ്മവിവേകമില്ലായ്മ, നീതിന്യായങ്ങളുടെ അഭാവം, ദുഃശത്വം, ദാരിദ്ര്യം, ഇതുകൂടായിരുന്നു മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്പാജ്ഞാതന്റെ സ്വഭാവം. ഇവയിൽ മുമ്പേ മുമ്പേ പറഞ്ഞത് പിന്നെപ്പിന്നെപ്പൊത്തത്തിന്റെ കാരണമായിരുന്നു എങ്കിലും ഇവയെല്ലാറ്റിന്നും കാരണം ജനങ്ങളുടെ ഗതാഗതഗതികത്വവും മനോഗതിയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്മയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മദ്ധ്യകാലത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കു ആ മാജിക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമെല്ലാം ഒന്നു പകന്നു വശമായി. അതുവരെയും ഉണ്ടായിരുന്ന ദോഷങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതായി; അവയുടെ സ്ഥാനത്തു അതാതിന്റെ വിരുദ്ധഗുണങ്ങൾ കാണുമാറായിത്തുടങ്ങി. യൂറോപ്പിന്നു ഒരു പുനർജന്മം വന്നു എന്നു പറയേണ്ട നിലയിലാവുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണുണ്ടായതെന്ന് ഇനിയൊരവസരത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

കെ. സി. വീരായൻ രാജ

അകവുർ ചാത്തൻ

മറയൂർ തൊട്ടു ചണ്ഡാലൻ
വരയും പല ജാതിയിൽ
പറയുന്നുണ്ടു പത്താളെ-
പ്പറയപ്പെണ്ണു പെറ്റൊരാൾ.

അകവുർ ചാത്തന്നൊന്നാശ്ചര്യം
വകവെക്കാത്ത പാട്ടേൻ

പുകിറവേരായെഴും ബുദ്ധി-
ത്തികവാൻമണ്ടാരാളിൽ.

ചേലിയെന്നൊരു ശാസ്ത്രങ്ങൾ
ശീലിയാത്തോൻ ദിജാലയേ
വാലിയുക്കാരനായ് ബുദ്ധി-
ശാലിയായാൻ വസിച്ചു പോൽ.

അവനീമട്ടു സേവിക്കേ- മവനീദേവപുംഗവൻ ഭവനേ കീർത്തി ചിത്തുള്ളോൻ ഭവനേസ്സേവ ചെയ്തവൻ.	ര്	കണ്ണടച്ച ദിജൻ വേണ്ടും- വണ്ണം ധ്യാനിക്കുവേ ശിവൻ തുണ്ണമനാലനാശീശൻ പുണ്ണനാശീശനായിതേ.	൧൨
അപ്രമേയഗുണം ചേരും വിപ്രമാന്യപ്രവൃത്തികൾ അപ്രമാണി പിടാതെല്ലാം- മുറപ്രമോദാൽ നടത്തിനാൻ.	൭	അകത്തുള്ളവരേത്തിരേ- യകത്തിയൊരു നീചയാരും അകത്തുള്ളവളായ്ക്കുന്നോ- രഘുനാൽ മാർഗ്ഗനാൻ ദിജൻ.	൧൩
അരുണോദയവും കണ്ടു- ത്തരുണദിജനേകദാ ഒരു നല്ലാറു ചേരമ്പോ- ഴൊരു നല്ലാരുമെത്തിനാൻ.	൬	പാപമാമീ വിചാരത്തിൻ വേർ പരിപ്പാൻ കഴങ്ങുവോൻ പേർ പരം പാരിൽ നടുള്ളോൻ താപമേറിത്തളന്നതേ.	൧൪
കാറണിക്കുന്തൽ കെട്ടാതി- ട്ടാറണത്തക്കുശോഭി മാറണിക്കൊങ്കയാരും മാർ- മാറണം പോലെയുള്ളവരും.	൭	നൂറും പാപമരും തീയ്മ- സ്സാനംകൊണ്ടെന്നു വൈദികൻ ഉന്നമരോതിയധാരാതീ- വാനവൻ പോയതിന്നടൻ.	൧൫
മുടിയും ധൈര്യമോടനാ മുടിയും മുഖഭംഗിയും ചൊടിയും കണ്ടവൻ നിന്ന പടിയേ നിന്നിതസ്സനായ്.	൮	ചീർത്ത ഭക്തിയൊടും ഭൂതൻ ചാത്തനൊത്തു നടന്നവൻ തീർത്ഥങ്ങളാടിനാൻ പാപം നേർത്തകന്മഷനാകയാൻ.	൧൬
തമ്പുരാൻ തിണ്ടൊലാ'യെന്നായ് തോർപ്പുരണ്ടുള്ള വാക്കുകൾ പിന്യ രാജീവബാണന്റെ വമ്പുരച്ചു തിരിച്ചുതേ.	൯	മട്ടത്തിടാതെ ശുശ്രൂഷ- യ്ക്കുടഞ്ഞത്തുന്ന ചാത്തനും എട്ടത്താനൊരു കണ്ണേറെ- ക്കടുത്തുള്ള ചുരയ്ക്കയേ.	൧൭
തീണ്ടുന്ന ജാതിയാണെന്നു കണ്ടുനില്പാതെ മനുഷ്യൻ വേണ്ടുന്നധൈര്യമെന്തെ വീണ്ടുന്നേപ്പിച്ചു വിപ്രനിൽ.	൧൦	തിങ്ങും ഭക്തിയൊടും പാപം നീങ്ങുന്നതിനു ഭൂസുരൻ മുങ്ങും തീർത്ഥങ്ങളിൽ ചാത്ത- നെങ്ങും മുക്കീ ചുരയ്ക്കയേ.	൧൮
അരുതാത്തവളിൽ ക്ഷാമ- വിരുതാലുള്ളിലാഗ്രഹം പെരുതായ്ക്കണ്ടു ഭൂദേവൻ പുകതാപമിയന്നതേ.	൧൧	പല തീർത്ഥങ്ങളാടിപ്പേർ പുലരും പൂഥിവിസുരൻ നിലയറും രസാൽ വീണ്ടും നിലയുത്തികലെത്തിനാൻ.	൧൯

പ്രതാപാരങ്ങൾ വിട്ടിടാ-
തതാനും ചെല്ലൊരദിപ്പൻ
ഛത്താലനായി താനെന്നു
കൃതാത്മത കലന്ദതേ.

൨൦

തീർത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ശുദ്ധി-
ചീത്ത നല്ല ചുരയ്ക്കയേ
ചാത്തന്നു കരിയ്ക്കായി-
ട്ടാത്തമോദം നരുകിനാൻ.

൨൧

വേട്ടാത്തനവി വിളമ്പിടും
കൂട്ടാനന്നദിജോത്തമൻ
കൂട്ടാൻ വയ്യാതെ കയ്ക്കേറും
മട്ടായ്ക്കണ്ടു കയത്തുതേ.

൨൨

പതിവിൻപടി ചാത്തൻ ത-
ന്നതിനാലു വെച്ചു ഞാനിത്
ചതിയില്ലവെന്നായി
മതിനേർമുഖി ചൊല്ലിനാൻ.

൨൩

ചീത്തയാഴെയതു കൂട്ടാന
ചേത്തതെന്നഥ ഭൂസുരൻ
ചീത്ത കോപേന ചോദിക്കേ-
ച്ചാത്തനിങ്ങനെ ചൊല്ലിനാൻ.

൨൪

‘തീർത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ദോഷം
തീർത്തതെന്നായ് ചുരക്കയേ
ചേത്തതെന്നതിലകൂട്ടാൻ
ചീത്തയാവുന്നതെങ്ങിനേ?

൨൫

മടിയെന്നു ഭവാനു ദോഷം
മുടിയാൻ മുങ്ങുമ്പുവിൽ
അടിയൻ മുക്കിനേൻ വേണ്ടും
പടിയെങ്ങും ചുരയ്ക്കയേ.

൨൬

തിരുമേനിക്കും തീർത്തു
തരുമംബുക്കളൊന്നിനും
വിരതില്ലേ ചുരയ്ക്ക-
ളൊരു ദോഷമൊഴിയ്ക്കുവാൻ?

൨൭

മാറിത്തമ്പാറി വമ്പേറു-
മാറിത്തണ്ണീർകളൊന്നുമേ
മാറിത്തപ്പോറിയാക്കയ്ക്ക
മാറിത്തന്നിപ്പിതിന്നമോ?

൨൮

ഇതിങ്ങിനെയവൻ ചൊല്ലേ
മതിമാനമഹീസുരൻ
അതിനുള്ള തമമോത്തോത്ത-
ന്നതിക്കണ്ണിതമാന്ദതേ.

൨൯

കടക്കും മാലൊടും ചൊന്നാ-
നൊടക്കും ചാത്തനോടവൻ
മിടക്കും ചാത്ത! ഹേ! ശാസ്ത്ര-
പടക്കളിലുമേറെ നീ.

൩൦

നീ താൻ പ്രമാണമിനി ഞാൻ
ചെല്ലൊപ്പാലം നശിയ്ക്കുവാൻ
ഏതാണു വഴിയെന്നായ്നീ.
യോതാനുണ്ടിങ്ങൊരാഗ്രഹം.

൩൧

ചാത്തൻ ചൊന്നാൻ ഭവാനേറെ-
ച്ചീത്തയായുള്ള ചിന്തയാൽ
ചീത്തപാലം നശിയ്ക്കിപ്പി-
തീർത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ദ്രവം.

൩൨

പറയാമൊരുപായം ഞാൻ
മറയോരണിരതമേ!
മറയും നൂനമിപ്പാല-
ക്കറയങ്ങു ചെയ്യുകിൽ

൩൩

ദേഹകാന്തികളാൽക്കാമ-
ദോഹദം ചേത്ത നീചയേ
ലോഹത്താൽ വാത്തുനാം ഹവ്യ-
വാഹനിൽ ചുട്ടെടുക്കണം.

൩൪

ചുട്ടു നന്ന പഴുപ്പിച്ചാ-
മട്ടു മിന്നുന്ന വിഗ്രഹം
നാട്ടുകാർ കാക്കവേ ശങ്ക
വിട്ടു താൻ തഴുകീടണം.

൩൫

പാക്കും പാപമെല്ലാമി-
പ്പായുംപോലെ ചെയ്യുകിൽ
മറയോരെന്നു വേണ്ടാക്കും
മുറയിടിക്കൊന്നിനതിൽ.

൩൬

നേർവഴിക്കുവന്നോതീട്ട-
മേവമുള്ളോരുവാക്കുകൾ
ദാവദേദം പെടാത്താപ്പ-
ദേവൻ കേട്ടേവമോതിനാൻ:

൩൭

‘നേരു താൻ ചാത്ത! യുകിട
ചേരുമിന്നിതു നിണ്ണയം
ഓരമ്പൊളിതുതാൻ പാപം
തീരുവാനൊരു കൈശലം.

൩൮

തീപ്പാൻ പോകുന്ന പാപം നിൻ
തീപ്പാൽ കാണും പടിഞ്ഞാൻ
എപ്പാടു ചെയ്തിതിൻ ബുദ്ധി-
ജ്ഞപ്പറന്നോ! ശരിക്കു നീ.’

൩൯

എന്നു വിപ്രേന്ദ്രനോതുന്വോൾ
നന്നു നന്നെന്നു ചാത്തനും
ചെന്നു ചെയ്താനതിന്നേപ്പാ-
ടൊന്നുമേ കാവെനിയേ.

൪൦

കത്തുന്ന തീച്ചിനേക്കാൾ മൂ-
ടൊത്തുള്ള ലോഹവിഗ്രഹം
എത്തുന്ന നാട്ടുകാർ മാലാ-
ണൊത്തുനിന്നങ്ങു പാത്തുതേ.

൪൧

ശിഷ്ടനാം ഭൂസുരനാംഗം
നഷ്ടമാമിതു പുൽകിയാൽ
ദൃഷ്ടൻ താൻ ചാത്ത, നിന്നാർ
കഷ്ടമെന്നായി നാട്ടുകാർ.

൪൨

വേണ്ടുപാപം പൂശി വിശേഷൻ
തൻ ചാരുപ്പേർ ജപിച്ചുടൻ

പഞ്ചാരനേർ മൊഴിപ്പാവ
തഞ്ചാരഞ്ഞത്തി വിപ്രനും.

൪൩

കൂട്ടുവാമോട്ടാക്കെത്തൻ
കേട്ടുമച്ചദിജോത്തമൻ
ഓടുകൊണ്ടുള്ളൊരുപ്പാവ-
യോടു ചേരാനൊരുങ്ങിനാൻ.

൪൪

അരുതിസ്സാഹസം ചെയ്തി-
ടരുതെന്നങ്ങു കൂടിയോർ
പെരുതായൊച്ചു പൊങ്ങിച്ചു
പുരു താപാലുമച്ചതേ.

൪൫

നാട്ടാർ ചെയ്യും തടസ്ഥത്തേ
കൂട്ടാക്കാതേ ധരാസുരൻ
ചുട്ടാളും പാവ പുൽകാൻ മാൽ
വിട്ടാമാൽച്ചെന്നടുത്തുതേ.

൪൬

തൊട്ടു തൊട്ടില്ലയെന്നുള്ള
മട്ടു പോയ് ചേൻ വിപ്രനേ
തട്ടും രസാലിടയ്ക്കാക്ക-
യ്യിട്ടു ചാത്തൻ തടുത്തുതേ.

൪൭

മതി, പുൽകേണ്ട, പുൽകീല,
മതിനേർവക്ത്രയേണുചാൻ
കൊതിയുന്നതിനിശ്ശിക്ക-
മതിയെന്നോതിനാവൻ.

൪൮

മതി ചെയ്തുള്ള തെറ്റിനാ
മതി ശിക്ഷയിതിന്നതേ
മതി തീർന്നു ഭവൽ പാപ-
മിതിനാലെന്നുമോതിനാൻ.

൪൯

നല്ലാമിലാണൊരുകൊതിയ്ക്കിതുശിക്ഷനെന്നെ-
ന്നെല്ലാവരുംതെളിവൊടനഥസമ്മതിച്ചു
നല്ലാവഴിയ്ക്കുവേമകത്തുകയില്ലാചാത്ത.
നല്ലാതെമറൊരുവന്നെന്നവന്മേന്മതിച്ചു.

അന്യം നിന്നു

മേടമാസത്തിലെ കറുത്ത വാവ്. നേരം നട്ടപ്പാതിര. ചുറ്റും കുൽക്കരി കോരിവരിയിട്ടു പോലെ കൂരിരുട്ടുമയം. ഏകദേശം ൨൦൦ കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള ഒരു നാലുകെട്ടുപുരയിൽ വടക്കിനിയുടെ ചവിട്ടു പടികളിൽ അങ്ങുതിങ്ങു പാഞ്ഞു നടന്ന് എലികളെ പിടിപ്പാൻ തക്കം നോക്കുന്ന 'പുശക'ന്റെ കണ്ണു രണ്ടും കനൽക്കട്ട പോലെ ജ്വലിക്കുന്നു. നടുമുറ്റത്തിന്റെ കിഴക്കെ വക്കത്തായിട്ട് ഒരു കിടക്കയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി കിടന്നിരുന്നു. ഹൃദയവയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ട്. നല്ല വെളുത്ത നിറമാണെങ്കിലും ദേഹമാസകലം ഒരു നീലപ്പൊയ കേറിയിരിയ്ക്കുന്നു. കൃശാംഗിയായ ഈ സാധു ഉരുണ്ടു പിരണ്ടും, മുക്കിയും മൂളിയും, മലനും ചെയ്തതും കിടന്നു തെരുങ്ങുന്നു. ഒരു ചങ്ങലവട്ട മാത്രം മണിക്കത്തുന്നുണ്ട്. ഒരു വൃദ്ധ കൈകളുടെ നെറ്റി താങ്ങി തലയ്ക്കുലിരിയ്ക്കുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും, അരുളച്ചിട്ടെന്നപോലെ ഉദ്ദേശം നാൽപ്പതു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരാൾ അവിടെയ്ക്കു വന്നു. പുത്തിച്ചേന്നപ്പോഴേയ്ക്കും 'ഈശ്വര! ഇതെന്തു കഥയാണ്?' എന്നു ഉച്ചത്തിലൊന്നു നിലവിളിച്ചു മലച്ചു വീണു കഴിഞ്ഞു. വടക്കെ ഇറയത്തു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന ഒരാൾ ഈ കച്ച കേട്ടു തെട്ടിയുണർന്നു. വേഗം ഏഴുനോറു ചെന്നു 'കാരണവരേ! ഇതെന്താണ്! വ്യസനിക്കാതിരിക്കൂ- കൂനിന്മേൽ കരു എന്നപോലെ അവിടുത്തെ സങ്കടംകൂടി ശേഷമുള്ളവക്ക് ഇങ്ങിനെ കാണാറായല്ലോ!' എന്നും പറഞ്ഞു വീഴുവാൻ തുടങ്ങി. കാരണവരുടെ ഹൃദയം വല്ലാതെ പിടച്ചു തുടങ്ങി. ദേഹമാസകലം വിയർത്താലി

ച്ചു. ഭട്ടവിൽ ബോധം വന്നപ്പോൾ തൊണ്ടയിടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: - 'ജഗദീശ്വര! തൃക്കൊടിക്കാവിൽ ഒട്ടേറെ! അമ്മേ! ഇങ്ങിനെ എന്നായിട്ടു കഴക്കരുതേ. ഞാൻ പത്തു വയസ്സു മുതൽ ദിവസംതോറും കളിച്ചു തൊഴുന്നതിന്റെ ഫലം ഇതാണോ! കണ്ടുണ്ണിമേനോ! എന്റെ അമ്മക്കുട്ടിക്ക് ഇത്രക്കുണം കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ വരുമെന്നു റിഞ്ഞു? ഇനി ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?' ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു പുലമ്പിക്കൊണ്ടു പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു കിടക്കയ്ക്കടുത്തു ചെന്നു. യാതൊന്നും സസാരിക്കാൻ വയ്യാതായി. കണ്ണീർ നിറഞ്ഞു കാണാനും കഴിയാതായി. കണ്ണീർ തുടച്ചു 'അമ്മക്കുട്ടി!' എന്നൊന്നു വിളിച്ചപ്പോഴും മറഞ്ഞു. വീണ്ടു പെൺകുട്ടി ദൈവത്തോടേ ഒരു നോക്കി. കൈകാൽ കഴഞ്ഞു ദേഹമാസകലം ഒരു വിറയൽ; എന്തൊരു സിന്ധാതെ മൂന്നു ദീപ്തശാപം വലിച്ചു ആ പാവം മിണ്ടാതായി. തത്സമയം, നാലു പാട്ടും നിന്നിരുന്നവരുടെ തേങ്ങിത്തേങ്ങിയുള്ള നിലവിളിയും, പാതിരക്കുറുക്കന്റെ ഓളിയിടലും, പട്ടികളുടെ കരയും, കാലക്കോഴിയുടെ കുത്തിച്ചടലും നന്തിന്റെ ക്ഷ്ണരച്ചിലും കെപ്പാടെ അതി ഭയംകരമായ വിധത്തിൽ ആ രാത്രിയേ ഒന്നിച്ചു കലിപ്പിച്ചു. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നതു ഭാഗ്യം. 'കഴിഞ്ഞിനേപറ്റി വ്യസനിക്കാതിരിക്കൂ; തലയിലെത്തു മാസ്സുവാൻ വയുല്ലോ. കരയാതിരിച്ച് വരുണതുവരട്ടേ', എന്നിങ്ങിനെ പല സന്തപനവാക്കുകളും പറഞ്ഞു കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ ഓരോരുത്തരെയും സമാധാനിപ്പിച്ചു.

വം നിലത്തിറക്കി. ഒരു വസ്ത്രം കൊണ്ടു മൂടി, 'മതി വ്യസനിച്ചതു; വത്ര' എന്നും പറഞ്ഞു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു കിഴക്കു പുറത്തേക്കു പോയി.

ആ കാളരാത്രിയുടെ മൂന്നു യാമവും കഴിഞ്ഞു. പ്രഭാതമായി. രണ്ടു പുറവും ഉയർന്ന് കണ്ടും കന്നും അധികമുള്ള ഒരു ഇടവഴിയിൽ കൂടി— അല്ലെങ്കിൽ ഉടുവഴിയിൽ കൂടി തപ്പിത്തടഞ്ഞു രൊരും പോകുന്നുണ്ട്. കിഴക്കുപുറം പരന്നു കിടക്കുന്ന പാടത്തേക്കാണ് പോകുന്നത്. 'എന്റെ ഭഗവതീ! ഇനിക്കിങ്ങിനെ വന്നുവല്ലോ! പുണ്ണിൽ കൊള്ളി വെക്കുന്നല്ലോ! ജഗദീശവതീ! അമ്മേ! എന്റെ വേദനതന്നെ സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ദുഃഖവും ഞാനെങ്ങിനെ സഹിക്കേണ്ടു! ദൈവമേ!' എന്നിങ്ങിനെ പലതും എണ്ണിപ്പെടുക്കിക്കൊണ്ടാണ് പോകുന്നത്. ഒരുവിധത്തിൽ ഉടുവഴിയുടെ അറ്റത്തെത്തിയപ്പോഴേക്കും തെക്കിനും വടക്കിനും കൂടി ഒരു എട്ടു പത്തു കള്ളന്മാർ വന്നു പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞു 'അയ്യ! യമകിങ്കരന്മാരോ! അമ്മേ!' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണു. അതി ഭീഷണന്മാരായ ആ കൊള്ളക്കാർ ആയാളു വലിച്ചിഴച്ചു ഒരു പാറയുടെ സമീപമെത്തി. ഒരു ഗുഹയിൽക്കൂടെ അകത്തു കടന്നു അപ്പോഴേക്കും അവരുടെ പ്രമാണി ഗുഹയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും ഉമ്മറത്തു കയ്ക്കു വന്നു. കൂട്ടാളികൾ കൊണ്ടുവന്ന ആളെ കണ്ടു ഉടനേതന്നെ ഒന്നു നടുങ്ങി. വികാരങ്ങളെല്ലാം അടക്കി, അവരോടു പോയി വേറെ ജോലി നോക്കാൻ കല്പിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ ആ നിസ്സാഹായനായ ആളെ എടുത്തുകൊണ്ടു ഗുഹയുടെ ഒരു മൂലയിലിട്ടിരുന്ന കട്ടിലിൽ കിടത്തി, പാറകൾ പൊങ്ങിത്തള്ളി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന ഒരു അകത്തു ക

ടന്നു ഒരു പെട്ടി തുറന്നു എന്തോ ചില ദ്രവദ്രവ്യങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു ആയാളുടെ മുഖത്തു തളിച്ചു. ഉടനാങ്ങിയെഴുന്നേറ്റപ്പോലേ കണ്ണു മിശിച്ചു ഒന്നു നോക്കി. ബോധം വന്ന ആ സാധു വല്ലാതെ ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചു പോയി. താനെവിടെയെന്നറിവാനായി നാലു പുറവും ഒന്നു നോക്കി. ഉന്തിത്തള്ളി നിൽക്കുന്ന ഒരു പാറക്കുഷണം കഴിച്ച് എണ്ണയൊഴിച്ചു കത്തിച്ചിരുന്ന വിളക്കു കെട്ടിട്ടില്ല. ഒരു മൂലയിൽ ചില ഇരിമ്പുചുട്ടുകൾ, മുച്ചാൻ വടികൾ മുതലായവയെല്ലാം കറുത്തുവെണ്ണ. പലവിധത്തിലുള്ള ഉടുപ്പുകളും പണ്ടങ്ങളും അങ്ങമിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തു തിണ്ണുപോലെ ഒരു വലിയ കരിങ്കൽ പൊങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ആയാൾ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിൽ ഇത്രയേ കറുത്തുവെണ്ണയായിരുന്നുള്ളു. ഇതെല്ലാം ഒരു കുഴപ്പംകൊണ്ടു കണ്ടു ഒന്നു തെളിയിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും കള്ളരിൽ പ്രമാണി അടുത്തു ചെന്നു ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി:— 'ഉണിച്ചാൽ നായരല്ലേ ഇത്? നേരം വെളുക്കുമ്പോഴേക്കും ഈ കണ്ടൻ ഉടുവഴിയിലും മറ്റും വന്നതെന്തിനാണ്?' തന്റെ പേർ ശരിയായി വിളിച്ചപ്പോൾ അതുളതം ഒന്നുകൂടി കൂടി അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു കറേനോം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു പെട്ടെന്നു 'നമ്മുടെ കണാരപ്പിഷാരടിയോ! എന്റെ അമ്മേ! ഇതെല്ലാം മായയോ ഇന്ദ്രയാലമോ എന്തോ? ഞാൻ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല!' എന്നും പറഞ്ഞു പിന്നെയും നോക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കള്ളരിൽ പ്രമാണി തന്റെ ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള വലിയ തലപ്പാവും കൃത്രിമ താടിമീശയും എടുത്തു താഴെ വെച്ചു. ഉണിച്ചാൽ നായർക്കു കണാരപ്പിഷാരടിക്കു അത്യാന്യം മനസ്സിലായി. കറേ നേരം പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവരിരുവരും സാ

സംഭവിച്ചു. നായരുടെ തൊണ്ടയിടുന്നു. മുറുക്കു കണ്ണീർ ഒഴുകുന്നു. വിഷാദി സമാധാനപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സംഗതിയെല്ലാം നിമിഷത്തോറും കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. ഒടുവിൽ വിഷാദി— ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താണു കാഴ്ച. വന്നതെല്ലാം വന്നു. മേലാൽ സുഷിക്കാം.

ഉ- നാ— എന്താ വിഷാദി! അതുകൊണ്ടുമാത്രമായോ! എന്താ വചനത്തു ഭാഗത്തു മുഴുവൻ ഒരു വേദന തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എഴുട്ടുവെച്ചുവെച്ചു. ക്രമത്തിൽ സഹിക്കാൻ വയ്യാതാകുന്നതുണ്ട്.

ഇതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ വിഷാദി കന്നു വല്ലാതായി. 'എട്ടു ദിവസമായോ കാരണവക്കു വേദന തുടങ്ങിട്ടു?'

ഉ- നാ— ഉവ്വ്.

പി— എട്ടു ദിവസം മുമ്പ് വല്ല കാപ്പിയോ പലഹാരമോ മറ്റോ കഴിക്കുകയുണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഇതുണ്ടും ഇനിക്കു പണ്ടേതന്നെ ഇല്ലല്ലോ.

പി— (കുറെ ആലോചിച്ചിട്ട്) എന്തെങ്കിലും ദ്രവദ്രവ്യം കഴിക്കുകയുണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെന്നു പറയാൻ വയ്യാ. ഉച്ചയ്ക്കു ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ പച്ച വെള്ളം മാത്രം കുടിക്കുകയുണ്ടായി.

പി— ആരാണ് വെള്ളം തന്നത്?

ഉ- നാ— അനുജൻ ഇടിച്ചാണെന്നാണ്.

പി— എന്തുപാത്രത്തിലാണ്? കിണ്ടിയിൽ തന്നെയോ?

ഉ- നാ— അല്ല- നമ്മുടെ ഒരു പഞ്ചലോ ഫലകൊണ്ടുള്ള പാത്രം കാണാറില്ലേ? കാലത്തേ നേരം അവിടെ വരാറുള്ളപ്പോൾ നടുമുറത്തിന്റെ ഇറയത്തു തേച്ചു കമത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണാൻ വഴിയുണ്ടല്ലോ. അതിലാണ്.

പി— ഓ- ഹാ. അതിലാണോ. ആട്ടേ

വെള്ളം അതിലൊഴിച്ചപ്പോൾ വല്ല നിറഭേദവും ഉണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഉവ്വ്, എന്താണ് ഒരു വെളുപ്പ് ഹരായ തോന്നി.

എട്ടു ദിവസം മുമ്പാണ് വേദന തുടങ്ങിയതെന്നും അനുജൻ ഇടിച്ചാണെന്നാണ് വെള്ളമൊഴിച്ചു കൊടുത്തതെന്നും കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ മിക്കവാറും തീർച്ചയായ ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇത്രയും കൂടി അറിവു വിശേഷമായി കിട്ടിയപ്പോൾ വിഷാദി അതിന്നു ശേഷം ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. 'ആട്ടേ വിദ്യയുണ്ടാകാം. കാഴ്ചമെല്ലാം മനസ്സിലായി' എന്നു പതുക്കെ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു ഒരു അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു ഒന്നാണ്ടു ഗൂളികൾ ഒരു ചെപ്പിൽ നിന്നെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു 'കാരണവർ' തൽക്കാലം ഇതു സേവിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞു കുറച്ചു വെളിത്തിൽ ചാലിച്ചു കൊടുത്തു. തന്റെ വിശ്വാസപാത്രമായ വിഷാദി കൊടുത്ത മരുന്ന് യാതൊരു ശങ്കയും കൂടാതെ സേവിച്ചു. അതു നന്നായതേ ഉള്ളു താനും. കുറെ മുമ്പു സന്ദർശിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നു ഇപ്പോൾ കണ്ടാൽ അറിയില്ല. മുഖത്ത് എന്തോ ഒരു പ്രസന്നത വന്നുവെച്ചു. കുറച്ചു മറ്റു ചോയി ചിറിയും അഹങ്കാരവുമായി അദ്ദേഹത്തിനോടേ മരണസംഗതി തീരേ മരണപോലെയായി. ഇങ്ങിനെ കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

നേരം നല്ല സന്ധ്യ. പടിഞ്ഞാറു ദിക്കു ചോരയണിഞ്ഞു ചെമ്പരത്തിമല ചാത്തിയ കാലിയേപ്പോലേ ആയിക്കഴിഞ്ഞു മുറുക്കു ഇരുട്ടുപിടിക്കുന്നു. തിരുവിട്ടാംകുളം ഉമ്മാത്തു പ്രാന്തയിൽ ഒരു ചാലകസേതൽ ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു. തട്ടത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവെച്ചിരിക്കുന്ന നിലവിളക്കിന്റെ വെളിച്ചം കുറേയ്ക്കു പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നു.

കൊണ്ടു ഈ ആളേ കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ൩൦ വയസ്സ് പ്രായം, ഇരുനീറം ഒരുങ്ങിയ മെയ്യു, നിണ്ട കയ്യ്, ചൊക്കാ പാകം, തത്തക്കൊക്കുപോലേയുള്ള മൂക്കു, സുപ്പട്ടച്ചി ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണു നമ്മുടെ ഇടിച്ചാരൻ നായരുടെ മാതിരി. അടുത്തു തൊട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു പുൽപായിൽ ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു. ഇയ്യാളുടേക്കോലം അതിവിശേഷം! തലയുടേ നടു മുഴുവൻ കഷണ്ടി. നാലു പുറവും ചെമ്പിച്ച രോമം വളൺ നിൽക്കുന്നു. ആ കപ്പാടെ തലയുടേ മട്ട കണ്ടാൽ ചുറ്റും ഉണങ്ങിയ പല്ലു മുളച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വെലിക്കു പ്പിന്നോ ക്ലായയാണ്. നൊറിയുടെ നടുവിൽ വലിയ ചന്ദനപ്പൊട്ടുണ്ട്. കൂത്ത മുഖവും, മുകളിലത്തേ വരിയിൽ മൂന്നു വിരൽ ഉന്തി നിൽക്കുന്ന പല്ലുകളും ഒരു മക്കുടമോത്തുണ്ടു കിടപ്പിപ്പാൻ ധാരാളം മതിയാകും. മെയ് നിയ രോമം മാത്രത്ത് രോമത്തിന്മേൽ ചാത്തത്തിന്നു മെഴുകുന്നതുപോലു കറ ചന്ദനം വെച്ചു തേക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത് കാണാനാണ്ടു. തോൽക്കുടം തോൽക്കുന്ന കുവയ്ക്കു താഴെ മുഴുകാലിന്റേ പകുതിവരേ എത്തുന്ന ഒരു ജഗന്നാഥൻ മുണ്ടു ചുറ്റിട്ടുണ്ടു. വിസ്തീർന്നു താഴെ ഒരു തോത്തു മുണ്ടു കോത്തുവലിച്ചു മുറുക്കെ കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. വലിയ ഭക്തനും ജ്ഞാനിയുമാണെന്നാണു ഭാവം. കേളികേട്ടു തിരുവീട്ടിൽ കൃഷ്ണൻ നായരശാനാണ് ഈ ദേവം. ഇടിച്ചാരൻ നായരും കൃഷ്ണൻ നായരശാനും അതിൽ എന്നേതു വലിയ കടുത്ത പരി ആലോചിക്കുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. രോമം ഒന്നു പറഞ്ഞു ഒരു സുപ്പട്ടച്ചി കാട്ടു വാഴയ്ക്കും, മാറയാൾ കൈകൊണ്ടു താഴെ വലിഞ്ഞു പല്ലിച്ചിട്ടു കാട്ടും. ചുണ്ടാണി വിരലിന്റെ പ്രയാജനം കേമം തന്നെ. ഇപ്പോൾ 'കുപ്പിയ്ക്കു' ഇടയ്ക്കു മിഴിയ്ക്കും ഇങ്ങി

ന്നേ ഓരോന്നു തമ്മിൽ സ്വകാര്യം പറയും ഗോഷ്ടി കാണിയ്ക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്തു, 'അമ്മാ! വിശന്നു വലഞ്ഞു. ഇന്നലേ അത്താഴം ഉണ്ടതാണേ! ഇത്തിവി കഞ്ഞിവെള്ളമെങ്കിലും തരണേ!' എന്ന് ഉറക്കേ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഒരു ഭിക്ഷു അവിടെയ്ക്കു ചെന്നു. 'പോടാ, ഇവിടെ നിന്നു ലഘു കൂട്ടാതെ പോ, അപ്പൊത്തു ചെന്നു വല്ലതു മുണ്ടെങ്കിൽ മേടിച്ചു കഴിച്ചോ' എന്നു ആശാൻ ഉരുട്ടി മിഴിച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഭിക്ഷു മതിലിൻപടി കടന്നു അപ്പൊത്തേയ്ക്കു പോയി. എന്നാൽ മതിലിന്റെ അപ്പൊത്തു കളിച്ചുനിന്നതേയുള്ള പ്രാന്നയുടേ അറ്റവും മതിലും തൊട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഇക്കാര്യം അമ്മയും മറ്റും കിണററിക്കരെ കുട്ടികളേ കളിപ്പിച്ചു തോത്തിയ്ക്കുയായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആരും അറിയാതെ തന്നെ, ആശാന്റെയും നായരുടേയും സംഭാഷണം മുഴുവനും പതുങ്ങിനിന്നു കേൾപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഇ- നാ— 'എന്താ, ആശാൻ! ആ ഒരു സൊല്ല തീർന്നുപോ. അല്ലേ. നമ്മുടെ സ്വകാര്യങ്ങൾ അവർ മാത്രമേ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ ശ്രമം കൂടാതെതന്നെ അതും കഴിഞ്ഞില്ലേ. പക്ഷേ ഒരു പേടി. അവർ വല്ലവരോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നോ?'

ആ- (ചുണ്ടുകൊണ്ടു അനുസ്മരിച്ചു) പറഞ്ഞാൽ തന്നെ എന്താണ്. കണ്ടുണ്ണി മേനും പിഷാരടിയ്ക്കും കാരണവക്കു കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞില്ലേ. ഇനി കഞ്ഞി അമ്മയും മക്കളുമല്ലേ ഉള്ളൂ?

ഇ- നാ— അല്ലാ, ഏതത്തി അമ്മയുടെ കാര്യവും ഇന്നലേ തന്നെ കഴിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശാൻ അറിഞ്ഞില്ലെന്നുണ്ടോ?

ആ:—(ചുണ്ടു വിടർത്തിപ്പൊളിച്ചു്) ഓ! അതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. വിശേഷം!!

ഇ. നാ— പോരല്ലോ, ആയില്ലല്ലോ. ഇനി ആ ചെക്കരണ്ടു്- രാമൻ. അവനു വയസ്സു നാലേ ആയുളളവങ്കിലും ബഹു തന്റെടം. അവന്റെ കാര്യമാണു വിഷമം.

ആ:— (താടി ചൊരിഞ്ഞു, മോന്ത കൂട്ടക്കുടക്കുപോലെയാക്കി, ആലോചന നടിച്ചും കൊണ്ടു്)

അതിന്നൊരു വിദ്യ ചെയ്യാം. ആട്ടേ. ആ തള്ളയേയും പിച്ചളയേയും നമുക്കു് നിലവറയിൽക്കൊണ്ടുപോയിടാം. പിന്നത്തെ കാര്യം പിന്നെയാകാം. നാളെത്തന്നെ കഴിയ്ക്കണം. വെറുതെ വൈകിയുണ്ടു്.

ഇ. നാ— കണാരപ്പിഷാരടിയുടേ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി. മരിച്ചിരിയ്ക്കണം.

ആ:— കാരണവരുടേയും മറ്റും കാലം എന്തെങ്കിലും?

ഇ. ന:— നാളെയ്ക്കു് മരിച്ചിരിയ്ക്കും ജ്യേഷ്ഠനും കണ്ടുണ്ണിമേനും കൊടുത്തിട്ടു. രണ്ടും നാളെ ഉച്ചയ്ക്കു കഴിയും. ഏടത്തി അമ്മേടെ അങ്ങിനെ തന്നെ—

ആ:— ആയു! നാളെത്തോട്ടുകൂടി കക്കുകഴിയുമല്ലോ. പിന്നെ മന്നിയഞ്ചിൻ തറവാടും തിരുവിടും ഒന്നായി. അവിടുത്തെ ആണ്ടുപുഴു് അയ്യായിരപ്പായും എന്റെ ഉടപ്പിറന്നവരും ഇക്കാളിയ്ക്കും മക്കൾക്കുമായല്ലോ. വെറുതേ അല്ലാത്തൊരു ദിവസേന രണ്ടുനേരം കളിച്ചു പട്ടുടുത്ത് ഭഗവൽഗീത പാരായണം ചെയ്യുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞവസാനിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ഭിക്ഷു മതിലിൻപടി കടന്നു മുറഞ്ഞെത്തി ഒന്നു തേട്ടി, യശമാനേ! സന്തോഷായി! എന്നും പറഞ്ഞു നടന്നു. അവർ ഉണ്ണാൻ അകത്തേയ്ക്കും പോയി.

‘മന്നിയഞ്ചിൻ’ തറവാടു ഇന്നും ഇന്നലെയുമുള്ളതല്ല. കാരണവന്മാരെല്ലാം കീഴ്ത്തി കേട്ടവരുമാണ്. ഉണിച്ചാരൻ നായർക്കു് കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടിട്ടു കൊല്ലം മൂന്നു ആയുളളു. ദാറവും ധർമ്മവും അതികേമം. അയൽവക്കുകൾക്കെല്ലാം ബഹുപ്രീതി. ഒരു ധർമ്മപുത്രൻ തന്നെ. നരകേരി. നിറുകയിൽ ഒരു ത്രുപവട്ടം കുടുമയുള്ളതു് കാക്കക്കുടപോലെ കെട്ടിവെച്ചു് തുറുവെ വിയുടെ ഇടയിൽ തിരുക്കുറുപ്പാണ് പതിവു്. സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു തലയോട്ടുമ്പേരും കുടക്കുൻ കവളത്തു് വന്നിടിയ്ക്കും. തോളത്തുമുണ്ടാണ് സാധാരണ ചുറ്റാറുള്ളതു്. പലത്തെയ്യിന്റേൻ മോതിരവിരലിന്മേൽ മൂന്നു കഴക്കൻ മോതിരമുണ്ടു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ത്രുപം കാണാതായിട്ടു ദിവസം ആറു കഴിഞ്ഞു. കുടിയാന്മാരും അയൽവക്കുകാരും എല്ലാജ്യോഴും അന്വേഷിയ്ക്കുന്നതുണ്ടു. നടുവുന്നേത്തു കാരണവരേ തിരഞ്ഞെടുത്തു വിശന്നു വലഞ്ഞു കണ്ടുണ്ണിമേനോന്റെ മരവായി. വഴിയിൽ ഒരു ഭിക്ഷുവും മുട്ടിയെത്തി. ഭി— യശമാനേ! ഈ സാധുവനു രണ്ടു വൈസ്സു കൊടുക്കുൻ.

ക. മേ— പോടാ- നിനക്കു വൈസ്സു! ‘പുഴുക്കു കളിവിളയാട്ടം എലിയ്ക്കു പ്രാണവേദന’ എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ഇവിടെ എന്തൊക്കെയോ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതി എന്തിനും? പോ. എന്നും പറഞ്ഞു നടന്നു.

ഭി— യശമാനേ! അയ്യോ! അങ്ങിനെ പറയല്ലേ! അവിടെയ്ക്കു് എന്താണാശ്ചര്യസനം?

ക. മേ— (ദോഷ്യപ്പെട്ടു്) ‘നിനക്കുതരിഞ്ഞിട്ടു എന്താ കാര്യം? നീ വിചാരിച്ചതു് എന്റെ വ്യസനം മാറുവാൻ സാധിമോ?

ഭി— പക്ഷേ സാധിച്ചുവെന്നും വരും

മാണം! ഞാൻ പലരുടേയും വ്യസനം മാറിട്ടുള്ളവനാണു്.

ക. മേ— ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ തുടയിന്മേൽ ഒരു പന്ത്രണ്ടടി അടിക്കട്ടേ, നമ്മതമാണോ?

ഭി— യശമാന്റെ ഇഷ്ടംപോലേ.

ക. മേ— ‘എന്നാൽ നടക്കു- വാ,’ എന്നും പറഞ്ഞു വേഗം നടന്നു തുടങ്ങി. മണിയഞ്ചിറ എത്തി. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അകത്തു പോയി കാലും മുഖവും കഴുകി ഉണ്ണാനിരുന്നു. ചോറു ചെന്നില്ല. ഇത്തിരി വാരിത്തിന്നു, ക്ഷണം കൈ കഴുകി തോത്തിയുംകൊണ്ടു ഇരയത്തേയ്ക്കു വന്നു ഭിക്ഷു അവിടെ ഇരിപ്പാണ്.

ക. മേ— എടാ! എന്റെ വ്യസനം മാറത്തക്കവണ്ണം നിനക്കെന്തു വിദ്യയാണ് അറിവുള്ളത്.

ഭി— എനിക്ക് വൈദ്യം അറിയാം യശമാണം! പിന്നെ ജ്യോത്സ്യവും കറേറ്റും.

ക. മേ— ‘ഉപ്പോ! എന്നാൽ എനിക്കു വയറിൽ ഒരു വേദന. മാറാമോ?

ഭി— എത്ര നാളായി ആവോ തുടങ്ങിട്ട്?

ക. മേ— പതിനാലു് നാളായി.

ഭി— ‘ഓ. ആട്ടേ. ഞാൻ നോക്കാം’ എന്നും പറഞ്ഞു കുറെ ചെപ്പുകളും പൊതികളും തുറന്നു ഒരു ഗുളിക കൊടുത്തു. ‘ഇത് വെള്ളത്തിൽ ചാലിച്ചു സേവിക്കിനു’ എന്നും പറഞ്ഞു. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അല്പകാലം ചെയ്തു. പത്തു മിനിട്ടിനകത്തു വേദന നിന്നു.

ക. മേ— എയ്! ഭിക്ഷു ചിലാനക്കാരനല്ലല്ലോ. ആട്ടേ, നിങ്ങൾക്കു ജ്യോത്സ്യം അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടേ. ഇനി അതു കറുപ്പു നോക്കട്ടേ.

ഭി— ഓ. അങ്ങിനെയാകാമല്ലോ.

ക. മേ— ഇവിടെനിന്നു ഒരാരം പോയിട്ടുണ്ട്. നീ ദിവസമായി. അയാൾ ഇപ്പോൾ ഏവിടെയാണെന്നു പറയാമോ?

ഭി— അയ്യോ! അറിവില്ല വയ്യ!

ക. മേ— പിന്നെ ‘അയാളെപ്പറ്റി നിനക്കെന്താണ് അറിയുക?

ഭി— മരിച്ചുവോ ഇല്ലയോ എന്നു പറയാം.

ക. മേ— ഉപ്പോ. എന്നാൽ അതു പറ.

ഭി— (കുറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും അഴിച്ചുനോക്കി വളരെ ആലോചന നടിച്ചു്) മരിച്ചിട്ടില്ല.

ക. മേ— ഇത്രതന്നെനിനക്കറിഞ്ഞുകൂട്ട?

ഭി— യശമാണം! ഇനിക്ക് വല്ലതും തരണം! ഞാൻ പോട്ടേ.

കാര്യസ്ഥൻ വേഗം അകത്തുനിന്നു് കരുപയും ഒരു മുണ്ടും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്ത് ‘ഉം- പൊയ്ക്കോ’ എന്നും പറഞ്ഞു അകത്തേയ്ക്കു പോയി. ഭിക്ഷു പുറത്തേയ്ക്കു പോയില്ല. അവിടെത്തന്നെ ചുരിപ്പാറിളുടിയതേയ്ക്കുള്ളു.

ഏഴര നാഴിക വെളുപ്പാൻ കാലമായപ്പോൾ പാറകളുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ ഒരു വിളിക്ക് മങ്ങിക്കുത്തുന്നു. മൂന്നു പുറത്തും പരന്നുകിടക്കുന്ന പാടങ്ങളുടേ വരമ്പുകളിൽനിന്നും കുളക്കോഴികളുടേ ശബ്ദം കേൾപ്പാറുണ്ട്. വാരയുടെ കിഴക്കുഭാഗം തൊട്ടുകിടക്കുന്ന കുറിക്കാട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഓരിവെട്ടുകൾ നിലച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വലിയ തലപ്പാവും, കണ്ണുകാലിൽ തടവുന്ന കപ്പായവും മുച്ചാൻവടിയും നീണ്ട മീശയും ആയി ഒരാരം ഗുഹയുടെ ഉമ്മർത്ത് ഉലക്കുന്നുണ്ട്. നടത്തത്തിന്റെ മട്ടുകൊണ്ടു എന്നോ ഒരു അസ്വസ്ഥ്യമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഏതാണ്ടൊക്കെ പിറുവിറക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴേയ്ക്കും പടിഞ്ഞാറുനിന്നും ഒരു കാൽപെരുമാററം കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നോക്കി ‘ആരാണത്?’ എന്നു ചോദിച്ചു. ‘ശങ്കിയ്ക്കണ്ടാ- ഞാൻ തന്നെയാണ്, കാരണവരേ!’

‘അല്ല! എത്ര കാലമായി പോയിട്ട്? എന്തൊക്കെയാണ് അവിടുത്തെ വർത്തമാനങ്ങൾ? ഇനിക്കു ഈ കൊള്ളക്കാരന്റെ വേഷം മതിയായി’ എന്നും പറഞ്ഞു കാരണവർ വേഷമെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ചു. കന്നാര

പിഷാരടി തന്റെ കാവിവസ്ത്രവും, നമു താടിയും, വലിയ തലേക്കുട്ട, ഭാസ്യവും, പിരിയൻവടിയും താഴെ വെച്ചു. പഴയ പേ ഷമെടുത്തു രണ്ടു പേരും ഗ്രന്ഥക്കുത്തുകട ന്നു കൽനാരിലിരുന്നു.

പി— ഞാൻ വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം പാ ണ്താൽ കാരണവർ വല്ലാതെ പ്രസന്നി ൽ. അതില്ലെന്നു തീർച്ചയുണ്ടോ?

ഉ— നാ— തീർച്ചയുണ്ട്. പ്രസന്നിപ്പെട്ടതാ കാര്യം?

പി— അങ്ങിനെ പാശ്വ.

ഉ— നാ— എന്നാൽ വർത്തമാനങ്ങൾ തു ടെ.

ഇടിച്ഛാർന്നായരുടെയും ആശാൻറേ യും സംഭാഷണത്തിന്റെ സ്വരം മുഴുവൻ പിഷാരടി പാഞ്ഞപ്പോഴെല്ലാം തന്നെ കാ രണവർ വല്ലാതായി. എങ്കിലും പ്രസന്ന മെല്ലാം അടക്കി എന്റെ പിഷാരടി! ഇനി എന്താ വേണ്ടത്? എന്നു ചോദിച്ചു.

പി— കാരണവരേ! കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രസന്നി കാതിരിക്ക. വർത്തമാനം ഇനിയുമുണ്ട്.

ഉ— നാ— എന്നാൽ കേൾക്കൂ.

പി— പിന്നെന്താ കണ്ടുണ്ണിമേനോക്കുണ്ടു ഒരു മരുന്ന് കൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം മൂന്നു നാളെക്കൂടി നീട്ടി അത്രയെ ആവുമല്ല.

ഉ— നാ— പാപം കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ. ൨൦ കൊല്ലമായി അവിടുത്തെ മുക്ത്യാ കാ യ്ക്കുസ്ഥനായിട്ട്. മൂന്നു ദിവസമല്ലേ ഉള്ള ഇനി! ആദ്യേ, നമ്മുടെ കണ്ണിയേയും ക ട്ടികളേയും കണ്ടില്ലേ?

പി— ‘എന്റെ കാരണവരേ! അവരുടെ ക ഫയൊന്നും പറയണ്ട.

ഇതു കേട്ടപ്പോഴെല്ലാം മൂപ്പർ തേങ്ങി തേങ്ങിക്കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ‘അയ്യോ എന്റെ രാമൻകുട്ടി! പാപം നാലു വയസ്സ്! അവ ന്റെ കഥയെന്താണ്?’ എന്നും മറ്റും പാ ണ്തു. കരച്ചിൽ മുറയ്ക്കു കൂടിത്തുടങ്ങി.

പി— കാരണവരേ! ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ക റയരുതെന്ന്. ഇതാണല്ലോ തരക്കേട്.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ഞാനിനിയൊന്നും പ റയില്ല.

ഉ— നാ— അയ്യോ! പിഷാരടി! ദേഹ്യപ്പെട്ട ണ്ടുത്താനേതെങ്കിലും ഇങ്ങിനെയാവി. എ ന്നായാലും അവരുടെ കഥ കേൾക്കട്ടേ.

പി— കാര്യമന്ത്.

ഉ— നാ— ഇല്ല.

പി— ഞാൻ ഇന്നുവേള മണിയഞ്ചിറ വീടു വിട്ടില്ല ആരും കാണാതെ നമ്മുടെ കാ രണവന്മാരെ കടിയെച്ചിട്ടുള്ള കോണി ച്ചോടറയിൽ ചെന്നു പതുങ്ങിയിരുന്നു. നോം രാത്രിയായി നിലാവസ്കരിച്ചു. പാ തിയായി. ആരോ വന്നു തള്ളിന്റെ വാതിൽ പാവുട്ടിപ്പൊളിക്കുന്ന കൂട്ട കേട്ടു ഏന്റെ തുട പിറച്ചുതുടങ്ങി.

ഉ— നാ— ഇതുകേൾക്കൂ! കള്ളന്മാരോ! ഇനി അ ത്തം കൂടിയേ വേണ്ട.

പി— കള്ളന്മാരെന്നെങ്കിൽ ഭേദമല്ലേ. ന മ്മുടെ ആ പുഷ്പാർ ഇല്ല ഇടിച്ഛാർ. അവരാണ് ഒരു പത്തു പത്തു മാപ്പി ഉമാരോടുകൂടെ ചുട്ടും പന്താലായിക്കട ന്നവരെന്നു. ‘എവിടേയാണ് അവൻ? എന്നും പറഞ്ഞു എടനാഴിയിലേക്കു കട ന്നു. പിന്നേ ഞാൻ ഒന്നും കണ്ടില്ല. ക ണ്തി അമ്മയുടേയും കുട്ടികളുടേയും കര ച്ചിൽ കേട്ടു. അപ്പോൾ—

ഉ— നാ— ‘അയ്യോ! കള്ളൻ കാര്യം പാരിച്ചു ല്ലേ’ എന്നു നിലവിളിച്ചു മാന്ത് അ ഞ്ചാറടി അടിച്ചു ഇരുന്ന് ഇരുപ്പിൽനി ന്നും മലൻ പിന്ന് ഉരുണ്ടു പിറന്നു. പാ ലതല്ലിത്തുടങ്ങി. പിഷാരടി ഒരു വിശ ണ്തിൽ സമാധാനപ്പെടുത്തി. ‘ഞാനിനി യൊന്നും പറയില്ല.’ എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉ— നാ— വേണ്ട പിഷാരടി പറയേണ്ടാ. നിക്ക് സഹിക്കവേ! അമ്മേ! ഇതുകേൾക്കൂ! എന്റെ അമ്മയുടേയും പോയി. ഇവർ ണ്ടിനെയുമായി. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു

പി— കാരണവരേ! ആദ്യേ, അമ്മയുടേ റിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തിയാലോ, പ്രസന്നി കാതിരിക്കേണ്ടോ?

ഉ. നാ— വിഷാദി അസംബന്ധ പാ യാതിരിയ്ക്കു. മരിച്ചുപോയ ആൾ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തുക! എന്നാ ഇത്! കട്ടിക്കളിയല്ലേ!

വി— എന്തേ കാരണവരേ! കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. കുട്ടിയേ വിഷം തിണ്ടിയതല്ലേ. വിഷം തീണ്ടിയൊൽ ഉടനെ മരിക്കയും മൊറാനും ചെയ്തില്ല. മരിച്ചു പോലേയാകും. അത്രയേ ഉള്ളൂ.

ഉ. നാ— (കാച്ചു നേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട്. പിന്നെ) 'അയ്യോ! ഈശ്വര! എന്നാൽ അവളേ ജീവനോടേ കഴിച്ചിട്ടുവല്ലോ. ഇതാമറിഞ്ഞു.

വി— വ്യസനിക്കണ്ട; കഴിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല.

ഉ. നാ— ഉപ്പ് വിഷാദി! അവളെ പണ്ടെല്ലാം അണിയിച്ചു തന്നെ കഴിച്ചിട്ടാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോലെ അവളെ കൊണ്ടുപോയത് ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു.

വി— അതു ശരി. പിന്നെ ഉണ്ടായതു അറിയാമോ?

ഉ. നാ— ഇല്ല. നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ.

വി— എന്നാൽ പറയാം. കേട്ടോളൂ. കാണുവർ പാഞ്ഞുപോയെ കുട്ടിയെ കൊണ്ടു പോകുവഴിയ്ക്കു പണ്ടെങ്ങും തട്ടിപ്പറിപ്പാൻ കൈകളുന്മാർ കടന്നു പിടികൂടി. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആളുകളെല്ലാം ഇടേച്ചോടി. കള്ളന്മാരേ സമാധാനിപ്പിച്ചു പണ്ടെങ്ങും പങ്കുവെച്ചു കൊടുത്തുപ്പൊന്നായിട്ടു അന്നു ഞാൻ ഈ വേഷം കെട്ടിയതാണ്. അമ്മുക്കുട്ടിയുടേ ശരീരം കിട്ടാനായിട്ടാണ് ഞാൻ ഇത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടിയത്. പിന്നെ ഞാൻ അതു എന്റെ ഒരു ശിഷ്യന്റെ പക്കൽ വിഷമറക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവന്നു കഴിഞ്ഞിരിപ്പുകിൽ പ്രസിദ്ധവെവുന്നായ ശങ്കരഗുരുസ്വാമി?കളെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിച്ചിരിക്കുംവെച്ചും. അതിനാൽ അമ്മുക്കുട്ടി തീച്ചുവായും ജീവിക്കും. അതു വിചാരിച്ചു വ്യസനിക്കണ്ട.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മൂപ്പരുടെ വ്യസനം പകുതി ശമിച്ചു. ഏഴിനോറിരുന്നു. ഉടനേ വിഷാദി ഒരു മരുണെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു നായരേക്കൊണ്ടു കഴിപ്പിച്ചു. ആയാൾ കുറുപ്പു തിന്നപോലെ ഉന്മാദചിത്തനായിത്തീർന്നു.

കാരണവരെ പണ്ടത്തെ മാതിരി ആക്കിയുവെച്ചു വിഷാദി ഒന്നുംകൂടി ഒരു സക്ഷിത്രാരംഭിച്ചു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാം ദിവസം മടങ്ങിയെത്തി. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു. ഉണിച്ചാരൻനായരും താനും രണ്ടു വലിയ കുപ്പായമെടുത്തിട്ടു. വിഷാദി ഒരു ഇരിമ്പുകുട്ടാരമെടുത്തു കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു ഇരുവരും പുറപ്പെട്ടു. ഉടുവഴികളിൽക്കൂടെ ചുറ്റിത്തരിഞ്ഞു 'മണിയഞ്ചി' എത്തി. അവിടുത്തെ കഥയെന്താണ്. കാരണവർ ഇപ്പോൾ ഇടിച്ചാരൻനായരാണ്. ഇക്കാളിഅമ്മയും ആശാനും മാറ്റം കൂടി മുകളിൽ വടക്കേ മച്ചിൽ ശിട്ടുകുളി കൊണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വാല്യക്കാര ആടുകുളിയിൽ കാപ്പിയും പലഹാരവും ഉണ്ടാക്കുക തിരക്കു. കിഴക്കുപുറത്തിരയത്താമില്ല. നല്ല തരം. പാട്ടുരാശി തുടങ്ങി. തക്കം നന്നെന്നാച്ചു ഉണിച്ചാരൻനായരും വിഷാദിയും അകത്തു കടന്നുകൂടി. ഒരു ഗുഡമാസ്റ്ററിൽ കൂടെ നിലാറയിൽവെക്കുന്നു. ചെന്നു ചേരുന്ന മൂലയിൽ തന്നെ രണ്ടു വലിയ ചരക്കുകൾ ചാരിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നിൽ ചെന്നു പതുങ്ങിയിരിപ്പായി. അതു ഒരു നാകം തന്നെ. തെക്കുപടിഞ്ഞാറു മുകിൽ ഒരു ഇരുമ്പുകുറി തറച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനേൽ കയ്യും കാലും കൂട്ടിക്കെട്ടിയിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കിടന്നു പിടയുന്നുണ്ട്. നോക്കിയപ്പോൾ അതു കാൽപ്പന്മാർ കണ്ടണ്ണിമേനോനാണ്. വടക്കുപടിഞ്ഞാറു മൂലയിൽ ഒരു വലിയ ഇരുമ്പുകുളിട്ടുണ്ട്. ചെന്നു ചരക്കും വെച്ചിരുന്നതാണ്. അതിലുണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയും മൂന്നു കുട്ടികളും കണ്ണീരും കയ്യുമായിക്കിടക്കുന്നു. അപ്പോഴെങ്കിലും ആരോ പടിഞ്ഞാറോ ചുമരിലുള്ള ഒരു വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നതും വാത

ൽ ഒന്നു ഉറക്കുകക്കുറഞ്ഞതും കേട്ടു. നോക്കി യപ്പോൾ ഇടിച്ചാരന്റെ പുറപ്പാടാണ്. വയറു തിരുമ്മിയുകൊണ്ട് ആശാൻ പിന്നാലെയുമുണ്ട്. കടന്ന ഉടനേ 'എടാ, രാമ! നേര പറ. രണ്ടു ദിവസം മുമ്പ് ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നുവോ?' എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോഴെങ്കിലും ആശാൻ ചാടിക്കടന്നു കണ്ണുരുട്ടി ചൂണ്ടുവിരൽപ്രയോഗത്തോടുകൂടെ കടിച്ചു മുറിച്ചുകൊണ്ടു 'എടാ, കരങ്ങേ! കാര്യം മനസ്സിലായോ, നേര പറഞ്ഞോ, മനസ്സിലായോ, ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ മൂക്കുറക്കം മനസ്സിലായോ' എന്നു ചോദിച്ചു. കുട്ടി ഒരു ആട്ടു കൊടുത്തപ്പോൾ മിണ്ടാതെ നില്പായി.

രാമൻകുട്ടി— ഇനിക്ക് ഇളയപ്പട്ടനെ കാണണ്ടാ. ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടുകയും ഇല്ല. എന്റെ അച്ഛന്റെ അന്തകനല്ലേ. എന്നും പറഞ്ഞു കണ്ണു പൊത്തി.

ഇ. നാ— നിന്റെ കണ്ണു ഞാൻ കത്തും. നേര് പറഞ്ഞോ.

ഇങ്ങിനെ പലതും പറഞ്ഞിട്ടും— കുട്ടിയുടെ പക്കൽനിന്നും സൂക്ഷ്മവർത്തമാനമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. ഇടിച്ചാരൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടു കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തികൊണ്ടു ആ ബാലന്റെ കണ്ണുരണ്ടും ചൂണെടുത്തു. കുട്ടി കിടന്നു പിടഞ്ഞു. ഇടിച്ചാരന്റെ മനസ്സ് കരിമ്പാതന്നെ. ഇതു കണ്ടപ്പോഴെങ്കിലും ഉണിച്ചാരൻനായകൻ സഹിച്ചില്ല. ഉടനെ ചാടി എഴുന്നേറ്റു ചരക്കു മറിച്ചിട്ടു. പിഷാരടിയും ഓടിയെത്തി, ഇടിച്ചാരനെക്കണ്ടു പിടിച്ചു. ആശാൻ ഓടിക്കളഞ്ഞു. പിഷാരടിയ്ക്കു ബലം അധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇടിച്ചാരൻ കടുങ്ങി, കണ്ടുണ്ണിമേൻറെ ചങ്ങലയഴിച്ചു അവന്റെ കയ്യും കാലും കൂട്ടിക്കെട്ടിയിട്ടു. കപ്പായത്തിന്റെ അടിയിൽ നിന്നും കട്ടാരമെടുത്ത് അവന്റെ ചങ്കിൽ കുത്തിനിത്തി. ചോര കടുക്കട്ടെപ്പാടി. കിടന്നു പിടഞ്ഞു. കുഞ്ഞിയേയും കുട്ടികളേയും സമാധാനിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉണിച്ചാരൻനായകൻ ഇതു കണ്ടു അനന്തരം രക്ഷയ്ക്കുവാൻ ഓടിപ്പോയി. പിഷാരടിയെ രണ്ടു കൊടുത്തു

പ്പോൾ നാലു കോൽ ദൂരെ ചെന്നു വിട്ടു. പിന്നെ പിഷാരടി പറഞ്ഞതുടങ്ങി. 'നിങ്ങളെല്ലാവരും കേൾപ്പിൻ. നമുക്കു ഇവിടെ എന്തൊരു മസമില്ല. ഈ കള്ളക്കുഴപ്പം എന്റെ മരണപെട്ടിയിൽ വേരഴുതി ചെയ്തതന്നു പിഷാൻ മോഷ്ടിച്ചെടുത്തു. ഞാൻ ഒരു ദിവസം കാലത്തു വെട്ടി ഇവിടെ വെച്ചു കളിക്കാൻ പോയ ലാക്കിലാണ്. ആതു കൊണ്ട് ഈ പണിയൊക്കെ പാരിച്ചു. അപ്പോൾ തന്നെ എനെയും പിഷാൻ തീർത്തിരിക്കുന്നു. മറിമരുന്നിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു എന്റെ മരണം ഇതുവരെ നീട്ടി. ഇനി വയ്യാ. മൂന്നു ദിവസം മുമ്പു നിങ്ങൾക്കെല്ലാവരും ഞാൻ തന്ന മരണിന്റെ ബലവും ഇപ്പോൾ ശമിയ്ക്കും. ഈ കള്ളന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും ആ കാട്ടുകുളിനായ ആശാനും ഞാൻ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു ഭിക്ഷുവേഷത്തിൽ ചെന്നു ചുക്കുവെള്ളത്തിൽ ആരും കാണാതെ വിഷമിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ കഥയും ഇപ്പോൾ കഴിയും. അന്നു ആ വെള്ളം കുടിക്കാതിരുന്ന ഈ ദാമ്യന്റെ കഥ ഇങ്ങിനെയും കഴിയട്ടെ. ഉത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴെങ്കിലും മേകളിൽനിന്നു അയ്യോ! എന്നു ഒരു നാലഞ്ചു നിലവിളി കേട്ടതും തട്ടൊന്നു കലുങ്ങിയതും പിഷാരടി നിന്ന നിലയിൽ തന്നെ വീണതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നെലാറയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരുടെ കാഴ്ചയും മറയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇടിച്ചാരൻ മാത്രം പ്രാണവേദനയും അനുഭവിച്ചു കിടന്നു പിടഞ്ഞു തല തല്ലി നിലവിളിച്ചു ലവി സന്ധ്യമുഖത്തു നവരേ ആ കിടപ്പിൽ കിടന്നിട്ടാണു മരിച്ചത്.

പിറാനാൾ പിഷാരടിയുടെ ശിഷ്യന്റെയും വിഷമരണി സുഖപ്പെട്ട അമ്മുക്കുട്ടിയുടെയും വരവായി. ആധി പൂരിയായിത്തീർന്ന് അമ്മുക്കുട്ടി മരിച്ചുപോയെന്ന് ഇയ്യുടെ കേട്ടു. ഇങ്ങിനെ മണിയഞ്ചിറ തറവാടു നശിച്ചുപോയതിനാൽ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം സക്കാരിലേയ്ക്കുടങ്ങി വീരിയ്ക്കാം.

പി. എസ്സ്. എൻ

മംഗളോദയം ഫുവന്ന

പുസ്തകം ൩

കി. കെ. ക. മാസം

|| ലക്കം ൯ ||

മാഗളം

വിജയക്കൊടി വിശ്വമംഗളാനാമം
ത്രിദിവസോത്സവങ്ങൾ പള്ളിത്തറ
അമർക്കെട്ടിലും ബികാമണാളൻ
വിരുന്നടുത്തിലെടുത്ത ഭണ്ഡപാദം.

ലീലാതിലകം

ഭാഷാശാസ്ത്രം*



ലോകത്തിൽ അനേകം
ശാസ്ത്രങ്ങളും യശസ്സ്
കിരണങ്ങളും വാക്കു
കളെക്കൊണ്ടാണ് അ
ധികാരപ്പെടുത്തേണ്ട
കൂടി ലഭിക്കപ്പെടുന്നത്
എന്നുള്ളതു നിരന്തരം
പരമാർത്ഥ വാസ്തവ
മാകുന്നു. ഓരോ ദേശ
ത്തെയും കാലത്തെയും ഓരോ അപരന
നുള്ളൊക്കെ പ്രസിദ്ധനായി ഭവിച്ചിട്ടു
ള്ളവരായൊക്കെ സാധാരണജനങ്ങൾ
ക്ക് എത്രമാത്രം കേട്ടാവുന്നതായിരിക്കുമോ
അതിൽ വളരെ അധികമായി ഒരു ദേശ
ത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ഒരു സൽകാവ്യത്തെ

നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കവിയെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിവു
ണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വി
ക്രമാദിത്യൻ്റെയോ ഭോജൻ്റെയോ കാല
ത്തു രാജ്യതന്ത്രനിപുണനായ മന്ത്രിമാരോ
പരാക്രമശാലികളായ സേനാനായകന്മാ
രോ തപശ്ശകതിയുള്ള യോഗികളോ ആയി
ആരെല്ലാമോ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എ
ന്നാൽ അങ്ങനെ പ്രസിദ്ധനായവരിൽ ഒ
രാളുടെ എങ്കിലും പേരിനെ നാം ഇപ്പോൾ
അറിയുന്നുണ്ടോ? അതിൻവണ്ണം തന്നെ
ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വിഖ്യാതനായ എലിസബേ

* ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ ഉപേക്ഷിച്ച് അ
നുവാദപ്രകാരം.

ഇതു മഹാരാജന്റേതല്ല ക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മന്ത്രിമാരെയും സേനാനികളെയും മാറുയോഗ്യന്മാരേയും കുറിച്ച് അധികമായ അറിവ് എത്ര ആളുകൾക്കുണ്ടായിരിക്കും? എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും സാമാന്യവ്യക്തതയിൽ ഉള്ളവരിൽ കാളിദാസന്റെയും ഷേക്സ്പിയറുടേയും പേരു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു നിവിവാദം തന്നെ. ഈ മഹാകാവ്യം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഇവരേക്കാൾ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നവരും അധികം മാന്യതയും പ്രസിദ്ധിയും ഉള്ളവരും ആയി അനേകം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയും, ഇവർ അന്നു കേവലം അപ്രശസ്തന്മാരും ഇവരേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നവരും വല്ലവരേയും ആശ്രയിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്നവരും തങ്ങൾക്കു ലോകത്തിൽ എന്നെന്നേക്കും നിലനില്ക്കുന്നതായി ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്ന കീർത്തിയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിചാരവും ആശംസയും ഇല്ലാത്തവരും ആയിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കാമെന്നുള്ളത് അസംഭാവ്യമല്ല. എന്നാൽ ഓരോ യുദ്ധങ്ങളിൽ ജയങ്ങളെ പ്രാപിക്കുകയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും മാറ്റം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ അതുളതകർമ്മങ്ങൾ കാലക്രമേണ കേവലം വിസ്മൃതപ്രായങ്ങളായി പോയിരിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ സമാനകാലീനന്മാരായ കവികളുടെ വാക്കുകൾ ഉത്ഭവിച്ച കാലത്ത് അവർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതിലും അധികമായി ഉത്തരോത്തരം വളർച്ച വരുന്ന പ്രാശസ്ത്യത്തോടു കൂടി ദേശാന്തരങ്ങളിലും പ്രഖ്യാതമായ പ്രാപിച്ചു കാരണത്തുകൊണ്ടു കവികളേപ്പോലെ സ്ഥായിയായും ഉപയുക്തപരിപൂർണ്ണമായ പ്രാപിച്ചു വരുന്നതായും ഉള്ള യശസ്സ് മാറ്റമില്ലാതെ സമ്പാദിക്കാൻ ശക്തമാണെന്നുള്ളതു തീർച്ചയെന്നു. എ

ന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാവ്യം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ കവികളുടേയും യശസ്സ് ചിരത്തനമായി ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല.

‘ദിത്രാ ഏവ കവയഃ ദിത്രാഞ്യേവ കാവ്യാനി’

എന്ന് ഒരു മഹാനായ ആലങ്കാരികൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ നാം ഓർക്കണം.

എല്ലാവരും യശസ്സിനെ ആഗ്രഹിച്ചു തന്നെ ആയിരിക്കാം കാവ്യരചനയിൽ ഉദ്യോഗിക്കുന്നത്. എങ്കിലും അനപലപനിയമായ ഗുണവിശേഷംകൊണ്ടു സഹൃദയന്മാർക്കു ഹൃദയംഗമമായിത്തീർന്നു കാലക്രമത്താൽ സ്ഥൈര്യമായി പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയുടെ കർത്താവിന്റെ കവിയശഃപ്രാർത്ഥനയാ മാത്രമേ സർവ്വമാ സഫലമായി ഭവിക്കൂ. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു കൃതിയായ ശാകുന്തളനാടകത്തിന്റെ കർത്താവായ കാളിദാസന്റെ പേർ എത്തിട്ടില്ലാത്തതോടേം ഏതൽക്കാലത്തിൽ ഒന്നു തന്നെ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു കവി ഉദ്യമം സഹൃദയന്മാർ ഐകകണ്ഠേണ സ്തുതിക്കുന്നതാണ്. ശ്രീഹർഷൻ, ഭവദൂതി, മഘർ മുതലായ മഹാകവികളിൽ മുമ്പേ ഒത്താൽ പ്രത്യേകം പക്ഷപാതികളായ മറ്റൊരാൾ ചിലരില്ലെന്നില്ല; എന്നാൽ ഇതുപോലെ അവരുടെ കൃതികളെ എല്ലാ വ്യത്യാസം കൂടാതെ അഭിനയിക്കുന്നതിൽ സംശയിക്കുന്നവരായ നല്ല പൂർവ്വന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ കാളിദാസന്റെ വാക്കിനുള്ള അകൃത്രിമമായ മഹത്വത്തെ ആസ്പദിച്ച് രസിക്കാത്തവരും ഇതിനുള്ള അസാധാരണസാമ്യത്തെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിലും വിസ്മയിക്കുന്നവരും ആയി ഈ ദേശത്തിലും അതിദൂരങ്ങളിലും

ഞനമെന്ന മാത്രമല്ലാതെ തന്റെ പാടവപു
 കടന്നു ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേ
 ഫത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ കൃതികളായ 'രഘുവംശം'ദികളി
 ലെ ഏതു ഭാഗം നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമായി
 അറിയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ
 'ഞനഷധം', 'മാഘാ', 'കിരാതാജ്ജനിയം' മു
 തലായ കാവ്യങ്ങളിലെ ഏതു ഭാഗം നോ
 കിയാലും അവയുടെ കർത്താക്കന്മാർ ഒരു
 വാസ്തവകഥയെ വിവരിക്കണമെന്നുള്ള ഉ
 ദേശ്യത്തേക്കാൾ തങ്ങളുടെ കവിതാചാതു
 ര്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാ
 രം ഒന്നുതന്നെയാണ് മുൻപിട്ടു നിന്നിരുന്ന
 തെന്നു നിവിവാദമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന
 താണ്. അവർ വിവക്ഷിതമായ വിഷയ
 തെ തങ്ങൾക്കു ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും
 കല്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൈചിത്ര്യത്തെ പ്ര
 ദർശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു ഉപായമായിട്ടു മ
 ത്രമേ കരുതിയിരുന്നള്ളി എന്നു വിചാരിക്കേ
 ണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാഹിത്യത്തിനു കൂടുന്ന ഉപയുക്ത പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവന്ന് ആയതു പരമകുറുപ്പായ പ്രാവിച്ച നമുക്കു് ഉദ്യാർദ്ദം പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു കർദ്ദിസാസക്തികളിലാണെന്നുള്ളത് അനേക വൈകല്യപ്രമാണങ്ങൾ. അതിൽ അധാർമ്മികമായ കവികൾ (പ്രാചീനനാരിലും ചലമണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.) ശബ്ദങ്ങൾക്കും അർത്ഥങ്ങൾക്കും അനേകവിധങ്ങളായ വൈചിത്ര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു സമ്പ്രദായ ഭേദത്തെ വരുത്തുകയും വളരെ പുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സാശയമില്ല. എങ്കിലും അനേകരും കേവലം പരിഷ്കാരത്തേന്നു തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണോ എന്നു വളരെ ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദങ്ങളിലെ രീതിയിൽനിന്നു പുറന്നങ്ങളിലെ രീതിക്കും പുറന്നങ്ങളിലെ രീതിയിൽനിന്നു കാളിദാസകൃതികളിലെ രീതിക്കും എങ്ങനെ പരിഷ്കാരം ഉത്തരോത്തരം സൃഷ്ടമായി കാണപ്പെടുന്നു അതുപോലെ തന്നെ കാളിദാസകൃതികളിലെ രീതിയിൽനിന്നും ശ്രീമദ്ഭാഗവതകൃതികളിലെ രീതിക്കും കാണുന്ന ഭേദത്തെ പരിഷ്കാരമെന്നു വിചാരിച്ചപ്പത്താൽ പാടുള്ളതാണോ? കാളിദാസൻ 'രഘുവംശ'ദികാവ്യനിർമ്മാണത്തിൽ ഉദ്യോഗിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം 'മന്ദകവിയശഃപ്രാതർ' എന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ വാക്കിൽ തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ കവിയശസ്സിനെ സമ്പാദിക്കുന്ന മെന്ന കൂടിയും ആയിരുന്നിരിക്കാമെന്നിലും അതിന്നു് ഒരുപക്ഷമായി തന്നാൽ വിവക്ഷിതമായ വിഷയത്തെ ലളിതമായും സാമന്തമായും ലഘുക്കികവ്യവയാരരീതിയെ അനുസരിച്ചും ഹൃദയംഗമമാക്കി പ്രതിപാദിക്ക

ഇതരകവികൃതികളേക്കാൾ സാധാരണ ഉൽകൃഷ്ടകളെന്ന് അദ്വൈതപരതയോടെ കാളിദാസകൃതികളിൽ വെച്ച് അകൃത്രിമമായ രാമനീയകംകൊണ്ടും സാദാവികരസപൂർവ്വകൊണ്ടും കഥാമാധുര്യംകൊണ്ടും സന്ദർശനരൂപംകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠതയായ 'ശാകുന്തളം' ലോകത്തിൽ മുഴുവനും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും നാനാദേശീയന്മാരായ സകല പണ്ഡിതന്മാരും സവിസ്മയം അഭിനന്ദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ജർമ്മനിയിലെ മഹാകവിയായ ഗീഗിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പദ്യത്തിലെ താൽപര്യത്തെ ഇവിടെ ഏഴുതൂണു: 'സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളും സംവത്സരാവസാനത്തിലെ ഫലങ്ങളും, ആത്മാവിനു മോഹത്തേയും ആനന്ദപാരവശ്യത്തേയും നില്പതിനേയും സന്തുഷ്ടിയേയും ജനിപ്പി

ക്കുന്നതായ സകലവും എന്നു വേണ്ട, ഭൂലോകവും സ്വപ്നലോകവും കൂടിയും ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ 'ശാകന്തം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി; അതിൽ എല്ലാം അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നു.'

'കവിതാ കാളിദാസസ്വതന്ത്ര ശാകന്തം മതം ശാകന്തേ ചതുരത്ഥംകുന്ത ശ്ലോകചതുഷ്ടയം.'

എന്ന് ഒരു പ്രസിദ്ധശ്ലോകം ഉണ്ട്. കാളിദാസന്റെ അസാധാരണകവിതാപണ്ണങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതുന്നതിനെ പ്രാചീനകവികളിൽ എത്ര പേർ ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അവധിയില്ല.

പുരാ കവീനാം ഗണനാപ്രസംഗേ
കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതകാളിദാസം
അദ്വൈതമുദ്യമം കവേരഭാവം -
അനേകം സാമ്പ്രദായം നാമധേയം.

എന്ന് ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാകവിയായ ബാണൻ—

'നിർമ്മലസുന്ദരം കവ്യം കാളിദാസസ്വ സുകൃതിഷു
പ്രീതിമധുരസാദൃശ്യം മഞ്ജരിഷ്ഠി ചാതുരതേ.

പ്രസിദ്ധനായ ഗോവർദ്ധനചാര്യൻ—

'സാകുന്തലോപനിഷത്തിൽ കാളിദാസനേകപ്രശംസകൾ ഉണ്ട്.

ശിക്ഷാസമയചിതരേ രത്നലാകാളിദാസോക്തീ' പ്രസ്ഥാനരേഖവത്തിൽ ജയദേവൻ—

'യസ്മാദഞ്ചരശ്ചികരനികരഃ കണ്ഠപുരോമയുരോ
ഭാര്യോഹരസഃ കവികലമുദഃ കാളിദാസോവിഭാസഃ
അക്ഷരഃ ക്ഷാമുദയവ സ തിഃ പഞ്ചധനുരഞ്ചനാ

(നട) കേഷാന്നൈഷാകമയ കവിതാകാമിനീകകന്തകാ (യ.)

അലക്സാണ്ടർ വാൺഹംബോൾട്ട് എന്ന യൂറോപ്യചണ്ഡീതൻ കാളിദാസനേക്കുറിച്ചുപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "പ്രസിദ്ധശാകന്തകൃത്തായ കാളിദാസൻ ശൃംഗാരരസത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ അഭിനീയനായ ഒരു മഹാകവിയായാകുന്നു.

അദ്ദേഹം വർജീഡ്, ഹൊറേസ് ഇവരുടെ സമാനകാലീനനും ആയിരുന്നു. മാനന്ദി കവികാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള കൂട്ടുചവിശേഷവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുഷ്പവും കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സകലജാതികളിലുമുള്ള കവികളുടെ ഇടയിൽ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്."

എന്നാൽ ഇത്ര പ്രചാരനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു പ്രാമാണികമായ ഒരറിവും ഇല്ലാത്തത് എത്ര ശോചനീയമായ ഒരു സാഗതി ആകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായ വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരാൾക്കു ബാസ്വലിനു ജാൺസന്റെ ചരിത്രം എഴുതണമെന്നു തോന്നിയതുപോലെ, കാളിദാസന്റെ ഒരു ചരിത്രവും എഴുതണമെന്നു തോന്നുകയും ബാസ്വലി, ജാൺസനെ നമുക്ക് എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ കാളിദാസനേക്കുറിച്ചുള്ള സകല വിവരങ്ങളേയും സവിസ്തരമായി ആയാശം എഴുതി നമ്മെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. കാളിദാസന് മഹാകവി എത്ര ദിക്കിൽ ജനിച്ചു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എത്ര സ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം എങ്ങനെയാണു്തന്നെയല്ല എന്നും, അദ്ദേഹം കാലക്ഷേപം ചെയ്തവന്നത് എത്രവിധത്തിലായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് ആരോടെല്ലാം സമവാസമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മാറ്റം വാസ്തവമായി വിവരണമെഴുതുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനെ സകലവിദ്വാന്മാരും എത്ര ഉത്സാഹത്തോടു കൂടി വായിക്കുമായിരുന്നു! എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രം ഇല്ലെങ്കിലും കാളിദാസനെക്കുറിച്ച് ഈ

യർഭേങ്ങോട കൂടിയ അനേകവിധങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവയിൽ നിന്നു ചില സാഗതികളെ ഇവിടെ സാക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒരു വിദാരിയായ കന്യ തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനായി പിതാവിനാൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തപ്പെട്ട സകലവിദാനാരേയും വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചതിനാൽ ലജ്ജിതനായി പിന്നീട് ആരും വരാതായതിന്റെ ശേഷം പിതാവ് ഇനി വാദപരീക്ഷ കൂടാതെതന്നെ യോഗ്യന്മാർക്കൊക്കെകിലും പുത്രിയെ കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പിന്നെയും ആളയച്ചു. എന്നാൽ യോഗ്യന്മാർ ഒത്തുപെട്ടുപരിഭവം നിമിത്തം ചെല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദൂതന്മാർ വിഷമിച്ച് ഇനി ഒരു മൃഗത്തെത്തന്നെ കൊണ്ടുപോകണമെന്നു വെച്ചു നോക്കി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു സൂര്യശക്തിയായ ഉഷ്ണപാലൻ (അജപാലൻ എന്നും കേൾവിയുണ്ട്.) തന്റെ ഭട്ടകത്തിൽ തീർന്നായി വൃക്ഷത്തിൽ കയറി താൻ നിന്നിരുന്ന ശാഖയുടെ മൂലത്തെത്തന്നെ വെട്ടുന്നതു കണ്ട് അവനെ മൃഗനെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നല്ല വസ്ത്രവും ധരിപ്പിച്ച് ഒന്നും സംസാരിക്കില്ലാത്തതന്നും പാഞ്ഞുറപ്പിച്ചു കൂട്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. വിവാഹമണ്ഡപത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കെട്ടിയിരുന്ന തിരശ്ശീലയിൽ രാവണന്റെ ചിത്രത്തെ കണ്ട് ആ മൃഗൻ 'അഭഭേണോ രാജനോ' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അപരബുദ്ധനെന്ന് ആ സ്ത്രീ ആക്ഷേപിച്ചതും അവളോട് മത്സരിക്കുകയായ ചില വിദവാന്മാർ,

എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞ് അതിനു സാധുതപം സാധിച്ചതും ചെയ്തു.

വിവാഹാനന്തരം ശയനഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു 'മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത' ആ വിരസൻ മൃഷ്ടാശനജന്യമായ സൗമിത്യം കൊണ്ട് ഉടനെ ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ച് സ്വപ്നത്തിൽ 'ഉഷാ ഉഷാ! ഉടാ ഉടാ!' എന്നിങ്ങനെ ബഹുശഃ വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടു സമീപത്തിരുന്ന വിദാരിയായ വധു അന്ധാളിച്ചപ്പോൾ ചില വിദവാന്മാർ അവന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ അവളോട് പറഞ്ഞു. ഈ പ്രകൃത്തിൽ ചേന്ന്

'ഉഷേലയനീഷംവാരംവാ
തസ്മൈഭജതാവിപുലനിതംബം.'

എന്ന ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. (ഭാര്യ താൻ ബുദ്ധനും ചെയ്തപ്പോൾ സ്വാഭാപരമായ ആ അജപാലൻ തന്റെ മുഖത്തിൽ ആടുകൾ വിഷ്ണുവിസർജനം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള വിചാരത്തോട കൂടി 'ഹൃദ്യ' എന്നു നിഷ്ഠീവനം ചെയ്തു എന്നും ഒരു പ്രവാദം ഉണ്ട്) എന്നായാലും അനന്തരകക്ഷിയായ ഭർത്താവിനെ ആ സ്ത്രീ തിരസ്കരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആയാൾ നിവിണ്ണനായി ഭദ്രകാളിയെ സേവിക്കുന്നതിനു സമീപത്ത് ഒരു വനാന്തർഗ്ഗതമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ചെന്നുചേർന്നപ്പോൾ ദേവി പുറമേ സഞ്ചരിച്ചാൻ പോയിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അവർ ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു കടന്നു വാതിൽ സാക്ഷയിട്ടു കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദേവി തിരിച്ചു വന്നു വാതിലടച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ട്, 'ആരാണകത്ത്?' എന്നും അവർ ധൃഷ്ടതയോട് കൂടി അകത്തിരുന്നുകൊണ്ട് 'ആരാണു പുറത്ത്?' എന്നും ചോദിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദേവി എങ്ങിനെയെങ്കിലും മനുഷ്യസഞ്ചാരം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പിൽ അകത്തു കടക്കണമല്ലോ എന്നുള്ള ഉത്കണ്ഠ ബിമി

കംകേളേണകോരോസ്ത്രീകോരോസ്ത്രീവിഭീഷണേ
രക്ഷസാനാംകപരേന്ദ്രേഷോരഭണോനൈവരാവ
(൩൩.)

ത്തം താൻ കാളിയാണ് എന്നുള്ള പരമാർത്ഥത്തെ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ വാതിൽ തുറക്കാതെ അകത്തുതന്നെ ഇരുന്നു കൊണ്ട് എന്നാൽ 'ഞാൻ ദാസനാണ്' എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു ദേവി സന്തോഷിച്ച് 'കാളിദാസ! നീ എന്നിനാണ് എന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്നിരിയ്ക്കുന്നത്? നിനക്ക് എന്താണ് അപേക്ഷയുള്ളത്?' എന്നു ചോദിയ്ക്കയും, കാളിദാസൻ 'എനിക്ക് വിദ്യയുണ്ടാക്കിത്തന്നല്ലാതെ ഞാൻ വാതിൽ തുറക്കുന്നതല്ല' എന്നു ശാഘം പിടിച്ചതിനാൽ വാതിലിന്റെ ഇടയിൽ കൂടി നാക്കു പുറത്തേയ്ക്കു നീട്ടുന്നതിനു ദേവി നിശ്ചയിച്ചതിനുവണ്ണം അദ്ദേഹം ചെയ്തതും തന്റെ ഷരീകാഗ്രം കൊണ്ടു ദേവി അതിൽ വിദ്യാപ്രദമായ ചിന്താമണിമന്ത്രത്തെ എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ കാളിദാസൻ മഹാകവിയായിത്തീർന്നു, വാതിൽ തുറന്നു ദേവിയെ നമസ്കരിച്ചു സ്തുതിച്ചു.

'സൌന്ദര്യവിഭജനോ ഭവനാശിപത്വം
സംപത്തികല്പതരവസ്ത്രീപരേ ജനനഃ
ഏതേ കവിതപകുലപ്രകാശവേദോധഃ
പുണ്യേന്ദ്രവസ്തുവ ജഗജ്ജനനി! പ്രണാമഃ.'

ഇത്യാദിയായി എന്താനും ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സ്തവം അപ്പോൾ കാളിദാസനാൽ നിർമ്മിയ്ക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അനുഗ്രഹകവിയായിത്തീർന്ന് അദ്ദേഹം തിരിയെ വന്നു ഭാര്യയെ കണ്ടപ്പോൾ 'അസ്തി കശ്ചിദാഗാമിഷശഃ?' എന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു എന്നും, അനന്തരം അദ്ദേഹം ആ ചോദ്യത്തിന്മേലു പട്ടത്രയത്തെ ആടിയിൽ ചേർത്ത് 'അസ്ത്യന്തരസ്ത്യാം ദിശി ദേവതാത്മാ' ഇത്യാദിയായി 'കുമാരസംഭവത്തേയും', 'കശ്ചിത് കാന്താവിരഹഗുണാ സ്വാധികാരപ്രമത്തഃ' ഇത്യാദിയായി 'മോഹസന്ദേശത്തേയും', 'വാഗത്മാ

വിവ സംപൂർണ്ണത' ഇത്യാദിയായി 'രഘുവംശത്തേയും' നിർമ്മിച്ചു എന്നും പ്രസ്തുതയുണ്ട്.

'ഭോജചരിത്രം' എന്ന കൃതിയിൽ കാളിദാസനെക്കുറിച്ച് അനേകകഥകൾ ഉള്ളവയ്ക്ക് എത്രശാത്രം പ്രമാണ്യം കല്പിക്കപ്പെടാമെന്നു നിശ്ചയിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിനാലും ഈ ഉപന്യാസം അധികവിസ്താരമായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ള ശങ്കയാലും അവയെ ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കുന്നില്ല.

കാളിദാസന്റെ കാവ്യ വണ്ഡിതമായി ഇതുവരെയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിക്രമാദിത്യന്റെ സദസ്യാന്തരായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാളിദാസന്റെ പേരും കൂടി ചേർത്ത്,

'ധനപന്തരിക്ഷപണശമരസിംഹശഃക
വേദാളഭേദമടകല്പരകാളിദാസഃ
ഘോരോ വരാഹമിഹിരഃ ഗുപതേസ്തഭാധാഃ
രത്നാനി വൈ വരജ്ജിനവ വിക്രമസ്വ.'

എന്ന് ഒരു ശ്ലോകം ഉള്ളതിനെ പ്രമാണീകരിച്ചു കാളിദാസനെ വിക്രമാദിത്യനോടു സമാനകാലീനനാക്കി ചിലർ വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രാമാണികതയെക്കുറിച്ചുതന്നെ മാറ്റു ചിലർ വിപ്രതിപത്തിയുള്ളതായി കാണുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ ശ്ലോകം 'വിക്രമചരിത'ത്തിൽ ഉള്ളതെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ റാത്ത് എന്ന യൂറോപ്യവണ്ഡിതൻ 'വിക്രമചരിത'ത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിച്ച് 'ചുരുക്കം അക്രോബാർമാസത്തെ 'ഏഷ്യാറ്റിക്'ജർണലിൽ' എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതുതന്നെയും 'സിംഹാസനചാരത്രീംശിക' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നിലും ഈ ശ്ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു 'ജ്യോതിർവിദാരണ' എന്നും 'നവരത്ന' എന്നും രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉ

ജ്ഞാനാണ് പാഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതിനെ പ്രമാണീകരിയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ കാളിദാസൻ ക്രിസ്തുവർഷത്തിന് ൧൬ സാമന്തസംസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരിയ്ക്കണം.

എന്നാൽ ഇതിൽ പറയുന്ന വിക്രമൻ വിക്രമബുദ്ധന്റെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ച പ്രസിദ്ധമായ വിക്രമാദിത്യൻ തന്നെയാ എന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല. പ്രസിദ്ധവിക്രമാദിത്യൻ വാശ്യന്മാരായ അനേകരാജാക്കന്മാർ ഈ സമയത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കരുതാം. മേൽപ്പട്ടവായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. മേൽപ്പട്ടവായിരത്തിൽ പ്രചുഛിതനായി പത്തു ശ്ലോകത്തിൽ പ്രചുഛിതനായിരിക്കുന്ന വിക്രമൻ മാളവദേശാധിപതിയായിരുന്നു എന്നു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉള്ള നഗരങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭോജൻ തന്നെയാണെന്നു ഫെബർലിൻ മുതലായ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭോജൻ ക്രിസ്തുവർഷം ൧൦൪൦-൧൦൯൦ ഇടക്കു ജീവിച്ചിരുന്നതായി അനേകപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ കാളിദാസൻ ഭോജനോടു സമാനകാലിനനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്രമാത്രം പ്രബലമായിരിക്കുന്നു അതുപോലെതന്നെ യുദ്ധാചന്ദ്രന്മാരുടെ ഇടയിൽ കാളിദാസൻ വിക്രമാദിത്യൻ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ബോധം സാധാരണമായിരിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ, ഭവദ്രതി, ദണ്ഡി, ചോളൻ, മയൂരൻ, ബാണൻ, മാഹൻ, ഭാരവ, എന്നു വേണ്ടാ, പ്രസിദ്ധകവികളായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ ഒക്കെയും ഭോജന്റെ സമാനകാലിനന്മാരായി ഗണിച്ച് അനേകകഥകൾ 'ഭോജചരിത്രത്തിൽ' കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സർ മാണിയർ വില്യംസ് മുതലായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ കാളിദാസൻ, ഭവദ്രതിയേക്കാൾ ൧൦൦൦-ൽ ചിലപാനം വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് പറയുന്നത്. അവരുടെ മതത്തിൽ 'ധന്വന്തരിക്ഷപഞ്ചക'ത്വാദി ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചു വിപ്രപത്തിയുള്ളതായി തോന്നുന്നുല്ല. എന്നാൽ വിക്രമൻ എന്നും ഭോജൻ എന്നും ഉള്ള നാമധേയങ്ങൾ മറ്റു രാജാക്കന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ കാളിദാസൻ എന്നുള്ള പേർ മാത്രം കവികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരുമോ? ധന്വന്തരിക്ഷപഞ്ചകാദികളോടു കൂടി വിക്രമാദിത്യസംസ്കൃതവർത്തങ്ങളിൽ കനായി പായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാളിദാസൻ പേരെ തന്നെ ആയിരിക്കാം.

പറയുന്നത്. അവരുടെ മതത്തിൽ 'ധന്വന്തരിക്ഷപഞ്ചക'ത്വാദി ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചു വിപ്രപത്തിയുള്ളതായി തോന്നുന്നുല്ല. എന്നാൽ വിക്രമൻ എന്നും ഭോജൻ എന്നും ഉള്ള നാമധേയങ്ങൾ മറ്റു രാജാക്കന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ കാളിദാസൻ എന്നുള്ള പേർ മാത്രം കവികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരുമോ? ധന്വന്തരിക്ഷപഞ്ചകാദികളോടു കൂടി വിക്രമാദിത്യസംസ്കൃതവർത്തങ്ങളിൽ കനായി പായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാളിദാസൻ പേരെ തന്നെ ആയിരിക്കാം.

'നളോദയം' എന്ന യമകകാവ്യം കാളിദാസന്റെ കവിതയാണെന്നാണ് അതിനാൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ 'രഘുവംശം'യിൽ കാവ്യങ്ങളുടേയും 'ശാകുന്തളം'യിൽ നാടകങ്ങളുടേയും കർത്താവായ കാളിദാസൻ 'നളോദയം'ത്തെപ്പോലെ കേവലം ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ പ്രയത്നം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു വളരെ പ്രാസംസാർപ്പിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ഭാഗവതസംഭാഷണചരിതം' എന്ന ഒരു നിബന്ധത്തിൽ 'രഘുവംശം'കർത്താവും 'നളോദയം'കർത്താവും ഒരാൾ തന്നെ എന്നായിട്ടു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആയതു സമുദയനാഷ്ഠകൃതംതന്നെ ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് 'നളോദയം'കർത്താവ് വിക്രമാദിത്യസംസ്കൃതനായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാളിദാസനോ വേറെ തന്നെ തന്നാമകനായ ഒരു കവിയോ ആയിരിക്കാമെന്നാണ് എന്നിങ്ങനെ തോന്നുന്നത്.

കാളിദാസനാൽ 'കുമാരസംഭവം', 'മേഘസന്ദേശം', 'രഘുവംശം' ഈ കാവ്യരൂപം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം 'സുതാമന്ദി'ക' എന്ന വേദോക്തകർമ്മപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും 'ജോതവിദാരണം' എന്ന

ന്നു മേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട എന്നും തന്നെ രമാണ് 'മാളവികാഗ്നിമിത്രീയം,' 'വിക്രമോ വ്ജയീയം,' 'ശാകന്തളം' ഈ നാടകത്രയം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതെന്നും 'ജ്യോതിവിദാഭരണ്ണി'ത്തിൽ തന്നെ ശേഷാദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ ഹിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നു.

'മരതഃധനംകൃതിരിയംസമിമാളവേന്ദ്ര ശ്രീവിക്രമാർക്കുപരാജവരേസമാസീൽ,'
'ശേഷ്കപാദിപണ്ഡിതവരാഃപവയസ്സപരനേക ജ്യോതിവിസ്തേമഭവംശവരായപുഷ്പഃ,'
'ശ്രീവിക്രമസ്ത്രയസംസദിപുജ്യബുദ്ധോഃ .
'തേഷാമഹംനയസഖഃ ചിലകാളിദാസഃ'
'കാവ്യത്രയംസമിക്തദോഷവംശപുഷ്പം ജാതായതഃഖലുകിയശ്ചുതികർമ്മവാദഃ
'ജ്യോതിവിദാഭരണകാലവിധാനശാസ്ത്രം ശ്രീകാളിദാസകവിതോഹിതതോബദ്ധവ്'.

ഇവയെ പ്രമാണീകരിച്ച് 'രഘുവംശം'ദികാവ്യത്രയത്തിന്റെയും 'ശാകന്തളം' ദി നാടകത്രയത്തിന്റെയും കർത്താവായ കാളിദാസൻതന്നെയാണ് 'ജ്യോതിവിദാഭരണം,' 'സൂതിചന്ദ്രിക' ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ എനിക്കു വളരെ ശങ്കയായിരിക്കുന്നു. കാളിദാസന്റെ സമാനകാലീനനായ വിദപാന്മാരിൽ ഒരാൾ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു മഹാകവിത്വത്താൽ അതിപ്രസിദ്ധിയെ ആകാലത്തിൽ തന്നെ പ്രാപിച്ചുവെന്നു കരാളിന്റെ ചേരുവെച്ചാൽ അധികപ്രഖ്യാതി ഉണ്ടാകുമെന്നു വെച്ച് ഇങ്ങനെ ഒക്കെയും ചേർത്ത് ഏഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതായി വാരുതോ? കാളിദാസന്റെ പട്ടങ്ങളുടെയും മേൽകാണിക്കപ്പെട്ടവയുടെയും ശയ്യയ്ക്ക് എത്രമാത്രം വ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാർക്കു സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ്. കമാരസംഭവ

ത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗമായി ഏഴു സർപ്പകാളിദാസകൃതങ്ങൾ എന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാരിക്കുന്നതും പ്രാമാദികമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതുപോലെ 'മാളവികാഗ്നിമിത്രീയം' കാളിദാസകൃതമല്ലെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിന്നു മതിയായ കാരണം ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

കാളിദാസന്റെ കവിതയോടു സാമ്യം ഉള്ളതായി മറ്റൊരുത്തന്റെ കവിതയും ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. 'അഭിനവകാളിദാസൻ' എന്ന പേരിനെ ഭഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ 'വിശ്വഗുണാദൾ'കാരൻ മുതലായ ചില കവികൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് എത്രത്തോളം ന്യായമാണെന്നു സമുദായന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ. കാളിദാസന്റെ കാവ്യത്രയത്തിലും നാടകത്രയത്തിലും സഹൃദയന്മാർക്കു സ്നേഹപലഭൂമായ ഒരു രസവിശേഷം ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു സാധാരണപണ്ഡിതന്മാരുടെ ചർച്ചണത്തിൽ അനുഭവഗോചരീഭവിക്കുന്നതല്ല.

വളരെ നാൾ ഞാൻ കാളിദാസന്റെ കവിതയുടെ അസാധാരണരസവിശേഷത്തെ അറിയാതെ ആദ്യം പാിച്ചു കാവ്യമായ 'കിരാതാജ്ജനീയ'ത്തേയും ആദ്യം പഠിച്ചു നാടകമായ 'അനഗർഭാഘവ'ത്തേയും സമ്പോൽക്കഷ്ടമായി വിചാരിച്ചുവന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, മൌഢ്യത്താൽ 'രഘുവംശം'ത്തെ ഒരു നിസ്സാരകാവ്യമെന്ന് അന്നു ദരിക്കുകിയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒന്നാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം സഹൃദയാഗ്രാബ്യമായ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ പ്രസംഗവശാൽ ഒരിക്കൽ കാളിദാസന്റെ കൃതികളെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെയും അവയെക്കുറിച്ചു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ചൊല്ലി അവയുടെ രസപ്പുഷ്പത്തെ പ്രതിപാദിക്കയും ചെയ്തു കേട്ടു

കാളിദാസകാണ് എന്നിങ്ങനെ കാളിദാസകൃതികളിൽ ഒരു അഭിരുചി ജനിച്ചത്.

‘കൃഷ്ണമേന്മിശ്വരവാരദേശം
ഭാഷാസ്തകാശാഭനവംപ്രകാശം
ഗതേഭവംസ്താനന്തരമിത്യംമേ
മാളക്പരിവാദനവായവതാദഃ’.

ഈ ശ്ലോകമാണ് എന്റെ മനസ്സിനെ ആദ്യമായി കാളിദാസകൃതികളിലേക്കു തുറന്നുവെച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയെ പിന്നെ തൃപ്തിയോടുകൂടി ബഹുശഃ പരിശീലിച്ചേടത്തോളം അവയുടെ രസവിശേഷം എന്നിങ്ങനെ വിശേഷം അനുഭവഗോചരമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

കാളിദാസകൃതിയിൽ വെച്ചു സർവ്വസമ്മതമായ ഉൽക്കണ്ഠത്തോടു കൂടിയ ‘ശാകുന്തള’ത്തെ വായിച്ച് കാരോ അപസരങ്ങളിൽ മാനസികങ്ങളും ദൈവികങ്ങളും ആയ ക്ലേശങ്ങളെ വിസ്മയിക്കുവാൻ എന്നിങ്ങനെ സംഗതിയായതിനു വേണ്ടി, യശോമാത്രശരീരശേഷമെന്നെങ്കിലും സ്വസ്വാഭാവികതയിൽ പ്രതിഫലിച്ച്, എന്നും അനുഗമരമായിരിക്കുന്ന ആത്മാവോടുകൂടിയ ആ മഹാനഭാവം എത്ര വിധത്തിലാണ് ഒരു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതെന്നു പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചതിൽ ഈനാടകരത്നത്തിന്റെ രംഗമണികത്തെ സംസ്കൃതപരിചയമില്ലാത്ത കേരളീയനായ ഒരു ഗ്രാമീണനായിട്ട് ഇതിനെ ഭാഷാന്തരീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികമായി ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലെന്നു തോന്നിയതിനാലാണ് ഞാൻ ഇതിനായി ഉദ്യമിച്ചത്. ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പൂർണ്ണമായി ഫലിക്കാമെന്നുള്ള നിശ്ചയം എത്രയും ശിഥിലമായിട്ട് എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നുള്ളൂ. ആദ്യമായി ‘വിദ്യാവിലാസിനി’യിൽ ചേർക്കുന്നതിന് അപ്പപ്പോൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത് അയച്ചിരുന്നതിനെ സഹായനാർ അഭിനയിച്ചു

തൂടങ്ങിയതിനാൽ പ്രോത്സാഹിതനായിത്തന്നെ അതിനെ ഞാൻ പൂരിപ്പിച്ചു. അതിൽനിന്നും അല്പം ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി സാപുടമായി കേരളവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചതിനെ നാട്ടുനീങ്ങിയ വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ഒരു തിരുവെഴുത്തയച്ചിരുന്നു. ‘ഇതു മലയാളത്തിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകൃതിയായി എന്നെന്നേക്കും നിലനില്ക്കുമെന്ന് എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയമുണ്ട്.’

എന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നാമത്തെ നിർദ്ദേഷമാണെന്ന് എനിക്ക് അശേഷം വിശ്വാസം ഇല്ലെങ്കിലും സഹായനാർ പലരും അഭിനയിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ വല്ലതും ചില ഗുണങ്ങളെ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ ഈ ‘ഭാഷാശാസ്ത്രം’ത്തിന് അനിതാസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷം ഉള്ളതിനെ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അതു കാളിദാസഗ്രാമീതവസ്തു എന്നുള്ളതു മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പിന്നെ വേണമെങ്കിൽ ആദ്യമായി ഒരു സംസ്കൃതനാടകം മലയാളത്തിൽ ആക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതാണ് എന്നുംകൂടി ഒരു വിശേഷം ഇതിനു പറയാം. ഇത്രയും മാത്രമല്ലാതെ കവിതാഗുണംകൊണ്ട് ഇതിന് ഒരു വിശേഷം ഉള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

എന്നിങ്ങനെ ബാല്യം മുതൽ തന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ കവനം ചെയ്തു പരിചയിച്ച് ആ ഭാഷ അധികം സ്വാധീനപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ തർജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങൾ അല്പം ബഹുവീര്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു നൃപനയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം പ്രാചീനനാടകം അർദ്ധചീനനാടകം ആയ

ഭാഷാസുകവികളിൽ പലരുടെ കൃതികളിലും ഇതിന്റെ താദവസ്ഥ ഉണ്ട്. ഭാഷയുടെ രീതിയിലും ഭൗത്തരാമനാക്ക് അഭംഗി എന്നു തോന്നുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ ഇതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്തെല്ലാം വൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഈ 'കേരളീയഭാഷാശാകന്തളം' മലയാളികൾക്കെല്ലാം പ്രേമസ്സമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അനേകനാടകസംഘക്കാർ ഇതിനെ പഠിച്ചു രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കയും അനവധി ജനങ്ങൾ അതുകണ്ടു രസിക്കയും ചെയ്തു വരുന്നതു തന്നെ മതിയായ തെളിവായിരിക്കുന്നു.

൧൮൮൨ മകരം ൨൪-നാ- മദ്രാസിൽ വച്ച് ഈ പരിഭാഷയുടെ മൂലമായ 'അഭിജ്ഞാനശാകന്തളം'ത്തെത്തന്നെ ഒരു സംഘക്കാർ അഭിനയിച്ചു ഞാൻ ഇദംപ്രഥമമായി

യി കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ താല്പര്യം മലയാളികളിൽ വല്ലവരും രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നുള്ള ആഗ്രഹം സാദാവികമായി എന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു എങ്കിലും അത് ഫലിക്കുന്നില്ലെന്ന് വിചാരം അപ്പോൾ എനിക്ക് അശേഷം ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ ആഗ്രഹം എന്റെ പ്രതീക്ഷയെ പരിപൂർണ്ണമായിട്ട് ബഹുധാ ഫലിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ വച്ച് എന്റെ ഏതൊരു സാഹസ്യം സിദ്ധിച്ചതിനാലുള്ള പൂർണ്ണതൃപ്തതയോടും, ആറാം പതിപ്പ് ആവശ്യപ്പെടുന്നവർക്കു കേരളീയജനങ്ങൾ എന്റെ കൃതിയെ ആദരിക്കുന്നതിനാൽ അവരെക്കുറിച്ചുള്ള അപ്രാജ്ഞതയോടുംകൂടി ഇതിനെ നിർമ്മാണസാരമായ സഹായനാരുടെ മുൻപാകെ സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

കേരളവർമ്മ സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

നാലാശ്രമങ്ങൾ.



മിത്തുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയമുള്ളവർ മിത്തുമതത്തിൽ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ള നാലാശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. അവ ബ്രഹ്മചര്യം, ഗൃഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്ന്യാസം എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഒന്നിനൊന്നു വിരോധമാവാത്ത വിധത്തിൽ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ദശാവിശേഷങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടവയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ഇന്നു കാലത്ത് ഇന്നു വിധത്തിലാണ് എന്നു തോന്നാം, അവസാനത്തിൽ എന്തെന്നതായ 'സിദ്ധി' ഇന്നുതാണെന്നും അതാതിന്റെ പൂർണ്ണപരസംബന്ധത്തോടു കൂടി മനുസ്സിലാകേണമെങ്കിൽ ഈ ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടായാകതെ കഴിയുന്നതുല്ല.

മനുഷ്യജനം സിദ്ധിച്ചാൽ കുറച്ചു പ്രായം ചെന്നു തുടർന്നു വരുന്നതുവരെ രക്ഷിതാക്കന്മാരുടെ ഇച്ഛയ്ക്കനുസൃതം കഴിയേണ്ടതാകയാൽ അത്രയും കാലം ഒരു ചുമതലയില്ലാത്ത ജീവിതമായതുകൊണ്ട് അ

വർത്തിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ഇന്നു കാലത്ത് ഇന്നു വിധത്തിലാണ് എന്നു തോന്നാം, അവസാനത്തിൽ എന്തെന്നതായ 'സിദ്ധി' ഇന്നുതാണെന്നും അതാതിന്റെ പൂർണ്ണപരസംബന്ധത്തോടു കൂടി മനുസ്സിലാകേണമെങ്കിൽ ഈ ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടായാകതെ കഴിയുന്നതുല്ല.

ഒന്നാന്നും ആശ്രമങ്ങളുടെ ആചര്യം നേരിട്ടുനില്പു. തന്മൂലം വളരുന്നതോടുകൂടി ഓടാവിധത്തിലുള്ള മനോവികാരങ്ങളും സ്വാഭാവികമായും ഇങ്ങായിത്തുടങ്ങുന്നു. ഇതിനു കാരണം ബുദ്ധിയുടെ വളർച്ചയാണെന്നു വിചാരിക്കാം. വളർന്നു വരുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കേണ്ടതു വളർച്ചയുടെ ആരംഭത്തിലാണ്. മനുഷ്യക്കുട്ടികളുടെ ആരംഭത്തിലും മൂലകാരണം ബുദ്ധിയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു സുഖപ്രകാരം അതിനെ പരിശീലിച്ചു നന്നാക്കേണ്ടത് അതുതന്നെ. അതിനാൽ ഈ കാലാവസ്ഥയിൽ സാധാരണയായ പഠനവും സാധാരണയായ പാഠ്യവും സംസ്കാരം വരുത്തുവാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ സംസ്കാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അഭ്യാസകാലത്തു മനസ്സിനു ലേലം ചെയ്യാം. പഠിച്ച പാഠ്യത്തിനാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സാധാരണയായ പാഠ്യവും പഠിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ആ കാലത്തു ബുദ്ധിയുടെ അനന്തരഭാവം വിശദീകരിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിയുടെ എന്നതിന് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അനന്തരഭാവം വിശദീകരിക്കുക എന്നാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അനന്തരഭാവം വിശദീകരിക്കുക എന്നാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അനന്തരഭാവം വിശദീകരിക്കുക എന്നാണ്.

മരുണളിലോ ചേരുകയാവട്ടെ സ്പീടർമാന
മുതലായവ ചെയ്യുകയാവട്ടെ പാടുള്ളതല്ല;
നിത്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഗൃഹസ
വിധത്തിലിരുന്നു തന്റെ പാരങ്ങൾ അ
ഭ്യസിക്കുകയും അനുസന്ധാനംചെയ്തും
വേണം. ഗൃഹസവിധത്തിലിരുന്ന് എ
ന്ന പ്രത്യേക പാണ്ഠത്ത് എന്തിനാകുന്നു?
ബ്രഹ്മചാരിയുടെ കാലം, ബുദ്ധിയുടെ പ്ര
സരിപ്പ് വലിയ തള്ളിച്ചയിലെത്തുന്ന ഒരു
ദശാവിശേഷമാകയാൽ, എത്രതന്നെ നി
ബ്ബന്ധവും നിബന്ധനകളുമുണ്ടെങ്കിലും, മ
തിയായ ഒരു ശാസിതാവിനെ ഭയപ്പെടാ
നില്ലെങ്കിൽ, ആയാൾ സ്വതന്ത്രമായി പ്ര
വർത്തിച്ചേക്കാം. സ്വച്ഛന്ദസ്ഥിതി പ്രകൃതദശ
യിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ശത്രുപായത്തുകൊ
ണ്ട് അതു പാടില്ലതാനും. ഇതാകുന്നു പ
ണ്ടത്തെ ഗൃഹക്രമവാസത്തിൽനിന്നു സിദ്ധി
ക്കുന്ന ഒരു വലിയ ഗുണം. ചുരുക്കിപ്പറയ
ുന്നതായാൽ, ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം,
മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്ക് വികാസം വരുത്തു
കയും ഇന്ദ്രിയപാപലയ്ക്കത്തെ കൗശലകയും
ചെയ്ത്, വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പിന്നീട് സാ
സാരരണാങ്കണത്തിൽ കടന്നു പയറുവാ
നുള്ള സാമഗ്രികളും ആയുധങ്ങളും സമ്പാ
ദിക്കുകയാകുന്നു.

ബ്രഹ്മചര്യം കഴിഞ്ഞാൽ ആ മനുഷ്യൻ സംസാരസുഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുവാൻ അധികാരിയാകുന്നു. ഇതേവരയും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെന്നോ ബാലനെന്നോ പറയാമായിരുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ വിദ്വാനും യുവാവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈയാൾ 'പുരുഷദശയിലെ'യെന്നോ 'ഒത്തയാളായി'യെന്നോ പറഞ്ഞാൽ മാത്രം പോര; പ്രായം തികഞ്ഞു സ്വതന്ത്രനായി തരണവയസ്സിലെത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തനിക്ക്ക്കുറഞ്ഞ ഒരുളള കൂട്ടിനു

കൊട്ടകേണ്ട ഭാരം കൂടി ഉണ്ട്. ഈയാൾ ജീവിതകാലത്തെ മുഖ്യമായ ഒരു ഭാഗമെന്നും 'സദ്യുപകാരക്ഷമമായ ആശ്രമം' എന്നും അഭിജ്ഞാൻ പറയുന്ന ഗുഹസ്ഥശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ആശ്രമം മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ പ്രധാനമായതു്, ഇതു മറ്റുള്ളവക്കുപകാരം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്. പുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ധർമ്മാത്മകാമങ്ങൾ മൂന്നും ഈ കാലത്താണുഭവിക്കേണ്ടതു്. ധർമ്മംകൊണ്ടു ചിത്തശുദ്ധിയും അത്മത്താൽ ദാനാദി സൽകർമ്മങ്ങളും കാമംകൊണ്ടു പ്രജോൽപാദനവും ആണു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഈ മൂന്നും 'മോക്ഷ' എന്ന അന്ത്യപുരുഷാത്മത്തിന്നു് ഉപകരിക്കുന്നു. ഒരു ഗുഹസ്ഥന്റെ ചുമതലകൾ എത്രമാത്രം വലിയവയാണെന്നു് ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതോടും ഈ ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. ഗുഹസ്ഥന്റെ നടപടി ഇന്നിന്ന വിധത്തിലായിരിക്കേണമെന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു പകർത്തുന്നതിനേക്കാൾ, ആയുർവ്വേദ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന സംഗതികളെ ആലോചിക്കുന്നതാണു് ഗുഹസ്ഥശ്രമത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അധികം എളുപ്പം. ഒരു ഗുഹസ്ഥനു 'തൻകാര്യം' മാത്രം നോക്കിയാൽ ചോരാ; ആയാൾക്കു് ഭാര്യ, മക്കൾ, ഗൃഹം, ഉപകരണങ്ങൾ എന്നുള്ള അനേകം വിചാരങ്ങളും ഭാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. കുടുംബരാക്ഷണത്തിന്നാണെന്നിൽ ഒന്നാമതു പണമാണു് വേണ്ടതു്. അതു് അദ്ധ്വാനിച്ചു സമ്പാദിക്കാൻ കഴികയുള്ളു. മയ്യാദയായി സമ്പാദിക്കുന്നതല്ലാതെ അന്ത്യായം പ്രവർത്തിച്ചാൽ നാട്ടിലെന്നല്ലാ, കാട്ടുലായലും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ ഞരക്കം. കുടുംബപതിവായിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ തറവാട്ടു

പാരമ്പര്യം ദീക്ഷിച്ചും, നാലാളുകൾ നടക്കുന്നതുപോലെ വേണമെന്നു വിചാരിച്ചു ദാനധർമ്മങ്ങളും മാനമയ്ക്കുദങ്കവും ഒഴിച്ചുപിടവാൻ തരമില്ല. ഇതെല്ലാം ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കേണമെന്നിൽ പല മനോധർമ്മകാരായ പലരായിട്ടും എടുവിടാതെ ഈ പഴകേണ്ടിവരികയും നിരന്തരം മനസ്സു് കാരോ കരുതച്ചുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യും. ക്ഷമ, വിവേകം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാമം, ക്രോധം മുതലായ ദുഷ്ടഗുണങ്ങളെ കളുക്കിനിർത്തണം. എന്നാലേ ഗുഹസ്ഥധർമ്മം വേണ്ടപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. ചുമതലകൾ പലതുമുള്ളതുകൊണ്ടു വിചാരങ്ങളും പലതുമുണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാം വിചാരിച്ചതുപോലെ സാധിച്ചുവെന്നുവരികയുമില്ല. അപ്പോൾ വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളോടെനിൽക്കുന്ന പൊരുതുമ്പോഴും ഉദ്വിഷ്ടപാർശ്വങ്ങൾ സാധിക്കുവാനുമുള്ള പ്രയാസം വിചാരിച്ചു ലാഘമില്ലാത്തതാണു്. എന്നാൽ ഗുഹസ്ഥൻ അതീലെല്ലാം കരുതുമായും അടക്കമായും പ്രവർത്തിക്കണം; തന്നൊന്നിലും ബുദ്ധനായും അരുതു്. എങ്ങിനെയെങ്കിലും തന്റെ കാലം കഴിയണം, പിന്നെ വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നുവിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടുവാനും ഗുഹസ്ഥനു വഴിയില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, തന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ കുടുംബങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാനുള്ള വക താനായിട്ടു് സമ്പാദിച്ചു വെക്കണമെന്നുള്ള ആശംസയ്ക്കുവാനും അതു ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുള്ള കൃത്യബോധവും ഗുഹസ്ഥനെ സദാസമയവും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ, 'കയ്യും കാലും കെട്ടി മുപ്പംപിമ്പും മറിയുവാൻ' ഗുഹസ്ഥശ്രമം മനുഷ്യരെ നിർബുദ്ധിക്കുന്നു. ഗുഹസ്ഥശ്രമത്തിൽ ഒന്നു കാലം

ഈ സംസാരസുഖങ്ങളെല്ലാം അനുഭവി
 ച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എപ്പോറിലും ഒരു വിര
 ക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതു മനുഷ്യ പ്രകൃതിയാണ്.
 വിഷയസുഖങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചു കഴി
 ഞ്ഞു; ലോകത്തിൽ തനിക്കുള്ള കടപ്പാടുക
 ള്ള മിക്കതും നിാവേറുകയും ചെയ്തു; എ
 നിങ്ങിനെ ഈ കാലത്തു ഗൃഹസ്ഥൻ നിവൃ
 ത്തി വിചാരിക്കുന്നു. ഈ കാലത്ത് അയാൾ
 തന്റെ ഭാരങ്ങളെല്ലാം സ്വന്താനങ്ങളെ ഏ
 ദിച്ചു വിരക്തിയെ ദുര്യോധനപ്രഭുവായി പ്രയ
 ത്നാ ചെയ്യുന്നു. ആ പ്രയത്നകാലത്തെ
 'ധാരപ്രസ്ഥശ്രമം' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.
 ധാരപ്രസ്ഥം എന്നതിന്നു കാട്ടിൽ പോയി
 തപസ്സുവെച്ചുക എന്നാണർത്ഥമെങ്കിലും വി
 ന്നത്തിലിരുന്നു ചിത്തശുദ്ധി വരുത്തുക എ
 ന്നതാൽപര്യമുള്ളു. ചിത്തശുദ്ധി വരണ
 മെങ്കിൽ കാമഃക്രാധാദിസമ്പക്കം കൂടാതെ
 മനസ്സ് ഏകാഗ്രം ഏകാഗ്രമായിട്ടിരിക്ക
 ന്നു. അതിന്ന് ഈശ്വരഭൂതാനന്തോരം ന
 ല്ലത മറൊന്നുമില്ല. ഏകാഗ്രം ഈശ്വര
 എന്നുള്ള വിചാരമുണ്ടായാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ
 ക്കു മറൊന്നിൽ പ്രവേശം വരികയില്ല.
 ഈ കാലകൂൻ തന്റെ സർവ്വവിചാരങ്ങളിലും
 മനോഗതമായ കാമിനിയെ കാണുന്നതു
 പോലെ ശുദ്ധമനസ്സായി ഈശ്വരഭൂതാനം
 ചെയ്യുന്നവൻ കാണുന്നതെല്ലാം ഈശ്വര
 നെ മാത്രമായിരിക്കും.
 'ധാരപ്രസ്ഥോഽപി പ്രിതിവിഷയേഷുപരപാപിനി
 പരമാർത്ഥം സംഭവേയേണപസ്യത്'
 എന്നാണ് ഒരു വിരക്തൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.
 യഥാർത്ഥസ്നേഹം, പരശുദ്ധവിചാരം എ
 നിവൃത്തിയായ മറൊരു വിഷയമന്തിനും
 ആരാധനയുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ
 ദാരുണമല്ല. ഇതാണ് ധാരപ്രസ്ഥശ്രമം പ
 രമകാര്യം.

പൂർണ്ണമായ വിരമത്തിലായിരുന്നു.

സംസാരത്തിലുള്ള ബന്ധം വേർപെടുന്നു. ആ ബന്ധം വേർപെടുത്തുന്ന ക്രിയയ്ക്കു 'സംന്യാസം' എന്നുതന്നെ സാധനത്തെ തിരിച്ചു വെക്കുക എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ ആയാളെ യതി എന്നോ, സംന്യാസാശ്രമി എന്നോ, സ്വാമിയാർ എന്നോ പറയുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലും പല അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതൊക്കെയും നിവൃത്തിമാറ്റുപരങ്ങളാകുന്നു. ഒരു സംന്യാസിയുടെ അവസ്ഥ അല്പം ഉയർത്തിക്കൊടുക്കുക. അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധനാകുന്നു; സർവ്വസംഗങ്ങളേയും പരിത്യജിച്ചു. ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാലും പരിഭവമില്ല; പരിഭവമില്ലാതെ ഒന്നും ലഭിക്കേണ്ടതുമില്ല. ബ്രഹ്മചര്യം തന്നെ വന്നാലും ആ മനുഷ്യനോടുകൂടുക; ആദോഷം ഒരു കടപ്പാടും ഇല്ല. ഇങ്ങനെയും ശരി, നന്മനാലും ശരി; മരിച്ചാലും ശരി, മരിച്ചോടൊന്നും ശരി; ആയാൾക്കൊരു വിരോധവുമില്ല. ആയാൾ ജീവനുക്കുതന്നെ, സ്വതന്ത്രൻ, സർവ്വജ്ഞൻ, ബ്രഹ്മസ്വരൂപൻ. ഈ സ്ഥിതി വളരെ മാഹാത്മ്യമുള്ളതാകുന്നു.

[illegible]

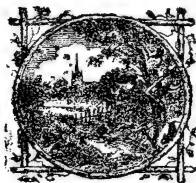
അവൻ എന്തിനെയാണ് സംസ്കരിച്ചിരുന്നതെന്ന്? 'ബാലസംസ്കാരി' എന്നും മാറ്റം പേർ പറഞ്ഞു സംസ്കാരം വാങ്ങി (ഇതു കൊള്ളിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള സാധനമല്ല) 'അഭാഷമാല കഴിഞ്ഞിലും മറ്റൊന്നു മനസ്സിലും' എന്ന മട്ടിൽ സ്വാമിയാണാവുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്കും മാറ്റമില്ലാത്ത ഉപദ്രവമേ സംഭവിച്ചുവുള്ളൂ. അവർ തീർച്ചയായും ലോകവഞ്ചകന്മാരായിരിക്കും. 'സംസ്കാരം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ അവർക്കറിഞ്ഞുകൂട. ഇങ്ങിനെയാണത്രെ വരുന്നതെന്ന് ഒരു വിചക്ഷണപ്രകൃതികൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. ബാല്യത്തിൽ തന്നെ യഥാർത്ഥ വൈരാഗ്യം വന്നിട്ടുള്ള സിദ്ധന്മാർ എത്രയോ അപൂർവ്വമാണ്.

ഇപ്പോഴത്തെ നാലാശ്രമങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വിധികളുടെ ത

ത്വം അടുത്ത ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിക്കുകയാണ്. ഇവ ചാരിയായി പഠിച്ചു വിദ്യാനാകുന്നതു ഹൃദയമാശ്രമത്തിലെ ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ യോഗം നേടാനാകുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ സംസാരത്തിൽ പെരുമാറുന്നതുകൊണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ വിരക്തി സിദ്ധിക്കുന്നു. വനപ്രസ്ഥം വിരക്തിയെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു. വിരക്തനായിട്ടുള്ള ആത്മാവിന്റെ പല സ്വസ്ഥഗാഥിത്വമാകുന്നു. ഇത്രയും ആയത് അവൻ മോക്ഷത്തിന്നധികാരമാകുന്നു. ഇതിൽ മോക്ഷത്തെ ഭട്ടവിലെ കഷ്ടതയായിപ്പറഞ്ഞതിനാൽ അതാണ് മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. മാറ്റമില്ലാത്ത ഭേദം ഗൗരവം ഉപാധി ഭൂതമാകുന്നു.

കെ. വി. എം.

ധർമ്മപ്രാധാന്യം*



ഗുണവാനായ പുരുഷനു ജാതികൊണ്ടു മാത്രം നൃപന കല്പിച്ചുകൂടുന്നു തെളിയിപ്പാൻ ഒരു വലുതായ ലക്ഷ്യമാണു ധർമ്മപ്രാധാന്യം ചരിത്രം. ജനനം എവിടെയായിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല പുരുഷന്റെ ഗുണഗണങ്ങളാണു യഥാർത്ഥമായ ശ്രേഷ്ഠതയുടെ നിമിത്തമെന്നു പരസ്യമാക്കിയതു ധർമ്മപ്രാധാന്യം. കാട്ടാളവർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടും അക്കാലത്തുളവരുടെ ബഹുമാനാതിരേകംമൂലം അദ്ദേഹം 'ധർമ്മപ്രാധാന്യം' എന്ന അനിത

രസാധാരണമായ ചേരിനു പാത്രമായിത്തീർന്നു. പ്രാധാന്യമുള്ള പൂത്തി പ്രാണിമം സാബഹലമാണ്. എങ്കിലും ആ മഹാത്മാവിനു പാപലോപം ഉണ്ടായില്ല. ഉത്തമബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു തപസ്വികു തത്ത്വപാദനം ചെയ്യാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ജ്ഞാനസമ്പത്ത് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

ഐഹികജീവിതത്തിലുള്ള ഐക്യപുരപാരങ്ങളും ഏകദേശ ഭോഷസങ്കീർണ്ണങ്ങളാണെന്നു, 'ഭോഷം കർമ്മത്തിലൂടെയും തീയിൽ പുക കണക്കിനു' എന്നുള്ള ഭഗവദ്ഗോപനംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതി

അത് അപരപക്ഷ സ്വതഃസിദ്ധമായ കർമ്മങ്ങളെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണു ശ്രേഷ്ഠമാത്രം എന്നുള്ള തത്ത്വവും വ്യാധപത്നത്തിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

ധർമ്മവ്യാധനും മാതാപിതാക്കളാൽ ഇഷ്ടപരമാർ തന്നെയായിരുന്നു. അവരുടെ ശുശ്രൂഷണം കൗമാരംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു എല്ലാ പുണ്യകർമ്മങ്ങളുടേയും വലക്കുറവു സിദ്ധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു മാതാപിതാക്കളുടെ ശുശ്രൂഷ എല്ലാ യോഗ്യതകൾക്കും കാരണമാണെന്നു കൂടി വ്യാധപരിതത്തിൽനിന്നു പഠിക്കാവുന്നതാണ്.

വ്യാധന്റെ പ്രതിവാസം, കർമ്മയോഗത്തിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു സട്ടിഫിക്കറു സമ്പാദിച്ച ജനകനാൽ പാലിക്കപ്പെട്ട മിഥിലാപുരിയിലായിരുന്നു. വനത്തിൽ തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കൌശികനെന്നു പേരായ ബ്രാഹ്മണന്റെ മേൽ ഒരു വലാകാപക്ഷി പൂർവ്വോത്പാദനം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം കോപിച്ചു കണ്ണുകളെ മിഴിച്ച മാത്രത്തിൽ പക്ഷി ഭസ്മാവശേഷമായി പതിച്ചു തിന്നെക്കണ്ടു. താൻ സിദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ള അഹംഭാവത്തോടെ അദ്ദേഹം സമീപത്തിലുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ ഭിക്ഷാടനത്തിന്നായി ചെല്ലുകയും പതിവ്രതയായ ഒരു ഗുഹിണി ഭക്തശുശ്രൂഷണവ്യാപൃതയായിരിക്കുവാൻ തൽഗ്രാമത്തിൽ ഭിക്ഷ കിട്ടുവാൻ താമസം നേരിട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം കോപിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഗുഹിണി പാഞ്ഞ മറുവടി ഇങ്ങിനെയാക്കിരുന്നു: 'ഞാൻ വലാകയല്ല. അങ്ങയുടെ കോപംകൊണ്ടു ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ല. ഞാൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭക്തശുശ്രൂഷണമാണു സ്ത്രീകളുടെ സ്വധർമ്മം. ഞാൻ അതിനെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നു. 'ദൈവത'

ങ്ങളിലൊക്കെയും ഭക്താവെൻപരദൈവത്' മെന്നാണ് എന്റെ ഭാവന. പതിശുശ്രൂഷകൊണ്ട് എനിക്കു നിർമ്മലമായ ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലെ അങ്ങനെയൊക്കെ കാട്ടിയിട്ടു വലാകയെപ്പോലെയെങ്കിലും അറിഞ്ഞത്.' അവൾ ഇങ്ങിനെ കൂടിപ്പറയുകയുണ്ടായി: 'അങ്ങനെയായി പോയി എന്നുള്ള അഹങ്കാരത്താൽ ഭൂഷിതനായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയല്ല ശരണം വന്നിട്ടു മില്ല. അങ്ങനെയായി ശരിയായ ബ്രാഹ്മണധർമ്മത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നത്.

'ക്രോധമോഹമോ വിദ്വേഷം

ബ്രാഹ്മണന്ദേവസമ്മതം

ഇങ്ങുസത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നോൻ

ഗുരപ്രീതിവരുത്തുവോൻ.

ഹിംസിക്കുലാഹിംസയാത്തോൻ

ബ്രാഹ്മണന്ദേവസമ്മതൻ

ജിതേന്ദ്രിയൻധർമ്മപരൻ

സ്വാധ്യായനിരതൻശ്രമി.

കാമക്രോധമോഹമോ വിദ്വേഷം

ബ്രാഹ്മണന്ദേവസമ്മതൻ.'

എന്നാണു ബ്രാഹ്മണപക്ഷം. ആകട്ടെ, മിഥിലാപുരിയിൽ ധർമ്മവ്യാധനെന്നു പേരായ ഒരു മഹാത്മാവുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു ചെന്നാൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെയൊക്കെ പറയുകയും ചെയ്യും. 'ബ്രാഹ്മണൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടു വിസ്മയാക്രാന്തനായി പതിവ്രതാവാക്യത്തെ സ്വീകരിച്ചു വ്യാധനെ കാണാൻ ചേണ്ടി മിഥിലാപുരത്തേക്കു പോയി.

മിഥിലയിലെത്തിയപ്പോൾ ധർമ്മവ്യാധൻ മാംസം വെട്ടുന്നതിൽ ജാഗ്രതനായിരിക്കുവാനായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്മാർക്കു ഉടനെ വ്യാധൻ വന്നുവെന്നു, 'പതിവ്രതാവാക്യത്തെ കൈക്കൊണ്ട് എന്നാണു ഞാൻ വന്ന അങ്ങനെയല്ല സ്വാധ്യായം' എന്നു

പാകയും ചെയ്തു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണന്റെ വിസ്മയം ഇരട്ടിച്ചു.

ഉചിതജ്ഞനായ ധർമ്മവ്യാധൻ മാംസശാലയെ വിട്ട ബ്രാഹ്മണനെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ഉപചരിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ ഒന്നാമതായി ജനിപ്പിച്ചിരുന്ന സാശയം ധർമ്മജ്ഞനെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരുവർ ഹിംസയ്ക്കു നിമിത്തമായി തീരുന്നതു ശരിയാണോ എന്നായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ ഈ സന്ദേഹത്തെ വ്യാധൻ വളരെ യുക്തിയുക്തമായി മറുപടി പറഞ്ഞു സമാധാനിച്ചു. ലോകത്തിൽ ഹിംസയില്ലാത്തതായി യാതൊരു കർമ്മവും ഇല്ല. നാം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ഏറക്കുറവുപോം കലർന്നവയാകുന്നു. സമ്പ്രദികൾക്കും ജീവനുള്ളതിനാൽ കൃഷി മുതലായ പ്രവൃത്തികളിലും ഹിംസാഭാഷമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സ്വധർമ്മത്തെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണ് ലൌകികജീവിതത്തിൽ ഉത്തമമായ രീതിയെന്നും, 'അർഹ്യം മുതൽ അർഹ്യം ചെയ്ത കലധർമ്മമായ മാംസവിക്രമം തനിക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണെന്നും വ്യാധൻ രീതിശാസനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വ്യാധന്റെ സ്വധർമ്മനിഷ്ഠ ഈ സമാധാനത്തിന്റേതെന്നു നന്നായി തെളിയുന്നുണ്ട്.

വ്യാധൻ ബ്രാഹ്മണനെ സദൃശതയെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന പല തത്വങ്ങളേയും ഉപദേശിക്കുന്നു. യജ്ഞം, ദാനം, തപസ്സ്, സത്യാം, സ്വഭൃതയം എന്നിവ ശിഷ്ടാചാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകവേഷങ്ങളാണെന്നു വ്യാധൻ പറയുന്നു.

'കേരളാർക്കി' യുദ്ധകാലമാസയ്ക്കുമുമ്പെയെന്നിയെ ആയുധം ഉപയോഗിക്കാൻ ശിഷ്ടാചാരകളായ്ക്കും. അഹിംസയും സത്യാക്കമാത്രം സുവൃദ്ധജ്ഞവും അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു കർമ്മശാസ്ത്രമൊഴെക്കുന്നവർ (കർമ്മശാസ്ത്രം) വ്യക്തിപരമായ വാദം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നു. (കർമ്മശാസ്ത്രം) വ്യക്തിപരമായ വാദം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നു.

താൻ ചെയ്യുകയോക്കേണ്ടതിയില്ലാത്തതാണ് എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വ്യാധവചനങ്ങൾ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞു റിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇങ്ങിനെ എടുത്തു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നതായാൽ ഭാരതത്തിലെ പത്തദ്ധ്യായങ്ങൾ മുഴുവനും പകർത്തേണ്ടി വരും.

അഹിംസയെ എല്ലാവരിലും ഉപരിയായി അദ്ദേഹം ഗണിക്കുന്നു. താൻ ചെയ്യുന്ന ഹിംസ പാപമാണെന്നു തനിക്ക് നല്ല ബോധമുണ്ടെങ്കിലും പ്രാരബ്ധകർമ്മഗതമായ അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ തനിക്ക് വിവൃത്തിയില്ലെന്നു വെച്ചാണ് അദ്ദേഹം അതിനെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഹിംസാസ്വഭാവമായ വൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു സ്വാഭാവികമായോണെന്നു മറ്റൊരു വാദം ഉണ്ടാകാം. വയോവൃദ്ധനായ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പരിചരണത്തിനു വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്തത്. മാതാപിതാക്കന്മാരെ പ്രതിദിനം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ വ്യാധനാണായിരുന്ന ശ്രദ്ധ അർവണ്ണമാകുന്നു.

ബ്രാഹ്മണനുമായി കുറെ നേരം സുഭാഷണം ചെയ്തതിനു ശേഷം വ്യാധൻ ആ അതിഥിയെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയുണ്ടായി. വ്യാധൻ അവരുടെ നേരെയുള്ള ഭക്തിവിശേഷത്തെ ബ്രാഹ്മണൻ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു. അത്രയുമല്ല; തനിക്ക് മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെയാണ് ഇരട്ടപദമാർ എന്നു അവർക്കു വേണ്ടിയാണ് താൻ ജീവിതത്തെ ധരിക്കുന്നതെന്നും അവരുടെ ശുശ്രൂഷയാണ് തന്റെ ജ്ഞാനസിദ്ധിയ്ക്കു കലാനമെന്നും വ്യാധൻ സ്സഷ്ടമായി പറയുകയും ചെയ്തു. ഈ അഹിംസാത്തിൽ വെച്ചു വ്യാധൻ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഒരു പീഠിയെ പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടു

ജേതും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ മാതാപിതാക്കളാൽ ഉപേക്ഷിച്ചു തപസ്സിനായി പോയതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു തത്ത്വജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കാത്തതെന്നു വ്യാധൻ എടുത്തു കാണിക്കുക. 'മാതാപിതാക്കൾ തൻപുരുഷന്റെ മടിയെന്നിയെ' എന്നുപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

മോക്ഷധർമ്മം, യോഗാഭ്യാസം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും വ്യാധൻ വളരെ വിസ്താരമായി ഉപദേശം കൊടുത്തു. ബ്രാഹ്മണനെ പ്രശ്നാന്തരം തത്ത്വജ്ഞാനിയുമായ വ്യാധനിൽ അമിതമായ ബഹുമാനം ഉണ്ടാകിവരികയും ചെയ്തു. ഈ വ്യാധനെപ്പോലെയുള്ള സാത്തവികന്മാരാണ് യഥാർത്ഥമായ ബ്രാഹ്മണപ്രപദേശത്തിന്നു തയ്യാറുള്ളവരെന്ന് ആ ശുദ്ധാത്മാവിന്നു ബോദ്ധ്യമാകുകയും,

'പാതിത്രാമംവികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തീടുന്നോരഭ്യസരൻ
മാംഭിഷഗ്വേദം കൃതിജ്ഞൻ ശുഭനെപ്പോലെയായ്തരും.
ഇന്ദ്രേന്ദ്രസത്യാമോധർമ്മമിവനിത്യം നടത്തുകിൽ
അവൻ ബ്രാഹ്മണനെൻ പക്ഷം വൃത്തിയാൽ പിടുന്നേ' (കമേ.)

എന്നു സസന്തോഷം വ്യാധനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുരാണകാലങ്ങളിൽ ജാതികൊണ്ടുള്ള ശ്രേഷ്ഠതെക്കാരും ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ശ്രേഷ്ഠം അധികം വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗുണങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ജാതിവിഭാഗം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നുകൂടി കാണിപ്പാൻ വ്യാധചരിതംപോലെ മഹാഭാരതത്തിൽ ഇനിയും പല പ്രഘട്ടകങ്ങളും ഉണ്ട്. ധർമ്മവ്യാധന്റെ കീഴ്ത്തി ആർക്കുമാരുടെ സമുദായത്തിൽ ലഭ്യപ്രതിഷ്ഠയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ശുഭനാക്ഷം ബ്രഹ്മവിദ്യയിൽ അധികാരം ഉണ്ടാവാൻ വിരോധമുണ്ടോ എന്നുള്ള ആലോചനയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള പൂർവ്വപക്ഷത്തിലേക്കു സാധകമായി വിദഗ്ദ്ധൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ എന്നിവരെ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ സാക്ഷിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവരെ സാക്ഷികൊടുത്തിട്ടും ആ കേസിൽ ശുഭനാക്ഷം മുഴുവൻ ഗുണം കിട്ടിയില്ലെന്നുള്ള അർത്ഥം പ്രകൃതോപയോഗിയല്ലാത്തതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. മഹാഭാരതം വന്ദപർവ്വത്തിൽ ഇന്ദ്രന്റെ ആരാമത്തെ അഭ്യായം മുതൽക്കു പത്തദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വ്യാധചരിതവും വ്യാധോപദേശവും വ്യാസമഹർഷിയാൽ വിസ്മയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു*.

ഏ- എസ്സ്.

ബാണയുദ്ധം.

പാണ്ടുതൽക്കൈകളത്തെ വലുതാക്കുവിത
കാർമ്മ കാന്നാകദംബേ
ഗാഡാകൃഷ്ണതൊടുത്തപ്പവിഴനിരകളു-
ത്തു കൊണ്ടു കൊണ്ടുശങ്കം

പ്രൗഢാത്മാബാണനപ്പോളതിരഭസമണ്-
ത്തംബുജാക്ഷത്രിലോകീ-
മൃധാരത്നംപ്രവിശ്വവൃത്തതസമരേ
വിക്രമംവിശ്വഭീമം.

* ഈ ഭാഗത്തിൽ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുള്ള പദ്യശകലങ്ങൾക്കായി ഞാൻ കേരളവ്യാസരായ കൃഷ്ണകാവ്യത്തിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ബാണൻതർദോസ്സാസ്രാപ്രകടിതമദമെ-
 യുന്നബാണങ്ങൾകൊന്ന-
 ക്കാണക്കൊണ്ടങ്ങുമിങ്ങുവെപ്പുഷിതലമുകൾ-
 കൊണ്ടുകോപാകലാതമാ
 മാനീനാരയണൻതന്നെടലിൽക്കെട്ടെടൈ-
 കൊളുമാംസ്രുശൈത്യ-
 രേനംത്രൈലോക്യശക്തംപ്രഥനശിരസിവി-
 പ്യാധനിവ്യാജധാമാ,
 നാരായണാർജ്ജുനകുമാരകുതിചനശകലീ-
 ചക്രിരോപാപസംഹാർ
 വാരാഹകേതുടണ്ഡാൻകുതിചനസരഥാൻ
 ജുല്ലാബ്ബേതുരംഗൻ
 ഓരോമുക്തതപത്രാണിധിരണമചരേ
 വിസ്മയംചൊല്ലുവല്ലേൻ
 വീരോഗീച്ഛാണയൈവിചരവശതയോട-
 നേരമൊന്നുവലഞ്ഞാൻ.
 ശസ്ത്രാസാരജയംകരേമസമരേ
 ബാണസ്ത്രമാതാസപയം
 നന്നാമുക്തശിരോരഥാപ്രഭുദീപീ
 മാന്തലച്ചങ്ങിനെ
 പുത്രപ്രാണശിരശ്ചയാസപദിപോ-
 നദ്വയാഗതാകോട്ടവീ
 പശ്ചാൽകൃത്യമച്യുതസ്വപുരതോ
 മുന്നിട്ടുനിന്നീടിനാൾ.
 ബാണാവിപോക്യഭഗവാന്നഥതാംവിതുപാം
 മുക്തപാരണാദനജനൈപരിപരാജുപോഭൂത്
 ലബ്ധപാതദന്തമനസുവിരഥോവിധനപാ
 സംഗ്രാജഗാമന്വലിസ്മരപുരാന്തരാളം.
 തന്മീർകാലേ മുക്തവിഷമാഹപ്രക
 ചിതമനസാ പുരരിപുതന്നാൽ നിമ്നിതമു
 ഗ്രംത്രശിരോജപരമതു സമരാങ്കണമുഖി
 നദശായാം രഥടിതിചനിച്ചുവിറച്ചുവിറച്ചു
 സമുജ്ജ്വലിതശസ്ത്രം കയ്യുംകാലും കോച്ചിവലി
 ച്ചു യദുപ്രവാന്മാരങ്ങോടിങ്ങോടവനിയിൽ
 വിളു, പോരാതപ്പട്ടവേപഥുഭാരാ ദുഷ്ശി
 തമുത്രപുരീഷമൊരോടിശി കൊമ്പുകേത്തി

ത്തുമ്പിനെക്കൊക്കെണ്ടവനിതലത്തിലിപ്പുത
 ടിച്ചും കുതിരപ്പടകൾവിറച്ചുവിറച്ചു മുഖം
 കൂിലെങ്ങുംനരയുതള്ളി കൊക്കുലാത്തു
 ന്ന നിരന്തരമലാക്കൊണ്ടുനിലത്തുലച്ചു
 ബഹുവിധമേവംനിജസൈന്യങ്ങൾ നിരർ
 ഉപ്ധിസാധിജ്ജ്വലതാഞ്ഞു വശംകെട്ടുനേ
 വലയുന്നതുകണ്ടതേയിരാത്താ നാരായണ
 നം ധന്വജപരവരമന്യനിമ്നിച്ചുഭൈരവ
 ജപരമഴകിലയച്ചുവിതവയമെത്തി ജപവി
 രൗതെരപിംഗലകേശൗ കൂറ്റാദോഷാ
 ചിസ്സുവൃതലംബശ്ശശു യോനകവദന
 ദീപ്തമലിമസലോമശദേവൗ നീപ്പിതർ
 ചിതറുവട്ടക്കണ്ണുകൾ വളരെമിഴിച്ചുപ്പല്ല
 കൾകൊണ്ടുകുടിച്ചുകുടിച്ചു തമ്മിലടിച്ചു
 വമ്പുനടിച്ചു പിടിപെട്ടുനേധാണിയിൽ
 വീണം പാദപ്രഹുതികൾസമസാധേത്തു
 വിരവിചെഴുനീറുകലിൽപാഞ്ഞും പാണി
 കൾകൊണ്ടുകമച്ചുകമച്ചും കൊടിയമ്പാ
 ഗ്രാസകലിൽപാച്ചിയ മിടിവപട്ടതരലറി
 കൊണ്ടും പലതരമേവംവിജിഗീഷാംപുണ്ടി
 രവരമധികംപോരാട്ടമ്പാൾ മൗകുന്ദപ
 രമേദുരശ്ശതിചൊറുകുരുതാഞ്ഞു വെരങ്ങ
 വിഷാദീശൈരവജപരമുട നഭയാത്മീചെന്ന
 ഖിലാധീശപരചരണേവിണ നമസ്തുതിഖെ
 ജ്ജപുകണ്ണുതുടങ്ങി; ജയജയമുരരരനിഖില
 ചരാചരനായകനേജയ പാലാശിയിലപ്പാ
 വണനത്തേൽ നിദ്രാമുദ്രാംപുണ്ടവനേജയ
 ധരണീഭാരകുളവാനാജ്ഞാണ്ടവനൗപോ
 ന്നപിറന്നവനേജയ നിഖിലജഗത്തിരവി
 ത്തായ്ജേപിന നിചമവൈവഭവഭൂമേജയജയ
 ധാതുജനാദിനശകരമുത്താ ജഗതീസക്ത
 സ്ഥിതിസംഹാര ക്രീഡനകലവികലനവ
 നേജയ പരവിന്ദയനായ്മുനിജനഹൃദയേ
 പരിചിതനായപരബാരുളജയ സകല
 ജഗത്തുരരക്ഷാദീക്ഷാം പകുലിരവിന്ദവിനഃ
 ഗവാനേജയ പങ്കജമാതിൻകൊങ്കയിലിഴ

[illegible]

பிரதோமநிதேசத்து
புரோகேசனாபதேசத்து
கூடிகுளம்
புரோகேசனாபதேசத்து

மனோபூதநபநிவா
 நோகபவினோககாமிதவிந
 சபாஜோயுவாஜோவேந்த.
 ஸ்ரீநிதிஸ்ரீபுலயரஜபரோயம்
 ப்ருஸேதாபகஜஜலாபநேந
 துதாஜலிஸ்நோநமேத்யுநப்யா
 மதோயமேஷ்டமயுஜிஜபரோன.
 வானோமிநபாடியநபாநகமபரதந.
 நாமமாகஸ்நீகோபா-
 நோதுஸ்நோமபாமபவதிநிவரிபே.
 கோதுமேயிபுதநே
 ஸோபகோனஸாகோபரவியுதப-
 யோமமிவபலுனோ
 மானிநித்ருதோபுமேமரநொத்யு-
 யாகனேனபநாளனதாந்.
 விபிந்குத்கபபுன்கிநிவபதலி-
 ஜாநிநாநகேயோபன்தாந்
 கப்யாநாநிமொநாதேயபகவிபமிது

കീടിനാണനുഭവേണ്ട
ഉല്ലാസീയാണജാലൈലടനടനദിന്ദിന്റെ.
രാശുരോദോന്തരമം
നില്ക്കിതൃവൃത്തിപ്രവരമ്പമസൗ
താഡയാമാസമേന്ത.

கௌடலாகிய ஸபாமினாராவ ஸ்ரீமந்நடவி-
 ஷ்டாப்துநரந்தரநிஃ
 பொலாந்ரிதநயுடேயஸ பமசுகிவெஃத.
 க்ஷிதவாநத்யுதாநமா
 மேலமேலேலரெஹாந நிவரஸமநு-

അന്യോന്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന
 ലിംഗഭേദം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന
 ഭക്തിമയമായ ഒരു പ്രണയം. (പ്രണയം)

தமிழ் பஞ்சாங்கேந்திரவரீதசுராஸ நாம
உத்தோதமாதகநகாங்கடககனாவையு
புலாண்டிமுவினெருவினெருபுளூ
யுலாய வீனிலினறஊஜாகடுவை.

ബാണൻതൻബാപ്പു 3 ഡിസംബർ 2019 ച.
ക്രൈസ്തവചരിത്രമാസിക

ചേന്നാൻിടാപ്രസാദപ്രണയസുരഭില.

സോവിയറ്റ് രാഷ്ട്രം
താനെല്ലാറ്റെയും ചന്ദ്രനാക്കി
സാക്ഷാത്കാരം ചെയ്തി

പാണയചേത്താത്മപാണിംമുരരിച്ചുചാട്ടു
മാനാഞ്ചിയോടേവമുചേ.

ലക്ഷ്മി മാതിരി നകടാക്ഷഭ്രമരവിഹരണാ-
രാമമേന്താനറിഞ്ഞേ.

നിഷ്കോണീഭാരശാസ്ത്രവിരചിതയദ്യം
ശാഖതാരംഭവന്തം

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ
പ്രമുഖനായ പ്രൊഫ. എ. കെ. ഗോപാലൻ

മുഖ്യാത്മൻ നൂനമല്ലാതടവുമഹി തഭ-
 ക്താനുകമ്പസുപോരാ.

അതു നാമൽപ്രിയോഽസൗന്ദര്യസുതന്ദര-
വിദാക്ഷഭക്താഗ്രണീഭേമ

വിദേശം വെച്ചുപാലിച്ചു കളകൾ വൻ
 മാനം കൊടുത്തു മേനം
 ഉദ്യമം പ്രവേശനം ക്ഷണകലയ്ക്കു വരാം.
 സ്തുത്യ സംബന്ധത്തു നോ
 പ്രകൃതി സൗകര്യം വിചിത്രമുണ്ടു
 നന്ദനാദൈവമത്രമുണ്ടു.
 ബാണോയം ദാനവോനാമിതി വരികുമേ
 ദോഷസൽഭക്തിമാനായ്
 വാണീടുന്തനമുപ്രഭൃതിവിനയവൻ
 വിശ്വലോകോപകാരി
 മാനിച്ചുവെബ്രുവാണം മദനവിപുലസൗ
 മായവോപി പ്രസാദീ
 ചേണെത്തിടുവിനീത്യാമൃതമസിതമനോ
 ജ്ഞാനനോവാചമുചേ.
 ഗൌരീവക്ഷോജപൂണ്യോദയപരിമളമേ
 ഭക്തലോകക്കുവേണ്ടി
 സ്വൈരദാസ്യക്രിയയ്ക്കും പരമൊരുമയി
 ല്ലാതകാരുണ്യരാശേ
 നേരത്തോരോരുനീനെത്തളിവിനൊടി
 ഫകാഞ്ചനകപ്പെട്ടതോക്കും.
 നേരമതഭാഗ്യമത്രേ കരുതുമളവുനാം.
 മാത്രവാസ്യവകീനാം.
 പ്രഹ്ലാദൻ തൻ പ്രവേഷത്രോനവലുബതമ

യാച്യേഷവല്ലസ്സമാവി
 പ്രകാശനായം ജ്ഞാതൃദനവിധിസൗ.
 സ്വാസ്ഥ്യദോഷാപഹരണേ
 ചൊൽക്കൊള്ളും പാഞ്ചദായവേതുതവ
 ഭോഗീഷുബാഹാചതുഷ്ഠോ
 മൽക്കാരുണ്യശ്രീയാചേലതുപരമക
 ശ്വിൽഭയോവിശ്വലോകേ.
 വാണീമേവം വിധാം കേട്ടതിമുദിതമുദാ
 മോദിതോഭൂതഭന്തോ
 ബാണസ്തത്രാനിരൂപതെളിവൊടുസമൃ
 ന്താമുകന്ദാഗ്രഭാഗേ
 താനേകകത്വാപണിത്തരുളതമൊരു
 മുൽക്കാഴ്ചയാണു ചൂനിന
 നാനാവേതാളവൃണ്ണിസ്വകദനജകലം
 വിശ്വനാഥമൗഘകണ്ഠ.
 ഇതം പതീസമേതം ഹൃദയൊടുനിമി
 ത്രംഗാദിതാമസാക്ഷാൽ
 പൊൽത്തൻമാതിൻ മണാളൻ പരമമന
 പാമത്ര സൈന്യേന സാകം
 ഗതാസൗരാജധാനീബഹുവിധവിശ
 ലംകൃതാംസത്യഭാമാ.
 രശ്മിബാളാഭിരതമേന്ദ്രാഭിപുഷിതവ
 വിശ്വരക്ഷോഭിതാമരം.

സമാപ്തം.

ബോമ്പായിലെ കമ്മീട്ട്*



റി ചുരുങ്ങിയ ഒരു വിവരം മാത്രമേ ഈ

ലേഖനം കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ.
 ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ ഈ ആവശ്യം
 ലയ്ക്ക് രണ്ടു കമ്മീട്ടങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ
 നു ബോമ്പായിലും മറ്റൊന്നു കല്ക്കട്ടയിലു
 ആണ്. ഇതിൽ വല്ല പ്രാധാന്യം ബോ
 മ്പായിലുള്ളതിനാണ്. ഈ കമ്മീട്ടത്തിന്
 പയോഗിക്കുന്ന കെട്ടിടം, ആദിയിൽ ൧
 ജർ. ജോൺ ഫാക്കിൻസ് എന്ന ഇഞ്ചി
 നീയരണ പണിചെയ്തിച്ചത്. ഉദ്ദേശ
 150 കൊല്ലത്തിൽ പരം പഴക്കമുണ്ട്. കാല
 നുസരണം അവിടവിടെയായി ചില നോ

* കമ്മീട്ടം=നാണു, നിമ്മിക്കുന്ന ശാല, നാണുനിമ്മാണം.

കാർമ്മർ നീക്കപ്പെടാനുള്ള നല്ലൊരു
19.20 ഈ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പരക്കെ വ
കുറച്ചവനെ പരിശോധനയിൽ അധികൃ
കൾ പരിശോധനകളിൽ ഞാൻ പറ്റാൻ
ഈ ദീർഘദൂരമായ ഇടവേളയിൽ എടു
ക്കാത്തതില്ല. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ധാ
ർമികവും, മോടിയിലുള്ള ഒരു ഉയർന്ന
അനുകൂലത കെട്ടിടങ്ങൾ ഈ പട്ടണ
ത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും; ഗംഭീരവും, പഴയ
കേരളം തുടങ്ങിയുള്ള യോഗ്യതകൾ
കൊണ്ടു കാണുകയും വിശ്വസിച്ചുപോകുന്ന
ഈ ബോംബ പട്ടണത്തിലുള്ള ടൗൺമാ
ർ പ്രസ്തുതകളിലും മാത്രമാണത്രെ! ഇ
വ ഏകദേശം കാലത്തു പണിതവയും
ആണ്.

അനാഥാശ്രമങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചു വ
ന്നിരുന്നതും കാലാനുസൃതമായി തോണ്ടു ന
പ്പില്ലാത്ത 'കുളിർ' എന്നു പേർ സ്ഥാ
പിച്ചതും ആയ പഴയ വെള്ളിനാണയങ്ങ
ളും, ഇവ മാത്രത്തിൽ നിന്നു വെള്ളിയ്ക്കു
മ്പി ഇക്കാരതി ചെയ്ത കട്ടിവെള്ളികളും, കി
ട്ടിയേടത്തോളം വിപരീതമുള്ള വാങ്ങി ശേ
ഖരിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിന്റെ നിമ്നാണത്തിൽ
ആദ്യമായി ചെയ്യുന്നത്. ഈ വെള്ളികളു
ടെ നന്നു പരിശോധനയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേ
കം അധികാരിയുണ്ട്. ആയാൾ വേണ്ടുവ
ണ്ണു പരിശോധിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുത്തിന്റെ ശേ
ഖം വെള്ളി ഒരു കിടാരത്തിൽ ഇട്ട് ഉരക്കു
ന്നു. ഉരക്കി എടുത്ത ആ വെള്ളി ഒരു കൂടി
നിഷ്പയിച്ചു കാകുളഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ആ
തിൽ 91 ഭാഗം വെള്ളിയും 9 ഭാഗം ചെ
മ്പും കൂടി വീണ്ടും ഉരക്കുന്നു. ഈ ഉരക്കിയ
ലോഹം ഉരക്കിയ പാടേതന്നെ നിള
ത്തിൽ ചതുരാകൃതിയിലുള്ള ഓരോ 'മൂൾ'ക
ളിൽ ഒഴിച്ചു നീണ്ട വെള്ളത്തടികൾ ആ
ക്കി തീക്കുന്നു. ഈ വെള്ളിക്കുട്ടികളെല്ലാം

കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ
ശേഖരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം വാങ്ങത്തക്കിട്ട
ുള്ള തടികളുടെ ചെറുപ്പം നില്ക്കുന്ന തുറപ്പാ
പുരപ്പുറവും രാകിയിട്ടുള്ളതു വൃത്തിയാക്കി മ
ഹാരാജാക്കന്മാർ കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും കാണാം. ഇ
പ്രകാരം അടക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളിക
ളുടെ കാഴ്ച വളരെ കൗതുകമുള്ളതായിരേ
വെന്ന് ആദ്യം തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും ഇവയാ
ണു ഉറപ്പുകയുടെ ബീജം എന്നിങ്ങനെയൊ
രുതുകൾക്കു താനേതന്നെ രമനീയത ഉ
ണ്ടായിപ്പോകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെ
യല്ല, ഉരക്കിയ കിടാരത്തിൽ നിന്ന 'മൂൾ'
യ്ക്കുശേഷം യന്ത്രപരിപാലുചെയ്ത പകർന്നാ
ഴ്കുന്ന ആ ദ്രവദ്രവ്യത്തിന്റെ കാഴ്ച വളരെ
കൗതുകമുള്ളതായിരിക്കുമെന്ന് ആദ്യമായി
പ്പോൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ വെള്ളി
ത്തടികൾ കുമത്തിൽ മഹാരാജാക്കന്മാർക്കു
സ്ഥലംമാറി അവിടെ വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യ
ന്ത്രത്തിലേക്കു തള്ളുന്നു. അതേയന്ത്രത്തിന്റെ
മഹാരാജാക്കന്മാർക്കു കൂടി അങ്ങനെയൊരു
തടികൾ (ഉറപ്പുകയുടെ കനത്തിലുള്ള)
വീണ്ടെക്കാനേ ഇരിക്കുന്നു. പക്ഷെ കാണി
കൾക്ക് ഇത് ഒരു 'കുണ്ടകെട്ട' എന്നു
തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവ
ത്തിൽ തള്ളുന്ന തടികളെ ചീന്തി തകിടാ
ക്കുകയാണ് ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ ജോലി. ത
കിടകൾ കുമത്തിലെടുത്തു കഴുകി വെടിപ്പു
വരുത്തി ഓരോ തകിടിൽനിന്നും ഉറപ്പുക
യുടെ വട്ടത്തിൽ ഓരോ കഷണം യന്ത്രം
കർത്താക്കളെ മുറണമുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാർ
യോടൊപ്പിച്ചു കനം പരിശോധിക്കുന്നു. ഈ
പരിശോധനയിൽ തൃപ്തികരമായി കണ്ട ത
കിടകളെല്ലാം മഹാരാജാക്കന്മാർ മുൻപ്ര
സ്താവിച്ച പ്രകാരം ഓരോന്നും വൃത്താകാര
മായ കഷണങ്ങളാക്കിത്തീക്കുന്നു. മുറണമു
ത്തു ബാക്കിയുണ്ടാകുന്ന തകിടുകളുടെ കണ്ട

ങ്ങൾ വീണ്ടും ഉരുക്കുന്ന കിടാരത്തിലേക്കു തന്നെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം വൃത്താകാരമാക്കുത്തീർത്ത പെള്ളിക്കുഴന്ന ഞാൾക്ക് അകലത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ ത്രു പയുടെ ആകൃതി തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ രൂപയായി ആരും വിലവെക്കാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കമ്മിട്ട്ജോലിക്കാർ ഇതിനെ, 'ബ്ലാക്ക്സ്' (ബ്ലാക്കി എന്നു നമ്മളും പറയാറുണ്ടല്ലോ) എന്നുപറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ 'ബ്ലാക്കി'കളെല്ലാം മറ്റൊരു യന്ത്രത്തിലിട്ട് ഘൃഷ്ടക്കുണ്ടാക്കുകയും ഇതുകൂടെ അകംകുഴിഞ്ഞു വക്കുകയും അല്ലാതെ ചെയ്ത ആകമാനം സമ്പ്രദായം ഒന്നു മാറിക്കാണുന്നു. യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു മുഖത്തു കൂടി കോരിടുകാരി ഇടുന്ന 'ബ്ലാക്ക്'കൾ കറക്കുകയും മറ്റൊരു മുഖത്തിൽനിന്ന് ആകൃതിമാറ്റത്തോടെ പ്രവഹിക്കുന്നതു കാണുന്നതായ മറ്റൊരു കാഴ്ചയാണ്. പെപ്പിടിവിട്ടുകാർ ആകാശത്തിൽ നിന്നും മാറ്റം അറവധി രൂപ വീഴുന്ന വിട്ടു; വായനക്കാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇവരുടെ 'കയ്യടക്കം' നമ്മുടെ യന്ത്രത്തിനോട് ഒരിയ്ക്കലും കിടപിടിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയെന്നു. യന്ത്രത്തിൽനിന്നു നിരന്തരമായി പ്രവഹിക്കുന്ന പോഹക്കുണ്ടങ്ങൾ അവിടെ പെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മരപ്പെട്ടിയിലേക്കുണ്ടു വീഴുന്നത്. ആ പെട്ടിയുടെ അരികെ തന്നെ കറുത്തിരുണ്ട നിറത്തിൽ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച്, 'നമുക്കു സമരോപാർ' എന്നു നാട്ടുത്തിൽ നിശ്ചയച്ചവനായി ഒരു കടവയററായ ചെറുകാർ സാധാരണയായി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. നിറയുന്ന പെട്ടി മാറി ഒഴിഞ്ഞ പെട്ടിയഥാസ്ഥാനത്തു വെച്ചുകൊടുക്കുക മാത്രമാണ് ഈ ചെറുകാർ ജോലി. എന്നു പിടിപ്പിച്ച ഈ 'ബ്ലാക്ക്'കൾ തുക്കം നോക്കുകയാണ് ചിന്നത്തെ

ജോലി. അതിനുകൂലമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ (ഒരു റെഗിൻ തുക്കത്തിന്റെ 2൧൦.ൽ ൧൦൦൦പോലും) പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയിക്കുന്ന ഒരു തുലാസ്സുകൊണ്ടാണ് തുക്കുന്നത്. 1൦8 റെഗിൻ ആണ് ഒരുറ്റപ്പികയുടെ തുക്കം. തുക്കം നോക്കുവാനായി തുലാസ്സിൽ കയറുന്ന 'ബ്ലാക്ക്'കൾ എല്ലാം തുക്കം 'കൂത്ത്', 'ജാസ്സ്', 'കമ്മി' ഇങ്ങിനെ മൂന്നു തരത്തിലായി ഭാഗിച്ച് ഒരേരോരോ സ്ഥാനത്തു സ്വരൂപിക്കുകയും ഈ തുക്കുന്ന യന്ത്രം കഴിപ്പുവയ്ക്കും. അതല്ലാതെ വെറുതേക്കും നോക്കുകയും മാത്രമല്ല, 'കമ്മി' എന്നത്തിൽ പെട്ട 'ബ്ലാക്ക്'കൾ തുക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു തന്നെ വന്നെന്നും അയക്കും. 'ജാസ്സ്' എന്നക്കാരെക്കുറിച്ച് ശരിപ്പെടുത്തി 'കൂത്ത്'ക്കാരെന്നിച്ച് കൂറ്റവും വരുത്തുന്ന ആലയിലേക്കുയക്കും. ഈ ആലയിൽ ജാക്കി നിവിന്നാൽ 'ബ്ലാക്ക്'കൾ കൂറ്റുപറ്റിത്തുടങ്ങി തീരും. പിന്നെ ഗന്ധകദ്രാവകത്തിലിട്ടു മുക്കി നിറം വരുത്തുന്നു. നിറം വരുത്തിയവയെ എല്ലാം ചതുപ്പത്തിയുടെ മറയ്ക്കുകയും കൊല്ലാ മുതലായ ൧൫ കൾ അടിക്കുന്നതിനായി മറ്റൊരു യന്ത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. ആ യന്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ കരടികൊണ്ട് ഇരുപത്തു ൧൫ കളും ഏണിന്മേൽ വാക്കുകയും ഒന്നിച്ചു വിണ് 'ബ്ലാക്ക്'കൾ രൂപയുടെ ആകൃതിയിലായി പഢിന്നമിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം 7 1/2 ലക്ഷം ഉറപ്പിക വീതം സാധാരണയായ ഭീമസത്താൽ നീർത്തരം നോമ്പെ കമ്മിട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു; കമ്മിട്ടത്തിൽ ഉപജീനവക്കാർ 700 പേർ ഉണ്ട്.

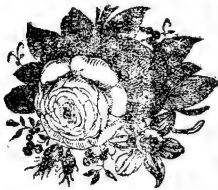
ഉറപ്പികയുടെ സൃഷ്ടി ഇങ്ങിനെ ഒരു മാതിരി കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അതിനെ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കാൻ വിടുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഒരു കായ്കൂടി ചെയ്യാനുണ്ട്. സൃഷ്ടി കഴി

ഞെ വീഴുന്ന രൂപകൾ കെന്നാനായി എ
ടത്ത് അതുകൂടെ മുദ്രകൾ മാത്രം വാ
ശോധിച്ചു നോക്കുന്ന ഒരുതരം വേലക്കാര
ന്മാർ. അവരുടെ നോട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ അവ
ർ നഷ്ടമാണെന്നു തോന്നിയ രൂപകളെ
ല്ലാം എറിഞ്ഞു ശബ്ദം പരിശോധിക്കുന്നാ
ർ. ആ ജോലി കാരമായ ചെറിയ കുട്ടികളെ
പ്പിള്ളിപ്പോലും നാണുനിൽക്കുന്നതിൽ യന്ത്രം
ഉപകരിക്കാത്ത പന്നി ഇതെന്നു മാത്രമാ
ണ്! ഈ കുട്ടികൾ ഈ പ്രാണത്തിൽ ആ
തിവിദഗ്ദ്ധന്മാരാണ്. കുട്ടികൾ വെറുപരി
യായി നിരന്നിരിക്കും. അവരുടെ മുമ്പിൽ
മട്ടത്തിൽ ഓരോ കല്ലും ഉണ്ടായിരിക്കും.
ഈ കല്ലിനേക്കാൾ കുട്ടികൾ ഉറപ്പുക എ
റിയുന്നത്, ഏകകൂടെ ആധിപത്യം നിമി

ത്താ കല്ലുകളുടെ നട്ട കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു
പാശ്ചാത്യന്മാർ വിശ്വസിച്ചു. ഇപ്രകാരം അനേകം
കുട്ടികൾ നിരന്തരമായി കല്ലിനേൽ എറിയു
ന്ന രൂപകളുടെ കലകലശബ്ദംകൊണ്ടു
കെട്ടിടമൊട്ടുക്ക് മാരാലികൊണ്ടു നിറ
ഞ്ഞിരിക്കാം. ഈ ശബ്ദംകാലാഹലത്തിനിട
യിൽ, സാഗിതാ സിങ്കന്മാർ അപശ്രുതി
അറിയുന്നപോലെ, കള്ളരൂപയുടെ ശബ്ദം
ഈ ചെറിയ മിടുക്കന്മാർ ചെയ്തത് അറി
യുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അപശ്രുതി ഉണ്ടാക്കി
യ രൂപക്ക് ഉടനെ സ്ഥാനഭ്രംശം വരുത്തു
കയും ചെയ്യുമത്രെ! ശബ്ദം നോക്കി കഴി
ഞ്ഞാൽ ഉറപ്പുക പെട്ടുകിട്ടിയിട്ട് നിറച്ചുകെ
ട്ടി അയക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആർ. പി.

സരോജബാല*



ട്രാൻ കേട്ട ശിവാജീകുഡിയായ
പ്പോൾ അദ്ദേഹം
അവിടെ ഒരു ഒറ്റ
ക്ഷേത്രസ്ഥാപിച്ച്
ജനാർദ്ദന ദേവനെ
ന്നു പേരുള്ള ഒരു
ബ്രഹ്മണനെ അ
തിലെ പൂജകനായി നിയമിച്ചിരുന്നു. വന്യ
നായ ഈ ആചാര്യൻറെ ഭർത്താവിനായിരുന്നു സരോജബാല. ജനാർദ്ദനദേവൻറെ
ഭാര്യ മരിച്ചതിൽ പിന്നീട് അവർ അദ്ദേ
ഹത്തിന്നു അവലംബവും ജീവതസൗഖ്യവു
മായിരുന്നു. പൂലനായ സ്വപിതാവിനെ
അവർ വേണ്ടപോലെ പരിചരിച്ചു പോ
ന്നിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിന്നു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന

ചെറിയ പുത്തോപ്പിൽ നിന്നും ആചാ
ര്യന്മാർവണ്ടി അവർ പലപ്പോഴും പുഷ്പ
ങ്ങൾ ശേഖരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അവർ അതിവേഗ
ത്തിൽ പൂവറുത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. രഘു
നാഥനെന്നു പേരുള്ള സുകുമാരശരീനായ
ഒരു ഹവൽദാർ ആസമയം അവിടെ ചെ
ന്നു ചേർന്നു. മനോഹരമായി ചൊരുക്കുന്ന
തിന് ജഗദംബയായ ഒറ്റയുടെ അനുവാ
ദം വാങ്ങുന്നതിനായി ശിവാജിയാൽ ജനാ
ർദ്ദനദേവൻറെ വസതിയിലേക്കു യജ്ഞപ്പട്ടി
ന്ന ഒരു സാദിഭടനായിരുന്നു അയാൾ. യദ
പ്പുറം അയാളുടെ നോട്ടം സരോജയിൽ
പതിച്ചു. പതിമൂന്നു വയസ്സു മാത്രം പ്രാ
യമുണ്ടായിരുന്ന അവർ ഒരു സൗന്ദര്യമു

* സി. എച്ച്. സി. മംഗലാപുരത്ത് നിന്നും ചെങ്കുളം ലേഖകനിൽ.

ഇള പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു. കറുത്തു കാലോളം നീണ്ട ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന തലമുടി, രോജാപുഷ്പത്തിന്റെ മനോഹരമായ വണ്ണത്തോടു വേറില്ലാത്ത കവിർത്തടങ്ങൾ, പേടിപ്പോടുന്ന മാർപേയ്യേടത്തുപോലെ മനോജ്ഞമായ നേത്രങ്ങൾ, വളഞ്ഞ പുരികങ്ങൾ, വിസ്ഫാറമായ നെറ്റിത്തടം, ലളിതവും പാടലവുമായ അധരങ്ങൾ, മുട്ടുമുന്നൂക്കങ്ങൾ പോലുള്ളതും തക്കപ്പിട്ടപകിട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന തുമായ കയ്ത്തണ്ടുകൾ, ഹിമശേഖരമായ കഴുത്തിൽ ചുറ്റിക്കിടക്കുന്ന വിലയേറിയ മുത്തുമാല, സായന്തനസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ തട്ടി പതിവില്ലാത്ത പത്തിട്ടി പകിട്ടുകയുമായ, ഇവയെല്ലാം രഘുവിന്റെ ഭാഗ്യവേ കരോനേരം ആകർഷിക്കുകയും അയാളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്യനായ ഒരു പഥികന്റെ കടക്കണ്ണുകൾക്കു താൻ ലാക്കാണെന്നുള്ളത് എത്രമറിയാതെ സരോജ പതിവുപോലെ പൂവറുത്തുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കിരുന്നു. ചെറിയൊരു പൂക്കുട്ടിയിൽ പെട്ടാ വാരിച്ചുകൊണ്ടു ദേവാലയത്തിലെല്ലാ പോകുന്ന വഴിയിൽ അവർ രഘുവിനെയും കാണാനിടയായി, അവരുടെ നോട്ടങ്ങൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. ജനാർദ്ദനാചാര്യനോടു പാശ്ചാത്യരുള്ള സന്ദേശം പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം രഘുവിനെ അന്നു രാത്രി അവിടെ താമസിച്ചു പോവാൻ ക്ഷണിച്ചു, ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വിളമ്പിയതു സരോജയായിരുന്നു. ഉണിന്റെ കായ്ക്കത്തിലും ഗൗരവമേറിയ ചില വിചാരങ്ങൾ രഘുവിനെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. കഷ്ടിച്ചു മൂന്നാലുരൂള അകത്താക്കിയ ശേഷം അയാൾ കിടക്കാനുള്ള മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. ഉറക്കം വരാത്തതിനാൽ ഉദ്യാനത്തിലിറങ്ങി അങ്ങോട്ടു മിന്നോട്ടം നടക്കുമാറുതുടങ്ങി. സരോജ കഴുത്തിലിറങ്ങിത്തന്നതാണെന്നയാൾക്കു തോന്നി

ഒരു മുത്തുമാല അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ കിടക്കുന്നതായി രഘു കാണുകയുണ്ടായി. അതൊരു ശുഭസൂചകമാണെന്നു നിനച്ചു കയ്യിലെടുത്തു ആ ചാർച്ചന്റെ അംഗുലം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പിറേന്നു മാവിലെ മധുനാഥൻ പോവാഞ്ഞാൽ. എന്നാൽ സരോജയേ മുഖതാവിൽ കണ്ടു ആ മാല അവളെ എല്പിക്കുന്നതിന് അയാൾ രീതിമാനിച്ചിരുന്നു. രഘു അവളെ പൂർണ്ണാട്ടത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടി. മതിയായ ഉപചാരവാക്കുകളോടു കൂടി അയാൾ ആ മാല അവളെ എല്പിച്ചു. ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു:— 'നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഉപകാരത്തന്നെ വന്ദനം. ഇനി എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വരുമ്പോൾ ഇവിടെയ്ക്കു വന്നു കണ്ടുപോവാൻ മടിയ്ക്കരുത് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു'. രഘുനാഥൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:— 'ഇനി എന്നെങ്കിലും ഇവിടെ വരാൻ എനിക്ക് സാധ്യമാ എന്നു ജഗദീശ്വരൻ മാത്രമേ അറിയാവൂ. എന്നാൽ ഭവിയുടെ ഭാഗ്യം, സാധുപ്രകൃതം, എല്ലാറ്റിലും ഉപരി മനോഹരമായ ഈ മുഖം ഇവയെല്ലാം എന്നെന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും മാകുന്നതല്ല'.

സരോജയ്ക്കു സംസാരിക്കാൻ വയ്യ. മുത്തുപോലുള്ള മൂന്നാലു കണ്ണീർകണങ്ങൾ അവളുടെ കണ്ണുപോളകളിൽ പൊടിഞ്ഞു. രഘു അവിടെ നിന്നും തിരിച്ചു, കണ്ണുത്തുന്ന ദൂരം വരെ, ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോകുന്ന ആ അശപാത്രശബ്ദം വെറുത്തു അവർ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതു മുതൽ വലുതായ ഒരു മാറ്റം അവളിൽ സംഭവിച്ചു. പൂവറുക്കാൻ പോകുന്ന സമയത്തെല്ലാം ഹൃദയംഗമങ്ങളായ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽ അവർ മഗ്നരായിരുന്നു. രഘുനാഥൻ പല യുദ്ധങ്ങളിലും വിജയിയായെന്നും, അയാൾ ഒരു വെള്ളക്കു

കിടപ്പുള്ള കയറി തന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു കയറിയെന്നും സരോജയ്ക്കു തോന്നിയിരുന്നു. അന്നു രാവിലെയുള്ള വിവാഹത്തിനു സ്വപിതാവു അനുവാദം നൽകിയെന്നും, ആ അടിമന്തിരം നടക്കയാണെന്നും അവർ വിചാരിച്ചു. കണക്കില്ലാത്ത ഇത്തരം മനോഹരങ്ങൾ അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെല്ലാം വെറും കിനാവുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. ജനാർദ്ദനദേവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലണമെന്നുള്ള ശിവാജിയുടെ കല്പന നിരവേറായി രാജനാഥൻ ഒരു ദിവസം കോട്ടയിൽ വന്നെത്തി. രാജാവിനെ അനുഗമിക്കുന്നതിൽ സരോജയ്ക്കു അതിരോട് സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാത്രിയിലേതേ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനിടയിൽ രാജനാഥൻ തന്റെ കുലമഹിമയേപ്പറ്റിയും കാരോണ സംസാരിച്ചു. ആ വൃദ്ധാചാർട്ടൻ എല്ലാം ശാന്തയോടെ കേട്ടിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—‘രാജ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തേപ്പറ്റി അറിയും. സരോജയും ഒരു നല്ല ക്ഷത്രിയവംശത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ്. ഈ യുദ്ധം മംഗളമായി അവസാനിച്ചാൽ നിങ്ങൾ ദമ്പതികളായിത്തീരണം.’

കേൾക്കുക എന്ന തെളിഞ്ഞാൽ രാജാവിന്റെ സന്തോഷമുണ്ടായില്ല. ഈ സംഭാഷണമെല്ലാം സരോജയും കേട്ടു. അവൾ പത്തുമാനം സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പിറോന്നാൾ പ്രഭാതത്തിൽ അവർ മൃവരം യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. സരോജയോടു സംസാരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടു ധൈര്യം തലേന്നാൾ രാത്രികൊണ്ടു രാജനാഥൻ സമ്പാദിച്ചു.

‘ദേവീ! ഞാൻ ചോദനം. നാളെ നിങ്ങൾ രാജാധാരത്തിലും ഞാൻ പടക്കുത്തിലുമായിരിക്കും.’

സരോജയ്ക്കു കേട്ടു. അവളുടെ കണ്ണു

കളിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ‘സ്വപശക്തനായ ദൈവം അങ്ങേ രക്ഷിക്കട്ടെ.’ എന്നവർ പറഞ്ഞു.

രാജാ പഠഞ്ഞു:—‘ഈ പാവപ്പെട്ട ഭടനെ ഭവതി മറക്കയില്ലല്ലോ.’

കാരോണ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ചെൺകുട്ടി അതിനിടയിൽ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:—‘ഹാ! അതെന്തിന്നു സാധ്യമോ!’

അറംഗസിദ്ധമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ജയസിംഹൻ ശിവാജിയെ സഹായിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. രാജനാഥൻ യുദ്ധം വാണെങ്കിലും ഒരു ധീരഭടനായിരുന്നു. അയാൾ ഏല്പാഴ് ശിവാജിയെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. ഷയിന്ദുഖാനമായുണ്ടായ പോരിൽ രാജനാഥൻ ശിവാജിയുടെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പല അവസരങ്ങളിലും അനേകം ധീരകൃത്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു. ശിവാജി അയാളിൽ വളരെ ദയയു ഭാവിച്ചുവന്നിരുന്നു. ബഹുമാനസൂചകമായി വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു വസ്ത്രം അദ്ദേഹം രാജാവിനു സമ്മാനിച്ചു. ജയസിംഹനും ശിവാജിയും ബീജപ്പൂർ രാജാവിനോടു നേരിട്ടു. ജനാർദ്ദനദേവൻ, സരോജബാല, രാജനാഥൻ ഇവരെല്ലാം ശിവാജിയുടെ പാളയത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു താമസം. രാത്രികാലങ്ങളിൽ അയാൾ ആ ചാർട്ടനേയും പുത്രിയേയും ചെന്നു കാണുകയും, പടനിലത്തിലേ പലവിധ സംഭവങ്ങളെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ബലത്ത കോട്ടമതിൽ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ‘കാർമൻഡൽ’ പ്രാകാരത്തെ രാത്രികാലത്തു നിരോധിച്ചു കയ്ക്കപ്പെട്ടെന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. ആ വേലയ്ക്കു നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം യാത്ര തുടങ്ങി. അതിൽ ചേരേണ്ടിയിരുന്ന രാജനാഥനോടുകൂടി അല്പം വൈകിട്ടു മാത്രമേ ആ കൂട്ടത്തിൽ ചെ

നാലേന്മുളി, കോട്ട ശിവാജിക്കധീനമായി. ആ ദുർഗ്ഗത്തെ ആട്ടും അതിലംഘിച്ചതു രഘുനാഥൻതന്നെയായിരുന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഹ്‌ഖാൻമാരിൽ ചിലരെല്ലാം ബന്ധനസ്ഥരായി. ഏതാനും പേർ ഓടിക്കളഞ്ഞു. ശേഷിച്ചവർ കാലവശമായി. ശിവാജിയുടെ പക്ഷത്തിലും പലരും മരിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം ഒരു 'ദർബാർ' ഉണ്ടായി. ജയസിംഹനും ഹാജരണ്ടായിരുന്നു. തലേന്നാൾ രാത്രിയിൽ തടവിൽ വെച്ചിരുന്ന അഹ്‌ഖാൻമാരെയെല്ലാം സ്വതന്ത്രരാക്കി വിട്ടുനീക്കി. പ്രാകാരക്കുരുന്നതന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ശിവാജി ആജ്ഞാപിച്ചു. കയ്ക്കും കാലിനും വില്പിക്കപ്പെട്ടവർ അയാളുടെ ബന്ധനമെല്ലാം സ്വകരങ്ങളാൽ ശിവാജി വേർപെടുത്തി. അയാളെ ആദ്യേഴും ചെയ്തിട്ട് 'നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള മറ്റേതു ദിക്കിലേയ്ക്കും ചൊയ്ക്കാളെന്നതിൽ വിരോധമില്ല.' എന്നദ്ദേഹം കല്പിച്ചു.

ശിവാജിയുടെ ഉദാരവും ദയപരസ്സുമായ ഈ പ്രവൃത്തി ആ കോട്ടകാവൽക്കാരനെ സവിശേഷം വശീകരിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു: 'ശിവാജി! അവിടുത്തെ ദയാപൂർവ്വമായ ഈ പ്രവൃത്തിക്കു ഞാൻ കടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ അനേകം പടയാളികൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങേയുടെ സേനയിൽ തന്നെയുള്ള ഒരു ഭടനിൽ നിന്നു ലഭിച്ച രഹസ്യമായ അറിവിനാലത്രെ എനിക്കിതിനു സാധിച്ചത്. ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ പേരു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ആളുകളെല്ലാം വിശ്വസ്തരെന്നാൽപ്പ.''

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ അവിടെനിന്നും കടന്നുപോയി. ശിവാജിയുടെ

കോപം ജ്വലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലായിരുന്നു. ദേഹം വിറച്ചു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭടന്മാർ നിശ്വാസരഹിതരായി നിന്നു.

ശിവാജിയെ സമാധാനപ്പെടുത്താനായി ജയസിംഹൻ ഭടന്മാരോടിക്കൂടി ചെന്നു. 'ഇന്നലെ രാത്രി നിങ്ങളിലാരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണോ താമസിച്ചു ചെല്ലുകയോ ഉണ്ടായോ? ഈ നില്ക്കുന്നവരെല്ലാം വിശ്വസ്തരെന്നാണെന്നു ശിവാജിക്ക് ബോധമുണ്ട്. ഒരു രാജദ്രോഹിയെ ഒന്നി ആ വിശ്വാസത്തേ നിങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യരുത്. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുപോയ ആളാണെങ്കിലും അയാളുടെ പേരു പറയണം. അഥവാ ഇപ്പോഴും അവൻ ജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇവിടെ കൂടി കൊണ്ടുവരിക.''

ചന്ദ്രനായരെന്ന പേരുള്ള ഒരു ഭടൻ മുൻപോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു: 'ഒരു ധവൽ ദാർ ഇന്നലെ രാത്രി ഞങ്ങളോടുകൂടി ചേരുകയുണ്ടായി.'

ശിവാജി ഗൗരവത്തോടെ: 'അവന്റെ പേരു പറ; ഇനിയും അയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുോ?'

സുചിപോലും താഴ്ന്നു വീഴുന്ന ശബ്ദം കൂടി കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു ഗാഢമായ നിശ്ശബ്ദത അവിടെയെല്ലാം പരന്നു. ഒടുവിൽ ആ ദ്രോഹിയുടെ പേരു പറയപ്പെട്ടു. 'രഘുനാഥൻമാവൽദാർ.'

'എടോ! വഞ്ചക!' ശിവാജി കോപത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. 'രഘുനാഥന്റെയ ശസ്ത്രീനെ ഈ വാക്കുകൾക്കു മലിനപ്പെടുത്താൻ കഴികയില്ല. എനിക്കയാളെ അറിയാം. അയാളുടെ ചെയ്യും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ കളവു പറഞ്ഞതിനുള്ള പ്രതിഫലം ഇതാ തന്നെയും.'

ശിവാജി തന്റെ വാളുരി ചന്ദ്രയായ ടോൾ ശാജോം ചെയ്യുവോട്, തൽക്കുണ രാജാവാഥൻ മുമ്പോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു: 'ഇതു ശരിയാണ്. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാനല്ലം വൈകിപ്പോയി. ചന്ദ്രയായരെ ഉപദ്രവിക്കരുത്.'

'രഘുനാഥ!' ഇടിവെട്ടുവെണ്ണം ശിവാജി ഉച്ചരിച്ചു. 'നിന്നാൽ ഈ കോട്ട ഇന്നു ധീനമാക്കപ്പെട്ടു. നീ ഒരു രാജദ്രോഹിയുമാണോ?'

രഘു പ്രതിവചിച്ചു: 'പ്രഭോ! ഈ നീ ചുമായ കുറഞ്ഞേക്കുവെച്ചു യാതൊന്നും എന്തിക്കിവെയ്യു.'

ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ശ്രോധത്തോടു കൂടി ശിവാജി തന്റെ വസ്ത്രംകൊണ്ടു രഘുവിനെ ഭാങ്ങി വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. രഘുവാകട്ടെ, ഒരു കല്ലുപോലെ അനക്കമില്ലാതെയും സമാധാനത്തോടു കൂടിയും നിന്നതേയുള്ളൂ. വേഗത്തിൽ ശിവാജിയുടെ കയ്യിൽ കേറിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു ജയസിംഹൻ പറഞ്ഞു: 'ശിവാജി! ഞാനെന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ യുദ്ധത്തിൽ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. രഘുവിന്റെ മുഖഭാവം കൊണ്ട് അയാളൊരു നിരപരാധിയായെന്നു ഞാനറിയുന്നു. ധീനനായ ഒരു യോദ്ധാവിനെ കൊല്ലുന്നതിനു വേണ്ടി നിങ്ങൾ പശ്ചാത്തപിക്കാനിടയുമാകും. അങ്ങയിൽ നിന്ന് ഇയാളുടെ ജീവനെ ഞാൻ യാചിക്കുന്നു.'

ശിവാജിക്കു നിരസിക്കാൻ കഴികയില്ല. വാളു വെച്ചു വല്ല ദിക്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനേറ്റോം രഘുവിനേയാജ്ഞാപിച്ചു. ഈ വർത്തമാനം കാട്ടുനീപോലെ നാടെങ്ങും പരന്നു. സരോജയും ഇതു കേട്ടു. എന്നാൽ രഘുനാഥൻ ഈ വിധത്തിലൊരു കൃത്യം ചെയ്യുമെന്ന് അവർ തീരെ വിശ്വസിച്ചില്ല. അവളുടെ മനോജ്ഞമായ ആശാലത

അടിച്ചൊടിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും രഘുവിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നിരുന്നു.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം, ഓരോ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ മുഴുകിയ സരോജബാല ഒരു പുൽതകിടിയിന്മേൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ജട പിടിച്ചു ഭീശയും കേൾവും വളർത്തിയ ഒരു സാധു അവളുടെ സമീപത്തേക്കു വന്നു ചേർന്നു. അവർ അവിചാരിതമായി അയാളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുകയും 'നിങ്ങൾക്ക് എന്നിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും അറിയാണു മൊ?' എന്ന് ആ സാധു അവളോടു ചോദിക്കുമുണ്ടായി.

'എനിക്കു നിന്നെ അറിയാമെന്നു തോന്നുന്നു.' അയാൾ പറഞ്ഞു. 'ലോകരാജ രാജദ്രോഹിയെന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു ഭടനെക്കുറിച്ചു തനിക്കു ചിലതു ചോദിക്കാൻണ്ട്, ഇല്ലേ?'

കോപത്തെ കാണിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ സരോജ പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളൊരു സൂത്രക്കാരനും മായാവിയുമായിരിക്കാം. രഘു ഒരു സാമീദ്രോഹിയായിരിക്കുന്ന കാര്യം അസാധ്യമാണ്.' ആ ഭടനും നിനക്കു തമ്മിൽ അതിരോ അനുരാഗബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.' സാധു പറഞ്ഞു. 'അയാളെ ഇന്നിടെയുണ്ടാക്കുകയും ഞാൻ കണ്ടാൽ വാനങ്ങളുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും പായാനുണ്ടോ?'

'അപ്പോൾ നിങ്ങളുദ്ദേശത്തെ കരിക്കൽ കണ്ടിരിക്കുന്നു.' സരോജ പ്രതിവചിച്ചു. 'താൻ ഇനി എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നുവെന്നു അയാൾ നിങ്ങളോടു പറയുകയുണ്ടായോ?'

സാധു:— 'ഉപ്പു അയാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ തെളിയിപ്പാണെന്നു ജീവതൃഗം ചെയ്യാനെന്നു അയാൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.'

അവർ—‘സരോജ ഒരു രാജകുടുംബത്തിൽ
 ഉണ്ടെന്നും ആദ്യമായിത്തന്നെ അവർ
 ജന്മം കൊണ്ടു സർവ്വതരം പാടുകയും അ
 ദ്വേദം ഒരു നിരപരാധിയായെന്നു നി
 ന്നെയും ചെയ്യുമെന്നും അവിടെ പറക
 തന്നെ.’

സംഗം—‘തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ തെ
 ളിയിക്കാനുള്ള അയാളുടെ ശ്രമം വിഫ
 ലമാകുന്നേ മാത്രം കാണുന്നുള്ളൂ.’

സരോജ—‘സാരഥി. തന്റെ സൽക്കീ
 ര്ത്തിലുള്ള കളങ്കത്തെ സ്വയം വെക്കുകൊ
 ണ്ടു മാത്രമല്ല ചെയ്യണമെന്നദ്വേദ
 ത്തോടു പറയണം. ഞാൻ ഇപ്പോഴും എ
 പ്പോഴും രാജകുടുംബം തന്നെ ആയിരി
 ക്കും. അതിനിക്കുട്ടെ നിങ്ങളുടെ പേരെ
 ന്നോടു പറയാമോ?’

സേതുപതിഗോസ്വാമി എന്നായിരുന്നു ഉ
 ത്തരം.

ഡൽഹിയിലെ ജയിലിൽ കുടുങ്ങി
 കിടന്ന ശിവാജിയേയും സേതുപതി ചെ
 ന്നു കണ്ടു. അദ്വേദത്തിന്റെ രക്ഷക്കും
 അയാൾ വഴി കരുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അ
 പ്സാർ ഡൽഹിയിലുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ
 സേനകൾ അരംഗസീബിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു
 ധീനമാവേണ്ടി വരുമെന്നുവെച്ച് ശിവാജി
 അതിനു സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. ഒടുക്കം അ
 ദ്വേദം സാംബാജിയോടു കൂടി തടവിൽനിന്നു
 ചാടിയപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ച കതിരും അ
 വിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു അശ്വപ്പടയാളി
 കൊടുക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ശിവാജി ഒളി
 ച്ചോടിപ്പോകുന്ന വഴിയിൽ മൂന്നു കൽപ്പട
 യാളികൾ എതിരെ വരികയും തങ്ങൾക്കു
 ഡൽഹിയിലേക്കു വഴി കാണിച്ചു കൊടുക്കു
 ണമെന്നയാജ്ഞോടാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ
 ൾ. ശിവാജിയുടെ സ്ഥിതി അപകടത്തിലാ
 യി. അങ്ങോട്ടുവരുമ്പോഴുള്ള അദ്വേദം പറഞ്ഞു.

ഉത്തരം പറഞ്ഞ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ, അ
 മിൽ ഒരാൾ, മനോഹരനായൊരാൾ ഇന്നു
 ന്നിരുന്നു. അയാൾ ശിവാജിയോടടുത്തു.
 അദ്വേദം നിരായുധനായിരുന്നു. എങ്കിലും
 മുഷ്ടികൊണ്ടുള്ള കമിടിയാൽ എതിരാളിയെ
 താഴെ തള്ളിയിട്ടു. പിന്നീടുണ്ടായിരുന്ന ആ
 രണ്ടു ഭടന്മാരും, മനോഹരനായൊരാൾ അയാ
 ളെപ്പറ്റിയും ശിവാജിയുടെ സമീപത്തു കൂടി
 ചീറ്റിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയതായും രണ്ടു
 വ്യക്തികൾ കൂടിത്തന്നെ ധാരാളം. ആ
 അശ്വപ്പടയാളി ചെയ്ത വിധവരം സഹായങ്ങൾ
 ക്കായി അയാളോടു നന്ദിപറഞ്ഞു. ത
 മിച്ചപ്പോൾ അതു സേതുപതിഗോസ്വാമി
 വേഷം മാറി വന്നതാണെന്നു ശിവാജി
 തോന്നുകയും തന്നിമിത്തം അദ്വേദം അ
 ത്യാശയുഭരിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ആ ഭടൻ ശിവാജിയുടെ പാദ
 കീഴിൽ സാക്ഷാഗതനമസ്കാരം ചെയ്തിട്ടുവന്ന
 പറഞ്ഞു: ‘സ്വാമിൻ! ഞാനൊരാൾക്കു
 നോ ഗോസ്വാമിയോ അല്ല. എന്നാൽ
 അവിടത്തെ പഴയ വിശ്വാസമുള്ളതായ
 നാഥനാണ്. ഞാൻ അവിടത്തെ ഭക്തി
 യോടുകൂടി സേവിച്ചിരുന്നു. ഇനി എപ്പോ
 ഴും അങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്യും ചെയ്യും.’

ശിവാജി രാജനാഥനെ സ്വകരണ
 കൂടെ അടുക്കൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഗോസ്വാ
 മിയെ അദ്വേദം ചെയ്തിട്ടു പറഞ്ഞു. ‘ഓ
 ഹോ! എന്റെ കരുന്നെത്ത ആലോചനക്കു
 വിനെക്കൊച്ചു ഞാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു. പ
 ന്നീടുണ്ടായ അനേകജ്ഞത്തിൽ നീ പരി
 ശുദ്ധനാണെന്നതിന്നു മനസ്സിലാകയും നി
 ന്നക്കവമാനത്തിനിടയാക്കിയതിന്നു ക്ഷമിച്ചു
 ള്ള ഓർമ്മ എനിക്കു ഹൃദയശാസ്ത്രമായിത്തീ
 രുകയും ചെയ്തു. ഭക്തിവിശ്വാസത്തോടുകൂടി
 യുള്ള എന്റെ സേവയ്ക്കു ഞാൻ പ്രതിഫ
 ലം തരും.’

സരോജയുടെ ആത്മാവുപ്രകാരം പ്രസന്നതയും ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ കാഴ്ചമറിഞ്ഞ ജനാർദ്ദനൻ യോഗ്യനായ ഒരു പണ അവൾക്കുവേണ്ടി തിരക്കിയിരുന്നു. ഉന്തിയ സരോജ തനിക്കുള്ളതായ പാലിക്കാനേ മോശമുള്ളൂ എന്നും വിചാരിച്ചുവേണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു.

ആചാര്യൻ ഒരു യോഗ്യവ്യക്തിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കല്യാണിനിയ്യ, തിട്ടപ്പെടുത്തി. വിചാരസമയം വന്നുപോകുന്നു. സരോജയെ അവളുടെയടുത്തു കാണുമ്പോൾ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു ജമിന്ദാരുടെ ശ്രമത്തിൽ അവൾ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിനരികിലും വീട്ടുവെച്ചുപോയ കലശലായ ചെറിയൊരു പെണ്ണുമാണ്. അങ്ങനെയൊരു ദിവസം രാപ്പാലം ശിവാജിയുടെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നുള്ള ശുഭവർത്തമാനം അവളുടെ കർണങ്ങളിൽ അമൃതവർഷംപോലെ ആവരിച്ചു.

ജമിന്ദാരുടെ ചെറിയ പെൺകുട്ടിയായി ഒരു ദിവസം തെരുവിൽകൂടി നടന്നു പോകുമ്പോൾ സേതുപതി തന്റെ അടുത്തുകൂടെ വരുന്നതു സരോജ കണ്ടു. അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുചെന്നു അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടു പറഞ്ഞു: 'ഐവിൽ തന്നെ പ്രേമത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നിമത്തം ഞാനെന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചോടിക്കൊണ്ടുവരികു'.

സാധുവിന്റെ നേതൃത്വം അശുപ്രസ്ഥിതമായി. അയാൾ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു 'ഐവിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വരികയാണെന്നു തന്നെ നീ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുമോ എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടുവരാനായി ആ മാന്യനെന്നോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.' ഉടൻതന്നെ തന്റെ സമീപവാസിയുടെ പരമാർത്ഥം സരോജയ്ക്കു മനസ്സിലാകയും അവൾ മോശാലസ്യപ്പെട്ട് അയാളുടെ കയ്യിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ശിവാജി രാപ്പാലം വെച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. കാർമ്മാസ്യംകോട്ടയ്ക്കു കൂടി കാരന്റെ മരണാനന്തരം അയാളുടെ റിക്കാട്ടുകൂട്ടിൽനിന്നും ചന്ദ്രയായരായിരുന്നു സ്വാമിദ്രോഹം ചെയ്തതെന്നു വെളിപ്പെടുകയും അയാളെ ശിവാജി കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ രായക്കു മാപ്പുകൊടുക്കണമെന്നു രാപ്പാലം ശിവാജിയോടു അപേക്ഷിച്ചു. രാപ്പാലം തന്നെ രക്ഷിച്ചു എന്നുള്ള അപമാനം സാധിക്കവെയാതെ ചന്ദ്രയായർ ഒടുക്കം ആത്മമര്യ ചെല്ലുകയുണ്ടു.

സരോജാരാപ്പാലം ഭാഗ്യത്താലായിത്തീർന്നു ചിരകാലം സന്തോഷസൗഹൃദത്തോടുകൂടി വസിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അവലംബം മഹാഭാരതം.



അഞ്ചാമത്തെ വായനശാല.

(1) ശ്ലോകമാല — (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മരുതർ കരുണാകരമനോനാഥർ ക.രം.)

പ്രകൃതിയിലുള്ള ഭാവങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു തന്നതും വരുത്തി രസിപ്പിക്കുന്നതാണ് കവിത. ശബ്ദസാമ്യം പിടിച്ചു വിസ്മയം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് കവിത. 'ചെപ്പടിവിട്ടു'യറും. ഇവയിൽ ഏതിനെയാണ് സഹായം നൽകിത്തന്നിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി രചകൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. കവിതയുടെയും, വാസ്തവത്തിനുമായും 'സുഖസ്യ' വിശേഷം യശസ്സിന്റെ താരതമ്യം കൊണ്ടു തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്. മലയാളഭാഷയോടു കൂടിയ ഈ പുതിയ മാലയിൽ 'വാസന' വിളയാടുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതകവികൾ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചു പഴക്കം തട്ടിയ പല ശ്ലോകപുഷ്പങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കത്തിത്തുടർത്തി ചമച്ചിട്ടുള്ള ഈ മാല പഴക്കം ധാരാളം പാഞ്ഞു തള്ളിയിരിക്കാൻ കേരള ഭാഷയോടു അങ്ങനെയൊരു ചെപ്പടി.

(2) ഭാഷാഭൂഷണം — (രണ്ടാം പതിപ്പ്. ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം. വില 1 ക. 4 റൂ.)

സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാതമായ പ്രതിഷ്ഠയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവായ കേരളപാണിനി, ഗദ്യമഴച്ച നൂറ്റാണ്ടിൽ ബാലനാകെ സമാധിപ്പനായി ഒരു പുതിയ പുസ്തകം ചമയ്ക്കുന്നതായി നോക്കിപ്പിടൻ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു സന്തോഷകരമായതാണ്. അച്ചടി നന്നായിട്ടുണ്ട്.

അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ള പല പുസ്തകങ്ങളും സംഗതിയോടെ നിർത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ഒരു വസരത്തിൽ അവയെ നിരൂപിക്കുന്നതെന്നു പുസ്തകപ്രേഷകനാകെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ग्रन्थनिरूपणम् ।

(1) श्रीगुरुवायुपुरंशस्तवम् । (प्रणता महामहिमा श्री केरळवर्मा, वि. वि. बुद्धिर्षो, ति. स्वन्तपुरं, मूल्यं न ज्ञायते) ।

महामहिमः केरळकाळिदासस्य कवि-
तासारस्वतिरूपेण नास्माकं संरम्भः कथञ्चि-
दपि फलेप्रहिरिति यत्सत्यं जानीमहे ।

पुस्तकप्रेषकेष्वाधमर्ण्यपरिहारावश्यकतया, स-
रसकाव्यस्वादनकौतुकेन च प्रवर्त्यमानाः परं
किमपि लिखिष्यामः । नात्रैव ज्ञाप्यते स-
वस्यामुष्य विषयः समेषाम् । प्रणेतृमहाभागा-
नां रक्तवाताभिभवः स्तवरत्नमिदमङ्कुरायामास-
ति लोकोत्तरैव महामहिमां परिपाटी । यदे-

शब्दशामापदोऽपि लोकोपकारं फलन्ति । इ-
त्स्ववप्रणयनानुपदमेव प्रसन्नेन भगवता श-
मनायि तत्रभवता वातरोगबाधेयपरमिदं
विलसितं वातालयैशस्य भगवतो भक्तवात्स-
न्यस्य । नानावृत्तैः सङ्कलितेऽक्षरमालास्तुति-
रूपे प्रकृतकाव्ये प्रणेतुः परिचयपचेष्टिमा रच-
नशैली नैसर्गिकी कल्पनाशक्तिश्च प्रकाशतेतमाम् ।
सर्वेष्वेव पद्येषु तृतीयपादः खकारेणानुक्रम्यते ।
यमकानुप्रासादयश्च सुलभतया समुपयुक्ता दृश्य-
न्ते । अवकाशविरलतया नादसीयानि पशानि
वाचकानामुपहारीकर्तुं प्रभवामः । 'स्त्वभि-
तिनामकरणं कैरलीलिपिमुद्रणस्यानुरूपम् ।
यदीदं स्तवत्रयं देवनागरलिपिभिर्मुद्रापितमभ-
विष्यदुपाकरिष्यन्तेतरदेशीया अप्यनेनेति
नः प्रतिभाति । परिशोधकप्रसादाददभ्रक-
रणानिधि'रपि भगवा'नभद्रकरुणानिधिः' कृ-
त इति खियामहे ॥

(२) स्तवमञ्जरी । (प्रणेतः, श्रीमान् मानावे-

क्रमकविराजः, विज्ञानचिन्तामणिमुद्राशाला, पट्टाप्पि, मूल्यं
४ कलाः)

कैरलकाळिदासकाव्यपरिशीलनानन्तर-

मेव कैरलभोजराजकवितामास्वादयितुमस्त्येव
प्रमोदातिरेकः । नानाविषयकाणि स्तोत्राण्यत्र
समुद्भसन्ति । कवितामाधुरी प्रथितचरीति
न तत्रापि वक्तव्यं वर्तते । 'शय्यायामधिशेते'
'आद्रियेयमनवरतं' 'शृणुञ्च सावधानमतिः'
इत्यादयः प्रयोगा निरर्गळगळद्रसलहरीनिम-
ग्ना न प्रकाशेरन्नेव । निरङ्कुशा हि कवयः ।
मुद्रापणमपि समीचीनमेवास्ते । अत्र पुनः
श्लोके बलीयसा मुद्रापणप्रभादेन कृतं पदमि-
त्युहामहे ॥

“दुष्टैस्तैर्धार्तराष्ट्रैः कुटिलपदुतया

हन्त दुर्वाससं तं

नासाग्रन्यस्तकोपं सपदि सकपटो-

द्बोधनं चोदयद्भिः ।

धर्मिष्ठान् धर्मजादीन् पुनरृजुमतिषु

क्षिश्यमानेषु तेषु

द्रौपद्यभ्यर्थितो यस्तदभयमदिशत्

कृष्ण! तस्मै नमस्ते ॥

क्षिष्टार्थप्रतीतिकलुषा एवंविधा रच-

नक्रमाः कोमलकाव्यकलनचणान्नास्मात् सर-

सकवेराविर्भवन्तीति विश्वसिमो वयम् ॥

सौत्रान्तिकमतम् ।

पुरातने किल काले भारतमिदं वर्षम-
नेकेषां तत्त्वदर्शनाभावासभूतमासीदिति व-
हुभिरवगम्यते प्रकारैः । उच्चावचाश्च दर्शन-
सरणयो भारतवर्षे सत्तामविन्दन्त । विमर्श-
कानां च सर्वतोमुखमासीदालोचनामित्येतदेव
भिन्नाभिन्नानां दर्शनप्रकाराणामुत्पत्तौ निदानम् ।

दार्शनिकानाञ्चैतेषां प्रमाणपरिगणनायां भव-
ति सुमहानभिप्रायभेदः । केचिन् प्रत्यक्षमेकमे-
व प्रमाणं मन्यन्ते । अपरे पुनः प्रत्यक्षानु-
माने द्वे एव प्रमाणे इत्यामनन्ति । प्रत्यक्षानु-
मानागमाः प्रमाणातीति गणयन्तीतरे । एवम-
न्यान्येषु विलसत्सु दर्शनाभ्युपगमेषु, नेदं विस्म-

धावहमस्माकं, यत् सौत्रान्तिका अनुमानमेकमेव प्रमाणमाभणन्तीति ॥

आगमादीनामनुमानेऽन्तर्भावो बहुभिरुपपादितचर एवेति न तत्र किंचिदपूर्वं नास्ति । चेष्टाप्रभृतीनामनुमानत्वाङ्गीकारे विलक्षणचेष्टात्मकस्य शब्दप्रयोगस्याप्यवश्यंभावी तत्कोटिप्रवेश इति प्रबलतर एवावलोक्यते शब्दस्यानुमानान्तर्भावसाधको युक्तिवादः । प्रत्यक्षस्य पुनः समैरप्यैकण्येनोरीक्रियमाणस्य स्वतःसिद्धप्रमाणभावस्यानुमानेऽन्तर्भावकथनमुन्मत्तप्रलापसमकक्ष्यामवगाहेतेति प्रथमतः प्रतिभासेत मनीषाशालिनाम् । आपाततोऽसमञ्जसेऽप्यत्र मते किमस्ति तत्त्वकणिकापि वेति परीक्षणं नास्थाने भवितेति मन्यामहे । विनैव पक्षपातं सर्वतोऽपि सारग्रहणं हि सरलहृदयानां स्वभावसिद्धम् ॥

भूतले घटोऽस्तीति चक्षुषा गृह्यमाणे घटे, घटविषयकं यदुत्पद्यते ज्ञानं तत् प्रत्यक्षमेवेति सार्वजनीनमेतत् । कथमस्य ज्ञानस्यानुमानेऽन्तर्भावः? अत्रेदं सौत्रान्तिकानामुपपादनम् । यथा वयं धूमेन वह्निमनुमिनुमहे, एवमेव चक्षुःसंयोगजनितेन घटप्रतिबिम्बेन बहिः सन्तं घटमनुमिनुमहे । चक्षुषः कलशेन सह संयोगे चक्षुरिन्द्रिये कश्चिदुत्पद्यते विकारः, स च घटमनुमापयति । पूर्वपरिचयादत्रापि व्याप्तिग्रह उपपद्यत एव । व्याप्तिस्मरणादिकं तु शतपत्रपत्रदलनन्यायेन समुत्पद्यमानं न पार्थक्येन परिलक्ष्यत इति मुशकमुपपादनमस्मन्मतस्येति । घटोऽस्ति, पटोऽस्तीत्यादीनां व्यवहाराणां व्यवहर्तुर्मन्यस्युदितः कश्चिद्विकारविशेष इत्यर्थ एव तात्पर्यम् । सजातीयविकारजनने सति सजातीयव्यवहारस्यापि प्रवृत्तिः । न

हि विकारमन्तरा कंचित् पदार्थं सन्तमसन्नं वा ज्ञातुं शक्तिरस्माकमस्ति । विकारेण तु वयमनुमिनुमहे कश्चिदस्ति घटो नात्र यः सजातीयं विकारं जनयतीति । मानत्रप्रत्यक्षस्येष्टेऽपि मनसस्तदधिष्ठानवस्तुनो वा विकारैः सुखदुःखादीनामनुमानमेव, न पुनः प्रत्यक्षं नाम किंचित् ज्ञानमन्यदस्तीति तदीयः सिद्धान्तः । सर्वत्र ज्ञानोत्पत्तावेकान्ततया किमपि प्राप्नुवर्तत इति कृत्वा ज्ञानानामनुमानरूपतां संप्रतिपादयिषन्ति सौत्रान्तिकमतानुयायिनः ॥

इदं तु किमपि ते प्रष्टव्याः पण्डितमानिनः । किं विद्यमान एव चक्षुःसंयोगादिरज्ञात एवानुमापकः, आहोस्वित् ज्ञातः सन्ननुमापक इति । दृष्टानुसारेण कल्पयद्भिरर्थजातं ज्ञातस्यैवानुमापकत्वमङ्गीकरणीयम् । तथैव धूमादीनामनुमापकत्वावगमात् । तर्हि भोः चक्षुःसंयोगस्य विकारविशेषस्य वानुमापकत्वसंपत्तये ज्ञानमवश्यमपेक्ष्यत इत्यनुपगन्तव्यतामापन्ने तत्ज्ञानमप्यनुमितिरूपमेव परिकलयन् कदा वा भवान् मोक्षयतेऽनवस्थागर्तपतनात्? । सर्वत्राप्यनुमितेः प्रागपेक्ष्यते लिङ्गज्ञानम् । अतोऽन्ततः कस्यचिद्विज्ञानस्य स्वतः संपद्यमानता स्वीकरणीया । तदेव च ज्ञानं तदानीं प्रत्यक्षपदभाजनं भविष्यतीति तत्करणस्यान्यस्य कल्पनीयतया कथमङ्ग कथयस्यनुमानमेकमेव प्रमाणमिति । अनवस्थापरिहाराय चरममात्मनोऽपि वा वेदान्तिनासिव स्वप्रकाशतास्वीकारे स आत्मा प्राथमिकवृत्तिदशायां प्रत्यक्षचैतन्यरूप इति कथमनुमानमेकं प्रमाणमिति वचनमुपपद्यते । सर्वथा सौत्रान्तिकमतमालोचनायां सिकताकूपसदृशमेव पर्यवस्यतीति निश्चितमतीनां निगमनमिति विस्तरः परस्तात् ॥

മംഗളോദയം

ഫലവൃത്ത

സ്വപുരം ൩	ചിത്തമോസാ	ലക്കം ൧൦
-----------	-----------	----------

മാഗളം

പൊതളിനമതളിനും മൃലമാം മൃലമന്ത്രം.
 പൊതളി തരയമതം നൽകണം നിത്യമുക്തം
 ഇതളുകലയകരറും പൂണ്ണവിജ്ഞാനതേജ-
 സ്സുതളുക പരമാനന്ദാമൃതാദൈവതബോധം.

കെ. വാസുദേവൻ ഭൂസ്സതീ

ശബ്ദാത്മസംബന്ധം.



അദ് അതും, നമ്മുടെ വ്യവഹാരങ്ങളെല്ലാം നടക്കുന്നത് ശബ്ദങ്ങളുടെ സാഹായ്യത്തോടെയാണ്. എന്നാൽ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നവർ അർത്ഥത്തിന്റെ വോധം ഉണ്ടാക

ുന്നതുകൊണ്ട്, ശബ്ദാത്മങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുള്ളതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സംബന്ധജ്ഞാനമില്ലാതെ പോയാൽ ശബ്ദത്തിൽനിന്ന് അർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈ അർശത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉദാഹരണത്തിന്റെ അപേക്ഷ തന്നെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കരാറുകാരെ ഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാതെ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, അയാൾക്ക് ആ ഭാഷയിലെ ശബ്ദങ്ങളുടേയും അർത്ഥങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളുടേയും സംബന്ധജ്ഞാനമില്ലെന്നാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അർത്ഥബോധത്തിന്നുതക്കുന്നതായ ശ

ബ്ലാതംസംബന്ധത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ പല അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുണ്ട്.

എന്നതന്നെയല്ല, ശബ്ദത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയും ഹിന്ദുശാസ്ത്രകാരന്മാരിൽ പലരും പല സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നു. വണ്ണങ്ങൾക്ക് ഉൽപത്തി, നാശം എന്നീ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവ നിത്യങ്ങളാണെന്നും, നമ്മുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കണ്ഠതാലപാദിസംയോഗംമൂലമെന്ന സത്തുക്കളായിരിക്കുന്ന വണ്ണങ്ങളെ, ദീപം ഘടത്തെപ്പോലെ, അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നതേയുള്ളവെന്നുമാണു ചിലരുടെ (1) സിദ്ധാന്തം. അക്ഷരങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞയെ—മുമ്പു കേട്ടിട്ടുള്ള ക എന്നക്ഷരവും ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്ന ക എന്നക്ഷരവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുള്ള അഭേദജ്ഞാനത്തെ—ഇവർ ഇതിലേയ്ക്കു സാധകമായി അവലംബിക്കുന്നു. മുമ്പു കേട്ട കകാരവും ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്ന കകാരവും ഒന്നുതന്നെയാണ് എന്നുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞകൊണ്ടു രണ്ടിനും സജാതീയത്വം മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, അക്ഷരവ്യക്തികൾ അനിത്യങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും മറ്റു ചിലർ (2) ധരിക്കുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായും നശിക്കുന്നതായും തോന്നുന്നതുകൊണ്ട് അവ അനിത്യങ്ങളാണെന്ന് ഇളളാർ പറയുന്നു.

അതിരിക്കട്ടെ. ശബ്ദാത്മസംബന്ധത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയും പല മതഭേദങ്ങളും ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ഇന്നു പദത്തിന് ഇന്നു അർത്ഥമാണെന്ന് അനാദിയായ ഈശ്വരസങ്കേതമുണ്ടെന്നു ചിലർ പ

റയുന്നു. ഇത് ഏറ്റവും സുഗമമായ സമധാനമാണെങ്കിലും ആലോചനാശക്തിയുള്ളവർക്കു തൃപ്തികരമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ സങ്കേതംകൊണ്ടുതന്നെ പദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥബോധകത്വം വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കയാൽ അർത്ഥങ്ങളെ പ്രകാശപ്പെടുത്തുവാനായി ഈ ശ്ലാഭനെ ക്ഷണിക്കേണമെന്നില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന വേദാന്ത പക്ഷക്കാരുമുണ്ട്. ഇപക്ഷം നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിന് അധികം യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇദാനീനന്മാരുടെ സങ്കേതംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയാണെന്നു കണക്കാക്കുവാൻ പ്രയാസമാകത്തക്കവിധം അത്രയളവു ശബ്ദാശക്തികൾ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽ ഇന്നും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവയുടെ പ്രവർത്തനമായി ഈശ്വരനെപ്പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഫലമൊന്നും കിട്ടുവാനില്ല.

ശബ്ദത്തിന്നും അർത്ഥത്തിന്നും തമ്മിൽ അഭേദമാണെന്നു സംബന്ധമെന്ന് ഒരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നു. (3) പാമരന്മാർ ശബ്ദത്തെയും അർത്ഥത്തെയും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. എന്നതന്നെയല്ല, 'ഇതു പശുവാണ്' 'ഇതു മൃഗമാണ്' എന്നുള്ള അഭേദവ്യവഹാരംകണ്ടു വരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു, ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വ്യവഹാരദശയിൽ കല്പിതമായ അഭേദം ഉണ്ടെന്നാണ് ഇവരുടെ അഭിപ്രായം. കല്പിതമായ അഭേദമുണ്ടെങ്കിലും ധർമ്മസ്ഥത്തിൽ ഭേദമുണ്ടെന്ന് ഇവർക്കു സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. തീ എന്ന പദവ്യവഹാരം പൂർവ്വകാത്തതുകൊണ്ടു, ശബ്ദാത്മ

(1) മീമാംസകന്മാർ ഈ മതത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. 'വൈയാകരണന്മാർക്കും ഇതു സമ്മതമാണ്'.
 (2) നൈയാത്മികന്മാർ ഈ മതക്കാരാണ്. (3) ഇതു വൈയാകരണന്മാരുടെ മതമാണ്.

ങ്ങൾക്കു വാസ്തവത്തിൽ ഭേദമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

എങ്ങിനെയായാലും ശബ്ദാത്മങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നു സിദ്ധി കരിപ്പാൻ എല്ലാവരും നിബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശക്തി എന്ന പേരുവകാണ്ടു നിദ്ദേശിച്ചു വരുന്നു. ഏതു ശബ്ദത്തിന്നു ഏതായത്തിൽ ശക്തിയൊ അത് ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ശക്യമാകുന്നു; ആ പദം ആ അർത്ഥത്തിൽ ശക്തവുമാണ്.

ആദികാലത്തു നായ പൂവഹാരങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ മനുഷ്യരാണെന്നു കല്പിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനും യുക്തിക്കും യോജിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഒരൊ ഭാഷയിലുള്ള ഒരൊ ശബ്ദങ്ങൾക്കും അതാതുകൂടെ അർത്ഥങ്ങൾക്കുമുള്ള സംബന്ധം എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടായതെന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ശരിയായ ഒരു നിയാമകം കണ്ടെത്തുവാൻ വളരെ കഠിനമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നിന്നു ഒരു പേരുവകാഴ്ചയും, മറ്റൊന്നിന്നു മറ്റൊരു പേരു കല്പിച്ചാലും ഇച്ഛാമാത്രമാണ് നിമിത്തമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഒരൊ വസ്തുക്കളുടെ അവസ്ഥോധത്തിനും കാരോ വിധത്തിലുള്ള ശബ്ദത്തെ പുറപ്പെടുവിപ്പാൻ ഒരു ശക്തിവിശേഷം ഉണ്ടെന്നും വന്നുകൂടുന്നു? ദുഃഖം രോദനത്തെയും മോദം ഹസിതത്തെയും ഉണ്ടാക്കു നതുപോലെ, കാരോ വസ്തുക്കളുടെ സ്ഥോധവും കാരോ വിധത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ധർമ്മവുമാകുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതി ഏകരൂപമായിരിക്കെ, ഒരു വസ്തുവിന്നു തന്നെ പല ഭാഷയിലുള്ള പേരുകൾ പല വിധത്തിലായി വരുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും പൂർവ്വപക്ഷമുണ്ടാകുന്നു. ആദി

കാലത്തു ഭാഷകൾക്കെല്ലാം ഐകരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു ദേശകാലാവസ്ഥാദികളുടെ മിശ്രണംകൊണ്ടു വൈവിധ്യം വന്നതാണെന്നും ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. എന്തായാലും ഈ വിഷയം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ അംശത്തിൽ ശരിയായ ഒരു സിദ്ധാന്തം ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല.

പണ്ടുകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ, പദത്തിനും അർത്ഥത്തിനും തമ്മിൽ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ സംബന്ധമുണ്ടെന്നും ഇവല്ലെന്നും വിവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഞ്ഞാൻ എന്ന പാശ്ചാത്യസാഹിത്യപണ്ഡിതൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്കൂളിക് തത്ത്വദർശികളും പ്ലാറ്റോണിക് തത്ത്വദർശികളും തമ്മിൽ, പദങ്ങൾ യദൃച്ഛാകല്പിതങ്ങളായ ചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു, ഉത കാരേ വസ്തുക്കൾക്ക് കാരേ പേരു കൊടുപ്പാൻ പ്രകൃതിയിൽ വല്ല കാരണവുമുണ്ടോ എന്നു വലുതായ വിവാദമുണ്ടായിരുന്നു. പ്ലാറ്റോണിനെ അനുസരിച്ചിരുന്നവർ ഇതിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ പക്ഷത്തായാണ് അനുകൂലിച്ചിരുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയിൽ പല ശബ്ദങ്ങളിലും ഈ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള വഴികളെ ഞ്ഞാൻ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. * ഊവിഡഭാഷകളിലും അങ്ങിനെ വല്ല അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതു നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്.

പദശക്തിയെ അവയവശക്തി എന്നു

* Lectures on Rhetoric and Belles Lettres Lec 6.

ഈ തത്ത്വജ്ഞാതാ നിദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ബോധമാണ് ജീവാത്മാവിന്റെ സ്വഭാവം. (1) ഇങ്ങിനെ ജീവാത്മാവ് സ്വരൂപം എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രകാശപ്പെട്ടിരുന്ന തത്ത്വശബ്ദം കാര്യമാകാൻ യഥാർത്ഥ സ്വരൂപം എന്നർത്ഥത്തിൽ രൂപമായി തീർന്നു.

പാഞ്ചദശ പ്രയോഗവൈചിത്ര്യം കാര്യം അത്യാവിശലമായി വരുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതി കൂടി മേൽവിവരിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഈ അർത്ഥത്തിലേക്കു മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തം കൂടി എടുത്തു കാണിക്കാം. പത്രം എന്ന ശബ്ദം പത്രം കടലാസ്സ് എന്നർത്ഥത്തിൽ രൂപപ്രയോഗം ആയിരിക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുക. പത്രം എന്നതിന് ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥം, ഇല എന്നതു മാത്രമാണ്. പ്രാചീനകാലത്തിൽ പല ഇലകളേയും എഴുതാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പന്യാല ഇന്നും എഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. അദ്വൈതം എഴുതിട്ടുള്ള ഇലകളെ പത്രം എന്നു വ്യവഹരിച്ചുവരികയും, കാലക്രമത്തിൽ കടലാസ്സ് കലയുടെ സ്ഥാനത്തെത്തുടങ്ങാനു വെക്കുവാൻ അതിന്നു പത്രം എന്ന പേരും അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പത്രം എന്നു ഇല, കടലാസ്സ് ഇതുകൂടി രണ്ടിലും ശക്തമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലക്ഷണയെന്ന പേരായ ഒരു ശബ്ദാത്മസംബന്ധം കൂടിയുണ്ട്. ഒരു വാക്യത്തലുള്ള രണ്ടു പദങ്ങളുടെ ശക്തിയർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ അന്വയിക്കാതെ വരുന്നതാണ് ഈ

സംബന്ധംകൊണ്ടു തോന്നുന്ന അർത്ഥം സാധാരണയായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. സാദൃശ്യം, സാമീപ്യം മുതലായ സംബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം രണ്ടു ഭിന്നവസ്തുക്കളെ ഒന്നായിത്തീർത്തു വ്യവഹരിക്കുന്നതാണ്. ഈ സംബന്ധം ലക്ഷണയാകുന്നു. ലക്ഷണയെ ആശ്രയിച്ച് ഭാഷയിൽ പല ഭാഗങ്ങൾ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. 'പേനത്തണ്ടൻ' 'തെങ്ങാലവരിയൻ' തുടങ്ങിയവ ലക്ഷണാമൂലകങ്ങളാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

വ്യഞ്ജനയെന്ന പേരായ ഒരു ശബ്ദാത്മസംബന്ധം കൂടി, സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു അപേക്ഷണം ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ വർത്തിതവലുതായ വ്യവഹാരം നടന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഈ ലേഖനം അനാവശ്യമായി വളരെ ദീർഘിപ്പാനിടയാകുമെന്നു വിചാരിച്ച്, അതിൽ നിന്നു പിൻവലിക്കണം എന്നാൽ വ്യഞ്ജനയുടെ സ്വരൂപം ഇന്നതാണെന്നു കാണിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാക്യാർത്ഥം മനസ്സിലായതിന്റെ ശേഷം അതിന്നുപരിയായി തോന്നുന്ന കാര്യം അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ വ്യഞ്ജനയുടെ മിടക്കിനാൽ സ്പർശിക്കുന്നവയാണ്. ഇങ്ങിനെ തോന്നുന്ന അർത്ഥത്തെത്തന്നെയാണ് ധ്വനിയെന്നു വ്യവഭാസിക്കുന്നത്. ധ്വനിപ്രധാനമായ കാര്യത്തെ ആലങ്കാരികന്മാർ ഉത്തമമായി ഗണിക്കുന്നു. വാക്കു കുറഞ്ഞതും അർത്ഥം നിറഞ്ഞതും വരുന്ന മെങ്കിൽ വ്യഞ്ജനയുടെ സ്വഭാവമല്ലാതെ മറ്റൊരു മാറ്റമില്ല. സഹായകമായി അനുഭവസിദ്ധമായ ഈ വ്യഞ്ജനയേയും ശബ്ദാത്മസംബന്ധങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കുന്നതു തന്നെയാണ് യുക്തമായിട്ടുള്ളത്.

(1) ശബ്ദ തത്വസിദ്ധാന്തപ്രകാരം (മറ്റൊരു ശബ്ദാത്മസംബന്ധം)

വെളള.



നന്മുരിമാരോ നായന്മാരോ മലയാളത്തിൽ മുന്തി കടന്നു കൂടിയതെന്നുള്ള വാദം തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനൊ,

ഇവർ ഏതെല്ലാവിധങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരായിരിക്കുമെന്നാലോചിച്ചാണോ ഇപ്പോൾ ആവശ്യമില്ല. പണ്ടു തന്നെ മലയാളികളെന്നു പായപ്പെടുന്ന ഈ വർഗ്ഗക്കാർ, വിരോധിച്ചു നന്മുരിമാർ മലയാളത്തിന്റെ കിഴക്കെ അറ്റത്തിലുള്ള സമുദ്രാദിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളായ ആരുവാരൊഴി, പാലക്കാടുകാരും, വയനാട്ടുപരപ്പ് എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾവഴി പടിഞ്ഞാറ്റിറങ്ങിയും, വടക്കുതിരായ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ വഴി തെക്കോട്ടിറങ്ങിയും പ്രവേശിച്ചവരാണെന്നും ഓരോ നദീതീരങ്ങൾ നോക്കി സ്ഥലം പിടിച്ചു കൂടിയതാണെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ നില കണ്ടാൽത്തന്നെ ഊഹിച്ചാൽ പ്രയാസമില്ല. തെക്കർ ആരുവാരൊഴി വഴിയ്ക്കു വന്നവരും മദ്ധ്യമലയാളികൾ പാലക്കാടുകാരത്തിൽ കൂടി കടന്നവരും വടക്കർ വയനാട്ടു പരപ്പിൽ നിന്നിറങ്ങിയവരും മാറ്റ ചിലർ പുഴ കടന്നു പ്രവേശിച്ചവരുമായിരിക്കാമെങ്കിലും കാലാന്തരംകൊണ്ടു സമ്മിശ്രസ്ഥിതിയിലായിത്തീർന്നുവെന്നും മാറ്റം പറഞ്ഞു വിഷയം പറഞ്ഞു വാനും ഒരങ്ങു നില്ക്കുന്നു. സാധുത്വത്തിലധികം സാവത്തരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് ഇവരിവിടെ വന്നുകൂടീട്ടെന്നു പറയാതെ കഴിക്കയില്ല.

നന്മുരിമാരുടെ വഴിക്കുവഴിയുള്ള കേരളപ്രവേശവും, അങ്ങുമിങ്ങമായി കാട്ടു വെ

ട്ടിഞ്ഞെളിയിച്ച സ്ഥലം പിടിച്ചു കൂടലും, ക്രമേണ തരംതിരിഞ്ഞു ഭോഗം പാർത്തു പാക്കുന്ന മട്ടിൽ ഗ്രാമങ്ങൾ വിഭജിക്കലും, അനേകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തലും, പരിഷ്കരിച്ച ഭരണവ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റിയും, ജൈനബൗദ്ധമതാന്തരാരോടെ കലർച്ചയും, പല ജാതിജനാന്തരങ്ങളുടെ ആഗമനവും, നന്മുരിമാരുടെ ഗ്രാമഭരണശൈലിയും, നാലുകുഴുവ്യവസ്ഥയും, അവതമ്മിൽ അന്തർമുദ്രയും, വെരുമാക്കുമാരെ ഭരണമേല്ക്കുകയും, യഹൂദ ക്രൈസ്തവവിഭജനങ്ങളുടെ വരവും, ഓരോ നാടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാർ രാജ്യഭരണം കൈവശപ്പെടുത്തും, മഹമ്മദുദമതക്കാർ കടന്നുകൂടിയതും, ക്രമേണ പാശ്ചാത്യവാചാരികളുടെ പുറപ്പാടും, ഇന്നു കാണുന്ന മാതിരി സൂപ്പർസാമ്രാജ്യം ഇംഗ്ലീഷ്വാദിയിൽ സിദ്ധിച്ചതും, മാറ്റം ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ കാണുന്ന ചരിത്രകാര്യങ്ങളെല്ലാം പാഴെന്നു തീർന്നു. നമ്മുടെ പ്രകൃതവിഷയം വളരെ പഴക്കം പിടിച്ചു തുടങ്ങേണ്ടതാകുന്നു.

മലയാളം മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഭാരതപ്പുഴയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമായിട്ടാണല്ലോ ഇന്നും കണ്ടുവരുന്നതു്. ഇവയിലുള്ള നന്മുരിമാർ പാലക്കാടുകാരും വഴിയ്ക്കു കടന്നുകൂടിയവരായിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ എല്ലാകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്നതു പനിയൂർ, ശുകപുരം എന്നു രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മാറ്റ ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഇവയ്ക്കടുത്തുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ഇതു രണ്ടിന്നും കീഴടങ്ങി നിന്നിരുന്നതേ ഉള്ളു.

കൂടാതെ ഗ്രാമസങ്കേതഭൂമികൾക്കും പന്നിപ്പുഴ സങ്കേതം പടിഞ്ഞാറുമായി പുഴയുടെ ഇരുപാലുകളിലുമായി പരന്നു കിടന്നിരുന്നു എന്നത് ഇന്നത്തെ ഭൂസ്ഥിതി കണ്ടാൽ മോഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇതിൽ പന്നിപ്പുഴ ഗ്രാമം ഇപ്പോൾ ചരിന്നഭിന്നമായ വിധം ഉടഞ്ഞും ഇടഞ്ഞും കിഴിഞ്ഞും ക്ഷയിച്ചുപോയ കൂട്ടത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നതെങ്കിലും പണ്ടത്തെക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ സമുദ്രാധാര്യം ഈ ഗ്രാമത്തിന്നായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഉദ്ദേശം മൂവായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ഈ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിൽ വെള്ള എന്നൊരു നന്മൂരിഗ്രാമമുണ്ടായിരുന്നു. ആഗമിരസംഗ്രഹത്തിൽ ഗൌതമപ്രവരത്തിൽ ആശപാലനഗ്രാമസ്മൃതം സ്വീകരിച്ച ജംഗപദികളായ ഈ ഗ്രാമത്തിലെ നമ്പൂരിമാർ, ചെം, പാ, മുരി, വെള്ള, കല, മ, മാ, കല എന്നുള്ള അഷ്ടഗ്രാമത്തിലാശ്വന്മാരുടെ 'താണ്ട'ത്തിൽപ്പെട്ട വെള്ളഗ്രാമക്കാരാണ്. ഇവർ അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ നമ്പൂരിവർത്തിൽ പ്രാധാന്യം വഹിച്ചുവരുന്നവരാണെന്നും, നമ്പൂരിവകതിരിവുകാക്കിയാൽ ഇത്ര പാഞ്ഞാൽ മതി-അഷ്ടഗ്രാമക്കാരിൽ ആറുത്തെ നാലും ഏഴാമത്തേതും എന്നെങ്കിലും ഗ്രാമം പന്നിയൂരും, ബാക്കി മൂന്നു ഗ്രാമം ശുക്ലപുരത്തുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിന്റെ സംസ്കൃതകൃഷ്ണായം സ്പഷ്ടമാകുമല്ലോ.

മിഥുനാവായിൽപ്പുഴയുടെ തെക്കേക്കര (തിരുശ്ശേരിക്കോട്ട) മുതൽ കോട്ടപ്പടി (പുന്നത്തൂർകോട്ട) വരെ ഈ വെള്ളഗ്രാമക്കാരുടെ സംസ്കൃതഭൂമിയായിരുന്നു. ഇതിന്നകത്തു

മറ്റു പല യോഗ്യരുടെ ഇപ്പങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും അവരെക്കൊള്ളാതെ കീഴിൽ നിന്നിരുന്നു. ഇന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്തുൾപ്പെട്ട തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ അധികം ഭാഗവും ഇവരുടെ അധികാരത്തിന്നകത്തായിരുന്നു പെട്ടുകിടന്നിരുന്നത്. അവിടെ വെള്ളക്കുട എന്നൊരു ക്ഷേത്രം ഇന്നും കാണാം. അത് ഈ വെള്ളഗ്രാമക്കാരുടെ കേവലം കലദേവതാലയം മാത്രമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആക്ഷേത്രം ഒരുമാതിരിയുരായ്ക്കുതുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമക്കാർപ്പാത്ത വരും ഉരയുമായി കൂടീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മ പരിത്രം അന്വേഷിച്ചാൽ ഉടമസ്ഥന്മാർ വെള്ളഗ്രാമക്കാർ മാത്രമായിരുന്നു എന്നു കാണാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഈ വെള്ളഗ്രാമം വെള്ള, മാവഞ്ചേരി എന്നു രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു. മാവഞ്ചേരിയാണ് വെള്ളഗ്രാമത്തിലെ പ്രേഷസന്താനശാഖ. അതുകൊണ്ടു പല സാമുദായികാധികാരങ്ങളും ഈ ശാഖയിലെല്ലാക്കൊത്തു ഞിനിന്നിരുന്നത്. പിന്നീട് മാവഞ്ചേരിയുരണ്ടായിത്തീർന്നു. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠവംശം കക്കാട്ടുവർത്തിയിന്നും. ഈ വിഭാഗങ്ങൾ നമ്പൂരിമാരുടെ ഗ്രാമഭരണകാലത്തു തന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു; എന്നു വെച്ചാൽ മലയാളത്തിൽ ചെമ്മാക്കന്മാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങുന്നതിനും, ഈ കേരളം നാലു കഴകമായിത്തീരിച്ചു നാലെടത്തും കാരോരക്ഷാപുരുഷന്മാരെ അല്ലെങ്കിൽ വാർധനവ് മാരെ, മെന്മാരുടെ പേരു പാകയാണെങ്കിൽ തളിയാതിരിമാരെ മുമ്മൂന്നു വർഷത്തെയ്ക്കായി അവരോധിച്ചു വന്നിരുന്നതിനും, തിരുനാവായിൽ വെച്ചു മഹാജനസമുദായമായിരുന്നതിനും, അവിടെ മാമാങ്കമേദാത്സവം ആരംഭിച്ചതിനും മുമ്പെ കഴിഞ്ഞിരുന്നതാകുന്നു.

ന്നു എന്നു താല്പര്യം. ഇപ്പറഞ്ഞ പല വലിയ എപ്പോഴുകൾക്കെല്ലാം ഈ വെള്ളമുറയത്തിൽ മാവഞ്ചെരിവറ്റത്തിൽ കക്കാട്ടു ശാഖക്കാർ ആഴ്ച സാനമായിരുന്നു എന്നു തിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. അവർക്കു മാത്രം നടന്നിരുന്ന കാലത്തെല്ലാം ചില ഭാരവാഹിത്വങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ശാശ്വതസ്വഭാവമാണ് എന്നു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പറയുന്നള്ളി.

മാമാങ്കമഹോത്സവവും നടത്തി, മഹാജനസഭയും ഏല്പെട്ടത്തി, മലയാളഗ്രാമങ്ങളുടെ അനന്തശാശ്വതങ്ങളും മറ്റും അമർത്തി, നാലു കഴകങ്ങളായി മലയാളം തിരിച്ചു നിർത്തി, അവയിൽ ഒരൊ വാർഡനമ്പിമാരെ രക്ഷകന്മാരായി മുമ്പു സമ്പത്തുരത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ അതാതു കഴകത്തിലുള്ള ജനസംഖ്യയെ (കഴകങ്ങളെ) അധികാരപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നതായി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പയന്നൂർ, പന്നിയൂർ, പറവൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ എന്നിങ്ങനെയൊണ് നാലു കഴകം തിരിച്ചിരുന്നത് എന്നു കേരളചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു കയ്യും അറിയുവാൻ റിയുണ്ട്. ചെങ്ങന്നൂർ കഴകത്തിൽ വെത്തിപ്പുഴപ്പുറത്തിൽനിന്നും മറ്റു പല പോറ്റാമ്പ്രാമണാദിരവൃഷ്ടന്മാരും, പറവൂർ കഴകത്തിൽ കറഞ്ഞുരു, കിരാങ്ങാട്ടു, കരിങ്ങമ്പിള്ളി മുതലായ വീരനാട്ടുരിപ്പാടന്മാരും, പയന്നൂർ കഴകത്തിൽ താഴ്ന്നാട്ടു മനയ്ക്കൽ അമ്മാമൻ തിരുമമ്പിള്ളി എന്നും, ചെങ്ങന്നൂർ ഗ്രാമത്തിൽ 'നായ്ക്കൾ' എന്നുള്ളടി സ്ഥാനപ്പേരുള്ള കുറുപ്പത്തൂർ മനയ്ക്കൽ നായ്ക്കുരിപ്പാടും മറ്റും മാറിമാറി വാർഡനമ്പിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വരേണ്ടി കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പന്നിയൂർ കഴകത്തിൽ വെള്ളമുറയക്കാർ വെട്ടു മറ്റൊരേടത്തേയ്ക്കും രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം കൊണ്ടുമാറിക്കൊണ്ടു വന്നു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്ഥിരമായിത്തന്നെ വെള്ളമുറയത്തേയ്ക്കു കക്കാട്ടു മനക്കാർ ഈ സ്ഥാനം സർവ്വസമ്മതം വാങ്ങി വന്നു. ഇതാണു രാജ്യം. കക്കാട്ടു കഴകങ്ങളിലുള്ള കക്കാട്ടു മുമ്പു സമ്പത്തുരകാലത്തു മാത്രം രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിട്ടുവരികെ കണ്ടെടുത്തു വാർഡനമ്പിമാർ, അല്ലെങ്കിൽ തള്ളിയാതിരിമാർ അവരവരുടെ പുരുഷിയ ഭരണകാലത്തിനുള്ളിൽ രക്ഷാപുരുഷം എന്ന സമ്പാദ്യത്തിന്നു പുറമെ തികച്ചു കക്കാട്ടു അല്ലെങ്കിൽ കയ്ക്കുളച്ചി വാങ്ങിയും പണം നേടി, മറ്റു കഴകങ്ങളിലും പുറത്തുള്ളതും ഭൂസ്വത്തു സമ്പാദിക്കുക എന്നൊരത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർക്കു പാണ്ടിപ്പെരുമ്പിള്ളി പക്കാട്ടുകാരുമായി പൊക്കിലും മറ്റും ഇന്നും കാണാവുന്ന ഭൂസ്വത്തുകൾ ആ വക സമ്പാദ്യത്തിന്റെ അവശേഷിപ്പാണെന്നുതന്നെ പറയാം. മറ്റു മൂന്നു കഴകത്തിലുള്ള വാർഡനമ്പിമാരും ഈ വക അത്രമേറിയതായിരുന്നെങ്കിലും സ്ഥിരപ്പെരുമ്പിള്ളി വെള്ളമുറയക്കാർ അല്ലെങ്കിൽ കക്കാട്ടു മനക്കാർ, ധർമ്മനിഷ്ഠവിഭാഗത്തെന്നു ഭരിച്ചു പോന്നിരുന്നു. ഈ വിധം വാണിരുന്ന പന്നിയൂർ കഴകത്തിലെ വാർഡനമ്പിയ്ക്കു നമ്പിയാതിരിപ്പാടെന്ന ബഹുമാനപ്പേരും പുറത്തുവെച്ചുമാറുണ്ടായിരുന്നു. ചേരിന്നു മാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഈ നമ്പിയാതിരിസ്ഥാനം കക്കാട്ടു വശത്തിന്റെ പിരിഞ്ഞുകിടത്തു ചാഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു ശാഖയിൽ ഇന്നും കാണാറില്ലെന്നിട്ടുണ്ട്.

കക്കാട്ടു മനക്കാർ വെള്ളമുറയത്തേയ്ക്കു കൂടിത്തന്നെ പന്നിയൂർ കഴകം ഭരിച്ചു വന്നിരുന്ന കാലത്തു അവിടെ ഒരു വലിയ അമ്പലം മേൽപ്പറഞ്ഞതിന്റെ മൊളപ്പെട്ടു

പിപ്പാപ്പട്ട. ശുക്ലപുരം ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഇവിന്റെ ബീജം കണ്ടുതുടങ്ങിയത്. പന്നിയൂരും ചൊവ്വരും തമ്മിലുള്ള കടമസ്ഥാം ഭാവികാലത്തേയ്ക്കു വലിയ ആ പക്കരമായിത്തീർന്നുവെന്നും കണ്ടു ദീപ്തശക്തിയായ ആനത്തെ ജനസമുദായ പ്രതിനിധികൾ മഹാജനസഭയിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു സകലഗ്രാമയോഗസമ്മതപ്രകാരം ചില പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്തു ചെയ്തു. കിടമസ്ഥാം കൂറ്റമസ്ഥാമാക്കിപ്പരിണമിപ്പിച്ചു. സകലഗ്രാമജനങ്ങൾക്കും മേലധികാരികളായ പന്നിയൂരും ചൊവ്വരും വെച്ചു കൊണ്ടു തമ്പുരാക്കൾമാരെ നിശ്ചയിച്ചുവരേണ്ടിയിട്ടു. പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിൽ, മാത്തൂർ ഗ്രാമത്തിൽ 'കണ്ണുഞ്ചേരി' മനസ്സിൽ തമ്പുരാക്കളും ശുക്ലപുരം ഗ്രാമത്തിൽ, കലക്കമില്ലാമൂർ ഗ്രാമത്തിന്റെ രണ്ടാം ശാഖയായ പൂലപ്പാറഗ്രാമത്തിൽ 'ആഴ്വാഞ്ചേരി' മനസ്സിൽ തമ്പുരാക്കളും നാലുകഴകത്തിലെ രാജാപുരപ്പുറത്തുവെച്ചും മേലധികാരികളായിത്തീർന്നു. മലയാളികൾ മുഴുവനും പന്നിയൂർക്കാരും ചൊവ്വരുംകൂറായും ഏതിലെങ്കിലും ഒന്നിൽ ചേർന്നു നില്പാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ തമ്പുരാക്കൾമാരിൽത്തന്നെ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിലേ തമ്പുരാക്കൾ ചൊവ്വരുംകൂറിലും, ചൊവ്വരും ഗ്രാമത്തിലെ തമ്പുരാക്കൾ പന്നിയൂർ കൂറിലും നിന്നുകൊണ്ടു സകലമലയാളികൾക്കും യഥേഷ്ടം ഏതു കൂറിലെങ്കിലും ചേർന്നു നില്പാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തു. ഇരുപതുവർഷം ഉടപ്പു, കുറി, കുറി, കണ്ടു മുതലായവയിൽ ചില പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങളും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി കൂറ്റമസ്ഥാം ഭൂമിയിലേക്കു കയറ്റിയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മഹാജനസഭയുടെ പരദൈവതസ്ഥാനം പന്നിയൂർ വരാഹമൂർത്തിയായിരുന്നതിനാൽ, ആ ഗ്രാമപരദൈവത

യെ ഏറ്റവും മലയാളികളും സേവിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുള്ള നിയമം വിശേഷിച്ചും ദേശീകരിയ്ക്കായിരുന്നില്ല. ഈ വക വ്യവസ്ഥകളിൽ ലേശബോധം സ്വാതന്ത്ര്യം നോക്കുന്ന സാമുദായികക്ഷേമത്തെ മാത്രം പ്രമാണിച്ചു പ്രയത്നിച്ച കൂട്ടരിൽ പന്നിയൂർ വാഗ്ദാനവി മുഖിട്ടു നിന്നിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ശുക്ലപുരത്തു കാർ ഏതിനുമുള്ള നോക്കിയപ്പോഴും ശോഭനവരാഹപ്രസാദപ്രസാദമുള്ള വെള്ളാറക്കാരും യശസ്സുകൊണ്ടു വീണ്ടും വെളുത്തതേ ഉള്ളു.

ഇപ്പോഴത്തെ കാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മലയാളത്തിൽ ജൈനമതം പ്രാപിച്ചിരുന്നതിനും പുറമെ ബുദ്ധമതവും കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങി. എന്നുമാത്രമല്ല, പടർന്നുപിടിച്ചിരുന്ന ആരംഭിച്ചിരുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ പലരും ഈ മതാന്തരങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചുപിടിച്ചായി. സമുദായനേതാക്കൾ ഈ മതവ്യാപിതനായോടൊത്തു ഭയപ്പെട്ടിട്ടു, മതാന്തരപ്രവേശനത്തെ മഹാജനസഭയിൽ അംഗങ്ങളാക്കിക്കൂട്ടാ എന്നും പരദേശികളെ മേലാൽ മലയാളത്തിൽക്കടത്തി പാപ്പിസ്റ്റുവാൻ ഭൂമിയുടെമണ്ഡലത്താലും സ്ഥലം കൊടുത്തുപോകരുതെന്നും വരാഹമൂർത്തിയുടെ ശാസനമെന്ന നിലയിൽ മഹാജനസഭയിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മലയാളികളായ മതാന്തരപ്രവേശനങ്ങൾ കേവലം അതീഥിനിവൃത്തിയായി സഭാസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവേശനം കൊടുത്തുവരികയും ചെയ്തു. അതുചിതമായിരുന്നു താനും. മാറ്റുള്ളവകിട്ടുകൊണ്ടു വലിയ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു. പതിനെട്ടു സംഘങ്ങളിലുമായി മുപ്പത്താറായിരം നമ്പൂരിമാർ തന്നെ യോഗ്യന്മാരായി നിന്നിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന അക്കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ആയുധവിദ്യ, വൈദ്യശാസ്ത്രം,

ജ്യോതിഷവിദ്യ, തജ്ജശാസ്ത്രം, ഭാഗ്യവസ്തു
തിമതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രം, യോഗവിദ്യ,
മന്ത്രവാദം എന്നിവകൾ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കായി
രുന്ന അധികം പ്രചാരവും ഉപയോഗവും
ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. ഇവയ്ക്കു ജൈനാദിമതാ
ന്തരക്കാരുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള പ്രവേശം
കൊണ്ടു വിശേഷിച്ചും അഭിവൃദ്ധി വന്നു
കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ
പ്രവേശനിഷേധം അഭ്യുദയകാർക്കു കൂടായ
പലക്കും വൈരസ്യത്തിനും ഇച്ഛാഭംഗത്തി
നും ഇടയാക്കിത്തീർത്തു. അതിന്റെ സ
മാധാനത്തിനും ജനനഞ്ജനയ്ക്കും വേണ്ടിയോ
യിരിയ്ക്കുന്ന മതാന്തരപ്രവിഷ്ണുമാരായ മല
യാളികൾക്കു, വിശേഷിച്ചു പണ്ഡിതന്മാർക്കു
മഹാജനസമുദായം മറ്റു സഭാമന്ദിരങ്ങളിലും
മാന്ത്രികലയിൽ പ്രവേശം അനുവദിച്ചു
കൊടുത്തത്. ഇതുകൊണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ
ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും മറ്റും പരിപൂർണ്ണ വിടാതെ
വളർച്ചവരികയും ചെയ്തു. അന്നുതന്നെയും
പന്നിയൂർക്കാർ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സാസ
നംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഗുണങ്ങളേക്കണ്ടുവെ
ച്ചിരുന്നു. ഈ നോട്ടം പന്നിയൂർ വാർത്ത
നിപുളതകളുടെ ദിഗ്വർദ്ധിയിൽപ്പെട്ടവ
യായിരുന്നു. ഈ ഒരു കാഴ്ചതന്നെയാണ്
പിന്നീടു പെരുമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു അപരോധ
ത്തിനും അടിസ്ഥാനം. കാലാന്തരത്തിൽ
വലിയ എളുക്കത്തിന്നു കാരണമായി വരാ
നമുണ്ടായിരുന്ന ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചു മുക്കിയതിനും
ഇതിന്റെ പരിണാമത്തെ മൂലം, ആക
ഥ ഇരിയ്ക്കട്ടെ.

വെള്ളഗുഹത്തിന്റെ ഉയർന്നു നില്ക്കു
ന്ന വലിയ ശാഖയായ കക്കാട്ടുന കാലം
കൊണ്ടു പല ചില്ലികളായിത്തീർത്തു പ
ശമായി. അതിൽ ജ്യോഷ്ഠവംശം പന്നിയൂർ
കുഴക്കത്തിലെ രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം കൈ
വിടാതെ വഹിച്ചും വന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല,
അതിന്നു വേണ്ടത്തക്ക ധർമ്മശാസ്ത്രാദി പ

ല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പന്ന
ച്ച സഭാമന്ദിരത്തിൽ ഭൂതിരിയായി അവതരി
പ്പിച്ചു. കക്കാട്ടു കയ്യൂർ കൂടി പെരുമ്പന്നിത്തറ
നിന്നാൽ, കക്കാട്ടു ഭൂതിരിപ്പാടാൽക്കൂടി
പേരും കൂടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. മറ്റൊരു ശാ
ഖ, കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട് എന്ന നിലയിൽ
ത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു. അതും പിന്നെ
വേർതിരിഞ്ഞു. ഒരു തിരിവ്, കക്കാട്ടു
കിരൂർ നമ്പൂരിപ്പാടായിത്തീർന്നു. കിഴക്കോട്ടു
മാറിപ്പാത്ത മറ്റൊരു തിരിവ്, കക്കാട്ടു കി
ഴക്കേടത്തു നമ്പൂരിപ്പാടായിക്കലാശിച്ചു. ഇ
തിൽനിന്നു മറ്റൊരു തിരിവുണ്ടായി. അ
താണ് അയ്യപ്പവെട്ടുനാരിൽ അതിപ്രസി
ദ്ധനായ കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സിന്റെ ഗുഹ. ഇ
തുപോലെ അയ്യപ്പംഗമായ വൈപ്പരം
അഭ്യസിച്ച് ചികിത്സ കലധർമ്മമായി സ്വീ
കരിച്ചു ജനസമുദായത്തിന്റെ ജീവരക്ഷയ്ക്കു
സന്നദ്ധനായിട്ട് 'അയ്യപ്പവെട്ടുനാരി' എ
ന്നു പറയപ്പെടുന്ന നമ്പൂരിമാർ മലയാള
ത്തിൽ പതിനെട്ടു സംഘത്തിലും ഭാരത
ത്താൽ എന്ന നിലയിൽ പതിനെട്ടിലുണ്ടാ
ണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവരിൽ പല കല
ക്കാരും കുറു മുടിഞ്ഞു ഇന്നുള്ള അയ്യപ്പവെ
ട്ടുനാരുടെ ഗുഹങ്ങളിലേയ്ക്കു ലയിച്ചുപോയി
എന്നും, ഉള്ള പ്രസക്താനുപ്രസക്തപ്രസം
ഗം നില്ക്കട്ടെ. കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സിന്റെ മ
റ്റുള്ള കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടു വർഗ്ഗക്കാരെ
ക്കെത്തുമ്പോൾ ഇന്നും പുലസംബന്ധം തീ
രെ വിട്ടിട്ടില്ല. കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടുതന്നെ
പിന്നെയും ഒന്നുംകൂടിപ്പിറഞ്ഞു. അതിൽ
ജ്യോഷ്ഠശാഖ തിരുവില്വാമലക്ഷേത്രത്തിലെ
മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതുകൊ
ണ്ടു തിരുവില്വാമല കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാടെ
ന്നും, പക്ഷേ കാട്ടിൽ നമ്പൂരിപ്പാടെന്നും
പേരെടുത്തു. ഇനി, കക്കാട്ടു ഭൂതിരിപ്പാട്ടു
വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി വളരെപ്പറയാനാണ്ട്. അ
തു പിന്നെയുവാം. (തുടരും.)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

തർക്കിസ്ട്രീകളുടെ കാലക്ഷേപം



തർക്കിസ്ട്രീ ഒരു പ്രബുദ്ധനായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ വർണ്ണിച്ച് ഇ പ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: ഞങ്ങളിൽ ഞങ്ങളിലും ബുദ്ധിശാലിനികളായും വിവേകിനികളായും ജനിച്ചാൽ, അവർ ജീവകാലം മുഴുവനും കാരാഗൃഹമാണു ഗതി. 'ഹാർമ' എന്നു വെച്ചാൽ തോട്ടം, കളം മുതലായതുകൾ ഉള്ള വലിയ കാരാഗൃഹമെന്നാണ് അർത്ഥം. ഇക്കാലത്തു ഞങ്ങളിൽ മിക്കവർക്കും വായിപ്പാൻ അറിയാം. എങ്കിലും വായിച്ചിട്ടൊ എഴുതിട്ടൊ കാലം കഴിക്കുമെന്നു വെച്ചാൽ പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആരോടാണു ചോദിക്കുന്നത്? നല്ല വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആരോടാണു സംസാരിക്കേണ്ടത്? പുരുഷന്മാരെ ഞങ്ങൾക്കു കാണാൻ കൂടി സാധിക്കയില്ല. ഞങ്ങൾക്കു നേിച്ചുള്ള മാറ്റു സ്ട്രീകൾക്കുവേണ്ടി പഠിപ്പിക്കാണ്ടുള്ള ജ്ഞാനം വളരെ കുറവാണ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അനേകജ്ഞങ്ങളിൽ പോയി പഠിക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാനായി അന്യരാജ്യത്തു നിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്ട്രീകളും ബുദ്ധിമുട്ടണം കുറഞ്ഞവരായിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരാണെങ്കിൽ, സാമാന്യമായി സ്ട്രീകൾക്കു സംസാരിക്കേ

ണ്ടതായ സ്വർണ്ണം, വസ്ത്രം മുതലായതുകൾ കിട്ടിച്ച് അന്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചാൽ അതു ഹാസ്യമായി വിചാരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ സംസാരിക്കുന്നതു 'കണ്ടി ലിരിഷം' തവളക്കുഞ്ഞിനു കുന്നിനുമീതെ പറ്റാൻ മോഹം' എന്നുപോലെ അധികപ്രസംഗമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യും. അതിന്നു പുറമെ നമ്മുടെ ഹാസങ്ങളിൽ അനന്തപുരത്തിൽ കുട്ടികളുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടും, അടിമകളുടെ അവലക്ഷണംകൊണ്ടും അവർക്ക് അവിടം വിട്ടുപോയാൽ മതി എന്നാണു വിചാരം.

അവർക്കു പുറത്തുപോയി ആനന്ദിക്കുവാൻ എത്രയൊ വഴികൾ ഉണ്ട്. തങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗനിരമങ്ങൾ, യുവാവുമാരുടെ വിരമനുകൂൽ, നാടകങ്ങൾ മുതലായ പല തമാശകളും ഉണ്ട്. അവകളിൽ ഒന്നിലും ഞങ്ങൾക്കു ചേരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

എന്നാൽ, ഞങ്ങൾ ഈ ക്ഷണത്തിൽ യുറോപ്യസ്ട്രീകളെപ്പോലെ യഥേഷ്ടം നടക്കണമെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ മുഹമ്മദീയരാണ്. മുഹമ്മദുദയവിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണകരുതയുള്ളതിനാൽ, മതസംബന്ധമായി ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള പഴയ ആചാരങ്ങളെ അടിയോടെ പഠിച്ചുകൊള്ളുന്നത് ഇന്നേദിവസം മുതൽ സേപ്താശ്വതിസംഗ്രഹം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല.

എന്നാൽ, ഈ പാഞ്ഞ ഉപദ്രവങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കേവലം അടിമകളെപ്പോലെ കയ്യുപ്പാടനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഞ

* Harem = മുഹമ്മദീയസ്ട്രീകളുടെ ഇരിപ്പിടം

ങ്ങൾ മുഖം മൂടാതെ പുറത്തു വരാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്റെ കാരണം ഞങ്ങളുടെ നമ്പിയുടെ കാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണ്. ഞങ്ങളുടെ പരമമുഖമായ ശ്രീ മഹമ്മദ് നബി ആദ്യം തന്റെ മുതൽത്തു പ്രബലപ്പെടുത്തി വരുമ്പോൾ സ്ത്രീകളെ 'ഖോഷ്'കളാക്കണമെന്നു സ്വപ്നത്തിലും ധ്യാനിച്ചിരുന്നില്ല, എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു സ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യയെ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിനേകത്തിൽ മയങ്ങി. അവളെ ഭർത്താവിൽനിന്നു വേർപിരിച്ചു തന്റെ വശത്താക്കി സ്വീകരിച്ചു. അക്കാലത്തു താൻ ചെയ്തതുപോലെ മറ്റുള്ളവരും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാൽ വളരെ അനന്തരം ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയതിനാൽ ഉടനെ മഹമ്മദീയസ്രീകൾ ഇനി പുറത്തു പോകുന്നതായാൽ മുഖം മൂടാതെ പോവാൻ പാടില്ലെന്നു വിധിച്ചു. അതിനാൽ തന്റെ പ്രിയതമയെ മറാക്കും കാണാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ആ വക അനന്തരങ്ങൾക്കു വഴിയില്ലാതായി. അന്നുമുതൽ മഹമ്മദീയസ്രീകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും കുറവായി.

ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സ്വയംഭരം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ നടപ്പ് ഇപ്രകാരമാണ്. ഒരു പുരുഷൻ വിവാഹത്തിനായി ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നാൽ ഞങ്ങൾ കളിച്ചുനിന്ന് അയാളെ കാണാം. അങ്ങിനെ കാണുന്നതു കൊണ്ട് കയ്യ്, കാല് മുതലായ അംഗങ്ങൾക്കു വപ്പു കാവും ഉപയോഗിച്ച് അറിയുന്നതല്ലാതെ ചുളി, വിനയം മുതലായ സാഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിവാൻ കഴികയില്ല.

അവർക്കും ഞങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിവാൻ സാധിക്കില്ല. വിവാഹം കഴിക്കുന്ന ദിവസം ഭർത്താവിന്നു ഭാര്യയെ ബോധ്യമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്നുമുതൽ വലിയ കഷ്ടപ്പാട് തന്നെ. തൊട്ടതെല്ലാം കറുപ്പു കട്ടവിൽ ഉപേക്ഷിക്കും. ഇങ്ങിനെ എത്രയോ കല്യാണങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നു.

എന്നാലും ഞങ്ങളിൽ ആരും വിവാഹം കഴിക്കാതെയിരിക്കാറില്ല. ഞങ്ങൾ തട്ടവിൽ ഇരിക്കുന്നതിനും മേലെയായിട്ട് ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭർത്താക്കന്മാർ നല്ലവരാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ സമീകരണങ്ങളെ സ്തുതിക്കും. കല്യാണം കഴിക്കുന്ന സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവായ പുരുഷൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമീകരിക്കുവാൻ വരുമ്പോൾ, അതിന്നുമുൻപ് അയാളെ കാണാതെയും അയാളെപ്പറ്റി യാതൊരരിയും തനിക്കില്ലാതെയും ഇരുന്നിട്ടും അവർ നിലംവരെ താണു സലാം ചെയ്ത് അയാളുടെ അടുത്തുവന്നു. ആ സമയത്ത് അവളെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭയം, ലജ്ജ മുതലായവയെ വണ്ണിക്കുവാൻ കൂടി കഴിയുന്നതല്ല.

ഇങ്ങിനെ പുരുഷന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തെ സാധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ജനിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഞങ്ങൾക്കു പഠിച്ച മുതലായതുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം എന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഞങ്ങളെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ നല്ലവണ്ണം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. മറ്റൊല്ലാം കാലക്രമംകൊണ്ടു സ്വന്താഭിമാനമെന്നതാണ്.

വി. എം. എൻ.



നവോദയണവർഷം.

കിങ്കാരാഞ്ജനമരണമേമിനമനോ.
 ഭംഗവ്യഞ്ജനമേവേനേതേ.
 പൂങ്കാവേ പുഷ്പാശനപ്പരിച യാ
 വേനല്ലുകാലഭ്രമേ!
 തേൻകാൽക്കുപ്പിനവാണ്മാക്കൊരുമി.
 ക്ഷപ്തായപൂമങ്കയാർ
 താൻകാമിച്ഛവളുത്തപുണ്യതരുവിൻ-
 കാഞ്ചേവണങ്ങുനാത്താൻ.
 നന്നായിട്ടുള്ളി ജീവലൈഹികസുഖം
 നിസ്സാരമെന്തെങ്കിലും
 തന്നാൽത്തന്നു; ജഗത്തിലീയൊരുമി.
 ജ്ഞാനീശ്വരനാർവലർ;
 എന്നാലൻതിരുമേനിയോപടുദയാ-
 വേശാൽപ്പരാനന്ദമാ-
 കുന്നാത്മാവിനെയുംസ്വഭക്തനുകൊടു-
 ത്തിട്ടനുവല്ലോഹരേ!
 മേഘാംചേതസിവിശ്വമോഹനതനോ!
 നിന്നായനിമ്മിത്തയാൽ
 ദേഹംനിത്യമിതെന്നാമുദയിതാ-
 പുത്രാദിവസ്തുക്കളിൽ
 സ്നേഹമുത്തനിശംകിടന്നുഴലുമി
 മട്ടൊക്കെമാറിക്രിമാൽ
 സോഹംബുദ്ധിവിജ്ഞാനമമഭവൽ-
 കാരുണ്യപൂർവ്വതീനാൽ.
 നാറുതോറുന്നളിനാക്ക!നാന്നമുറ.
 ജ്ഞാനധാരാവിനോ,
 നേർതോന്നാമിനികൾക്കുദ്യൈശ്വര്യവായ്
 മേവുനസഖത്തന്മാരും
 ചേതോമോഹമിടയ്ക്കിടയ്ക്കുരുവതാ-
 യാരുഹിണ്യത്തതാ-
 മേരോനിന്നിമായമാണു, പങ്കിലി-
 ക്കാണുന്നകോപ്പൊക്കയും.

10) ജാവിനമകിഞ്ചനനും, മരിവു.
 ജ്ഞാനംകേമംമാധുസൂതം,
 പുഷ്പാർദ്ധദിജനംവെറുപടയനും,
 സ്വസ്ഥനമസ്വസ്ഥനം
 ശ്രീജനേ! ദ്രവ്യമെമ്മെ! കേച്ചുയൊരുപോ-
 ലുന്നിച്ചുകാണുന്നു; നി-
 വ്യാപാരമുഖ്യവിധായകംഹാരം! നിൻ-
 മായാവിലാസോദയം,
 യന്താവാരണലകത്തിനാസകലമെ-
 ന്നാലുംകിരീടിണ്ണീ
 യന്താവായ്, യമാത്മമുൻപറകയാൽ-
 കൈക്കൊണ്ടുളിയുഞ്ഞയും;
 ചെന്താർമാനിനിതൻവിലാസനിലമേ!
 ഭക്തർക്കുവേണ്ടിത്തന്നാ-
 യെന്താണാചരിയാത്തതാത്തകളെന്നൻ
 ഭക്താനുരക്തൻഭവാൻ?
 ഞാനിന്നിൻതിരുനാമമൊന്നുതന്നെ-
 പ്പേരാക്കിനാരായണ!
 സ്വപ്നത്തിൽബുദ്ധമോദരച്ചുവശാൽ.
 പ്ലാപംനശിച്ചാദിജൻ,
 ശാന്തനാരണയുന്നശശപതപദം
 പ്രാപിച്ചുപോൽപ്പണ്ടി, ത-
 ഞാനുരൂലമുരുകുഴിയ്ക്കുമവനോ
 പിന്നെക്കുലിയ്ക്കേണമോ?
 യക്ഷാധിപപരപട്ടമോ, മഹിതമാം
 സപാരജ്യസമ്പ്രാജ്യമോ,
 ത്ര്യക്ഷാദിത്രിദശാധികാരനിലയോ
 വേണ്ടാനമുറക്കൻവിഭോ!
 ലക്ഷാദിത്വസമാനമായൊരനല-
 ജ്യോതിസ്സു ചിന്നുന്നനി-
 ന്നക്ഷാമാതൃതചിത്വപരപമകമേ
 കാണായുരേണംസദാ.

പള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

മാമലക്കാരന്റെ പഴമ്പോർ

മോഹമില്ലാത്തവർ ഇൻലോകവാസം പ്രയാസമാണെന്ന് ആരോ പണ്ടു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അനേകായിരത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ ഈ പ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളത് അനുമാനം കൊണ്ടറിയേണ്ടതായി ട്രാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇജ്ജന്തപ്പെന്നല്ല ഇനി ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ ആദ്യ ജന്മങ്ങളിൽ കൂടി ഈ പ്രയാസമനുഭവിക്കാതിരിപ്പാനുള്ള മുൻ കരുതലോടുകൂടിയാണു മാനുഷൻ 'മാമലക്കാര'നായി വാഴുന്നത്. അന്നു പെരുമാറ്റത്തു വീടരിൽ മുപ്പുറാ അറാഗീകരിച്ചു പോരുന്ന സ്ഥാനപ്പോലാണു മാമലക്കാരൻ. മിത്രപ്രസാദൻ എന്നു മലനാട്ടുരാജൻ വേട്ടയോടുകൂടി കാട്ടിൽ കേറി റൊതിരിഞ്ഞ് കളിയിരിക്കുമ്പോൾ റൊന്നമുട്ടിയെത്തുകയും, അറാജൻ പ്രയോഗിച്ച ആയുധം വഴുതുകയും ചെയ്തു. ആന നേക്കു പാഞ്ഞുകുത്താൻ കുറിഞ്ഞ് സമയം ചീറ്റിപ്പാഞ്ഞു കേറുന്ന ഒരു അർദ്ധ സ്രായുധം കൊമ്പൻ കൊമ്പുരണ്ടും തൂമ്പിയും അററുവീഴ്ന്നു. അമ്പിന്റെ പിമ്പ് ആയുധപാണിയായ ഒരു വേട്ടക്കുട്ടിയും രാജസന്നിധിയിലെത്തി. രാജാവിന്റെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തതു പരദൈവയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ ആയുധാഭ്യാസം അരങ്ങേറുവാൻ ഗുരുനാഥനാണിച്ചു വന്ന പെരുമാറ്റത്തെ ഒരു ചെറുപുരുഷനായിരുന്നു. തന്റെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്ത വീരബാഹുവിന്നു മഹാരാജാവു കല്പിച്ച കൊടുത്തതാണു മുകാതം മന്നം മാമലക്കാരൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും. അരങ്ങോറം കഴിഞ്ഞ് ആദ്യമായി കിട്ടിയ മന്നം മാനവും ശിഷ്യൻ ഗുരുദക്ഷിണ ചെയ്തു. പ

രദൈവയുടെ പ്രസാദംകൊണ്ടു നേടിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ആയുധാഭ്യാസികൾക്കു പൊതുസ്വഭവമായി നിലനിൽക്കുന്നതാണെന്ന് ആ ഗുരുനാഥനും ദൈവസന്നിധിയിൽ വെച്ചു. സമയം ചെയ്തു ഗുരുനാഥന്റെ കാലപ്പിറാ ശിഷ്യരിൽ അദവിതീയൻ മാമലക്കാരനായി വാണു. ഇതാണു പെരുമാറ്റത്തു സ്ഥാനത്തിന്റെ അസ്ഥിവാറപ്പടവ്.

ധനുർവ്വേദപാരാവാർധാരംഗതന്മാരായ പലരും പിന്നീട് ആ സ്ഥാനം വാണിട്ടുണ്ട്. കാലക്രമംകൊണ്ട് ആയുധാഭ്യാസം പൊതുജനങ്ങളുമത്തിന്ന് അത്യാവശ്യമല്ലാതെയും പണ്ഡിതന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവർ ഉദാസീനന്മാരായും വന്നതു മുതൽ അടവും തടവും എയ്ത്തു വീശും ചവിട്ടും ചാട്ടവും എന്നു വേണ്ട പതിനെട്ടടവും പമ്പുറപ്പിച്ചിട്ടും സദാദി പയറിപ്പോന്നിരുന്ന ആ സ്ഥാനത്തു കെടാവിളക്കിന്നു പകരം അന്തിത്തിരി കാട്ടും പോലെ മാമലക്കാരൻ 'ആയുധം തൊടുക' എന്നതു സ്ഥാനത്തെ ആണ്ടുവിശേഷമായി പരിണമിച്ചു. സമയം ചെയ്തു വെച്ച സുദായസ്വത്തു പെരുമാറ്റത്തു താവഴിമുപ്പന്മാരുടെ മേനി പുലർത്തുവാനുമായി തീർന്നു. ഇടയ്ക്കൊരിക്കൽ പട്ടതിരിവെളിച്ചംപോലെ ആയുധാഭ്യാസിയും ആലോചനക്കാരനുമായ ഒരാൾ മാമലക്കാരന്റെയടുത്തു. അദ്ദേഹം ചില ശിഷ്യരെ സമ്പാദിച്ച് അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും അവർക്ക് ഒരാൾ അഭ്യാസനൈപുണ്യംകൊണ്ടു ഗുരുനാഥനും കണ്ണിപ്പുണ്ണിയായി തീരുകയും ചെയ്തു.

കൊള്ളുയിലാണു മാമലക്കൊറ്റാൻ തന്റെ പിൻഗാമികളായ മമഗ്രാഹികളേയും മാനച്ചന്റേയും പാരി കാർയ്യസ്ഥനോടു പറഞ്ഞിട്ടു ഈ പതനത്തിൽനിന്നു പതിനടങ്ങു. താഴത്താണു മാനച്ചൻ നില്ക്കുന്നതെന്നു കണ്ടു കാർയ്യസ്ഥൻ കാരണമകൂടാതെ മാനച്ചനായി കൂടിക്കാഴ്ച പതിവില്ല. കാലുകൂടിക്കിടക്കുന്നതിനടക്കൂടെ ഭജിധാരം കൊറ്റാൻ കാർയ്യസ്ഥനെ വിളിച്ചു, “പഴമപാലിക്കേണ്ടവനല്ലേനാം. കരുഗ്രാഹംനോക്കിക്കളയാം” എന്നു പെരുവോ പാടി. കാർയ്യസ്ഥന്റെ ചൊൽപ്പാടിക്കു ശേവക്കാര്പെന്നു പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞ കുറെ ഗ്രാഹം വാരിക്കൊണ്ടുവന്നു. കാർയ്യസ്ഥൻ കേടുകാഞ്ഞ രണ്ടെണ്ണം എടുത്തു കൊറ്റാന്റെ പെരുമുമ്പിൽ പെച്ചു. കൊറ്റാൻ ഗ്രാഹമഴിച്ചു അക്കുറം തപ്പിപ്പിടിച്ചു പ്പോറുകണ്ടു “കൂരിയാറൊപ്പാട്ടും” മൊറാന്നു “ഭിമൻകഥയ്ക്കു”മാണ്. ഇവ രണ്ടും സ്ഥാനത്തെത്തു മുമ്പു പുളി പാടിക്കളിച്ചുവയാണെന്നു കാർയ്യസ്ഥൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗ്രാഹവരികു പകരം ആ ഗ്രാഹങ്ങൾ കാർയ്യസ്ഥൻ കൊടുത്തതു തന്നെ കല്പിച്ചുകൂട്ടി അപമാനിച്ചാനാണെന്നു കരുതി കൊറ്റാൻ കോപാസനായി കാർയ്യസ്ഥന്റെ നേക്കു രണ്ടു മുക്താണി.

കൊറാനർ—ആ! ഫാ! കൂർച്ചാറപ്പാട്ടോ നാം
 ചെയ്യാവാനുണ്ടോ? ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതല്ലേ?
 കൂർച്ച—തത്ത്വം നോക്കേണ്ടതു ഗ്രന്ഥത്തിലില്ലെന്നാണ് അഭിപ്രായം. പക്ഷെ
 അത് നോക്കണം.

കാൽ - മൂപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അടിയർ
പെരുമനമോറുന്നത്, പെരുന്താണ്

കീറിയതു മാനമാണ്ട (മരിച്ചു) പെരുന്ത
ടികളുടെ ആവേശംപോലെ തോന്നുന്നു.
കൊറാൻ—മാനാപ്പുരുഷന് തന്നെ വന്നു
പേരുവാൻ നാം അവകാശിയല്ലേ?

കാൽ—പെരുന്തടി പെരുന്തൊണ്ട കീറിയ
തു പെരുന്തോ പെരുമ്പാടാ എന്നീ അ
ടിയായുടെ മനം പതറുന്നു. അടുത്ത
കാലത്തു മറ്റൊരാൾ കൊറനാവാനി
ല്ലല്ലോ.

കൊറൻ—നമുക്കു ചെറുപ്പമല്ല! ഇപ്പോൾ
തന്നെ എളുപ്പം കണ്ടു ചെറുക്കണ്ട കാൽ
മുണ്ടോ? മൂപ്പായാൽ നിന്നാണ്ടായപ്പു
ണ്ടാകുമെന്നു പഠിച്ചു പഠിച്ചു?

കാൽ—മാനമാണ്ട രണ്ടു പെരുന്തടികളും
പെരുവയസ്സു കാഞ്ഞു പന്തായിരുന്നു. ഇരു
വരും കൊല്ലം തികച്ചു വാണിപ്പു കാശ
ണം കൂടാതെ പെരുന്തൊണ്ട കീറിത്തുട
ങ്ങി. പിന്നെ അധികം താമസം വേ
ണ്ടി പണിയിട്ടില്ല. പെരുമ്പാടു പകരുന്ന
താന്നെന്നും പെരുമ്പാർ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
പെരുമനം പതാരത്ത്. അടിയായുടെ ദ
ശ്ശങ്കയാണ്.

കൊറാൻ—നാം ചുമച്ചതല്ല. ശുണ്ടി എടു
ത്തതാണ്. മരിച്ചു സ്ഥിരപ്പെട്ടു. നമ്മു
ടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കു ക്ഷണം വരില്ല.

മരിച്ചവരുടെ ദീനം പകരുന്നതാണെന്നും
ചെറുപ്പം സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നും കാ
ൽ സ്ഥൽ പാഞ്ഞപ്പോൾ, പുളിയുടെ ഉ
ള്ളൊന്നായി. മുക്ത താങ്ങിയതു ശുണ്ടിയൊ
ച്ചമയൊ എന്നു സംശയമായി. ആളില്ലാ
ത്ത തരം നോക്കി രണ്ടാമതും തൊണ്ടക്കുരി
പരീക്ഷിക്കണമെന്നും, ഇനി കാൽ സ്ഥനോ
ടല്ല ആരോടും കോപിപ്പിക്കുന്നതുകൊറൻ
നിമുച്ചാക്കി.

കാൽ—രണ്ടായാലും പെരുന്തൊണ്ട കീറി
യത് അടിയായ്ക്കു കണ്ണിതം തന്നെ. ഏ

നമ്പരി നേരമ്പോക്കുവാനിടപോര
ല്ലോ എന്നടിയാർ വിചാരിച്ചു. മൂല
പ്പെരുമ്പട്ടകത്തിലെ സൂക്ഷിപ്പ് അടി
യാരോടു പെരുമ്പാടുമെന്നിഞ്ഞി
ല്ല. (1)

കൊറാൻ—ആ പെട്ടിയിൽ ഗ്രാമമില്ല
കൊ മറ്റൊരു വാളും പൊളിഞ്ഞു പരി
ചയും കിടപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ പണ്ടാ
പ്പെരുമ്പട്ടയിലായിരിക്കാം. അതു തുറ
ക്കാനും തൽക്കാലം തരീല്ലല്ലോ. സ്ഥാ
നപ്പിഴ പാടിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ നമുക്കു
പക്ഷം. ഏതായാലും ഗ്രാമപരി നോ
ക്കി അതു തീർത്തിട്ടു മതി മറ്റൊരാളോ
വന്നു.

കാൽ—സ്ഥാനപ്പിഴയ്ക്കു ഇടയാക്കുമെന്നുകൊ
ള്ളിലാണ്ട പെരുന്തടിയും പെരുമ്പാ
പാടിട്ടുണ്ട്. കാരണം പരദേവതയുടെ
കോപമാണെന്നും ഗ്രാമപരി നോക്കിക
ണ്ടുപിടിച്ചു ആ ഗ്രാമം അടിയാരെ കാ
ട്ടിയതു മില്ല.

കാൽസ്ഥാന കൂടി കണ്ടുകൂടാത്തതാണു
ഗ്രാമപരിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾ കൊറാൻ
എന്നാൽ അതു കണ്ടുപിടിക്കണമല്ലോ എ
ന്നു പെരുമ്പാടി പെരുന്താൽ എളുപ്പവ
ച്ചു പെരുന്തടിയിൽ തെരുപ്പാണു തുടങ്ങി.
ഉത്തരക്കൂട്ടിച്ചു പെട്ടിച്ചോട്ടിലും കത്തിച്ചും
കുതിഞ്ഞു പെരുന്തെടുത്തു തപ്പി. ചിതൽപു
റിക്കും മാലോലയ്ക്കും സ്ഥാനഭ്രംശം വന്നു.
അവസാനം രാവായുടെ മുകിലുള്ള എലിമ
ടയിൽ തിരുകിവെച്ചിരുന്ന ഒരു ഗ്രാമം വ
ലിച്ചെടുത്തു. ഗ്രാമം കണ്ടപ്പോൾ കൊ
റാൻ പല്ലിളിച്ചു. കോവസ്തക്കു പാകം പി
ടിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇരുവരി തേഞ്ഞുകുന്ന ക
രിപ്പല്ലിളിച്ചതു, ഗ്രാമത്തിന്റെ കരണ്ടു ഭാ

(1) ഗ്രാമപരി പുറത്തു കാട്ടാമല്ല.

ഗത്തോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുവാനല്ലെങ്കിൽ വിലപിടിച്ച വസ്തു എലിമടയിൽ തിരുകിയ തടൻറ ബുദ്ധിമോശത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതായിരിക്കട്ടെ. കൊററൻ ഗ്രന്ഥത്തിൻറെ മുറിച്ചുറട്ടു വേർപെടുത്തി. ഉതൻറ വീണതു നീക്കി കരണ്ട ഭാഗം തള്ളി കണ്ട കുരങ്ങൻ കൊററൻ കരണ്ട തുടങ്ങി. പക്ഷെ അങ്ങനെയല്ല. തിരിച്ചു മറിച്ചു നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാകാതെ, 'ഇതെന്തു തലയിടുകഴിഞ്ഞാണെ' എന്നായി കൊററൻ. കോലപ്പത്തായിരിക്കണമെന്ന കാര്യസ്ഥൻ പറഞ്ഞു.

കൊററൻ—കോലപ്പതാണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വെളുത്ത വായിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതു കുറമാണോ? മേലിൽ സ്ഥാനം വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കോലപ്പതാണ്ടു എഴുതിപ്പോകരുതെന്നു നാം ചെയ്യാവാനായിരിക്കുന്നു. കണ്ടെഴുത്തു കോലപ്പതാണ്ടാണെങ്കിൽ അതും മാറണം.

ഈ ഒടുത്തറവു കേട്ടപ്പോൾ പൊട്ടിയ ചിരി കാര്യസ്ഥൻ ചുമപ്പ് ഒതുക്കി. 'കാര്യസ്ഥൻ കോലപ്പത്തറിയാമെങ്കിൽ ഇതു വായിപ്പാൻ നാം അനുവദിച്ചു.' എന്നു പറഞ്ഞു ഗ്രന്ഥം നീക്കി പെട്ടു. ആയാൾ വായിച്ചത്:—

'നാലെവന്നൊഴിഞ്ഞ മൂക്കാരം മനീഷമഞ്ചായി നല്ലാർ വിജ്ഞിതലിപ്പുറ നാട്ടാർ വരിച്ച മാമലക്കാരൻ തലമുറിയിലും നാളിൽ മൂലപ്പണിക്കരും മൂപ്പാണ്ടവരുമെന്തു മലമുകൾക്കും മലമുത്തിതൻറ സന്നിധാനത്തെത്തി പഴമ്പോരാടി കൊല്ലം കോലപ്പത്തു അടിച്ചാലെപ്പൂ അടിച്ചായിട്ടാലരിച്ചു പോതു.'

കൊററൻ—നാം പെരുമനം പെരുന്നെണ്ടു.

കേട്ടേടംകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കൊരു സ്വരൂപശ്ലോനമുണ്ടായി, ആറു വർഗ്ഗം കുറ

വ്യം വായിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഗുരുനാഥൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വെറുതെയല്ല, പരദേവതയെ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നല്ല വായിച്ചതിൻറെ താൽപര്യം?

കാര്യ—പെരുമനം വഴിയില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതു വേണ്ടെന്നു വെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും മുൻവാഴ്ചക്കാരായ രണ്ടു പെരുന്തടികളും അല്ലായ്ക്കായി മാന്മാണ്ടത്.

കൊററൻ—കാര്യസ്ഥൻ മറിച്ചു കരുതണം. സ്ഥാനപ്പിഴ വരുത്തിവെച്ച ആരണ്ടു പേരും 'മാന്മാണ്ടു' എന്നല്ല പായേണ്ടത്, 'മരിച്ചു' എന്നുതന്നെ പായണം. ആരട്ട ഗ്രന്ഥവരി എപ്പോഴെങ്കിലും പിഴച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ചിലപ്പോൾ പാറം ഇല്ല?

കാര്യ—പഴമൊഴിയിൽ പിഴവുണ്ടെങ്കിൽ പതുവിൻപാൽ കണ്ണുമെന്നാണു നിശ്ചയം. ഒരിക്കലും പിഴ വരില്ല, അടിയാർ വായിച്ചതു മുഴുകിക്കട്ടെ.

കൊററൻ—അതുവേണ്ട, കണ്ടതിനു വേണ്ടതു ചെയ്തിട്ടു പിന്നെക്കാനാം. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അല്ലായ്ക്കുന്നതു കഷ്ടമല്ല, അടുത്ത നല്ലടിവസം നോക്കി ഈ അടിമനും നടത്തണം. അരെമരക്കാൽ സ്ഥാനത്തു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾക്കു കാര്യസ്ഥൻ തന്നെ ചുമതലക്കാരൻ, ഇവിടെ നാം ഉണ്ടല്ലോ.

കാര്യ—ആണ്ടടിയന്തരം അടുത്തു പഴമ്പോരാട്ടു പണ്ടെ മുടങ്ങിക്കിടപ്പുമാണ്, അരെമരക്കാൽ സ്ഥാനത്തു ചെയ്യേണ്ട അടിമനുംത്തെപ്പാറി പലതും പഴിക്കിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കൊററൻ—പഴിക്കിക്കാൻ പലതുമില്ല. ഒന്നുമാത്രം അതു നാം ഇന്നു കഴിക്കാം.

ധാരക്കായി കൊണ്ടുവന്ന പാലും അകത്തിരുപ്പുണ്ടല്ലോ, ധാരവിന്നെ മതി. കാതു—പഴമ്പോരിൽ പെരുമനമിരുത്തി ആണ്ടടിയന്തരം വേണ്ടെന്നുവെണ്ണുനില്പുല്ലോ.

കൊറൻ—അടിയന്തരം ഒന്നും മുടക്കുന്നില്ല. മാനപ്പൻ സ്ഥാനത്തു വന്നതു മൌനം ദീക്ഷിക്കുന്നല്ല; മാനം നേടാനാണ്. ആണ്ടടിയന്തരത്തിന്നു വലിയ ചടങ്ങു വല്ലതുമുണ്ടോ?

കാതു—ചടങ്ങുധികമില്ല. വില്ലു കലക്കണം, അമ്പ് എയ്യണം. പിന്നെ കൈ കണക്കുണ്ട്.

കൊറൻ—എത്ര വില്ലു കലക്കേണമെന്നു കണക്കില്ലേ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു വല്ല ഏപ്പാടും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

കാതു—ഒരു വില്ലു കലച്ചാൽ മതി. ആയതു കലക്കാനുള്ള ഏപ്പാടു മറ്റൊരാൾക്കുപാടില്ല.

കൊറൻ—കൊല്ലത്തോറും വില്ലു കലക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ വെറും വാക്കോ? വില്ലു കലക്കാനുള്ള ശ്രമം എപ്പോൾ തുടങ്ങും? കാതു—രണ്ടുനാലു പന്തീരാണ്ടിന്നകത്തു, അല്ലായ്ക്കായി മാനമാണ്ട പെരുന്തടി കളുടെ കാലത്തു മാത്രമെ ആ ക്രിയ മുടങ്ങിട്ടുള്ളു. കുറെ കാലെ ശ്രമിച്ചാൽ വിരോധമില്ല.

കൊറൻ—നമ്മെ കാലുള്ളടി പെരുമന മോരാഞ്ഞതു നന്നായില്ല. ആട്ടെ അതു നാം ഇന്നുതന്നെ ശ്രമിക്കാം. പഴമ്പോരലോചന കഴിച്ചു തീർപ്പു നാം നാളെ പെരുവാവാം. കാതുസ്ഥാന പോകാം.

പഴമ്പോരലോചനയ്ക്കു പാലിന്റെ ആവശ്യം കാതുസ്ഥാന മനസ്സിലായില്ല. ഈ ഗുഹകർമ്മം അറിവുനായി കാതുസ്ഥൻ കൊറനറിയാതെ പെരുമാടം ചുറ്റിപ്പറ

ന്നിന്നു. കൊറൻ അകത്തെക്കൂട്ടം തെരുപ്പാനു വില്ലിന്റെ പഴമ്പാത്തുകൾ പലതും ചെത്തിനോക്കി. ഒന്നും പച്ചയല്ല. 'കാതുസ്ഥൻ നമ്മെ പാറിച്ചു, എന്തെങ്കിലുമായട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞു കൊറൻ ഒരു തൊണിഴിഞ്ഞ വില്ലെടുത്തു നടുമുറത്തിറങ്ങി നിന്നു. 'കാലംപോയി, കലക്കുമൊ ആവോ? എന്റെ പാദേവത! അപമാനം വരുത്തരുതെ!' എന്നു പറഞ്ഞു കലക്കാനുള്ള വില്ലു കഴിച്ചിട്ട് കഴിച്ചു. മണലായതുകൊണ്ടു കഴി കുത്താൻ കൊറൻപ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ഈ അത്തുതകർമ്മം കണ്ട കാതുസ്ഥൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചതു കൊറൻ കേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു ധ്യാനശക്തികൊണ്ടായിരിക്കും ആണ്ടടിയന്തരത്തിനുള്ള ആയുധസംസ്കാരം കഴിച്ച് കൊറൻ പെരുമുറിയിലേക്കു വീണ്ടും തെരുപ്പാനു. കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞി പെരുമുട്ടന്നി, പാൽചാത്രവും ഗ്രന്ഥവും അടുപ്പിച്ചുവെച്ചു. 'കാതുസ്ഥൻ വായിച്ചതും നാം കേട്ടതുമായ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ പിഴവുണ്ടോ എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം പാലുകൊണ്ടറിയട്ടെ' എന്നു കണ്ണടച്ചു പെരുവാചാടി കാപ്പറപ്പാലും പെരുവയറൊട്ടിക്കുന്നതു കാതുസ്ഥൻ കണ്ടു. പച്ചപ്പാലൊ പഞ്ചസാര ചേർത്തതൊ എന്നൊന്നും കൊറൻ ആലോചിച്ചതായില്ല. ധാരാളം കണ്ടുപരിചയവും കൂടക്കൂടെ തൊണ്ട നനവാൻ മാത്രം സ്വാധീനവുമുള്ള ആ സാധനം ഒത്തതിനു മുന്നിടങ്ങഴിയോളം അകത്തു ചെന്നപ്പോൾ 'പെരുവയറൊട്ടി' എന്നാചാരം പറഞ്ഞുവെങ്കിലും കൊറൻ കമ്പതടവിടക്കൊണ്ടു 'കണ്ണുഴച്ചോ ഇല്ല. ഗ്രന്ഥവരി സത്യംതന്നെ' എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും കാതുസ്ഥൻ കേട്ടു.

കലയ്ക്കാൻ കഴിച്ചിട്ടു വില്ലും, പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിയെ നോക്കാൻ അത്യാത്തി പിടിച്ചു കടിച്ച പാലും പഴമ്പോരാട്ടത്തിന്നു

സ്ഥായിക്കുന്നതല്ലെന്നു കരുതി കാൽ സ്ഥാൻ കയ്യുവെച്ചുപോയി. പാലിന്റെ അരിട്ടോ മാമലക്കൊന്നാർ അത്താഴം വേണെന്നു ചെരുവാ പാടി ചെരുമുറിയിൽ മലന്നു കണ്ണടച്ചു. പെരുന്തൊണ്ടക്കിരി പരിക്ഷിക്കുന്നമെന്നുള്ള ഓർമ്മ ഉറക്കത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടു. ശേഖക്കാർ മുക്ത കേട്ടു എത്തിച്ചു നോക്കി ഉറക്കപ്പിച്ചുവെന്നു മറിച്ചു.

പഴമ്പോരാട്ടത്തിന്നു കാലവിളാബം പാടില്ലെന്ന് അല്ലായുസ്സിനെ ഭയന്നു കൊറൻ കാൽസ്ഥാനെ അറിവിച്ചു. പഴമ്പോരിനുള്ള ചടങ്ങു ഗ്രന്ഥപരിയിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ട് അത് ആചരിക്കേണ്ടു ക്രമത്തെപ്പറ്റി കൊറന്നും കാൽസ്ഥാനും തമ്മിൽ അഭിപ്രായഭേദം വന്നു. കൊറന്റെ പെരുങ്കുറി അനുസരിച്ചു നാലുമൂലപണിക്കരും നാട്ടാരിൽ മുത്തവരും എത്തി. വേട്ടയാടി കാട്ടാനയുടെ കൊമ്പും തുമ്പിയും എഴുതിച്ചു പരദേവതയുടെ തിരുമുമ്പിൽവെച്ചു കമ്പിടുകയാണ് 'കൊല്ലം കോലെടുത്തടി കമ്പിടുക' എന്നുള്ള കാൽസ്ഥാന്റെ പ്രാപ്താനം കൊറനെപ്പോലെ പഴമക്കാരും കൈക്കൊണ്ടില്ല. സ്ഥാനത്ത് അരുടെിയന്തരം നടത്തു നതുപോലെ പഴമക്കാരോടുകൂടി മാമലക്കൊറൻ പെരുമ്പുറം അപ്പട്ടിയൊന്നിച്ച് അരുണെത്താൽ സ്ഥാനത്തെത്തി ആയുധചാണികളായി പരദേവതയെ വലംവെച്ചു വന്നാൽ മതിയെന്നു കൊറന്നും കൂട്ടുകാരും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. പഴമ്പോരിന്നു മുമ്പു സ്ഥാനത്തുവെച്ച് ഒരു പെരുന്തൻ വേണ്ടതാണെന്നു പഴമക്കാർ കൊറനെ പെരുന്തനുമേറി. സഭിക്കു വകയില്ലെന്നായി കാൽസ്ഥാൻ. നാട്ടുകാർ നടത്തട്ടെ എന്നു കൊറൻ പെരുവാ പാടി. പെരുമ്പുറം അപ്പട്ടിയിൽനിന്നു ചിലവിടേണ്ട അടിയന്തരമാണു പഴമ്പോരെന്നു പഴമ

ക്കാർ. ചെട്ടിയിൽ പണമില്ലെങ്കിലോ എന്നു കാൽസ്ഥാൻ. പെരുന്തിന്റെ കാൽമാകകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ തന്നെ ചെട്ടി തുറക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നായി കൊറന്നും കൂട്ടുകാരും. അരുടെിയന്തരത്തില്ലെങ്കിൽ അരുണെത്താൽ സ്ഥാനത്തു ചെന്നു ചെട്ടി തുറന്നു കൂട്ട എന്നും, താക്കോലുകളിലാണു വേടക്കു ചെൻറെ കൈവശമാണെന്നും പറഞ്ഞു കാൽസ്ഥാൻ ചെട്ടി തുറപ്പിച്ചില്ല. പെരുന്തിന്നു പഴമക്കാർക്കു തുറ പടി സ്ഥാനത്തുനിന്നു കഴിപ്പാനും തീർച്ചപ്പെട്ടു. കാൽസ്ഥാനെ പരദേവതയുടെ സങ്കേതസ്ഥാനത്തേക്കു ഒരുക്കുവാനയച്ചു.

പഴമ്പോരാട്ടം കൊണ്ടാടിയവർ അന്നില്ലെങ്കിലും പ്രധാന്യം പഴമക്കാർക്കുണ്ടെന്നഭിമാനിച്ചു കിഴവപ്പരിഷ്കരൻ പലതും സ്ഥാനത്തു വന്നു കേറിത്തുടങ്ങി. വടി കുത്തിപ്പിടിച്ചു വന്ന പട്ടകിഴവന്മാർ കൊല്ലം മുക്കും മൂലയും പാറിയിരുന്നു ചവയ്ക്കുന്നു. മറ്റൊരു മുത്തൻ മടപ്പിച്ചിയിലെത്തി വരുത്തുപ്പരി ചിലതു പൊടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി പഴമ്പോരാണെന്നാണ് പറയുന്നത്. പഴക്കൊണ്ട് എന്തുണ്ടാക്കിയാലും പോരെന്നാണു പരദേവതയുടെ അരുളപ്പാട് എന്നു പറഞ്ഞു പാദവും ചക്കപ്പാദവും വരുകാനേല്പിച്ചു. വയോധികന്മാർ ചിലർ അരികിറക്കി വേവു നോക്കാനടുത്തു കൂടി. 'ഒരു തിളകൂടി' എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു മത്തളപ്രായമായിട്ടും പുളളികൾ വിടുന്നില്ല. 'കുറച്ചവട്ടിൽ തീ മുറുക്കു. കഷണം വെറുതു മലക്കണ്ണം' എന്നായി മറ്റൊരു കിഴവൻ. ഇങ്ങിനെ വേവിന്റെ കാൽത്തിൽ വയോധികന്മാരുടെ ആട്ടുവസാനം അധികമായപ്പോൾ വിറകു മതിയാവില്ലെന്നായി ദേവസ്തക്കാർ. ശക്കര ഉപ്പേരിക്കു വരവു കഴിച്ച്

വെച്ചിട്ടുള്ളത് പെടിച്ചിട്ടു ശക്തര പുരട്ടു
 നോ പുരട്ടു പെടിച്ചിൽ മതിയോ എന്നു
 നല്ല കിഴവന്മാർ ഇരുന്നാലോചിക്കുന്നു. രീ
 രേണുരേണുരേണു രേണു ശക്തര പുരട്ടി
 പ്പോയതുകൊണ്ടു പിന്നെ പൊടിക്കാനേ
 സാധിച്ചുള്ളൂ എന്നിങ്ങനെ വിസ്തരിക്കുന്നു? സ
 പ്ര പൊടിപൊടിച്ചു കൊഴുപ്പോടു കൂടിക്ക
 ള്കത്തു

കാതുസ്ഥൻ കാട്ടിൽ ചെന്നു കാണേ
 ണുവരേക്കണ്ടു കരതേണ്ടതെല്ലാം കരുതി
 ടേടിപ്പൊന്നപ്പോൾ സത്യരംഗത്തിൽ പ്ര
 മേശം കിടന്ന പല വയോധികവേഷങ്ങ
 ലും നിശ്ശേഷം നശിച്ചു കണ്ടു. നിറവയറേറി
 മലച്ചു കിടക്കുന്നവരിൽ ചിലർ വളുസക്ക
 ള്ക കൊത്തുണ്ടുകൊണ്ടു നിൽക്കിയിരിക്കുന്നു.
 കൂലു രണ്ടും വീട്ടി കൈ പിന്നാക്കം കത്തി
 മലച്ചിരിക്കുന്ന പടുകിഴവന്മാരുടെ മടിയി
 ലെല്ലു വലുതായ വസ്ത്രങ്ങളെ ഏറ്റുവാങ്ങി
 യഥാസ്ഥാനത്താക്കുവാൻ പണിപ്പെട്ടു പറ്റാ
 തെ പരസ്യമായും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോലെ
 ചുറ്റും നോക്കി കിടന്നു. കത്തി നടക്കാ
 നുള്ള കൈവീണ്ടിടേൽ വയറേറി നിൽക്കി
 യ ചില പഴുത്തുകുളു ചെരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്.
 വിവിധവിഭവങ്ങളെ വലിച്ചുവാരി പെരുവ
 യൊട്ടിച്ചു മാമലക്കൊറ്റന്റെ ദേഹം നന
 വു തട്ടാത്തവധും കൂടും പൂശി കറുത്തു പിടി
 പ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഗുരുവുമുള്ള സാധന
 ങ്കളുടെ അമച്ചുകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ കിട
 കുന്ന ജലാംശങ്ങൾ ഞ്ഞിട്ടുതുറിച്ചു രോമകു
 പങ്ങളിൽ ഉള്ളിപ്പൊത്തേണ്ടു പുറപ്പെടുമ്പോൾ
 വിശദമായ ശക്തി വീണ്ടും ഉള്ളിലെല്ലാമ
 ഉള്ളു.

കാതുസ്ഥൻ ഈ വയോധികയോടു
 നല്ലോണം കണ്ടു തലക്കലിക്കൊണ്ട് 'ഇനി
 അരേണുരേണുസ്ഥാനത്തെല്ലു തെരുപ്പുറ
 ക്കാൻ വൈകിയെന്നു കെറ്റുന്നവനെ ചെ

രുമനമേറി. ഇരിക്കുന്ന കിഴവൻ ഞ്ഞു
 പ്പിടിച്ചെഴുന്നീറ്റു. ഉറങ്ങുന്നവരെ ചിലർ
 വിളിച്ചുണർത്തി. ഉറക്കം കളഞ്ഞു കറുത്തി
 നു കൈവീണ്ടി കഷണിയ്ക്കു തട്ടിയപ്പോൾ
 കശപിശയായി. കണ്ണിൽ തട്ടി തൊണ്ണു
 പൊട്ടി എന്നല്ലാതെ പല്ലുചോയി എന്നാ
 യും പറഞ്ഞില്ല. 'പഴമ്പോർ പരദേവതയു
 ടെ തിരമ്പിൽ ചെന്നിട്ടു' എന്നു പറഞ്ഞു
 ഒരു ഫലിതകാരൻ വൃദ്ധൻ ആ ലഘു ക
 തുകി. കാതംവഴി നടപ്പാൻ കൂസലുള്ളവ
 രാകും പുറപ്പെട്ടതെന്നു കാതുസ്ഥൻ വിളി
 ച്ചുപറഞ്ഞു. പഴമ്പോരും വിസ്തരിച്ചു വേ
 ണം. പഴമക്കാരനായും പിൻവലിക്കരുതെന്നു
 കൊറ്റൻ എത്രത്തു ചെരുവാപാടി. പഴമ
 ക്കാർ പുറപ്പെടയി. നനമുണ്ടു മടക്കി കഷ
 ണി മറച്ചിട്ട് ഉടുത്ത വസ്ത്രത്തിന്റെ ഇടം
 വലം അരഞ്ഞാറുമുടിന്റെ ഇടയിലുല
 ള്ളു കേറിക്കിടന്നുകിടക്കത്തിൽ 'തിമ്മാൻ
 പൊതി'യുമായി കായബലമുള്ള വയോധി
 കന്മാർ മുന്നണിനിന്നു. ഇടക്കെ മലർത്തി
 മുതുകേറി കയ്യിടുകിലോലക്കു തിരുകി വ
 ടിക്കത്തി നടക്കുന്ന പടുകിഴവന്മാർ കൊട
 ക്കൽ തിരുകിയ മുറുക്കാൻപൊതിയിൽ ക
 ണ്കോണിട്ടുകൊണ്ടു പിന്നണി ചേർന്നു.
 നാലു മൂലപണിക്കരും നാട്ടാരിൽ മുമ്പതും
 പെരുമ്പന്മാരപ്പെട്ടിയൊന്നിച്ചുമാമലക്കൊ
 റനും പിന്നിൽ കൂടി. ആയുധപ്പെടുകൾ
 കെട്ടിച്ചുതുറന്നുകൊണ്ടു കാതുസ്ഥനും പുറ
 പ്പെട്ടു. ഈ വയോധികയോടനമമായോ
 ഗം നടന്നുപോകുന്ന നിശാമുഖത്തിൽ സങ്കേത
 സ്ഥാനത്തെത്തി. കരിങ്കാൽകൊണ്ട് ആശാ
 മൂലംപോലെ പെരുങ്കാടുകണ്ടു പഴമ്പോരാ
 ലികളുടെ മുഖവും കുറുത്തു. വേട്ടയ്ക്കുട്ടിയെ
 ഉച്ചി കേറുന്ന കാട്ടാനക്കുട്ടിയെ വിട്ടുവന്ന
 വേടക്കുറുപ്പൻ കാറ്റടിച്ചു ചിന്തിച്ചിതറിയ
 കുന്നക്കാർ വിട്ടുകണ്ടു നിശാനാഥനെപ്പോ

ലെ പ്രത്യക്ഷനായി. പഴമ്പോരാളികൾ അരേരക്കൽ സ്ഥാനത്ത് ആൽത്തറ കേറിയപ്പോൾ വേടക്കരചൻ ചെന്നു തീണ്ടലകുന്നു. കാഴ്ചയ്ക്കു കൌതുകമുള്ള നിറം; നീണ്ടുനിവിന്ന് ഒരുങ്ങി പൊങ്ങിയ ദേവം. അതാവയവയുടെ താഴ്വരും പൊക്കവും കണ്ടാൽ ശരീരായാസം ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവനാണെന്നു തോന്നും. നരച്ചുനീണ്ട തലമുടി നിറുകയിൽ തുത്തു കെട്ടി വെച്ചിരിക്കുന്നു. മാറു മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വെള്ളത്താടിയിലെ ചില കുറുരോമങ്ങൾ വ്യവസ്ഥ വിട്ടു ചരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാറു രോമങ്ങളൊന്നിച്ചു കുറുരൂ തട്ടി കാട്ടിലേയ്ക്കുറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ മാമലക്കൊററന്നു വേട്ടസ്ഥാനം കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നപോലെന്നു തോന്നും. ദണ്ഡിൽ പുറം നീണ്ട വില്ലും അർദ്ധപ്രായയുധവും കയ്യിൽ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരയിൽ ചുമന്ന വസ്ത്രം ഇടത്തുവശത്ത് ഉറയിലിട്ടിരിക്കുന്ന മറ്റൊരായുധം മുട്ടുമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. വേടക്കരചനെ ആകപ്പാടെ കണ്ടാൽ വേട്ടയ്ക്കുരുമകൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാം.

വേടക്കരചൻ—മാമലക്കൊററന്നെത്തിയെങ്കിൽ പെരുമ്പുണ്ടാരപ്പെട്ടി തുറക്കാം.

കൊററൻ—വേടൻ നമ്മോട് ആചാരം പറയേണ്ടവനല്ലേ?

കാഴ്ചസ്ഥൻ—കാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾക്കു വകതിരികറയും.

വേടക്കരചൻ—ആചാരം പറയാൻ മാത്രമല്ല അതു നടത്താനും ചുമതലപ്പെട്ടവനാണ്. കാട്ടാനുള്ളതെന്തെ ആട്ടിത്തെളിച്ചിറക്കിക്കഴിഞ്ഞു. റോറോ വട്ടാട്ടുവാൻ പെട്ടി തുറന്നിട്ടു വേണം.

കൊററൻ—കാട്ടാനകളെ ആട്ടിവിട്ടതു നന്നായി, പഴമക്കാര കണ്ടാൽ ഭയപ്പെടും. നുമക്കു നൂപ്പ സുഖമായില്ല. പണ്ടു ക

റാനെക്കൂടി കാടി ചൂട്ടു മതി പെട്ടി തുറക്കാൻ.

വേടൻ—അതപ്പു നടവടി. പെട്ടി പേറം തുറക്കുന്നു. കൊററനെ പിന്തുടന്നുകൊണ്ടു കട്ടി മാത്രമേയുള്ളൂ.

പെട്ടി തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു വേടൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഞ്ഞാണഴിഞ്ഞ വില്ലും രണ്ടാനക്കൊമ്പും മാത്രം. പൊന്നും പണവും കാണാഞ്ഞിട്ടു കൊററനു കണ്ണുതമയായി. പെട്ടിയിൽ പണമില്ല. ഇനി അടിവുറ വെണ്ണുന്നത് എങ്ങിനെയൊണ് എന്നു കാഴ്ചസ്ഥനോടു ചോദിച്ചു. പൊന്നും പണവും അടിവുറ വെക്കുന്നമെന്നു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കണ്ടില്ല.

വേടൻ—മാമലക്കൊററന്നാവാൻ പരദൈവതയ്ക്കടിവുറ വെണ്ണുന്നത് പൊന്നും പണവുംല്ല. വേട്ടയാടി കൊല്ലുന്ന കലാകാരന്മാർ കൊമ്പും തൂമ്പയുംമാണ്.

കൊററൻ—കാരോ! അതു നാം ധരിച്ചിട്ടു. കാഴ്ചസ്ഥൻ അതന്നേപ്പാടു ചെയ്തിട്ടില്ലേ?

കാഴ്ചസ്ഥൻ—എപ്പാടു വേടക്കരചനാണു് ചെയ്യേണ്ടത്. ധരിച്ചില്ലെന്നു പെരുമ്പാ പടയത്ത്. സ്ഥാനത്തുവെച്ച് അടിയാർ പെരുമ്പുമാറിട്ടുണ്ട്. പഴമ്പോരിന്നു പെരുമ്പുടിക്കുള്ള അമ്പുവില്ലുമാണ് ഇതു കാണുന്നത്.

കൊററൻ—കാഴ്ചസ്ഥൻ പറഞ്ഞതും വേടൻ പറയുന്നതും ഒരുപോലെല്ല. കൊമ്പും തൂമ്പയും ഒത്താലൊത്തു. പരദൈവതയുടെ തിരുമുമ്പിൽ അടിവുറയ്ക്കുതു കടംപറഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊള്ളാം. പഴമ്പോർ നടക്കട്ടെ. വേടൻ കൊററനെ വിട്ടാൻ അമാന്തിക്കരുത്.

വേടക്കരചൻ അമ്പു വില്ലു പെട്ടുപോയി. കൊററൻ ചെന്നു് അന്തെക്കൊൻ

നോക്കി. കൊറക്കെക്കൊതുങ്ങുന്നില്ല. രണ്ടു കൈകൊണ്ടും താങ്ങിപ്പൊന്നിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. പഴമക്കാർ പലരുംകൂടി ആനക്കൊമ്പു കൾ ഭേദി. ചിലർ പഴവില്ല ചുമന്നു. അല്പചന്ദ്രായുധം മറ്റൊരു കിഴവൻ കയ്യിലാക്കി. പട്ടുകിഴവന്മാർ ആയുധപ്പൊട്ടുകളോരോണനടക്കാൻ തുടങ്ങി. എണ്ണം തികയാത്തതുകൊണ്ട് ചിലതിരിട്ടുകേണ്ടിവന്നു. താങ്ങുന്നതെ കൊറൻ ഇട്ടെറിഞ്ഞ പുതുവില്ല കായ്തുമ്പൻ സജ്ജമാക്കി അല്പചന്ദ്രായുധം ധരിച്ചുനിന്നു. കൊറാനുചിന്നെ കിട്ടിയതൊരു പരിചയപാത്രം. എല്ലാവരും ആൽത്താ ചുറ്റി പഴമ്പോരാചരിച്ചുതുടങ്ങി. നൂറാറന്നു വലം വെക്കാനാണ് ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചത്. ആനക്കൊമ്പു ചുമക്കുന്നവർ 'കനം സാമിച്ചുട, പ്രദക്ഷിണം കുറച്ചാലോ' എന്നു മന്ത്രിച്ചുതുടങ്ങി. വില്ലേറി നൂറാറന്നു ചുറ്റുക പ്രയാസംതന്നെയെന്നു കോടണ്ഡധാരികൾ പിറുപിറുത്തു. ആയുധപ്പൊട്ടിക്കു കനമില്ലെങ്കിലും നൂറാറന്നുവട്ടം ഈ പോംവഴിയിൽകൂടി ചുറ്റുക ഞായക്കും തന്നെ എന്നായി മാറുള്ളവർ. ആൽത്തായൊ അരികൂറാൻ. ഇരുപത്തൊന്നു വട്ടം ചുറ്റാൻ വയ്യാത്ത മട്ടാണ് കാണുന്നതെന്നു പരിചമുറപ്പരികൾ പറഞ്ഞു. പഴമ്പോരാട്ടനതിനിടയ്ക്കു ഇത്തരം വയ്യാപട്ടുകൊണ്ട് ജയഭേരി അടിക്കുമ്പോൾ കാട്ടാനയുടെ ചിന്നംവിളി പൊരാളികളുടെ ചെവിയിൽ തറച്ചു. പഴമ്പോരാട്ടം ചെട്ടെന്നു നിന്നു. പുളികൾ ആയുധംവെച്ചുവാനു നോക്കുമ്പോൾ വേദക്കുറവനെ ആട്ടിപ്പാച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കലകൊമ്പന്റെ വരവ് ആൽത്തായ്ക്കു കൈ കണ്ടു. വയ്യാപ്പൊട്ടുവിട്ടയ്ക്കോ പാട്ടായി. തടിമിടക്കുള്ളവർ മരക്കൊമ്പു പററി. പട്ടുകിഴവന്മാർ ശയനപ്രദക്ഷിണം തുടങ്ങി. ചിലർ ആൽത്താ കേറി.

പരിചയപാട്ടുകൂടത്തു മാറുമ്പോഴിടയ്ക്കു കായ്തുമ്പനെ പിടിച്ചു പിടത്തം കൊറന്നൊറക്കു ചാവല്ലെന്നുള്ളൊപ്പുകൊടുത്തു. ആന ആൽത്തായ്ക്കുടഞ്ഞപ്പോൾ ചെട്ടെന്നു പിന്തിരിഞ്ഞെന്നു പിറണ്ടു. രണനിപുണന്മാർ അങ്ങച്ചാഹിനിയായ പുളിവെള്ളം കൊണ്ട് അരരക്കാ സ്ഥാനം വട്ടം ചുറ്റി പുന്നാഹം കുഴിച്ചു. ആനവട്ടിത്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ വേട്ടക്കുറവൻ വിട്ടുമാറി ആൽത്താക്കെത്തി. ആന പിന്തിരിഞ്ഞ സമയം ആയുധചാണിയായ ഒരു യുവാവ് ചിവട്ടിചാടി കൊമ്പനെ പമ്പണഞ്ഞു. ആനയുടെ പോക്കു ലാക്കും കണ്ടു തഞ്ചാതരം നോക്കി ഇടംവലം കേറിമാറുന്ന വേട്ടകുട്ടി അമ്പുവിട്ടു കൊമ്പനെ വട്ടം ചുറ്റിച്ചുതുടങ്ങി. പഴമ്പോരാളിയും സൈന്യവും നീട്ടിവെച്ചു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. വേട്ടക്കുറവൻ ആൽത്താ കേറി കൊറന്നെ പിടത്തം വിട്ടത്തിനേക്കു നിന്തി. 'താതരെ തവിപ്പിപ്പാനൊ കാട്ടിലെക്കിഴച്ചെത്തിച്ചു. മാമലക്കൊറന്റെ പഴമ്പോർ ആൽത്താ ചുറ്റുകയല്ല; അമ്പയ്ക്കു കൊമ്പന്റെ കൊമ്പു മുറിക്കണം ആ കൊമ്പാണ് 'കൊല്ലംകൊൽ' അന്താണ് പരദേവതയ്ക്കുടിയാൻ വെക്കേണ്ടത്. പില്ലെടുക്കു- നടക്കു- കുട്ടി വിട്ടുമാറിയാൽ ആന അളുപെഴയം വരുത്തും.

വേട്ടക്കുറവന്റെ ധൂതിയോടും ചെടിയോടും കൂടിയ ശാസന കേട്ടപ്പോൾ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന ചില പഴമക്കാർ 'പരദേവതേ കൊള്ളു യിലാണ്ടു ചെന്തെടിയാണല്ലോ ഈവൈതവാപാടുന്നര' എന്നു നിലവിളിച്ചു.

വേടൻ— ആളാക്കിലുമാവട്ടെ. അസ്പൃതൊടക്കു. കുട്ടി ക്ഷീണിക്കാര. എന്നു വീണ്ടും കല്പിച്ചു.

കൊറന്നൊന്നും മിണ്ടാതെ കായ്തുമ്പ

നെയും വേട്ടക്കുരചനേയെന്നേക്കിനിലൂണ
തേളുള്ളി. ഈ നില പന്തിയായില്ലെന്നായി
കായ്യസ്ഥൻ.

വേടൻ— ആരംഭിച്ച പഴമ്പോർ അപസാ
നിപ്പിക്കാത്ത കൊറ്റാനെ പരദേവതക്കു
ബലികൊടുക്കേണ്ട ചുമതലക്കാരനാ
ണ് ഞാൻ.

പഴമക്കാർ—അതെ കൊള്ളയിൽ പെട്ട
ചെങ്കുന്തിനെ. അയ്യോ! കിഴവനാ
രെ കഴക്കുതെ! അടിയൊരാ കാപ്പാറാ
ണെ. ദുരഭിമാനി മാനച്ചൻ നശിക്കട്ടെ.

മാനച്ചൻ— അന്യം വീല്ലും കൂട്ടിപ്പിടിക്കാ
ത്തവനാനയെ കൊല്ലുവാൻ പോന്നവ
നല്ല. ഞാൻ തിരിച്ചുചൊക്കോളാം.

വേടൻ—പഴമ്പോരാടത്തവൻ കൊറ്റാന
ല്ല. കൊമ്പാക്കുന്നവൻ സ്ഥാനമേറും.

പഴമക്കാർ—മാമലക്കൊറ്റൻ ഇനി മറ്റൊ
രാളല്ല. അയ്യോ ആന വരണം, രക്ഷി
ക്കണം. വില്ലാളിയെ കാണുന്നില്ല.

ഇതു കേട്ടപാതി വേട്ടക്കുരചൻ കാ
യ്യസ്ഥനോടു വീല്ലും ശരവും വാങ്ങി ആത്
ത്താ വിട്ടു ചാടി. ചോടൊറപ്പിച്ചു ആതു
തൊടുത്തു വിട്ടു. അതിടയിൽ ഇടത്തു
വശത്തുനിന്നു മറ്റൊരമ്പു പാഞ്ഞുകേറി
കൊമ്പന്റെ കൊമ്പും തുമ്പിയും അറ്റുവീ
ക്കിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു വേട്ടക്കുരചൻ വിട്ടു
ബാണം മുന്നമ്പുപോയ പഴുതിൽകൂടി കട
ന്ന് ആനയുടെ അമരക്കൂടു മുറിച്ചു. ആന വീ
ണപ്പോൾ ആയുധപാണിയായ യുവാവ്
ആൽത്താക്കത്തി.

കായ്യ—മിടുകൻ ഓറക്കു പററിച്ച് ഇല്ലെ.

വേട്ടകുട്ടി— താമസം അധികമായപ്പോൾ
അമ്പോട്ടങ്ങി തട്ടക്കാൻ പ്രയത്നം തോ
ന്നി അർദ്ധപ്രാതം പ്രയോഗിച്ചതാണ്.
സാഹസം ചൊറുക്കണം.

പഴമക്കാർ—കുട്ടി ദീർഘായുസ്സായിരിക്ക. മ
നച്ചൻ നശിക്കട്ടെ.

‘വേട്ടക്കുരചനായു പഴയ മാമലക്കൊറ്റാ
ൻ നന്നായി, സന്ദർഭാചിതമായ പ്രവൃത്തി
കൊണ്ടു മാമലക്കൊറ്റാനാവാൻ സംഗതി
വരട്ടെ. കൊമ്പു രണ്ടും അറ്റാത്തു തൂങ്ങ
മായി.

കായ്യ—പഴമക്കാർ ഈ യുവാവിനെ മന
സ്സിലായില്ലെന്നുണ്ടോ. ഈ പെരുന്തി
യുടെ പ്രധാന ശിഷ്യനാണ്. അന്നു
കൊള്ളയിൽ പെട്ട കുട്ടിയാണ്.

പഴമക്കാർ— കൂട്ടരെ മരക്കൊമ്പു വിട്ടാ
ങ്ങാം. രക്ഷാപുരുഷൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

പഴയകൊറ്റൻ— അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലാത്ത
അഭ്രാസം. പാദേവത ഫലവത്താക്കി
തന്നു.

കായ്യസ്ഥൻ— ഇനി കൊല്ലം കോലേട്ടത്ത
ടിയറ വെച്ചു കമ്പിഴകയല്ലേ. ഇനി
താമസിപ്പോട്ടെ നിലാവു വീഴാറായി.

പഴമക്കാരും പഴകൊറ്റാനും ശിഷ്യ
നും ആന ചറിഞ്ഞ സ്ഥലത്തേക്കു തിരിച്ചു.
കൊമ്പും തുമ്പിയുംകൊണ്ടു അരേരക്കാൽ
സ്ഥാനത്തേക്കു തിരിച്ചെത്തിച്ചപ്പോൾ മാ
നച്ചൻ മൗനിയായി ആൽത്തായിൽ ഇരി
ക്കുന്നു. എല്ലാവരും അടിയറവെച്ചുകമ്പി
ട്ടശേഷം കൊള്ളിക്കാർ കൊണ്ടുപോയ മ
രുത് തിരിച്ചെത്തിപ്പാൻ പഴമക്കാരും സ
ഹായിച്ചാൽ റാന്നു എന്നു പഴയകൊറ്റൻ
പറഞ്ഞു.

പഴമക്കാർ—അല്ലെ പെരുന്തിക്കുതും സാ
ധിച്ചുവോ.

പഴയകൊ— കൊള്ളിക്കാർ വേറായില്ല.
ഞങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അഭ്രാസനിപു
ണന്മാർ അനുഭവിക്കേണ്ടതായ സമുദാ
യസ്വത്ത് ആ വഴിക്കു നിലനിൽച്ചാൻ
വേണ്ടി ഈ പണി എടുത്തതാണ്. കാ

രൂപമനം ശിഷ്യനും അനന്തമാണ് കൊള്ള
പ്രശ്നം ഉദ്യോഗം തിരിച്ചുകൊണ്ടു പോ
വാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും മുതൽ കളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള
സമയത്തെക്കുറിച്ച് കൺ കേൾക്കുന്നതും പ
ഴമകൾ പേടിയില്ലെങ്കിൽ കൂടെ വരാം.
അടുത്തുകിട്ടി അന്തരങ്ങളെ പേടിയി
ല്ല എന്നു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു. മാനുഷൻ
മെന്തും വിശ്വസിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ മ
തലകളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഗുഹാമുഖത്തിൽ ചെ
ന്നു നിന്നു. കൊല്ലം ശേഷനും മുതലെല്ലാം

പുറത്തെക്കൊള്ളുകൊള്ളൂ. പഴമക്കാർ
നിന്നു പഴക്കാരൻ തിരിച്ച് ആൽത്താ
യ്ക്കത്തിയപ്പോൾ മാനുഷനെ കാണാനില്ല.
അങ്ങനെയൊന്നിന്നു കലയ്ക്കാൻ കഴിവിട്ട
വില്ല കലച്ചുവെന്നു നോക്കാൻകൂടി മാ
നാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു തെരുവുനീട്ടി.
പഴക്കാരൻ മാനുഷനും മുമ്പു തന്നെ ശി
ഷ്യനെ സ്ഥാനം വാഴിച്ചു വാനപ്രസ്ഥം ത
ന്നെ അപലംബിക്കുകയും ചെയ്തു.

എ. നാരായണപ്പൊതുവാൾ

ശനി.

അപരമായ ദിഗന്തത്തിൽ അന
വരതം പ്രശ്നമുണ്ടാക്കിയിരുന്ന കോടാ
നകോടി കരുതുകയെങ്കിലും പ്രതിദിനം ക
ണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, അവയുടെ
സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും അറി
ഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഇ
ന്ന കാലത്തുണ്ടായതെന്നു പറയാൻ
ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അനാദികാലം
മുതൽക്കു തന്നെ, അസംഖ്യം ആളുകൾ ജ്യോ
തിർമണ്ഡലത്തിലെ ആയുധങ്ങളെ കണ്ടു
കൊണ്ടുനിന്നു മാത്രമായി ആയുധങ്ങളെ
മഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടും, ഇന്നേ
ക്കുമുള്ള പ്രയത്നംകൊണ്ടു ജ്യോതിർ
മണ്ഡലത്തെപ്പറ്റി എത്രയോ അസന്തുഷ്ട
മായ അറിവു മാത്രമേ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളു
വെന്നു പറഞ്ഞാൽ ജ്യോതിർശാസ്ത്രത്തിന്റെ
ഗാഢതയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി ആലോ
ചിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ.

ഇന്ത്യരാജ്യത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന പ
ണ്ടുകാലത്തെ ആയുന്മാർ ജ്യോതിർശാസ്ത്ര

വിഷയത്തിൽ വളരെയധികം ചെയ്തു
കയും, വിഖ്യാതമായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയു
ന്നിറക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവർ ഗ്രഹ
ങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും ഗതിഭേദത്തെയും
നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സൂ
ര്യൻ തുടങ്ങിയുള്ള എഴുതേണ്ട ഗ്രഹങ്ങളും*,
രഹു, കേതു എന്ന തമോഗ്രഹങ്ങളും കൂടി
ഒമ്പതു ഗ്രഹങ്ങളെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ ജ്യോ
തിഷികന്മാർ ഗണിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. പാ
ശ്ചാത്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സൂര്യ
നും ചന്ദ്രനും ഗ്രഹങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു
പറഞ്ഞുകൂടാ. സൂര്യൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്ന കേ
ന്ദ്രഗോളമാണെന്നാണ് അവർ സ്ഥാപിച്ചി
ട്ടുള്ളത്, എന്നാൽ പാശ്ചാത്യന്മാർ നമ്മു
ടെ അധിവാസമായ ഭൂമിയെ ചലിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രഹമായി കണക്കാക്കിവ
രുന്നുണ്ട്. ചന്ദ്രനെ ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാ

* സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ക്ഷുദ്രൻ, ബുധൻ, ശുക്രൻ,
തി, ശുക്രൻ, ശനി എന്നിവ.

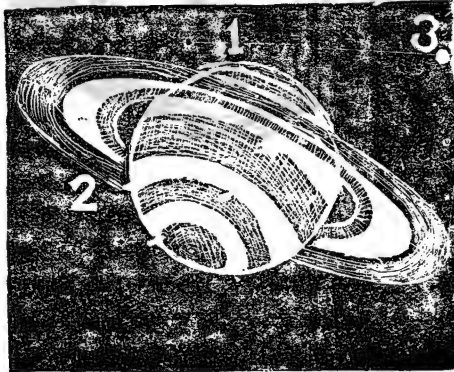
യിട്ടാണ് അവർ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. രാഹു, കേതു എന്നു പറയുന്ന മായാഗ്രാമങ്ങളെ അവർ ഗ്രാമങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. മറ്റുള്ള അഞ്ചു ഗ്രാമങ്ങളെ അവരും ആ നിലയിൽ തന്നെയാണു വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. ഈ അഞ്ചു ഗ്രാമങ്ങൾക്കും പുറമെ, അടുത്ത കാലത്തിൽ, അതിദൂരത്തിൽ കിടക്കുന്ന പരമാണുചിഹ്നപ്പോലും പൂർവ്വതത്തോടു ഇല്ലാമാക്കിക്കാണിച്ചുതന്ന ദൂരശീതികളുടെ സമാധാനംകൊണ്ടു, നെപ്റ്റ്യൂൺ, യൂറാനസ്സ് എന്നു രണ്ടു പുതിയ ഗ്രാമങ്ങളെക്കൂടി പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങളുടെ പരിഗണനയിലും മറ്റും പൌരസ്ത്യന്മാർക്കും പാശ്ചാത്യന്മാർക്കും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള വലുതും സൂക്ഷ്മങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസ്താവത്തിലിരിക്കുന്ന ശനിയുടെ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലത് ഏതാണ്ടു യോജിച്ചതെന്നുയാണിരിക്കുന്നത്.

നവഗ്രാമങ്ങളിൽ വെച്ച്, ഭൂമിയായിട്ട് ഏറ്റവും അകന്നു നില്ക്കുന്നതു ശനിയാണെന്നു നമ്മുടെ പ്രാചീനന്മാർ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളതിനെ നവീനന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു. ശനിക്കു ക്രിസ്തു, ബുധൻ, ശുക്രൻ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളെക്കാൾ വളരെ അധികം വലുപ്പമുണ്ടായിരുന്നിട്ടു അവയെക്കാൾ പ്ര

കാരം കാണുവാൻ പറ്റാത്ത കാരണം ശനിയുടെ സഞ്ചാരമാറ്റത്തിന്റെ ദൂരസ്ഥിതി തന്നെയാണു്. സൂര്യനിൽനിന്നു സൂചാർ 87 കോടി നാഴിക അകലെ ശനി മായത്തായ വൃത്തത്തിൽ പറ്റുടന്നു ചെല്ലുവരുന്നു. ചില സമയത്തു ശനി സൂര്യനിൽനിന്നു 92 കോടി നാഴികയോളം അകത്തായാകുന്നതുണ്ട്. പരിമാണത്തിലും പ്രകാശത്തിലും ബുധസ്തി ശനിനു മുന്നായില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ശനിയുടെ വലയങ്ങളും ഉപഗ്രഹങ്ങളും കൂടുമ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിനു ഉവാകുന്ന ആശ്ചര്യകരമായ രാമണീയകത്തിൽ ബുധസ്തി തന്നെ കിടപിടിക്കുന്നതല്ല.

വെറും കണ്ണുകൾക്കു ശനി ഒരു വലിയ നക്ഷത്രം പോലെ മാത്രം തോന്നു

ന്നതാണ്. എന്നാൽ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ കുറെ നേരം കൊണ്ടു ചലനമുണ്ടെന്നറിയാൻ കഴിയും. സഞ്ചാരമാറ്റത്തിന്റെ അതിദൂരസ്ഥിതി നിമിത്തം ശനിയുടെ ശീഘ്രഗതമായ ഗമനംതന്നെ നമുക്കു വളരെ മുമ്പായി കാണുന്നു. ഇതുതന്നെ യാദൃച്ഛികം പ്രകൃതഗ്രാമത്തിനു ശെന്ന



1. ശനി, 2. വച്ചു, 3. ഭൂമി.

* 'ഭൂമി' വിണ്ഡു ശരംകളെക്കുറിച്ചു വെക്കേണ്ട ജ്യോതിഷ നക്ഷത്രകക്ഷാ വ്യാപാരവും പത്താലുരസൻ ഉദനീലസഖിപവ്യോമതേജോമഃചായം എന്ന ഭൂലോകത്തിൽ കായുരവായുർഗ്രഹങ്ങളുടെ ദൂരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അവയെ ക്രമത്തിൽ പുറത്തിറിക്കുന്നു.

ശോൻ, 'മുൻ', 'പ' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പേരുകൾ കൊടുപ്പാൻ കാരണമായി തീർന്നത്. ശനിയുടെ ഒരു ദിവസത്തെ സാധാരണഗതി 'രത്നം' പരപ്പേളപ്രകാരം

മണ്ട കലകൾ* — മാത്രമാണെന്നു നമ്മുടെ ജ്യോതിഷികന്മാർ പാഞ്ഞുവരുന്നു. ഒരു പ്രദക്ഷിണം പൂത്തിയാക്കുവാൻ ശനിക്ക് ഇപ്പോൾ പത്തൊമ്പതു വർഷവും അഞ്ചു മാസവും പതിനേഴു ദിവസവും വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഒരു സെക്കണ്ടിൽ സൂര്യൻ നാഴിക വീതം പ്രസ്തുതഗ്രഹം അതിന്റെ പദ്ധതിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ശനിഗോളത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ കൂടിക്കുടന്നുപോകുന്ന വൃത്തത്തിന്റെ വ്യാസം 68000 നാഴികയും, മദ്ധ്യരേഖയിൽ കൂടിക്കുടന്നുപോകുന്ന വൃത്തത്തിന്റെ വ്യാസം 74000 നാഴികയുമാകുന്നു. ശനി കേവലം ഉരുണ്ടിട്ടല്ലെന്നും, അന്ധാകാരത്തിലാണെന്നും ഈ വ്യാസങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ശനിക്ക് അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിനേൽ ഒരു പ്രാവശ്യം തിരിയുവാൻ 10 മണിക്കൂറും 14 മിനുട്ടും 23 സെക്കന്റും മാത്രമേ വേണ്ടിവരുന്നുള്ളുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതിന്റെ ഭ്രമണവേഗം 24 മണിക്കൂറുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ തിരിയുന്ന ഭൂഗോളത്തിന്റെ ഭ്രമണവേഗത്തെക്കാൾ ഇരട്ടിയധികം തീവ്രമായിരിക്കണമെന്നുവേറെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ആകാശഗർഭത്തിലെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗ്രഹങ്ങളുടെ കനം അറിയാനുള്ള കൌശലം പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള പരിശോധനയിൽ ഇത്രയും വലുതായ പ്രകൃഗോളത്തിന്റെ കനമോളം കാണുമ്പോൾ അതിൽ ഭൂമിയിലുള്ളപ്പോഴെ യാതൊരു ഘനദ്രവ്യം ഇല്ലെന്നു തന്നെ അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭൂഗോളത്തിലെ അണുക്കളുടെ

ഇത് പ്രകൃതഗ്രാമത്തിലെ തുർക്കുക്കാരും എട്ടിരട്ടി അധികമാണെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശനിഗോളത്തിലെ അണുസഞ്ചയത്തിന്റെ ഇത് സ്ഥാരണ ജലത്തിലുള്ളതിനെക്കാൾ കുറഞ്ഞതും, ശനിയുടെ വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു ജലഗോളം ശനിയേക്കാൾ വളരെ അധികം കനം തുങ്ങുന്നതും ആകുന്നു. ഒരു പരിമാണത്തിലുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ കനം വ്യത്യാസപ്പെടുവാനുള്ള കാരണം അവയിലെ അണുക്കളുടെ തുർച്ചിലുള്ള കൂടുതൽ കുറവാണെന്നു തത്വത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണു മുൻപാഞ്ഞപ്രകാരം ഊഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ തത്വം നമുക്ക് അനുഭവമുള്ളതാണല്ലോ. കണ്ടാൽ വലിപ്പത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്ത പത്തു, കല്ലു, ഇരുമ്പ്, ചൊൻ ഇവയുടെ കനത്തിന്നു വലുതായ അന്തരം വരുവാൻ, അപര്യായം അണുസംയോഗത്തിലുള്ള തുർച്ചയും അയവും അല്ലാതെ മറ്റൊരു കാരണവും ഇല്ല. അണുസംയോഗത്തിന്റെ തുർച്ചിലുള്ള ഏറക്കുറവ് ആകാശഗർഭത്തിൽക്കൂടാതെ ഭൂമിയിലും ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ആകാശഗർഭത്തിൽക്കൂടാതെ ഭൂമിയിലും അണുസംയോഗസ്വഭാവത്തിന്റെയും അനുമാപകമായി തീരുന്നതും.

ഭൂദശനിയിൽ കൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ശനിഗോളത്തിൽ കാണാവുന്നതായ, ഘനദ്രവ്യപോലെയുള്ള പദാർത്ഥം ഒരു ഘനദ്രവ്യമല്ലെന്നും, അതു മേഘപടലമായിരിക്കുന്നുണ്ട് അധികം സ്ഥിതി കാണുന്നതെന്നും ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. ഈ ഗോളത്തിലെ അണുസഞ്ചയത്തിന്റെ അധികം നിമിത്തം അത് ഇപ്പോഴും ചൂടുപറ്റിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കണമെന്നും വരുവുന്നതാണ്. ഗോളത്തിന്റെ വസ്തുതത്താലും മുഴുവൻ ഗ്രഹിപ്പാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടി

* മാസികയുടെ 1890-ൽ ഒരു കാര്യമാകുന്നു കല.

ല്പാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, മേൽവിവരിച്ച ഉൾക്കൊള്ളികളിൽ തൊരില്ലെന്നു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ ഇപ്പോൾ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ശനിഗോളത്തിന് അസാമാന്യതയേയും രാമണീയകത്തേയും ഉണ്ടാകുന്നത് അതിനെ ചാരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലയങ്ങളാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ വലയങ്ങളെ പ്രാചീനന്മാർ കണ്ടിരുന്നുവെന്നു എന്നുള്ള സംഗതി വളരെ സംശയഗ്രസ്തമാണ്.

ഗലീലിയോ എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ ഒന്നാമതായി ദൂരദർശിനിയുടെ സഹായകൊണ്ടു ശനിയുടെ 'വലയം' കണ്ടുപിടിച്ചു. അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയ വലയം ചിന്നിട്ടു മാഞ്ഞുപോകയാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്നു വലുതായ സംശയങ്ങളുണ്ടായി. എങ്കിലും അതു വീണ്ടും കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഗതിവരികയും, അതു മറയലും തെളിവുവുമുള്ള വസ്തുവാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ ചാറ്റുള്ള വലയങ്ങൾ സൂര്യശൃംഖലയിൽ മറയുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹമായിരിക്കുമെന്നുവെന്ന് ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ശനിഗോളത്തിന്റെ ഭ്രമണദിശയെക്കുറിച്ച് ഈ 'വലയവും' ഭ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഈ വലയത്തിന്റെ ആവിർഭാവതിരോധനങ്ങൾ ഇന്നുകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നും ഷെയ്ഗാൻസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. കേസറി എന്ന പണ്ഡിതൻ വലയത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൃഷ്ണാബ്ജമായ ഒരു ദേവയുള്ളതായി കണ്ടറിഞ്ഞു. ആ ദേവ വലയത്തെ പിളർക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുദ്രമാണെന്നും, ശനിയെ ചാരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തു ഒരു വലയമല്ല വലയങ്ങളാണെന്നും, അവയിൽ തു

ന്നെ ഉള്ളിലുള്ളതു പുറമെയുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം വിശാലമാണെന്നും ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ഇതുണ്ടായ പണ്ഡിതന്മാർ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമുക്കു കൃഷ്ണാബ്ജമായി കാണുന്നതു വലയത്തിലുള്ള പ്രകാശം കണ്ടെത്തുക ഭാഗ്യം തന്നെയായിരിപ്പാണിരിക്കുന്നു. കൊണ്ട് അതു വലയത്തെ വിഭജിക്കുന്ന മുദ്രമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു. എന്നാൽ പ്രായമുണ്ട്, ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ ശനിയുടെ സഞ്ചാരം ഭൂമിയുടേയും ഒരു ചെറുതായ ഗ്രഹത്തിന്റെയും നടുവിൽ കൂടെയായി വരുന്ന സമയത്തു വലയത്തിലുള്ള കൃഷ്ണമായ ഭാഗത്തിൽകൂടെ നക്ഷത്രം കാണാൻ കഴിയുമെന്നു എന്നു പരിശോധിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നക്ഷത്രം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഒരു മുദ്രം തന്നെയാണെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതിനുശേഷം ഗ്രാഹികളായ ദൂരദർശികളുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ സംഗതി പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതായും ഇക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അസാധ്യം പലതാനും.

വേർതിരിഞ്ഞു കാണുന്ന വലയങ്ങളിൽ പുറമെയുള്ളതു, മങ്ങിയ ഒരു രേഖയെക്കൊണ്ടു ഭാഗിക്കപ്പെട്ടപോലെ കാണുന്നുണ്ട്. മഴക്കാറ്റിന്റെ ശല്യമില്ലാതെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രാത്രിയിൽ ഒന്നാന്തരം ദൂരദർശി വെച്ചു തക്കനോക്കി പരീക്ഷിച്ചാലേ ഈ രേഖ കാണാൻപോലും സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ രേഖ ഒരു മുദ്രമായിരിപ്പാൻ വഴിയില്ലെന്നാണ് അഭിജ്ഞാനാരുടെ അഭിപ്രായം.

മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു വലയങ്ങൾ കൂടാതെ, അതുകൂടെ ഉള്ളിലായി മൂന്നാമതൊ

യ വലയംകൂടിയുണ്ടെന്ന്, 1850-ാമതു ക്രിസ്താബ്ദത്തിൽ ചില ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രകാശമുള്ള ഈ വലയത്തെ 'ഇരുണ്ടവലയം' എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നു. മറ്റുള്ള വലയങ്ങളോളം വ്യക്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിനെ മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള പരീക്ഷകന്മാർ കാണാത്തതായിരിക്കാം.

ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ചുറ്റുന്നതുപോലെ ശനിയെ ചുറ്റുന്ന എട്ടു ഉപഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ട്. മറ്റൊരു ഗ്രഹത്തിനും ഇത്ര അധി

കം പരിവാരങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ അംശത്തിൽ ശനി അനുചരനായി നില്ക്കുന്നു. ഗംഭീരാകൃതിയായ ബൃഹസ്പതിക്കുതന്നെ നാലു ഉപഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അവയിലൊന്നെങ്കിലും, ശനിയുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രാധാന്യം വാരിക്കുന്ന 'ടൈറ്റനോ' കിടപിടിക്കുന്നതുമല്ല. നമ്മുടെ ഗ്രഹം വലിപ്പത്തിൽ രണ്ടാമത്തതാണെങ്കിലും മറ്റു സാഗതികളിൽ അദ്വിതീയം ആണെന്നാണ്.

ആരോഗ്യം-മനഃശുദ്ധി



നിങ്ങൾ വിലയേറിയ കൗശലങ്ങൾ ക്രമം തെറ്റാതെ സേവിസ്തുന്നതെന്നു വന്നാലും, പ്രസിദ്ധന്മാരായ ആയിരം വൈദ്യന്മാർ നിങ്ങളെ ചികിത്സിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വന്നാലും, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം പരിശുദ്ധമായിരിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ കുറിക്കലും അരോഗികളായിത്തീരുന്നതല്ല. സങ്കല്പാതമകമായ ഈ ലോകത്തിൽ എത്രയും തുച്ഛമായി കിടക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഈ ശരീരം നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽനിന്നു തളിച്ച് മനസ്സുകളെ പ്രകാരം വളർത്തണമെന്നു തത്വം നിങ്ങൾ പ്രതിനിമിഷം സ്മരിയ്ക്കണം.

നിങ്ങൾ ആരോഗ്യത്തെ കാക്കിസ്തുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം പരിശു

ദ്ധമായിരിയ്ക്കട്ടെ. ശരീരം മനസ്സിന്റെ ഭൂതനാണ്. ആലോചനയോടുകൂടിത്തന്നെയോ, സ്വബോധാധിപതയോ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അല്പാല്പം ഉണ്ടാകുന്ന ആജ്ഞകൾക്ക് ശരീരം കീഴടങ്ങാതെ കഴികയില്ല. മലിനങ്ങളായ വിചാരങ്ങളാണ്—അതായത് അസന്തുഷ്ടി, അതൃപ്തി, അസൗഖ്യ മുതലായ മനോഭൂതാപാദങ്ങളാണ്—ശരീരത്തെ വ്യാധിഗ്രസ്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ പ്രേമസമ്മിളിതങ്ങളും നിർമ്മലങ്ങളുമാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വെറും നിഴലിനേക്കൂടി വ്യാധി ഭയപ്പെടുന്നതാണ്.

ആരോഗ്യവും വ്യാധിയും അവരവരുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ് എന്നു നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ പരിശോധിച്ചാൽ അനുഭവപ്പെടും. വ്യാധിസ്വബന്ധമായ ഒരുവന്റെ വിചാരങ്ങൾ—അതുതന്നെപ്പറ്റിയായാലും അന്യനെപ്പറ്റിയായാലും—തന്റെ ശരീരത്തെത്തന്നെ വ്യാ

ധിബാധിതമാക്കുന്നു. ഒരു വെടിയുടെ ഒരു ജീവിയെ എത്ര വേഗത്തിൽ കൊല്ലുമോ അത്രയും വേഗത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഭയവിചാരങ്ങൾക്ക് ശക്തിയുണ്ട്. മനസ്സിൽ അപ്പപ്പോൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭയങ്ങളും, അവയെപ്പറ്റിയ വിചാരങ്ങളും ഒരു മനുഷ്യനെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ കൊന്നു കൊണ്ടുപോകുന്നു. മനോവ്യാകുലത ശരീരത്തെ താമസമാക്കി പ്രാധിയെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നു. നിങ്ങളെപ്പറ്റിയ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അന്യനേപ്പറ്റിയ വിചാരങ്ങൾ അന്യനേ സംബന്ധിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഭ്രമിക്കുന്നു. അതിന്നു തക്കവണ്ണം മനശ്ശക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ ആ വക വിചാരങ്ങളും നിങ്ങളെത്തന്നെയെ സംബന്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അന്യനെ അടിക്കുകയാണെന്നുവെച്ച് നിങ്ങളുടെ ദേഹത്തിൽ അടിക്കുന്നതായാൽ വേദനയുണ്ടാകുന്നതാക്കാം? ആരെപ്പറ്റിയായാലും വിചാരിക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലാകയാൽ അതിന്റെ ഫലം നിങ്ങൾക്കുതന്നെയാണു്.

ബലം, പരിശുദ്ധി, സന്തോഷം തുടങ്ങിയ സുദൃഢത്തിവിശേഷങ്ങൾ മനസ്സിൽ അല്ലെങ്കിൽ മാനസപ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ ബലവും സൗന്ദര്യവുമുണ്ടാകുന്നു. ശരീരം വളരത്തക്കതും വിരിയത്തക്കതുമായ ഒരു യന്ത്രമാണു്. ഈ യന്ത്രം, മനസ്സിൽ ഏതെല്ലാം വിചാരങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അവയ്ക്കനുരൂപമായി ചുറ്റിത്തരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവ്യവസ്ഥിതങ്ങളും അനിശ്ചിതങ്ങളുമായ ദുർബ്ബലവിചാരങ്ങൾ ശരീരത്തെ അടിക്കടി പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വിചാരങ്ങൾ അസ്ഥിരങ്ങളും അബലങ്ങളും ആ

ണെങ്കിൽ അവ ഫലിക്കുന്നതിന്നു കുറെ താമസം വേണ്ടിവന്നേക്കാം.

മനുഷ്യൻ, തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എത്രകാലത്തോളം അശുഭവിചാരങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അവന്റെ ശരീരത്തിലെ രക്തം വിഷസമ്മിശ്രമായിരിക്കും. ശുദ്ധഹൃദയത്തിൽനിന്നാണ് ശുദ്ധശരീരവും ശുദ്ധജീവിതവും ഉണ്ടാകുന്നത്. ജീവതം, ശരീരം, കർമ്മം എന്നിവ വിചാരത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്നവയാണു്. ഇവയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിയാലപ്പാതെ ഇവ എങ്ങിനെ നിർമ്മലങ്ങളാവാം? വിചാരങ്ങളെ, ക്രമപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം കേവലം ഭക്ഷണവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു മാത്രം ഒരുവൻ അഭയാഗിയാകയില്ല. അവന്റെ ഹൃദയം നിർമ്മലമാണെങ്കിൽ, അവന്റെ എല്ലാ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങളും ആദരണീയങ്ങളും ആരോഗ്യകരങ്ങളുമായിട്ടേ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ എല്ലാ പൗരവഴക്കങ്ങളും ഇപ്പോഴുള്ളതോ കഴിഞ്ഞതുപോയതോ ആയ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ പാലിക്കുവാൻ മോഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ പരിപാലിക്കുവിൻ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ നല്ലനിലയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ നല്ലനിലയിലാക്കുവിൻ! മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന നാനാവിധ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ആരോഗ്യത്തേയും സൗന്ദര്യത്തേയും ഒന്നായി വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നു. ഒരുവന്റെ അസുന്ദരഗാത്രം അവനറിയാതെയുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല; അവന്റെ ദുർബ്ബലരങ്ങൾ പണിചെയ്തതാണു്. എത്രയോ കള്ളന്മാരും കപടന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ ബലിഷ്ഠന്മാരാ

യിരുന്നാലും കേട്ടുകൾ വിനേദിച്ച ഒരു വക ഭയങ്കര സന്താപങ്ങളുണ്ടായെന്ന് അവർ കാണപ്പെട്ടത്. എത്രയും നിഷ്പക്ഷമായി വൃദ്ധന്മാരെ ഞാൻ കണ്ടു് ന്നു്. അവരുടെ മുമ്പത്തിൽ ആകർഷകമായ ഒരു നടുവിലുണ്ടായിരുന്നു.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വിട്ടിനുള്ളിൽ കാറ്റാ പെട്ടെച്ചു വേണ്ടെല്ലോ പ്രഭു ശിപ്പാർ അന്ധരിച്ചുവെല്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും അവിടം ആരോ പ്രകാരവും നിവാരണമായി ഒരു പാപ്പിടമായി തീർക്കുകയല്ലേ, അതുപോലെതന്നെ സുന്ദരം, സൗഖ്യം, സുദൃശ്യം, ശാന്തി എന്നീ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അന്ധരിച്ചുവെല്ലാത്ത നിങ്ങളുടെ ദേഹം ആരോ ഗ്രഹണമായോ നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ശാന്തിയും സത്തുചെയ്യും വിലസുന്നതായോ തീർക്കുകയല്ലേ.

മുമ്പത്തിൽ വാൽകൃത്താലുണ്ടായ രേഖകളേയും സന്താപത്താലുണ്ടായ രേഖകളേയും മാറ്റുപല ദുഷ്ടതകളാലുണ്ടായ രേഖകളേയും പരിശുദ്ധധർമ്മവിചാരങ്ങളാലുണ്ടായ രേഖകളേയും തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ലാ. സദാചാരത്തിൽ നിന്നു ഉത്തമവിചാരങ്ങളിൽ നിന്നു ഭ്രമിക്കും

തെജീവിതം നയിച്ചവർ വാൽകൃതാലുണ്ടായ അസ്സരസ്മയങ്ങളാലുണ്ടായ ശാന്തി, സമാധാനം, സന്തോഷം എന്നീ ഗുണങ്ങളാൽ പരിപൂർണ്ണന്മാരായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഞാൻ ഒരു മഹാശയനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണകാലത്തിൽ വെച്ചു കാണുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വയസ്സുകൊണ്ടല്ലാത്ത ദേഹസ്ഥിതികൊണ്ടു വൃദ്ധനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവശരീരം കൂടി സമചിത്തമാണോ എന്നു സംശയിക്കുന്നതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒട്ടും ചീനത കൂടാതെ സമാധാനപൂർവ്വം ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു.

ഉത്സാഹത്തോടു കൂടിയ വിശുദ്ധനീചാരംപോലെ വ്യാധിയെ നീക്കിക്കളയുന്നതിന്നു സാമർത്ഥ്യമുള്ളവെച്ചർ വേരായില്ല. ആധിയെ നീക്കിക്കളയുന്നതിന്നു സുദൃശ്യത്തോളം പട്ടതമുള്ള സമാശ്വാസകാരി വേണ്ടില്ല. ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ അവനെത്തന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നു. എല്ലാവരെയും നല്ലവരായിക്കൊണ്ടുകയും എല്ലാവർക്കും നന്മ കരുതുകയും എല്ലാവരോടും നിഷ്പക്ഷം ചെയ്യാനും ചെയ്യുന്ന ശീലം മോക്ഷകവാദത്തെ തുണയ്ക്കുകയും അത്താക്കാതെ ജീവിതം ക്ലേശഹീനമാക്കുന്നു.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമനോൻ.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

കൃഷിശാസ്ത്രം—(ഗുരുവായൂർ എൻ. ക. അന്തർവിജ്ഞാപനം. എ. ഐ. എസ്.സി. വി. എച്ച്. ഐ. അ.വർക്കർ, ഐ. വി. ബുക്കുഡിപ്പോസിറ്റിവാണിജ്യം).

ഗതാനുഗതികമ്പോഴേക്കു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത തൊഴിലു കിട്ടാതെ തിരിയുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ കൃഷി, ശില്പം മുതലായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നതായാൽ, പരാശ്രയം കൂടാതെ പണം നേടുവാനും, നാട്ടിന്നു നന്മ

വരുത്തുവാനും കഴിയുന്നതാണെന്ന് ഇനിയെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇന്ത്യാഭൂമിയുടെ ഫലസമൃദ്ധി ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. വേണ്ടത്രപോലെ വേല ചെയ്താൽ മതിയായ പ്രതിഫലം കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തി ഇപ്പോഴും ഇന്ത്യാഭൂമിക്കു ഇല്ലാത്തതില്ല. കാലംകൊണ്ടു വില മാറാത്ത വനിട്ടുള്ളതിൽ വല്ല ദോഷംശങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ, അവയ്ക്കു പല പരിഹാരങ്ങളും

ളം കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്; കണ്ടുവരുന്നതുമാണ്. ഓട്ട കറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് വളത്തിന്നു തോലു കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്നു പകരം കൃത്രിമവളങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെ അറിഞ്ഞുപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല തൊഴിലാളിത്തന്നെയാണ്. ഇങ്ങിനെ പലതും എടുത്തു പാഠാനുസാരികൾ. നമ്മുടെ കൃഷിക്കാർ പുതുതായി യാതൊന്നും അറിയാൻ ശ്രമിക്കാതെ 'കാലക്കേട്' എന്ന കററു പറ്റത്തുകൊണ്ടും കൃഷി നന്നാവാൻ കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരെ സേവിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഇപ്പോഴും കാലം കഴിക്കുന്നത്. കൃഷി പരിപാലിക്കാൻ മാത്രം അറിയേണ്ടതാണെന്നും, അതിനൊരു ശാസ്ത്രം ഇല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവരുടെ കീഴ് അപരോട് ചോകപരം പഠിപ്പാൻ പറയുകയെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. കാലാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള അനേകം സാമാന്യതത്വങ്ങളെ കണ്ടെത്തു രേഖപ്പെടുത്തുവോൾ അതൊരു ശാസ്ത്രമായിത്തീരുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം കാലക്രമംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണ്. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം എന്നിവയും സൃഷ്ടിയിൽതന്നെ, ഇപ്പോൾ കാണുന്നതിലും വാർത്തുവെച്ചവയല്ല. അവയെല്ലാം കാലംകൊണ്ടു വികസിച്ചുവന്നവയാണ്. കാരണവത്താലാണ് പഴയൊഴി കാണാപ്പാഠം പഠിച്ച കാലം നടത്തുന്നവർ പുതുതായ തത്വങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടാൻ സംഗതിവരാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമുക്കു നല്ലൊരു കൃഷിശാസ്ത്രം ഇതിനുമുമ്പെ ഉണ്ടാവാതിരുന്നത്. ശാസ്ത്രം മാത്രം പഠിച്ചതുകൊണ്ടു കർമ്മകൗശലം

സിദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതു ശാസ്ത്രത്തിന്നൊക്കെ ന്യായമെന്നെങ്കിൽ ആ ന്യായ മിക്കതും എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുമുള്ളതുതന്നെയാണ്.

പ്രകൃതഗ്രാമ ത്താവിഹാര പരിശുദ്ധം സമയോചിതവ്യാ അത്യാനന്ദം ഉപകാരപ്രദവുമായിരിക്കുന്നവന്നു അങ്ങനെയൊരു അഭിനന്ദിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളുടെ വിഭാഗവും പ്രതിപാദനക്രമവും വൃത്തിയായ്ക്കുണ്ടെന്നുള്ളതിലും ധീരം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നതു ഭാഷയുടെ ലാളിത്യമാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മാത്രമേ ആ ഭാഷയിലെ ശബ്ദാരിത്ര്യംകൊണ്ടുള്ള ക്ലേശം അറിവാൻ പാടുള്ളൂ. നടപ്പില്ലാത്ത അസംബന്ധ പാഠങ്ങളെ കെട്ടിച്ചുരുക്കി കൃഷിശാസ്ത്രം ഈ മട്ടിൽ എഴുതിത്തീർത്തതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനൊരു വലിയ മെച്ചത്താണെന്നുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠ്യപുസ്തകമാകത്തക്കവണ്ണം ക്രമപ്പെടുത്തി, കൃഷിശാസ്ത്രത്തെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളെ കാണിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പടങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളതും ചില പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം വിവരിപ്പാൻ 'ശ്ലോസാ' കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും അധ്യേതാക്കൾക്കും അധ്യാപകന്മാർക്കും വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. ചുരുക്കപ്പാഠയുന്നതായാൽ കൃഷിശാസ്ത്രം മലയാളഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിട്ടുള്ള രത്നങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു നിസ്തംശമായി പറയാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ നവീനപണ്ഡിതന്മാർ ഇമ്മാതിരി ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു നിർമ്മിക്കേണ്ടത്.

बौद्धवस्तुवादः।

अस्ति प्रकारद्वयं दार्शनिकानां सिद्धान्तसरणौ, बाह्यवस्तुवादो बौद्धवस्तुवादश्चेति । सर्वा एव शास्त्रसरणयः प्रकारयोरनयोरन्यतरमाश्रित्य प्रवृत्ता इति सूक्ष्मेक्षिकाशालिनां

विदितचरामिदं विधेयम् । बाह्यवस्तुवादः समस्तमेव वस्तुजातं बहिरवतिष्ठमानमाकलयति । अस्माभिरनुक्षणमनुभूयमानाः पदार्था बहिरासीना आस्माकीनमनुभवमङ्कुरयन्तीति

तेषां सिद्धान्तः । न हि कश्चिदपि पुमान-
नुमत्तः पदार्थं बहिरसन्तं ग्रहीतुं पारयति ।
गगनकुसुममपश्यमिति न कोऽपि प्रकृतिस्थः पु-
रुषः प्रत्येतीति पदार्थज्ञानं प्रति पदार्थानां बहि-
र्देशसत्ता समपेक्षितेति मन्यन्ते बाह्यवस्तुवा-
दिनः । दार्शनिकानां मध्ये च नैयायिकाः
सर्वत्रापि बाह्यवस्तुवादपक्षपातं सुदृढमवलम्ब्य-
माना अवलोक्यन्ते । अविद्यमानवस्तुविषये
शब्दस्याप्यप्रवृत्तिमाचक्षाणा नैयायिका हि
“मृगवृणाम्भासि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः ।
एष वन्ध्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः” इ-
त्यादौ योग्यज्ञानाविरहान्वयबोध एव नो-
त्पद्यत इति समुर्यकार्षुः । एतादृशेषु प्रदे-
शेषु विशकलितानां पदार्थानां स्मृतिमात्रं केव-
लमङ्गीक्रियते नैयायिकधुरन्धरैः । विशक-
लिततया समधिगतानां क्रोडीकरणाय शक्नो-
ति चेतनाशक्तिरिति तैरप्यकामैरभ्युपगन्त-
व्यं भवेत् ॥

अपरे पुनरनुभवानुरोधादन्यथा कल्पय-
न्ति । मृगवृणाम्भासीत्यादिपक्षेष्वपि चम-
त्कारविशेषोदयादितरवाक्यजन्यबोधादेर्द्वाक्यो-
दितान्वयबोधस्य वैजायानवगमाच्चेदमपि वा-
क्यसमर्थबोधं जनयत्येवेति मतान्तरावलम्बि-
नो मन्यन्ते । अस्मी पुनरन्वयबोधे योग्य-
ताज्ञानस्यायोग्यताज्ञानविरहस्य वा कारणतां
निराकुर्वन्ति । सर्वेषामपि ज्ञानानां विषय-
सापेक्षत्वमिति नियमं समर्थयितुं बौद्धं पदा-
र्थमपि स्वीकुर्वन्त्येतन्मतानुयायिनः । अननु-
भूतचरणामपि पदार्थानां स्वप्रादावनुभवदर्श-
नेन बौद्धपदार्थाङ्गीकार आवश्यक इति चै-
तन्मतानुयायिनां वाचोयुक्तिः । किं च घ-
टादिकं वस्तु निर्मातुकामः पुरुषः प्रथमं सं-
कल्पयति कम्बुग्रीवादिविशिष्टं व्यक्तिविशेषम् ।
अतो बहिरुत्पत्तेः पूर्वमपि मानसं वस्त्वस्तीत्या-
याति । बहिरसतोऽपि शशशृङ्गदेर्मानसी स-
न्ताभ्युपगम्यत इति शशशृङ्गादिपदार्थमर्थबोध-

हेतुता न व्याहन्यते । ‘शब्दज्ञानानुपाती व-
स्तुशून्यो विकल्प’ इति प्रतिपादयन् भगवान्
पतञ्जलिरेष्यत्र साहाय्यमादधाति । शून्यवस्तु-
विषयेऽपि शब्दस्य ज्ञानोत्पादनपाटवमस्तीति,
तज्जन्यं ज्ञानं विकल्पव्यपदेशार्हमिति च पूर्वोक्त-
वाक्यानिर्दर्षः । बहिरसतामपि वस्तूनां बौ-
द्धसत्तायां स्वीक्रियमाणायां किमु वक्तव्यं ब-
हिः सतामपि सास्तीति । अतः सर्वेऽपि
प्रपञ्चो बुद्धिमारुह्य चकास्तीति बौद्धवस्तु-
वादिनां राद्धान्तः । बौद्धस्यैव प्रपञ्चस्य सु-
खदुःखहेतुत्वमभ्युपगम्यमानमवलोक्यते । अस-
त्यपि पुरस्तात्पन्नगे, वेणानुरगभ्रान्त्या बिभेस्ति
जनता कम्पते च पलायते च । जीवत्यपि
तनुजे मृत इति मृषावार्तामधिगत्य सुहृतो
मातापितरौ । वातुतो मृतेऽपि वा वार्ताम-
विदित्वा मोदमानौ वर्तते । एवमालोच्यमाने
मानसस्यैव वस्तुसत्त्वस्य सुखदुःखहेतुता स-
म्भावितीति पर्यवस्यति ॥

अपि चानुभवव्यतिरेकेण सत्तां नाम
निरूपयितुं न शक्यते शक्रपुरोहितेनापि ।
यद्यदासुभूयते तत्तदा वर्तते । जाग्रति स्वप्ने
चानुभवस्यानुवर्तनादस्ति वस्तुजातस्योच्चावच-
स्य सत्ता । सुषुप्तौ पुनर्विज्ञानस्यैव विलय-
नाज्ञास्ति कश्चिदपि वस्तुव्यवहारः । अतोऽपि
ज्ञानाधीनसत्ताकमेव समस्तं चराचरात्मकं ज-
गत् । ब्रह्मानि वस्तूनि पुनरान्तरं विज्ञानं
जनायितुमुपकुर्वन्तीति न तेषामेकान्तापलापप्रस-
ङ्गशङ्काप्येतन्मते ॥

अन्ये तु दार्शनिका अस्मादपि मता-
त्पदमेकं पुरतो विन्यस्यन्ति, विस्मापयन्ति च
लौकिकानपलापेन बाह्यवस्तूनाम् । प्रथते हि
तेषां मतं विज्ञानवदनान्ना । विज्ञानवादिनः
किल सौगता बौद्धसत्तातिरिक्तां बाह्यसत्तां
गगनकुसुमसोदरीमेव प्रतिपादयन्ति । न हि वि-
ज्ञानादन्यदस्ति किमपि वस्तुस्वरूपम् । वि-
पवाः सर्वेऽपि विज्ञानानुरक्ततया भासमाना

ज्ञानधर्मा एव । अथ कथमेतन्मते ज्ञानवै-
चित्र्यमुपपादयितुं शक्यमिति मा नाम भ्राम्यन्तु
मनीषिणः । सर्वस्यापि ज्ञानस्य स्वप्रज्ञानस-
मानधर्मतया तथाविधज्ञानकारणभूता वास-
नाविचित्र्यैव ज्ञानवैजात्यं प्रयुङ्क्ते । विज्ञा-
नवैचित्र्यप्रयुक्तं 'वासनावैविध्यं वासनवैविध्य-
प्रयुक्तं च विज्ञानवैचित्र्यमिति कथं वैतादृश-
मुपपादनं कृतमतीनासादरणीयं स्यादिति तु
न साम्प्रतमुदञ्चयितुम् । एतादृशान्योन्याश्र-
यदोषोन्मुक्तं न किमपि मतमद्याविधि कृताव-
तारं पश्यामः पृथगीतले । प्रपञ्चमिथ्यात्व-
वादिनोऽपि वेदान्तिनश्चरमोपपादनाय बी-
जाङ्कुरवदनादित्वमेव समाधानमुद्भावयन्ति ।
कथमन्यथा तन्मतेऽपि पूर्वानुभवजन्यसंस्का-
रसापेक्षस्य प्रपञ्चभ्रमस्योपपादनं संघटेत ।
भ्रमो वासनामपेक्षत इत्यविवादम् । न हि सर्प-
वासानां विना सर्पभ्रान्तिरुदेति कदाचिदपि ।
तथा प्रपञ्चभ्रान्तिजनने प्रपञ्चवासना बीज-
भावं भजत एव । अतः पूर्वोक्तरीत्यान्यो-
न्याश्रयः प्रतिष्ठितेष्वपि मत्तान्तरेषु सुतरां
जागर्ति । अनादिनि च वासनावैचित्र्ये प-
रिक्लप्यमाने विज्ञानवैचित्र्यस्य सूपपादतया
किमिति वृथा बाह्यं वस्तु कल्पयामः ? इति
सौगता निगदन्ति ॥

एवं बौद्धवस्तुवादः क्रमेणोद्गतिमवाप्य
बाह्यवस्तुसत्तानिषेधायापि प्रवर्तते स्म सौग-
तसमये । अनुभवैकशरणानां लौकिकानामि-
दमतीव विस्मयं जनयेद्बौद्धवस्तुवादस्येतिवृत्तम् ।
स्वामिनमुपजीव्य समृद्धिं प्राप्तवतः किङ्करस्य
स्वामिसमुन्मूलनोद्यम इवावभासते बाह्यवस्तु-
सत्तामपेक्ष्य लब्धात्मनो विज्ञानस्य तदुन्मूलन-
विजृम्भितमस्मादृशां यथाश्रुतग्राहिणाम् । व-
स्तुतस्तु विज्ञानं वा विषयो वा तदुभयमपि
वा सत्यस्वरूपमित्येतत् को वेद ? । एतादृ-

शविषयविमर्श एव काकदन्तपरीक्षणप्रयासं
इवावभासते लौकिकानामस्मद्विधानामिति सा-
धारणा भणन्ति ॥

अनुभवानुरोधेन बौद्धोऽपि प्रपञ्चः
स्वीकरणीयश्चेदास्तां नाम । बाह्यस्य प्रपञ्च-
स्यापलपनाय प्रवर्तमानाः सौगताः कथं वा
स्युरवधेयवचनाः । समस्तापि जनता स्वप्र-
ज्ञानानां जागरितज्ञानानां च वैजात्यं स्वत-
एवानुभवति । स्वाप्नं विज्ञानमनन्तरक्षण एव
बाध्यते, न तथा जागरितज्ञानं बाध्यमानं
दृश्यते । स्वप्नो विरुद्धानप्यर्थान् प्रकाशयति
बुद्धाविति संमन्यते समस्तैः । बाह्यप्रपञ्चे
केवलमपलप्यमाने कस्य केन विरोधः ? । सर्वम-
पि मानतं विज्ञानमेकजातीयमेव तदा परि-
णमेदिति मिथ्यातथ्यविवेकलोपः कथं वार्य-
ताम् ? । किं च गगनकुसुमज्ञानमुद्यानकुसु-
मज्ञानं च समानधर्मवैति प्रलपतः पण्डित-
मानिन उन्मादचिकित्सा यदि विधीयते
भिषग्वरैस्तर्हि को विसंवदेत् ? । अतो बुद्धिमात्र-
कल्पितानां बहिरुपलभ्यमानानां च वस्तूनां
किमपि वैलक्षण्यमूरीकरणीयमेव ॥

अत एवाद्वैतवादिनो व्यावहारिकस-
त्ताविलक्षणां प्रातिभासिकीं सत्तामभ्युपागमन् ।
शशशृङ्गादीनां तु शुक्तिरजतादिभ्योऽपि वैल-
क्षण्यं सम्पादनीयमिति तेषां प्रातिभासिकस-
त्ता न स्वीक्रियते । तद्विषये विकल्पमात्र-
मङ्गीकुर्वन्ति वेदान्तिनः । साहसिकैरिह
सौगतैः प्रवर्तितं बौद्धवस्तुवादं शतशः शक-
लयन्ति शङ्करभगवत्पादा 'नाभाव उपलब्धे'
रित्यास्मिन् वैयासिकेऽधिकरणे । संक्षिप्तेना-
नेन विवरणेन येषां विषयेऽत्र जिज्ञासा समुन्मि-
षति न च शास्यति ते भगवतां पादमूलमेवोपस-
र्पन्तु । मार्गप्रदर्शनमात्रेण चरितार्था वयम-
ल्पमेधसः ॥

എറണാകുളം

മംഗളോദയം

സാഹിത്യം ഭൂതലായ
വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദ്യുന്ന
കുമാരസിക



വിഷയങ്ങൾ

മുഖ്യ ഹോഗശാസ്ത്രം
നവം വെള്ള (തൃപ്പൂ) (തൃപ്പൂ)
നവം മിന്നിക്കുളം സത്യനിഷ്ഠ
നവം വട്ടത്തല നായർ
നവം രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ
നവം കമ്പിത്തപ്പാലും രാജകീയരഹസ്യവും
നവം വിശ്വനാഥനായകൻ
നവം അഭിജ്ഞാനശാകന്തളം
നവം ചലച്ചിത്രം
ദീനം വിദ്യാഭ്യാസവിവരങ്ങൾ

കേരളകലാമണ്ഡലം
മംഗളോദയം കമ്പനി, കോൽ
തൃപ്പൂവേലൂർ.



കേരളത്തിന്റെ ശുഭഭാവം

மேயாஜம், ஜூன், சேவனாகம், பிப்ரவரி என ஆகிய நான்கு மாதங்களில் விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள். இவ்வாறு செய்து வருவதில் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மேலும், இவ்வாறு செய்து வருவதில் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

[illegible]

അധികം എഴുതിയാവാൻ മില്ലല്ലോ. അറിവേലകളേയും പുസ്തകങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു
ഈ സാധനങ്ങളും ആയശ്ശൂരിയവർ അടിയിൽ കാണാമെങ്കിലും സന്തതിയിൽ എഴുകിയതൽ മതി.

സ്റ്റാലിൻ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ

கொழிந்திருக்கிற நிலைமையில் பாரதப் படைகள் நுகர்ந்துகொண்டிருக்கிற நிலைமையைப் பற்றி அமைச்சர் கருத்து என்ன?

	പുസ്തക വിവരം	വില:വിവരം
1	ഗദ്യമാലിക 1ം ഉപഗ്രന്ഥം ...	1-1-0 വി.ശെ.
2	പദ്യപാരമ്പര്യം 1ം ഉപഗ്രന്ഥം ...	0-1-6
3	ടി 2-ാംകണം ...	0-1-9
4	ടി 3-ാംകണം ...	0-2-0
5	ടി 4-ാംകണം ...	0-2-9
6	നീതിമാല 1 ഉപഗ്രന്ഥം കൂടിയ 1ം ബന്ധം	0-1-6
7	ടി 4-ാംകണം അടങ്ങിയ 2ം ബന്ധം	0-3-6
8	കൊച്ചിരാജ വിവരണ	0-5-0

മുഖം നമുക്കു

മംഗളോദയംകമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ആരോഗ്യസ്ഥം

[illegible]

മംഗളോദയം കമ്പനി മാനേജർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ

മംഗളോദയം ഗദ്യം

പുസ്തകം ൩

ചിങ്ങമാസം

പുസ്തകം ൧൧

മംഗളം

നല്ലാമ്പിട്ടി, പാമ്പു, നഞ്ഞു, ചുടലച്ചാരം, കനൽക്കട്ടയെ-
ന്നല്ലാത്തോൽ, അലയോടി, തൊലിക്കുഴയായപോലും പ്രീതിയോടേതു വേണം.
നല്ലാർതാനുടൽപാതിയെങ്കിലുമനംഗമൊതിയായായെ-
ന്നല്ലാക്കെക്കുട്ടുന്നസൂര്യനഴലിങ്ങൊറട്ടെയോശേഗേഗേഗേ.

യോഗശാസ്ത്രം



ഈ ലോകത്തിലുള്ള, എല്ലാ പ്രാണി
കളും സുഖത്തിനായി
പ്രയത്നിച്ചു കൊണ്ടിരി-
ക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാ-
ർത്ഥത്തിൽ സുഖം സി-
ദ്ധിക്കുന്നവർ എത്രയു-
ണ്ടു? വളരെ അപൂർവ്വം.
കൊട്ടാരത്തിൽ വാഴ-
ുന്ന രാജാവിനും കുടി-
ലിൽ കിടക്കുന്ന ഭിക്ഷു-
വിനും മനസ്സുവരില്ലാത്തു ഏകനോരംഗം സ-
മാനമായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. നവംനവമാ-
യി ജന്മനേകം സുഖസാമഗ്രികളെ നിമ്മിക്കു-
ന്ന പുതിയ പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രം പ്രാണി-
കളുടെ യഥാർത്ഥസുഖത്തെ പൂർത്തിയാക്കു-

വാൻ എത്രത്തോളം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ
ലോചിക്കുമ്പോൾ ആ ശാസ്ത്രത്തിന്നു നമ്മു-
ടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വളരെ ലാഘവം വന്നുചേര-
ുന്നു. പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു വികാസ-
വും പരംപുരവും കൂടിവരുന്തോറും ലോക-
ത്തിൽ ആപത്തുകളും അനന്തമുള്ളും കിട-
മത്സരവും കഷ്ടതയും വർദ്ധിച്ചാണു വരുന്ന-
തെന്നു സംഗതി മാച്ചാൽ മായാത്ത വസ്തു-
സ്ഥിതിയാകുന്നു. വിദ്യച്ഛക്തിയും ആകാശ-
ഘോഷങ്ങളും ഒരു കാലത്തു മനുഷ്യനു യ-
ഥാർത്ഥസുഖം നല്കുന്നതല്ല. എന്നതന്നെല്ലാ-
മല്ല, ജഡമായ പ്രകൃതിയിലുള്ള ഏതൊരു
ശക്തിക്കും, മനുഷ്യനു പരിപൂർണ്ണമായ സു-
ഖമുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സുഖം എ-

ന,ന് ആത്മധർമ്മമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും അന്തർലോകീയമായ പരമാർത്ഥം ആനന്ദസമുദായത്തിലുള്ളവനുള്ളതായിത്തീർന്നു, നാം സുഖത്തിനായി അത്ഭുതം അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു. മൃഗത്തലിൽ ജലഭാതിവിടിപ്പോടുന്ന മാനുഷരോടെ ജഡമായ പ്രകൃതിയിൽ സുഖം കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രാണവർഗ്ഗം പാഞ്ഞു കയറ്റിക്കുന്നു. അന്തഃകരണത്തിന്റെ വികാരങ്ങളിലൊന്നായ കാമത്തെ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആത്മാവിലുള്ള പരമാന്തരം താമസം തെളിഞ്ഞവരുന്നതാണ്. എന്നാൽ അന്തഃകരണവികാരങ്ങളെ അടക്കി വെക്കുവാനായി എന്തൊരുപാടും? ആ ഉപായത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ ഉപദേശിക്കുന്നതായോഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ചരകം വഴിക്ക് (1) ദേവദാരുവെച്ചോ പരയും പുകരണമോ ഭാഷ്യം വി. രായി. വചനങ്ങളിലൊന്നും ഉപദേശിച്ചു പോകാതെ അനൗചിതമായ പതങ്ങളിലൊന്നിന് മുന്നോട്ടു നോക്കി. മുമ്പോട്ടു നോക്കി വരുത്തുവാനായി യോഗശാസ്ത്രത്തെയും പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. ആ മഹത്തമവാണ് യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുമ്പോട്ടു നോക്കിയ യോഗശാസ്ത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചത്. യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുമ്പോട്ടു നോക്കിയ യോഗശാസ്ത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചത്. യോഗശാസ്ത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചത്. യോഗശാസ്ത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചത്.

(1) - ചർക്കനിയ്ക്കിട്ടുള്ളത ആദിശേഷന്റെ മറ്റൊരവതാരമായ ചരമമേഷിയുമാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട് -

മുണ്ടാക്കിയ കെട്ടുകഥയ്ക്കെതിരെ വാദിക്കുന്ന ചില ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ യോഗസൂത്രത്തെ ആത്മകലത്തിൽ പെടുത്തി വ്യവഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവരുടെ വാദങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തലും അർത്ഥശൂന്യമാണെന്ന് ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചവർക്കുണ്ടാവുന്നല്ലോ. അതുകൊണ്ട് വാദം യോഗസൂത്രങ്ങളുടെ പരിഭാഷയിലേക്കു മാറ്റിയെടുക്കുന്നതാണ്.

[illegible]

പുരുഷനും പ്രകൃതിയും അനാദിയടി

ണ്. പുരുഷൻ നിർമ്മിതനും സ്വപ്രകാശതു വിധുമാകുന്നു; നോരമാിച്ച പ്രകൃതിസത്തപഃ, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നു ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതും ജഡവുമാകുന്നു. പുരുഷൻ പ്രകൃതിസംയോഗത്തിൽ ബന്ധമുണ്ടാകുന്നു. പ്രകൃതിപുരുഷന്മാരെ വേർതിരിച്ചറിയുന്തോറും മോക്ഷമുളവാകുന്നു എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള സാംഖ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം യോഗശാസ്ത്രത്തിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മാവു ശരീരത്തോറും ഭിന്നനാണെന്നു തന്നെയാണു യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തവും അതുവകാണ്ടു യോഗശാസ്ത്രവും ദൈവതദൾങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

എന്നാൽ ജ്ഞാനസ്വരൂപിയായ പുരുഷന്നു ബന്ധം ചിത്തവൃത്തിസംയോഗത്താലുണ്ടായതാകയാണ്ടു ചിത്തവൃത്തികളെ ആക്കിയാൽ പുരുഷന്നു മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമെന്നു യോഗശാസ്ത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ചിത്തവൃത്തികളെ ആക്ഷയാനുള്ള ഉപായങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലാണു യോഗസൂത്രങ്ങളുടെ അധികം ഭാഗവും വിനയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. യോഗം എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു പല അർത്ഥങ്ങളിലും പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ അതിന്നു ചിത്തവൃത്തിനിരോധം എന്ന പാരിഭാഷികാത്മമാണു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത് (1) ചിത്തവൃത്തികളെ ആക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിർവ്വക്ലമമായ സമാധിയുണ്ടാകയും ജീവാത്മാവിന്നു പരമാത്മാവിനോടു ഐക്യം വരികയും ചെയ്യുന്നു. ജീവപരമാർത്ഥുടെ ഐക്യമാകുന്ന യോഗത്തിന്നുതന്നെ ഉപയോഗങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനാലും യോഗശാസ്ത്രം എന്ന പേരിന്ന് അർത്ഥമുൾ പരാധാവുന്നതാണ്. സൂത്രങ്ങളുടെ പുറ

പ്പോടോടുകൂടിയെന്നു യോഗം ഒരു പ്രത്യേകശാസ്ത്രമായി തിരിഞ്ഞുകണ്ടു തുടങ്ങിയതെന്നിരുന്നാലും അതിന്റെ ബീജശക്തികൾ ഉപനിഷത്തുകളിൽ അവിടവിടെയായി ചിന്തിച്ചിതറികിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തുവാൻ സമൃദ്ധമുണ്ടാകട്ടെ പരിശോധനം തന്നെ തിരിയാകുന്നതാണ്. (1)

യോഗസൂത്രങ്ങളെ സമാധിപാദം, സാധനപാദം, വിഭൂതിപാദം, കൈവല്യപാദം, എന്നിങ്ങനെ നാലായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ, സമാധിപാദത്തിൽ നിർവ്വക്ലമമായ സമാധിയുടെ സ്വരൂപം, ഉപായം എന്നിവയും, സാധനപാദത്തിൽ യോഗം ശീലിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ആര്യയജ്ഞക്കൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ യമം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും, വിഭൂതിപാദത്തിൽ യോഗാദ്രാസത്താലുണ്ടാകുന്ന ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, നാലാമത്തേതായ കൈവല്യപാദത്തിൽ മോക്ഷാവസ്ഥയുടെ ലക്ഷണവും പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വിഷയങ്ങളാകുന്ന വൃക്ഷശാഖകളിൽ പാടിത്തോടിരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന മനോവാന്ദന പിടിച്ചു പാട്ടിലാക്കുവാൻ അഭ്യാസം വൈരാഗ്യം എന്ന രണ്ടു സൂത്രങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊരുപായവുമില്ലെന്നു യോഗസൂത്രകാരൻ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതിയെത്തന്നെയാണു ഭഗവൽഗീതയിൽ

യജ്ഞാംശിമനഃകൃഷ്ണ പ്രമാശിഖലവദ്വൃന്ദം
അസ്പരഹംനിഗ്രഹംമന്ദോദാഹോരിവസുദൃഷ്ടതഃ
എന്നു അജ്ഞാനചാപ്പിത്തിന്റെ ഉത്തരമായ അഭ്യാസേനതുടർന്നു വൈരാഗ്യേണ ചതുർത്വതേ
എന്ന് തുടങ്ങിയുള്ള ഭഗവദപചനം വിശദമാക്കി പറയുന്നതു്. അഭ്യാസം എന്നതു ചി

(1) യോഗശിത്തവൃത്തിനിരോധം (യോഗസൂത്രം) പാ 1- സൂ 2

1 കറോപനിഷത്തിലെ ഒന്നാമദ്ധ്യായവും ഭഗവതാശ്വതരോപനിഷത്തിലെ രണ്ടാമദ്ധ്യായവും നോക്കുക

ത്തത്തിന്ന് ഐകാഗ്ര്യം വരുത്തുവാനുള്ള യത്നമാകുന്നു. ചിത്തത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ സ്ഥിരമാക്കി കുറെ നേരത്തെക്കുറിച്ച് വാൻ ആഗ്രഹത്തിൽ ശീലിക്കുക, പിന്നെ സമയത്തെ ഭീശലിപ്പിക്കുക ഇങ്ങിനെ അഭ്യസിച്ച ക്രമത്തിൽ ഐകാഗ്ര്യം സമ്പാദിച്ചാൽ ചിത്തം നമുക്കു സ്വാധീനമായി തീരും. അപ്പോൾ അഭിമതമായ വിഷയത്തിൽ ചിത്തത്തെ നിലനിർത്തുവാൻ ക്ലേശലേശമെങ്കിലും ഇല്ലാതാകും. പിന്നെ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞ് ആത്മസ്വരൂപത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യാനും നിവൃത്തിപ്പെടുമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ടാകും. വൈരാഗ്യം എന്നതു ഭയങ്ങളായ ഭോഗങ്ങളിലും, ശ്രുതിമൂലമായി അറിവാൻ കഴിയുന്ന സ്വർഗ്ഗാദികളിലും ആസക്തിയില്ലാത്തതാണ്. ഈ വൈരാഗ്യം ആധ്യാത്മിക ജ്ഞാനത്തിനുള്ള പ്രധാന സാഹകാരിയാകുന്നു. അല്പമെങ്കിലും വൈരാഗ്യം വരാത്തവർക്ക് ആധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളിൽ ആകെ മുഴുകി വെറും തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ആതുപോലെതന്നെ ക്ലേശം, കർമ്മം, വിവാഹം, ആശയം (1) എന്നീ ജീവധർമ്മങ്ങളിലുൾക്കൊള്ളുന്ന പരമകാരണികമായ ഈശ്വരൻ പ്രാപ്തം സമാധിയിലിരിക്കുവേണ്ട മുമ്പുസാധനമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരവാചകമായ പ്രണവത്തെ ആത്മാനുസന്ധാനത്തോടു കൂടി ജ്ഞിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് ഈശ്വരപ്രാപ്തം.

പ്രാപ്തംകൊണ്ടു താമസം തന്നെ വരുന്നതായാൽ ഇടമില്ലാത്തതുള്ള ഈശ്വരപ്രാപ്തം ഐക്യ സിദ്ധിക്കു കാരണമായി തീരുന്നതാണ്. നിവൃത്തിപ്പെട്ട സമാധിയിൽ ഞാൻ പ്രാപ്തങ്ങളുടെ സ്മരണം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കേവലമായ തത്വം മാത്രം ആ ദശയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ആ ദശാവിശേഷം വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു വിവരിപ്പാൻ കഴിയാത്തതാകുന്നു. ആ ദശയിലെത്തിട്ടുള്ളവർ ജീവനുക്തന്മാരാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

യഥാ, നിയമം മുതലായ അഷ്ടാംഗങ്ങൾ (?) ആത്മരക്ഷക്കുൾക്ക് അനുബ്ധിപ്പാൻ ഉള്ളവയാണ്. ഈ അഷ്ടാംഗങ്ങളിൽ അഹിംസ, സത്യം, അസ്തേയം, ബ്രഹ്മചര്യം, ശൗചം, സന്തോഷം, സാമ്യം, ഇത്യാദികളായ സദാചാരത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ആടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സദാചാരപ്രതിഷ്ഠയും യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സ്വാത്മികവൃത്തിയെ പ്രബലപ്പെടുത്തി ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്ന സാമഗ്രികളെല്ലാം അഷ്ടാംഗങ്ങളിൽ അന്തർച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടി വരും.

യോഗാശാസ്ത്രം കൊണ്ടു മോക്ഷത്തിനും പാരമി അഭ്യാസരഹസ്യങ്ങളായ പഞ്ച ഐശ്വര്യങ്ങളേയും പ്രാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അന്നിമ, മഹിമ തുടങ്ങിയുള്ള പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അഷ്ടൈശ്വര്യങ്ങൾ യോഗത്തിൽ

ക്ലേശം = അവിദ്യ, അസ്ഥിമോഗം, രോഗം, അഭിനിവേശം എന്നിവ. കർമ്മം = പുണ്യപ്രവൃത്തികൾ, ദാനം, ജീവധർമ്മം, ഭോഗം എന്നീ കർമ്മങ്ങളെ ആശയം = വാസന 2 യം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യയം, ധാരണ, ധ്യാനം, സമാധി എന്നിവ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ അഞ്ചെണ്ണം ബാഹ്യംഗസാധനവും ബാക്കിയുള്ളവ അന്തരംഗസാധനവുമാകുന്നു. സാധനങ്ങളുടെ കൂടത്തൽ പഠന സമാധി സവികല്പവുമാകുന്നു.

എങ്കിലും അവയൊന്നും വകവെക്കാതെ ഉറച്ചു പുറപ്പെട്ടാൽ കാലക്രമത്തിൽ മനോനിഗ്രഹവും ദുഃഖനവൃത്തിയും കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. ഇടിക്കുണ്ടാകാവുന്ന ഭ്രംശങ്ങൾ യോഗിക്ക് അധോഗതി വരുത്തുകയില്ലെന്നും, യോഗഭ്രഷ്ടർ ജന്മാന്തരത്തിലും പൂർവ്വവാസന കൊണ്ടു യോഗിയായി തീർന്നു സിദ്ധി സമ്പാദിപ്പാനിട വരുന്നതാണെന്നും ഭഗവാൻ അജ്ഞാനപക്ഷം ശിക്ഷണം. (2) അതുകൊണ്ടു യോഗമാർഗ്ഗം അപായം കുറഞ്ഞതും, യോഗസാധനങ്ങളായ യമാദികൾ കായക്ലേശം കൂടാതെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതിനാൽ സുഖസാദ്ധ്യവും കൂടിയാണെന്നു വരുന്നു. യോഗം ശരീരത്തിന്നു വളരെ ക്ലേശമുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നും, അതിൽ പലതരം അപായങ്ങൾ നേരിടവാനെളുപ്പമാണെന്നും ചൊതുവിൽ ഒരു ധാരണയുണ്ടാവാതിടവന്നതു 'ഹായോഗം' എന്നു പറയുന്ന അർച്ചാചീനസ്തൂപ്പിയുടെ അപകടത്താ നിമിത്തമാണ്. രാജയോഗം പ്രകൃതിയെ ബലാൽകാരമെന്ന നിഗ്രഹിപ്പാനുപദേശിക്കുകയോ കായക്ലേശത്തെ വിധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു രാജയോഗം കായക്ലേശത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ചെറുപ്പക്കുട്ടികളായ ചെറുപയ്യോടൊക്കെ സങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂഥഗ്ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാൻ മാത്രമായി ചിലർ നിർമ്മിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കുമാർട്ടങ്ങളിൽ അനന്തമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികവുമാണല്ലോ.

ആത്മജ്ഞാനം മാത്രമാണു മോക്ഷസാധനമെന്നു വാദിക്കുന്ന വേദാന്തികളും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന സമാധിസിദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചു കൈക്കൊള്ളു

ന്നതേയുള്ളു (1) ശാരീരകമിമാംസയിൽ പ്രതിപക്ഷികളെ വെണ്ടിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ 'ഏതേന യോഗഃ പ്രത്യുക്തഃ?' (2) എന്ന സ്വരൂപകൊണ്ടു യോഗമതത്തേയും നിരൂപിക്കുന്ന വ്യാസമഹർഷി ക്ഷ യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അടിയോടെ തള്ളിക്കളയണമെന്നു താല്പര്യമുള്ളതായി വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. സാംഖ്യന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതും, യോഗികൾ ആരാഞ്ഞു നോക്കാതെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതുമായ പ്രധാനകാരണവാദത്തെ—പ്രകൃതി സ്വതന്ത്രമായി ജഗത്തിനെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന മതത്തെ—വേരറ്റത്തുവിടേണമെന്ന വ്യാസൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു ഭാഷ്യകാരൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. യോഗസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ തനിക്കു തീരെ വിസമ്മതമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ വ്യാസൻ യോഗസ്വരൂപങ്ങൾക്കു ഭാഷ്യം നിർമ്മിപ്പാൻതന്നെ തുനിയുമായിരുന്നു നില്പു.

അനേകം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ആധ്യാത്മികതത്ത്വങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞു കാലാന്തരത്തിലും നീക്കത്തക്കും വരാത്ത വിധം അവയെ രേഖപ്പെടുത്തി മനുഷ്യക്കു യഥാർത്ഥസുഖം സിദ്ധിപ്പാനുള്ള രാജമാർഗ്ഗങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു സംസ്കരിച്ചുവെച്ചു മഹാനഭാവനാരായണനുമുടെ പൂർവ്വപുരുഷന്മാർ അപരിഷ്കൃതന്മാരാണെന്നു ആലോചനയില്ലാതെ പറയുന്ന ഇന്നത്തെ പാതിപരിഷ്കാരികളോട് എന്താണു പാവാനുള്ളത്? അഥവാ ഈ വകക്കാരെ എന്തിന്നു കുറപ്പെടുത്തുന്നു? ഈ അർദ്ധബുദ്ധികളുണ്ടോ ആ മഹത്ത്വമാക്കളുടെ മഹത്ത്വമറിയുന്നു?

1 ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം 4 അദ്ധ്യായം 1 വാക്യം 6, 7 അധികരണങ്ങൾ നോക്കുക. 2 ബ്രഹ്മസൂത്രം അ 2 പാ 1 സൂ 3

വെള്ള

(തുടർച്ച)



വെള്ള ഗൃഹത്തിലെ മറവഞ്ചേരി വെള്ളം ഇക്കാലംകൊണ്ടും പിന്നീടുമായി വീണ്ടും പലതായിപ്പിരിഞ്ഞുവന്നു. ഞ്ഞേടത്തു, വടക്കേടത്തു, നടുവിൽപ്പാട്ട്, മേൽപ്പത്തൂർ എന്നിങ്ങനെ ചില മനകൾ ഉണ്ടായിവന്നു. ഇവയിലുള്ള നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരെല്ലാം പറച്ചു പണ്ഡിതനായി വളരെക്കാലം സഭാമഠത്തിൽ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാരായവരോടിക്കുപ്പുകയായ് ഇവക്കു ഭട്ടതിരിസ്ഥാനം കല്പമുദ്രയായിത്തീർന്നു. വേറെയും, മാവഞ്ചേരിമനയ്ക്കു തെക്കേടം, വടക്കേടം, വാരാണസി എന്നും മറ്റും ചില വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായി തീർന്നു. ഇവയിൽ പെട്ടവർ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരായിത്തന്നെ പേരെടുത്തതായുള്ളു. ഈ മാവഞ്ചേരി വർഗ്ഗക്കാർക്കു 'വെള്ളക്കാട്ട്' എന്ന മൂലഗൃഹദേവാലയത്തിന്നു പുറമെ, ചന്ദനക്കാവ് എന്നൊരു ഭഗവതിക്ഷേത്രവും പ്രത്യേകപരദേവതാലയമായിട്ടുണ്ട്. കാലാന്തരംകൊണ്ടു് ഈ ക്ഷേത്രവും ഇവരുടെ തനതുക്കൈകദശം വിട്ടു മാറുചില ഉൾക്കാളന്മാരുടെ ആക്രമണത്താലെന്നാകാതിരുന്നില്ല. കല്പക്കുമില്ലാമൂർ ഗൃഹത്തിന്റെ മൂന്നാം ശാഖയിൽപ്പെട്ടവരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പാക്കുപാഴിയോട് എന്നീ മറ്റുക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ ചന്ദനക്കാവുകൈവശത്തിലകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുണിപ്പോൾ കഴിയുന്നത്. ഈ മാവഞ്ചേരി വർഗ്ഗക്കാരുടെ മാഘന്ത്വം പറയുകയാണെങ്കിൽ പലതുമുണ്ട്. വളരെ ദീർഘകാലം

ഞെ അകലം പിടിയ്ക്കാതെ മുന്നൂറുമുന്നൂറായി ചില മാനം സംവത്സരത്തിനിങ്ങോട്ടു നോക്കിയാൽത്തന്നെ, ഇവരിൽ മേൽപ്പത്തൂർ മനക്കൽ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട് എന്നൊരാളുടെ കഥമാത്രം എഴുതുകയാണെങ്കിൽ കൂടി ഒരു ചെറിയ പുസ്തകത്തിന്നു വകയാവും. അദ്ദേഹം സാഹിത്യചാഷയത്തിൽ ചെത്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം വായിച്ചാൽകൂടി ഒരുവന്നു് ഇന്നു സാസ്ത്രഭാഷയിൽ നല്ല വ്യക്തിഗണനാവാൻ സാധിക്കും; വൈയറകരണനാവാൻ കഴിയും; സരസ്വതിധർമ്മം പരിചയിപ്പാൻ പാറും; പരമഭക്തനായി പരഗതി നേടുവാനും കൂടും എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു നിൽക്കുവാണെ ഇപ്പോൾ തരമുള്ളു. ഈ മന ഇപ്പോൾ മാവഞ്ചേരിത്തെക്കേടം എന്ന മനയിൽ ലയിക്കത്തക്കവിധം കുറുമുടിത്തുപോയിരിക്കുന്നു, തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ വംശം, അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ സ്ഥാനം വഹിച്ചവരും, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ആ രാജ്യം പിടിച്ചടക്കുകാലത്തു് ആ സ്ഥാനം കല്പിച്ചുകൊടുത്തതാണെന്നും മാറും ചെത്തിയുമുണ്ടു്. അതിപ്രസിദ്ധനായ നടുവിൽപാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ ജ്യേഷ്ഠിത്തങ്ങൾ കേൾക്കാത്ത മലയാളികൾക്കായും എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ മനയും കുറുമുടിത്തു തെക്കേടത്തു മനയിലെക്കൊതുങ്ങി, വടക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ മനയും അങ്ങിനെതന്നെ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാടുതന്നെയും ഇപ്പോൾ കക്കാട്ടുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മനക്കൽവിന്നു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ കക്കാട്ടു ശാഖക്കാരമായി പുലസംബന്ധവും വിടാതെനില്ക്കുന്നു.

പനിയൂർ കഴകത്തിൽ വാറനമ്പി സ്ഥാനം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്ന കക്കാട്ടേതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥിതിയാണല്ലോ സർവ്വാനന്തമായി നില്ക്കുന്നത്. ഈ നമ്പിയാതിരിപ്പാട്ടിലെ മേലന്വേഷണത്തിൽ തിരുനാവായിൽ വെച്ചു പന്തിരാണ്ടുതാറും നടത്തിവന്നിരുന്ന മാരകമഹോത്സവമദ്ധ്യത്തിൽ ഏഴുപ്പട്ടുകഴിയുന്ന മഹാ ജനസമയത്ത് പലപല പൂവസ്ഥകളും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. എല്ലാ മലയാളികളും മുമ്പിൽ കടമ മുങ്ങിക്കുളി; വെള്ളവസ്ത്രം മുതലായിട്ടുള്ള കേരളാചാര്യവേഷങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതു്, പന്തിരാണ്ടുകൂട്ടമ്പോൾ ജനിക്കിയാന്മാർ തമ്മിൽ അവകാശം സ്ഥിരപ്പെടുത്തി പൊളിപ്പെടുത്തു കഴിച്ചുവരുന്നതു്, പലജാതിക്കാരും പരസ്പരപക്ഷപാതയടികൾ കാണുന്നതു്, മാറുപലതും അന്നത്തെ മഹാ ജനസഭാനിശ്ചയങ്ങളുടെ നിലനില്പിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെയാശ്ചര്യമെന്നെങ്കിലും ഗ്രാമികളാൽപ്പോലും പുറപ്പെട്ടു. അതു കഴകവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു ശമിച്ചു. വീണ്ടും ശുക്ലപുരവും പനിയൂരും തമ്മിൽ മത്സരം ജനിച്ചു. തമ്പുരാക്കൾമാരുടെ അവരോധംകൊണ്ടു് അതു് ഒരുവിധം നശിച്ചു. പിന്നെ മൂന്നാലു കഴകക്കാർ തമ്മിൽ കിടമത്സരം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. ഇതിന്നും മഹാ ജനസമയത്ത് സമാധാനമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇതുകൂറിലേയും തമ്പുരാക്കൾമാർപോലും ഭീനിച്ചുപോയ ഈ കലക്കിന്റെ സമാധാനമാർഗ്ഗം മലയാളത്തിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റത്തിന്നു് കാരണമായി തീർന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്വതന്ത്രാധികാരത്തിന്നു് ഇവിടെ

വെച്ചാണു് ഒരു ഭംഗം സാദ്ധ്യപ്പെട്ടിടമായതു്, ഇക്കാലത്താണു് പെരുമാക്കുന്മാരുടെ അവരോധത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. കേരളത്തിന്റെ സർവാധിപത്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷത്രിയ (കോവിൽ); രാജാവിനെ പരദേശത്തു നിന്നുകൊണ്ടു വന്നു മലയാളിയാക്കി പന്തിരാണ്ടു മാത്രം അവരോധിക്കുകയായിരുന്നു ആ നിശ്ചയത്തിന്റെ സ്വരൂപം. ഇപ്രകാരം ആദ്യത്തെ പെരുമാളെ അവരോധിച്ചുകാലത്തെ കലിവർഷം സംഖ്യ 'ദളർവാ' എന്നാണു്. ഭൂമികൊടുത്തു എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള ഈ സംഖ്യ പ്രകാരം കലിവർഷം റൻപുഴ ആകയാൽ ഇന്നു് രണ്ടാലിരത്തിരപത്തിനാലു സംവത്സരം മുഖാണു് ഈ അവരോധം കഴിഞ്ഞതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ അവരോധത്തോടു കൂടിയാണു് മലയാളത്തിൽ ഇന്നുള്ള ക്ഷത്രിയകുലങ്ങൾ കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങിയതു്. ഇക്കാലത്തിൽ, കക്കാട്ടേതിരിപ്പാടായ പനിയൂർവാറനമ്പി, പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഒന്നാമനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇങ്ങിനെ പന്തിരാണ്ടുതോറും വന്നുകൂടുന്ന ക്ഷത്രിയർ കടിയിരിപ്പാൻ സ്വന്തം ഭൂമിയിൽ വന്നേരിനാട് എന്നൊരംശം വിട്ടുകൊടുത്തതും ഈ മഹാനഭാവൻ തന്നെയാണു്. മലയാളത്തിൽ ഇന്നുള്ള സകല ക്ഷത്രിയർക്കും ഈ വന്നേരിനാടു മൂലസ്ഥാനമാണു്. കക്കാട്ടു ഭൂതിരിപ്പാടു ജനിയുടെ നിലയിലും കൂടി മാന്യനാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിക്കുന്നതിന്നു്, മുമ്പു ചരോധിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു തമ്പുരാക്കൾമാരോടുകൂടി നാലു കഴകത്തിലെ വാറനമ്പിമാരായ തളിയാതിരിമാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു മാരകമഹാജനയോഗത്തിൽ വെച്ചു 'പെരുമാളായി വാഴ്ക്കൂ' എന്നു വിളിച്ചുപറയുകയാണു് പതിവു്. 'ധാചാര്യേണു് ഭവതി

നൂപതിന്നായകോ രാജ്യവക്ത്വം' എന്ന ശ്ര കസന്ദേശത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ വെ രുമാളവരോധകൃമത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ഈ വരോധത്തോടു കൂടി വെരുമാക്കന്മാർ മഹാ ജനസഭയിൽ വെച്ചു നാട്ടുകാരിൽ ഭാരോ വഗ്ഗുക്കാക്കും ചില വാഗ്ദത്തങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കണം എന്നും പരിവൃണ്ണം. ഈ വ ക സത്യങ്ങൾക്കുപോലും ലംഘനം വരുത്തി ഒന്നുപാതയ്ക്കും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ആരാമ ത്തെപ്പൊഴുവുമായ പോളപ്പെരുമാളെക്കൊ ണ്ടുപലക്കും സങ്കടത്തിന്നിടയായി. അക്കാ ലത്തു തളിയാതിരിമാരുടെ ഉജ്ജ്വലിതം വെരുമാളുടെ പ്രഭുശക്തിക്കു കീഴടങ്ങി നി നിരുന്നതിനാൽ ഇവരുടെ ഐക്യമത്വം കൊണ്ടും പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുമുണ്ടായി ല്ല. തമ്പുരാക്കുടേയും മറ്റുപല മഹാ ബ്രാഹ്മണരുടേയും ഒരു ഗുഹസദസ്സിൽ വെ ച്ചു, ഈ വെരുമാളെ എങ്ങിനെയാക്കിലും ഇല്ലായ്മചെയ്യേണ്ടതിനുള്ള ഭാരം പനിയൂർ വാർത്തമ്പിയായ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടുത നെ കയ്യേൽക്കേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ആ വീരപ്പെരുമാളെ ഗത്യന്യയില്ലാത്തതിട്ടു ച തിയിൽ വെട്ടിക്കൊന്നു 'ചത്തേന്നില്ല' എ ന്ന കലിവർണ്ണനാകാലത്ത് ഇല്ലായ്മചെയ് ത്തതും ചെയ്തു. തമ്പുരാക്കുട മുതലായ മ ഹാബ്രാഹ്മണർ പൂർവ്വാധികം ആദരിച്ചു എ കിലും, 'വഞ്ചനയാൽ വീരഹത്യ മഹാപാ തകവും കുറവുമാണ്' എന്നുള്ള വിചാര ത്തിന്മേൽ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടായ ഈ വാർത്തമ്പി സ്വയം ഇടത്തു 'നമ്പിടി'യാ യി വേദാ പിരിഞ്ഞിരുന്നതെ ഉള്ളു. ഇങ്ങി നെ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കലവും ര ങ്ങായി തിരിഞ്ഞതിൽ ജ്യോഷ്ഠവംശം നമ്പി ടിനിലയിൽ വാർത്തമ്പിസ്ഥാനവും വഹി ച്ചവന്നു. ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ സൂചനകൾ ഇന്നും കക്കാട്ടുകാരണവപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനം

രോമാണത്തിലുള്ള ചടങ്ങുകൾക്കൊണ്ടു വ്യ കതമാകുന്നുണ്ട്. ഈ നമ്പിടിയായ കക്കാട്ടു വംശം കാലാന്തരംകൊണ്ട് എലിയങ്ങാ ടെന്നും, ആയനിക്കുറന്നും രണ്ടായിത്തരി ണ്തു. അതിൽ വാർത്തമ്പിസ്ഥാനം അ ല്ലെങ്കിൽ നമ്പിയാതിരിപ്പാടുസ്ഥാനം എ ലിയങ്ങാട്ടെക്കും, കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാടു സ്ഥാനം ആയനിക്കുറവിലെക്കും സ്ഥിരപ്പെ ട്ടു. വളരെക്കാലം ഈ സ്ഥാനം രണ്ടും കാര ണവപ്പാട്ടിലേക്കായിരുന്നു എങ്കിലും, കാ ലാന്തരംകൊണ്ടു വന്നുകൂടി വളർച്ചയിന്നി രുന്നതായ 'ഏറാട്ടുവെരുവപ്പാട്ടു' മത്സര ത്തിൽ ഇവർ തിരിഞ്ഞ് ഭാരമേ ഭാഗത്തു പങ്കുകൊള്ളുകയാൽ, ഇങ്ങിനെ സ്ഥാനവും കൂടി പങ്കിട്ടവാൻ എളുപ്പത്തിൽ സംഗതി യായിത്തന്നു. ഇതിൽ എലിയങ്ങാട്ടുവഗ്ഗു കാർ ഇന്നും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെക്കീഴിൽ 'മാലിഖാൻ' വാങ്ങി വരുന്നതും, ആയനി ക്കുറുകാർ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പ്രത്യേകം ആപ്തനിലയിൽ അനുഭവം പററിവരുന്ന തും ഇതിന്നു സൂചകങ്ങളാണെന്നു നിസ്സം ശയം പറയാം. ഈ എലിയങ്ങാട്ടുകക്കിയും ആയനിക്കുറുകക്കിയും തമ്മിൽ പലപല കലഹങ്ങൾ നടത്തിയതായും പ്രസിദ്ധിയു ണ്ടു. ഇവർ ഇരുവഗ്ഗുക്കാരും ക്രമേണ പല ശാഖകളായിപ്പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എലിയങ്ങാ ട്ടുവഗ്ഗും, എലിയങ്ങാട്ടു, പുനത്തൂർ, മണ ക്കുളം, ചിററത്തൂർ എന്നിങ്ങിനെ വേർതി രിഞ്ഞു. ആയനിക്കുറുവഗ്ഗും, ചെറുതയ്യ, കുമരപുരം, ആനാഴ്ക്കൽ എന്നും മറ്റുമായും പിരിഞ്ഞു. ഇവരെല്ലാം ഒരുപോലെ പല സംബന്ധമുള്ളവരായും, മതമക്കത്തായസം പ്രദായം അനുവർത്തിക്കുന്നവരായും, ജാതി യിൽ അന്തരാളക്കാരായും കഴിഞ്ഞുവ രുന്നു. ഇവരെ വന്നേരിനമ്പിയാതിരിവംശം കൊരെന്നും, തലപ്പിള്ളിരാജവംശംകൊരെന്നും

ററി ഉദ്ദേശ്യശാസ്ത്രികൾ പ്രശംസിക്കുന്നു. ഈ മീമാംസാസിദ്ധാന്തം ബുദ്ധമതക്കാരോട് പൊരുത്തമുള്ളതെന്നു നന്മുതിരിച്ചുകൊണ്ട് നല്ലൊരായുധമായിത്തീർന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ വെള്ളഗുഹക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ പാടപെട്ടു പറിച്ചു പാണ്ഡിത്യം കണ്ടിട്ടു വെന്നുള്ളതിന്നു് അവരുടെ കലമുതയായ ഭട്ടതിരിപ്പാടസ്ഥാനം തന്നെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. പാണ്ഡിത്യവിഷയത്തിൽ പന്നിയൂർ കഴകത്തിലുള്ള നന്മുതിരിമാർ മുന്തിനിന്നിരുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു പ്രാഭാകരം എന്ന പുതിയ മീമാംസാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകനായ ചൊവ്വത്തുക്കർ മെച്ചം നേടിയിരുന്നു. പ്രഭുതം പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാക്കും പാണ്ഡിത്യം ചൊവ്വതും ഗ്രാമക്കാക്കും ഏറ്റമെന്നു പറയത്തക്ക നിലയിലായി വന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ വീണ്ടും മത്സരവും ക്രമേണ വർദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. ഭാസ്കരവിവർകലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ മുപ്പത്താറു സംവത്സരകാലത്തെ രാജ്യഭരണത്തിലായിരുന്നു പെരുമാറ്റഭരണത്തിന്റെ ഉച്ചനില. അതോടുകൂടിത്തന്നെ പെരുമാക്കന്മാരെ അധരായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അസ്തമിച്ചു. 'ഭൂവിഭാഗഃ' എന്ന കലിവർഷകാലത്താണ് ഇതവസാനിച്ചതു്. ൩൪൪൪-ാം കലിവർഷമായ ഈ സംവത്സരത്തിൽ തന്നെയാണ് മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രിയുടെ ജനനവും. അതതു നാട്ടുവാണിരുന്ന ഏകപ്രഭുക്കൾക്കു പുഷ്പാധികാരത്തോടുകൂടി ഭൂമി വിഭജിച്ചുകൊടുത്തതായ ഈ കാലനിലയിൽ, തന്മൂലം കർമ്മാരോടുകൂടിയ തളിയാതിരിമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പെരുമാളവരോധാധികാരവും നിരോധമായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ കക്കാട്ടുകാക്കുണ്ടായിരുന്ന പഴയ വാർത്താവിസ്ഥാനത്തെ അനുസരിച്ചു്, തിരുവാതിരി മാമാക്കും നിവൃത്തിപ്പാറുള്ള

മുറയും കയ്യും മാത്രം നശിച്ചില്ല. അതു മാമാക്കമഹോത്സവം നടന്നിരുന്ന കാലം മുഴുവനും നിലനിന്നിരുന്നു. തുകപ്പരം ഗ്രാമക്കാരനായ മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രി മലയാളികളുടെ ഇടയിലും യാഗം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കിയതോടുകൂടി മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്നു വീണ്ടും പ്രകാശവും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചു. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള യോഗ്യരായ നന്മുതിരിമാരിൽ പലരും യാഗം ചെയ്തവരും. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇതിന്നു് ഒരുകാലത്തും ഉടവുതട്ടരുതെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ ഉത്തമ ഗ്രാമങ്ങളിലെല്ലാം വെപ്പേറെ കമ്മികൾക്കു സമാമംങ്ങളും അവയ്ക്കു വളരെ സ്വത്തും ഉറപ്പിച്ചു. ഈ മംങ്ങളും സ്വത്തും ഇന്നും നശിച്ചുപോകാതെ നില്ക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഈ വക വ്യവസ്ഥകളിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാക്കു 'മുറയും കയ്യും' മുണ്ടായിരുന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധമാണ്. വെള്ളഗുഹക്കാർ ഇവയ്ക്കൊക്കെ ഏറ്റവും അനുകൂലിച്ചിരുന്നു എന്നല്ലാതെ സ്വയം അഗ്നിഹോത്രികളായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. സാധാരണയായി ആശ്ചര്യകരമായ നന്മുതിരിപ്പാടന്മാർ യാഗം ചെയ്യിക്കുമെന്നല്ലാതെ ചെയ്യുക പതിവില്ല; കേവലം ഭട്ടവൃത്തിയെ മാത്രം പ്രമാണിച്ചു വരികയേയുള്ളൂ. ഇങ്ങട്ടത്തിൽ വെള്ളഗുഹക്കാരും നിന്നതായി വിചാരിപ്പാനാണു ഗ്രാമം.

കമ്മികളുടെ ഇടയിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാക്കുണ്ടായിരുന്ന 'മുറയും കയ്യും' അധികം കാലം നിലനില്പാൻ സംഗതിയായില്ല അപ്പോഴേക്കും ആ ഗ്രാമത്തിന്നു് ഒരു വലിയ ആപത്തുവന്നു പിടിപെട്ടു. പന്നിയൂർക്കാർ ചിലർ, പാണ്ഡിത്യത്തിൽ മുന്തിനില്ക്കുന്ന ചൊവ്വത്തുകാരോടു മത്സരം നിമിത്തം പരദേശത്തു പോയി പഠിച്ചതു്,

ഒന്നുപോയി. കക്കാട്ടു വർക്കാരും മാവേലി
 ബെരിവർക്കാരും ചൊവ്വരത്തക്കു ചെന്നു
 കൊണ്ടു നിന്നു സ്വദേശം വടത്തെ കഴിച്ചു
 കൂട്ടിയതെന്തെങ്കിലും പൂർവ്വമുള്ള ചെളിവർത്തി
 ലും ഇക്കാലത്തു വളരെ മനക്കുണ്ടായിര
 ന്നു. അദ്വൈതപ്പാഠി ഇതുവരെ മന്നം പ
 ണ്തിട്ടുവീട്ടില്ല. ഇവരിൽ അല്പം ചിലർ
 സഹജമായ മാതൃത്വം നിമിത്തം ചൊവ്വ
 രത്തു പേരുവാൻ മടിക്കാറുണ്ടു, വരാഹു
 ണ്തിവിൽ ചെല്ലെ കൃഷ്ണസ്തതി നന്നുചെയ്തു
 റിന്നതു കൊണ്ടു, കേവലം ഉദാസിനത
 കൊണ്ടു ഏതൊ പന്നിയുൾഗ്രാമത്തിൽ
 തന്നെ ഇളകാതെ കൂടി. ചെളി, തിരു
 ശ്ലോരി (കോട്ടയിലെ രാജാവ്) എന്നിങ്ങിനെ
 യുള്ളവർ ഇവിടം പന്നിയുൾഗ്രാമം വിടാ
 ത്ത വകയിൽ പെട്ടവരാണ്. ഇവരിൽ
 ഭൂരിപക്ഷം നൂറ്റാണ്ടിൽ താഴെ മനക്കാർ
 നാട്ടുവിട്ടോടിപ്പോയി പറവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ
 ചെന്നു ചേരുകയാണു ചെയ്തത്. ഇവനു
 യാണ് ഇന്നും പ്രധാനമായി വെള്ളമുറ
 കാരായി ഗണിച്ചു വരുന്നത്. ഇതുപോ
 ലെ മറന്നേകം നമ്പൂതിരി കുടുംബങ്ങൾ
 നാട്ടുവിട്ടോടിപ്പോയി അങ്ങുമിങ്ങും അല
 ഞ്ഞുപണഞ്ഞു നടന്നു തെക്കും വടക്കും കണ്ട
 ഗ്രാമങ്ങളെ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടു
 ണ്ടു. ഇരിങ്ങാലക്കുട, ചെരുമനം, ചൊവ്വ
 എന്നിവയിലും മറ്റുപല ഗ്രാമങ്ങളിലുമാ
 യി കടന്നുകൂടിക്കഴിച്ചുകൂട്ടു എന്നായി തീ
 ന്നു. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പന്നിയുൾ ഗ്രാമക്കാ
 യ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്ഥിതി നോക്കൂ. അ
 കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാരുടെ എടയിൽ ഉ
 ണ്ടായ ഒരു ഭൂകമ്പം എല്ലാം കൂടി മലയാ
 ഉത്തിലൊരിളക്കം എന്നേ പറയേണ്ടു.

(തുടരും).



ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠ

മനുഷ്യർ ന്യായമായ ആത്മാഭിമാനത്തിന്നു മേന്മയായ പൂർവ്വസ്മരണയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു തീർച്ചയായും വലിയകഷ്ടമാണ്. ആത്മാഭിമാനം ഉത്സാ

ഹത്തയും, സന്തോഷത്തെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതല്ലൊ, തന്റെ പ്രചിതാമഹർ പാലും ദിവ്യനായിരുന്നു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അല്പമെങ്കിലും കണ്ണിതം ഇല്ലാതെ രേഖർ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഞാൻ മരിച്ച്, അയാൾ ശിഷ്യനായിരുന്നു എന്നാണു കേട്ടതെങ്കിൽ, അവന്റെ അല്പാഴ്ചയെ മുമ്പ്രസാദവും കാരണങ്ങളുതന്നെ. കേൾവി നേരായാലും പൊളിയാനാലും, ഫലത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു വെറും കേൾവയിൽ പോലും നമുക്കു യഥാവസ്ഥാരസനീരസങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവ ഗാഢമായ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണം, നമ്മുടെ പൂർവ്വപരിത്രാത്ത കരാരം നിർദ്വേഷമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ നിന്നു നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന മാറ്റം നിസ്സാരമെന്നു ചെയ്ത തള്ളുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. കുറച്ചുകാലം മുമ്പു എത്രയോ മന്യനായ കരാരം 'കഴ്സൻപ്രഭ്' എത്രയും മന്യമായ ഒരു സമചതുരവെച്ചു പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെ ആക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞുവെച്ചുമാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കുന്നത്. തന്റെ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിൽ, ഹിന്ദുക്കളെ ദ്വേഷിച്ചു പറയുന്നിടത്തു 'ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു പൊളികളുടെ ഒരു കൂട്' എന്ന്



അത്ഥമാണെന്നു വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന 'മിൽ' എന്ന പാശ്ചാത്യ സഹോദരനെ അദ്ദേഹം അനുവർത്തിച്ചത് ഒരു വിധത്തിൽ യുക്തമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു അഭിപ്രായപ്രകടനം തീരെ അയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇത്തരം അയഥാർത്ഥവാദങ്ങൾ കൊണ്ടു നിരാശപ്പെട്ടിരിക്കാനിടയുള്ള യുവാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വകന്മാരുടെ ഭാരോ സൽഗുണങ്ങളെ അറികയാ. അനുസ്മരിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാവാറുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിപ്പാൻ പാടുള്ളതിൽ എനിക്ക് ഈ ഉദ്ദേശം ഇവിടെ വ്യക്തമായല്ലോ.

ഹിന്ദുക്കൾ സദ്യോപരി വിശ്വസിക്കയും, സ്നേഹിക്കയും, ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന പ്രമാണം 'സത്യമേവ ജയതീ നാനൃതം' (സത്യംതന്നെ ജയിക്കുന്നു. അസത്യമല്ല) എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അവരുടെ എല്ലാ ധർമ്മശാസനങ്ങളിലും സത്യം പായണം എന്ന വാക്യം മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. ആയിരം അശ്വമേധയാഗത്തിന്റെ ഫലവും, സത്യവും കൂടെ തുക്കി നോക്കിയാൽ സത്യത്തിന്റെ ഭാഗം അധികം കനം തുങ്ങുമെന്ന് അവർ വ്ശ്വസിച്ചു വന്നു. 'അസത്യാ പറയുന്നതിനാൽ രേഖൻ അതുദ്ധനായി ഭവിക്കുന്നു.' * എന്നാണ് അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്നത്. ഒരു കുഴിയുടെ മുകളിൽ വെശതപഞ്ചരംണം (3 1) 2 11

ച്ചിരിക്കുന്ന വാളിന്റെ വായ് തലയിൽ നക്കുമ്പോലെ അസത്യവാദം അത്ര ആപൽ

കുറമാണെന്നു തെത്തരീയാരണ്യകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശതചന്ദ്രാവതത്തിൽ കുറാമ മഹാരാജോടു 'യാഗാഗ്നിയിലെ ജപലിപ്പിക്കണം' എന്നു പറയുമ്പോൾ 'സംസാരിക്കുക' എന്നാണല്ലോ ഇപ്പോൾ അർത്ഥഭേദമുള്ളത് എന്നാണ് അതിന്നു് ഇത്തരം ഉത്തരം പറയുന്നത്. എത്രത്തന്നെ മനസ്സിരുത്തിയാലും 'സംസാര'ത്തിൽ അസത്യസാഗം കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ പ്രയാസമാണെന്നുള്ള തത്വമാണ് ഇതിൽ അന്തർവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ നിവൃത്തി നിരതന്മാരായ അത്ര വളരെ മുനിശ്ചരന്മാർ ഉണ്ടാകുവാൻ ഏക വന്നത്. 'സത്യായമിതഭാഷിണം' എന്നു കാളിദാസമഹാകവി രഘുപാശരാജാക്കന്മാരെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥവും മഹാരാജാമല്ല.

മനുഷ്യമല്ലാതെ ചെയ്യുപോയ വാഗ്ദാനങ്ങളെപ്പോലും നിരവോദവാൻ നിബൃന്ധിതന്മാരെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം പ്രാചീനഹിന്ദുക്കൾ അത്ര വളരെ സത്യനിഷ്ഠയുള്ളവരായിരുന്നു. ദുഷ്ടാന്തത്തിന്നു ദശരഥൻ, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ഭീഷ്മൻ മുതലായ പലരുടേയും ചരിത്രങ്ങളുണ്ടല്ലോ. തന്റെ ഭ്രീയതമയായ ഒക്കകേയി ആവശ്യപ്പെടുമെന്നു സ്വപ്നോപി താൻ വിചാരിക്കാത്ത രണ്ടു വരങ്ങളാണ് ദശരഥൻ സത്യഭംഗഭയം കൊണ്ടു മാത്രം അവൾക്കു കൊടുത്തത്. 'ചണ്ഡാലികളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു പകരം, രാജ്യമാസകലം തരുവാൻ കല്പിച്ചാലും വിരോധമില്ലാ അങ്ങിനെ ചെയ്യാം' എന്നു പറഞ്ഞു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ നിശ്ചയമായും തന്റെ അടുത്ത ഭാവിയിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭരതന്റെ ധനം, സ്വാതന്ത്ര്യം ജീവിതം എന്നിവയുടെ രക്ഷ, ഭരതൻ അസത്യവചന

ത്തെ മാത്രം അവലംബിച്ചിരുന്നിട്ടും സത്യത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത അനവധി കേസുകൾ (ഉന്മൂലിൽ) താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ണട സ്ലീമൻ പറഞ്ഞതിൽ ഏന്താണുള്ളത്?

ഹിന്ദുക്കളുടെ സാമൂഹികമായ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള എത്ര വിദേശീയന്മാരും ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ചന്ദ്രമല്ലാന്റെ അരമനയിൽ ശ്രീഷ്യാർസ്ഥാനപതിയായിരുന്ന 'മഗാസ്സിസ്സ്' ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ മോഷണം വളരെ കാവായിരുന്നു എന്നും, അവർ സത്യത്തെയും സത്ഗുണങ്ങളേയും ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയുന്നു. 'എപ്പിക്കാൻ റാസ്സിന്റെ ശിഷ്യനായ ആർയൻ, ഒരേത്തു 'ഹിന്ദുക്കളുടെമേൽ അസത്യവാദം ഒരിക്കലും ചുമത്താതിരുന്നില്ല' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചൈനയിലെ ബുദ്ധമതീതമസേവികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും കീർത്തിമന്ദനം, ശ്രീസ്താബ്ധം ഏറ്റവും ആരാധിച്ച് ഉന്മൂലയെ സന്ദർശിച്ച ദേശമുറയായ ഹിന്ദോൻ സാങ്ങ് ഹിന്ദുക്കളെ കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെയാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'അവരുടെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ വിശേഷവിധിയായ ഗുണം ആജ്ഞാമാണ്.' ഇഡ്രിസ്സ് എന്ന പണ്ഡിതൻ പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഏഴുതീയ തന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ മുഹമ്മദ് ബീനാക്രമികൾക്ക് ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുണ്ടായ അഭിപ്രായം ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. 'ഇന്ത്യക്കാർ സ്വതവേ നിരീതല്ല രന്മാരും, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയിലും അമണത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാത്തവരും ആണ്.' അവരുടെ നിഷ്ഠാപട്ടം മയ്ക്കും, സത്യനിഷ്ഠ എന്നിതുകൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. നാലുപുറത്തുനിന്നും ഇവരുടെ രാജ്യ

ത്തേക്കു വിദേശീയർ കൂട്ടുകൂട്ടമായി വരത്തക്കുറന്നു ഇവർ ആ വക ഗുണങ്ങൾക്കു അത്ര വളരെ കീഴ്ത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ 'മാക്കോവോളോ' എന്ന ദേശസഞ്ചാരി താഴെ പറയുന്ന സംഗതിക്ക് സാക്ഷിയായി നിൽക്കുന്നു. 'ഇവർ (ഹിന്ദുക്കൾ) ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും നല്ല കച്ചവടക്കാരും ഏറ്റവും സത്യമുള്ളവരുമാണ്' 'ഹ്രയർ ജോർഡാനസ്സ്' 'ആയിനി അക്ബറി'യുടെ കത്താൽ 'അബൂൽഫാസൽ' തുടങ്ങിയ പല മതാന്തരസ്ഥന്മാരും ഇങ്ങനെതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറയണമെന്നാൽ ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശസഞ്ചാരികളിൽ ആരുതന്നെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ മേൽ അസത്യവാദം എന്ന കുറ്റം ഒരിക്കലും ആരോപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ സാമൂഹികഗുണങ്ങളിൽ മുന്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന സത്യതലാതയെ എല്ലാവരും കാണുകയും, പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പ്രായേണ മനുഷ്യരുടെ എല്ലാ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രതികൂലസംഗതികളുടെ നിര

ന്തരസ്ഥർപ്പം നിമിത്തം കാലാന്തരത്തിൽ ക്ഷയമോ നാശംതന്നെയോ സംഭവിച്ചുകൂടെന്നില്ല. ഈയൊരവസ്ഥ ഹിന്ദുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം മറ്റൊരു വിധത്തിലാകാൻ മാറ്റമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ വല്ല ഹാനിയും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരുതട്ടമല്ല. സത്യമോചനം എന്ന ഈ ദുരാചാരം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ തന്നെ ഇന്ത്യയിലും വേരൂന്നുവാൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. 'ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പൊതുവേ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ വീണ്ടും ഇന്ത്യയിൽ ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതുവരെ, മുഹമ്മദീയാക്രമികൾ ചെയ്ത ക്രൂരക്രത്യങ്ങളെ ആലോചിച്ചാൽ, ഹിന്ദുക്കൾ വിശാചകളായിത്തീരാതെ അത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരു പാതാളത്തെ അതിലംഘിച്ചാൽ അത്ഭുതമുതം' എന്നാണ് പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ മക്സ്മുള്ളർ പറയുന്നത്.

കെ. എൻ-

വടുതലെ നായർ

വിടുവിക്കുകയായ്ക്കുറേ
 നേടുന്നില്ലാതിൽവിപ്രരോക്കുനോൾ
 വടുതലെനായർചിറന്നാൻ
 പടുമതിപറിപൊറപന്തികകലത്തിൽ.
 അരിയൊരുമയാമരവേർ
 കരിയുമുറുളയോഗിവിതേടി
 പെരിയപരബ്രഹ്മത്തെ.
 ജ്വരിയെന്നിച്ചനാവാണിതൊരുവിപ്രൻ.

ഭൂവിൽപ്രഥിതയശസ്സുഴ-
 മാവിപ്രവരൻറദാസനായ്നായർ
 ആവിമോദംവാണാ-
 നാവിലനിലവിട്ടൊരുളമാന്റുള്ളൊൻ.
 പരിചയ്കകളാൽവേണ്ടും
 പരിചിൽപൂമിവിസുരേന്ദ്രനാളുൻ
 പരിതോഷംപരമേറി-
 പ്പരിശോഭിച്ചാൻവിനിശിവാഞ്ജോട.

പെരികെഞ്ഞളിവാന്നാരണ-
നരികെവിളിച്ചവനെനിത്തിയൊരുനാളിൽ
തിരിയുപടിപ്പുധവരനി-
ത്തിരിയോതീനല്ലശുഭകലധർമ്മം,
കേൾക്കുകനിന്നുടെജാതി-
ക്കൊക്കുവിധിച്ചുള്ളനല്ലധർമ്മത്തെ
നേർക്കുനടക്കുകിലതൃവ
ചേക്കുവിപ്രതപമേഴ്ജനത്താൽ.
വണ്ണാശ്രമധർമ്മത്തിനു
കണ്ണായത്തവവിപ്രസേവതാനല്ലോ
തിണ്ണുന്നതുന്നീശരിയൊം
വണ്ണനെ ചയുന്നതെത്രയുഷ്യകതം.
തിരിയേണംവാക്കുകളി-
ത്തിരിയേതെങ്കിലുമവണ്ണപിഴവേണം
ശരിയേനീതെറുകളൊരു
തരിയേല്ലാതുള്ളമൊഴികളോതാത്തു.
ജ്ഞാനത്തിൽക്കൊതിവിട്ട-
ജ്ഞാനത്തെടുമീനില്ലവണ്ണവാണാൽനീ
വാനത്തിൽപ്പോയ്ച്ചെന്നിട്ട-
വാനത്തൽവരാത്തനല്ലവഴികാണം.
ഭാരതമതിലുംമറ്റും
പാരംവെളിവാങ്ങാത്തൊരിധർമ്മം
ആരാൽക്കുനിവോടരുളിയൊ-
രാണവരനോടനായരുചെയ്തു.
‘മേനീചടങ്ങുപടിതിരു-
മേനീയിടയ്ക്കിടെയിരുന്നുനാറേറ്റം
ധ്യാനിപ്പതെന്തുവിപ്രനു
വാനിനുവേറിട്ടെടുപ്പവഴിയില്ലേ?’
അതിനാരണനരുൾ ചയ്ക്കാൻ
‘കൊതിമമനാകത്തിലല്ല, മോക്ഷത്തിൽ;
അതിനുപരബ്രഹ്മത്തെ-
പ്പതിവായിവരുളുകിത്തിയോക്കുന്നു,’
നായർപറഞ്ഞു ‘നടിയൻ
കായകൃഷ്ണത്തിലിത്രവാടില്ലാ
ആയതിനാൽമോക്ഷപ്രദ-
ഭാരാബ്രഹ്മസ്വരൂപമിവനോക്കാം;

വാട്ടിൽക്കുനിവിനൊടെത്തൊരു
മട്ടിലതെന്നരുളുക’ന്നവൻചെയ്തുക
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുരച്ചാൻ
നാട്ടിൽപ്പകർന്നിളയീശിവില്ലസുന്നോൻ,
‘ഓത്തിലൊളിച്ചൊരതിന്നൊരു
പോത്തിൻവടിവാണീയതിനിമേലിൽ
ഓത്തിട്ടുക’ന്നുപറഞ്ഞോ-
ക്കീത്തിപ്പലത്തുംദിജൻഗ്രാമംപുക്കാൻ,
മറയാപ്പകർന്നിളനിമലം-
മറയോനഥകാലമൊട്ടു ചെന്നൊരുനാൾ
കറയകല്ലനോനെങ്ങോ
കായകലപ്പോയ്ഗ്രാമത്തിൽവന്നെത്തി,
പിടിയാത്തനായർപതിവും-
പടിയങ്ങിനെപിന്നിലായടുത്തുളോൻ
പടിവാതൽവിട്ടു, ബധരം-
പ്പടിവാഴുന്നോൻഗ്രാമംകണ്ഠചെന്നാൻ,
മാറാപ്പകർന്നിളവിനിയും-
മാറാപ്പണ്ണപുലർന്നവിപ്രേന്ദ്രൻ
മാറാപ്പൊഴുമടിയാൻപര-
മാരാൽപ്പറയുന്നവാക്കിതഥകേട്ടു:—
‘നന്നനിനച്ചാൽനീപോ-
ത്തെന്നജനം ചാൽവതോറവുഷ്യകതം
നിന്നുമിഴിഞ്ഞാതിനിനീ
യൊന്നു ചരിച്ചാലുമാശുക്കൊമ്പുകളേ?’
അന്തികളുവിന്നായവ-
നെന്നതിരുകമ്പംകഥിപ്പതെന്നറിവാൻ
പിന്തിരിയുദിജനോടായ്
പന്തിയിലൊപ്പാദജൻചരിച്ചോതി:—
‘ഓത്തിലൊളിച്ചുകിടപ്പൊരു
പോത്തിനുമേമ്പുലികാക്കു നാളുമോശം
പോത്തിനുകൊമ്പുചരിച്ചുക-
ടത്തിടാതിപ്പടിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു-
അരുളിയവിധമടിയാൻഏടി
കരുതില്പ്രാണിച്ചുകണ്ടുവേണ്ടപ്പോൾ
വരുമാറാക്കിയപോത്തിനി-
ന്നൊരുപടിനേരേക്കടക്കുവാൻവയ്ക്കാം.

മറയുടെമുരടിൽപ്പുതിവായ്
 മറയുമിതിന്നുരൂപുദ്ധിയില്ലെന്നോ?
 പായണ'മെന്നുപറഞ്ഞാ-
 പ്പറയപ്പെണ്ണിൽപ്പിന്നവൻനിന്നു,
 നോക്കിപ്പൊതുപോത്തിനെയൊ-
 ഭൂക്കിൽക്കാനാഞ്ഞുകോപമൊടുവിപ്രൻ
 'പോക്കിരി!നീബ്രഹ്മത്തിനെ
 നേക്കിഫകളിയാക്കയോയിതെ'ന്നായി.
 പിടയാതതിനേതുവിപ
 വിടിയാനപടിസ്തുപാഞ്ഞൊരശ്ശൂദ്രൻ
 അടിയനുള്ളടൽതൊട്ടാ-
 പ്പടിയുടെനേക്കാനുനോക്കുകനോതി.
 അതുപോലെനോക്കിയപ്പോ-
 ഴതുചാതുതദേശിഭാരമൊടുവിപ്രൻ
 മുതുകണിമാറാപ്പെഴുമൊരു
 മുതുപോത്താപ്പടികടപ്പതായ്ക്കുണ്ടു.
 'ശിവനേ!ബ്രഹ്മമുതിർന്നിനെ
 യിവിനുടെമാറാപ്പെട്ടുകൊണ്ടായാൽ
 ഭൂവനപ്രഥിതമുണ്ണപെട്ടു.

മിവനെടുത്താൻചെയ്തൊറിനില്ലാരം,
 എന്നോത്തവനെയെന്നതി-
 ടുനോത്തിൽകേളികേട്ടുകെങ്കേമൻ
 ഒന്നോതി'നീചൊറുകണ-
 മിന്നോളംഞാൻപിഴച്ചവിഴയെല്ലാം.'
 അതിനഥനായരുമുമാൻ
 'മതിയിച്ചാപലമരുതുടാസങ്കൽ
 ക്ഷിതിസുരമമയാനേറു-
 നന്തിനുള്ളൊരുവഴിയടുക്കെട്ടരുതേ.'
 ചിരിച്ചുവെച്ചൊല്ലുന്നവനെയതുനാൾ
 തൊട്ടുതൂലയായ്
 വരിച്ചുവെച്ചു'കുത്രാവിപുലമുണ്ണവാ-
 രാശിവിബുധൻ
 മരിച്ചാൽമോഷ്ടക്കൈവരവതിനുവേ
 ണ്ടുവിധമവൻ
 സൂരിച്ചാൻപോത്തിൽച്ചേർത്താളിവിചെഴു-
 മോത്തിൻപൊരുളിനെ.
 കണ്ടു നാരായണമേനാൻ ബി- എ-

രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ*



ആകൃതിയിൽ വലിപ്പവും, പ്രകൃതി
 യിൽ ചാപല്യവും
 പ്രത്യക്ഷമായി കാ
 ണിക്കുന്ന സസ്യമൃ
 ഗാദിവർഗ്ഗങ്ങളെ ന
 മുകൾ കണ്ടും കേട്ടും
 പരിചയമാകുന്നു.

യിരിക്കയില്ല. നമുക്കു വെറും കണ്ണുകൾ
 കൊണ്ടു ഇവയെ കാണുവാൻ കൂടി സാധി
 ക്കുന്നതല്ല. ചർമ്മരീന്ദ്രിയത്തിന്നു സൂക്ഷ്മവ
 സ്തൂക്കങ്ങളാണൊന്നുള്ള ശക്തി ആറ്റിമട്ടിച്ചു
 ണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവയിൽ ചിലത
 നെ കണ്ടു കാണാമായിരുന്നു. നാം ശ്വ
 സിക്കുന്ന വായുവിൽ ഈ ജീവികൾ അ
 നേകായിരക്കണക്കായി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെ
 ന്നു പാഞ്ഞാൽ, അതു വിശ്വാസ്യയാഗ്ര
 മോ എന്നുകൂടി സാശയിക്കാനിടയുള്ളതാ
 ണ്. എന്നാൽ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻ പാ

ടില്ലാത്ത അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭൂതകണ്ണാടികൊണ്ടു കണ്ടു പിടിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ ദൃഷ്ടി ഈ ജീവവാഗ്ദങ്ങളിലും എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇവയെപ്പറ്റി ഒരു ശാസ്ത്രവും അടുത്ത കാലത്തിനുള്ളിൽ വെളിച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'സൂക്ഷ്മജീവിജന്തു' അല്ലെങ്കിൽ 'സൂക്ഷ്മജീവികൾ' എന്ന ധാതവത്ത് തോടുകൂടിയ 'മൈക്രോബ്സ്' (Microbes) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുനാമംകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇവയെ വ്യവദേശിക്കുന്നത്.

'ബാധാഗോഷ്ടി' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ധാരാളമായി സർവ്വസമ്മതമായി കണ്ടറിയാത്ത ഒരു കൂട്ടം ദുദ്ദേവത കുറച്ചുവരെ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ചില വികൃതരോഗാപ്തികളെയാണ് ജനങ്ങളിൽ മിക്കവരും ധരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യശരീരത്തിലേക്കുള്ള അസ്സപ്തമായ പ്രവേശനം കൊണ്ടു ഈ ദുഃശ്വാശ്വതങ്ങൾക്കു വൈശാചികത്വം കല്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, 'ബാധ' എന്ന സംജ്ഞ ഇതിലും ഉചിതമായ ഒരു സംഗതിക്കു യോജിക്കുമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പടന്നുപിടിക്കുന്ന വ്യാധികൾക്കു 'ബാധ' എന്നു ധാരാളം പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പകരുന്ന വ്യാധികൾ മേൽപ്രസ്താവിച്ച ജീവികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയുണ്ടെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ജലദോഷം എന്നോ, നീർവീഴ്ച എന്നോ, വേണ്ട കയ്യകാലം എന്നോ, അസംഗതിയായി വരുന്നവയെന്നു നാം ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്ന മിക്ക രോഗങ്ങളും, മേൽപറഞ്ഞ ജീവികൾ ശരീരത്തെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായും കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ബാധ' എന്നു പറയുന്ന സാംക്രമിക രോഗങ്ങളും, പകരുന്ന വ്യാധികളും തമ്മിൽ

അല്ലെങ്കിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ച ചെറിയ ജീവികൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന രോഗങ്ങൾക്കു 'ബാധ' എന്നു പറയാം. എന്നാൽ എല്ലാ ബാധകളും പകർച്ചവ്യാധികളല്ല. നടപ്പുപിന്നെ ഒരു ബാധയാകുന്നു എങ്കിലും, അങ്ങനെയുള്ള ദീനക്കാരനെ തൊട്ടു എന്നുള്ള ഏക സംഗതികൊണ്ടുമാത്രം തൊട്ടവന്ന് ആ ദീനം ബാധിച്ചോളണം എന്നില്ല. വസൂരി, നേരെ മറിച്ചു, സ്റ്റർക്കൊണ്ടു വളരെ വേഗത്തിൽ പകരാനുവുന്ന ഒരു ദീനമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നടപ്പുപിന്നെ ഒരു ബാധയാണിട്ടും, വസൂരി ഒരു പകർച്ചവ്യാധിയായിട്ടും ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രോഗകാരണങ്ങളായ ഈ ജീവികളിൽ മിക്കവയും സസ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവയാണ്. താണതരം ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടവകക്കാരും ഇല്ലെന്നില്ല. ആക്രമിപ്പിൽ എത്രയോ ലഘുവായിരുന്നാലും ജീവികളാകുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള സസ്യമൃഗാദികളെപ്പോലെ തന്നെ ഇവയും ജീവധർമ്മങ്ങളാകുന്ന ആ ഹാരവിഹാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു പോരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ വിചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവംകൊണ്ടു ജീവനുള്ളധാതുക്കളിൽ മാത്രമേ ഇവയിൽ ചിലവകക്കാർക്കു വസിക്കൂ. ത്രാണിയുള്ള, മറ്റുചിലവകക്കാർ ചത്തു ചീഞ്ഞുപോയവോടുകൂടി അവയുടെ സൂക്ഷ്മമായ ആക്രമിയും, മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അവയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യവും, പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്നു മാറണവും, എല്ലാം കൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ദേഹിവാഗ്ദത്തിന്ന് ഒരു ശത്രു സൈന്യത്തെ കൌശലത്തോടുകൂടി നിമ്മിക്കണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയോ

ഈശ്വരൻ ഇവയെ നിർമ്മിച്ചത് എന്നു സംശയം തോന്നിപ്പോകും.

അണുപ്രായമായ ഈ ജീവികൾ, മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കടന്നു കൂടുന്നതു വലുതാകുന്നു. മുറി, കെട്ടിൽ മുതലായവ ഉള്ളിടങ്ങളിലും അവയെ രക്തത്തിൽ കടന്നു കൂട്ടുവാൻ തക്കതായ ഒരു വഴിയാണ്. ശ്വാസം വലിക്കുന്ന കഴലിൽ കൂടിയും അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുവീഴുന്നു. നാം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ കലർന്നു ആ മാറ്റമായും അവ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. വസൂരി, അഞ്ചാംപനി മുതലായ രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ പലതും, ശ്വാസം വഴിക്കായിരിക്കാം ഉള്ളിൽ കടക്കുന്നത്. നട്ടുപിടിത്തത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജീവി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമാണ് മനുഷ്യരെ ബാധിക്കുന്നത്. ജാത്രി തന്നെ തങ്ങളുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി അത്ര ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഈയുകയും, ഉറവുകയും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ അശുചിയായി കരുതിക്കുവാൻ എത്ര ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കുല്ലാവരും നിത്യപരിചയമാണല്ലോ.

ഈ സൂക്ഷ്മവിജ്ഞാൻ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെത്തന്നെ രോഗാധിമതിയായി പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ല. അല്പകാലം നിശ്ചലനമെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ അവ അവയുടെ കിടക്കുന്നു. ഈ കാലത്തിനിടെ അവയുടെ 'ചയകാല'മെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ചയകാലത്തിന്റെ ഏകദേശം പല സംഗതികളേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ജീവികളുടെ സ്വാഭാവികമായ ശക്തിപോലെയും, സമ്പ്രദായഭേദംപോലെയും, ഈ സമയം ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ മുതൽ നാലുവരെ നീണ്ടു എന്നു വരാം. അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മവിജ്ഞാൻ ഒരേസമയത്തു ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ

ഇടയാക്കാൽ അവയുടെ ചയകാലം: എത്രയോ കുറച്ചായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല, അവ പ്രവേശിക്കുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യാവസ്ഥയും, ആക്രമശക്തിയും ഏകദേശമായി ചെയ്യുമെന്നു വേറൊരു ചില സാഗതികളാകാറുണ്ടു ഉപരികേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, എത്രയോ വലുതായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ ഒരു ജീവികൾ പ്രവേശിച്ചു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ രോഗാധിമതിയായി വരണമെന്നുണ്ടോ? പത്തോ അതിരമോ അണുപ്രായമുള്ള ഒരുതരം തന്നെ സസ്യങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാത്ത് അവയുടെ ആയുഷ്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി അന്തരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു വിശേഷമായി ഒന്നും തോന്നുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ സകല ജീവവസ്തുക്കളും ജന്തുസാമ്രാജ്യം പോലെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്പാദനശക്തിയെ അവ പ്രകടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു ഈ ഉപദ്രവമൊക്കെ നേരിടുന്നത്. പിടിയാന വളരെ കാലം കൂടുമ്പോൾ ഏകസന്താനത്തെ മാത്രമേ പ്രസവിക്കുന്നുള്ളു മനുഷ്യർ എത്രതന്നെ ഉപദ്രവകളായിരുന്നുപോലും, രണ്ടോ മൂന്നോ സന്താനികളെ ഒരിക്കൽ പ്രസവിക്കുന്നതു എത്രയോ അപൂർവ്വമാണ്. എന്നാൽ 'ഉപദ്രവത്തിന്നു മാത്രം ഒരുപെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ജീവവസ്തു' ൨൪ മണിക്കൂറിനിടയിൽ ലക്ഷോപലക്ഷമായിട്ടാണ് വർദ്ധിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ പെട്ടെന്ന് വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരു വിഷദ്രവ്യത്തെയും അവ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷവസ്തു ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതാകുന്നു, രോഗത്തിന്നു കാരണമായി വരുന്നത്.

ശരീരത്തിൽ ഏകദേശം ഒരു ഭാഗ

ഈ സ്വരൂപിച്ചു വലിക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ രക്തക്കുഴലുകൾ വഴിയായി ദോഷമാസകലം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ചെറിയ അഥവാ രോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. കൂടുതലായ പഴുപ്പുകൾ അഥവാ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്വരൂപിക്കുന്നതു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. ന്യുമോണിയ (Pneumonia) എന്നു പറയുന്ന ദീനത്തിൽ അവയുടെ മുഖ്യമായ ആവാസം ശ്വാസകോശങ്ങളിലാണ്. ടൈഫോയ്ഡ് (Typhoid) എന്നു പറയുന്ന രോഗത്തിൽ അവയുടെ ഉഗ്രത മുഴുവൻ പക്ഷാശയത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നത് എങ്കിലും, ക്രമേണ, ഈ ജീവികൾ ദോഷം ആസകലം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

മുക്കുലം സാക്രമികരോഗങ്ങളുടെ പ്രാഥമികചിഹ്നം ജപമാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ശരീരത്തിലെക്കുള്ള ഇവയുടെ പ്രവേശനം തീരെ നിഷ്പ്രഭമായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ശരീരത്തിന്നു ഇവയെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശക്തി സ്വാഭാവികമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദോഷം ഏതായാ ആരോഗ്യത്തോടു കൂടി ഇരിക്കുന്നുവോ അത്രയും ഈ ജീവികളുടെ ആക്രമം നിഷ്പ്രഭമായി വരുന്നു. ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ തന്നെ രക്തത്തിലുള്ള ചില വസ്തുക്കൾ ഈ വർഗ്ഗക്കാരോടു യുദ്ധം ചെയ്തിനില്ക്കുന്നു. രക്തത്തിലുള്ള മാറ്റം ചില അംശങ്ങൾ ഇവ നിർമ്മിക്കുന്നതായ വിഷവസ്തുവിനെ നശിപ്പിക്കാനും ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ആരോഗ്യം വലിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു രക്തത്തിന്നുള്ള മേൽപറഞ്ഞ ശക്തി ഇവയെ ജയിപ്പാൻ വേണ്ടടത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ശരീരം ക്ഷയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ശക്തി വളരെ കുറയുകയും, അതു കൊണ്ടു ദോഷം രോഗത്തിന്നധീനമായി വരികയും ചെയ്യുന്നു.

വിവിധങ്ങളായ ബാധകളെ തടയുവാൻ ഏതുക്കൾക്കുള്ള ശക്തി വലുതാകുന്നതിലാണ്. ചിലരുടെ ദോഷപ്രകൃതിക്കു ചില ദീനങ്ങൾ പിടിച്ചെടുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നാണു പറയുന്നത്. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ക്ഷയരോഗിയായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്തതികളുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്ക് ആ രോഗം ബാധിപ്പാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പ്രത്യേകം ചില ജാതിക്കാരുടെ ദോഷപ്രകൃതിക്ക് പ്രത്യേകം ചില ദീനങ്ങൾ പിടിക്കുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടത്രെ. ജീതനാക്കു ക്ഷയരോഗത്തിന്നുള്ള വാസന മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ തുല്യം അധികമാണ്. വാസനയുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പട്ടിണികൊണ്ടോ ക്ഷീണകൊണ്ടോ ദോഷക്കുഴപ്പംകൊണ്ടോ ശരീരത്തിന്റെ ബലം നശിച്ചുവരുന്ന അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽ, ആരോഗ്യകാലങ്ങളിൽ കടക്കുവാൻ പ്രയാസമായ ഈ ജീവികൾ മനുഷ്യന് ആജ്ഞ സിദ്ധമായ ജാതിഭേദവും, വംശശുദ്ധിയും ഗണ്യമാക്കുന്നതരം പോലെ ക്ഷയിച്ച ശരീരത്തിൽ വന്നുകൂടുമെന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാം.

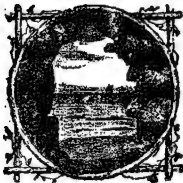
എന്നാൽ ചില രോഗങ്ങൾ തീരെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ചിലർക്കു ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. രോഗം പിടിച്ചെടുവാനുള്ള വലുതായ സന്ദർഭങ്ങളിലും പെരുമാറി, അന്തരാഗ്രഹം ഗാത്രന്മാരായി ജയിച്ച് പോന്ന ജനങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. രോഗബാധയിൽ നിന്നു നിവൃത്തി വലുതാകാൻ ചില രോഗങ്ങൾ ഒരുത്തന്റെ ആയുസ്സാലത്തിൽ ഒരിക്കലെയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. മറ്റു ചിലതു പാരമ്പര്യമായി അനുഭവമാണെങ്കിലും സന്താനങ്ങളിൽ ഉഗ്രത കുറഞ്ഞു ഒടുവിൽ ഒരു കാലത്തു ആരം

വഴിക്കാണെ നീയെ ബാധിക്കാതെയും വരാം. കുത്തിവെക്കുന്നതുകൊണ്ടും ചില രോഗങ്ങളിൽനിന്നു കുറെ കാലത്തേക്കകലും നിവാരണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളെക്കുറിച്ചു വൃത്തിയും, ശുചിയും, ശരീരശക്തിയും മോശമായിത്തീർന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ എത്രമാത്രം ബുദ്ധശ്രമമുണ്ടായിരുന്നെന്ന് സാധനങ്ങളെക്കുറിച്ചു

എ- രാമപ്പാതുവാൾ, ബി- എ., എൽ. എം. എസ്.

കമ്പിത്തപ്പുറം
രാജകീയരഹസ്യം



ഒരു സാധാരണയായി കമ്പിയടിക്കുന്നത് ഒരു

പ്രത്യേകരീതിയിലാണ്. വർത്തമാനം അറിയിക്കുന്നാൾക്കും അറിയേണ്ടാൾക്കും മാത്രം മനസ്സിലായിട്ടുള്ള സങ്കേതങ്ങളെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ ഇക്കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇന്നവിധം കമ്പിയിടിച്ചാൽ ഇന്ന താൽപര്യമാണെന്ന് ഒരു പ്രത്യേക സങ്കേതം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. ആ സങ്കേതം ഇതാണാകെ അറിയാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. പഠഞ്ഞതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ മാത്രം കഴിയുന്ന ഇതരജനാധിപരക്കു കമ്പിയുടെ താൽപര്യത്തിൽ അങ്ങമാത്രമേകിലും അവഗാഹമുണ്ടാകയില്ല. 'പാലക്കുട്ടെക്കു വഴി ഏതാണ്?' എന്നു ചോദിക്കേണ്ട ഒരിക്കൽ, 'പാണ്ടൻകാളക്കു പല്ലെത്ര?' എന്നാണു ചോദ്യമെങ്കിൽ മറുത്തുപയ്ക്കി ഏങ്ങിനെയാണ് മനസ്സിലാവുക? എന്നാൽ ഈ ജാതിസങ്കേതങ്ങളിൽ യാതൊരു നിയമവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതുകൂടാ. അതിലുള്ള നിയമം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ അശക്തമാക്കുവാനായി അതിനെ പാട്ടുള്ളടത്തോളം ഗാഢനമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടാവും. എങ്കിലും

വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്താൽ ചിലപ്പോൾ തുറൽപത്രം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാധിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കാം. പക്ഷെ, ആ കണ്ടെത്തൽ വാനുള്ള ശ്രമം സഫലമാകുമ്പോഴേക്ക് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആവശ്യം മറ്റു കടക്കങ്ങളെന്നു ഉള്ളി, മേല്പാഞ്ഞ ശ്രമത്തെ എടുത്ത് പത്തൊ അക്ഷരങ്ങളുള്ള അക്ഷരപ്പട്ട തുറന്നു പെട്ടിയിൽനിന്നു പണം മോഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തോട് ഏകദേശം ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്. പൂട്ടു തുറക്കുമ്പോഴേക്കേ പല നേരവന്നു വരുവാനായിരിക്കും അധികം എടുപ്പും. ഒരു സംഭവത്തെ ധരിച്ചുവെച്ചു പലം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി ആ സംഭവത്തിൽ ചില ദേശഗതികൾ വരുത്തിക്കുയുന്നതിനാൽ അതിനെ രണ്ടാമതായ പ്രാവശ്യം പരീക്ഷിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. നല്ല രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാർ ഒരു സംഭവത്തെത്തന്നെ അധികകാലത്തെക്കു മറ്റൊരു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, ഏതു സംഭവഭാഷയെയും വായിച്ചു, മനസ്സിലാക്കുവാൻ തനിക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്നു മനസ്സുവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം പേർ മാർസിനി എന്നാണ്.

ഒരു കാലത്തു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റുകാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സംഭവഭാഷ, എഴുതി അറിയിക്കുന്നവക്കും അറിയുന്നവക്കും ഉണ്ടാകുന്ന പ്രയത്നത്തിന്റെ അവസ്ഥക്കനുസരിച്ച് കുറിയായിരുന്നില്ല. ഏകദേശം പകരം ബി, ബി, പകരം സി ഇങ്ങിനെ വാക്കുകളെ രചിക്കുകയായിരുന്നു ആ ഭാഷയുടെ രീതി. ഈ രീതി എഴുതിയുണ്ടാകുന്നവക്കും വായിക്കുന്നവക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നവെന്നല്ലാതെ ഇതിന്നു വലുതായ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാക്കുകൾക്കു പകരം ചില അക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സംഭവഭാഷ നടപ്പിലാക്കുവാൻ

യുണ്ടു്. ഈ ഭാഷ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് ഒരു സംഭവഭാഷയെന്നതിന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ആ പുസ്തകം നോക്കി എന്ന് അക്കൗണ്ടെടുത്തു വാക്കു ഗ്രാമിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയല്ലാതെ അവയെ മുഴുവൻ കാൽച്ചിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ധരിപ്പാനുള്ള ശക്തി സാധാരണ മനുഷ്യക്ക് ഉണ്ടാവാത്തതാണ്. സംഭവത്തിലുള്ള സ്തുത്രപ്രയോഗങ്ങളെ ധാരണയിൽ വെച്ചു വായിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്ന സംഭവഭാഷയാണ് ഉത്തമമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

യുദ്ധപ്പുസ്തകം തമ്മിൽ കാര്യങ്ങൾ അറിയിപ്പാനായി സംഭവഭാഷയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതാണ് ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും. അവയ്ക്ക് അന്യോന്യം അറിയിക്കേണ്ട സംഗതികൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉണ്ടാകൂള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് പുസ്തകം വെക്കുന്നതാണ് അവയ്ക്ക് സുരമായിരിക്കുക. ഇത് പുസ്തകങ്ങളെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല കപ്പലിലെ തലവന്മാർക്കാണ്. സൈന്യത്തിലുള്ള വല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കമ്പ്യൂട്ടറുകളിലെ ഡാറ്റാബേസ്, അടിക്കേണ്ട സംഗതിയെ സാധാരണ വാചകങ്ങളിൽ എഴുതി സംഭവഭാഷയെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിട്ടുള്ള കോട്ടകൾക്ക് അനേകപക്ഷമായ സംഭവശബ്ദങ്ങളെ ആയാൽ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതെങ്കൊടികൊടുക്കുന്ന ആളുടെ വക്കൽ എഴുതിച്ചുകൊടുക്കും. ആയാൽ ആ വാക്കുകളെ കൊടികൊട്ടി മാറ്റമുള്ളവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഈ സംഭവഭാഷയെ സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ജാഗ്രത ചെയ്യാമെന്നും പുസ്തകം ശുദ്ധമാക്കാനും കരുതപ്പെടുന്നു.

നെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചാണ് കപ്പലിലെ പ്ലാബോളി ചുമതലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്. ശത്രുക്കൾക്കെതിരെ കപ്പൽ വിടിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഇടയായാകുമെന്ന് തോന്നിയാൽ പുസ്തകം സമുദ്രത്തിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകളയേണമെന്നാണ് നിർദ്ദേശം. അങ്ങിനെ എറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം വേഗം വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതിനായി അതിന്റെ ചട്ടകളെ കനമുള്ള ലോഹം കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. ഒരു വളരെ കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം സൈന്യത്തിലെ സർക്കുലർ പുസ്തകം മാറിയ വെള്ളം കിട്ടുവാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള സംഗതി അതിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അഭിമാനത്തോടെ വായിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ മുമ്പാകെ വെച്ചു തുടർന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകം കണ്ടുപിടിച്ചാൽ പുസ്തകം കടലിൽ കളഞ്ഞു വെക്കുകയും അതിനെ സൈന്യത്തിലെ വളരെ ആളുകൾക്കു മുന്നിൽ വീണ്ടും കണ്ടുപിടിച്ചാൽ അത് പണ പുസ്തകം മാറാതെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഒരു പുസ്തകം മാറുന്നതായാൽ അതിന്റെ വളരെ അല്പമായും ചിലപ്പോൾ വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

கனியிலாக் கவி களப்பிசிதூதோ
 தூதி யுலக்ப்புகழில் வவகன புந்
 கண்டுகன னுருவரு காளந் துதனியிசி
 கனா கனியிலாக் கவிதூத வந்தநாந்
 னுருவிகளையுரு னுரு னுருவிகளே

ഒന്നുമില്ല. മിക്കവാറും ആത്മരക്ഷയ്ക്കായിട്ടാണ് ഓരോരാൾക്കും അന്തരിച്ചാൽ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലാണ് കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയുടെ നിർമ്മാണം. അതുകൊണ്ട് വർത്തമാനം രഹസ്യാവസ്ഥയിലായിട്ടുണ്ടെന്ന് വേണ്ടി ഭാഷ്യം മാറ്റുക തുടങ്ങിയുള്ള കൗശലപ്രയോഗങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ നേരിട്ടിയിപ്പാൻ സൗകര്യം കിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് വർത്തമാനം ഗുണമുള്ളത്. വർത്തമാനം ഭാവിയിപ്പാൻ അധികം താമസം നേരിടുകയില്ലെന്നുള്ളത് അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഒരു മിനിട്ട് നേരത്തിന്റെ അന്താരംകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ തലകീഴായിപ്പോകാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര അതിവേഗത്തിൽ ലോകചക്രം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണം ഏതൊരു അമൂല്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനും പുറമെ പുസ്തകം സൂക്ഷിപ്പാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കർമ്മലക്ഷ്യം മേലിൽ വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നുള്ള അനുഭവം ആശ്വാസ്യമായ ഒന്നാണെന്നാണ്. പാശ്ചാത്യർക്കും പുതിയ പുതിയ കല്പനകൾക്കുമുള്ളതുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തെ വിസ്തരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കർമ്മം നാം അറിഞ്ഞുകിട്ടിയില്ലാത്തപോലും അനുഭവത്താൽ തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റും അനുഭവത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത്?

വിശ്വനാഥനായകൻ

തങ്ങളുടെ സ്പന്ദനപരിശ്രമംകൊണ്ട്



പ്രസിദ്ധി നേടി. ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലുമായി കാരാ രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. പ്രഗൽഭ പുരുഷനായ

ടെ കൂട്ടത്തിൽ മധുരയിലെ നായകവംശസ്ഥാപകനായ വിശ്വനാഥൻ ഒരു ഉൾകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തിന് അർഹനാകുന്നു. ടെ.സ.ബ്രസ്മിന്റെ ചാപലം നിമിത്തവും പ്രജകൾക്ക് സാജാക്കന്മാരുടെ നേർമയുള്ള രാജനിയ്യ

യുടെ ശൈലിപ്പുകൊണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെ ദൈവപ്രിയകൊണ്ടും ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ മദ്ധ്യകാലീനരാജവംശങ്ങൾ ഏറവും അസ്ഥിരങ്ങളും ക്ഷണഭംഗങ്ങളും ആയിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണ്. രാജവംശങ്ങളുടെ ഉന്നതിയും അഭോഗതിയും നിത്യസംഭവമായിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു പുതിയ രാജവംശത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷത്തോടുകൂടി വിചാരിപ്പാനിടമുണ്ടായി. വിശ്വനാഥന്റെ അനന്യസാധാരണങ്ങളായ അതുഭൂതകൃത്യങ്ങൾക്കു ഗുണഗുണജന്മമായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കത്തക്കതായ ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷമുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വിശ്വനാഥനോടും യോഗ്യതയില്ലാത്തവർ പലരും തങ്ങളുടെ പരാക്രമംകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രബലനായ പാർവ്വതയുടെ സഹായംകൊണ്ടോ രാജാക്കന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവർക്കും വിശ്വനാഥനെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ സ്മരണാർഹതയെപ്പറ്റി പലരും സാധിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ കൃത്യങ്ങൾ കൊണ്ടു തന്റെ കീഴിലുള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ പ്രീതി സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു യോഗ്യനാണെന്നു കാണിച്ചതിന്നു പുറമെ ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി നല്ല പരിജ്ഞാനവും രാജ്യകാര്യവിഷയങ്ങളിൽ അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും മഹത്തായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നല്ല സാമർത്ഥ്യവും തനിക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വനാഥൻ തെളിയിച്ചു. കാലോചിതമായ കാര്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ശരിയായി അറിഞ്ഞു. അവയെ നിറവേറ്റാനുള്ള ഉപായങ്ങളും വഴികളും കണ്ടുപിടിച്ചു, താദൃശമായി കിടന്നിരുന്ന കാര്യങ്ങളെ ലേശം

ചാഞ്ചല്യം കൂടാതെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി, പ്രതാപമെല്ലാം നശിച്ച രാജാക്കന്മാരെ പേരു മാത്രം ശേഷിച്ച പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സാമന്തന്മാർ അവർക്കു കീഴടങ്ങാതെയും അവരെ ധിക്കരിച്ചും സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ രാജ്യം വാണിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പല ചെറുരാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മധുര രാജ്യത്തെ തന്റെ ഏകശാസനയിൽ കീഴിലാക്കി വിശ്വനാഥൻ അതിനെ ഒരു പ്രബലരാജ്യമാക്കിത്തീർത്തു. മധുരരാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചെറുരാജ്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നാക്കി ചേർത്ത് അതിനെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തുവാൻ വിശ്വനാഥൻ ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തിയിലൂടെ രാജ്യപരിവർത്തനങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്ന ആ കാലത്തുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരിൽ വളരെ പേർ കൊള്ളത്തോത്തവരായിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച രാജ്യം ഇന്നേരുകൊല്ലത്തോളം നിലനിന്നുപോന്നു.

ക്രിസ്താബ്ദം 1530 മുതൽ 1567 വരെ വിജയനഗരത്തിൽ ചക്രവർത്തികളായി വാണിരുന്ന അച്ചുതരായന്റെയും സദാശിവരായന്റെയും സേനാപതിയുടെ നിലയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധി നേടിയവനും തന്റെ സാമന്ത്രികൊണ്ടും പരിശ്രമംകൊണ്ടും വിജയനഗരം രാജ്യത്തിലെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ വെച്ചു പ്രധാനിയായിത്തീർന്നവനും ആയ നാഗപ്പനായഡുവാസ് വിശ്വനാഥന്റെ അച്ഛൻ. ചക്രവർത്തിയുടെ അധീനത്തിലുള്ള 40000 കുതിരപ്പടയാളികളുടെയും 4000 ആനപ്പടയാളികളുടെയും 10000 ഒട്ടകപ്പടയാളികളുടെയും നേതാവായിരുന്നതിന്നു പുറമെ നാഗപ്പന സ്വന്തമായി 6000 കുതിരപ്പടയാളികളും 20000 കാലാൾ പടയും ഉണ്ടായിരുന്നു. നാഗപ്പന്റെ സ്വന്ത

സൈന്യത്തിന്റെ ചിലവിലെക്കു വിജയനഗര ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിലുള്ള പണക്കാരായ പ്രഭുക്കന്മാരോടും ജനികളോടും ഒരു പ്രത്യേക വിധിയിൽ വിശിഷ്ടൻ ഗവണ്മെന്റ് നാഗപ്പുറത്തു അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പരമാർത്ഥതയുള്ളതും മഹത്തുറമായ നാഗപ്പുറയുടെ വിജയനഗരസാമ്രാജ്യത്തെ അതിന്റെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു പലപ്പോഴും രക്ഷിച്ചുപോന്നു. വളരെ സ്വത്തുള്ളതന്റെ കല്യാണത്തെയും അതിന്റെ യശസ്സിനെയും നിലനിത്തുന്നതിന്നു നാഗപ്പുറസന്താനം ഉണ്ടായില്ല. അയാൾ വളരെ നേരികളും പ്രതാപശാസികകളും പ്രാഗ്ധനകളും കഴിച്ചിട്ടും സന്തതിയുണ്ടാവാനെ ഒട്ടക്കും നാഗപ്പുറക്കാശിയിൽപോയി വിശ്വനാഥസ്വാമിയെ വളരെ ഭക്തിയോടെ ഭജിച്ചു. സ്വാമിയുടെ കൃപകടാക്ഷംകൊണ്ടു നാഗപ്പുറൻ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. ആ കുട്ടിക്ക് അയാൾ വിശ്വനാഥസ്വാമിയുടെ പേരുതന്നെ ഇട്ടു. ക്രിസ്തു ബു 1510-മാണ്ടിന്നടുത്താണ് വിശ്വനാഥന്റെ ജനനം. വിശ്വനാഥൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ കീഴിൽ തന്നെ ആയുധാഭ്യാസം മുതലായതു ശീലിച്ചു. വിജയനഗരത്തെ പലപ്പോഴും ആക്രമിച്ചിരുന്ന മുസ്ലീംസേനയോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് അവരെ തോല്പിച്ചു ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വിശ്വനാഥൻ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നു. കാലക്രമം കൊണ്ടു വിശ്വനാഥൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ കീഴിൽ തുല്യമായ കീഴ്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു സൈന്യവിഭാഗത്തിന്റെ നേതാവായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തു ബു 1550-മാണ്ടിന്ന് അടുത്ത കാലത്തു ദക്ഷിണഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു കാര്യം നിമിത്തം വിശ്വനാഥന്റെ യോഗ്യതയുദ്ധാധികമായിത്തീരുകയും കാലാനുസൃതമായി അദ്ദേഹത്തിന്നു രാജാവ് എന്ന

സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു് രാജയോഗമെന്ന പദവിസിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കാലത്തു ചേരരാജാവു വാണിരുന്ന വീരശേഖരൻ ദുർബ്ബലനും ചാലാളാധിപനുമായ ചന്ദ്രശേഖരചാസ്യരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തന്റെ രാജധാനിയേയും രാജ്യത്തന്റെ അധികഭാഗത്തെയും പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യരാജാവു ചോളരാജാവിന്റെ അക്രമമായ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി തങ്ങൾ രണ്ടുപേരുടെയും അധിപതിയായ സദാശിവരായന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ആവലാതി പറഞ്ഞു. ചോളരാജാവിന്നു തക്കതായ ശിക്ഷകൊടുത്ത പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ രാജ്യം തിരിയെ കൊടുപ്പിക്കാനായി സദാശിവരായൻ ഉടനെ തന്റെ സേനാപതിയായ നാഗപ്പുറനായകനെ അയച്ചു. നാഗപ്പുറൻ തഞ്ചാവൂർ പട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കുകയും ചോളരാജ്യത്തിൽ പലേടങ്ങളിലും നാശം വരുത്തി ചോളരാജാവിനെ വലിയ കഷ്ടസ്ഥിതിയിലാക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹം നാഗപ്പുറൻ കീഴടങ്ങി. നാഗപ്പുറൻ ഏതെങ്കിലും കാര്യം മിക്കതും സമലമായി. ചന്ദ്രശേഖരചാസ്യൻ രാജ്യം മടക്കിക്കൊടുക്കുണ്ടു കൃത്യം മാത്രം ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. യാതൊരു രക്ഷയും ഇല്ലാത്ത സുപ്രസിദ്ധമായ മധുരപട്ടണത്തെ കണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ അതിനെ തന്റെ സ്വന്തരാജ്യം ആക്കാനുള്ള മോഹം നാഗപ്പുറൻ മനസ്സിൽ ജനിച്ചു. വിജയനഗരം വളരെ ദൂരത്തായിരുന്നതിനാലും തന്റെ കീഴിലുള്ള അനവധി സൈന്യങ്ങൾ നാഗപ്പുറൻ നേരെ വളരെ ഭയഭക്തിയുള്ളവരായെന്നതിനാലും വിജയനഗരം പ്രഭുക്കൾ തമ്മിലുള്ള അന്തർദ്വേഷംകൊണ്ടും പരസ്പരംകൊണ്ടും സദാശിവരായന്നു സ്വന്തരാജ്യത്തിൽ തന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉ

ണ്ടായിരുന്നതിനാലും നാഗപ്പൻ ഈ അവസരത്തിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ നേരെയുള്ള രാജഭക്തി വെടിഞ്ഞു ഒരു രാജദ്രാഹിയായിത്തീർന്നു നിസ്സഹായനായ പാണ്ഡ്യരാജാവെന്നെ തടവിലാക്കി താൻതന്നെ മധുരയിലേ രാജാവായി വാണു. ശാന്തമായി ചെയ്തതോടുകൂടി ചക്രവർത്തിയുടെ ആക്രമണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നാഗപ്പൻ മധുരയിൽ താമസിച്ചു.

തന്റെ സേനാധിപന്റെ വിജയത്തേയും അയാളുടെ രാജദ്രാഹകരമായ പ്രവൃത്തിയേയും പറ്റി സദാശിവരായന്ന് അറിവു കിട്ടിയപ്പോൾ, താൻ നാഗപ്പനെ ചെയ്തുകൊടുത്ത ഉപകാരങ്ങളെല്ലാം അയാൾ വിസ്മരിച്ചു തന്റെ നേരെ ഇത്ര നന്ദികൾക്കും അവമതിയോടുംകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചതിനെപ്പറ്റി ചക്രവർത്തിയെ വളരെ സുഖക്കേടുകേറ്റി. നാഗപ്പനെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരും പ്രവൃത്തിക്കാതെപ്പോൾ വേണ്ടി ചക്രവർത്തിയുടെ അടുത്തു തന്റെ അമാത്യന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും സേനാധിപന്മാരെയും ആളയച്ചു വരുത്തി ഒരു സഭ കൂടി അതിൽ വെച്ചു നാഗപ്പന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു സാമ്രാജ്യത്തിന്നു വരൻ പോകുന്നു. ആവത്തുകൊണ്ടു സഹിസ്താം പ്രതിവാദിച്ചതന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം അവിടെ കൂടിയിരുന്ന അനേകം പേരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഈ രാജദ്രാഹിയുടെ ധിക്കാരത്തിന്നു തക്കതായ പ്രതിഫലം ചെയ്തു അവന്റെ തല ജന്മഭരണോടുകൂടി രാജധാനിയിലെക്കു കൊണ്ടു വരാൻ കഴിയുമോ എന്നു വളരെ സംശയത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ സൈന്യങ്ങളോടു പട പൊരുതി വളരെക്കാലം എത്രത്തുറിച്ചുനുള്ള സാമന്തദ്വയം ശത്രുവും ദ്രവ്യസാമഗ്രിയും നാഗപ്പനെക്കൊണ്ടു സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുപ്രാവശ്യം

നല്ലപോലെ അറിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ ആർക്കും ചക്രവർത്തിയുടെ ചോദ്യത്തിന്നു തക്ക മറുപടി പറയാൻ കഴിയാതെപ്പോയില്ല. ഒട്ടേറെ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു ശ്രീമാനും രാജകുലവും നവയൗവനയുക്തനും ദ്രവ്യശാത്രനും ഒരു യോദ്ധാവിനെപ്പോലെ തോന്നപ്പെടുന്നവനും കാണികളുടെ വിസ്മയത്തിന്നു പാത്രീഭൂതനും ആയ ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. ആ ആൾ വിശ്വനാഥനായിരുന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ അറുപ്തന്റെ വിശ്വാസവഞ്ചനയേയും സ്വാമിദ്രാഹത്തേയും പറ്റി ഗൗരവമായി അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും താൻ ആജീവനാന്തം ചക്രവർത്തിയുടെ നേരെ ഭക്തിയോടും വണക്കത്തോടുംകൂടി അനുവർത്തിക്കുന്നതാണെന്നു ശപഥം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം നേരെയുദ്ധത്തിനായി തന്നെ അയക്കേണമെന്നു വിശ്വനാഥൻ ഗാഢഭാഗ്യത്തോടുകൂടി ചക്രവർത്തിയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. ചക്രവർത്തിക്ക് ആദ്യം അയാളെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടായി എങ്കിലും അയാളുടെ സഭയെപ്പറ്റിയും സാമന്തദ്വയത്തിന്റെ നടുവിലേയും അയാൾ വാങ്ങുവാൻ വേണ്ടതും നിശ്ചയിക്കുന്നതും കൂടി ചെയ്തു പ്രാർത്ഥനയേയും അയാളുടെ പ്രസിദ്ധിയേയും വഴിപോലെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ അയാൾ വിശ്വാസത്തോടെ നാണെന്നും തന്റെ വിശ്വാസം അസ്ഥനത്തിലായില്ലെന്നും ചക്രവർത്തിയെ ബോദ്ധ്യമായി.

ഇപ്രകാരം ആർക്കുവേണ്ടി നാഗപ്പൻ തന്റെ വംശാസൃതത്തെ ബലി കഴിച്ചും മനസ്സാക്കിയെ ദൂരപ്പെടുത്തും അന്യായമായും ആത്മേതർക്കകരമായുള്ള ജീവിതയാത്ര ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, ആ ആൾതന്നെ, ദൈവദൂതൻ നിമിത്തം നാഗപ്പന്റെ ഉ

ഭേദങ്ങളെ നിറവേറ്റുന്നതിന്നു മുഖ്യപ്രതിബദ്ധമായി തീർന്നു. വിശ്വനാഥൻ അതിവേഗത്തിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ദൈവസ്വത്തു ചോടു കൂടി കണ്ണൂർക്കരയ്ക്കും കടന്ന മധുരയിലെ അതുരത്തിയിലെത്തി നാഗപ്പൻറെ ദൈവസ്വത്തുക്കൾ എത്രയും ന്യായവും സത്യവും വിശ്വനാഥൻറെ ഭാഗത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടും അയാളുടെ വ്യുഹരചനയുടെ വിശേഷരകാണ്ടും പരാക്രമംകൊണ്ടും വിശ്വനാഥൻ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിയായി ഭവിച്ചു നാഗപ്പൻ തടവുകാരനാക്കപ്പെടുകയും അയാളുടെ ദൈവസ്വത്തുക്കൾ മിക്കവാറും വിശ്വനാഥൻറെ ദൈവസ്വത്തുക്കൾക്കു യോജിക്കുകയും ബാക്കിയുള്ളവർ പോർക്കളത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവങ്ങൾക്കപ്പുറം കാരണഭൂതനായ ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യനെ ജേതാവായ വിശ്വനാഥൻ വളരെ ആഘോഷത്തോടു കൂടി മധുരയിലെ രാജാവോടുകൂടി യാചിച്ചു. വിശ്വനാഥൻ യുദ്ധോദ്യമം ഇത്ര ജയഘോഷത്തോടു കൂടി കലാശിച്ചതുകൊണ്ടു ചക്രവർത്തിക്ക് അയാളുടെ നേരെ അളവറ്റ സൗഹൃദമുണ്ടായി. ചക്രവർത്തിക്കു തന്നെപ്പറ്റിയുള്ള നല്ല അഭിപ്രായത്തെ വിശ്വനാഥൻ വഴിപാടെ ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നില്ല. തന്റെ അച്ഛന്റെ ജീവനെ എങ്ങിനെയാണ് രക്ഷിക്കേണ്ടത് എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖ്യമായ ആഗ്രഹം അച്ഛൻ കറക്കാരനാണെങ്കിലും മകൻറെ സ്വാമിഭക്തി വിചാരിച്ചു അച്ഛനെ മാപ്പു കൊടുത്താൽ ഔദ്യോഗികമായി വിശ്വനാഥൻ നിറഞ്ഞോശനായ ചക്രവർത്തിയോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. തന്റെ അച്ഛൻറെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെയും അച്ഛൻറെ മുഖ്യ ചക്രവർത്തിക്കു വേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളേയും വിശ്വനാഥൻ സവിസ്താരമായി പ്രതിപാദിച്ചു. അച്ഛനെ രാജദ്രോഹകൻ

ത്തിന്നു ശിക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതു തന്റെ യശസ്സിന്നു ഹാനികരമായി തീരുന്നതാണെന്നും തന്റെ സ്വാമിഭക്തിയെപ്പറ്റി മഹാലോകർ ഊഹിക്കുമെങ്കിലും പിതൃലാതിയാണെന്നുള്ള ഭൂഷണം അവർ തന്റെ മേൽ ആരോപിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിയോടു പറഞ്ഞു. ആരുടെ നേരെയും അതിയായ പക കരുതാത്ത ചക്രവർത്തി, നാഗപ്പനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ഗുണം അവനു മാപ്പു കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി അപ്രകാരം ചെയ്തു. നാഗപ്പൻ അന്നു മുതൽക്കു രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. തന്റെ പുത്രൻറെ യോഗ്യതയിലുള്ള അഭിമാനത്തോടു കൂടി ജീവകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

വിശ്വനാഥൻ കരേ ആവസരത്തിൽ തന്നെ തന്റെ രാജഭക്തിയും പിതൃഭക്തിയും പ്രദർശിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം മധുരയിൽ ചെന്ന ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യൻറെ രാജ്യകാര്യങ്ങളെ കുമ്പെട്ടത്തി നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കേണമെന്നു ചക്രവർത്തി വിശ്വനാഥനോടു കല്പിച്ചു. ശരിയായി നീതിന്യായം ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നു തന്റെ പ്രജകളെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യൻറെ നേരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു ലേശം തൃപ്തിയോ സ്നേഹമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്നുപുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൗസന്ധ്യം നിമിത്തം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അസൗഹൃദവും പ്രകൃതിക്ഷോഭവും വലിച്ചു വന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്ഥാനഭ്രംശം കൂടി വരുമെന്നു സാധാരണക്കാരെക്കൂടി വരുമെന്നു സാധാരണക്കാരെക്കൂടി വന്നു. ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കത്തക്കതായ ഭൗദ്യം, വീര്യം, ക്ഷമ മുതലായ അനേക സത്ഗുണങ്ങളും വിശ്വനാഥ

നുണ്ടായിരുന്നു. പാണ്ഡ്യരാജാവുകൾ പ്രത്യക്ഷമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ഭിന്നങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നിമിത്തം വിശ്വനാഥന്റെ സൽഗുണങ്ങൾ ശതഗുണങ്ങളായി പ്രകാശിച്ചു. സൽഗുണസ്വരൂപനായ വിശ്വനാഥന്റെ സമ്പർക്കത്താൽ ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിന്നു ചില ഗുണകരമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ രക്ഷിതാവും ഉപകർത്തവുമായ വിശ്വനാഥൻ താനറിയാതെതന്നെ ക്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷനും ശാസിതാവുമായിത്തീർന്നു. രാജ്യവാസികളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി അനന്യമനുഷ്ഠിച്ചുകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചു പോന്നിരുന്ന വിശ്വനാഥൻ വിജ്ഞാനാരുടെ ആദരാതിരയത്തിന്നും ബഹുജനങ്ങളുടെ പ്രീതിക്കും പാത്രമായി ഭവിച്ചു.

രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ എല്ലാ കളികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ മധുരാരാജ്യവാസികൾ നല്ല രാജഭരണത്തിന്റെയും തന്നിമിത്തം രാജ്യത്തിലുണ്ടായ സമാധാനത്തിന്റെയും പൂർണ്ണഫലം അനുഭവിച്ചു.

ഈ കാലത്തു ചന്ദ്രശേഖര പാണ്ഡ്യൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ക്രിസ്തുബ്ദം 1552-ാമാണ്ടിൽ വിരോധപാണ്ഡ്യൻ എന്നപേരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാലനായ പുത്രൻ മധുരയിലെ രാജാവായുകയും ചെയ്തു. വിരോധപാണ്ഡ്യനും ഉടനെതന്നെ അന്തരിച്ചുപോയതിനാൽ മധുരാരാജ്യം വാഴാൻ അധികാരികൾ ഇല്ലാതെ വന്നു.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം

(പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്)

ഈ പുസ്തകം അഭിപ്രായത്തിന്നു കീഴ്ത്തി മാസം മൂന്നുവട്ടെ സർവ്വസമതനെന്നു അർത്ഥം കൊണ്ട് ഒന്നെന്നു നമ്മുടെ ഗണിതപ്രകാരം കണക്കാക്കാമായിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിന്നും കൂടി പ്രചാരം വന്നിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പറയാൻ ഇത്ര വളരെ താമസം നേരിട്ടതിൽ ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുവാക്കു പറയാനുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അമരങ്ങൾത്തൊട്ടുകൂടി പര്യടക്കത്തിൽ വാക്കുപയോഗപരവും കണ്ടു തുടങ്ങിയതിനാൽ പല പണ്ഡിതകേസരികളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വാഭിപ്രായം പറയുന്നതാ

യിരിക്കും അധികം യുക്തമെന്നു കരുതി കൈകാര്യം ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചു. പൊതുവിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ഗുണഭോജനങ്ങളെ നിരൂപിക്കുകയാണല്ലോ പത്രാധിപന്മാരുടെ സ്വധർമ്മം എന്നാൽ പലരുടേയും വാദങ്ങളിൽ വിശ്വയങ്ങളുടെ ഗുണഭോജനങ്ങളെക്കൂടിയും പക്ഷപാതത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷണം നഷ്ടമായെന്നുമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഇങ്ങിനെ പൂർവ്വ കാലതാമസം വന്നു പോയതിൽ പ്രസന്നിപ്പാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

മുലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിന്ന് എറ

കേന്ദ്ര പാഠശാലയും ജീവനായരസത്തിനാഥാ
നിതാതേയും പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിനെ മ
ഹാദ ഭാഷയിലെ പകർത്തുന്ന കാര്യാ
ക്രമം എഴുപ്പമായിട്ടുള്ളതു. അതിലും വി
ശേഷിച്ച പരമ്പരയിലായിട്ടുള്ള
ഗൈദ്യായിലെയ സാധകാപ്രദങ്ങളെ
ശൈശവവസ്തുവിൽ കിടന്ന കളിക്കുന്ന
കൈകളിൽ ഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ വാക്കി
നും വസ്തുവിനും കോട്ടംകൂടാതെ കഴിച്ചു
കൂടാൻ ചിട്ടക്കാരെക്കാനും കഴിയുന്നതു. സാ
സ്തതതികകൂടെ സാരസ്യവും സാര
വും ലാഭികമാകുന്ന തോതനുസരിച്ച് അ
വയെ ഭാഷാത്തരപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വൈഷ
മ്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്.

കാളിദാസകൃതികളെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി തന്നെയതം വേണ്ടതുപാർ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവയ്ക്കു തജ്ജ്ഞക്കാരെ കളരിയിൽ സ്പർശനമായൊരു മാനുഷമാനമുണ്ടോവാൻ വകയില്ല. കാളിദാസകവിതയെപ്പറ്റി ഒരേതരത്തിൽ പഠിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ഇതിലെ ഒരു സാധകമായിരിക്കുന്നതാണ്. കാളിദാസൻ രാജാധാരം നിർമ്മിച്ച ഭോജസഭയിൽ കൊണ്ടുചെന്ന രാജാവിനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ, അഞ്ചാംസ്കന്ദത്തിലെ,

അമാപരിഷ്കാർകരമെങ്കിലും
 പ്രാക്ടിക്കൽ അനുഭവപരമായതും
 നിരർത്ഥകമായതും ആണ്
 ഈ സാഹചര്യം.

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന കവിചന്ദ്രൻ 'സരിത്തോഗമ' എന്ന രചന സൂചമായിട്ടിപ്പെന്നും 'സദാഞ്ജ' എന്ന പദം മാരേണ്ടതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ട കാളിദാസൻ ഉടനെ മാറ്റിക്കൊള്ളുവാൻ സമ്മതിച്ചു. ഒരു കവി 'വസുസ്ഥിതി' എന്നു മാ

റി. തടിനീശബ്ദത്തിന്നു സരിച്ഛബ്ദത്തെപ്പോലെ പ്രവാഹവേഗത്തെ ദ്രോതിപ്പിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലെന്നായി മരൊരു മറസികൻ. പ്രവാഹത്തിന്നു ശക്തിയില്ലെങ്കിൽ കാട്ടാനയുടെ കപോലത്തോ ചെട്ടന്നു നിൽക്കുവതങ്ങാകുന്നതെങ്ങിനെ? എന്നാൽ പ്രവാഹംകൂടി പ്രയോഗിച്ചുകൂയാമെന്നുവെച്ചു 'പ്രവാഹനിഷ്ഠതമദാർഢ്യഗണ്യോവന്യസ്തടിന്യാ ഗജജന്മമജ്ജ' എന്നു മരൊരു കവി മാറി. ഇപ്പോൾ ഭിത്തിപോയി. 'ഭിത്തി'യാണു ഗജത്തിന്റെ ഗംഭീരാകൃതിയെ ദ്രോതിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാലത്രേവേണ്ട 'പ്രവാഹനിഷ്ഠതകപോലഭിത്തി' എന്നു കിടക്കുയാ, അപ്പോൾ മദം പോകും. മദം പൂർവ്വാഭ്യന്തിൽ ചേക്കാം. ഇങ്ങിനെ മാറി മാറി 'വാഗ്ധർമ്മാവിവ' എന്നതുവരെ ഉടച്ചുവാങ്ങപ്പോൾ, 'തരക്കേടില്ല. അതു നിങ്ങളുടെ രഘുവംശം. എന്റെ രഘുവംശം മുമ്പലത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ' എന്നു കാളിദാസൻ മറുവടി പറഞ്ഞുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പദം മാറിവെക്കുമ്പോൾകൂടി അത്ഥമത്തന്നുടവുതന്ന കൃതിയെ ശ്ലോകത്തിന്നു ശ്ലോകമായി ഭാഷാന്തരീകരിപ്പാൻ എത്ര പ്രയാസമുണ്ടെന്ന് ഉത്തമിക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

എന്നാൽ കാളിദാസകൃതികളിൽ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവന്നുപോന്നിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനമുടനീളം മുഴുവനും തഞ്ജമയിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു തഞ്ജമക്ഷുബ്ധനത കല്പിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. 'ദിവസാചരണാമരണാനിഃ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കഥാവസ്തുവിന്റെ കലാശം മഗളമായിട്ടാണെന്നു സൂചിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും, 'പ്രാഗതരിക്ഷഗമനാൽ സ്വപചതുജാതം' എന്നതുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ സ്വർഗ്ഗഗമനംകൂടി ധ്വനിക്കുന്നതെ

നും മറ്റും പറയുന്നതു കവിയുടെ വിവക്ഷയിൽനിന്നു കടന്നുപോകുന്നുവെന്നാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. ഈ മാതിരിയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സ്റ്റുഡിപ്പിപ്പാൻ മറ്റൊരു ഭാഷയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. വാചുദത്തപ്രധാനമാക്കിവെച്ചുകൊണ്ടു രസഭംഗം വരാതെ തജ്ജമചെയ്യാൻ മാത്രമെ നിവൃത്തിയായ തജ്ജമക്കാരനുപോലും സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന് കേരളഭാഷയിൽ പല തജ്ജമകളും ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയാണ്. ശാകുന്തളം മലയാളത്തിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം തജ്ജമചെയ്തുകൊണ്ടു്. എന്നാൽ, സാഹിത്യരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച കാലം മുതൽക്കു പണ്ഡിതപാത്രമേറ്റോളംകൂടെ കേരളീയരെയാസകലം ആഘാദിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്ന കേരളകാളിദാസശാകുന്തളത്തിന്നു 'വേഷമാരി' പുറപ്പെടുണ്ടി വരുവാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ 'പരിഷ്കാരം' എത്രത്തോളം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ആദ്യത്തെ തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപ്രയോഗം കുറെ അധികമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള നൂനത ഗ്രന്ഥകർതാവിന്നുതന്നെ സമ്മതമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ശശികുമാരന്യോവഹിനോ.
കൃഷിശരഭീധിരസരോജമംബോവ
വശികൾക്കു പാപരിഗ്രാമ
ഭൂമിമീനം രണവർദ്ധനം പ്രഥിതം

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ മൂലത്തെക്കാൾ അധികം അസ്സച്ചാർത്ഥങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാഷാകൃതികളിൽ സംസ്കൃതാധിക്യം ഭാഷമാണെന്നുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു കല്പകൃതത്തിൽ, കരുത്തു കൂടിക്കാണുവെന്ന് വരുന്നത്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു്, അയ്യത്തി

നും രസത്തിന്നും ഓന്നി വരുത്താതെ നാം സ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾക്കു് കുറവു വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതിന്നു ശ്രമിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാകയില്ല. അതിന്നു കല്പമരണം കൂടാതെ പ്രവർത്തിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

പുതിയ ശാകുന്തളത്തെ പഴയതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിൽ അധികഭാഗവും പുതിയ പരിഷ്കാരം നന്നായിട്ടാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. പുതിയ പരിഷ്കാരം സംസ്കൃതപ്രയോഗം വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു താഴെ കാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നുതന്നെ തെളിയുന്നതാണ്.

വമതൃസൗ ഇതശേനം ഹിമജ്ജലേന രശ്മിഭി
സ്തപമപ്സുനംഗ വഭുവൽ സമാശുഗാൻ വിമുഞ്ചസി
(പഴയ രജ്ജമം)

എരികനർപ്പനിയുൾക്കൊണ്ടിറു വാളു ചുരുത്താൻ
ചൊരിയുമരിയ യുജംപോലെ പൂവയുനിയും
(പരിഷ്കാരം)

'അന്തഃകീരങ്ങൾ' എന്നു പഴയശ്ലോകത്തിന്നും, 'പോടിൽപാത്ത്' എന്ന പുതിയ ശ്ലോകത്തിന്നും തമ്മിൽ ഭാഷാശുദ്ധിയികൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം ചിലപ്പറയല്ല. ആദ്യത്തെ തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതവാഹുല്യം ബാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശ്ലോകങ്ങളെ അങ്ങിനെതന്നെ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു 'നാലു കെട്ടിലധികാരമുദായ' തുടങ്ങിയുള്ള പട്ടികൾ ഉപയുക്തങ്ങളാകുന്നു. 'കുഴ പെൺവേ' എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ തജ്ജമയിൽ 'ആരിവൻ' എന്നാദ്യം പ്രയോഗിച്ചതു കൊണ്ടു് കൗചിത്യത്തിന്നു പുഷ്പം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'യുഷ്മായ' എന്നവസാനിച്ചതു ശയ്യാഗ്രണത്തിന്നുഗ്രന്ഥമായിട്ടില്ല. 'തപസ്വികന്യാസ്' എന്നതിനെ 'ഒരു തപസ്വികന്യയിൽ' എന്നാക്കി പ്രത്യേകചക്ഷുപാതം കാണിച്ചതും ഉചിതമായില്ല. ഇങ്ങനെ നി

ജ്ഞിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ പലേടത്തും മെച്ചം നേടീട്ടുള്ളതിന്നു ചിലേടത്തു ചില്ലറനഷ്ടങ്ങൾ പറിട്ടുള്ളതായി കാണാം. 'കണ്ണനാളമഴകിൽ' എന്ന വാക്യത്തിനിടയിൽ 'ശരംവിട്ടു' പോയെങ്കിലും വസ്തുവിന്നു ധാനി വരാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടിട്ടുണ്ട്.

ഇതും ചില്ലറനഷ്ടങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലൊന്നെന്നെ വിചാരിപ്പേണ്ട. ആകട്ടെ നോക്കുന്നതായാൽ പുതിയ ശാകന്തളം പഴയതിനെക്കാളധികം ഭാഷയായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് പറയേണ്ടത്.



പലവക

അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചതന്നു സാഹിത്യസാഹസ്യം, സഞ്ജീവിനി, ഉദയഭാനു (കന്നടഭാഗം) എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ നന്ദിപൂർവ്വം കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം അടുത്തതിൽ.

* * * * *

ബ്രഹ്മസം മഠത്തിലെ (തൃശ്ശൂർ) ഭരണത്തിലും മറ്റുള്ള കഴപ്പങ്ങൾ തിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന വഴികളാലോചിപ്പാനായി ഇക്കഴിഞ്ഞ ചീങ്ങം 20-നു ടി. മഠത്തിൽവെച്ച് അകപ്പൂർ മനക്കൽ വലിയചാർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അഗ്രാസനാധിപത്യത്തിൽ ഒരു സഭ കൂടുകയുണ്ടായി. പ്രധാനപ്പെട്ട പല കേരളപ്രാമുഖന്മാരും ഇതിൽ ഫാജരായിരുന്നു. മഠത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയേയും പരിഷ്കരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളേയും വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുന്നതിലേക്കായി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും യോഗ്യന്മാരായ പല ആളുകളേയും കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * *

ബയസ്കോപ്പ് ഒരു വിനോദമായിട്ടുണ്ടല്ലോ നാമിപ്പോൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നത്. ഇതു കച്ചവടം, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ ആവശ്യങ്ങളിലേക്കും ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. കച്ചവടക്കാർ സാമാനങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചു പരസ്യം ചെയ്യാനും അല്പാപകന്മാർ ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം മുതലായവ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭാരോദിക്കുകയും മറ്റും കണ്ണിന്നുനേരെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു മനസ്സിലാക്കുവാനും ബയസ്കോപ്പിനെ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

* * * * *

തുമ്പിക്കു കുമികളേയും, രോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന അണുപ്രാണികളേയും നശിപ്പിപ്പാൻ അസാമാന്യമായ ശക്തിയുണ്ടെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തുമ്പി ധരിക്കേണമെന്നു തുടങ്ങിയുള്ള നമ്മുടെ പഴയ എപ്പോടുകൾ നിരന്തരങ്ങളാണെന്നു കണ്ണടച്ചു പറയുന്ന പരിഷ്കാരികൾ ഇനിയെങ്കിലും അവയുടെ വിലയറിഞ്ഞു തുടങ്ങുമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാം.

* * * * *



विद्वच्छिरोमणिविरुदे।

“सर्वः कान्तमात्मानं पश्यतीति” कथयति कविशिखामणिः । सत्यमेवंविध एवावलोक्यते सकलोऽपि लोकः । तदिदमात्मनः कान्तत्वदर्शनमितरेषु केवलमसतीमपि वि-कृततां दर्शयति कदाचनेति हन्त शोचनीयमेवैतत् । आत्मनः सर्वोत्कृष्टतामभिमन्यमानो न परेषां गुणगणान् गृह्णाति । एवमात्माभिमानिता परावज्ञामपि कालेन कलयति । ईदृशीमात्माभिमानितां किंचिदिव विस्मयय्य परैः सह सम्यगारचितपरिचयः परेषामपि गुणानुरूपं पदमनुमन्यते । एतावता कालेन देशभाषाप्रचारणमनास्थारसकलुषितेन लोचनाञ्चलेन कटाक्षितवन्तः पाश्चात्त्यपण्डिता अपीदानीं देशभाषासु विशिष्य च तासां जननीपदकृताभिषेकायां सुरसरस्वत्यां सौहार्दमसृणं नेत्रकोणमपेयन्तीति मोमुदीतितमां हृदयमस्माकम् । भारतीयस्य जनसामान्यस्य विनयाधानमनपेक्ष्य देशभाषामशक्यसंसाधनमेव पर्यवस्येत् । आङ्गलभाषाभ्यासायावश्यमपेक्ष्यमाणं परिश्रमं धनव्ययं च कथं नाम सहतां दारिद्र्यपरिणीड्यमानो भारतीयसमुदायः ? । देशभाषापोषणेनैव जनसामान्यस्य दूरीकरणीयमज्ञानतिमिरम् ॥

विद्याभ्यासाधिकृतानां स्वदेशभाषापरिपौषणैस्तु कथं सुतरामभिव्यनक्ति सज्जितका-

ले मद्रपुरसर्वकलाशालया समुररीकृतो विद्वच्छिरोमणिपरीक्षानिर्वहणविनिर्णयः । १९१५ तमकैस्तववर्षादारभ्य प्रतिवर्षं परीक्षाद्वयमिदं निर्वर्त्येत । विद्वत्परीक्षायां प्रवेशमभिलाषाद्भिः संस्कृतद्राविडान्ध्रकर्णाटककेरळभाषास्वन्यतमं भाषाद्वितयमभ्यसनीयं भवेत् । तयोरेका प्रधानतयापरा पुनरङ्गतया समभ्युपगन्तव्या । प्रधानभाषायां पाठवप्रकटनमप्यधिकमपेक्ष्यते परीक्षोत्तरणाय । तामेतामुत्तीर्णवन्तो विद्वद्विरुदेन संमान्येरन् सर्वकलाशालया ॥

शिरोमणिपरीक्षा पुनः केवलं संस्कृतभाषायां न्यायवेदान्तादिशास्त्रेषु च निपुणतामात्मनो विषयीकरोति । तस्याश्चत्वारोऽन्तरविशेषाः कल्पिताः । वेदशिरोमणिर्वेदान्तशिरोमणिर्न्यायशिरोमणिर्व्याकरणशिरोमणिरिति च यथाक्रमं चत्वारि विरुदन्ति तत्तद्विषयपरीक्षोत्तीर्णानां वितरणीयतया निरणायिषत । विद्वच्छिरोमणिपरीक्षयोरन्यतरस्यां प्रविविधभिराङ्गलभाषायां प्राथमिकपरीक्षापि समुत्तरणीयेति सनिर्बन्धं निरचायीति यत्सत्यमिदमत्यन्तोचितमाकलयामः । आङ्गलपरीक्षायां तद्भाषामात्रविजय एव निर्बन्धेऽस्मिन्नन्तर्भवतीति युक्तरूपमेतत् । कालोचितया रीत्या विद्याभ्यासं प्रचारयितुं लोकोपकारमपि बहुधा विधातुमनधीताङ्गलभाषाः प्रायेण न

प्रभवन्तीति प्रत्यक्षोऽयमंशः प्रज्ञावताम् । शते परमेकोऽनधीत्यापि तां लोकव्यवहारपाटवं संपादयतीत्येतावता सर्वस्याप्याङ्गलभाषाविज्ञानमन्तावश्यकमिति प्रत्यवस्थानमस्थान एव अविता । अतः कतिपयैर्विद्याप्रचारकैः कालानुरूपं प्रवर्तितुमीहमानैः समधिगन्तव्याङ्गलभाषेति निःसंशयं वयमभिप्रेमः । कालक्रमेण तामनपेक्ष्य कर्तव्यानि निर्वर्तयितुं पारयिष्यामश्चेत्तदा काममेतां हातुमपि प्रभविष्यामः । असधारणमनीषाशालिनां पुनरनायासेन तस्यामपि नैपुण्यं सुसंपादमेव संजायेत । प्राथमिकपरीक्षामनुत्तीर्णा अपि परीक्षाप्रवर्तकसङ्घस्य प्रत्येकानुमत्या प्रवेशं प्राप्नुयुः । आङ्गल्यां परीक्षोत्तरणं विना शिरोमणिपरीक्षादिषु प्रवेशमभिलषद्भिरप्यवश्यमाङ्गलभाषाविज्ञानं संपादनीयमेव स्यादिति विषयस्वभावविमर्शने स्पष्टं प्रतीयते । यतः पाश्चात्यपरिपाट्याः प्रवर्तमानानि भाषातारतम्यशास्त्रादिमानि विषयपट्टिकायां प्रवेशितानि । न्यायशिरोमणिपरीक्षायां पाश्चात्यानां न्यायशास्त्रे परिचयोऽपरिहरणीयतया निर्णीतः । भाषाचरित्रादिविषयेऽपि परीक्षकाणां रुग्णिमाधातुं पाश्चात्यसरणिरवलम्बनीया भवेदिति मन्यामहे । सर्वथा परीक्षास्वेतासु समुत्तिर्षन्तः संपादयेयुराङ्गलभाषापरिचयमपीति शुभोदकां तादृशां संस्कृतपण्डितानां संपत्तिरित्यत्र को विप्रतिपद्येत ? अनधीताङ्गलभाषाः संस्कृतपण्डिता न यावदहमुपकुर्वन्ति जनसमुदायस्येति बलीयसी दुष्प्रथा न केवलं निर्मूलोति च वयमाशेमहे ।

आङ्गलभाषाविषयिणीमनभिरुचिमितोऽपि वा त्यजन्तु संस्कृतपण्डिताः ॥

शिरोमणिपरीक्षायां वेदं विषयमङ्गीकुर्वणैः श्रौत, धर्मशास्त्र, पूर्वमीमांसासु प्रत्येकं पाटवमासादनीयं, पाश्चात्यसरण्या भाषातारतम्यपरीक्षणनैपुणी, मततारतम्यविमर्शनवैदुषी च विशेषतः संपादनीये । वैदिकग्रन्थसमुच्चयानुसार्यैर्युरातनचरितमपि पठितव्यमेव । वेदान्तमाददानैर्योगसांख्ययोर्दीक्षिणात्यवेदान्तसरणित्रयस्य * च सामान्यज्ञानं त्रयाणामन्यतमे निपुणतातिशयश्च प्रकाशनीये । पाश्चात्यानां विमर्शनसरणिमनुसृत्य वेदान्तयोगयोः सात्त्विकमानसतत्त्वानि सम्यगवगन्तव्यानि । न्यायं स्वीकुर्वतां तर्कशास्त्रे पूर्वमीमांसायां चोक्तप्रतमं वैचक्षण्यमपेक्ष्यते । पाश्चात्यपौरुषेयन्यायशास्त्रयोस्तारतम्यविज्ञानं व्युत्पत्तिवादवैदग्ध्यं चात्यवश्यकम् । वैयाकरणशिरोमणिपदं लिप्समानैर्मेहाभाष्यहरिकारिकादिषु कूलं कर्षं विज्ञानं भाषातारतम्यशास्त्रनैपुण्यं विमर्शनपरिपाटीतत्त्ववैदुष्यं च संपादनीयतया निरणायिषत । शिरोमणिपरीक्षासु सर्वोऽपि समनुरूपविषयेषूपन्यासलेखनं चापरिहरणीयमिति समुल्लसति नियमः । विषयविभागक्रमः सर्वतोऽपि रमणीयतम एवावलोक्यते । तत्तद्वर्षपरीक्षाप्रविविक्षुभिरध्येतव्यो ग्रन्थसमुदयः संवत्सरचतुष्टयात् प्रागेव प्रकाशयेत सर्वकलाशालया । आदिमपरीक्षाप्रविविक्षुणां पाठ्यपुस्तकविषय आस्माकानमभिप्रायमवसरा-न्तरे प्रकटयिष्यामः ॥

विद्वत्परीक्षाविषयेषु च प्रधानभाषायां व्याकरणच्छन्दःशास्त्रसाहित्यकला अध्येतव्य-
कोटावन्तरभाविषत । भाषासाहित्यचरित्रे भा-
षान्तरिकरणे च नैपुण्यमासादितवत एव वि-
द्वत्परीक्षातरणं सुकरतामियात् । अप्रधानभा-
षायां पुनः सामान्यज्ञानमपि परीक्षोत्तरणाय
पर्याप्त्यात् । यद्यपि विद्वत्परीक्षा शिरोमणि-
परीक्षायाः कनीयसी गुणगुणैः, तथापि देशभा-
षापरिपोषणाय सा त्वितरामुपकारिष्यतीति तत्प-
रीक्षाप्रवर्तनमनुमोदनीयमेव देशभाषाभिमानि-
भिः। कालक्रमेण देशभाषायां नैर्वाण्यां च सुशि-
क्षिता विद्वद्भ्येसरा इदानीन्तनानां भाषापण्डित-
वेषधारिणां स्थानमधिरोक्ष्यन्तीति समाश्वसितुम-
स्येवावकाशः ॥

अयमेवान्तरायः स्वदेशभाषाभिवृद्धेर्भा-
रतीयानां, यद्धीतदेश्यभाषाः पण्डिताग्रग-
ण्या अपि वृत्तिनिर्वहणाय क्लेशमनुभवन्तीति ।
एवं स्थिते देश्यभाषाभ्यसनपरिणामे कथंकारं
वा मेधाविनो युवानः स्वदेशभाषाभ्यसनप्रया-
सेनायुष्कालमतिवाहयितुं प्रवर्तेरन् ? । अतो
वृत्तिनिर्वहणमार्गोऽपि यदा नाम सुलभो भवि-
ष्यति देश्यभाषापण्डितानां तदाप्रभृत्येव
तासामप्रतिहतः प्रचारः समुदेष्यति। वस्तु-

स्थितिरियमधिकृतानामवगतचरीति च विश्व-
स्यतेऽस्माभिः । विद्वांसः शिरोमणयश्च यथो-
चितं वृत्तिमार्गवितरणेनाप्युपकृता भविष्यन्ती-
ति चास्माकमस्ति बलीयसी प्रत्याशा ॥

परीक्षाप्रवर्तकसङ्घेन समुररीकृते वि-
द्यालये चतस्रः समाः समधीतवतामेव वि-
द्यार्थिनां परीक्षाप्रवेशः सामान्यतोऽनुमन्यते
साम्प्रतिकेन नियमेन । तादृशाश्च विद्याल-
याः केरळेषु नैतावतापि सत्तामलभन्त । न-
चिरेण द्वित्राः पाठशाला बिरुदपरीक्षाविष-
याध्यापनायानुमतिमधिकृतानां प्राप्स्यन्तीति
परमिदानीं जानीमहे । पाठशालास्वनधीतव-
तामप्यतीतपञ्चविंशत्येकानां परीक्षाप्रवेशाय
प्रत्येकानुमतिः सुलभैव भविष्यति । सर्वथा-
पि सिद्धिच्छिरोमणिपरीक्षयोः प्रवर्तनं प्राप्त-
कालमस्यादृश्यं च नः प्रतिभाति । वृथैव
कालं क्षिपन्तः कतिकति वर्तन्ते निशितमतयो यु-
वानः केरळीयेषु ? । तेऽस्मीं शुभोदकमवसरमेनं
मा स्म हासिषुरिति सानुरोधं बोधयामो वयम् ।
“विवक्षितं ह्यनुक्तमनुतापं जनयती”त्येतत्कवि-
कुलतिलकवचनमेवास्मानियत्पर्यन्तमुपन्यसितुं
मुखरयतीति विदाङ्कुर्वन्तु वाचकमहाशयाः ॥



മംഗളോദയം ഫഘ്യെ

പുസ്തകം ന

തുലാമാസം

പക്കം ൧൪

മംഗളം

കണ്ടുവാണരിപു കാടകരേറി
കണ്ടുരാകൃതിയെടുത്തൊരുനേരം
മഞ്ജുളാഗി മലമാതിലുദിച്ചാ-
കണ്ടതിനുള്ള കടവസ്സിസഹായം.

റബ്ബർകൃഷി



രണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ ധനസമൃദ്ധി ആ രാജ്യക്കാരുടെ പരിശ്രമത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. പരിശ്രമത്തെ ഉൽപാദകമെന്നും പ്രസാരകമെന്നും രണ്ടായി വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. അതിൽ ഉൽപാദകമാണു പ്രസാരകത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഉൽപത്തിക്കു ശേഷമാണല്ലോ പ്രസാരണം ആവശ്യമായി വരുന്നത്. എന്നാൽ ചില രാജ്യക്കാർ പ്രകൃതിസ്വായംകൊണ്ട്, ഉൽപാദകമായ പരിശ്രമത്തിലേപ്പെട്ടവൻ സൗകര്യം അധി

കം സിദ്ധിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യാരാജ്യം ഏല്പാത്തരം കൃഷികൾക്കും അനുല്പമാവാൻ ഉള്ള കാരണം പ്രകൃതിദേവിയുടെ അനുഗ്രഹം തന്നെയാണ്. ഫരിമവാൻ തുടങ്ങി കമ്പ്രാകുമാരിവരെ പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭാരതഭൂമിയിൽ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾ കണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഭൂമിയിൽ മിക്കതും ഏല്പാത്തരം കൃഷികളും അഭിവൃദ്ധിയായി വരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇന്ത്യക്കാരിൽ മുന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം ആളുകൾക്കു കൃഷി ഉപജീവനമാഗ്നമായി തീർവാനുള്ള മുഖ്യകാരണവും പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഭൂമിഗുണം തന്നെയാണ്.

ഇന്ത്യയുടെ ഭക്ഷണകോണത്തിൽ കിടക്കുന്ന കേരളരാജ്യം കൃഷിവിഷയത്തിൽ പണ്ടേതന്നെ പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പരന്ത്രിസ്സുകാർ, ഡച്ചുകാർ മുതലായ മറ്റു രാജ്യക്കാർ കേരളത്തിൽ കാലൊടുത്തു വെച്ചതന്നെ കൃഷിജന്യങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങളെ സ്വദേശത്തു കൊണ്ടുപോയി കൂലുവടം ചെയ്യാനായിട്ടാണെന്നുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ധാന്യങ്ങൾ, തെങ്ങു, കരുമുളക്, വാഴ എന്നീ കൃഷികൾ കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരൂന്നി വളർച്ചകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പാശ്ചാത്യന്മാർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കാപ്പി, ചായ, റബ്ബർ മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ മുക്കിലും മൂലയിലും സ്ഥലംപിടിച്ചു കാലക്രമത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിച്ചതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അന്യരാജ്യക്കാരുടെ പ്രവേശനത്തിനുമുമ്പു പ്രയോജനപ്രദമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു പാഴായിക്കിടന്നിരുന്ന മലമ്പ്രദേശങ്ങളും കൂടി അസാമാന്യമായ ഫലപുഷ്പികൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ ധനസമൃദ്ധിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ പങ്കുകൂടിവരുന്നത് കരുവിധം സന്തോഷമേതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ നാട്ടുകാരുടെ ഔദാസീന്യം നിമിത്തം ലഭ്യത്തിലധികം ഭാഗവും അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നതിനാലുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നമുക്ക് കരുവിധത്തിലും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള മലങ്കരയിൽ മിക്കതും യൂറോപ്യന്മാരുടെ അധീനത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. നാട്ടുകാർ പുതിയ വ്യവസായങ്ങളിലേപ്പെട്ടവർ വലിയ വൈമുഖ്യവും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

ഈ ദോഷത്തിനൊരു പരിഹാരമായി കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ നിവാസികൾക്കു

റബ്ബർകൃഷിചെയ്യാൻ കൊച്ചിഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു താണനിരക്കിന് ആയിരം എക്കുമു സ്ഥലം ഈയിടെയിൽ അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. നാട്ടുകാരെ വ്യവസായവിഷയത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനായി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ഉത്തമകൃത്യം ഫലപത്താകേണമെങ്കിൽ, നാട്ടുകാരുടെ ഐക്യമുറപ്പുകരമായ പ്രവൃത്തിയാണ് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യക്കാരായ ധനവാന്മാർ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു തന്നെയാണു ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഈയവസരത്തിൽ കൊച്ചിയിലെ റബ്ബർകൃഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചില വിവരങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

*കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കാടുകളിൽ റബ്ബർകൃഷി തുടങ്ങിയത് 1905-ലാണ്. റബ്ബർ കൃഷിക്കായി 8000 എക്കുമു സ്ഥലം ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു പതിച്ചുകൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 5000 എക്കുമു സ്ഥലം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തു തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. പാലപ്പിള്ളി, വെള്ളാനിക്കര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള റബ്ബർത്തോട്ടങ്ങളാണു പ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ടത്. മേല്ലാത്ത തോട്ടങ്ങളിൽ റബ്ബർചെടികളുടെ വളർച്ച വളരെ തൃപ്തികരമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവിടങ്ങളിലെ ഭൂമി റബ്ബർകൃഷിക്കു വളരെ പിടിത്തമുള്ളതാണെന്നും അറിയുന്നു. പാലപ്പിള്ളിയിൽ അഞ്ചുകൊല്ലത്തെമാത്രം വളർച്ചയായിട്ടുള്ള മരങ്ങളിൽനിന്നു റബ്ബർ ഏടത്തു

* ഇന്ത്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കൃഷി റബ്ബർസാജത്തിൽ വായിച്ചു ഉപയോഗത്തിന്റെ സാരം.

കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ മരങ്ങളുടെ വിളവു സാധാരണ നല്ലനിലയിലാണ് കാണുന്നതും. വെള്ളാനിക്കരത്തോട്ടത്തിലും റബ്ബർ എട്ടുതു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഏകദേശം 151 ചെടികൾ വീതം 1000 ഏകദേശം കൃഷിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ റബ്ബർ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള യന്ത്രശാലയും നിർമ്മിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ റബ്ബർ ധാരാളമായി ഉണ്ടാക്കിവരുന്നുമുണ്ട്. പാലപ്പിള്ളിയിൽ റബ്ബർചെടികളുടെ വളർച്ച മറ്റൊല്ലാ ദിക്കിലെക്കാളും അധികം തുറന്നുകൊടുക്കുന്നതായെന്നാണ് കൃഷിനിപുണന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അടുത്തകാലത്ത് ഏറ്റവും രാജ്യക്കാരും കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തിയ പ്രദർശനത്തിൽ* പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന റബ്ബറുകളിൽവെച്ച് ഒന്നാമതായി കണ്ടത് പാലപ്പിള്ളിയിലെ മൂപ്പിളിമലഞ്ചരിവു റബ്ബർകമ്പനിക്കാരുടെ റബ്ബറായിരുന്നു. വാണിയമ്പാറയിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്യാനനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂമിക്കടുത്തിരിക്കുന്ന വെള്ളാനിക്കരയിലെ ഭൂമിയും മൂപ്പിളിമലഞ്ചരിവുഭൂമിയിൽനിന്ന് ഒട്ടം ഗുണം കുറഞ്ഞതല്ല. വാണിയമ്പാറയിലെ ഭൂമിയും മൂപ്പിളി, വെള്ളാനിക്കര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭൂമിയെക്കാൾ അധികം മെച്ചമുള്ളതല്ലെങ്കിലും അതിലൊട്ടും താണു പോകുന്നതല്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കാം. കൊച്ചിയിലെ റബ്ബർത്തോട്ടങ്ങൾ സക്കാർ പാതക്കു തീവണ്ടിവഴിക്കൊരു വളരെ അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പ്രത്യേകഗുണം മറ്റൊരൊ ദിക്കുകളിലെ തോട്ടങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലം സക്കാർപാതക്കു വളരെ അടുത്താണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊ

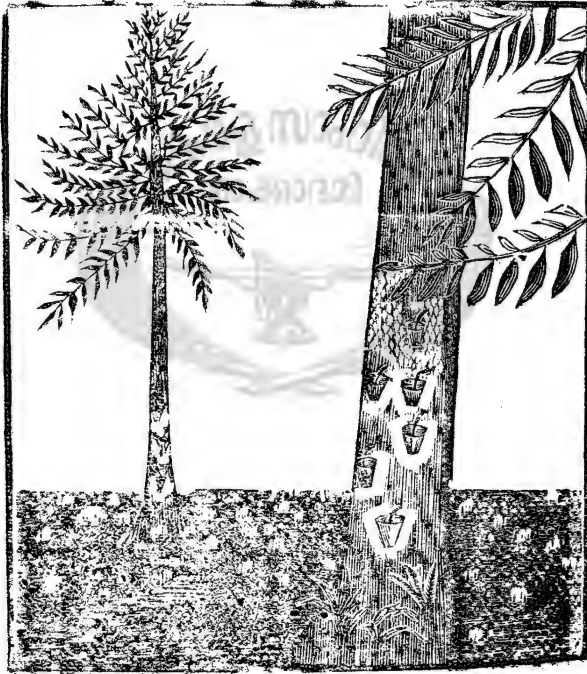
ണ്ട് ഈ സ്ഥലത്തെക്കുളള ഗതാഗതസൗകര്യം പണമിറക്കുന്നവക്ക് ഉത്സാഹമേതുവായി തീരുന്നതുമാണ്.

അടുത്തു മറ്റൊരു റബ്ബർത്തോട്ടങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടു വാണിയമ്പാറയിൽ കൃഷി ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നവർക്കു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. കൃഷിവിഷയത്തിൽ പഠിപ്പം പഠിപ്പിച്ചവരുള്ള അയൽത്തോട്ടക്കാരിൽനിന്നു വേണ്ടപ്പെട്ട ഉപദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും സഹകരണവും ഇവർക്കു കിട്ടുന്നതാണ്. റബ്ബർകൃഷിയിൽ വളരെക്കാലമായി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ റൂസ്ഡിനോർമ്മൻ എന്ന അയൽത്തോട്ടക്കാരൻ വേണ്ടപ്പെട്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാനൊരുക്കമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെ വാണിയമ്പാറ റബ്ബർകൃഷിയിലേപ്പെടുന്നവർക്കു വളരെ സമാധാനകരമായിരിക്കും. മലയം, ജാവ, സിലോൺ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ റബ്ബർകൃഷി വളരെ അധികം പടന്നുപിടിച്ചു പുഷ്ടിയാവുകയും, അവിടങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് ഈ നാട്ടിലെ കൃഷിക്കാരെക്കാൾ അധികം പ്രതിഷ്ട കിട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്ന റബ്ബറിന്റെ ഗുണാധിക്യം നിമിത്തം ഇവിടുത്തെ റബ്ബർ കൃഷി വളരെ ഫലവത്തായി തീരുന്നെന്നു മിസ്റ്റർ നോർമ്മൻ അനന്തരമായ അഭിപ്രായം.

ഇപ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള റബ്ബർ കൃഷി മുഴുവനും അന്യരാജ്യക്കാരുടെയും അധീനത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തിൽ നാട്ടുകാരുടെ വകയായി ഒരു റബ്ബർത്തോട്ടമെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു പാവമാർ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ നാട്ടുകാർ റബ്ബർകൃഷിയുടെ ഗുണങ്ങളറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവർ അതിലിറങ്ങുകയും അതിനെ വരുമാനമാക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

നാട്ടുകാർ റബ്ബർകൃഷിയിൽ പ്രവേശിച്ചുവെങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ഇനിയുണ്ടാകുമെന്നു സംശയമാണ്. ഏകദേശം ൪൫ ക വീതം സാധാരണവിലയുള്ള ഇക്കുലാർക്ക് ഏകദേശം ൨൦ ക വീതം താണിരിക്കുന്നു വിശാലമായ ഒരു കൃഷി സ്ഥലം നാട്ടുകാരുടെ അല്പഭൂമിയെത്താലും ഉദ്ദേശിച്ചു ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം ൧൦൦൦ ഏക്കർ വിസ്താരമു

ള്ളതും ഇപ്പോൾ കാടായിരിക്കുന്നതുമാണ്. കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ചു ചെടികൾ നട്ടുവാനുള്ള ചിലവ് വെട്ടിനീക്കുവാനുള്ള കാട്, ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവം, കൂലിയുടെ നിരക്ക് ഇതുകളുടെ താരതമ്യംപോലെ അല്പം പ്രത്യേകപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തെക്കെ ഭൂമിയിൽ റബ്ബർകൃഷി ചെയ്തപ്പോൾ പലരുടെയും കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചതിൽ, ഒരേ ഒരു സ്ഥലം കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ചു ചെടികൾ നട്ട്, അഞ്ചുവർഷം



റബ്ബർചെടി.

കഴിയുന്നതുവരെ നോക്കി രക്ഷിപ്പാൻ ൨൨൦ ക യിൽ കറയായതേയും ൨൫൦ ക യിൽ കൂടാതെയുമുള്ള സംഖ്യ വേണ്ടിവരുന്നതാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. അഞ്ചു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ റബ്ബർ എടുത്തു തുടങ്ങാം. ചില

മൗണ്ടർ നോക്കി രക്ഷിപ്പാനുള്ള ചിലവു വരവിൽ നിന്നെടുത്തു നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമാണ്. മേല്പറഞ്ഞ കണക്കുകളിൽ ഏകദേശം സുമാർ ൪൫ ക വീതം ഭൂമിയിലൂടെ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവ നാട്ടുകാർ

എത്രയും കൂടി കീഴ്ത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും, കാടവെട്ടിക്കിട്ടുന്ന മരം മുതലായവയുടെ വില ഭൂമിയുടെ വിലയിലെ ഒരു വകയായാണു് തരമുള്ളതുകൊണ്ടും ഒരു നൂലാം കൃഷിചെയ്യാൻ സുമാർ ൨൦൦ കയിലധികം വേണ്ടിവരികയാണെന്നു ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ സംഖ്യയിൽ കാടവെട്ടിത്തള്ളിക്കുക, കൃഷിസാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുക, പുറപണിയിക്കുക, ശമ്പളം കൊടുക്കുക മുതലായി സകലത്തിന്നും വേണ്ട ചിലവുകൾ മുഴുവനും കേട്ടുണ്ടുന്നതാണു്. ആകത്തുകയിൽ പകുതിയോളം ഒന്നാമത്തെ കൊല്ലത്തിൽ ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതായാൽ മൂലധനത്തിൽ പകുതി ആദ്യത്തെ കൊല്ലംതന്നെ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടിവരും.

സാധാരണയായി ൧൦൦൦ എത്ര വിസ്താരമുള്ള ഒരു ഭൂമി കൃഷിചെയ്തുകഴിവാൻ മൂന്നു സംവത്സരം വേണ്ടിവരും. ഈ കണക്കിൽ കൊല്ലത്തിൽ ൪൦൦൦൦ ചെടി നടക്കുന്നതാണു് കൂട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ കൊല്ലം നടട്ടുള്ള ചെടികളിൽ നിന്നു് ആറാമത്തെ കൊല്ലം റബ്ബറൊട്ടപ്പാൻ കഴിയും. ഇതിനെത്തന്നെ രണ്ടാംകൊല്ലം വെച്ചു ചെടികളിൽനിന്നു് എഴാം കൊല്ലവും, മൂന്നാംകൊല്ലം വെച്ചു ചെടികളിൽനിന്നു് ഏഴാംകൊല്ലവും റബ്ബർ എടുത്തുതുടങ്ങാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരം എത്രസ്ഥലം കൃഷി ചെയ്യുന്ന കാലം ഒട്ടും അസാദ്ധ്യമല്ല. പത്താംകൊല്ലം തികയുന്നതുവരെ ഒരു മരത്തിൽ നിന്നു കൊല്ലത്തിൽ ഒരു റാത്തൽ കണ്ടു ഉണക്കിയ റബ്ബർ കിട്ടുമെന്നു കാണുന്നു. ഒരു റാത്തൽ ഉണക്കിയ റബ്ബറിന്നു് ൫ പൈയ്ക്കു് - മൂന്നേമുക്കാൽ ക - ചിലയുണ്ടു്. എന്നാൽ റബ്ബർ മരത്തിൽനിന്നെടുത്തു വി

ല്പനുള്ള മാതിരിയിലാക്കുവാനും, വില്പനസ്ഥലത്തെത്തിപ്പാനും കൂടി റാത്തൽ ഒന്നു കൂടി സുമാർ ഒന്നേമുക്കാൽ ക വീതം ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഈ ചിലവു തള്ളിനോക്കിയാൽ മരത്തിന്നു ൨ ക പ്രകാരം അററു ആദായം കിട്ടുന്നതാണെന്നു വരുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കുമ്പോൾ ൧൦൦൦ എത്ര വിസ്താരമുള്ള തോട്ടത്തിൽനിന്നു സുമാർ മൂന്നുലക്ഷം ഉറപ്പിക അററു ആദായമായി കിട്ടുന്നതാണു്. അത്രാവശ്യച്ചിലവുകളിലെക്കു നീക്കിവെപ്പാനും, വിലയിച്ചുള്ള ഏററുക്കൂട്ടുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുവാനുമായി ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പികകൂടിക്കിഴിച്ചു ചെല്ലാൽ തന്നെ രണ്ടുലക്ഷം ഉറപ്പിക ആദായമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പത്താംകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ആദായം രണ്ടോനാലോ ഇരട്ടിക്കുന്നതാണു്. ഒരു മരത്തിൽനിന്നു കൊല്ലത്തിൽ പത്തു മുതൽ പതിനഞ്ചുവരെ റാത്തൽ റബ്ബർ കിട്ടിവരുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ കണക്കുകൾ കൊണ്ടു കാണുന്നു. മരങ്ങളുടെ വളച്ചു് സാധനത്തിന്റെ വിലയും സാധാരണവിലയിലായാൽതന്നെ പത്താംകൊല്ലം പൂർത്തിയാകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ചിലവുചെയ്തിട്ടുള്ള പണം മുഴുവനും അരപ്പണം പലിശയോടുകൂടി വീണ്ടെടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണു്. ഒരു മരത്തിൽ നിന്നു് ധൂര കൊല്ലത്തിലധികം കാലം റബ്ബറൊട്ടപ്പാൻ കഴിയുമെന്നും അനുഭവംകൊണ്ടു വാണിജ്യമായിട്ടുണ്ടു്. ഈ കണക്കിന്നു സാധാരണയായി വിചാരിക്കുന്നതായാൽതന്നെ ഈ വ്യവസായത്തിൽ നിന്നുള്ള ധനലാഭം സാമാന്യമായെന്നു തന്നെയല്ല ഹൃദയാകർഷകം കൂടിയാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം.

ഇനി, റബ്ബറിന്റെ ഉപയോഗത്തെപ്പറ്റിയാണു് ആലോചിച്ചുറക്കുതു്. മേ

ട്ടാർകാർ മുതലായ താനെ പോകുന്ന വാ
രനങ്ങളും യന്ത്രോപകരണങ്ങളും വലിപ്പ
നന്തോടുകൂടി പാരമ്പര്യം* ന്റെ ഉപയോഗം
വളരെ അധികമായി വരുന്നുണ്ട്.
ലോകത്തിൽ അധികം രാജ്യങ്ങളിലും എ
ല്ലാത്തരം വാരണങ്ങൾക്കും റബ്ബർ ഉപയോഗി
ച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് റബ്ബറി
ന്റെ ആവശ്യം എത്രത്തോളം വലിപ്പമെ
ന്നു മുൻകൂട്ടി ഗണിപ്പാൻപോലും സാധിക്കു
ന്നതല്ല. പന്ത്, ബുക്സ്, വസ്ത്രങ്ങൾ മു
തലായതുണ്ടാക്കുവാൻ റബ്ബർ ഉപയോഗി
ക്കാറുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. യൂറോ
പ്പിൽ പല ദിക്കുകളിലും പൂർവ്വേഷ്യയിലും
റബ്ബർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതു
കൊണ്ട് അടുത്ത കാലത്തൊന്നും റബ്ബറി
ന്റെ ആവശ്യമൊ വിലയൊ കുറഞ്ഞുപോ
കയില്ലെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാം. റ
ബ്ബറിന്റെ ഉൽപത്തി അധികമാകുന്നി
ത്തം വില ഇടിയുന്നതായാൽതന്നെ കൂലി
ച്ചിലവും കയറി അയപ്പാനുള്ള ചിലവും
കുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃഷിയുടെ സ്ഥാനം വേ
ഗത്തിൽ നഷ്ടം പറ്റുകയില്ല. ഈ സംഗ
തിയാലോചിക്കുമ്പോഴും വാണിയന്മാരായി
ലെ റബ്ബർകൃഷിയുടെ സ്ഥിതി വളരെ അ
നുകൂലനിലയിലാണു കാണുന്നത്.

തെങ്ങിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സാധന
ങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ഈ നാട്ടിൽ

* പാരമ്പര്യം സീരാരബ്ബറും സീരാരബ്ബറും റബ്ബറി
ൽ രണ്ടുതരം ഉണ്ട്. സീരാരബ്ബർ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടാ
കുന്നതായിരിക്കുകയും റബ്ബർകൃഷിയിൽ ഏറ്റവും ന
ല്ലതു പാരമ്പര്യമാണ്. ഇതുതന്നെയാണു നമ്മുടെ മ
ലേഷ്യയിലുള്ള അധികമായി കൃഷിചെയ്യപ്പെടുന്ന
ത്. റബ്ബർകൃഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള അധികവിവരം
ഡാക്ടർ കരുതൻപിള്ള അവർകളുടെ കൃഷിശാസ്ത്ര
ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്ന
തുണ്ടു്.

നിന്ന് അന്യരാജ്യങ്ങളിലെക്കു വ്യാപാരത്തി
നായി കയറി അയക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ
അല്ലാത്തതായി ആരംഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന
റബ്ബർകൃഷിയും റബ്ബർകയറ്റത്തിലും ക്രമ
ത്തിൽ വലിച്ചുവരുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. തെ
ങ്ങുകൃഷിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഉൽപാദകമാ
യ തൊഴിൽ മുഴുവനും നാട്ടുകാരുടേതായിട്ടാ
ണിരിക്കുന്നത്. പ്രസാരണത്തിനനുതകുന്ന
കാര്യങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നത് അന്യരാജ്യ
ക്കാരാണ്. ഇപ്പോൾ റബ്ബറിന്റെ കാര്യ
ത്തിൽ ഈ രണ്ടു ജാതി തൊഴിലുകളും, അ
ന്യരാജ്യക്കാർ നടത്തിവരുന്നു. നമ്മുടെ രാ
ജ്യത്തുള്ള വിശാലങ്ങളും ഫലപ്രദമായുള്ളവ
യുമായ മലമ്പ്രദേശങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കി
വലിയ യന്ത്രശാലകളേയും നിർമ്മിച്ചു ബഹു
ധാതിയിൽ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്ന വ്യവസാ
യശീലന്മാരായ അന്യരാജ്യക്കാരെ നാം മാ
ത്രക്കായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലേ? അതി
ല്ലാത്തതിന്നു മൂലധനം കൊണ്ടുവന്ന്
ഇവിടെ കൃഷിചെയ്യുന്ന ഉത്സാഹികളായ
അന്യരാജ്യക്കാർക്കു റബ്ബർകൃഷിയിൽനിന്നു
കിട്ടിവരുന്ന ഫലം ഈ നാട്ടുകാരായ പ
ണക്കാരുടെ ദുഷ്കരങ്ങളെ ദുരീകരിക്കേണ്ടതാ
ണ്. അവർക്കുള്ള ധൈര്യവും, സ്ഥൈര്യവും
ഈ നാട്ടുകാർക്കില്ലായിരിക്കാം. ഏകിലും അ
വരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു ഒരു പാഠം ന
മ്മൾ പഠിക്കേണ്ടതാണ്.

നാട്ടുകാരെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി വ്യവസായ
ങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു രാജ്യത്തിന് അഭ്യ
ദയം വരുത്തുവാനായി ശ്രമിക്കുന്ന ഗവണ്മെ
ണ്ടിൽനിന്നു കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഈ അഭ്യ
ദയമാർഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളേ
അനുഭവിക്കാൻ വേണ്ട സാർവ്വത്രികമായ ന
ട്ടുകാർക്കുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാ
ണ്. ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള
ഈ സഹായം, പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാ

മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച ഗവൺമെന്റിനകരെക്കാലമായി ആലോചനാപൂർവ്വം ചെയ്ത വരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രധാനമായ ഒന്നാണെന്ന് എല്ലാവരും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു നൽകാത്തും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ചാരിതാത്മ്യം ഗവൺമെന്റിനു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിനെ സഫലമാക്കുവാനും അതിൻവഴിക്കു തങ്ങൾക്കുണ്ടായ നേട്ടവാനും വേണ്ടപ്പെട്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട ചുമതല നാട്ടുകാർക്കുതന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലും മറ്റും യൂറോപ്യന്മാരെ അനുകരിച്ചാൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ പരിഷ്കാരവും അഭ്യുദയവും ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സംസ്കൃതകൊണ്ടു നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ വ്യാപിച്ചുപരന്ന ഉൽകൃഷ്ടവിതരീതിയെ നിലനിൽക്കുകയോണ്ടുപോവാൻ നാട്ടുകാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകണം. എന്നാൽ യൂറോപ്യന്മാരുടെ നടപടികളേയും സമ്പ്രദായങ്ങളേയും അനുകരിക്കുന്ന നാട്ടുകാർ അവരുടെ ആഭ്യന്തരപരിഷ്കാരവും, അവരുടെ സംവർദ്ധനയ്ക്കും ഫേതുവായ ഊണാനാഭിവിധി

യും തങ്ങൾക്കുണ്ടാവാനുമാർ അധികം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതാണ്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം പല കാര്യങ്ങളിലും ഉണർച്ചയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യചരിത്രം പല കാര്യങ്ങളിലും മാതൃകകാട്ടിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും നാട്ടുകാർ അനുകരണത്തിൽ പാശ്ചാത്യന്മാരെ അനുകരിച്ചുകാണാത്തതു ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളൂ.

കൊച്ചിക്കാർ തങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ അഭ്യുദയമാർഗ്ഗം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നത് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉചിതമല്ല. പണമിടപെടുത്തുവാനുള്ള മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കേണ്ട സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. പലരും കൂടിച്ചേർന്നുള്ള കമ്പനികളുടെ നടത്തിപ്പിന്നും നിലനില്പിന്നും വലിയ ധനശാസ്ത്രനൈപുണ്യവും ആലോചനാശക്തിയും അത്യാവശ്യമാണ്. ആ മാതിരി വലിയ കാര്യങ്ങളിലേപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അതിൽ പഠിച്ചവരും, ജീവിതം സഫലമാണെന്നുള്ള ബോധവും ദൃഢമാകയുള്ളൂ. വാണിയന്മാർ രണ്ടു കമ്പനിയുടെ സാഹചര്യം മാറുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ ഒരുത്തമൊഴ്ചാണമായിത്തീരുന്നതുമാണ്.

വെള്ള.

(തുടർച്ച)



ഈ ചോദ്യത്തിന്.

പാവുർഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു ചേർന്ന വെള്ളാർക്കുമാർ അധികം മനക്കാര്യം ഉണ്ടായിരുന്നെ

ന്നുണ്ട്. ഒരു മനമാത്രമേ പാവുർ ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നുള്ളൂ. അവിടെ വെള്ളാർ അധികം മനക്കാര്യം പിരിഞ്ഞത്, എന്നാണു സൂക്ഷ്മാഭ്യന്തരംകൊണ്ടു കാണുന്നത്. എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ വെള്ളാർക്കുമാർ ഇവിടെവെച്ചു സന്തതിവിളക്കു വരികയും, ആ സ്ഥാനത്തു ഭാഗ്യവശം

ത്രത്തിൽ വീതമവ്യവൃദ്ധവരത്തിലുൾപ്പെട്ട കല്ലർമനയിലെ ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാട് വേട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നും, ആ വംശവൽ നയിൽ പേർത്തിരിഞ്ഞ വെള്ളഗുഹക്കാര വെള്ളാങ്ങല്ലക്കാരായിത്തീർന്നുവെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ ഇവരുടെ ഗോത്രസ്ഥിതികൊണ്ടും തെളിയുന്നു. ഇവർ ഏല്പാങ്കൊണ്ടും വളരെ യോഗ്യന്മാരായി വർദ്ധിച്ച പരമ്പരഗ്രാമത്തിൽ തലവന്മാരായി തീരുകയും ചെയ്തു.

പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിന്നതിന്നു ശേഷം, മലയാളത്തിലെ രാജ്യഭാരം പല നാടുവാഴികളിലുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും പഴയ പടി മാമാങ്കമഹോത്സവം നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഒരൊര പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് അവരുടെ കേരളീയസന്താനങ്ങളായ സാമന്തവീരന്മാരെ ഓരോ നാട്ടുപുറങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളാക്കിവെച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു വെള്ളാട്ടരൊരാളാവായ വള്ളുവക്കോനാതിരി. തിരുനാവായ മാമാങ്കം നടക്കുന്ന പ്രദേശവും മറ്റും ആ രാജാവിന്റെ അധികാരാതൃത്തിയിൽപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ, പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിച്ചാൽ നിറുത്തിവന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഈ രാജാവു നില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒടുവിലെപ്പേരമാളുടെ മരുമക്കത്തായ സന്താനമായ പെരുമ്പടപ്പിൽസ്വരൂപത്തിലെ മൂത്തകോവിൽ, പെരുമാരം ധരിച്ചിരുന്ന കിരീടം ധരിച്ചവനാൽ അവിടുത്തെക്ക് ഈ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തും വന്നിരുന്നു. ആട്ടിഞ്ഞപ്പെരുമാളുടെ സാമന്തസന്താനമായിരുന്ന ഏറാട്ടിലെസ്സാമന്ത രാജാവിന്റെ (സാമൂരിയുടെ) അഭ്യുദയം വെള്ളക്കനാരിയുടെ ഈ നിലയ്ക്കു മറ്റൊരു പറ്റിച്ചു. പുതിയതായി മലയാളത്തിൽ കടൽവഴിക്കു വന്നിറങ്ങിയ ഒരുവക കുച്ചവട

ക്കാരായ മഹമ്മദീയവീരന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു സാമൂരി മാമാങ്കമാന്ത്ര്യാസ്ഥാനം കയ്ക്കലാക്കിയത്. ഈ രാജാവിന്റെ മഹമ്മദമതക്കാരോടു ചേർന്ന് (സിലുസംഗം) എന്ന നൂറ്കെ കലിവർഷക്കാലത്താണ് ഈ നില കൈവശപ്പെടുത്തിയത്. അന്നുമുതൽക്കാണ് സാമൂരികുന്നലക്കോന്നരിയായി തീർന്നത്. അവിടുത്തെ ഉഷ്ണിതം, പനിയൂർഗ്രാമത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ശേഷിച്ച നമ്പൂതിരിമാരെത്തൊഴുതിവിട്ടതോടുകൂടി പ്രബലന്മാരായ പനിയൂർഗ്രാമക്കാരോടു മത്സരിച്ചുനിന്നിരുന്ന ശുക്പുരംഗ്രാമക്കാർ വിശേഷിച്ചും നന്ദിപുരം കൊണ്ടാടുവാനിടയായി. ഈസ്സാമൂരിപ്പാട് പനിയൂർഗ്രാമക്കാരെ താഴ്ന്നു കുന്നൊരു വ്യാജേന പനിയൂർകുറിനെ ഉയർത്തുകയാണു ചെയ്തത്. പനിയൂർ കൂറുകാരുടെ തലവനായിതീർന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിൽ ശുക്പുരംഗ്രാമക്കാരായ ആഴുവാഞ്ചേരിത്തമ്പുരാക്കുറു, കലക്കണ്ടത്തൂർ ഗുഹത്തിൽ തലവനായ വരിക്കാശ്വേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട് മുതലായ മഹാബ്രാഹ്മണർ ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്ന നടപടികൾ ഈ രജനയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപോലെ പെരുവനംഗ്രാമക്കാരായ തെക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങു നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ചിറൂരവണ്ണാനമ്പൂതിരിപ്പാട് മുതലായ ബ്രാഹ്മണവീരന്മാരും, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനത്തെ ആദികൾ പതിവായിത്തീർന്നു. പനിയൂർഗ്രാമവിട്ടു പെരുവനത്തെക്കു ചേർന്നവരായ മാത്തൂർഗുഹക്കാരിൽ പൂമുള്ളിനമ്പൂരിപ്പാടും കണ്ണഞ്ചേരിത്തമ്പുരാക്കുളം മറ്റും പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദിച്ചവന്മാർ. പനിയൂർകുറിലെ നേതാവായ പനിയൂർ ഗ്രാമവിടാത്തവരും, നാട്ടിൽ പ്രമാണികളുമായ കോതേരിയ്ക്കൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട് മുതലായവർ

സാമൂരിപ്പാട്ടിലെപ്പേരിൽ, ഗ്രാമക്കാരെ തരം താഴ്ത്തിയതുപോലും വകവെക്കാതെ, ഏറാവും നന്ദിതന്നെയാണു കാണിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിനും ഇന്നത്തെ നടപടിതന്നെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും.

“വെരുമാക്കുന്നതടങ്ങ അറവരോധക്രമം നിന്നതിന്റെശേഷം പെരുമാളായി വാണത് ഏറാട്ടവെരുമ്പടപ്പ്” എന്നു കേരളചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നു. വടന്നരിനാട്ടിൽ പൂക്കൈത്തുൽക്കേത്രത്തിൽവെച്ചു വെരുമാളുടെ പഴയ കീരീടം ധരിച്ചു മാമാങ്കത്തിനു വരുന്ന വെരുമ്പടപ്പു മുത്തുകോവില്ലു മാമാങ്കത്തിലെ മാന്യസ്ഥാനം സാമൂരിപ്പാട്ടും ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കും എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ സമ്പ്രദായം. പക്ഷെ കീരീടവെക്കാനിടയാകാത്തവിധം പന്നിയൂർകൂറുകാരും അറവരുടെ നേതാവായ സാമൂരിപ്പാട്ടും കൌശലം നോക്കും. ചൊവ്വരംകൂറിലെത്തലവനായ വെരുമ്പടപ്പു മുട്ടിലെ കീരീടം ധരിപ്പിച്ചു വാഴിപ്പാൻ ആ കൂറുകാരും കൊണ്ടുപിടിച്ചു പ്രയത്നിക്കും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ സ്ഥിതി.

ഈ വിഷയത്തിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമം വിടാത്ത വെള്ളഗുഹക്കാർ വിശേഷിച്ചും തിരുവല്ലേരിക്കോട്ടയിലെ രാജാവായ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, സാമൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു സർപ്പാത്മനാ സഹായിച്ചു. സ്വന്തം ഭൂമിയായിരുന്നു വൊന്നാനി എന്ന സ്ഥലം സാമൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. ആ സ്ഥലം മഹാജ്ഞിയുടെ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമാക്കി ഒരു വലിയ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതും മറ്റും സാമൂരിപ്പാട്ടിലെ പിന്നീടുള്ള കൌശലമായിരുന്നു. കക്കാട്ടുവറ്റത്തിൽ നമ്പിടിമാരായിരുന്ന നമ്പിയാതിരിവംശക്കാർ സാമൂരിപ്പാട്ടിലെപ്പക്ഷത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും തലവനായിനിന്നിരുന്നുവെന്നു മുമ്പു പറ

ഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കുന്നലക്കോനാരിയുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിനുമുമ്പായിത്തന്നെ പുന്നത്തൂർനമ്പിയാതിരി ചെയ്തവരുമാറ്റുള്ള കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നും ഇതിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇറിയുടെയുള്ള വെള്ളഗുഹക്കാരുടെ നില ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ.

ഇനി പാവൂർഗ്രാമത്തിൽ ചേർന്നുവെപ്പാറി നോക്കുക. അവർ അവിടെ ഗ്രാമപ്രാമാണ്യംപോലും വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ ഏറിയോരു കാലം കഴിഞ്ഞുവന്നു. പാവൂർ വാർത്തമ്പിയാതിരനായ ഒരു ബ്രഹ്മണ കുലക്കാർ ക്രമേണ നമ്പിയാതിരിസ്ഥാനം എന്നപുരാജാവെന്ന നിലയും വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഉദ്ദേശം ഏഴുനൂറ്റാണ്ടുവരെ കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു ഒരു പാവൂർ രാജാവ് ആഭിജാത്യവിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടപടികൾ നടത്തിയതിൽവെച്ചു ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണർ കൂടിക്കൂടിയുവാൻ മടിച്ചതുമിത്താ അവർക്കു പല കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. പലരും ആ ഗ്രാമം വിട്ടൊഴിഞ്ഞുപോയി. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വെള്ളഗുഹക്കാർ ആ ഗ്രാമവും വെടിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. ഇവരിൽ ചിലർ മുഴിക്കുളം ഗ്രാമത്തിന്നും കിഴക്ക് കിടങ്ങൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നുകൂടി. ഇന്നും അവിടെയുള്ള ആർച്ചമ്പള്ളി, കല്ലിള്ളി എന്നീ മനക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടവരാണ്. ആർച്ചമ്പള്ളിമനയുടെ ഒരു ശാഖ വെള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ ‘വെള്ളിനേഴി’ എന്ന ദേശത്തും ഇപ്പോൾ പാർത്തുവരുന്നുണ്ട്.

ഈ വെള്ളഗുഹത്തിലെ അധികം മനക്കാർ ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതഭൂമിയിൽപെട്ട കരുമപ്പട്ടണ (കരുപ്പടന്ന) ത്തിന്റെ അടുത്തു വടക്കുവശം ചെന്നു കൂടുകയാണു ചെയ്തത്. ഇവർ അറുവതി

ലധികം മനക്കാരങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധിച്ചുണ്ട്. ഈ സ്ഥലത്തിന്നു വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ എന്നാണെന്നും ചേർ പറയുന്നത്. ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ വളരെ പ്രസിദ്ധി കേട്ടവരായിരുന്നു. 'വെള്ള' എന്നു പറഞ്ഞാൽ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർമാത്രമാണെന്നു പോലും പലരും ധരിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഇവർ മാന്യസ്ഥാനം വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലശേഷം കൊല്ലവർഷാരംഭത്തോടു കൂടി നമ്പൂരിമാരിൽ പലരും സന്യാസാശ്രമം സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നുവല്ലോ. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരും സന്യാസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുനാവായയോഗമുണ്ടായതിന്നു മുമ്പുണ്ടായ തൃശ്ശൂർയോഗത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഒരു പുലാശ്ശേരി യോഗിയാതിരിപ്പാട്ടിലെക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട വിചാരംഗലത്തു സ്വാമിയാന്മാർ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരിലുംപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ ദേശത്തിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗം ഇന്നു 'പുത്തഞ്ചിറ' എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലമാണ് ആ ശ്രീകൃഷ്ണക്ഷേത്രശിരോമണികളായ സ്വാമിയാന്മാരുടെ ജന്മഭൂമി. ആ ഇല്ലപ്പറമ്പു അതോടടുത്തുതന്നെ അവരുടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇവരുടെ ദായാദിയായ 'മേച്ചേരി' മനസ്സൽനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അധീനത്തിൽ നില്ക്കുന്നു.

തൃക്കുന്നാമതിലകത്തുകാരും ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമക്കാരും തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായ കാലത്ത് ഇവർ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരോടു യോജിച്ചാണു നിന്നിരുന്നത്. ആ ഗ്രാമക്കാർ ജയിച്ചു മതിലകം ക്ഷയിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരെ അവർ പ്രധാനപ്പെട്ട സ്വന്തം ഭാത്തമ്പലങ്ങളിൽ ഓത്തുകൊടുത്തു ബഹുമാനിക്കുകയും കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ആ ഒരു ബഹുമാനത്തെ ആദരിപ്പാൻ വേണ്ടിയൊ മറ്റു

വല്ല കാരണത്താലൊ എന്നൊ ഇവരിൽ ചില മനക്കാർ (കുറിശ്ശിവശ്ശിക്കാർ) ചരണം മാറി ഉപനയിച്ചു യജുർവ്വേദികളായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരിൽ പ്രമാണികളെപ്പോലെ ബാധ്യകകൗഠ്യന്യത്രയും സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. ഇവർ ഭിന്നഗോത്രന്മാരായ മറവഞ്ചേരിശ്ശാലക്കാരായി 'വേളി'വെൺകൊട'കളും നടന്നുവരുന്നു. ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമക്കാരുടെ ചില വിശേഷഗുണങ്ങളൊന്നും ഇവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. പെരുവനംഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിലും ഇവർ വേദപ്രയോഗം ചെയ്തുവരുമാറുണ്ട്. തളിപ്പറമ്പ് (പെരുഞ്ചല്ലൂർ) മുതലായ മറ്റു മാന്യസ്ഥലങ്ങളിലും ഇവർ പ്രവേശം അപ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഈ യാജുഷന്മാരായ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരുടെ മനകൾ മൂന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കരക്കുറിശ്ശി, എളക്കുറിശ്ശി, വാഴപ്പള്ളി എന്നിങ്ങിനെയാണു മൂന്നു മനയുള്ളത്. ഇതിൽ എളക്കുറിശ്ശിയും വാഴപ്പള്ളിയും തമ്മിൽ മാത്രം മൂന്നു പുലമ്പസം വിട്ടിട്ടില്ല. അക്കരക്കുറുമനസ്സും മറത്തിൽമന എന്നൊരു ദായാദഗൃഹം കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം ഇപ്പോൾ പാഴ്വരമായിത്തീർന്നു. തളിയിൽനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെല്ലാം കൊച്ചിരാജാവിന്റെ തീട്ടുപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു മനക്കാരായ യജുർവ്വേദി നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരിൽ വാഴപ്പള്ളിമനക്കാർ വിചാരംഗലത്തു മനക്കലെ ഭൂസ്വത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ മനയോട് ഇവർക്കു കൂടും അധികമുണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിക്കാം. ഇന്നും ജഗദിദിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന മേച്ചേരിമനക്കലെ നമ്പൂരിപ്പാട് വിചാരംഗലത്തു സ്വാമിയാരുടെ യോഗീശ്വര

പൂജയും മാറ്റം ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ട് അധികം അടുപ്പം ആ മനക്കായായിരുന്നു എന്നും ഉഘരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ വംശം മുടിയുന്ന കാലത്ത് ഇവർ ഇരുമനക്കാരും ഒരേവിധം തന്നെ അടുത്തുനിന്നവരെന്നും വിചാരിക്കാം. പിന്നീടായിരിക്കാം ഒരു വകക്കാർ യാജ്ഞാധാരായിത്തിരിഞ്ഞത്.

ജഗദികളായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്ന വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരിൽ മേച്ചേരിമനക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടുമാത്രമേ ഇപ്പോൾ ശേഷിപ്പുള്ളൂ. ആ മനസ്സിലെക്ക് ഇന്നും അഞ്ചുമുത്തിമംഗലം മഹാക്ഷേത്രത്തിലെ ഉരായ്ക്ക നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ട്. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ ഭട്ടതിരിപ്പാട് എന്നു പേരിട്ടൊരു മനക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കലക്കണ്ടത്തൂർ ഓട്ടൂർ മനസ്സിലെക്ക് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ തീട്ടൂരപ്രകാരം കൈമാറിനില്ക്കുന്നു. ശേഷം മനകളെല്ലാം കാലംകൊണ്ടു നശിച്ചുപോയി മാഞ്ഞുമിരിയ്ക്കുന്നു.

ഈ വിധമുള്ള വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കു്, (വെള്ളാഗ്രഹക്കാർ) പണ്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായ ക്ഷത്രിയപക്ഷപാതം ഇന്നും വെളി

പ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ക്ഷത്രിയകുലങ്ങളിൽ ക്ഷത്രിയരെ ഉപനയിക്കുന്ന കർമ്മം ഇവർ ഇന്നും അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർഭട്ടതിരിയായിരുന്നു പെരുമ്പടപ്പുരാജവംശക്കാരെ ഉപനയനം കഴിപ്പാനുള്ള ഗുരൂത്വം. ഇത് ഇന്നും ഓട്ടൂരമനസ്സിൽ നമ്പൂരിപ്പാടു നിവൃത്തിച്ചുവരുന്നു. മേച്ചേരി മനസ്സിൽ നമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാക്കന്മാരെ ഉപനയിച്ചിരുന്നത്. അത് ഇന്നും ഈ വഴിക്ക് എളുക്കിറ്റിമനസ്സിൽ നമ്പൂരിപ്പാടു കഴിച്ചുകൂട്ടിപ്പോരുന്നു. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ വെള്ളാഗ്രഹക്കാരുടെ നില ഇങ്ങിനെ വെല്ലാമാകുന്നു.

നമ്പിടി, കക്കാട്, മവഞ്ചേരി, പനിയൂർ വെള്ള, കിടങ്ങൂർ, വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ എന്നിങ്ങിനെ ആറു വഴിക്കു പടന്നുകിടക്കുന്ന വെള്ളാഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ സ്വരൂപം ഇത്രമാത്രം. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളിൽക്കടന്നുനോക്കിയാൽ എത്രെല്ലാം കാലത്തു്, എത്രെല്ലാം ദിക്കിൽ, എത്രെല്ലാം വേഷത്തിൽ ഈ വെള്ളാഗ്രഹക്കരുടെ തലകൾ കാണാം. നോക്കൂ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

പുനർജന്മം.

(അനുമാനം)



തിരുന്നുണ്ട്. ഓരോ നിമിഷത്തിലും എത്ര

അത്ര തൂളങ്ങളോ യകാൽക്കൂടി നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു നിസ്സാരങ്ങളായി

പലരെ പ്രാണികളാണു ജനിക്കുന്നത്? എത്രയാണു മരിക്കുന്നത്? സൂക്ഷ്മമായാലോചിക്കുന്നതായാൽ പ്രാണികളുടെ ജനനമരണങ്ങളോളം ആശ്ചര്യകരമായ മറ്റൊരു സംഗതി ലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നുതന്നെ സാ

ശയമാണ്. എങ്കിലും ആവ നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു സാധാരണമായിരിക്കുകയും അവയുടെ തത്ത്വം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള കൌതുകം ക്രമത്തിൽ മറുഭാവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിപരിചയംകൊണ്ട് അഗസ്ത്യമാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള ജനനമരണങ്ങൾതന്നെ—പ്രത്യേകിച്ചും മരണം—നാമറിയാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ബാധിക്കുന്ന ചില ഘട്ടങ്ങൾ ജീവിതകാലത്തിൽ പലപ്പോഴും സഭവിക്കാറുണ്ട്. ആ വക സമ്മയങ്ങളിൽ 'മരണാനന്തരം പ്രാണികളുടെ അവസ്ഥ എന്താണ്' എന്നുള്ള ജിജ്ഞാസയ്ക്കു ജീവനും മരണവും അതിന്നൊരു സമാധാനം കാണുന്നതുവരെ മനസ്സിന്നു സ്വാസ്ഥ്യമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യുക പതിവാണ്. ഈ ജിജ്ഞാസ ഇന്നും ഇന്നെയും ഉണ്ടായതല്ല. ഈ ജിജ്ഞാസയ്ക്കു മനുഷ്യരുടെ വിശേഷബുദ്ധിയിലുള്ളതൊക്കെ കാലപ്പഴക്കമുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ജിജ്ഞാസയിൽനിന്നാണു മതത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെന്നു സാമിവിവേകാനന്ദൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളിലും പ്രാണികളുടെ മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രകാരത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയം മതപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു പ്രത്യേകം പാത്രീകമായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയംതന്നെ.

പ്രാണികളുടെ മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനം ഇന്നവരെ ഉണ്ടാവുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. പൗരസ്ത്യന്മാർ പണ്ടുപണ്ടെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പല വിമർശനങ്ങളും വിവാദങ്ങളും നടത്തിട്ടുള്ളതായി ദർശനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നറിവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. മുമ്പുനചികേതസ്സുവാദപ്രവചനമായ കറോപനിഷത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിന്നു

വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണുന്നു. നചികേതസ്സു മുമ്പുവിനോടു ചോദിച്ച മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മരണാനന്തരസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയാകുന്നു. മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി അന്നും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നചികേതസ്സിന്റെ ചോദ്യത്തിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. 'മനുഷ്യൻ മരിച്ചാൽ പിന്നെയും അവൻ ഉണ്ടെന്നു ചിലരും ഇല്ലെന്നു മറു ചിലരും പറയുന്നു. ഇതിന്റെ തത്ത്വം അറിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമായിരുന്നു (!)' എന്നാണു നചികേതസ്സിന്റെ പ്രശ്നം. ഇത്രയും ഗാഢമായ ഒരു വിഷയത്തെ ചെറുതായ ഒരുപത്രാസംകൊണ്ടു നിരൂപണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി സാധാരണക്കാർക്കു പ്രത്യക്ഷമുണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഇതിനെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രബലപ്രമാണങ്ങളിൽതന്നെ ശബ്ദപ്രമാണം മറ്റുള്ളവയുടെ അനേകവർണ്ണങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തിയതാണെന്നു സാമാന്യമായി വിചാരിപ്പാൻ വഴി കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ മരണാനന്തരം പ്രാണികൾക്കു പുനർജന്മമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായി പറയുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ, അസാധാരണമായ ജ്ഞാനശക്തി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതൊ അതു

(1) യേശു പ്രേത വിവികിത്വാ മനുഷ്യ അസ്തിത്വേകേ നായമസ്തിതി ചെയ്തേ. ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യസ്വപ്നാപ്തം വരാണാമേ വാസ്തവികം! (കറോപനിഷത് 1, 1, 20.)

ഒല്ലകിൽ സാധാരണമായ അനുമതത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടതോ, എന്നുള്ള കാര്യം എപ്പോഴായിട്ടും തീർച്ചയാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു ശബ്ദപ്രമാണത്തെയും തൽക്കാലം നിർത്തിവെച്ച് അനുമതം—യുക്തി—ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതു പഴിക്കുന്നുവോ അതേ അനുസരിച്ചു പരിശോധിക്കുക തന്നെ.

പ്രാണികളുടെ ശരീരം ഏതെല്ലാം തത്വങ്ങളാൽ ഉണ്ടായതാണെന്നും, ആ തത്വങ്ങൾ മരണകാലത്ത് ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ രൂപഭേദം പ്രാപിക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ മുഖ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. മരണകാലത്തും നശിക്കാതെ ഒരു വസ്തു ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു പിന്നെയും ശരീരപരിഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ പ്രകൃതവിഷയത്തെപ്പറ്റി നിശ്ചിതമായ കരുതിപ്പോയ്ക്കും പുറപ്പെട്ടവിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

പാഞ്ചഭൂതികമായ ശരീരത്തിന്നു പ്രതിഷ്ഠണം മാറ്റം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു നിർവിവാദമാണ്. ബാല്യം, കൗമാരം, യൌവനം തുടങ്ങിയുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ ശരീരത്തിന്നു മാറ്റം വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സമുപദൃഷ്ടികൾക്കുപോലും അറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഒരു നിമിഷമായ ശരീരം മാറുന്നുണ്ടെങ്കിലും 'ഞാൻ' എന്നുള്ള ഏകത്വപ്രതീതി പ്രാണികൾക്കു എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുചോലെതന്നെ നമ്മുടെ പൂർവ്വജന്മങ്ങളും മാറ്റം നശിച്ചുപോകാതെ സ്ഥായിയായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു നിമിഷമായ ശരീരം ഇതുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും സ്ഥൂലാദൃവസ്ഥകളിൽ നമ്മുടെ അന്തർ

ഗത്തിൽ പല വ്യാപാരങ്ങളും നടന്നുവരുന്നുവായി നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികളെക്കൊണ്ടാലോചിക്കുമ്പോൾ ശരീരവ്യതിരിക്തമായ ഒരു വസ്തു ശരീരത്തിന്നുള്ളിൽ പാതുതുവരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ ആത്മാവെന്നോ ജീവനെെന്നോ പറയുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. നാശം കൂടാതെ എല്ലാപ്പോഴും അനുവർത്തിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഈ വസ്തു ഭൗതികശരീരം നശിക്കുമ്പോഴും നശിക്കുന്നില്ലെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ചില കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ജനനാൽ തന്നെ പ്രാണികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനം, പ്രത്യേക വിഷയപ്രവേശം എന്നിവയ്ക്കു യാതൊരു കാരണവുമില്ലെന്നു പറയാൻ നിർവാഹമില്ല. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ശരീരത്തിൽ ആ വക സംഗതികളെ ഉപപാദിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാണോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു നാം പ്രത്യക്ഷമായറിയുന്നുണ്ട്. ഈ വിധമുള്ള ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനം ഭവുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിന്റെ സന്താനമായ സ്മരണമാണെന്നുതന്നെ കല്പിക്കേണ്ടിവരും. മുഖ്യാഭ്യർത്ഥന അനുഭവം ഉണ്ടെന്നു വരുമ്പോൾ ജ്ഞാനരംഗം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം പരിചയംകൊണ്ടു നമുക്കെല്ലാപ്രകാരത്തിലുമുണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന് ആ കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ക്ലേശമില്ലാതെയുമാകുന്നു. ഈ എളുപ്പത്തെ വാസനയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ജ്ഞാന ചിലക്ഷ ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ വാസനയുണ്ടാകുന്നതു പൂർണ്ണജന്മപരിചയംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണതിന്നു കാരണം? ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനരസിയങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുവാണു വീണ്ടും ജനിക്കുന്നതെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

അത്രയുംല്ല; ലോകത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷോപിലക്ഷം ജീവികളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ലക്ഷോപിലക്ഷം പ്രകാരത്തിലായി കാണുന്നു. ചിലരുടെ ജീവിതം സുഖമായതും മറ്റു ചിലരുടെ ജീവിതം ദുഃഖസങ്കലമായും കണ്ടുവരുന്നു. ചിലർ ജനനത്തിൽതന്നെ കണ്വേരന്മാരാണ്; വേറെ ചിലർ ആജന്മതഃ കപേലന്മാരാണ്. ഈ വിധമുള്ള ഫലവൈഷമ്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നു? കർമ്മങ്ങളുടെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടു ഫലത്തിനും വ്യത്യാസം വരാറുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി പല കാഴ്ചങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ ജന്മാന്തരകർമ്മത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളാണെന്നു കല്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവും ഇല്ല. എന്നാൽ ഫലവൈഷമ്യത്തിനുള്ള കാരണം കർമ്മവൈചിത്ര്യമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ തൽക്കാലം സമാധാനം വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗാഢമായി നിരൂപിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ സമാധാനത്തിന്റെ ശൈഥില്യം വെളിവാകുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ചോദ്യം ഒരു പടവുകൂടിക്കയറിപ്പൊങ്ങുമ്പോൾ ഈ സമാധാനത്തിനടിയുറപ്പുപോരാതെ വരും. ജന്മാന്തരത്തിലെ കർമ്മവൈചിത്ര്യത്തിന്നെന്നെന്താണു കാരണം? അതിന്നു മുന്പുണ്ടാക്കിയ ജന്മത്തിലെ കർമ്മവൈചിത്ര്യം. ഇതിന്നെവിടെയാണവസാനം? ജന്മമോ കർമ്മമോ ആദിയിലുണ്ടായത് എന്നുള്ള വിവാദം 'അണ്ടിനോ മൃത്തത്, മാവോ മൃത്തത്' എന്നുള്ള വാദംപോലെ ഒരു തീരാവഴക്കുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ നമ്മുടെ ചോദ്യം ഒരു തീരാവഴക്കിൽ കലാശിച്ചതുകൊണ്ടു ചോദ്യം നിസ്സാരമാണെന്നോ സമാധാനം ബാഹ്യരസികനായിരിക്കുന്നുവെന്നോ പറയാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ സമാ

ധാനം പൂർണ്ണനങ്ങൾക്കു വിടിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിമർശനാഭരതഭരതങ്ങളിൽ പുനർവിചാരണ നടത്തേണ്ട സംഗതിയായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു. എന്നാലും കർമ്മവൈചിത്ര്യവാദത്തെയും പുനർജന്മത്തിന്റെ സാധകയുക്തിയായി ഗണിക്കാമെന്നെന്നു വെക്കുക. മേല്പറഞ്ഞ യുക്തികളെക്കൊണ്ടു പ്രാണികൾക്കു പുനർജന്മം എന്നൊരുവസ്ഥയുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇനി ഈ അനുമാനത്തിന്നു വല്ല ബാധകയുക്തികളും ഉണ്ടോ എന്നാണാലോചിച്ചാണുള്ളത്.

പുനർജന്മം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന മതക്കാർക്കുപോലും ശരീരവ്യതിരിക്തമായ ആത്മത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ചില ഭാഗ്വതികന്മാർ ഈ അംഗത്തിൽതന്നെ വിവാദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ശരീരതന്നെയാണ് ആത്മാവെന്നു പറയപ്പെടുന്നതും. രസരക്താദികളായ ധാതുക്കൾ പ്രത്യേകം അഭേതനങ്ങളാണെങ്കിൽതന്നെ അവയുടെ സംയോഗത്തിൽ ചൈതന്യമുണ്ടായിവരുന്നുവെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. പ്രത്യേകം തീപ്പിടിക്കാത്ത ചില വസ്തുക്കളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുമ്പോൾ തീയുണ്ടാകുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ശരീരധാതുക്കളുടെ സംയോഗവിശേഷത്തിൽ ചൈതന്യമുണ്ടാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടുകയോ? ആ സംയോഗം മനോകാലത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ടു മരണാനന്തരം അതതു ഭൂതങ്ങൾ അതതു ക്ഷീതിയിൽ ലയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെങ്ങനെയോ ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു. ചില ഭൗഷധങ്ങൾ സേവിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധി വലിയുന്നു. മറ്റു ചില ഭൗഷധങ്ങൾ വിസ്മൃതിക്കു കാരണമായി തീരുന്നു. ഇങ്ങി

നെതന്നെ ആഹാരഭേദംകൊണ്ടും ദേശഭേദംകൊണ്ടും ബുദ്ധിസ്വഭാവത്തിന്നു ഭേദഗതി കണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടു ചൈതന്യം ശരീരത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വരുവുന്നതാണ്. ശരീരത്തിന്റെ ബലാബലങ്ങൾ ബുദ്ധിയേയും സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ചൈതന്യം ദേഹധർമ്മമാണെന്നു വാദിക്കാം. ഈ വക കാരണങ്ങളെ ശരീരത്ത്വാദികൾ സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിച്ചാനായി കൊണ്ടുവരുന്നു. പുതിയ പ്രകൃതിതത്ത്വം സൂര്യം ശരീരത്ത്വാദികൾക്കു സഹായമായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ജ്ഞാനം തലച്ചോറിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ആശാസ്യം പറയുന്നത്. ശരീരത്തിരിക്കുമായ ആത്മാവു തന്നെ ഇല്ലെന്നു വരുന്നതായാൽ എതിനാണ് പിന്നെ പുനർജനനം?

ജ്ഞാനം കണ്ടുവരുന്ന ഇച്ഛാനിഷ്ടജ്ഞാനവും വാസനാഗതിയും ഇവയുടെ മതത്തിൽ യോജിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നൊരു നല്ല പൂർവ്വപക്ഷം ഈ വകക്കാരുടെ ചാടിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനും ഇവർ ചില സമാധാനങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട്. അയസ്സാന്തത്തിന് ഇരിമ്പിനെ ആകർഷിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളതുപോലെ ശരീരത്തിന് ഇഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ നേരെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ശക്തിയുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല വൈകുണ്ഠത്തോടു അനുഭവങ്ങൾ യാത്രക്കുറവഴിയായി സന്താനങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാതാപിതാക്കളുടെ ഇച്ഛാനിഷ്ടജ്ഞാനം സന്തതികൾക്കും ജ്ഞാനമില്ലെന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃത്യാ കണ്ടുവരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈ നിയമമുള്ളുവെന്ന് ഈ മതക്കാർക്കും പറയേണ്ടിവരുന്നതുമാണ്. ആ വക കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനസംസ്കാരം സുരണത്തെ ജനിപ്പിക്കുകയുള്ളൂവെന്നു മറ്റൊരു മതക്കാർക്കും പറയേണ്ടി

വരുന്നതുകൊണ്ട് ഇതൊരുപക്ഷമായി വകവെച്ചുകൂടാ. മാതാപിതാക്കളുടെ വാസനയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ വാസനകൾ സന്തതികൾക്കു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന് ഉൽപ്പാദനകാലത്തിലെ ആഹാരാദിഭേദവും മനോഗതിയുടെ വ്യത്യാസവും തന്നെ കാരണമായിരിക്കുന്നതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇവയുടെ മതത്തിൽ പുത്രൻ പിതാവിന്റെ ജന്മാന്തരമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയും പിതാപുത്രന്മാർക്കു സാദൃശ്യമുണ്ടായിട്ടാണധികം കാണുന്നതെന്നുള്ള സംഗതിയും ഈയവസരത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സുഖദുഃഖങ്ങൾ പലപ്രകാരത്തിലായി കാണുന്നതിന്നെന്താണുപദത്തി? ജ്ഞാനമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നവർ ഈ ചോദ്യത്തിന്നു പറയുന്ന സമാധാനം തന്നെ തൃപ്തികരമല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അവയുടെ മതപ്രകാരം കർമ്മം അനാദിയുണ്ടല്ലോ. അനാദി എന്നു വെച്ചാൽ കാരണമില്ലാത്തത് എന്നാൽ. കർമ്മം കാരണമില്ലാത്തതാണെന്നു പറയാമെങ്കിൽ സുഖദുഃഖങ്ങൾ യാദൃച്ഛികങ്ങളാണെന്നു പറയാനെന്നു വിരോധമാണ്? ശരീരത്ത്വാദികളുടെ മതത്തിൽ പിതാവിന്റെ കർമ്മങ്ങൾ പുത്രന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു കാരണമാണെന്നു പറയാൻ കഴിയും. പിതാവു പ്രയത്നം ചെയ്തു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ധനം പുത്രൻ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പിതാവിന്റെ അപരത്വപാരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾ പുത്രനേയും ബാധിക്കുന്നു. ഈവിധം എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഉപപാദിക്കാമെന്നവർ പറയും. ഈവക ചാറ്റാകവാദങ്ങൾ ശിഷ്ടന്മാരായും അംഗീകരിക്കാത്തവരുണ്ടെന്നെങ്കിലും നിഷ്പക്ഷപാതയായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അ

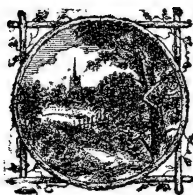
വയെപ്പറ്റിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ രണ്ടു പക്ഷക്കാരുടെ സമാധാനവും കേവലം നിദ്ദോഷമൊ മുഴുവൻ തൃപ്തികരമൊ ഭരതകന്നിപ്പെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുക്തിരണ്ടു ഭാഗത്തേക്കും സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് അഗോചരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ യുക്തിയെമാത്രം അവലംബിച്ചാൽ യാതൊരു തീരുമാനവും കിട്ടാതെ സംശയാന്തമായി കിടന്നു കളിപ്പാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു. യുക്തിക്ക് ഒരുവ സാനവും ഇല്ല. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ താരതമ്യംപോലെ യുക്തികളും ശാഖോപശാഖയായി പരസ്പരംപോകുന്നതാണ്. ഈ വക പരോക്ഷകാര്യങ്ങളിൽ യുക്തിയെമാത്രം ശരണമാക്കരുതെന്നു പ്രമാണികന്മാർ പറയുന്നു. 'അചിന്ത്യാഃ പലു യേ ഭാവാ ന താം സ്തൂക്കേണ യോജയേൽ' എന്നും, 'തസ്താഹ്ലാസ്യം പ്രമാണം തേ കാര്യാകാര്യാവിനിശ്ച

യേ' എന്നും ലോകഹിതത്തിനായി ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാരുടെ വചനത്തെ പ്രമാണിച്ച് ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ 'പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിതമ' വലംബിക്കുന്നതാണു ഭൂഷണമെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അലൌകികവിഷയങ്ങളെപ്പോലും കരതലാമലകമ്പോലെ കാണാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായാൽമാത്രമേ മതതത്വങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വെളിവാകയുള്ളു. ആത്മജ്ഞാനം വാക്സാമത്വംകൊണ്ടോ ശാസ്ത്രചാണഡിത്വംകൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അത് അനുഭവമാത്രപ്രകാരമായ ഭൂതകാലമെന്നല്ലെന്ന് ചിന്തയ്ക്കുന്നതിന്റെ ചോദ്യത്തിനത്തരമായ ഈ ഉപനിഷദപ്രകൃത്തിന്റെ താല്പര്യം നയമാത്മാ പ്രവചനേന ലഭ്യമാകുന്ന മേധയാ ന ബഹുനാ ശ്രുതേന യമേവൈഷ ധൂണതേ തേന ലഭ്യം. സ്തൂണ്യേഷആത്മാവിവൃണാതതന്ത്രംസ്വാ

(കം, 1, 2, 22)
എ. ബി.

രൂപാവരി



പണ്ടു മുഗളചക്രവർത്തികളുടെ വാഴ്ചകാലത്തു ഹിന്ദുമതത്തിൽതന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കേണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരെല്ലാം 'ജസിയ' എന്നു പേരായ ഒരു പ്രത്യേകനികുതി കൊടുക്കേണമെന്നും, അതു കൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയോ മനസ്സോ ഇല്ലാത്തവരെല്ലാം ഇസ്ലാം മതം വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളേണമെന്നും ഒരു ക്രൂരനിയമമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുണ്ടു ചെ

യ്ക്കാത്തവരെ(ഹിന്ദുക്കളെ)മുഗളന്മാർ നിർബ്ബിച്ച് തങ്ങളുടെ മതത്തിൽ ചേർക്കുകയോ ഹിംസിക്കുകയോ ചെയ്തു വന്നിരുന്നതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ—വശേഷിച്ചു മലയാളത്തിൽ—മുഗളന്മാരുടെ പ്രതാപം അത്ര ബാധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ജസിയയുടെ സ്വാദി നമുക്കു നുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ ഭാഗ്യം അങ്ങിനെ നിലനിന്നു പോകുന്ന കാലത്താണ് റിപ്പവിന്റെ അച്ഛനായ ഹൈദരാലി മലബാറിനെ ആക്രമിച്ചത്.

അന്നത്തെ സാമൂഹികനിയമങ്ങൾ അപനയം നിമിത്തം നെടിയകുറവുപത്ര പത്തിൽ വന്നുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അമ്മിളം തന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഹൈക്കോ കിട്ടിയ പഴയ മുഴുവനും. ഹൈക്കോലിയുടെ ആക്രമത്തെ തടഞ്ഞു നില്ക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു കണ്ടു ആ സാമൂഹികനിയമങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീക്കം ചെയ്തപ്പോൾ തന്നെത്താൻ യഥാർത്ഥമായി തീർപ്പുപോകയും ചെയ്തു. ജിതകാശിയായ ഹൈക്കോ തന്നെ സിദ്ധിച്ച ഈ പുതുരാജ്യത്തിൽ രാജാവായി വാണിരിക്കേണ്ടെന്നാഗ്രഹിച്ചില്ല. തന്റെ സ്വരാജ്യമായ ഹൈക്കോയെ അയാൾ രാജ്യമായ മലയാളത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഭാഗം അരാജകമാക്കിത്തീർത്താൽ അവിടെനിന്നു തന്നെ എത്രക്കുത്തായ ഒരു ശത്രു പുറപ്പെടാതിരിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു സംഗതിയെയാണ് ഇക്കാലത്തിൽ ഹൈക്കോ ഒരു ലാഭമായി കണ്ടത്.

ഹൈക്കോലി പ്രകൃത്യാ ഒരു മതദോഷിയായിരുന്നു. എങ്കിലും മലയാളത്തിലെ പ്രത്യേകപരങ്ങളും അന്യമതക്കാരുടെ നേരെയുള്ള അനിതരസാധാരണമായ വെറുപ്പും ശത്രുതയും കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ പുതുതായി ഒരു മതദോഷം ജനിച്ചുപോയി. താൻ പുതുതായി ജനിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടതായ മലയാളക്കരയിൽ നിമിത്തം സുഖമായിത്തീരുകയും ഗൃഹം തോറും കൊടുക്കുവാനും ഒരു വലിയ കൊടുക്കളമെന്നു കല്പിക്കുകയും അതു നിർമ്മിക്കുവാൻ വിരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു 'രൂപാവതി' എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവന്നു. കൃത്യമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽതന്നെ പുതുക്കിയ ഒരു കരം ചുമത്തുന്നതിൽ ജനങ്ങൾ

വിരോധിക്കുന്നത് അന്നും ഇന്നും സാധാരണയാണ്. ഇങ്ങനെ മതദോഷമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട രൂപാവതിയെക്കുറിച്ച്— അതു പുതിയ രാജാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ച്— ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന സങ്കടവും ആപലാതിയും ഇത്രയെന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. താഴെ എഴുതുന്ന ശ്ലോകം ആ കാലത്ത് ഒരു നമ്പൂതിരിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വേളനഴി അച്ഛൻ നമ്പൂതിരി അറുവർകൾ എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു രൂപാവതിയുടെ എന്താണ്ടു സ്വഭാവവും നിർണ്ണയവും, അതിനെക്കുറിച്ചു മലയാളികളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സങ്കടവും ഹൈക്കോക്കുമുള്ള വെറുപ്പും മറ്റും അറിയാവുന്നതായാൽ അതിനെ താഴെ കാണിക്കുന്നു:—

‘രൂപായതാരചലസിന്ധുപനാട്ടിലെന്ന്
 രൂപായതില്ലതിനു മുമ്പു വരികുപന്നു
 രൂപായ താത്സ്യമിതിയെന്നു പറഞ്ഞു മുതൽ
 രൂപായ തേ നരകമസ്തു നഭാവനാളേ’*

ഹൈക്കോ ഇന്നാട്ടുകാർ ‘നഭാവ’ എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത് എന്നും ഇതിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ഭാഗ്യവശാൽ, ഇങ്ങനെ രൂപാവതി പിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൈക്കോക്കു, ‘തോണി

* അവലംബസിന്ധുപനാട്ടിൽ = കുന്നുകൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായ രാജ്യത്ത് രൂപായതാരം = പ്രമാണിയായ എന്ന് രൂപായതില്ല = താത്സ്യമില്ലാത്ത കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു മുമ്പു വരികുപന്നു, താത്സ്യമില്ലാത്തതല്ല. ഉദാഹരണം എന്നു പറഞ്ഞു, മുതൽ രൂപായം മുതൽ സ്വരൂപവിയായും, നഭാവനാളേ = നഭാവം എന്നു പറയേണ്ടതായതായതേ = നിനക്കു നരകമസ്തു = നരകം വാസം ഭവിക്കട്ടെ എന്നാണർത്ഥം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

* മറ്റൊരു പക്ഷക്കാരിൽനിന്നുള്ളതാണ്

കാരന്റെ മകനെപ്പോലെ' ഏതൊര നന്നാക്കിവെച്ച മകൻ റിപ്പവിന്നോ നമ്മെ എന്നാൾ ഭരിപ്പാൻ സംഗതിമുന്നിലെന്നു മാത്രമല്ല, യാതൊരു മതദ്വേഷവും കൂടാതെ നഷ്ടപ്രവാതമായി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന ബ്രിട്ടീഷുചക്രവർത്തിയുടെ കീ

ഴിവിരിപ്പാനിടയായി എന്നുള്ളതു സൂക്ഷ്മത്തിൽനമുക്കുശാസ്ത്രം തന്നെയാണു്. ഇങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഹിന്ദുമതം നാമമാത്രംപോലുമില്ലാത്ത നിലയിലായിപ്പോകുമായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടറിഞ്ഞാശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മിസ്സർ.

കൊച്ചി

വലിയശക്തൻതമ്പുരാൻ

ഭക്തലോകപരിപാലകൻമഹാ-
ശക്തനെന്നപുകൂടാണുതമ്പുരാൻ
മുക്തശങ്കരമാരുനാളെടുത്തൊര-
വ്യക്തകർമ്മമിവനൊടുചൊല്ലിടാം.

മന്നനനുയവരാജനെങ്കിലും
മന്നശേഷമനിശംകലുക്കിനാൻ
പന്നശേഷമെന്തൊരുമാകിലും
ചെന്നെതിരിക്കിലതുഭീതിദായകം.

താണകൂട്ടരിലനേകചോരര-
ക്ഷീണമനുഭൂതകൊള്ളുചെയ്തയാൽ
പ്രാണനിൽകൊതിയെഴുന്നലോകർമാ-
പ്രാണമെന്നുമുഴുവൻപാഞ്ഞിടാം.

അപ്രമേയഭയമാർക്കുമേകവോ-
രപ്രദേശമതിലുണ്ടുപാർക്കുകിൽ
വിപ്രഗോഹമതിപുതമായതൊ-
ന്നപ്പയിൽതൃപ്തിയെന്നപോലവേ.

അല്ലാസരനികേതനത്തില-
ങ്ങല്ലാവില്ലൊരുചോരനാണുടൻ

ബലവൈരമൊരുഗോവിന്ദനെപ്രമാ-
ദോലതൻബതവിടിപ്പുറത്തുപോൽ.

പ്രാണനാപശുവിന്റെശരണിതം
ചാണമെന്നുഷസിയോളുദാസിയാൾ
പാണികൊണ്ടുടനേടുത്തനേരമാ-
പ്രാണമൊടുപിടിയാഞ്ഞുനോക്കിനാൾ.

പ്രേതനാഥനതിഥീകരിച്ചൊരാ-
കാതലായപശുവിന്റെമസ്തകം
വീതദേഹമെകത്തുഗോചരി-
ഭൂതമായിമിഴികൾക്കുതൽക്കുണം.

'ചോത്തയെക്കുതകഴിച്ചിതെന്റെ-
ജ്ഞാത്തലിഞ്ഞൊടുങ്ങുന്നമുഖമെ'
ഇത്തരംചിലതുസംഭ്രമംകല്പ-
നത്തലോടുമുറച്ചൊക്കുദാസിയും.

എന്നുകേട്ടുവിലാത്തലുംജവാൽ
ചെന്നുനോക്കിയവനീസുരേന്ദ്രരും
ഒന്നുമോതുവരിനാവതെന്നിയെ
നിന്നുപോയുടൽതരിച്ചുതൽക്കുണം.

അന്തിക സ്ഥലമെവിളിച്ചു കാട്ടിപ്പോം!
പന്തിയല്ലിതുപരക്കുമിന്നിമേൽ
എന്തിനെന്നൊരുവിട്ടത്തിയെന്നകം
വെന്തിരിക്കുമളവേകനോതിനാൻ.

൧൦

ഭാവിയാരറിയുമെന്നതോതുതുകൊ.
ബോവിശിഷ്ടാമമാന്തൽക്കുണം. ൧൭

‘നാടടുപ്പവഴിപോലെ കാക്കുവാൻ
മാടഭൂവരണണിരികക്കവെ
കൂടലത്തലവർമൂലമേൽക്കുമി.
യ്യടലിനൊരുവിട്ടത്തിയില്ലയോ?

൧൧

‘വിഷുപേശനെയെന്നത്തിയില്ലയോ?
ശിഷ്ടനെയെന്നതുമി? യെന്നമന്നവൻ
‘വിഷുപാധിപതിയെന്തൊടാസിപോൽ
കഷ്ടമെന്നതുമി? യെന്നഭൂസുരൻ ൧൯

ഇന്നതെന്നതിരുമേനിയോട് പാ-
ലേറുപോടിതരിച്ചുപോരണം’
എന്നുകേട്ടമറയോതുന്നിനാൻ-
മുന്നതെന്നയവിട്ടുന്നിറങ്ങിനാൻ.

൧൨

‘വാണകൊടുകിവിടെഭണ്ടനാറവഴി-
ക്കിണമൊക്കയുമകന്നുപോയിടാം’
നാണമാനിദമുചകാശ്രപി-
പ്രാണനായകനകത്തുവുകിനാൻ. ൨൦

വിഷുപേശപരസമീപമാന്തൽ-
കഷ്ടവാത്തയറിയിച്ചനേരമേ
‘ദിഷ്ടദോഷമിതുപാക്കിലെത്രയോ
കഷ്ടമെന്നതുമിമാടഭൂവരൻ.

൧൩

‘എട്ടനാളവിടെവാണസങ്കട-
പ്പെട്ടതൊന്നതുമവില്ലല്ലയോ?
കിട്ടുമോയിവിടെവല്ലതുംഗണം
വിട്ടുപോവതിനമാവല്ലമേ. ൨൧

വിട്ടുപോകിലിതുവിട്ടുപോമ്പൻ
കിട്ടിടാവഴിപട്ടഞ്ഞു കൂടിയാൽ
ഭേമില്ലതിനു ചാടമെന്നൊര-
ഞ്ചെട്ടനാളവിടെവാണഭൂസുരൻ.

൧൪

സൂര്യനസ്ഥതമസംകെടുത്തുവാ-
നാർച്ചനല്ലിവിടെയെന്നിരിക്കവെ
ശൈത്യമോടൊരുമിനങ്ങമിന്നിയാൽ
കാർച്ചമെന്നുപരിമാസമെന്നിയേ? ൨൨

മേതുരോക്കിയിലനാസ്ഥവെയ്ക്കയോ
കാതുചൊത്തിട്ടവെന്നൊരക്കയോ?
പാതുവെന്തികവയ്യപിന്നെയ-
ന്നതുമാനമരുളിലതമ്പുരാൻ.

൧൫

കുക്കുരൻറുപനിരിക്കമംഗളോ-
ദിക്കാമനിതിനദ്വമിക്കമോ?
തക്കുമാറുസുചനിദകാപ്പവൻ
ശക്കുരപ്പൊതിതലയ്ക്കുവെക്കമോ? ൨൩

പ്രേതശരമിയിച്ചുകുണ്ണനോ-
ടേതുമെന്നമിടിഞ്ഞവൻപടി
രന്തിനമ്മതിരിച്ചഭൂസുരൻ
സുപാപ്യസനകോപവിമപലൻ.

൧൬

എവമൊക്കുനിരവിച്ചുവിപ്രനാ-
ബ്ബുവലാരിയൊരുമിച്ചുഭണ്ടനാറ
ആവസിഷമളവഴിപൻമമാ-
ഭേവനെത്തൊഴുവതിന്നിറങ്ങിനാൻ. ൨൪

മേറാവികേരക്കുമിളയ ക്ഷിതീശനോ-
മിയിശമരിയിച്ചുപോരണം

‘ഈശനെത്താഴ്വതിന്നുദിപ്പതു-
 ഞാശയെങ്കിലൊരുമിച്ചുപോരിക
 ക്ലേശമില്ലാപഥി’യെന്നഭൂസരാ-
 ഡീശനേയുമമകൊണ്ടുപോയ്തുപൻ. ൨൫

‘കൊങ്കൊണ്ടുമിതുമട്ടുമന്ത്രിയെ-
 കൊന്നുകേട്ടൊരിവില്ലിതേവമെ
 ഇന്നുകണ്ടുതവകല്പനാവശാ-
 ചെന്നുവന്നിട്ടുകിലെന്തൊരുകുമാ? ൩൦

ഒടുചെന്നുവുകണ്ണമഞ്ചിടും
 കൊടുക്കട്ടുവഴിയോടടുത്തുതാൻ
 നട്ടുപാമരമതിന്നുമോളിച്ചാ-
 യിട്ടുവെച്ചിതൊരുമന്ത്രിനെച്ചിലർ ൨൬

വക്കുപാതമിയലാഞ്ഞൊഴുതും-
 ശ്ലിക്കുചെയ്യുവതുധർമ്മമകിലും
 മൽക്കുമാരമെന്ന!മന്ത്രിനെപ്പിടി-
 ചുക്കുമന്തരനൊപ്പിച്ചുതകും! ൩൧

മുച്ചുവാളിലുമിറക്കിതിക്കുന്നാൽ
 തീച്ചുവാക്കുമൊരുമട്ടുണ്ടുപേർ
 ഈച്ചുവാതലയിൽവെച്ചുശോണിത-
 ചോച്ചുവാച്ചുശിവരാമശങ്കര! ൨൭

താവകീനഭടരന്തികത്തിൽവെ-
 ച്ചീവിധംകുറിനമാചരിക്കുവെ
 ഭാവഭേദിച്ചുമഴാത്തതെന്തൊരോ!
 ഭൂവലാന്തക!സഹിക്കുചെയ്യമേ. ൩൨

അമ്പകന്നൊരുക്കുക്കുമേശിടാ-
 തമ്പലത്തിലൊഴുനെളിമന്നവൻ
 ‘അമ്പടാകുറിന’മെന്നുമെയ്തരി-
 ചമ്പരന്നുപരമനന്തേന്ദ്രനും. ൨൮

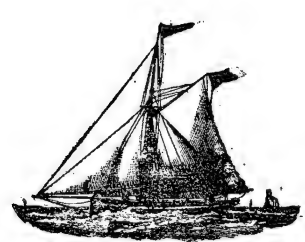
ഇല്ലത്തുചെങ്കുരുട്ടുപോലെയിവനും
 ചൊല്ലിടുകിൽഭംഗിയാ-
 വില്ലെന്നോത്തിതുവേണ്ടുവന്നു,യിവനാ-
 നന്നത്തെ:രാഘവതകൻ ൨൯

കോവിദൻറുപതിച്ചുസലെന്നിയേ
 കോവിൽനിന്നുതിരിയെറ്റിക്കുവെ-
 മെയ്വിറച്ചൊരുവിധേനവിപ്രന-
 നീവിധംതിരുമനസ്സുണർത്തിനാൻ: ൩൦

ഇല്ലത്തെജ്ജഗമിച്ചുകൊടുക്കുവിനിമേൽ
 പേടിക്കുവേണ്ടെന്നര-
 ചുല്ലുപാടൊഴിവാക്കുവിപ്രനെയ-
 ചുനന്നഭൂനായകൻ. ൩൧

ഒന്നാം സർഗ്ഗം കഴിഞ്ഞു.
 പി. കെ. നാരായണൻനമ്പ്യാർ

ലോകഗതി.*



ഏകദേശം
 ഒരു നൂറാ
 ണിനിടക്ക്
 ഈ ലോക
 ത്തിൽ കണ്ട
 വന്നിട്ടുള്ള
 ഞ്ഞസമ്പ്ര

സ്ഥിതിയിൽ എഴുതിത്തീർത്താൻ എത്രയും
 പ്രയാസമാണ്. നൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു
 മുമ്പു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ജന
 ങ്ങൾക്കു സ്വപ്നത്തിലുളള വിചാരിപ്പാൻ
 പാടില്ലാത്ത അദ്വൈതം നമുക്കിപ്പോൾ നി

ദിയങ്ങളെപ്പറ്റി ചൊറുതായ ഈ പ്രബ്ധം *പക്ഷപാതം വേല:നിരീക്ഷനമാണ്

തുപരിചയമായി വന്നുട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രകൃതിയിലെ ഗുണശക്തികളെക്കണ്ടുപിടിച്ച്, അവയെ മനുഷ്യരുടെ സൗകര്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വാധീനമാക്കുകയാലാകുന്നു നമുക്കുകൂടി അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ സാഗതിയെന്നത്. ടിപ്പുവിന്റെ പടവെട്ടുകാലത്ത്, ആക്രമികളുടെ ക്രൂരതയിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കേണമെന്നൊ, തങ്ങളുടെ ജീവകാലം വളരെ അരിഷ്ടംകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പോരണമെന്നൊ അല്ലാതെ ആ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവർക്കു വിശേഷവിധിയായി ലോകപരിഷ്കാരരീതികളെപ്പറ്റി ഒരു വിചാരവും ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ മാതിരി കലക്കങ്ങളിൽനിന്നു രീരെ ഭയമില്ലാത്ത ഈ കാലത്ത് സൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകലരൂതനസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ജനങ്ങൾ ഭീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ അഭൂതം ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന്. ദേശത്തിന്നും കാലത്തിന്നും അനുസരിച്ചാകുന്നു ശാസ്ത്രത്തിന്നു സമ്പൂർണ്ണയുണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ള തത്ത്വം ഇതിൽനിന്നു സ്పഷ്ടമാകുന്നു.

കഴിഞ്ഞ നൂറുകൊല്ലത്തിനിടക്കു ലോകത്തിൽ അപ്പോഴപ്പോഴായിട്ടു യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ യുദ്ധങ്ങൾ പൊതുവിൽ ജനങ്ങളുടെ സമാധാനത്തെ പണ്ടത്തപ്പോലെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ യുദ്ധങ്ങൾതന്നെ ജനങ്ങൾക്ക് അന്യരാജ്യത്തിലെ പ്രകൃതിസ്വഭാവങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ഉടയാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. ട്രാൻസ്വാൾ എന്നരാജ്യത്തെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം 'അന്ധകാരദ്രവ്യം' എന്നതിലെ ഒരു ഭാഗത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക്

ഇത്രത്തോളം അറിവു സിദ്ധിച്ചു. ലോകത്തിലെ പ്രവാലങ്ങളായ സാമ്രാജ്യങ്ങളോട്കൂടി പിടിക്കേണമെന്നുള്ള ഏകാഭ്യേതത്തിനേലാണു ജപ്പാൻകാർ രാജ്യ സാമ്രാജ്യമായി യുദ്ധം ചെയ്തത്. അവർക്ക് അല്ലകാലംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച മാധാത്മ്യവും ഈ ഉദ്ദേശം കൊണ്ടുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലംതന്നെയാകുന്നു.

കാലചക്രത്തിൽ ഒരു നൂറ്റാണ്ട് എത്രയൊ നിസ്സാമായ ഒരു നാമിഷംപോലെയാണെങ്കിലും, ഭൂലോകത്തു നായിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞ നൂറുകൊല്ലം എത്രയൊ ശ്രേഷ്ഠമായിതന്നെ വിചാരിക്കണം. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ അടുത്ത പൂർവ്വികന്മാരിൽ ഒരുവൻ പെട്ടെന്നു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ജീവിച്ചുവന്നുവെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ സ്വന്തമാജ്യം തിരിച്ചറിവാൻതന്നെ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാം അവരുടെ സന്തതികളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം വിചാരിക്കയില്ല. തനിക്കറിവാൻ പ്രയാസമായ വിഷയങ്ങളെ അമാനുഷമായി കരുതിയിരുന്ന അദ്ദേഹം, ചവിട്ടുവണ്ടിയും രീവണ്ടിയും വല്ല ദുർഭവതകളുടെ പ്രയോഗമല്ല എന്നുള്ളി സംശയിച്ചുപോകും. അദ്ദേഹത്തിന്നു പരിചയമുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്രയൊ അപൂർവ്വങ്ങളായി തുടങ്ങി. തറവാട്ടെഴുത്തശ്ശൻപോയി സർവ്വകലാശാലയായി. മന്ത്രവാദികൾ ചില മുക്കിലും മൂലകൾ കിടന്നു ചരുന്നതേയുള്ളൂ. കണിയാർപണിക്കൻ അപൂർവ്വമായിട്ടെ പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളു. പണ്ടു ദിവാൻജിയെപ്പോലെ തന്നെ പ്രബലനായി വിചാരിച്ചുപോന്ന നാട്ടുകാർക്കു സ്ഥാനം ഇപ്പോൾ സ്വന്തംവീട്ടിൽമത്രം

മെദിവാനായി വാഴ്വാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, പരമ്പരയായി പാശ്ചാത്യനടിച്ച പാശ്ചാത്യശിരീഷുകൊണ്ട് ഒരു ഗണ്യം കൂടാതെ ഭാരത താവട്ടിൽ കയറിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ വൃദ്ധൻസ്വാമിയേയും ഇപ്പോൾ തീരെ കാണാനില്ല. പാശ്ചാത്യക്കാലത്ത് ഈ ഞിയിരുത്തിരുന്ന കല്ലറയുടെ സ്ഥാനത്ത് പരിഷ്കാരമുണ്ട് ഒരു ബങ്കുലാവാണു കാണുന്നത്. ഉഴുവഴികൾപോയി രാജപാതകൾ നാടെങ്ങും നിറഞ്ഞു തുടങ്ങി. കയ്യടക്കിയ വൻ തെൻറ കാൽപ്പാടുകൾ കാട്ടിയത് നീതി ന്യായക്കോടതികൾ കയറേണ്ടുന്ന നിലയായി. ദീവട്ടിക്കൊള്ളയും കുറഞ്ഞു. രാജ്യനിവാസികൾക്ക് ആകപ്പാടെ വനകൂടിയ ശ്രേയസ്സ് ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പാവാൻ പ്രയാസം.

‘ഇതു പോരാ’ എന്നു സദാ അതുപി കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു മേല്പാഞ്ഞ ഫലസിദ്ധിക്കൊണ്ട് ഒട്ടും മതിയായിട്ടില്ല. ഇതുവരെ അസാധ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചുപോന്ന സംഗതികളെ സാധ്യമാക്കേണ്ടുന്നതിലേക്കു വേണ്ടുന്ന ഉത്സാഹം ആത്മാവായ പല യന്ത്രങ്ങളും മാറ്റം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഇടയാക്കിത്തീർത്തു. ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ നമുക്കു പരിചയമുള്ളവയാണല്ലോ. ആവിച്ചെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത ജോലികൾ വിചിത്രപ്പെടുത്തി കൊണ്ടു സാധിച്ചുതുടങ്ങി. കമ്പിപത്തുമാനങ്ങൾ അറിവാൻ കമ്പി ആവശ്യമില്ലെന്നു ദുഷ്കാണപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന പുതിയ ഒരു സൂത്രം വളരെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒരാളുടെ കടലാസ്സിൽ ആക്കുവാൻ സാധ്യമാണ്; എന്നാൽ ഒരാളുടെ ശബ്ദത്തെ അതേമാതിരി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രത്തിലാക്കുമെന്ന് ഇരുപതു കൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പിൽ നമുക്കൊക്കെയും

വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നോ? അതും ഇപ്പോൾ സാധ്യമാണല്ലോ. കാലക്രമേണ യന്ത്രങ്ങൾക്കു ചെയ്യാവുന്ന പ്രവൃത്തികൾ എന്തെല്ലാം മാതിരിയായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ.

ഉറച്ച ഭൂമിയിൽ വഴിയൊരു നികുട്ടു മെന്നു കരുതിട്ടൊ എന്നു സംശയം തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ, ആകാശസഞ്ചാരം ചെയ്യാനും ജനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾ അധിപതിക്കുന്ന ഭൂമിയിട്ട് കരുൻ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളറിയാനാണു ചിലർ ഉദ്യമിക്കുന്നത്. ആകാശസഞ്ചാരം സാധാരണയായി വരുന്ന കാലത്തു പക്ഷെ ഇവർ വേറെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ സുഖമെടുക്കുവാൻ വണ്ടി പോയിത്താമസിക്കില്ലെന്നു കൂടി പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്പോഴത്തെ വെള്ളക്കാർ രാമരാവണയുദ്ധകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വാനരത്താമരയുടെ സന്തതികളാണെന്നു സംശയം തോന്നിപ്പോകു ചിലർക്ക്, പുരാതനകാലത്തിൽ ദിവ്യമായ വാനരമാക്കു മാത്രം സാധിച്ചിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇവർക്കു സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വാനരപാമവർത്തം വാസ്തവമാണെന്നു സിദ്ധത്തിക്കുവാൻകൂടി ഒരു വഴിയായിത്തീർന്നു!

ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ ഇത്ര അല്പമേയുണ്ടെങ്കിലും, അല്പാത്മവിഷയങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അഗാധമായിട്ടാണു കിടക്കുന്നത്. ആ വിഷയത്തിലും പ്രാചീനവിശ്വാസങ്ങൾ ഒന്നു ഭേദപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതിന്നു സാക്ഷ്യമില്ല. നാനൂറുകൊണ്ടു ആനൂറുകൊണ്ടു യിട്ടുള്ള യുദ്ധം ഇപ്പോഴും ശമിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവികമായി സ്വീകരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ പ്രകൃതിപരിണാമമായി സ്വതന്ത്രപ്പെടുത്തുന്ന പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നത്. മതവിശ്വാസങ്ങൾ മരുന്നിനെന്നായിരിക്കുന്നു. മരിച്ചു എന്നും ക്രിസ്ത്യാനി എന്നും

ഒറ്റം മതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടുള്ള സംഘമേകാം ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും ആന്തരികമായ വിശ്വാസം ഭാരോരുത്തം ഭാരോവിധമായിട്ടാണു കണ്ടുവരുന്നത്. ആദികാരണം ഈശ്വരനാണെന്നും അല്ല ശാശ്വതമായ പ്രകൃതിയാണെന്നും ലോകം ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാണെന്നും അല്ല പല പരിണാമംകൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നും നാനാവിധമായി പലരും ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അന്തരകോടിയെടുത്തുള്ള ഇപ്പോൾ ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ആദികാരണം എന്തായാലും ആയത് അനാദിയായ ഒരു ചൈതന്യമാണെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആന്തരികതയെക്കുറിച്ചും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതിന്റെ അവസാനം എന്താണ്? ലോകത്തിന്റെ ഭാവി എങ്ങിനെ എന്നാണു കരുതേണ്ടത്. ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉപരി ഉപരിയായി വലിച്ചുവരികയാണെങ്കിൽ കരഞ്ഞു കൊല്ലങ്ങൾക്കിടക്കു ലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ വന്നു സംഭവിക്കാം! ബ്രഹ്മപുരുഷൻ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടാകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം അബ്ദുററാണ്ടിനിടക്കു ഉണ്ടാകാവുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കല്ല ആലോചിച്ചു നോക്കാം.

എഡിസൻ എന്ന മഹാശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ലോകങ്ങളെ സ്വപ്നമാക്കാമെന്നു രസതന്ത്രവാദികൾ വാദിക്കുന്നതു നമുക്കു പുച്ഛമായിരുന്നു. ഇതു സാദ്ധ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല; സ്വപ്നം എളുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഒരു ലോകമാകുന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കൈത്തൊഴിലുകൾ ക്രമേണ കൂടിച്ച്, ആ മാതിരിയിലുള്ള ജോലി മുഴുവൻ കാലക്രമേണ യന്ത്രംകൊണ്ടുമാത്രം ചെയ്യാനാകുമത്രെ. വീട്ടുവൃത്തികളൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന ചില യന്ത്രങ്ങൾ ലോകത്തിന്നു നിമുചനാശം വരുത്തുവാൻ ശക്തിയുള്ളവയായിത്തീരുകയും അതുകൊണ്ടു യുദ്ധം ലോകത്തിൽ അസാദ്ധ്യമായി വരികയും ചെയ്യും. ദാരിദ്ര്യവും അരിഷ്ടവും ക്രമേണ നീങ്ങിവരികയും ലോകമാസകലം പരിപൂർണ്ണസത്തയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുമത്രെ. ഇതെല്ലാം അന്ത്യേത സംഭവങ്ങൾക്കിടക്കു സംഭവിക്കാമെന്നു എന്നെങ്ങിനെ പറയാം? എഡിസന്റെ പല യന്ത്രങ്ങളും നാട്ടുകാർ പരിചയമുള്ളതാകകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ തീരെ നിസ്സാരമാക്കിത്തള്ളിക്കളയേണ്ടവയല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഉപയോഗിക്കാത്ത അവയവങ്ങൾ ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു വരികയും, ഉപയോഗിക്കുന്ന അവയവങ്ങൾക്കു ബലം കൂടിവരികയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തപ്രകാരം അബ്ദുററാണ്ടിനിടക്കു മനുഷ്യരുടെ ആകൃതിക്കൂടി വ്യത്യാസം വന്നാൽ അത്തരപ്പെട്ടവാനില്ല. കൈകാലുകളുടെ ഉപയോഗം കരഞ്ഞു തലയുടെ ഉപയോഗം കൂടിയുമാണു കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടു മുൻ പ്രസ്താവിച്ച കാലത്തിനിടക്കു, ആകാശത്തിൽ ബഹുമാനം പണിയിച്ച്, അവിടെത്തന്നെ ഗതാഗതവും ചെയ്ത്, വീട്ടുവൃത്തിയെ തീർപ്പുവായി കരുതി, കാലം കയ്യും ശോഷിച്ചു തല വളരെ വലുതായ ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യവും ഹാസ്യമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പക്ഷികളെപ്പോലെ വായുസഞ്ചം ആവാസവ്യവസ്ഥയെക്കൊണ്ടു സഞ്ചരിക്കുന്നവെങ്കിൽ അതിലും അത്തരപ്പെട്ടവൻ യാതൊന്നുമില്ല. ആ കാലത്തു കണ്ടുലോകത്തിൽ പോയി താമസിച്ചുവ

ന്നവർ ഇപ്പോൾ ശീമയിൽ പോയിവന്ന പരമപ്പോലെതന്നെ ധാരാളമാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി ആയുസ്സിന്റെ കാൽത്തൊപ്പി മാത്രമെ ആലോചിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പരിഷ്കാരം വരുത്തുന്നതോടുകൂടി രോഗങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ രോഗ കാരണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനം പണ്ടു തെക്കുകാൾ ഉപ്പോൾ തുലോം അധികമാണ്. രോഗത്താലുള്ള പ്രതിവിധിയും കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ എളുപ്പമായിരുന്നു. അസുഖമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന അസംഖ്യം വ്യാധികൾ ശസ്ത്രക്രിയകൊണ്ടു സാധ്യമായി കാണുന്നു. ദേവകൾ മുതലായ ദിവ്യന്മാർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വിമാനം ഇപ്പോൾ മനുഷ്യക്കും ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇടയായ സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ 'അമൃതം' നമുക്കു സിദ്ധിക്കില്ലെന്നു വിചാരിച്ചാൽ പാടില്ല.

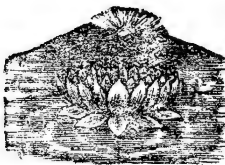
'എൽസായിർ' എന്നൊരു ദിവ്യൗഷധം ആഫ്രിക്കയിലെ വനപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് അപൂർവ്വമായി കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നും അതു സേവിക്കുന്നവർക്കു യൗവനാമോഗൃത്തോടുകൂടി ഹൃദയക്കുഴപ്പം ജീവിച്ചിരിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ മരുന്നിന്റെ വർത്തമാനം കേട്ട് ആയുഷ്വാമി കളായ വൃദ്ധന്മാർ ഭ്രമിച്ചു പോകേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കാവുന്ന ഒരു മരുന്നല്ല. രാഗദോഷാദികൾ നശിക്കുന്ന കാലത്തുമാത്രമെ ഈ ഔഷധം മനുഷ്യക്കും ഭരണഗ്രാമമായി വരികയുള്ളൂ. ആ കാലംവരെ ഞാനും വായനക്കാരിൽ ആരും ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു തീരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

എ. രാമപ്പൊതുവാൾ.

ഡി. എ. എൽ. എം. എസ്.

വിശ്വനാഥനായകൻ

(തുടർച്ച)



ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിശ്വനാഥന്റെ സമുത്തമമായ യോഗ്യതയും, ഭട്ടവിലത്തെ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദരവോടും വിശ്വസ്തയോടും കൂടിയ നടവടിയും, അദ്ദേഹം മന്ത്രിയായിരുന്ന കാലത്തു ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത പല പ്രവൃത്തികളും അദ്ദേഹത്തിനെ ഏറ്റവും ജനപ്രിയനാക്കി. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യം വിശ്വനാഥനായകനെക്കുറിച്ചാണ്.

—അതിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ വളരെ അസംഭവവും അവിശ്വാസ്യവും അല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വളരെ അയുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല— മധുരയിലുള്ള ബ്രാഹ്മണനും, ശുഭരും, സൈനികനും, നഗരവാസികളും, പുരോഹിതനും, കച്ചവടക്കാരും, മാറ്റുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും ഏകോപിച്ചു വിശ്വനാഥനെ മധുര രാജാവായി വാഴിക്കേണമെന്നു തങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തിയായ സദാശിവരായനോട് അപേക്ഷിച്ചുവെന്നു തന്നെ പറയണം. സ്വർഗ്ഗം തന്നെ യഥാർത്ഥമായ യോഗ്യതകൊണ്ടു

ജപദചിക്ക് അർഹമായ വിശ്വനാഥനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കുന്നത് ഏറവും ഉചിതമാണെന്നും, വിശ്വനാഥൻ എപ്പോഴും തനിക്ക് അനുജലിയും വിശ്വസ്തനും ആയിരിക്കുമെന്നും ചക്രവർത്തിയെ ബോധ്യമായതുകൊണ്ടു വിശ്വനാഥനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കാൻ ചക്രവർത്തി അനുവാദം കൊടുത്തു. ശകാബ്ബ 1481-ൽ റെഗുലിയർ കാത്തികമാസം 15-ാംനം (ക്രിസ്താബ്ബ 1559-ാമാണ്ടിൽ) വിശ്വനാഥന്റെ പട്ടാഭിഷേകമഥോത്സവം കൊണ്ടാടാൻ തീർച്ചയാക്കി. ക്രിസ്തീയർക്കിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ഗംഗാജലത്തിൽ കുളിച്ച ശുദ്ധനായതിന്റെശേഷം വിജയനഗരചക്രവർത്തികളുടെ കലദേവതയായ ദുർഗ്ഗാഭാവതിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ച്, ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ചക്രവർത്തി പ്രത്യേകമായി അയച്ചിരുന്ന വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണരായ വിശ്വനാഥൻ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അഭിഷേകസമയത്തു വേദോച്ചാരണംകൊണ്ടും, ഭഗവതോത്തമന്മാരുടെ ആശിർവാദംകൊണ്ടും, സേനകളുടെ ജയശബ്ദംകൊണ്ടും, രാജാഭിഷേകമഥോത്സവം കൊണ്ടാടാൻ വന്ന ജനങ്ങളുടെ ആർപ്പവിളികൊണ്ടും രാജധാനിയെല്ലാം മുഴങ്ങി. ഈ പട്ടാഭിഷേകം നടത്തിയത് ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽമാത്രമായിരുന്നു. വിശ്വനാഥനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരായ രാജാവ് എന്ന സ്ഥാനം ഏടുത്തില്ല. അവർ എപ്പോഴും നായകൻ (രാജപ്രതിനിധി) എന്ന സ്ഥാനമാത്രമേ ഏടുത്തുള്ളൂ. മറ്റൊരിലെ നായകന്മാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ രാജാവിനുള്ള അധികാരങ്ങളെല്ലാം നടത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെത്തോളം അവർ രാജാക്കന്മാർക്കെന്ന ആയിരുന്നു.

വിശ്വനാഥൻ മധുരയിലെ നായക

നായി വാർത്തകളായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു പുഷ്പാധികമായ ക്ഷേമവും അഭ്യുദയവും ഉണ്ടായി. അരാജകത്വംകൊണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെ ദുന്യയ്ക്കൊണ്ടും ജനങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന കാലം അവസാനിച്ചു. അപ്രരാജ്യക്കാരുടെ ആക്രമണംകൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവവും, നികുതി പിരിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടുള്ള കഠിനദ്രോഹവും ഇല്ലാതായി. മധുരരാജ്യം മുഴുവനും ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസവും മാനസ്സമാധാനവും ഉണ്ടായി. സ്വപ്നകാലത്തിനുള്ളിൽ ഇതിന്റെ ഫലമെല്ലാം രാജ്യമാസകലം കാണപ്പെട്ടു. ജാത്യാചാരപ്രകാരമുള്ള തങ്ങളുടെ ജോലികൾ വിട്ട് ഉറനാടുകളിൽപോയി കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്ന അനേകായിരം കൃഷിക്കാരും നെയ്ത്തുകാരും കുച്ചവടക്കാരും മടങ്ങിവന്നു തങ്ങളുടെ ജോലികളിൽ വീണ്ടും ഏർപ്പെട്ടു. കാടകൾ വെട്ടിനീക്കി വളരെ സ്ഥലം കൃഷിപ്പുറംവരായാമുള്ളതാക്കി തീർത്തു. വളരെ ജനങ്ങൾ കൈത്തൊഴിൽവേലകളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. വളരെ ബ്രാഹ്മണർ മധുരയിൽവന്ന് അഗ്രഹാരങ്ങളും ഉരുക്കളും കെട്ടി താമസം തുടങ്ങി. മുമ്പ് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ കടിലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രൗഢങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. മുമ്പു തരിശായിക്കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ റെറ്റുമേനി വിളയുന്ന വയലുകളായിത്തീർന്നു. രാജ്യത്തിലെല്ലാം സമാധാനമുണ്ടായതുകൊണ്ടു കൈവേലത്തൊഴിലുകളും കച്ചവടവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. വിശ്വനാഥന്റെ വാഴ്ചയുടെ തുടക്കത്തിൽ തങ്ങൾ വിശ്വനാഥനെ ചെയ്ത സഹായങ്ങൾക്കും മറ്റും തക്കതായ പ്രതിഫലം കിട്ടണമെന്നു പലരും അദ്ദേഹത്തിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. ദൂരദേശത്തുള്ള തങ്ങളുടെ നാടും നഗരവുമൊക്കെയുപേക്ഷിച്ച് ഏറവും സ്വാമിഭക്ത

യോടു കൂടി വിശ്വനാഥനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്ത സൈനികന്മാർ തങ്ങൾക്ക് ഏറുന്ന നഷ്ടം കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാനുള്ള ഭൂസ്വത്തും ധാരാളം പണവും ഉദ്യോഗങ്ങളും കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു. മുമ്പിലത്തെ രാജാക്കന്മാരായിരുന്ന പാണ്ഡ്യന്മാരുടെ ചില ബന്ധുക്കളുടേയും അവരുടെ ചില അന്യരനുപയുക്തന്മാരുടേയും ദുഷ്പ്രഭവനിമിത്തം പ്രകൃത്യാ മറ്റാളന്മാരായ കല്പജാതിക്കാരും മാവജാതിക്കാരും വിശ്വനാഥന്റെ നേരെ ലാമളുടക്കായത്തി എങ്കിലും കശാഗ്രാബുദ്ധിയും രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും ആയ വിശ്വനാഥൻ തന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ ആചര്യങ്ങളെല്ലാം സാധിപ്പിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഭരതപി കണ്ടുപിടിക്കുകയും, തന്റെ രണത്തരതപംകൊണ്ടു മാവജാതിക്കാരടേയും മറ്റും ലാമളു നിശ്ചയാസം ഭയക്കാരും അഭയമന്തിനും സാധ്യമാവുകയും ചെയ്തു. വിശ്വനാഥൻ ആയുനായകൻ എന്നു പേരായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ധൻ വളരെ സമർത്ഥനും, ഏറ്റവും സ്വാമിഭക്തിയുള്ളവനും, വിധേയനും, രാജ്യകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാരെ ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നല്ല സമർത്ഥനും ആയിരുന്നു. ഈ മന്ത്രിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വിശ്വനാഥൻ മധ്യാരാജ്യത്തെ 72 അംശങ്ങളായി വിഭജിച്ച് കാരെ അംശത്തെ കാരെ പ്രഭുക്കന്മാരും, ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇവരെ 'പൊളിഗാർ' എന്നായിരുന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ ഒരു നിശ്ചിത സംവത്സരം കൊടുക്കേണ്ടെന്നും, രാജാവു യുദ്ധത്തിന്നു പോകുമ്പോഴെല്ലാം അവർ യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളോടുകൂടി രാജാവിന്റെ ഓമവിൽ ഹജാവേണമെന്നും, അവരെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഗ്രാമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചും കൃഷിയുടെ ഉപയോഗത്തിന്നും മറ്റും വേണ്ടി അണകൾ,

തോടുകൾ, ജലാശയങ്ങൾ മുതലായവ നിർമ്മിച്ചും ജാഗ്രതകന്മാരായ നഗരപാലന്മാരേയും ഗ്രാമപാലന്മാരേയും നിശ്ചയിച്ചും പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമകരമായും വണ്ണം നീതിപ്രായചരിപാലനം ചെയ്ത് അവരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരു നിശ്ചയം ഏല്പിച്ചു. വിശ്വനാഥന്റെ സേനകളുടെ നേതാക്കന്മാരായിരുന്ന തെലുങ്കരും കണ്ണടകന്മാരും ഈ ചെറുരാജ്യങ്ങളുടെ പ്രഭുക്കന്മാരായിത്തീർന്നു. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്നുള്ളിൽ അവർ രാജാവിന്നുള്ള അധികാരങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പൊളിഗാർമാരുടെ വംശങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധമയികൾ നാം വിശ്വസിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, ഇവരെല്ലാം ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരും പരിഷ്കരികളും പ്രജാക്ഷേമതല്പരന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വിശ്വനാഥന്റെ ഈ ഏല്പാടിനു ഗൗരവമുള്ള പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഭൂതനപ്രഭുക്കന്മാർ വിശ്വനാഥന്റെ നേരെ അനുസരണത്തോടും ഭക്തിയോടും നിറഞ്ഞോടും കൂടി അനുവർത്തിക്കുമെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിത്തുടച്ചുക്കുരുടുന്നതും അവർ അതേമാതിരി ആദരവോടുകൂടി ആചരിച്ചുവരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല; ഈ പൊളിഗാർമാരെ വേണ്ടപോലെ അമർച്ച ചെയ്യാൻ കഴിയാതിരുന്ന ദുർബ്ബലന്മാരും കൊള്ളയടത്തുവരും ആയ രാജാക്കന്മാരുടേനേരെ ഇവർ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ധിക്കാരത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചതായി ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഏല്പാടിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു പൊളിഗാർമാരും രാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാവുന്നതിന്നുപകരം അവർ തമ്മിൽ മത്സരത്തിന്നും ഹരിദ്വത്തിന്നും ഇടയായി. ഇതുനിമിത്തം രാജശക്തിക്കും പൗരജനത്തിന്നും ക

റവ്യന്മാരും മധുരമാജ്ഞിന്റെ നിലനില്പിനും ക്ഷേമത്തിനും അന്യരാജ്യത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ശത്രുക്കളെക്കൂടാതെ അധികം ഈ പോളിഗാർമാർ പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. ഈ വക സ്ത്രീകളെപ്പോലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും വിശ്വനാഥന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയുടെയും ബുദ്ധിസാമന്ത്രികൾക്കുണ്ടായ ഈ ഏപ്പാട് ഇരുന്തുകൊല്ലത്തോളം യാതൊരു ധാരിയും കൂടാതെ നിലനിന്നു പോന്നത് കാക്കുപോൾ അവരുടെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി ആർക്കുണ്ടു ബഹുമാനം തോന്നാത്തത്?

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം വിശ്വനാഥൻ തന്റെ സൈനികന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയതിന്റെശേഷം 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രെ പേരും പാണ്ടു ലാളുക്കുമാരുടെവഴിയ്ക്കു ചില രാജപ്രതിരോധികളെ ക്രൈസ്തവർ ഉത്സാഹിച്ചു. ഇവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് തങ്ങളെ 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രെന്ന് വിളിച്ചിരുന്നത് എന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മം ഇതുവരെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവർ തിരുനെൽവേലിജില്ലക്കാരായിരുന്നു. വിശ്വനാഥന്റെ സാമോഹ്യം ഇവരുടെനേരെ പിച്ചിയില്ല. വിശ്വനാഥന്റെ സൈനികന്മാർക്ക് ഏറ്റുചൊരുവുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികൾ ശക്തനായില്ല. വിശ്വനാഥനും സൈന്യവും തിരുനെൽവേലിക്കടുത്തായി തമ്പടിച്ചു പാഞ്ഞു. വിശ്വനാഥൻ സൈന്യത്തോട് ഏറ്റു യുദ്ധം ചെയ്താൽ തങ്ങൾക്കു തോല്പു നിശ്ചയം എന്നു 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'ർക്കു ബോദ്ധ്യമായതു കൊണ്ടു വിശ്വനാഥനും തങ്ങളും തമ്മിൽ യുദ്ധം ചെയ്തു അതിൽ ആർ ജയിക്കുമെന്നോ ആയാൾ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതായി വിവരിക്കേണമെന്നുള്ള തങ്ങളുടെ ആശം അവർ വിശ്വനാഥനെ അറിയിച്ചു.

വിശ്വനാഥൻ അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചെയ്യാൻ സമ്മതിച്ചു. ഈ സൈന്യങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യേയുള്ള വിശാലമായ രംഗഭൂമിയിൽ പച്ച വിശ്വനാഥനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികളായ 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ വിശ്വനാഥൻ പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാരെ തോല്പിക്കുകയും അവരുടെ പ്രധാനിയെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ബാക്കിയുള്ളവർ ആയുധം വെച്ചു വിശ്വനാഥനോടു കീഴടങ്ങി. അവർ തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ വിശ്വനാഥൻ തന്റെ രാജ്യത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഇങ്ങിനെ തന്റെ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചു രാജ്യത്തിലെക്കു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെശേഷം തന്റെ പ്രജകളുടെ ഇടയിലുള്ള സകലജാതിക്കാരും ഒരുപോലെ ക്ഷേമം വരുത്തുന്നതായ പ്രവൃത്തികളിൽ വിശ്വനാഥൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിത്തീർന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും അഗ്രാമാരങ്ങൾക്കും ധാരാളം സ്വത്തുക്കൾ നീക്കിക്കൊടുത്തതിന്നു പുറമെ വേദജ്ഞന്മാരും വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ആയ ബ്രാഹ്മണർക്കു അദ്ദേഹം ലോഭംകൂടാതെ ദ്രവ്യം കൊടുത്തു. വിശ്വനാഥന്റെ പ്രജാക്ഷേമതല്പരതയും പൊതുജനങ്ങളുടെ നേരെയുള്ള ദയയും ദാക്ഷിണ്യവും കണ്ടു പ്രജകൾക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ പ്രീതിയുണ്ടായി. കൃഷിപ്രധാനമായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയം ജലസൗകര്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു കണ്ടു വിശ്വനാഥൻ വൈഗാഹിയിൽ പെരിയൻ എന്ന ചിന്നു എന്നും രണ്ടു അണകൾ കെട്ടി വെള്ളം തിരിച്ചു ആ വെള്ളം പല തോട്ടുപാലുകളിൽക്കൂടി കൊണ്ടുവന്നു മധുരയുടെ ചുറ്റുമുള്ള വരണ്ടു കിടക്കുന്ന വെള്ളക്കുളികളെക്കൂടി ഉപയോഗിക്കത്തക്കതാക്കിത്തീർത്തു.

ത്തു. വീടില്ലാതെ അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന അനേകായിരം ജനങ്ങൾക്കു പാക്കൻ സ്ഥലങ്ങളും കൃഷി ചെയ്യാൻ നിലങ്ങളും കൊടുത്ത് വിശ്വനാഥൻ അവരെല്ലാം സുഖികളാക്കിത്തീർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഭക്തോക്തൃത്വം അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ആകൃഷ്ടംകൊണ്ടും യുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടും ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ നേരിട്ടിരുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ വളരെ ലഘുവാക്കിത്തീർത്തു. ശ്രീരംഗം, രാമേശ്വരം മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലെക്കു പോയിരുന്ന അനേകം രീതിയനുക്രാമങ്ങൾ വഴി വഴികൾ ഇല്ലാത്ത നിമിത്തം കാട്ടുവഴികളിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും, കവച്ചുകാരുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടും, വഴിയമ്പലങ്ങളും സത്രങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾകൊണ്ടും വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നു. ഈ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻപോണ്ടി വിശ്വനാഥൻ വല്ലാ എന്ന കോട്ടയെ തഞ്ചായുര രാജാവിന്നു കൊടുത്ത് അതിന്നു പകരം തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി പട്ടണം പാങ്ങി. താൻ മധുരയിൽ ചെയ്തപോലെ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിലും ഇടിഞ്ഞുവെള്ളിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന കോട്ടയെ പുതുതായി പണി ചെയ്യിച്ചു. അതിന്റെ നാലുപുറവും വളരെ ഉറപ്പോടുകൂടി രണ്ടുവരി മതിലുകളും തീർപ്പിച്ചു. മതിലുകളെ ചുറ്റിയിരുന്ന കിടങ്ങുകളിലെക്കു കാവേരിയിലെ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു നിറപ്പിച്ചു. പട്ടണത്തിലെ തെരുവീഥികളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കി. കാവേരിയുടെ തീരങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന വങ്കാടുകളെല്ലാം വെട്ടി നീക്കി വഴിയത്ര സുഗമമാക്കി ചെയ്തു. വഴിയത്ര കാര്യങ്ങളും മറ്റും ദേവരക്ഷക്കും സ്വത്തിന്റെ രക്ഷക്കുംപോണ്ടി ശ്രീരംഗത്തെക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ ജാഗ്രതയോടുകൂടിയ പൊല്ല്യസ്സുകാരെ നിർത്താൻ ചട്ടംചെയ്തു. ഏറ്റവും ഗുണകരങ്ങളായ ഈ ഏല്പാടുക

ളുടെ ഫലമായി തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി പട്ടണം മുന്തിയതെക്കാരും ആനന്ദത്തോടു ചേർന്നുവെള്ളം സമൃദ്ധിയുള്ളതും ആയ നഗരമായി തീർന്നു. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ പട്ടണങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യവും മുഖ്യതയും ഉള്ള പട്ടണമായിത്തീർന്നു.

ഇപ്രകാരം ഏട്ടവിടാതെ ചെയ്ത അലോചനനിമിത്തം അരോഗദൃഢഗാത്രനായിരുന്ന വിശ്വനാഥന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്നു കൂടി കോട്ടം തട്ടി. അദ്ദേഹം 55-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പരലോകം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ നടവഴിയുടെ ഗുണംകൊണ്ടു തന്റെ പ്രജകളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം അവർക്കു പാരമായ പുണ്യത്തിന്നു കാരണമായി തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും സർഗ്ഗസ്ഥനും മഹാനഭാവനും ആയിരുന്നു. ധീരനും ചൊടിയുള്ളവനും ഭക്തോന്മുഖിയും നയജ്ഞനും ആയ വിശ്വനാഥന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾകൊണ്ടു സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും തന്റെ പ്രജകളുടെ പ്രേമഭാജനമായി തീരാനും മധുരരാജ്യത്തിന്റെ ചവിറ്റത്തിൽ ഏറുന്നക്കും മാഞ്ഞുപോകാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം ലഭിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ഈ മാനുപുരുഷന്റെ സ്മരകമായി മധുരയിലെ സന്ദേശേശ്വരക്ഷേത്രത്തിലുള്ള വസന്തമണ്ഡപത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രതിമയെ അനേകം ജനങ്ങൾ ഇന്നും വന്ദിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. വിശ്വനാഥനെപ്പോലെയുള്ള മഹാനാമര ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം കവി തന്റെ ഏഴുളന്ന ശ്ലോകം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സ ജാതൊ യേന ജാതേന
യാതിവംശസ്സമുന്നതിം
പരിവർത്തിനി സംസാരമേ
മൃതഃ കൈ വാ ന ജായതേ

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. ഏ. ബി. എസ്.

പലവക

അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചതന്നു 'ലഘു പാണിനീയം' കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥലച്ചരക്കത്താൽ ഇത്തവണ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ നിത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നത് അടുത്ത അവസരത്തിൽ ചേക്കുന്നതാണ്.

* * * * *
മണിക്കൂറിനു 7½ നാഴിക വീതം കടന്നു തീവണ്ടിയിൽ കയറി യാത്രചെയ്യുന്നതായാൽ സൂര്യഗോളത്തിൽ ഒരു ചുറ്ററത്തുവാൻ 5 കൊല്ലം വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഭൂഗോളം ചുറ്റിവരുവാൻ 15 ദിവസമേ വേണ്ടിവരികയുള്ളൂ.

* * * * *
മനോഹരകൃപങ്ങളായ ഉത്താനങ്ങളുടെ ആധിക്യമാണു സുഖത്തെ നല്കുന്നത്. പ്രയത്നിച്ചു കിട്ടിയതുകൊണ്ടു ദിവസവൃത്തികളിലിരിക്കുന്ന കഷ്ടതയും ഉത്താനിക്കും തൃപ്തിസ്ഥമായാലും സുഖം ക്ഷമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു ചെറിയ പാത്രവും വലിയ പാത്രവും ഒപ്പം നിറഞ്ഞിരുന്നാലും അതുകൂടി അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സാധനം ക്ഷമാകയില്ലല്ലോ.

* * * * *
കെ. എം. എന്ന പണ്ഡിതന്റെ പരിഭാഷയോടുകൂടിയ ഭഗവദ്ഗീതയുടെ രണ്ടാംപതിപ്പു ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പു മാസി കരുവമായിട്ടാണു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതെന്നത്. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ പായത്തക്ക ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. ലഘുപ്രതിഷ്ഠയായ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒരുഭിപ്രായം വാങ്ങിയിട്ടാവശ്യം കാണുന്നില്ല. പരിശുദ്ധമായ ഗ്രന്ഥകത്താവു മലയാളഭാഷയ്ക്കു ചേരുന്ന സഹായങ്ങൾ അർജ്ജുനങ്ങളാണെന്നുമാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളൂ.

ന. വരിക്കാരായി ചേരുവാൻ വിചാരിക്കുന്നവർ ഭാരതവിഭാസം അച്ചുക്കൂടം മാനേജരോട് (തൃശ്ശിവപേരൂർ) ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്.

* * * * *
ഭാരതവിഭാസം അച്ചുക്കൂടക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പുതിയ 'ത്രൈമാസി കപത്ര'മാണു പാരമേശ്വരീവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ അമരകോശം. ഇതു ഞങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി. പാരമേശ്വരീ എല്ലാ പദങ്ങളുടേയും അവയവാരത്ഥങ്ങളെ വിശദപ്പെടുത്തുകയും, പാഠഭേദങ്ങൾ, മേടിനിമുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ എന്നിവയെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിസ്തീർണ്ണമായ വിവരണമാണ്. അമരത്തിന്റെ അവയവാരത്ഥങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാപ്യാഖ്യാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷത്തിന്നിടയില്ല. പശ്ചാത്തലങ്ങളാണെന്നുവെച്ചു വിഷയം അമൃതവും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിച്ചാൽ വൈചമ്യമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാനും, ദേഹവും തന്റയും പശ്ചാത്തലങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ തുകും ക്ഷമാലയുന്നറിയിപ്പാനും അവയവാരത്ഥവിവരണം അത്യാവശ്യമാണ്. കണ്ടുടത്തോളംകൊണ്ട് ഈ വ്യാഖ്യാനം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിലയിൽ നിരൂപണംചെയ്യാൻ ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയായിട്ടുവേണമല്ലോ. വ്യാഖ്യാതാവായ പാരമേശ്വരൻമുസ്സതവർകളുടെ പരിശുദ്ധ മലയാളികൾ അറിഞ്ഞു സഫലമാക്കേണ്ടതാണ്.

भाषैकीकरणम् ।

कति कति हि महानुभावा मेधाविनः कालेन कबलिताः ? । तादृशैर्महात्मभिर्लोक-पकारमेव मनसि समाकलयद्भिरतिचिरपरिश्रमेण सम्पादितानि विज्ञानानि पुनर्नास्माकमलभ्यानि संवृत्तानि । किमत्र कारणम् ? साहि-तीसंज्ञकेन सुमहता भागधेयेन समनुगृहीता मनुष्यजातिरितिदमेकमेव विज्ञानपरिपालने सौकर्यं ददाति मनुष्यलोकाय । भाषानामक-मिदं महार्घं रत्नं न प्राकाशिव्यत चेत्तमोमय एवाभविष्यन्नरलोकस्य परिणामः । अनादेरने-हसः प्रभृति परःकोटिभिः पण्डितप्रकाण्डैः संचितानि विज्ञानधनानि भाषाकोशागार एव निराबाधं निक्षिप्तानि ।

एकमेव भाषारत्नं भानुबिम्बमिव स-मस्तं लोकं प्रकाशयितुमलं भवति यदि तदा पुनः कीदृशी स्थालोकस्योद्भूतिरित्येतदपि विचि-न्यमानमतिक्रामति मतिमतामपि मनोगोचर-भूमिम् । सकलैऽपि लोकालोकान्तःपातितानि भूमण्डले यदि केवलमेका भाषा प्रचरिष्यति तदा नूनं सकलोऽपि मनुष्यवर्गः सोदर्यभावेन सुखमेधिष्यत एवेत्यपि वक्तुं शक्यते । “प्र-तियोजनं भाषा भिद्यत” इति किलोद्धसति लोकवादः । तदेवं सति वस्तुस्वभावे किमने-नाशक्यकार्यं मनोरथसोपानरचनेनेति परिह-सेयुः परीक्षका अपीति यत्सत्यामिदमाकलया-म्येव । परं तु भाषाभेदनिर्मूलनेन सम्पाद-नीयः सकललोकव्यापी सुखसौकर्यभूमा केव-

लमशक्यप्रायेऽपि वस्तुनि जनमिमं वाचाल-यति ।

सकला अपि भाषा विलेखितुं काचि-देका लिपिः कल्पनीयेति मन्यत एकलिपिवि-स्तारिणी परिपत् । नूनमनेन मार्गेण भाषा-भ्यसनप्रयासो मुद्रापण्डेशश्च सुतरां लघूकि-येतेति काममभ्युपगच्छामि । भाषायाः पुन-रेकत्वे सम्पादिते कियती भवेत्सौकर्येति कि-ञ्चिदालोच्यताम् । एकस्यां भाषायामवतर्णेन ग्रन्थेन समस्तोऽपि जनसमुदायस्तदानीमुपकृ-तः स्यात् । तत्तद्भाषासु बहूनां ग्रन्थजातानां निर्माणाय विवर्तनाय च परःसहस्रं पण्डि-ताग्रसराः परिह्रियन्त इदानीम् । तेषां पृ-थक्पृथक्मुद्रापणाय परोलक्षं प्रयस्यन्ति मान-वाः । सुमहान् विनियुज्यते च धनराशिः । केवलमेकभाषासंग्रहे जगति सम्पन्ने सर्वमिदं काकदन्तपरीक्षणसदृक्षमेव परिणस्यति । कि-मितः परमाशास्यं नामान्यत् । एकस्य प्रयासे-न समस्तो जनसमुदाय उपकरिष्यत इति ता-दृशे काले कियती भवेत्लोकस्याभिष्टुद्धिरिति चक्षुषी निमील्य संचिन्तयन्तु वाचकमहा-भागाः ।

एकास्मिन् राज्येऽपि वा यत्नोपलभ्यते भा-षैक्यं तद्वाज्यवासिनां सुमहानभ्युदयः समवल-क्यतेऽस्माभिः । अत्र च निदर्शनमाङ्गलेयसमुदाय एव । तेषां सकलविधमपि विज्ञानजातं राज्य-व्यापिन्या भाषाया एकत्वेनैव सुशकप्रचारं

क्रियते । तेन च समृद्धिमेति तेषां समुदायः । पुरोगामितां चाकलयति सकलेष्वपि कृत्यजा-
तेषु । सत्येवं राज्यमात्रभाषैक्यगुणातिरेके
लोककुटुम्बकस्य भाषैक्यं क्रियते गुणातिश-
याय सम्पद्येतेत्येतदालोच्यतां सहृदयाग्रेसरैः ।
क्रियच्च तदानीमन्योन्यव्यवहारादिनिर्वहणला-
घवं समुत्पद्येत? किर्याश्च कलहः परस्परहृद-
यानवगममूलकः समुन्मूल्येत? ।

आस्तामेतत् । एकस्मिन् राज्ये निव-
सतामपि भारतीयानां नास्ति काचिदेका भा-
षेत्येतदतीव मनस्तुदति मनीषावतां भारतीया-
नाम् । भारतीयानामुद्गतिप्रतिबन्धकेष्विदमेव
प्राथम्यमावहति, यदेतेषां नास्ति काचिदेका
भाषा व्यवहारक्षमेति । हिमवतः सानुषु नि-
वसन्तः किमप्यन्यदाचरन्ति । सेतोः सन्नि-
धिसावसन्तोऽन्यदेव किमपि कलयन्ति । न
हि भारतीया अन्योन्यमवबोधयन्ति स्वेष्टासु-
यमसरणिम् । न चास्ति तेषामेकं सामान्यं
शरव्यम् । यदेत एकाग्रेण हृदयेनानुविध्येयुः ।
सर्वस्यास्य दशाविशेषस्य बीजं भाषाभेद ए-
वेति को न समन्येत मनीषी? । एवंविधम-
वस्थाविशेषं परावर्त्तयितुमभिलषन्ति कति-
पये महोत्साहा देशाभिमानिनः । तेष्वपि ब-
हवो बहुभिः प्रकारैरभिप्रयन्ति । केचन हि-
न्दीभाषां साम्प्रतमेव बहुषु प्रदेशेषु सिद्धप्र-
चारां समग्रेऽपि भारते प्रचारणीयां मन्यन्ते ।
मनोरथवशंवदाः केचिदितरे गीर्वाणगिरां प्र-
चारमावश्यकमामनन्ति । यद्यपि गाढालौच-
नामन्तरेण विषयेऽस्मिन् विनिश्चितः कश्चिदा-
शये न शक्यते प्रकाशयितुम् ।

इदं पुनरधुना मे मनसि वर्त्तते । गै-

र्वाणी किल भारतीयानां मातृभाषेति सर्वस-
म्मतोऽयं विषयः । गैर्वाण्यां कतिपयानपि
वा पदसार्थानविदन्तो नोपलभ्येरन्नशिक्षिता-
क्षरैष्वपि भारतीयेषु । अतो गैर्वाणी तस्याः
संनिष्कृष्टतमा वा काचन भाषैव भारतीयानां
साधारण्येन सुगमा स्वादीयसी च भवेदिति
नैसर्गिकमेतत् । तत्रापि बहुतरव्याकरणनिय-
मजालजटिला जनसामान्यस्य दुरुचरा च गै-
र्वाणी नार्हति प्रथमं प्रवेशम् । चक्रन्तैर्मिकमा-
नुसारिणी हि लोकगतिः । कदाचन काले
सर्वत्र प्रचरितापि गैर्वाणी यया यया विधया क्र-
मेणाधोगतिमवापत्तादृशीभिरेव कक्षाभिः प्राति-
लोम्येन पुनरुन्नतिं सा प्रापयितव्या । न
ह्येकपद एव पाताळतलमधिवसन् स्वर्गसभा-
मारोढुं प्रभवेत् । पालीहिन्दुस्थानीप्रभृतयो
भाषा गैर्वाण्याः सन्निकृष्टतमा इति ता एव
गैर्वाण्याः प्रथमपतनभूमिरित्यनुमातुं शक्यते ।
ताश्च भारतीयानां सर्वसाधारण्येन सुगमाश्च
भविष्यन्ति । अतः कार्यसिद्धिर्महिमानैः प्रथ-
मं तादृशीनामेन्यतमा लघीयसी काचिदाश्रय-
णीया प्रचारणाय । आशामोदकखादनेनापि
ये वृत्तिमनुभवन्ति मनोरथमहासौधनिवासिनो
महानुभावास्तेऽपि गैर्वाणीप्रथमप्रचारणमर्कटमु-
ष्टि मा स्म नाम परिहासिषुः । येषां पुनरिदं मदी-
यमाशयप्रकाशनमेवाशामोदकखादनप्रायं प्रति-
भाति तेऽपि मा स्म मां परिहासिषुः । “आ-
यन्तिकासिद्धिविलम्बविक्षिप्तयोः कार्यस्य कार्य-
स्य शुभा विभाती”तीदं महाकविनुभाषितमे-
व मादृशां समावृत्तस्थानम् । अथवा तथ्यसा-
ह महाकविशिरामणिः “मनोरथानामतटाः प्र-
पाता” इति ॥

कोकिलः ।

गुरुवायुपुरेशाष्टकम् ।

अज्ज्ञानाय विचारयन्ति सुधियो
युक्ता विवेकादिभि-
र्दृश्यभ्रान्तिनिरासिने श्रुतिशिरां-
स्यद्वैतवादीन्यलम् ।

चित्तालम्बिमलापनोदनपरान्
धर्माश्च संचिन्वते

देवं तं गुरुवायुगेहनिलयं
तेजोमयं भावये ॥ १ ॥

यत्राध्यस्तामिदं जगत् स्थिरचरं
शुक्रं च रक्तं तथा
कृष्णं सत्यवदुल्लसत्यविदुषां
चेतस्युदञ्चन्मले ।

यत्पादास्त्वुजसेवया च विदुषां
नैतत् प्रमादास्पदं

देवं तं भावये ॥ २ ॥

यद्भासा स्थिरजङ्गमं जगदिदं
चित्रं विभातं तथा

यं भान्तं ह्यनुभाति सर्वमपि तद्-
भास्वत्सहस्रोपसम् ।

वेदान्तार्थविचारनिर्मलधियो
ध्यायन्ति यं योगिनो

देवं तं भावये ॥ ३ ॥

अंहोऽनुष्ठानिमण्डलोडितकथा

यस्येह संसारिणां
संसारभ्रमरोगभेषजसिति
प्रोक्ता विशुद्धाशयैः ।

यामापीय सकृत्कयाश्रुतनय-
ज्येष्ठाः परं पेदिरे

देवं तं भावये ॥ ४ ॥

स्वान्ते यं रमणीयमूर्तिमपरे
कृत्वा रमन्ते चिरं

यः काळास्बुदनीलकोमलतनु-
स्तान् रञ्जयत्यन्यहम् ।

यद्गीत्या पवते मरुत्तपति यद्-
भीत्या च तिग्मद्युति-

देवं तं गुरुवायुगेहनिलयं
तेजोमयं भावये ॥ ५ ॥

भायेयं प्रळयावसानसमये
येनेक्षिता सक्षयता

रूपं नाम च वाङ्मयं भ्रमिकरं
संभाव्य सर्वं जगत् ।

आविर्भावयति प्रतीतगगनो-
त्फुल्लप्रसूनायितं

देवं तं भावये ॥ ६ ॥

जिज्ञासीत जगज्जनिस्थितिलया
यस्मात्परस्माद्विभो-

स्तद्वद्भेति हि घोषयन्त्युपनिष-
च्छ्रेण्यः समुदिश्य यम् ।

स्फायद्बुद्ध्युपरूढदृश्यनिवह-
द्रष्टारमब्जेक्षणं

देवं तं भावये ॥ ७ ॥

व्योम्नः कुड्यघटाद्युपाधिकलितः

शब्दश्च तत्प्रत्ययो
यद्वत्तद्वदखण्डसत्सुखचिदा-

कारस्य यस्यात्मनः ।

शब्दप्रत्ययभाक्त्वमौपनिषदं
विज्ञायते योगिभि-

देवं तं भावये ॥ ८ ॥

वेङ्कटसुब्रह्मण्यक्षोणीदेवो मुरारिगुणनिरतः ।

अकरोदष्टकमिष्टप्राप्त्यै शिष्टेष्टकारि सुरतरुवत् ॥

വിഷയാനുക്രമണിക.

൧ അകവും ചാത്തൻ	൨൭൬	൨൦ ചില പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ	൧൬
൨ അനും നിന്ന	൨൬൨	൨൧ ക്ഷേത്രസിദ്ധാന്തം (അനേകാ	
പി. എസ്സ്. എൻ.		ന്തവാടി)	൧൧൬
൩ അഭിജ്ഞാനശാക്തളം (പരി		കെ. വി. എം.	
ഷ്ഠിച്ച പതിപ്പ്)	൩൬൩	൨൨ തെങ്ങുകട വായനശാല നന്ന,	
൪ അയനചലനം	൧൮൪൮	൧൩൬, ൨൦൨, ൨൯൮, ൩൩൧	
കെ. വി.		൨൩ തത്ത്വവബോധസപ്തതി	൮൬,
൫ ആദിദർശനം	൨൩൭	൧൨൩, ൧൫൮	
എം. എൻ. എൻ.		എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ എം. എ.	
൬ ആരോഗ്യം—മനുഷ്യശരീരം	൩൨൯	ബി. എൽ.	
കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ.		൨൪ തൃക്കിസ്സികളുടെ കാലക്ഷേപം	൩൧൧
൭ ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമനോൻമാനഭ		വി.-എം.-എൻ.	
ആർ. പി.		൨൫ ധർമ്മവ്യാധൻ	൨൮൩
൮ ഇരട്ടപൊറ കട്ടികൾ	൧൨൯	എ. എസ്സ്.	
മിസ്സ്. എ. എൻ. പി.		൨൬ നമ്പൂതിരിയോഗക്ഷേമസഭ	൩൩
൯ ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി	൨൧൯	൨൭ നാണയസാഹായികസംഘം	൧൩൯,
പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.		൧൭൭	
എൽ. ടി.		൨൮ നാരായണാഷ്ടകം	൩൧൩
൧൦ ഭാരതവർണ്ണസംഭവം	൧൮൬	വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ	
ഭാഷാപാലനം നാരായണനമ്പി.		൨൯ നാലാശ്രമങ്ങൾ	൨൭൮
൧൧ ഒരു കഥ	൨൬	കെ.-വി.-എം.	
എ. കെ. വി.		൩൦ പരിണാമം	൧൦൫
൧൨ കവിതപാലം, രാജകീയരത്ന		എ. കൃഷ്ണൻ എയ്യാന്തിരി	
സ്വപ്നം	൩൫൫	൩൧ പലവക	൧൦൩, ൩൬൫, ൩൯൭
൧൩ കാമദരവനം	൧൩, ൫൦, ൯൯, ൧൧൩	൩൨ പഴയ ഭാഷ	൧൭൨
൧൪ കേരളീയഭാഷാശാക്തളം	൧൦൦, ൧൧൯	൩൩ പുനർജന്മം	൩൭, ൯
൧൬൦		എ.-ബി.	
കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.		൩൪ പ്രസ്താവന	൧
൧൫ കേളികുട്ട നമ്പൂതിരിമാർ	൨൨	൩൫ ഫലസിദ്ധി	൨൩൨
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ.		ചൈതന്യനമ്പി	
൧൬ കൊച്ചി വലിയ ശക്തൻതമ്പു		൩൬ ബാണയുദ്ധം	൧൫൦, ൧൯൫, ൨൨൧
രാമ നമ്പ്യാ		൨൮൫	
പി. കെ. നാരായണൻനമ്പിശൻ.		൩൭ ബോധവിലെ കമ്മിട്ടം	൨൮൮
൧൭ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ	൫൨, ൧൦൮	ആർ. പി.	
കെ. എം.		൩൮ ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ്	൨൪
൧൮ ചില നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ	൧൫൫	കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ	
൧൯ ചില ന്യായങ്ങൾ	൬൩		

൩൯ ഭാവന	൬൯	൭൯ വെള്ള	൩൦൬, ൩൦൭, ൩൦൮
എ. കെ.- പി		കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ	
൪൦ ഭാഷാശാസ്ത്രം	൨൬൯	൩൦ ശങ്കരൻ	൨൨൨
കേരളവാർത്ത സി. എസ്സ്. എ. വലിയ		കുറുപ്പിൽ അവിഷ്ണിക്കുട്ടൻ ഭവദാസൻ	൨൨൩
കോയിത്തമ്പുരാൻ		൩൧ ശനി	൩൨൭
൪൧ മലയാളനിഘണ്ടു	൨൦൭, ൨൦൮	൩൨ ശബ്ദം	൩൦൧
കെ. എം.		൩൩ ശോഭനേശ്വരൻ	൭
൪൨ മലയാളഭാഷ	൩	കെ. സി. വീരമധുരൻ രാജാ	
൪൩ മഹാമഹോപാധ്യായന്മാർ	൭൨, ൧൨൪	൩൪ സദോജനാല	൨൯൧
		അമ്പലപ്പുഴ മഹാദേവശർമ്മ	
൪൪ മാമലക്കൊററൻ പഴമ്പോർ	൩൭	൩൫ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ ബുദ്ധി	
എ- നാരായണപ്പൊതുവാൾ		ശക്തി	൨൧൭
൪൫ യുവജനം	൩൭	൩൬ സുദർശനം	൨൨൪
വി. കോമൻമേനോൻ		കെ. ഗോവിന്ദമേനോൻ	
൪൬ യൂറോപ്പിന്റെ അകാലമരണം	൨൪൬	൩൭ സുന്ദരി	൧൧
കെ. സി. വീരമധുരൻ രാജാ		വി. എം. എൻ	
൪൭ യോഗശാസ്ത്രം	൩൩൭	൩൮ ഹിന്ദുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠ	൩൪൭
൪൮ യോഗിയാതിരിപ്പാട്	൭	കെ. എൻ	
൪൯ രസകരമായ ഒരു മതവിശ്വാസം	൧൯൮	൩൯ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആധുനികവൽക്കനം	
ജെ. വി. എം.		വസ്തു	൧൯, ൩൦
൫൦ രൂപാവലി	൩൮൪	ശ്രീമദ്വേദി വി. നാരായണൻ നമ്പൂരി	
ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്		൫൦ രണ്ടുർകൃഷ്ണ	൩൩൯
൫൧ രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ	൩൩൭		
കുറുപ്പൻ			
എ. രാമപ്പൊതുവാൾ			
ബി. എ. എൽ. എം. എസ്സ്.			
൫൨ ലക്ഷണശാസ്ത്രം	൧൪൪		
മ. ര.			
൫൩ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ ദാഹം			
നിവൃത്തി	൧൧൧		
ആർ. പി.			
൫൪ ലോകഗതി	൩൮൮		
എ. രാമപ്പൊതുവാൾ			
ബി. എ. എൽ. എം. എസ്സ്.			
൫൫ ലോകരഹസ്യം	൭		
കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.			
൫൬ വട്ടതല നായർ	൩൪൯		
കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ.			
൫൭ വിദ്യാഭ്യാസഭാവനാവിഷ്ണു	൯൭		
ചെറുകുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി			
൫൮ വിശ്വനാഥനായകൻ	൩൭, ൩൯൨		
കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.			

संस्कृतलेखनविषयाः ।

१ आङ्ग्लेयानां लैकिकाचारः	१७२
२ ऋग्वेदप्राथम्यम्	२०३
३ गुरुवायुपुराणशतकम्	४००
४ गुरुवायुपुराणशतकस्तोत्रम्	६७
५ ग्रन्थनिरूपणम्	२९८
६ तत्त्वसूत्राधारणम्	१०४
७ बौद्धवस्तुवादः	३३२
८ भाष्यैकिकरणम्	३९८
९ मङ्गलपञ्चार्पणम्	३४
१० रसिकरत्नम्	२३५
११ विद्वच्छिरोमणिविरुद्धे	३६६
१२ सामवेदप्राथम्यम्	१३७
१३ सौत्रान्तिकमतम्	२९९

